Valérie Perrin

TREI

LITERA

buzz BOOKS

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare, traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare, pe care abia aștepți să le citești

Valerie Perrin

TREI

Traducere din limba franceză și note
EDUARD CLAUDIU BRĂILEANU

LITERA
București

Trois
Valérie Perrin
Copyright © Éditions Albin Michel, 2021
Credit foto © Jane Morley / Trevillion Images

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Trei
Valérie Perrin

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Rodica Bogdan
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp

ISBN 978-606-33-9536-9

ISBN EPUB 978-606-33-9609-0

Pentru Nicola Sirkis și Yannick Perrin

În memoria lui Pascale Romiszvili

1

4 decembrie 2017

În această dimineața, Nina m-a privit fără să mă vadă. Privirea i-a alunecat ca picăturile de apă pe jacheta mea impermeabilă, chiar înainte să se strecoare într-o cușcă.

Ploua cu găleata.

I-am zărit în treacăt chipul palid și părul negru, ascuns sub gluga pelerinei. Avea niște cizme de cauciuc prea mari și ducea în mână un furtun lung pentru stropit. Când am văzut-o, am simțit un șoc electric în stomac, de cel puțin cinci sute de mii de volți.

Am lăsat treizeci de kilograme de bobițe pentru câini. Așa fac în fiecare lună, dar nu intru niciodată în adăpost. Aud câinii, însă nu îi văd. Exceptând cazul în care vreunul dintre cei mai plimbăreți trece prin fața mea.

Sacii stau aliniați unii lângă alții în fața intrării. Un angajat, mereu același, un tip masiv și nebărbierit, mă ajută să duc hrana până în zona unde scrie: ABANDONUL UCIDE și VĂ RUGĂM SĂ ÎNCHIDEȚI BINE POARTA LA IEȘIRE.

În fiecare an, de Crăciun și înaintea vacanței de vară, niciodată în aceeași zi, strecor și niște bani în cutia poștală. Nu trec numele donatorului, ci doar NINA BEAU, scris cu marker negru pe plic. Nu vreau să știe că banii vin de la mine. Nu o fac pentru animale, ci pentru ea. Știu sigur că totul se va duce pe hrana animalelor și pe îngrijiri veterinare, dar mi-am propus ca acest lucru să se întâmple fără să fie ea afectată într-un fel. Doar ca să știe că afară nu sunt doar oameni care aruncă puii de pisică la tomberon.

Acum treizeci și unu de ani s-a uitat la mine fără să mă vadă, la fel ca în această dimineață. Ieșea din toaleta bărbaților, avea zece ani. La

cea pentru femei era ocupat și Ninei nu-i plăcea să aștepte.

Privirea i-a căzut asupra mea și a leșinat în brațele lui Étienne.

Eram într-o după-amiază la Progrès, barul-tutungerie al părinților lui Laurence Villard. Localul era închis, cu obloanele trase, pentru aniversarea fetei lor. Îmi amintesc de scaunele întoarse pe mese, cu picioarele în sus, unele peste altele. De o pistă de dans situată între aparatul de jocuri și bar. Pachete de cadouri îngrămădite deasupra, lângă pungile de chipsuri și de Choco BN[1], pungi cu paie galbene de băut, în pahare de carton umplute cu Oasis[2] și limonadă.

Era acolo toată clasa a patra. Nu cunoaștem pe nimeni. Tocmai mă mutasem în La Comelle, un oraș muncitoresc din centrul Franței, cu aproximativ douăsprezece mii de suflete.

Nina Beau. Étienne Beaulieu. Adrien Bobin.

Le-am observat reflexia lor multiplicată de trei ori în oglinzile incrustate de-a lungul tejghelei.

Aveau prenume demodate. Cea mai mare parte dintre noi se numeau Aurélien, Nadège sau Mickaël.

Nina, Étienne și Adrien tocmai intrau într-o perioadă în care deveneau de nedespărțit. În acea zi și în toate celelalte, eram ca și invizibilă pentru ei.

Nina și Étienne au dansat toată după-amiaza pe melodia *Take on Me* a grupului A-ha. Un disc de vinil de 45 de rotații. Repetat timp de douăzeci de minute. Copiii din clasa mea l-au tot pus la pick-up de parcă nu mai erau și alte melodii.

Nina și Étienne au dansat ca adulții. Ca și cum toată viața lor numai asta ar fi făcut. Așa mi-am zis cât timp i-am analizat.

La lumina stroboscopului, semănau cu două păsări marine cu aripile deschise în nopțile cu vânt puternic. Doar un far îndepărtat le lumina aripile și grația mișcărilor.

Adrien a rămas așezat pe podea, cu spatele lipit de perete, nu departe de ei. Când Cyndi

Lauper a început să cânte *True Colors*, s-a ridicat brusc să o invite pe Nina la un dans lent.

Étienne m-a atins. Nu-i voi uita niciodată mirosul dulceag, de vetiver[3].

*

Locuiesc singură pe dealurile din La Comelle, chiar dacă nu sunt prea înalte. Câmpia este doar puțin ondulată. Am plecat și am revenit pentru că aici cunosc orice zgomot, vecinii, zilele însorite, cele două străzi principale și rafturile din supermarketul unde îmi fac săptămânal cumpărăturile. De vreo zece ani prețul pe metru pătrat este derizoriu, foarte corect în condițiile în care pământurile nu se vând. Așa că am cumpărat o căsuță aproape pe nimic și am renovat-o. Patru camere și o grădină, cu un tei care dă umbră vara și ceaiuri iarna.

În general, oamenii pleacă de aici. Nu însă și Nina.

Étienne și Adrien au plecat, s-au întors de Crăciun, dar au șters-o din nou.

Eu lucrez de acasă, fac uneori corectură sau traduc manuscrise pentru anumite edituri. Și, ca să păstrez totuși un contact social cu viața de aici, din august până în decembrie îl înlocuiesc pe reporterul ziarului local. Vara mă ocup de anunțurile pentru decese, aniversările de căsătorie și concursurile de belotă[4]. Iarna, cam același lucru: cu spectacolele pentru copii și cu târgurile de Crăciun.

Traducerile și corecturile sunt reminiscențele vieții mele de dinainte.

Există amintirile, prezentul și vârstele noastre de dinainte care își schimbă parfumul. Când îți schimbi vârsta, schimbi și parfumul.

Copilăria are mirosul asfaltului, al camerei aerisite și al firelor de păr din barba tatălui, al dezinfectantului din sălile de clasă, al focului din șemineu ce alungă din case aerul rece al zilelor de iarnă, al clorului din piscinele publice, al transpirației persistente de pe haine când te întorci de la sala de gimnastică, al fluturilor ce-ți intră în gură, al lipiciului de pe

degete, al caramelelor lipite între dinți, al bradului de Crăciun din suflet.

Adolescența are mireasma primei țigări, a deodorantului cu mosc, a unei felii de pâine cu unt înmuiată într-un bol de ciocolată caldă, a combinației de whisky și Cola, a pivnițelor transformate în săli de petreceri, a corpului plin de dorințe, a demachiantului, a gelului de păr, a șamponului cu ouă, a rujului de buze, a detergentului folosit la spălarea blugilor.

Urmează vârsta eșarfei uitate pe undeva când treci prin prima suferință din dragoste.

Pe urmă vine vara. Ea apare în toate amintirile. Este atemporală. Mirosul său este cel mai persistent. Se lipește de haine. Îl cauți toată viața. Fructele prea dulci, briza mării, gogoșile franțuzești, cafeaua neagră, crema de soare, fondul de ten al bunicilor. Vara aparține tuturor vârstelor. Nu are nici copilărie, nici adolescență. Vara este un înger.

Eu mă văd mai degrabă o prăjină de femeie, decât una bine făcută. Port o bentiță, părul nici prea lung, nici prea scurt, castaniu închis. Am câteva fire de păr argintiu, pe care le maschez cu rimel maroniu.

Numele meu este Virginie. Sunt de-o seamă cu cei trei.

Astăzi, dintre ei, doar Adrien mai stă de vorbă cu mine.

Nina mă urăște.

Cât despre Étienne, nu mai vreau eu să mai aud de el.

Cu toate acestea, ei mă fascinează din copilărie. Niciodată nu m-am atașat de altcineva în afară de cei trei.

Și de Louise.

Marcă de biscuiți produsă în zona Nantes (Franța)

Marcă de băuturi răcoritoare

Plantă originară din India (*Crysopogon zizanioides*), folosită în industria parfumurilor

Joc de cărți care se joacă pe puncte, între doi și patru jucători.

2

5 iulie 1987

Totul a început cu o durere de burtă care a apucat-o după ce a mâncat un sendviş şi cartofi prăjiţi, bine înmuiaţi în ketchup. Nina era aşezată sub o umbrelă de la firma Miko, în faţa vânzătorului de fast-food. Pe o terasă aflată deasupra celor trei bazine ale piscinei municipale erau câteva mese colorate, din fier. În timp ce lua bobiţele de sare cu vârful degetelor, Nina asculta *La Isla bonita*, melodia Madonnei, urmărind visătoare un tip blond, cu pielea arămie, gata să sară în apă de pe platforma de la cinci metri. Apoi a adunat resturile de mâncare din farfuria goală din plastic. Étienne se legăna pe scaun, sorbind dintr-un cocktail Diabolo cu căpşune, iar Adrien muşca dintr-o piersică prea coaptă. Sucul fructului i se scurgea pe mâini, pe buze, pe picioare, peste tot.

Nina se uita deseori la Étienne şi la Adrien. Nici măcar nu o făcea într-un mod discret: îşi lipea ochii de o anumită parte a corpurilor celor doi şi nu îi mai scăpa din priviri. Étienne nu se simţea în largul lui şi îi spunea frecvent:

– Nu te mai holba aşa la mine!

Adrien o lua peste picior:

– Aşa-i Nina, nu are limite.

Din nou a simţit ace în burtă, pe urmă un lichid cald scurgându-i-se între picioare. Nina a înţeles. Dar nu acum. Era încă prea tânără. Nu avea nici un chef de aşa ceva. Urma să împlinească abia unsprezece ani peste cincisprezece zile... Credea că ciclul îi va veni la gimnaziu, între clasele a şasea şi a opta. Iar ea abia intra în clasa a patra peste două luni... „Ce ruşine! Dacă celelalte fete ar şti că am ciclu, ar spune că am rămas repetentă."

S-a ridicat, şi-a pus un prosop mic şi aspru în jurul brâului, suficient cât să-i acopere

coapsele. Era foarte slabă.

– Scobitoare! îi repeta mereu Étienne ca să o enerveze.

Nina i-a dat înapoi walkmanul fără să scoată vreun cuvânt, apoi s-a îndreptat spre vestiarul fetelor.

De obicei, ca să se poată schimba mai repede, ea intra în vestiarul băieţilor.

Étienne şi Adrien au rămas pe terasă. Nina a plecat ca din puşcă, fără să le spună nimic. Nu se despărţeau niciodată fără o vorbă.

– Ce-o fi păţit? a întrebat Étienne, cu paiul de băut în colţul buzelor.

Adrien şi-a dat seama că siropul i-a înroşit limba.

– Habar n-am! a aruncat într-o doară. Poate că are o criză de astm.

În ziua aceea, Nina nu s-a mai întors pe terasă. O pată maronie a apărut pe chilotul ei. S-a schimbat rapid şi a băgat un şomoiog de hârtie igienică între picioare, ca o barieră. S-a oprit la magazinul Petite Coopérative ca să-şi cumpere tampoane cu banii pentru cartofi prăjiţi. Un pachet de zece bucăţi. Cele mai ieftine.

Când a ajuns acasă, căţeaua ei, Paola, a întâmpinat-o cu bucurie, muşcându-şi coada. A luat o gogoaşă şi s-a îndreptat către bunicul Pierre Beau, care lucra ceva prin grădină. Nu a văzut-o intrând. Aşa că s-a dus în camera ei de la etaj şi s-a închis acolo.

Era foarte cald. Nina ar fi vrut să fie cu Étienne şi cu Adrien *în groapă*. Aşa numeau bazinul cel mai adânc, de patru metri. Deasupra lui erau trei platforme de sărit: la un metru, la trei şi la cinci metri. Apa din *groapă* era prea adâncă pentru a putea fi încălzită.

Obiectivul lor zilnic era să atingă fundul rece ca gheaţa al bazinului, după ce au sărit în apă.

Spre seară, Étienne a sunat-o pe Nina. Exact în aceeaşi clipă, Adrien a încercat să o apeleze şi el, dar linia era ocupată.

– De ce ai plecat fără să spui nimic?

Fata a ezitat o clipă înainte de a răspunde. Ca să găsească o minciună. Dar, de ce, până la

urmă...

– Mi-a venit ciclul.

Étienne credea că ciclul nu le vine decât fetelor care au sâni și păr pubian, mamelor, precum și femeilor măritate. Nu Ninei. Étienne încă aduna abțibilduri în albumele Panini[5] și uneori își mai sugea degetul pe ascuns.

Nina era la fel ca el. I-a văzut păpușile Barbie aliniate unele lângă altele în cameră.

După un moment de liniște a întrebat:

– Și i-ai spus bunicului?

– Nu. Mi-e rușine.

– Ce-o să faci acum?

– Ce-ai vrea sa fac?

– Poate că nu-i normal la vârsta ta.

– Se pare că este ceva legat de mamele fetelor. Dacă a mea a avut ciclu la vârsta mea înseamnă că așa trebuie și la mine. Nu am de unde să știu.

– Te doare?

– Da. Ca niște crampe. Unele cu gust de supa scârboasă de usturoi.

– Bine că nu sunt fată.

– Numai că tu o să faci armata.

– Poate..., dar chiar și așa mă bucur. Te vei duce la doctor?

– Habar n-am.

– Vrei să merg cu tine?

– Poate. Dar mă vei aștepta în fața cabinetului.

*

Cei trei s-au cunoscut în urmă cu zece luni, în curtea Școlii Pasteur, în prima zi de școală din viața lor.

În această etapă, copiii sunt la vârsta cea mai ciudată: nu seamănă deloc unii cu alții. Sunt și înalți, și scunzi. Unii zici că sunt la pubertate, alții nu. Unora le dai paisprezece ani, altora doar opt.

Cele două clase s-au adunat în curte. În fața celor șaizeci de elevi, învățătoarea, doamna Bléton, și învățătorul, domnul Py, încep să strige catalogul, unul lângă altul.

Este dimineața când faci cunoștință cu alegerea hazardului, a sorții. Când înveți să faci diferența.

Fiecare elev se roagă în liniște – până și cei care n-au pus niciodată piciorul în biserică – să fie strigat de doamna Bléton. Învățătorul are o reputație foarte proastă. Generații întregi de foști elevi traumatizați au povestit celor mai mici. Un ticălos care nu ezită să-i lovească pe cei mici, să ia un copil de guler și să-l ridice de la podea și nici să dea cu scaunul de pereți când se enervează foarte tare. Iar în fiecare an alege un țap ispășitor și nu-l mai slăbește tot anul. Este vizat un elev slab.

– Așa că mai bine te apuci de învățat, că, dacă nu, ești mort! îi sfătuiește cei mari pe boboci.

Cei pentru doamna Bléton, pe rândul din dreapta. Cei pentru domnul Py, la stânga. Se strigă numele în ordine alfabetică.

Poți ghici suspine de ușurare discrete la rândul din dreapta. Ceva în modul cum dau copiii din cap pentru a mulțumi Cerului, cu umerii relaxați. Dar și priviri de condamnați la moarte pentru cei din stânga.

În această dimineață este o liniște mormântală la Școala Pasteur. Doar vocile celor doi învățători răsună în curte. Rând pe rând sunt strigați elevii ale căror nume încep cu litera A.

Adam Éric, pe rândul din dreapta.

Antard Sandrine, rândul din stânga.

Antunès Flavio, rândul din dreapta.

Aubagne Julie, rândul din stânga.

Pe urmă, cei cu litera B:

Beau Nina, rândul din stânga.

Beauclair Nadège, rândul din dreapta.

Beaulieu Étienne, rândul din stânga.

Bisset Aurélien, rândul din dreapta.

Bobin Adrien, rândul din stânga.

Așa s-au întâlnit Nina Beau, Étienne Beaulieu și Adrien Bobin pe data de 3 septembrie 1986. Cum cei doi băieți par blocați, Nina îi ia de mână și îi conduce la rândul din fața domnului Py. Étienne se lasă ghidat. Să fie dus de mână de o fată este

rușinos, dar el nu-și dă seama pentru că este de două ori condamnat: o dată, pentru că nu este în clasă cu prietenul său, Aurélien Bisset, și a doua oară, pentru că a nimerit la domnul Py. La Școala Pasteur, de la clasa pregătitoare și până la clasa a patra, toți elevii văd această etapă de dinaintea claselor gimnaziale drept o încercare:

– Ești la Py, aiurea, ai dat de naiba la clasa lui!

Toți trei așteaptă unul lângă altul să se termine de strigat catalogul.

Étienne este mult mai înalt decât ceilalți doi. Are trăsături fine, părul blond, pielea deschisă la culoare a copilului perfect desenat din gravuri, ochii albaștri ca marea care-i impresionează pe cei din jur.

Adrien este șaten deschis, cu părul dezordonat, fire rebele, foarte slab, pielea albicioasă, așa de timid încât pare că se ascunde în spatele lui însuși.

Nina are grația unei căprioare. Cu sprâncene și gene lungi, negre, punându-i în valoare ochii de culoarea ebenului. După două luni de vară, pielea îi este bronzată.

În spatele ochelarilor, domnul Py își observă viitorii elevi. Pare mulțumit, zâmbește și le cere să-l urmeze în clasă, acolo unde se proțăpește în fața tablei.

Aceeași liniște îngrozitoare. Fiecare pas, fiecare gest par înghețate.

Fiecare își alege la întâmplare locul în bănci. Cei care se cunosc se așază câte doi. Étienne îl împinge discret pe Adrien cu o mișcare din șold, ca să se poată așeza lângă Nina. Adrien se supune și ia loc în spatele fetei. O privește și astfel uită de învățător. Se simte pierdut privindu-i șuvițele, părul castaniu deschis la rădăcină și îngălbenit de soare spre vârfuri, cele două elastice de păr, cărarea de pe creștet, nasturii perlați ai rochiei roșii din catifea, perișorul de pe gât. Frumusețea văzută de la spate. Ea îi simte privirea și se întoarce brusc spre el ca să-i ofere un zâmbet. Unul care îl liniștește. Acum are o prietenă. O iubită. Se va putea întoarce acasă și să-i spună mamei:

– Mi-am făcut o iubită.

Spera doar ca și ea să mănânce la cantina școlară.

– Luați loc!

Domnul Py se prezintă, își scrie numele pe tablă. Tensiunea se mai risipește, de fapt pare chiar drăguț, zâmbește, explică lucrurile cu răbdare. Poate că s-a schimbat; nu se spune că marile caractere devin mai bune odată cu trecerea timpului?

Dimineața a trecut repede. S-au dat manualele și li s-a cerut elevilor să le pună coperte din plastic chiar din seara respectivă.

– Nu-mi plac lucrurile amânate..., aruncă domnul Py în timp ce caută ceva în geanta lui din piele.

O liniște adâncă se lasă în clasă.

– Văd că nu cunoașteți semnificația acestui cuvânt.

Domnul Py se ridică, își șterge numele de pe tablă cu ajutorul buretelui și scrie: AMÂNARE: DE LA VERBUL DE GRUPA ÎNTÂI *A AMÂNA*, pe care-l subliniază cu trei linii.

– Adică să nu lăsați pe mâine ce puteți face azi.

Cere apoi fiecărui elev să se ridice, să-și spună numele și prenumele, precum și un punct forte și un punct slab.

Nimeni nu se clintește.

– Ei, dar văd că dormiți cu ochii deschiși. Trebuie să vă treziți. Bine atunci, voi numi pe cineva la întâmplare.

O alege pe vecina lui Adrien. O blondă foarte palidă. Fata se ridică.

– Mă numesc Caroline Desseigne, punctul meu forte este lectura, punctul meu slab este că am o amețeală...

Carolina roșește puțin și se așază.

– Următorul! Vecinul tău, cere Py.

Adrien se ridică. Roșu ca racul. Cu mâinile moi. Oripilat la gândul de a lua cuvântul în fața colegilor.

– Mă numesc Adrien Bobin. Punctul meu forte este tot lectura... Punctul meu slab... mi-e teamă de șerpi.

Nina ridică mâna. Invățătorul o încurajează cu un semn din cap.

– Mă numesc Nina Beau. Punctul meu forte este desenul... Punctul meu slab, astmul.

Este rândul lui Étienne să se ridice.

– Nu ai ridicat mâna! urlă Py.

Liniște.

– Bine, este prima zi. În general, în prima zi nu mă enervez prea tare, sunt obosit după vacanță. Stai jos! Dacă vrei să vorbești, ridică mâna. Următorul!

Étienne se așază, cu o transpirație rece pe șira spinării. Mâinile îi tremură.

La prânz, clopoțelul răsună în toate clasele. Nimeni nu îndrăznește să se miște. Domnul Py le cere elevilor care nu s-au prezentat încă să continue exercițiul. Étienne ridică de mai multe ori mâna, dar învățătorul îl ignoră până când îi trimite pe toți la masă.

Imediat ce ies din clasă, Étienne și Adrien o așteaptă pe Nina în fața ușii. Ca și cum ar vrea să reunească grupul. Când ajunge și ea, Étienne se arată bulversat.

– Toată lumea s-a prezentat, numai eu nu, spune el, suspinând.

– Cum te cheamă? întreabă Nina.

– Étienne Beaulieu. Punctul meu forte este sportul, punctul meu slab... nu știu... cred că sunt mai degrabă bun la toate.

– Nu ai nici un defect? întreabă Nina.

– Nu.

– Nu ți-e frică niciodată de nimic?

– Nu.

– Nici măcar într-o pădure, dacă ai fi singur noaptea?

– Nu m-am gândit. Nu știu. Ar trebui să încerc.

Merg unul lângă celălalt destul de rapid, pentru că deja sunt în întârziere cu douăzeci de minute la cantină.

Nina la mijloc, Adrien la dreapta, Étienne la stânga.

Elev: Bobin Adrien, strada John-Kennedy nr. 25, cod poştal 71200, La Comelle, născut pe 20 aprilie 1976, la Paris, naţionalitate franceză.

Tatăl: Bobin Sylvain, strada Roma nr. 7, cod poştal 75017, bancher, născut pe 6 august 1941, la Paris, naţionalitate franceză.

Mama: Simoni Joséphine, strada John-Kennedy nr. 25, cod poştal 71200, La Comelle, îngrijitoare la creşă, născută pe data de 7 septembrie 1952, naţionalitate franceză.

~~*Alt reprezentant legal, adresa, profesia, data naşterii, naţionalitate, telefon domiciliu, telefon de serviciu.*~~

Persoană de sunat în caz de urgenţă: Joséphine Simoni, 85 67 90 03.

Elev: Beaulieu Étienne Jean Joseph, strada Bois-d'Agland nr. 7, cod poştal 71200, La Comelle, născut pe 22 octombrie 1976, la Paray-le-Monial, naţionalitate franceză.

Frate: Paul-Émile, 19 ani. Sora: Louise, 9 ani.

Tatăl: Beaulieu Marc, strada Bois-d'Agland nr. 7, cod poştal 71200, La Comelle, funcţionar la Autun, născut pe 13 noiembrie 1976, la Paris, naţionalitate franceză.

Mama: Beaulieu, născută Petit, Marie-Laure, strada Bois-d'Agland nr. 7, cod poştal 71200, La Comelle, jurist la Mâcon, născută pe 22 octombrie 1976, în La Comelle, naţionalitate franceză.

~~*Alt reprezentant legal, adresa, profesia, data naşterii, naţionalitate, telefon domiciliu, telefon de serviciu.*~~

Persoană de sunat în caz de urgenţă: Bernadette Rancœur (menajeră), 85 30 52 11.

Eleva: Beau Nina, strada des Gagères nr. 3, cod poştal 71200, La Comelle, născută pe 2 august 1976, în Colombes, naţionalitate franceză.

Tatăl: necunoscut

Mama: Beau Marion, strada Aubert nr. 3, cod poştal 93200 Saint-Denis, profesie necunoscută, născută pe 3 iulie 1958, în La Comelle, naţionalitate franceză.

~~Alt~~ reprezentant legal: Pierre Beau (bunicul), strada des Gagères nr. 3, cod poştal 71200, La Comelle, factor poştal, văduv, născut pe 16 martie 1938, naţionalitate franceză.

Persoana de sunat în caz de urgenţă: Pierre Beau, 85 29 87 68.

Colecţii de abţibilduri cu temă sportivă, în special legate de fotbal

3

5 decembrie 2017

Încerc să îmi pun gândurile în ordine, fără să fiu cu adevărat convinsă că o să pot. Eu, cea singuratică... ce mi-o fi trecut prin cap în ziua aceea când mi-am depus candidatura la ziar? O provocare? O nebunie de moment? Nu mă interesează bârfele, nici cine a mai ieșit la pensie și nici concursurile de pétanque[6]. Și uite-mă acum cum sunt peste tot. Să iau eu toate loviturile în plin.

Un destin nefericit, fără îndoială.

Lacul din Pădure. O fostă carieră de nisip din sudul localității La Comelle, pe drumul spre Autun. Pânzele freatice care se varsă în Saône[7] au umplut cu apă o sută de hectare. Ne scăldam des acolo când eram copii. Știam că este riscant, ne plăcea să ne jucăm cu focul, dar nu ne îndepărtam totuși prea departe de mal, din cauza alunecărilor de teren petrecute la adâncime mare și care provocau găuri adânci, pline de apă, ucigătoare. Puțini dintre noi se aventurau spre mijlocul lacului. Doar băieții uneori, ca să se dea mari. Pe urmă, erau o mulțime de legende legate de lacul acesta. Se spunea că noaptea se puteau vedea fantomele celor înecați, plutind la suprafață în giulgiul lor. Eu nu am văzut niciodată nimic, în afară de turiștii din corturi și cutii de bere aruncate.

Mulți dintre noi nu se scăldau cu picioarele goale. Iar eu, când era prea cald, intram în apă fără să îndrăznesc să-mi scot adidașii. Se întâmpla destul de frecvent să te rănești cu un ciob de sticlă sau cu o bucată de fier. Preferam piscina municipală ca să înot. Dar în serile de vară ne întâlneam pe malul lacului pentru a asculta muzică și a bea ceva lângă un foc de tabără.

Sunt ani întregi de când nu am mai fost acolo.

Pentru prima dată în cincizeci de ani, lacul a fost parțial golit ca să se poată consolida un mal. Primăria orașului face un studiu de fezabilitate pentru a amenaja o plajă cu nisip, terase și tobogane. O zonă ce ar trebui supravegheată de instructori de înot. Se preconizează de asemenea să fie controlată camparea la întâmplare și urmăriți înotătorii prea îndrăzneți.

Săptămâna trecută, odată cu golirea lacului în partea de vest, a fost descoperită o mașină. Ca să ajungi la malurile apei trebuie să o iei pe niște drumuri întortocheate și înguste. În general, cei care vin cu mașinile parchează într-o loc improvizat dintre două parcele de teren aflate la vreo trei sute de metri de calea principală de acces.

S-a găsit și plăcuța de înmatriculare a epavei: o mașina Twingo, furată la data de 17 august 1994, din La Comelle. Până aici, nimic anormal: hoțul sau hoții au vrut să scape de ea. Dar ce i-a intrigat pe jandarmi era că data furtului corespundea cu ziua dispariției lui Clotilde Marais.

17 august 1994. Când l-am auzit pe responsabilul ziarului pronunțând această dată, mi-a înghețat sângele în vine. L-am întrebat dacă nu poate trimite pe altcineva din redacție, un ziarist mai experimentat, dar toată lumea era în concediu, numai eu de serviciu în localitate.

– Este o anchetă în curs, trebuie să te duci imediat în zona lacului. Vreau până diseară o fotografie a mașinii și un articol.

Îmi caut legitimația de ziarist pe fundul unui sertar. De obicei nu am nevoie de ea. Ca să scriu un articol despre alegerea Miss Pétanque, nu mi se cere niciodată legitimația.

Nu-mi plăcea Clotilde Marais. Fără îndoială, eram geloasă pe picioarele ei lungi și zvelte, încolăcite în jurul taliei lui Étienne. Am în cap această imagine și-mi revine obsesiv. Ea, așezată pe o balustradă, sărutându-se cu limba. În tricou, cu picioarele în jurul șoldurilor lui. Are tălpile goale, unghii roșii, pedichiura perfectă. Sandalele ei aurite sunt

aruncate pe trotuar. Chintesența feminității, ce să mai discutăm! Aș vrea să o dau la o parte. Să-i iau locul. Să fiu ea. Nu m-am dat de gol, desigur. Am făcut drumul până la malul lacului aproape fără să respir.

Clotilde Marais a dispărut în vara când împlinea optsprezece ani. Toți oamenii din oraș au fost atunci bulversați. Cum să pleci fără să lași o explicație, câteva cuvinte într-o scrisoare? Pe de altă parte, faptul nu a surprins chiar peste măsură: era o fată arogantă și secretoasă, nu avea prieteni și se plimba deseori singură.

Îmi vine să o sun pe Nina și să-i povestesc despre epava din lac. Dar n-aș face-o niciodată. Doar un impuls de moment, pe care-l reprim imediat.

Cât despre Étienne, nu îndrăznesc să-mi imaginez ce va simți când va afla.

Joc de bile foarte popular în Franța, care constă în aruncarea unor bile de metal standardizate (greutate și dimensiuni precise) cât mai aproape de o altă bilă, din lemn.

Râu în estul Franței, cu o lungime de ٤٨٠ km

4

Anul școlar 1986-1987 a fost singurul în care învățătorul Antoine Py a schimbat țapul ispășitor în cursul anului.

Din 1955 și până în 2001, la fiecare schimbare de generație, se străduia să ghicească cine-i va fi viitoarea victimă. Un mic joc pentru a se distra. Îl pregătea mental în timp ce dezlega cuvinte încrucișate la Sables-d'Olonne, acolo unde se ducea în fiecare vară.

Va fi cineva blond, brunet, roșcat? Înalt, pentru că va fi un repetent, sau înmuiat din cauza fricii? Un elev de care să nu-i placă de la început. Din clipa când se va așeza pe unul dintre scaunele din clasa lui, de cum va pronunța cuvântul *prezent* și de când vocea lui îl va enerva ca o furculiță care râcâie fundul unei farfurii.

Doar băieți, sexul slab nu-l interesează. Și doar pe baza fișelor personale pe care trebuie să le citească. Le va decripta ore întregi.

Cât de mult îi plăcea să descifreze prenumele, numele, situațiile familiale ale elevilor săi! Cum se delecta el cu toate informațiile! Exact ca atunci când privești din exterior, dintr-un loc întunecos, ce se petrece în interiorul unei case cu ferestrele luminate.

Meseria tatălui și cea a mamei. Nu alegea niciodată vreun elev care să aibă părinți funcționari sau altfel de bugetari. Aceasta îl va salva pe Étienne Beaulieu în prima zi de școală din 1986. Dacă Py nu i-ar fi citit în fișă că părinții erau înalți funcționari, ar fi dus-o greu tot anul. Să se ridice și să vorbească fără să ceară permisiunea era prea de tot!

Niciodată nu se atingea în vreun fel nici de vreun *Abdel Kader*, așa cum îi plăcea lui să-i numească pe elevii de credință musulmană în fața unor prieteni aleși pe o sprânceană: alți învățători proveniți de la Școli Normale

diferite de cea absolvită de el, întâlniţi pe terasele cafenelelor din Sables-d'Olonne.

Antoine Py nu avea prieteni în La Comelle: avea un rang şi o anume distanţă de respectat faţă de ceilalţi, din cauza meseriei sale.

Odată ce a făcut o primă selecţie, examinând situaţia profesională a părinţilor şi naţionalitatea acestora, îi mai trebuiau doar trei zile pentru a-l alege pe cel mai antipatic, pe baza mai multor criterii variabile: elevul pare complet idiot, are o privire tâmpă, înţelege mai greu, un tic, o cămaşă şifonată, puţină grăsime în plus pe la pântece, pantofi murdari, vreun gest nelalocul lui. Dar putea să-l aleagă şi pe unul prea sigur pe el, pretenţios, cu un zâmbet în colţul gurii, cu un ochi cruciș sau pe unul prea haios. Pe aceștia îi plăcea să-i pună la punct.

Căuta punctul slab al clasei, abia perceptibil, ca să se năpustească asupra lui.

Predase întotdeauna la clasa a patra, ultima înainte ca elevii să plece la gimnaziu, pe care el îl considera „marele coş de gunoi al educaţiei naţionale". Avea sentimentul că şlefuieşte pietre preţioase pentru ca ele să ajungă până la urmă la canal. „Muncă în zadar", cum îi spunea seara soţiei, în timp ce-şi sorbea supa.

În septembrie 1986, s-a fixat asupra lui Martin Delannoy, un fost repetent în clasa a treia. Avea o problemă de dislexie, mergea la un specialist. Py avea o plăcere diabolică să-l pună să citească în faţa clasei: destul de simplu, dar nu suficient de pervers și, mai ales, fără să își asume prea multe riscuri, pentru că obiectivul lui era să nu trezească niciodată suspiciunea părinților, a nici unuia dintre părinții clasei. Pentru că elevii vorbeau, povesteau la ora cinei ce se întâmpla la școală. Py îl scotea pe Martin Delannoy la tablă mai ales pentru a rezolva probleme dificile de matematică.

Simţea o plăcere ascunsă cu greu în spatele unui zâmbet fals, să vadă cum un elev tremura, cum picături fine de sudoare îi străluceau pe frunte și la tâmple, cum pălea,

cum lacrimile îi curgeau până se spărgeau de marginea din lemn a tablei, cum sângele îi devenea translucid din cauza suferinței reținute mult timp. Pe urmă erau râurile de pe obraji, ca un baraj care cedează. Iar el, Py, să spună cu o voce mieroasă:

– Mergi la locul tău, copile, vei rămâne în clasă în timpul pauzei și îți voi explica.

Țipa rar, era de o blândețe rară. Și deodată, fără nici un semn prevestitor, doar pentru că un elev vorbea, pentru că soția lui s-a întors cu spatele la el cu o seară în urmă sau pentru că l-a refuzat dimineață, se arunca asupra unui elev și îl ridica de la podea de guler. Pentru o notă proastă, un răspuns greșit, un chicotit, vorbit neîntrebat, neatenție, un căscat... În astfel de situații, pereții tremurau și vocea bărbatului răsuna până în vârful castanilor înalți din curtea școlii.

Nici un părinte nu se plângea pentru că nici un elev nu reușea să-și mărească atât de mult media generală decât dacă trecea prin clasa domnului Py. I se pronunța numele, se șoptea pe la colțuri: „El este domnul Py", cu un zâmbet și cu o mulțumire subînțelese.

La sfârșitul anului i se ofereau numeroase cadouri pe care le primea cu ochii umezi rostind mereu:

– Știți, îmi fac doar meseria.

Lecțiile sale erau extrem de precise și de clare. Py putea sta ore întregi să explice ceva, astfel încât orice mediocru să poată înțelege. Nemaipunând la socoteală că repeta mereu, relua o lecție până ce era asimilată de toți, dădea ca temă o listă kilometrică de exerciții, pentru care copiii lucrau dimineți și seri întregi.

Era un învățător remarcabil, așa că i se permitea să își aleagă un țap ispășitor pentru distracție. Chiar și directorul școlii, domnul Avril, ținând cont de rezultatele excepționale ale cadrului didactic, închidea ochii la aceste practici prea puțin ortodoxe.

Anul școlar 1986-1987 a debutat deci cu elevul Martin Delannoy ca victimă, până în acea zi de martie când fotografia cu elevii

clasei a fost distribuită chiar înainte de pauză. Un plic pentru fiecare elev, conținând prețul fotografiei și al portretelor individuale organizate ca un calendar, un semn de carte și o agendă a dorințelor. În dimineața aceea, lui Adrien Bobin și lui Martin Delannoy li s-a interzis să iasă din clasă la pauză, ca să-și termine de scris o lecție despre acordurile la plural. Py s-a dus la cancelarie să bea o cafea. S-a întors în clasă pe la ora 11, cu doar câteva minute înainte de a-și relua orele.

A deschis ușa în liniște. Îi plăcea la nebunie să intre pe furiș în spatele unui elev, ca să-l sperie. L-a observat pe Martin Delannoy, cu nasul în caiet, capul într-o parte, plimbându-și limba pe deasupra buzelor în timp ce-și copia lecția. Py se pregătea să-i spună ceva când atenția i-a fost atrasă de modul cum Adrien Bobin își ținea stiloul. Pletosul mereu ascultător. Și foarte muncitor. Genul de copil lăsat în pace în general, dar care greșise în dimineața aceea.

Pe Py l-a trecut un fior de gheață când privirea i s-a îndreptat asupra copilului. Creierului său i-a trebuit doar o fracțiune de secundă ca să analizeze. Furia lui tăcută, ura lui, a trecut de la unul la altul. Ai fi crezut că este un arc electric trecând de la elevul Delannoy, așezat în partea stângă a sălii, la elevul Bobin, în extrema dreaptă.

Adrien și-a ridicat capul și nu a văzut decât privirea întunecată a lui Py. În spatele ochelarilor, o furtună îngrozitoare urla în el. Amenințătoare și mortală. Ca a unor asasini. Adrien a înțeles imediat. A lăsat ochii în jos, s-a apucat din nou de lucru, dar era prea târziu.

5

6 decembrie 2017

Ascult clopotele bisericii sunând în depărtare. Dacă se aud în plină zi, la prânz, înseamnă că este o înmormântare. Un bătrân, desigur. Dacă era un tânăr, aş fi aflat din ziar, în timp ce fac de gardă. La noi nu au mai rămas decât bătrânii. Din cele două şcoli, Pasteur şi Danton, mai rezistă doar una şi cine ştie pentru cât timp. Când o uzină de aici nu mai are nevoie de muncitori, pleacă şi copiii lor. Aici, de vreo douăzeci de ani, sunt prea multe planuri sociale, plecări şi pensionari anticipate. Uzina Magellan, care produce subansambluri pentru automobile, a trecut de la trei mii de salariaţi în 1980 la trei sute patruzeci în 2017. Lovitura de graţie a fost în 2003, când societatea de transport Damamme a fost vândută, pe urmă mutată după doar câţiva ani.

Plouă pe teiul meu.

Lucrez la corectura unui manuscris, în aşteptarea veştilor despre maşina găsită pe fundul lacului. A fost dusă la Autun. Poliţiştii nu m-au lăsat să mă apropii. Am făcut câteva fotografii ale carcasei scoase din apă. În această dimineaţă, ştirea reprezintă doar un minuscul chenar în ziar. Dar, dacă se descoperă unul sau mai multe corpuri în interior, va ajunge pe prima pagină. Am sentimentul că jandarmii ne trag pe sfoară pe noi, jurnaliştii. Un informator ne-a spus că s-ar fi găsit un schelet în maşină. Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la Clotilde Marais.

Adineauri, făcând curăţenie prin hârtii, am recunoscut-o în fotografia mea din clasa a treia. În martie 1987 nu avea decât unsprezece ani. Nu-mi aminteam să fi fost Clotilde în clasa noastră. A fost un şoc să o revăd copil. Multă vreme, portretul ei a stat afişat pe

rafturile magazinelor. Dar cum în seara dispariției sale un martor a identificat-o la gară, toată lumea s-a gândit că a plecat fără să lase nici o adresă.

În fotografie se văd învățătorul Py, îmbrăcat în bluza lui gri, precum și cei trei B, unul lângă celălalt: Beaulieu, Beau, Bobin. Eu, pe rândul al doilea, a patra de la stânga, diafană, transparentă, invizibilă.

În *anul Py*, Nina, Étienne și Adrien se întâlneau în fața Școlii Pasteur cu zece minute înainte de a suna clopoțelul. Nu mai erau alți colegi în afara lor. Erau lipiți unul de altul, ca puii de pisică din aceeași fătare. Cu toate acestea, nu semănau deloc. Nici fizic, nici prin atitudini. Unsprezece ani este vârsta când cele mai multe dintre fete rămân cu fetele, iar băieții cu băieții.

Nina era adesea obosită pentru că se culca târziu. Se spunea că își ajuta bunicul să aranjeze scrisorile pentru corespondența de a doua zi pe străzi și pe cartiere. Ceea ce era fals, pentru că aranjarea se făcea dimineața, la poștă. De fapt, ea desena fără nici o îndoială până târziu în noapte. Avea mereu degetele gri din cauza creioanelor pentru desen. Le freca mult cu periuța și săpunul, dar minele de plumb îi colorau unghiile. Îmi plăceau foarte tare pungile ei de sub ochi. O invidiam. O făceau să pară mai mare decât era în realitate. Îi dădeau un aer grav. Aș fi vrut să-i fur semnele de oboseală. Năsucul ei, alura, modul cum își purta capul, zâmbetul.

Când era copil, Nina semăna cu Audrey Hepburn. La fel și mai târziu. Dar mai tristă. Chiar dacă și Audrey avea și ea mereu o urmă de melancolie în ochi. La Nina era mai întunecată. Ca și cum trăise de toate, deși nu era decât o copilă. Nimeni nu-i cunoștea tatăl, dar se bănuia că venea din Africa de Nord sau din sudul Italiei, pentru că mama ei era, dacă ar fi să ne luăm după bârfitorii de serviciu, o rusoaică cu ochii verzi, iar Nina avea ochii atât de negri încât nu i se puteau distinge pupilele.

Cei trei B mergeau pe jos la școală. Etienne și Adrien păstrau skate-ul pentru seară, pentru miercurea după-amiază și pentru vacanțe.

Nina trăia cu bunicul în orașul muncitoresc, în una dintre casele din cărămidă, toate la fel, lipite unele de altele pe vreo zece străzi, cu o grădină de zarzavat în spate. Fiecare grădină hrănea o familie întreagă și câțiva vecini, dacă sezonul era unul bun.

Adrien și mama lui, Joséphine, locuiau într-un apartament cu trei camere la ultimul etaj, al patrulea, al unui imobil construit în anii '60.

Étienne locuia împreună cu părinții și sora mai mică, Louise, într-o casă frumoasă, înconjurată de arbori seculari. Băiatul cel mare, Paul-Émile, era plecat la studii la Dijon.

Nina era crescută de un bătrân.

Étienne era fiul unui bătrân.

Adrien era al unui tată absent și al unei mame de vreo șaizeci și opt de ani, care fuma țigări rulate și asculta *Say It Ain't So, Joe* al lui Murray Head, în timp ce ștergea geamurile din sufragerie.

La două sute de metri unul de altul, erau toți trei la distanță egală față de școală.

Erau uniți de același ideal: să plece din oraș când vor crește. Să părăsească orășelul acesta ca să trăiască într-un oraș mare, plin de semafoare, de zgomote, energie, scări rulante și vitrine. Și cu lumini peste tot, chiar și la miezul nopții. Cu lume pe trotuare, cu necunoscuți, străini vorbind limbi de neînțeles.

Își petreceau împreună tot timpul lor liber, inclusiv în pauze și la cantină. Râdeau de aceleași lucruri. Luau anuarul telefonic, întorceau paginile la întâmplare, formau un număr și făceau rezervare prefăcându-și vocile. Se uitau la *Magnum*[8] și la *Fame*[9] cu ușile și obloanele închise, mestecând bomboane. Se jucau *Mastermind și bătălia navală.* Citeau împreună un *Tintin* sau *Almanahul faptelor stranii*, lungiți pe patul Ninei.

– Am terminat, spuneau Adrien și Étienne la unison.

Abia atunci, când cei doi băieți anunțau, Nina întorcea pagina.

Le plăcea să se sperie unii pe alții, să stea la povești, să pună bile urât mirositoare pe aleile supermarketului, să se înregistreze cu orele pe casete, să se joace de-a animatorii radio şi să se asculte râzând prosteşte. Étienne era liderul, Nina inima, iar Adrien îi urma fără să protesteze vreodată. Ritualurile lor erau de asemenea determinate de crizele de astm ale Ninei. Toți trei erau la cheremul bronhiilor ei capricioase. Anumite crize puteau dura ore întregi, chiar dacă lua Ventolin. În timpul celor mai grave, Nina prefera să rămână singură, cu respirația ei greoaie.

Adrien şi Étienne se întorceau, fiecare, la casa lui. Adrien ca să citească sau să se gândească la cele spuse. Étienne pentru a umbla cu skate-ul sau a privi la televizor, împreună cu sora lui, finalul emisiunii Récré[10] de pe canalul A2.

Nina era puntea lor de legătură. Fără ea, Adrien şi Étienne nu se întâlneau. Erau trei sau nici unul.

Cei doi băieți o iubeau pe Nina pentru că nu judeca niciodată pe nimeni, deși în La Comelle toată lumea judeca pe toată lumea. Se moşteneau bârfe. Erau transmise de la o generație la alta. Nina avea de tras în urma reputației mamei sale şi nu era decât „bastarda mică a uneia fără căpătâi". Din cauza timidității lui, Adrien nu interesa pe nimeni în afară de Nina, care-l găsea inteligent şi misterios. Mama lui, Joséphine Simoni, era nou angajată la creşa municipală, o tipă cool în fustele ei lungi atârnând până la pământ. Nu avea tată. Cuplul acesta mamă-fiu era privit ca nişte hipioți. Cât despre Étienne, era văzut de ceilalți elevi ca un „fiu de burghez". În La Comelle nu se amestecau lucrurile. Cei din clasa de jos rămâneau cu cei asemenea lor, iar burghezii cu burghezii. Erau respectați muncitorii, iar maiştrii mai puțin. Odraslele de cadre erau prost văzute, bogăția şi viața uşoară erau aproape suspecte.

Cei trei mergeau mereu împreună la cinema. De fiecare dată, așezați pe primul rând. Acolo, Adrien nu mai era împins spre rândul din spate, ca în sala de clasă, ci stătea alături de Nina. Ea în mijloc, el la dreapta, Étienne la stânga.

În ziua când au văzut *Manon, zeița apelor*, Nina i-a strâns pe ambii de mână în momentul când Ugolin a cusut panglica lui Manon și le-a păstrat mâinile în ale ei mult timp după ce Ugolin s-a spânzurat.

Manon, zeița apelor a rămas filmul preferat al lui Adrien și al lui Étienne, orice s-ar spune. Când îi întreba cineva: *Care este filmul tău preferat*, răspundeau: *Întoarcerea lui Jedi*.

Dar mințeau.

Film serial american, cu 162 de episoade de câte 50 minute

Serie televizată americană, cu 136 de episoade de câte 49 de minute

Program de televiziune francez pentru copii, difuzat în anii '70-'80, la canalul Antenne 2

6

7 decembrie 2017

Joi este ziua de cumpărături la supermarket. Sper mereu să mă întâlnesc cu Nina, dar nu se întâmplă niciodată. Cumpăr produsele de primă necesitate, apoi cobor spre piață. Nădăjduiesc din nou să o văd, pândesc toate mașinile pe care le întâlnesc, dar nimic. De parcă ar trăi ascunsă.

După ce mi-am luat fructele și legumele, beau o cafea la terasa încălzită a bistroului Bisericii. Mă uit la trecătorii ce târâie cărucioarele de piață și sacoșele. Cupluri, femei singure, văduve.

Îmi place de ospătăriță. Nu mă recunoaște. Se numește Sandrine Martin. Am fost împreună în clasa a șasea. În aceeași clasă cu cei trei. Pe urmă, ea a plecat la o școală de ucenici. Avea obiceiul să scuipe mereu pe jos. Era drăguță. Și acum este. Dar țigările de proastă calitate și un serviciu desfășurat doar pe bază de contracte pe o perioadă determinată se citesc dacă-i privești cu atenție chipul brăzdat și colțurile căzute ale buzelor. Iarna, în puloverele ei tocite la coate pare o sirenă albastră. Una care nu a avut niciodată șansa de a se lăfăi în palate.

Îmi vine uneori să-i spun:

– Eu sunt, Virginie. Nu mă recunoști?

Dar de ce aș face-o? Ce să o întreb?

– Ai copii?

– Nu. Dar tu?

– Da, doi.

– Ce vârstă au?

– Cincisprezece și optsprezece ani.

– Servești de mult aici?

– De ce mă întrebi? Stai prin zonă? Totu-i mort pe-aici!

Prefer ca Sandrine să nu mă recunoască. Ne zâmbim. Îmi întinde zilnic ziarul. Îi las bacșiș

30 de centime. Aş vrea să-i las 50, dar la o cafea de 1,20 euro ar fi prea mult. M-ar remarca.

– La revedere!

Câteodată este mai bine să nu ne recunoaştem, ca să fie linişte.

În drum spre casă am făcut un ocol prin faţa fostei mele şcoli gimnaziale. Este închisă de multă vreme. Prea mult azbest şi curenţi de aer. Clădirea a fost vandalizată de mai multe ori. Oameni fără adăpost au spart pereţii şi au încercat să-i dea foc. Câteva ferestre sunt acoperite de cartoane. Este înconjurată de buruieni înalte.

Au construit o alta, complet nouă, Colegiul Georges-Perec, spre ieşirea din oraş. Aici vin elevi din mai multe zone.

În dimineaţa aceasta, când am trecut prin faţa fostei mele şcoli gimnaziale ce-mi aminteşte de fiecare dată de un vapor abandonat de căpitanul său pe o mare de beton înverzit şi sfărâmat, am redus viteza.

De obicei trec fără să mă uit cu atenţie, aşa cum făceam pe vremuri un ocol ca să ating în treacăt Turnul Eiffel.

Am încetinit şi am parcat pe partea cealaltă. Excavatoarele şi-au început treaba: Colegiul Vieux-Colombier este pe cale să fie ras de pe faţa pământului. Am rămas zece minute observând cum trecutul este sfărâmat. Ţiglele metalice albastre demontate, pereţii despărţitori dezmembraţi cu viteza luminii, de parcă ar fi fost o recuzită, şi nu un spaţiu real, unde au învăţat copiii mai multe decenii.

În câteva zile, nu va mai rămâne nimic.

Mi-am amintit de vremea când eram în sala de studiu, în timpul pauzelor şi priveam de la etajul al treilea elevii care mergeau prin curte. Mă uitam adesea la ei gândind: „Peste o sută de ani toţi vor fi morţi".

Nu mi-aş fi imaginat niciodată că până şi pereţii fostei mele şcoli vor dispărea odată cu elevii.

Închiderea aproape completă a uzinei Magellan şi mutarea societăţii de transport Damamme au condamnat cartiere întregi.

Doar cele două străzi principale încearcă să mai păstreze o anumită demnitate. Ultimii eroi ai acestei lumi moderne, „micii comercianți“, așa cum sunt numiți în jurnalele de televiziune, se mobilizează pentru a face încă să mai bată inima centrului vechi al orașului, mare cât gămălia unui ac.

Aici, buruienile au câștigat teren. Peste tot unde erau oameni pe vremea când eram eu copil nu mai sunt acum decât pereți fisurați, obloane trase, firme decolorate și descojite, trotuare cu betonul acoperit de mâzgă.

Acolo unde Adrien și Étienne se dădeau cu skate-ul nu mai sunt decât terenuri virane.

7

Din data de 9 martie 1987, ziua când Py a început să-l urască pe Adrien, băiatul a numărat zilele la fel cum un prizonier le socotește pe cele de până la liberare. Dacă nu mai pune la socoteală după-amiezile de sâmbătă, duminicile, miercurile[11] și zilele nelucrătoare, trebuia să mai reziste până la vacanță șaizeci și una de zile și jumătate.

Șaizeci și una de zile și jumătate să intri în clasă cu un ghem în stomac și cu picioarele grele. Șaizeci și una de zile și jumătate să tai în fiecare seară încă o zi scursă, apăsând cu putere pe vârful markerului ca să te eliberezi. Ștergea zilele într-un calendar al pompierilor, unde vedea bărbați în uniformă intervenind în accidente rutiere, inundații sau incendii: era exact starea de spirit a lui Adrien, bulversată de învățător.

Era pedepsit în fiecare recreație și seara, după ore. Py găsea ca motiv o lecție neînvățată, un text prost scris care trebuia recopiat, îl punea să traseze un paralelipiped dreptunghic, să repete prefixele, sufixele, ordinele de mărime, să scrie de o sută de ori: „Eu nu visez în clasă“.

De la 9 martie 1987, Adrien nu mai visa. Nu mai observa ceafa Ninei, părul, elasticul de păr, rochiile, umerii și spatele ei.

Py era mereu aplecat peste umărul lui, suflându-i în ceafă.

Imediat ce Adrien lăsa garda jos și nu era atent, Py îl trimitea la tablă ca să-l umilească mai mult în fața clasei. Degeaba.

Cei timizi nu sunt nici slabi, nici lași. Călăii nu le sunt neapărat superiori. Adrien nu va plânge niciodată. Îl fixa pe Py drept în ochi și se străduia să-i răspundă la întrebări, oricât de neclare și de neînțeles ar fi fost, în timp ce elevul Martin Delannoy, primul țap ispășitor al clasei, se mai putea relaxa puțin. Nu-și

revenea din acest miracol: dezlănțuirea forțelor se mutase pe un alt câmp.

Seara, Nina și Étienne îl așteptau pe Adrien să-și ispășească pedeapsa, ca două suflete aflate în suferință, așezați pe trotuar. Îl conduceau acasă. Adrien avea dureri peste tot, cu mușchii suferinzi de suprasolicitare.

Nina îl întreba mereu:

– Dar de ce se ia mereu de tine?

Adrien îi răspundea invariabil:

– Îți voi spune într-o zi.

– Ce să-mi spui?

Adrien se închidea în muțenie.

Étienne îl întreba dacă voia să-i spargă roțile mașinii bătrânului Py sau să-i pună rahat de câine în cutia poștală.

– Hai, că știu unde locuiește...

Dar Adrien refuza. Py ar bănui ceva și ar fi mai rău dacă se va lua și de ei doi.

Adrien plângea în somn. Când se trezea, perna îi era udă.

Nu mai citeau toți trei aceeași carte în camera Ninei, iar televizorul rămânea stins. De parcă eroii serialelor preferate ar fi murit.

– Ne strică toate zilele de miercuri...

– Ne strică viețile! Înainte era bine.

– L-am văzut într-o zi în oraș, arăta ca naiba. De aceea își pune o bluză, ca să-și ascundă fundul mare.

Toți trei repetau întruna: *Vivement l'été*[12].

Ieșirile la cinema se răriseră, aveau o cruce grea de dus între zilele de școală, dar, când se duceau, se așezau ca de obicei: Nina în mijloc, Étienne la stânga, Adrien la dreapta. Așa au descoperit împreună *Un nou început* [13] al lui Jean-Loup Hubert. În ziua aceea a înțeles că poți să evadezi din cotidian, oricât de dificil ar fi acesta, pentru a te cufunda într-o operă de artă.

*

Pe 4 mai 1987, Py și-a dat seama că-i lipsesc niște lucrări de corectat din geantă. Fără să mai stea pe gânduri, s-a năpustit asupra lui Adrien, l-a lovit în fața celorlalți copii terorizați, acuzându-l că a furat lucrările cât

fusese el plecat la cancelarie. Nina și Etienne s-au ridicat deodată împreună ca să intervină, dar o privire, o singură privire a lui Adrien a fost de-ajuns ca ei să se așeze imediat la locurile lor.

Corpul lui Adrien nu a mai rezistat la această nouă ofensivă și s-a îmbolnăvit. Niciodată nu-l mai bătuse nimeni. Tatăl lui nu l-a atins, chiar dacă indiferența lui aproape totală îl marcase într-o manieră invizibilă, dar de necontestat. Mama era blândă, nici gând să ridice vreodată mâna la fiul ei.

Pe drumul de întoarcere, Adrien i-a pus pe Étienne și pe Nina să jure că nu vor povesti nimic. Cei doi prieteni au ridicat mâna și au jurat.

Când băiatul a ajuns acasă, lui Joséphine i s-a părut foarte palid. Preocupat de ceva, aproape absent. A încercat să-l facă să vorbească, dar în zadar. După cină, a sunat-o pe Nina ca să o întrebe dacă s-a petrecut ceva special la școală, dar Nina a răspuns că nu, nimic deosebit, totul a fost ca de obicei.

Peste noapte, Adrien a fost cuprins de frisoane, apoi de febră. A fost diagnosticat cu o bronșită, transformată într-o pneumonie urâtă. A fost spitalizat câteva zile. A lipsit de la școală trei săptămâni. Nina și Étienne luau cursurile, făceau copii pentru prietenul lor și se duceau să-l vadă în fiecare seară, după ore.

Joséphine, care fuma în balconașul casei, le încălzea ceva de mâncare și serveau cu toții în jurul mesei.

Părul lui Joséphine păstra o oarecare nuanță blondă, cu fire galbene și albe pe alocuri. Un cap mic ce putea să amintească de cel al unei rozătoare. Trăsăturile îi erau totuși fine, întinse. Privirea îi era plină de blândețe, de naivitate.

Nu-și refăcuse viața după ce fusese amanta tatălui lui Adrien. Un bărbat indecis, rece și, în plus, căsătorit cu o femeie pe care nu o va părăsi. O prevenise pe Joséphine: „Niciodată nu voi divorța". Când a aflat că amanta era însărcinată, nu a reacționat în nici un fel. Nici cu mânie, nici cu ciudă, nici cu bucurie.

In ziua când a plecat fără să scoată nici un cuvânt că nu se va mai întoarce, Joséphine făcea o tartă cu mere. Avea mâinile pline de unt și făină atunci când el i-a întins ceva. Ea nu a înțeles nimic înainte de a citi o sumă scrisă pe un cec. A lăsat o urmă de grăsime în dreptul semnăturii.

Sylvain Bobin nu s-a mai întors decât pentru a-și recunoaște copilul. Joséphine nu găsise forța de a-i spune că nu era necesar. Ea nu-l mai iubea. Cu toate acestea, îl dorise, îl așteptase. Dar totul fusese înainte de toată dezamăgirea, de cuvintele urâte și de gesturile lașe. L-a lăsat să se apropie de leagăn, dar bărbatul a preferat să rămână la distanță.

Mai apărea câteodată. Ca un inspector de lucrări publice sau ca un polițist. Abia dacă suna înainte de a intra. Arunca o privire în apartament, la zugrăveli, la instalațiile sanitare, cerceta rezultatele școlare ale lui Adrien, lăsa un cec pe masa din sufragerie și pleca din nou. Sigur împăcat cu propria conștiință.

Când Adrien a fost internat în spital, Joséphine i-a telefonat. Era pentru prima dată în unsprezece ani. Sylvain Bobin se afla în străinătate, așa că mama a lăsat un mesaj la hotel. Bărbatul a sunat-o. Se simțea că era tensionat. Joséphine l-a liniștit la telefon. Lui îi era mai degrabă teamă decât se simțea rău. Adrien era deja mai bine. O blestemată de bronșită care evoluase urât.

Joséphine îi observa acum pe cei trei cum își înmuiau guritele în bol. Îi plăceau noii prieteni ai lui Adrien. Mai ales Nina. Joséphine ar fi vrut să aibă o fată care să-i semene. O păpușă în miniatură, cu ochi căprui. Două stele pe un chip adorabil. „Și care nu au încetat să lumineze“, se gândea femeia.

După ce și-au făcut temele, Nina l-a strâns în brațe pe Adrien, iar Étienne l-a îmbrățișat, cu aceleași cuvinte, ca o litanie: „Trăiască vara!“ Și au plecat.

La sfârșitul perioadei de boală, după ce s-a întors la școală, Adrien a continuat să taie

zilele până la eliberare. Calculase că, dacă nu puneau la socoteală weekendul prelungit de joi de la Înălțare, a doua zi Rusalii, miercurile, după-amiezile de sâmbătă și duminicile, mai rămâneau doar treizeci și una de zile și jumătate.

Adrien citise undeva că *a avea pe necuratul în tine* însemna să realizezi ceva supraomenesc. Lui i se părea supraomenesc să se trezească, să-și bea bolul cu lapte cald, să se îmbrace, să meargă pe drum, să intre în curtea școlii Pasteur, să o traverseze, să urce șase trepte, să-și pună sacoul pe umeraș, să se așeze pe scaunul lui, să simtă parfumul de pe bluza lui gri și să fie atent la lecții timp de treizeci și una de zile și jumătate.

I se părea supraomenesc să nu aibă un tată pentru a-l apăra, a-l ține de mână, a-i spune:

– Am eu grijă de tine, fiule, stai liniștit!

În ziua când a pus din nou piciorul în clasă, nici măcar prezența Ninei și a lui Étienne nu a reușit să-i liniștească inima agitată. Îi venea să urle. Stomacul îi era strâns, gâtul inflamat.

În acea dimineață, lui Adrien i-a trecut prin cap că astmul Ninei s-a luat și la el, așa îi părea de greu de respirat.

Imediat s-a auzit vocea mieroasă a învățătorului și l-a văzut zâmbind. Nu l-a mai scos la tablă în timpul orelor, nu l-a mai pedepsit nici în pauze și nici după ore.

Lui Py i-a fost frică. Era pentru prima dată când un țap ispășitor se îmbolnăvea. De obicei simțea cum evoluează lucrurile și calma jocul înainte ca el să se transforme în ceva urât.

Au trecut săptămâni. Adrien avea note bune la teme și primea încurajările învățătorului, scrise cu cerneală roșie pe marginea foilor de hârtie, sus, în dreapta: „Foarte bine, foarte bine lucrat, elev serios".

Într-o seară de iunie, Adrien a rămas din proprie inițiativă în clasă, în timp ce Py lucra ceva la catedră. Elevii trebuiau să producă electricitate cu un ventilator de doisprezece volți, să lipească un magnet pe fiecare aripă a aparatului și să-l cupleze la un transformator cu ajutorul a două clame. Lui Adrien i-a plăcut

foarte mult exercițiul, a făcut o placă din lemn, a avut grijă să o vopsească în alb și a instalat pe ea trei becuri colorate. Cum nu a reușit să termine până la ora 18, Py, grăbit să plece, i-a cerut să-și termine tema acasă.

Adrien a lucrat tot weekendul, aducând diferite variații intensității electrice cu ajutorul unui întrerupător, ceea ce a uimit-o pe Nina.

– Ești superinteligent.

– Nu ține de inteligență, ci de fizică.

– Tot aia e!

Când Adrien, Nina și Étienne au ajuns în fața clasei lor luni dimineață, directorul, domnul Avril, îi aștepta pe toți elevii în prag, cu un aer grav. Avril i-a invitat să intre pe rând și le-a cerut să se așeze fiecare la locul lui obișnuit, să-și scoată manualul de gramatică și să citească în liniște ultima lecție.

Py era absent. Nu se mai întâmplase niciodată așa ceva, în toată cariera lui de învățător.

Elevii se întrebau din priviri, fără să scoată nici un cuvânt, când unul dintre elevi a îndrăznit să ridice mâna:

– Unde este domnul Py?

– În biroul meu, a răspuns directorul.

Un murmur de dezamăgire s-a putut auzi. Sperau că s-a întors acasă, că s-a dus la plimbare cu bicicleta, că este la jocuri de societate, că se uită la televizor, chiar dacă nu sunt programe pentru tineri lunea.

Nu, Py nu fusese arestat, nu era nici bolnav, nici mort, ba încă era la școală în acea zi.

Atunci Avril l-a căutat pe Adrien din priviri înainte de a cere:

– Adrien Bobin, vrei, te rog, să vii cu mine?

La auzul numelui său, a avut senzația că stomacul i se va întoarce pe dos. S-a ridicat ca un inocent abia condamnat, fără să știe de ce este acuzat, a aruncat priviri speriate către Nina și către Étienne, pe urmă l-a urmat pe Avril cu capul în jos.

S-a uitat la carourile de pe podea. Prost aliniate. Să încerce să numere, ca să nu se mai gândească la nimic. Unul, doi, trei, patru. Un

presentiment că se va întâmpla ceva rău. De ce lipsea Py? De ce l-a chemat directorul pe el? Doar pe el?

Da, avea un presentiment că se va întâmpla ceva rău.

Când Avril și Adrien au intrat în biroul conducerii, o fostă sală de clasă transformată în secretariat, cu dulapuri pentru dosare școlare, un telefon și o mașină de scris, Py era acolo, așezat, cu picioarele încrucișate. Nu purta bluza lui gri. Era în cămașă cu mânecă scurtă, albastru-deschis, și pantaloni de tergal. Era pentru prima dată când Adrien își vedea învățătorul în haine de oraș.

Py nu și-a ridicat ochii, nu i-a îndreptat în direcția lui Adrien, nici măcar când elevul a salutat. S-a mulțumit să-i zâmbească directorului, de parcă Adrien nici nu exista.

– Uite ce este, nu o să ocolim prea mult subiectul: domnul Py m-a informat că tu ai furat niște materiale.

La început, Adrien nu a înțeles nimic. I-a căutat privirea lui Py, fixată în continuare asupra directorului așezat în fața lui.

– Știi că materialul folosit la lucrările practice trebuie să rămână în incinta școlii... Este scris în regulamentul de ordine interioară al școlii.

Adrien nu a reușit să scoată nici un cuvânt. Era acuzat de furt, Py l-a prins în corzi, a câștigat partida. Adrien a simțit cum îi dau lacrimile. Dar nu, Py nu-l va vedea plângând. Și le-a înghițit imediat, ca pe o supă amară. Și-a înfipt unghiile în piele, de la cot spre umăr. L-a ajutat un detaliu. Mai întâi abia perceptibil. Pe urmă nu a mai fost un detaliu, ci o evidență. Pe măsură ce Adrien respira, bătăile inimii i se potoleau, simțea ceva. Mai întâi, ușor acru, pe urmă mai puternic, formând cercuri din ce în ce mai largi, până ce nu a mai putut trece neobservată în cameră: mirosul de transpirație. Py puțea. Emana mirosul de minciună.

Avril l-a trezit din gânduri:

– Ce ai de spus în apărarea ta, Bobin?

Tăcerea îl acuza. Cine nu spune nimic înseamnă că este de acord. A fost de acord să fie pedepsit până la sfârșitul anului școlar. De copiat rânduri întregi în fiecare zi și să le aducă directorului.

A fost acuzat de furt în fața clasei și izolat în spate, la un pupitru lipit de un calorifer rece.

Adrien Bobin nu a primit nici un avertisment și nici un raport în dosarul lui școlar pentru că era un elev bun și adusese placa de lemn chiar în dimineața respectivă. Și, până la urmă, nu era vorba decât de trei becuri, de fire electrice și de material fără prea mare valoare de piață. Pedeapsa era pentru un principiu. Trebuia să fie dat un exemplu.

Când Joséphine Simoni a aflat ce s-a întâmplat, a vrut să se ducă imediat la Avril și la Py și să ajungă până la inspectorat pentru a demonstra acuzațiile false.

Adrien a refuzat.

– Py are dreptate: eu am furat materialele.

– Mă iei de proastă? De ce îl aperi?

– Pentru că mai am nouăsprezece zile până la vacanță.

– Îl voi suna pe taică-tău!

– Nu am tată! Nu-i pasă de mine! Dacă-l suni, plec de acasă. Jur că plec. Și nu o să mă mai vezi vreodată.

Joséphine a cedat. Nu a mai sunat pe nimeni. Nici pe Sylvain Bobin și nici la Inspectorat.

Joséphine și-a crezut fiul: Adrien era capabil să dispară. A știut-o dintotdeauna, a simțit-o. Era ca o amenințare insidioasă. Fiul ei ascundea ceva grav, ce nu ținea de copilărie. Adrien nu era niciodată indisciplinat. Era blând, dar serios. Nu era nevoie să-i ceri să-și facă temele, să se spele pe dinți, să pună masă, să ajute la aranjarea în apartament: le făcea singur. Râdea adesea, un râs cristalin pe care Joséphine îl adora, știa să se lase pradă bucuriei, mai ales când Nina și Étienne erau acasă cu el, privind la o comedie sau la o emisiune la televizor. Dar revenea mereu cu picioarele pe pământ. Ca un adult cu mărimea 35 la încălțăminte.

Din ziua aceea, Adrien nu a mai avut încredere în ceilalţi, s-a ferit de perversitatea altora.

Nu a mai avut niciodată încredere în nimeni.

Anul acela şcolar i-a oferit doi prieteni şi i-a furat inocenţa.

În şcolile primare din Franţa, durata normală de studiu este normată la maximum 24 de ore săptămânal, repartizate în 9 unităţi de câte o jumătate de zi: lunea, marţea, joia şi vinerea dimineaţă şi după-amiază, miercurea doar dimineaţă. Totuşi consillile de administraţie ale şcolilor pot propune să organizeze doar 8 unităţi, ziua de miercuri fiind lăsată liberă.

Vivement l'été (*Să vină vara!*) - cântec celebru al artistului francez Monsieur

Film realizat în 1987 de Jean-Loup Hubert, inspirat din copilăria regizorului

8

8 decembrie 2017

Cred că am căpătat o angină. Stau cu o eşarfă la gât. Am o anumită sensibilitate pentru că trăiesc singură, în linişte.

Nu este ziua în care aduc bobiţele pentru câini. Am lăsat totuşi treizeci de kilograme pe pragul adăpostului.

Aud câinii, ca de obicei, dar nu-i văd.

Tot ca de obicei, tipul masiv şi nebărbierit vine să le ia, mormăind:

– Mulţumim.

– Nina este? întreb.

Tipul masiv se opreşte pentru o clipă. Ca un aparat de ascultat muzică pus pe *pauză*. De obicei, în afară de *bună ziua* şi *la revedere*, nu mai spun altceva. Mă răzgândesc imediat, nu-i las timpul necesar ca să-mi răspundă şi mă îndrept către maşină. El mă urmăreşte cu privirea. Fac un gest stingher ca să-l salut. Nu ştiu ce m-a apucat.

Un amestec de emoţii, fără îndoială.

Colegiul Vieux-Colombier dărâmat, fotografia cu elevii clasei regăsită, amintirea atât de frecvent apărută în vise, inclusiv în cel din noaptea precedentă în care mă întorceam aici. La Nina. În seara înmormântării. Spaima, uimirea, gesturile lente, Étienne, paloarea lui, ochii lui cerniţi, respiraţia şi Nina apărută şi ea.

Dar ce mă bântuie şi mai mult este faptul că s-a găsit un cadavru în maşina din lacul din pădure. Informaţia este confirmată. Poliţiştii vor face cercetări pentru identificare. Nu ştiu de ce, dar încă nu mi s-a permis să scriu în ziar.

Şi aş fi vrut atât de mult să-i dau Ninei vestea.

*

Nina este așezată la biroul ei. Ține între dinți capacul unui pix.

Urâtă zi! Au mai fost aduși doi câini la adăpost. Unii de vânătoare. Neidentificați. Plini de paraziți. Prea puține adopții de două luni încoace. O voluntară care a renunțat. Din fericire, în mijlocul situației de rahat a apărut o luminiță: cineva s-a interesat de bătrânul Bob. De patru ani este aici. De șaisprezece ori s-a turnat asfalt de atunci. Persoana tocmai a telefonat, va trece astăzi pe la ora 15, ca să îl vadă. A dat de fotografia lui pe site-ul adăpostului. Bob îi place. Albumul cu pozele cățeilor făcut de Nina este aproape la fel de eficient ca un site de întâlniri. Zâmbește singură. Ar trebui să încerce, să se înscrie pe essayeunmec.com[14], măcar să vadă cum este. Dar numai ideea de a se afla singură cu un necunoscut în fața agenției Loto o face să renunțe. În plus, nu sunt bărbați necunoscuți în La Comelle. Pe cei de vârsta ei îi cunoaște pe toți. Însurați, burtoși, cu dinții îngălbeniți de la tutun, bețivi sau foști sportivi dărâmați. Femeia râde singură. O ajută. Este ca o iluminare din interior. Mai bine să râzi când nu ți-a mai rămas decât acest lucru, să râzi pentru a putea continua.

Christophe intră în birou, își ia o cafea călduță și înmoaie un biscuit în ea.

– Persoana care aduce în fiecare lună bobițe s-a întors dimineață. M-a întrebat dacă ești aici. De obicei nu spune niciodată nimic. Știi cine este?

Nina își ridică nasul din hârtii. Privirea îi este tulbure. Ca și cum ar fi încasat din plin informația.

– Da, văd foarte bine.

– Așa, și? se miră Christophe.

– Este o fantomă.

Nina își pune vesta și se îndreaptă spre infirmeria aflată chiar alături de adăpostul pentru pisici. Este ora când trebuie să-i facă o injecție lui Orlan, suspect de o infecție pulmonară. Trebuie să-l trateze rapid, înainte ca ceilalți câini să nu facă și ei.

Essaye un mec – „Incearcă un tip."

9

Iulie 1987

– Adrien, crezi că mi-a venit ciclul pentru că mama este o curvă?
– Desigur că nu, Maica Tereza a avut ciclu la zece ani..., la fel ca tine.
– Maica Tereza?
– Da.
– Ești sigur?
– Da, am citit în *Science et Vie*[15].
Étienne și Adrien o încadrează pe Nina pe drumul către cabinetul medical. Nu s-au mai întâlnit din ajun, de la piscină, când Nina a plecat ca din pușcă fără să le spună nimic.
Băieții sunt pe skate-urile lor, Nina pe jos. Cei doi merg în ritmul pașilor fetei.
De la momentul cu piscina, sângerarea nu i s-a mai oprit, așa că a solicitat telefonic o consultație la doctorul Lecoq, fără să facă vreun efort să-și modifice vocea. O consultație adevărată, pe numele ei real, Nina Beau. La clinică o cunoaște toată lumea. Este consultată frecvent pentru astmul ei. Este pentru prima dată când se duce singură la medicul ei de familie.
De obicei se duce cu bunicul. Acum are senzația că este o rebelă, ceea ce-i dă o stare de bine.
– I-ai spus bunicului? întreabă Étienne.
– Nu, răspunde Nina, enervată.
– Poți merge la piscină?
– Păi, nu...
– Și cât o să dureze? întreabă Étienne, neliniștit.
– Nu prea știu... Cam șase zile... Dar voi duceți-vă la piscină.
– Nu te lăsăm noi singură! spune Adrien indignat.
Étienne exaltă de bucurie.

– Vom închiria casete video. Grădinarul și doamna Rancoeur sunt plecați în concediu. Vom avea toată casa doar pentru noi.

– Nu o s-o deranjăm pe sor'ta? întreabă Nina, preocupată.

– Niciodată.

Ajungând cu toții în fața clinicii, Nina le cere băieților să o aștepte puțin mai departe.

– Nu vrei să stăm în sala de așteptare?

– Nu. Prefer să mă duc singură.

Chiar alături de clinică este parcarea unui magazin cu plante pentru grădină. Cei doi băieți se duc să se joace cu skate-ul și fac tot felul de figuri pe locurile de staționare ale camioanelor.

Își iau elan, fac salturi. Étienne este mult mai bun și mai îndrăzneț decât Adrien. Și mai rapid. Pare că levitează pe placă. „Parcă suntem un cuplu profesor-elev", se gândește Adrien. Un profesionist și un debutant. Étienne își stăpânește perfect corpul. Este de o agilitate și o flexibilitate înnăscute, a crescut și este cu două capete mai înalt decât Adrien. Pe roți, în apă, pe pământ, Étienne își controlează echilibrul și frumusețea gesturilor. Să-l vezi cum parcurge bazinul mare al piscinei înotând în stilul crawl!

O concluzie tristă pe care Adrien și-a asumat-o: nu ne naștem toți egali.

Are julituri la genunchi și pe mâini, încheieturile îl dor din cauza figurilor pe care încearcă să le facă pentru a-l imita pe Étienne. Se oprește puțin pentru a-și lega șiretul când simte o privire, ca o lamă de cuțit înfiptă în spate. Surprins de starea de rău resimțită, se întoarce și mai să cadă din picioare. Ca un șut primit în stomac. I se taie respirația.

El este acolo. Cam la trei sute de metri depărtare. De câtă vreme îl observă, oare, pe Adrien? L-a urmărit? O fracțiune de secundă și țâșnește, închide portiera mașinii în viteză și intră în parcarea magazinului.

Îi vine ceva ca un impuls, ca posedat de ceva, ca o formă de violență necunoscută lui, poate că este tocmai persoana în spatele căreia pare că încearcă mereu să-și ascundă

timiditatea insuportabilă, poate că sunt pereți care se dărâmă în interiorul lui. Deși Py nu a reușit să-l facă să plângă, tot ce i s-a strâns în suflet este pe cale să iasă din el într-un mod haotic.

Adrien țâșnește, abandonându-și skate-ul pe balustradă, fără să audă vocea lui Étienne întrebându-l unde se duce. Traversează parcarea alergând, deschide ușa grea a magazinului, gata să o ia în plină figură: gesturile îi sunt prea dezordonate, corpul nu mai răspunde la comenzi, picioarele îi sunt grele.

Pe prima alee, nimeni. Pe o alta, la fel.

Adrien îl caută pe Py ca un câine de vânătoare hăituind un animal sălbatic.

Se întâlnește cu un angajat care-i zâmbește.

– Bună ziua, băiete!

Adrien nu mai aude nimic. Își simte bătăile inimii în urechi, ca un pește prins în plasă.

Mirosul clasei îi revine în minte, un amestec de hârtii, lipici, amoniac, cretă și transpirație.

A treia alee. Este acolo, apreciind greutatea sacilor, alegând liniștit semințe pentru grădină. Cu un zâmbet de complezență agățat pe față înainte de a pleca de acasă, ca în fiecare dimineață.

Adrien cunoaște bine acest zâmbet. Încă îl mai visează în fiecare noapte.

Py nu mai are timp să-l vadă pe Adrien năpustindu-se și primește un pumn în plină figură. Este totuși în pumn mic, al unui copil de unsprezece ani, nu prea înalt. Dar s-a adunat atâta furie în mâna aceasta, atâta tensiune și ciudă încât lovitura are puterea unui glonț tras din apropiere.

Ochelarii i se sparg și îl rănesc. Are sânge pe nas. Vederea i se împăienjenește. Pe urmă, un șut între picioare, cu o violență incredibilă. Amețit, Py se apleacă în față, se curbează, în timp ce Adrien lovește și urlă ca un nebun. Un angajat îl prinde, îl ține, dar el se zbate ca un diavol.

Pe urmă, un alt strigăt, teribil, disperat, cel al Ninei:

– Adrien!

Fața Ninei este transfigurată de spaimă, cu lacrimi în ochi, iar cea a lui Étienne, lângă ea, uimită, cu gura deschisă.

Căldura îi urcă în corp. Armate de furnici îi umblă prin membre. Picioarele nu-l mai ascultă. Pe urmă, nimic. Un voal negru.

Adrien își recapătă cunoștința într-o cameră izolată, cu miros de plante și pământ reavăn. Doi agenți de la Poliția Locală și trei angajați ai magazinului îl privesc. Aude ca prin vis cuvintele: *Domnul Py nu va depune plângere... mama lui va plăti ochelarii... răni superficiale... griji pentru copil... va veni un medic... dar ce l-o fi apucat?*

Nina se află în plină criză de astm, răsuflarea îi este răgușită, câteodată ascuțită, ca un șuierat dereglat venindu-i din gât.

Étienne se uită la Adrien, cu skate-ul sub braț, ca și cum nu și-ar cunoaște prietenul. Un străin întins lângă sacii de compost. Adrien s-a rănit la mână când i-a spart ochelarii lui Py.

Joséphine ajunge și ea, îngrozită.

– Unde o fi Py? se întreabă Adrien înainte de a-și pierde din nou cunoștința.

*

De câteva zile, cum nu puteau merge la piscină, ascultă continuu, cu sunetul la maximum, albumul *The Joshua Tree* al lui U2. Dansează și cântă, cu obloanele trase, în sufrageria mare a casei lui Étienne. Cum stau în întuneric, pot face orice. Gesturile le sunt dezarticulate. Se lasă pradă întunericului, râd zgomotos, ca niște copii de grădiniță.

– *With or without you...*

În aceste după-amiezi distractive îl îngrijesc cu multă atenție pe Adrien. Zilele se succed și ei nu mai deschid subiectul despre ce s-a întâmplat. Adrien a fost consultat de un medic care a încercat să înțeleagă resorturile, dar băiatul s-a închis în muțenia lui. De mai bine de zece ani nu mai are încredere în corpul medical.

În ziua când Adrien l-a lovit pe Py, doctorul Lecoq a liniștit-o pe Nina. Să ai ciclu la vârsta ei nu este ceva neobișnuit. Nimic îngrijorător.

Poate că a venit cu un an sau doi față de media celorlalte fete, dar nu-i grav.

– Ați cunoscut-o pe mama? l-a întrebat pe medic.

– O, da, firește, i-a răspuns el, plimbându-i stetoscopul pe spate.

– A avut și ea ciclu la zece ani?

Medicul a scotocit în sertare. A scos un dosar cu numele Marion Beau, născută pe 3 iulie 1958. A încercat să descifreze notițele din interior.

– Îmi pare rău, Nina. Nu știu... Nu reușesc să-mi dau seama.

Doctorul i-a prescris analize de sânge, în timp ce-i vorbea despre nivelul de progesteron și de hormoni, dar ea nu-l mai asculta. Se uita fix la dosarul medical al mamei de pe birou. Datele consultațiilor erau scrise cu pixul roșu. Ca niște dovezi ale existenței sale. Marion intrase în acest cabinet, se întinsese acolo, Lecoq îi luase tensiunea, o măsurase, o cântărise, o ascultase la inimă.

Acasă nu mai avea fotografii cu mama ei. Bunicul făcuse să dispară orice urmă a fiicei sale.

Nu i-a mai rămas nimic de la ea, cu excepția Ninei.

Lecoq a refuzat cecul întins de Nina pentru plata consultației. I-l furase lui Pierre, ultimul din carnetul de cecuri, pentru ca el să-și dea seama cât mai târziu posibil. Era de neconceput să vorbească despre ciclu cu bunicul.

Înainte de a ieși din cabinet, medicul a întrebat-o totuși dacă are un iubit. Ea a răspuns, roșind, că nu.

– Când o să ai, va trebui să vii la mine ca să-ți prescriu pastile contraceptive.

Așa i-o fi spus și mamei?

A ieșit din cabinet într-o stare mai proastă. Imaginându-și durerile de gât și stările febrile ale lui Marion, căderile ei de pe bicicletă, vânătăile și durerile de burtă.

I-a căutat pe băieți în parcarea magazinului cu plante pentru grădină, neliniștită, pentru a

le povesti ce s-a întâmplat, de parcă ar fi venit dintr-o lungă călătorie.

În interiorul magazinului, l-a văzut pe Étienne de la spate, aplecat, pe Py întins la pământ și pe Adrien lovindu-l ca un nebun, cu picioarele, desfigurat de ură, roșu precum coacăzele, cu părul umed de la transpirație.

Ninei i-a fost îngrozitor de frică. Aproape de paroxism. S-a dus să-l ia pe Adrien, să-i despartă. La fel ca în filmele care o făceau să plângă, cu delincvenți închiși în penitenciare de coșmar. Adrien o abandonase, la fel cum a făcut și mama ei imediat după naștere.

I-a strigat numele.

Adrien s-a oprit brusc. Șocat, a dat înapoi, s-a uitat la învățătorul lui trântit la podea, leșinat. Plămânii Ninei au început să o ia razna. O criză de o violență rară. Oamenii au alergat spre ei. Py s-a ridicat fără să privească pe nimeni.

– *With or without you...*

Fac toți trei gălăgie maximă. Dansează cu ochii închiși, deși camera este întunecată. De câteva zile, parchetul le folosește drept pistă de skateboard, mănâncă numai prostii, se uită la casete video pe care le vâră în aparat de mai multe ori la rând dacă filmul le place, hipnotizați. Nina se așază întotdeauna între Étienne și Adrien. Câteodată, Étienne își suge degetul pe furiș.

Așa au decis să facă muzică împreună. Să creeze o formație. Étienne a renunțat deja la pian, preferă sintetizatorul și microfonul instalate într-o parte a subsolului. Nina și Adrien vor scrie versurile cântecelor în timp ce Étienne va compune. Au început să scrie câteva cuvinte complicate, alambicate, anglofone, fără sens. Vor să fie originali, fără să știe că cel mai adesea cele mai frumoase cântece sunt cele de o simplitate uimitoare.

*

Pe 20 iulie, Étienne pleacă la Saint-Raphaël[16] ca în fiecare an. Din momentul când s-au cunoscut și până acum, este pentru prima dată când se despart. Cu excepția perioadei de

spitalizare a lui Adrien, la Autun, numită de ei mai târziu *boala Py*.

După plecarea lui Étienne, Nina și Adrien sunt ca două suflete pierdute care-și petrec toată ziua în apa plină de clor a piscinei. Între două plonjoane, întind un prosop de baie pe pământul îngălbenit din jurul piscinei, dincolo de linia de securitate, acolo unde ai dreptul de a mânca și de a fuma, unde adolescenții se sărută cu limba sub ochii naivi ai copiilor de zece-unsprezece ani. Nina și Adrien se duc mereu sub același copac și trasează desene imaginare pe cer încercând pe rând să ghicească ce a reprezentat celălalt.

Au un singur walkman pentru amândoi și-l împrumută pe rând. Schimbă muzica atunci când își pun casca pe urechi. Adrien ascultă Niagara, iar Nina, Mylène Farmer.

– Ai sărutat pe cineva? îl întreabă Nina pe Adrien.

– Pe gură vrei să spui?

– Da.

– Cu limba?

– Da.

– Ești nebună, am abia unsprezece ani... Dar tu?

– La fel.

– În orice caz, pare dezgustător.

Într-o după-amiază, cu ochii înroșiți de la apă și de la soare, Adrien o însoțește pe Nina spre casă. Sunt așteptați de pisici și de cățeaua Paola. Pierre Beau își face siesta. După ce își face traseul, înainte de a merge la poștă ca să ducă ce nu a distribuit, trage mereu un pui de somn.

Nina îi cere lui Adrien să o urmeze într-o cameră fără ferestre din fundul culoarului.

– Nu-ți face griji, bunicul doarme. Vreau să-ți arăt ceva, dar trebuie să-mi juri pe capul tău că nu vei spune la nimeni. Nici măcar lui Étienne.

Adrien jură.

În cameră, trei poșete din piele sunt așezate pe o masă veche. Nina deschide una dintre ele și o răstoarnă. Este cald, nu este nici un curent de aer, doar un miros suav de ceară și

de praf. Conținutul se răspândește: zeci de scrisori și cărți poștale unde se vede marea. Peisaje pe care Nina le poate cerceta timp de ore întregi. Și mereu aceleași cuvinte scrise pe spate: *Este frumos afară, totu-i bine, vă îmbrățișez*. Nina își imaginează că acolo unde este marea, totul este bine și întotdeauna este însorit.

– Profit și eu de siesta lui ca să mă strecor aici în unele după-amiezi. Mi se întâmplă să mai citesc ce-i aici.

– De ce?

– Păi, ca să citesc cărțile poștale.

– Bunicul tău știe că faci asta?

– Ești nebun! Nu și-a dat seama niciodată. Le pun pe toate imediat la locul lor. Vrei să încerci și tu?

Adrien nu-i foarte sigur că a înțeles bine.

– Să încerc ce?

Nina ia o mână de scrisori și selectează din ele. Alege plicurile scrise de mână – cele care seamănă cu niște facturi sau răspunsuri administrative nu o interesează. Face din ele un evantai pe care îl întinde spre Adrien.

– Închide ochii și ia una la întâmplare!

Adrien se execută. Trage una de parcă ar fi fost o carte pentru un truc de magie. O simte pe Nina cum își retrage rapid mâinile. Când deschide din nou ochii, ea este deja în spatele ușii.

– Hai, mergem în camera mea!

Bagă în priză un fierbător mic de pe noptiera ei, pe urmă, după câteva secunde de plimbat plicul deasupra vaporilor eliberați de apa care fierbe, îl deschide rapid. Îi întinde lui Adrien scrisoarea.

– Citește-o cu voce tare!

Adrien are sentimentul că se află în mijlocul celei mai mari escrocherii din toate timpurile. Se și vede închis în Centrul de Detenție pentru Minori. Acolo sunt închiși tinerii și bătuți de niște tipi mai răi decât Py. Un delincvent care nu doar că i-a spart fața fostului său învățător, dar mai și citește corespondență furată. Își simte accelerându-se respirația și ritmul inimii. Strânge foarte tare hârtia între degete

pentru ca Nina să nu-și dea seama că el tremură ca o frunză în vânt.

Descoperă un scris fin, nervos, cu cerneală violetă. Respiră profund înainte de a începe lectura, pentru ca vocea să nu-i trădeze frica.

Dragii mei copii,

Vă salut din Alpi, unde este o vreme foarte frumoasă. Serile sunt reci. Și, din nefericire, începe să plouă, tremurăm aici. Se întâmplă rar în luna iulie.

Totul este bine în acest sejur. Doctorii vor să mă mai țină câteva săptămâni la sanatoriu. Sper să ne vedem înainte de începerea școlii. Nădăjduiesc că îl ascultați pe tata.

Dragul meu Léo, îți faci recapitulările pentru lecțiile de ortografie? Dulcea mea Sybille, îți place centrul? Instructoarele sunt drăguțe cu tine?

Îmi lipsiți mult, îngerași.

Spuneți-i tatălui vostru că îl iubesc din toată inima, la fel cum vă iubesc și pe voi și că o să mă fac bine curând.

Mama

Adrien îi înapoiază Ninei scrisoarea, fata rămâne uimită.

– Mama mea nu mi-a scris niciodată..., spune ea.

– Știi unde locuiește?

– Nu.

– Nu ai văzut-o niciodată?

– Ba da. A venit de mai multe ori. Cu siguranță, ca să-i ceară bani bunicului. Ultima oară când a fost era în 1981. Aveam cinci ani.

– Îți amintești?

– Puțin. Mirosea a paciuli.

– Cum o chema?

– Marion.

– Cu ce se ocupa?

– Habar n-am.

– De ce spui că era o curvă?

Nina ridică din umeri.

– Pe tatăl tău îl cunoști?

– Nu.

– Bunicul tău îl știe?

– Nu, nu cred... Dar la tine? Cum este tatăl tău? întreabă Nina.

– S-a căsătorit la Paris.

– Te întâlnești cu el?

– Câteodată... Pute a clorofilă... Mestecă mereu gumă dezgustătoare. Urăsc mirosul ăsta. Uneori mai vine să mă ia la un restaurant... Oribil. Nu am nimic de vorbit cu el. Și el... nici atât cu mine. Aștept desertul în timp ce-i pun întrebările pregătite de mine în prealabil. Ca să nu fie prea multe momente de tăcere.

– Crezi că are și alți copii?

– Nu știu.

– Poate că ai soră. Sau un frate.

– Poate.

– Nu ți-a spus nimic?

– Niciodată.

La baza scării răsună vocea gravă a lui Pierre Beau:

– Nina! Ce faci acolo?

Copiii tresar. Nina ascunde plicul sub o pernă.

Adrien coboară și îl salută pe bunicul prietenei sale, cu planșa de skate sub braț. Bărbatul îi spune cu un aer serios:

– Trebuie să stau un pic de vorbă cu tine.

Adrien se simte deodată inconfortabil. Se gândește că Pierre Beau îi va face morală după altercația violentă cu Py. Adrien îl urmează până la bucătărie cu aerul unui condamnat. Poate că îi va cere să nu mai stea pe lângă nepoata lui, ceea ce ar fi de neconceput, inadmisibil, imposibil.

Nina este lumina din viața lui Adrien. În aceeași măsură ca o soră, dar și opusul unei surori pentru că ei s-au ales unul pe altul. Nina este dublul lui Adrien. Chiar dacă folosește toaleta băieților și citește scrisori furate.

Pierre Beau închide ușa în urma băiatului și îl fixează cu privirea câteva secunde. Nina nu seamănă cu bunicul. Bătrânul are ochi gri-albaștri. Cam de culoarea lenjeriei pe care mama o scoate din mașina de spălat strigând:

– La naiba! S-a decolorat iar!

Pielea îi e tăbăcită precum geaca de piele purtată de Steve McQueen într-un poster din camera lui Adrien. Drumurile cu bicicleta i-au bronzat chipul. Își încruntă fruntea observându-l pe băiat cu un aer grav. Adrien are gura uscată. Pentru o clipă s-a crezut pe postamentul din fața tablei, în clasa lui, cu Py.

– M-am gândit la un cadou pentru ziua de naștere a Ninei și aș vrea să-ți cer părerea... Crezi că i-ar plăcea un șevalet și niște culori la tub?

Lui Adrien îi vine greu să răspundă ceva. Nu se aștepta la aceste cuvinte și îi trebuie timp ca să le analizeze.

– Da.

– Ești sigur?

– Da, așa cred.

– Așa crezi sau ești sigur? Pentru că ea nu desenează decât cu creionul. Și mi-am spus că ar face bine să învețe să folosească pensula și culorile.

Science et Vie (Știință și Viață) – revistă de cultură generală cu difuzare internațională, inclusiv în România

Stațiune balneară situată pe Coasta de Azur

10

10 decembrie 2017

Cum nu poți reține spuma mării
În căușul palmelor,
La fel știi că viața se consumă
Și nu mai rămâne nimic
Dintr-o lumânare care arde
Poți încă să hotărăști asupra destinului
Destinului tău
Crezi că totul se rezumă
La sarea dintre degetele noastre
Când mai ușor decât fulgul
Tu îți poți ghida pașii
Fără tristețe, nici întristare
Mergi, mergi, pentru că totul se va risipi.

Ca ieri au fost funeraliile lui Johnny Hallyday.

Ale sorei Emmanuelle, ale lui Marie Trintignant, ale lui Nelson Mandela, Cabu, Wolinski.

Ce fac Nina, Adrien și Étienne în toți acești ani de tăcere?

Cei trei nu au cântat pe versurile lui Stromae[17], nu l-au aplaudat pe Roger Federer, nici nu au văzut *Amélie*, nu i-au plâns împreună pe Michael Jackson, Prince, Alain Bashung, David Bowie.

„Ai văzut știrile? Tocmai am aflat." Toate aceste lucruri pe care le spui de îndată ce ai trecut pragul casei.

Un bărbat a omorât copii în curtea unei școli, o sală de concerte devastată. Spaime. Aceste evenimente care ar trebui să ne facă să scriem un număr de telefon, să luăm notițe, să ștergem datoriile.

Ultima dată când Nina, Adrien și Étienne și-au vorbit a fost cu mult timp în urmă.

Iar eu aș vrea să le spun că mâine toți ziariștii din regiune sunt convocați de

procurorul de la Mâcon pentru cazul maşinii din lac.

Aş vrea, dar nu pot. Este şi un vechi cântec al lui Françoise Hardy.

Vreau, nu pot...
Dar dacă vei crede vreodată că mă iubeşti
Să nu aştepţi o zi, nici o săptămână...

Ar trebui să mă duc la culcare, dar mă delectez ascultând muzică. Câteodată mă ridic, fredonez, imaginându-mă pe scena unui stadion, Wembley de pildă.

Sunt complet ruptă de realitate.

Afară este noapte de multă vreme.

Sunt singură, la mine acasă. Cum aş putea fi altfel? Am încercat insistent.

Numele de scenă al lui Paul Van Haver, autor, compozitor, interpret, cunoscut mai ales pentru hiturile *Alors on danse*, *Formidable* sau *Papaoutai*

11

Septembrie 1987

În prima zi de şcoală din clasa a cincea, merg împreună la colegiul Vieux-Colombier.

Repartizarea elevilor pe clase este afişată pe un panou din lemn. Se apropie cu toţii, ţinând degetele încrucişate. Ca să rămână împreună.

Sentinţa cade: Nina Beau şi Adrien Bobin sunt la 5A, Étienne Beaulieu la 5 C.

Văzându-şi numele izolat în mijlocul unor necunoscuţi, Étienne se simte exclus. Îi vine să urle, să înjure, dar se abţine.

Adrien rămâne stană de piatră. Nu-i vine să creadă că sunt separaţi. În acelaşi timp, nu se poate abţine să nu se gândească la faptul că acest lucru înseamnă că o va avea pe Nina doar pentru el. De-a lungul unui an întreg.

Cu mâneca sacoului ei cel nou, Nina îşi şterge repede lacrimile de furie şi dezamăgire. Îi este ruşine să fie văzută plângând la şcoală. Le ordonă plămânilor ei să rămână tăcuţi. „Nu este momentul pentru o criză astăzi, corpule, îţi interzic, îţi interzic, îţi interzic."

Poartă un hanorac, blugi şi adidaşi albi, iar în spate poartă un ghiozdan gol.

Étienne îşi scoate puloverul. Este prea cald. Îşi dă pe spate o şuviţă de păr. Lasă capul în jos. Profilul lui este perfect. Nina şi-ar petrece timpul desenându-l. Chiar dacă începe să iasă din copilărie, pentru a intra în perioada adolescenţei, există o luptă între chipul şi corpul lui. Are alura unui sportiv înalt şi musculos, dar chipul cu trăsăturile apropiate de cele ale unei fete. Aceeaşi contradicţie între ţinuta lui vestimentară clasică şi insigna cu grupul de punk rock Bérurier Noir, pe care a atârnat-o pe rucsacul lui din material de blugi.

Adrien stă tăcut. Îi observă pe elevi. Mult mai numeroşi decât în curtea şcolii primare. Şi chiar mult mai înalţi. Sunt unii din clasa a

opta care măsoară un metru optzeci. Adrien se simte minuscul în curtea imensă. Îmbrăcat cu o pereche de blugi, cu adidași albi și cu o geacă din piele neagră, pe care i le găsise tatăl lui la Paris, nu se simte în largul lui. Adrien a decupat fotografia unui cântăreț din formația Depeche Mode și i-a trimis-o prin poștă tatei cu aceste cuvinte: „Vreau o geacă la fel ca a lui pentru prima zi de școală. Mulțumesc".

Observă clădirile școlii, cu multe ferestre. Nume de poeți pe fiecare: Prévert, Baudelaire, Verlaine, Hugo. Își dă seama că nu sunt și nume de femei. Poate pentru că femeile sunt ele însele poeme pe care nu le-au scris? Se întoarce și o privește pe Nina. Da, fetele sunt poeme tăcute.

Toți elevii se duc în clasele lor.

Ei rămân nemișcați în fața panoului, năuciți. Ca și cum cineva ar coborî ca să-i anunțe că s-a produs o greșeală și că, de fapt, ei vor fi în aceeași clasă.

– Bun, mă duc, spune Étienne cu un aer detașat. Ne vedem în fața cantinei... Să mă așteptați, da?

Cum s-a întors cu spatele, și-a mușcat puternic limba. *Listă de rahat!* Nu poate să plângă în fața celorlalți. Își găsește clasa în clădirea Hugo, sala 12. Întârzie, cu gust de sânge în gură.

Diriginta, o prăjină foarte urâtă. Un pic strâmbă, cu scolioză. Ochelari de mioapă. Va fi profesoara lor de engleză. Una care nu glumește în timp ce prezintă situația:

– Voi fi plătită pentru a fi profesoară aici până la pensie. Dacă aveți chef de treabă, perfect, dacă nu, puteți să luați loc în fundul clasei, nici o problemă pentru mine.

Primul exercițiu al anului: să găsească cea mai bună colegă. Una taciturnă. O identifică imediat după poziția corpului că este tocilară, după gulerul cămășii, după atitudine.

Étienne o identifică, se așază alături de ea. O cunoaște din vedere. Crede că au fost împreună la clasa pregătitoare. Ea îi zâmbește. Toate fetele îi zâmbesc. Da, o cheamă Edwige Thomassin. Este deșteaptă. La lucrările de

control va putea copia de la ea. Va trebui să o facă la toate obiectele. Să încerce să se lipească de Edwige peste tot.

Étienne a făcut-o pe mama lui să creadă mereu că este silitor. Doar că el trişează. Un Arsène Lupin[18] al copiatului. Anul trecut a fost uşor să o convingă pe Nina. Cu un an în urmă, pe Aurélien Bisset. La grădiniță reproducea deja desenele vecinului. Și nu pentru că nu ar putea face şi singur, ci pentru că îi lipseşte curajul. Are curaj doar pe skate-ul său şi în fața sintetizatorului.

A abandonat tenisul, pretextând că are programul prea încărcat la şcoală. „În plus, am deja muzica..."

De câte ori nu l-a auzit Étienne pe tatăl lui certându-l:

– Ia exemplu de la fratele tău!

Spiritul de competitivitate, să fii cel mai bun, să câştigi medalia de aur, să munceşti ca un ocnaş, era o obsesie pentru Marc Beaulieu.

Sora lui mai mică, Louise, merge pe acelaşi drum ca Paul-Émile, fratele cel mai mare. Doar el, numărul doi pe lista copiilor, un ratat, leneş, mulţumindu-se cu mijlocul clasamentului.

Scolioza se numeşte Comello. Îşi spune numele pe litere de mai multe ori. Étienne îşi imaginează ce fac Nina şi Adrien. Chipul dirigintei lor. Poate că este la fel de urâtă ca a lui. S-au aşezat unul lângă altul. Sunt împreună peste tot. Doar să fi ajuns prea târziu la clasă şi toate băncile să fie deja ocupate. Speră să se întâmple aşa şi se pişcă de interiorul palmei. „Dumnezeule, dacă exişti, fă într-un fel ca Nina şi Adrien să nu aibă loc unul lângă altul!" Vor fi astfel cu toţii separaţi şi, când se vor întâlni, vor fi la egalitate.

Orele trec una după alta. Cei trei se întâlnesc de mai multe ori pe culoare înainte de masa de prânz. Étienne are senzaţia că este un puşti care-şi priveşte părinţii pentru ultima oară înainte de a pleca în tabără. Un copil pierdut, fără repere, fără nici un chef de a sta de vorbă cu ceilalţi. Şi nici să se amestece cu alţii.

La prânz se întâlnesc la cantină. Fiecare îl așteaptă pe celălalt în fața tăvilor, pe urmă se așază la rând, își pun în farfurie pe rând. Discută despre ce au făcut. În zilele următoare, la fel.

După ora 17, viața își reia cursul normal. Merg la Nina sau la Adrien. Ascultă *Never Let Me Down Again* a formației Depeche Mode, în timp ce sorb o ciocolată caldă. Apoi se așază la masă pentru teme. Sau să se prefacă măcar că lucrează. Au găsit varianta aceasta de a nu se despărți după ore. Dacă își vor face temele în mod conștiincios, vor fi lăsați în pace. Dacă au note bune, vor merge împreună până la Bac și vor face într-un fel să dea aceleași probe. Astfel, la liceu, orice s-ar întâmpla, vor fi împreună, pe aceeași listă.

Étienne așteaptă ca Adrien și Nina să-și termine temele, ca să poată copia. Schimbă doar câteva cuvinte.

Citește benzi desenate sau revista *Rock & Folk* lângă ei. Oriunde s-ar afla, la Adrien sau la Nina, Étienne se așază în așa fel încât să fie în fața ușii de la intrarea în cameră și niciodată cu spatele. Astfel, dacă Joséphine sau poștașul intră, el să se poată apleca asupra unui caiet sau a unui manual.

Nina și Adrien nu-i reproșează nimic. Ca și cum ar plăti un fel de redevență pentru nedreptatea de a nu fi cu ei în clasă. Îl lasă pe Étienne să copieze temele făcute de ei fără să protesteze. Ca și cum așa ar fi normal. Nina îi cere doar să citească și să înțeleagă „pentru că nu se știe niciodată".

– Ce nu se știe niciodată? întreabă Étienne.

– Nu se știe niciodată, răspunde mereu la fel Nina. Aș putea muri din cauza astmului meu, iar tu te vei trezi că nu știi nimic.

Câteodată, clasele lor luau același autobuz școlar pentru a vizita cutare castel sau cutare abație. Étienne ajunge primul ca să rețină trei locuri în spate. Cum este cel mai mare dintre toți, nimeni nu îndrăznește să comenteze. Drumul durează rareori mai mult de o oră, dar în acea oră nimeni nu i-o mai ia pe Nina. Clar lucru, Étienne urăște acest an și pe ei doi.

*

9 iunie 1988

Clasa a cincea se termină în câteva săptămâni.

Cei trei descoperă albumul *3* al formației Indochine la pick-upul lui Étienne, care-și serbează cei doisprezece ani.

Vreo treizeci de adolescenți stau pe canapelele frumoase din piele albă pe care Marie-Laure Beaulieu le-a acoperit cu pături. Elevi din clasele a cincea și a șasea amestecați, care nu îndrăznesc să danseze. Fetele cu fetele, băieții cu băieții. Cam ca atunci când torni ulei în apă, iar picăturile de ulei se lipesc unele de altele.

Étienne a distribuit invitații în mai multe clase pentru că și-a auzit tatăl spunându-i mamei că fiul lor era încă amestecat cu Adrien și Nina. „Este ceva nefiresc în relația lor."

Cum adică *nefiresc*? Étienne s-a uitat în Larousse, dar nu a înțeles totul din definiție. Și până la urmă se plictisește să citească până la capăt. La modul absolut, nimic nu-l plictisește mai tare decât un dicționar. Așa că și-a invitat un grup de prieteni să-i închidă gura lui taică-său legat de cât de *nefiresc* este.

Louise, sora lui, stă așezată într-un colț. Îi seamănă lui foarte bine. Aceeași piele deschisă, aceiași ochi albaștri, nasul, gura. Tocmai a împlinit unsprezece ani. Înainte, Étienne s-a gândit că Marc nu-l iubea pentru că nu se considera tatăl lui. Că mama lor a păcătuit între nașterea celui mai mare dintre copii și a surorii celei mici. Dar, văzând cât de mult îi seamănă Louise, era imposibil. Mama lui nu s-a culcat de două ori cu același tip, totuși.

Dar trei nopți pe săptămână
Pielea mea este lipită de a sa
Și eu sunt cu ea...

Nathan Robert a adus o sticlă de whisky sub palton și toarnă câte puțin în fiecare pahar

din plastic. Majoritatea descoperă acum gustul alcoolului.

Nadège Soler, o fată din clasa a V-a B, pe care Nina o îndrăgeşte mult pentru că zâmbeşte tot timpul, o întreabă:

– Tu ieşi cu Adrien sau cu Étienne?

– Să ies unde?

– V-aţi sărutat cu limba? V-aţi tras-o? Cum este să o faci în trei?

Nina este şocată de întrebare.

– A, nu... Nu am făcut asta noi.

Nadège nu pare să o creadă pe Nina, dar nu-i pasă de răspunsul ei. Pleacă să danseze. Alte fete o imită cântând: *Such a shame...*

După ce a refuzat să bea whisky-ul lui Nathan, Nina îşi toarnă puţin înainte de a turna Cola din belşug. Prima înghiţitură, dezagreabilă, îi rămâne în gât.

A băut deja puţin vin rămas pe fundul unui pahar când a curăţat masa. Oribil. Clar, alcoolul este scârbos.

Îl observă pe Étienne cum dansează. Se mişcă bine şi este cel mai frumos. Toate fetele sunt cu ochii pe el. Direct sau pe furiş. Étienne pare absent. Parcă nu este foarte fericit anul acesta. Cu siguranţă, pentru că au fost separaţi.

De ce se iubesc ei trei aşa de mult? Ar putea să-l ia de bărbat pe unul dintre ei când vor fi mari? Niciodată! Ei se spală pe dinţi unul lângă celălalt, nu închid uşa de la baie, nu le pasă deloc când se întâlnesc dimineaţa la trezire, îşi îngrijesc coşurile şi rănile, se alintă cu: „Puţi, du-te să te speli pe dinţi!“, „Nu-mi plac deloc ţoalele tale!“, „Epilează-ţi mustaţa, parcă eşti femeia cu barbă!“... Sunt fraze şi gesturi dintr-un cuplu cu experienţă, sunt geloşi dacă vreunul dintre ei trei se uită la altcineva, dar nu în sensul de a seduce. Nina este pe deplin conştientă că este puntea de legătură între Étienne şi Adrien, dar nu este îndrăgostită de ei. De nici unul. Étienne o consideră o surioară, Adrien ca un exemplu în viaţă, aproape un ideal.

Cuvintele lui Nadège şi alcoolul au ameţit-o. „V-aţi sărutat cu limba? V-aţi tras-o? Cum

este să o faci în trei?“ Își amintește demonstrațiile lui Étienne cu degetele și cu limba, pentru ziua când ei vor trebui să știe cum să facă dragoste cu cineva care le place. Pentru că el a făcut-o deja cu Solène Faulq, o fată din clasa a VII-a D, repetentă. Adrien, uitându-se la el, îl întreabă:

– Crezi că trebuie să răsucim limba în sensul acelor de ceasornic?

Nina se gândește la dragoste de când era foarte mică. Și la iubirea carnală de câteva luni. Iubirea ca în scrisorile pe care continuă să le citească în secret. Se gândește din nou la ultima pe care a citit-o și răscitit-o. Cunoaște destinatara, numele îi era scris pe plic. Este mama unei eleve din clasa lui Étienne. Pe această femeie Nina o vede în fiecare zi în mașină în parcarea școlii, așteptându-și fiica în timp ce ascultă la radio. Când coboară geamul, Nina aude muzica și vede rotocoalele de fum pe care le scoate privind spre cer.

Aș vrea să te dezbrac ca anul trecut. Să-ți scot hainele pe rând, ca anul trecut, să-ți simt sexul cald în mâna mea, să ai orgasm. Dar când ne întâlnim treci pe trotuarul celălalt. De ce? Răspunde-mi. Spune-mi ceva. Fă-mi un semn. Oricare.

„Să ai orgasm.“ Nina se gândește mereu. Mama ei a avut orgasm. Nu voia decât asta. Și a preferat orgasmul în locul fiicei sale.

Nina a descoperit plăcerea singură, în pat. A căutat ceva cald. Ca o mâncărime. Și-a frecat sexul de cearșaf, apoi, seară după seară, mintea s-a relaxat și trupul i s-a cambrat. O senzație de exaltare a străbătut-o. Mai bine decât în apa din piscină.

Cu Adrien și cu Étienne nu vorbește încă despre iubirea fizică. Doar de săruturile cu limba. Se teme că într-o zi nu vor mai putea fi tot timpul împreună. Băieții vor simți curând nevoia să iubească pe altcineva, să mângâie acolo unde ea se atinge. Știe bine că, până la urmă, așa va fi. Și că o vor lăsa baltă.

Deocamdată, Étienne și Adrien sunt mici. Mai mici decât ea, chiar dacă au aceeași

vârstă. Așa se întâmplă cu fetele, ele sunt mai mari decât băieții chiar de la naștere.

Nina își simte sânii crescând, pe când Adrien și Étienne nu au încă nici un fir de păr pe față și nu se gândesc decât să facă muzică și skateboard.

Sânii o dor. Deocamdată nu se văd dacă poartă bluze largi. Nu vrea ca băieții să observe că ea începe să se transforme. Mirosul, părul pubian, dorințele, gândurile, totul, ca o revoluție petrecută sub pielea ei. Nu-i place. Ar vrea să revină la copilărie, la fetița de odinioară. La dulceața laptelui cald băut înainte de a se culca. Cât de dur este să crești, să te schimbi, să trebuiască să te adaptezi. Din fericire, poate desena. Să traseze pe hârtie linii pentru a reproduce trăsăturile persoanei iubite îi permite să alunge teama de necunoscut. Când desenează nu se mai gândește la nimic, este ca un teren salvator de joacă. Mintea i se relaxează, are mai multe vieți. Fiecare desen terminat este una dintre vieți. Chipul cuiva. Un peisaj. Un profil. Un zâmbet. A început să și picteze. Cu pensula este mai greu. Cu cărbunele este în contact cu foaia de hârtie. Aproape carnal. Cu pictura se simte obligată să păstreze distanțele. Este mai puțină precizie. Nu-i place culoarea. Nu știe la ce să folosească roșul și albastrul.

Toată lumea dansează pe *Troisième sexe* al formației Indochine. Nina îl vede pe Étienne.

Respirații pline de mirosuri de alcool, corpuri mișcându-se prost, fiindcă nu știu cum să o facă, corpuri de copii stângaci care cântă în cor:

Și se iau de mână
Și se iau de mână
Fete la masculin
Băieți la feminin...

Personaj din romanele lui Maurice Leblanc, un șarlatan cunoscut pentru abilitatea de a se folosi de talentul lui de a se deghiza, de a-și lua identități multiple pentru a comite delicte și a rezolva enigme polițiste

12

10 decembrie 2017

Cineva împinge ușa, Nina nu-i dă atenție, stă cu nasul în cărțile de povești. Își imaginează că este Christophe ori un voluntar intrat în birou ca să-și ia o cafea. În fiecare dimineață, Nina pregătește pentru toată lumea o cafetieră plină.

– Bună ziua, v-am telefonat ieri, am venit să văd un cățel... pe Bob.

Un bărbat singur, la adăpostul de animale, se întâmplă rar. De obicei, femeile sau familiile însoțite de copii vin pentru o primă vizită, cea de dinaintea adopției.

Nina afișează pe buze un zâmbet frumos, de complezență. Nu are un client în fiecare zi.

Se ridică pentru a-l saluta. Are o mână fermă, la fel și el. Asta-i place Ninei. Bărbatul este înalt, ceea ce-i amintește de Étienne. La vârsta de șaisprezece ani, avea deja un metru optzeci și doi.

– Bună ziua. Sunt Romain Grimaldi.

– Bună ziua. Nina Beau, responsabila adăpostului.

Nina este tulburată. Pentru prima dată, un potențial client interesat de adopție degajă un asemenea șarm. Nu seamănă cu alții, chiar dacă în șaptesprezece ani de lucru la adăpost a văzut, întâlnit, auzit, trăit totul.

Mai degrabă aduce puțin cu prietenii lui Adrien. Cei pe care i-a văzut în preajma lui când bărbatul trăia la Paris. Genul de artist, strălucitor sau ceva asemănător. O anumită eleganță. Nu un terchea-berchea.

Numai că ea știe că nu mai degajă nimic de multă vreme, în afară de un miros vag de câine ud. Are părul scurt, că este mai practic. Machiaj? De neconceput, când îți începi ziua adunând rahat de câine din cuști. Hainele îi seamănă cu o uniformă amintind de cele

militare: culoare kaki sau maronii, confortabile și rezistente. Cu cizmele în picioare în permanență. Mâinile cu unghii scurte. Manichiura este pentru alte femei, cu existențe diferite de a ei.

Îl însoțește pe vizitator prin adăpost, până la cușca lui Bob. O burniță rece îi însoțește.

Romain Grimaldi aruncă priviri vinovate către câinii care latră în spatele gratiilor. Cei aflați în vizită trebuie să aibă o fire puternică, pentru că ei consideră că aici este un fel de groapă de gunoi a umanității. Pentru angajații și voluntarii locului este ceva diferit. Animalele se află în siguranță, au parte în fiecare zi de mâncare, de apă și de mângâieri. Sunt respectate și îngrijite dacă sunt bolnave. Angajații stau de vorbă cu ele. Ca între prieteni care împart aceeași pedeapsă grea. O închisoare de proastă calitate. Unde abia aștepți să se termine ca să te întorci acasă.

– Aveți și câini de rasă? întreabă Romain Grimaldi.

Ninei nu-i place întrebarea. Nu suntem într-un magazin de animale. Nu căutăm pedigriul sau frumusețea. Trăim în mijlocul câinilor străzii. Rari sunt aici ochii albaștri și blana albă.

– Aici sunt câini maidanezi. Cei de rasă care au trecut pe aici au fost cei de vânătoare, seteri, cockeri spanioli, braci sau fox... Dar numai cu totul excepțional... Atâta vreme cât un animal poate să aducă un ban, oamenii nu renunță la el, încearcă să-l vândă. Sau să-l schimbe... Ați văzut pozele cu Bob pe site-ul nostru?

– Da.

– Este un câine bun. Ați mai adoptat?

– Mereu am făcut-o, de fapt.

Ninei îi place răspunsul.

– Locuiți în zonă?

– Tocmai am fost mutat în La Comelle. Sunt noul director al Școlii gimnaziale Georges-Perec.

Școala gimnazială... Nina se gândește la a ei, dărâmată de curând. Nu are nici o urmă de

tristețe. Pentru Nina, trecutul este lăsat în urmă.

– Aveți și alte animale?

– Un motan bătrân: Radium.

– Cum se comportă față de câini?

– Nu este nici o problemă și, în plus, doarme tot timpul: are șaptesprezece ani.

Nina deschide cușca lui Bob și îi cere lui Romain Grimaldi să o aștepte afară. Nu intră niciodată cu un necunoscut. Animalul se apropie de ea, dând din coadă. Bob este un micuț maidanez, fără îndoială încrucișat cu un fox-cocker.

– A venit cineva la tine în vizită, grăsuțele, îi șoptește Nina.

Se apleacă și mângâie animalul. Părul îi este aspru. Romain Grimaldi îi vorbește din pragul porții:

– Salut, îmi place boticul tău.

Bob nu se uită la el. Nina îi pune o zgardă și o lesă.

– Vom merge să observăm cum se comportă cu dumneavoastră.

– Credeți că îi voi fi pe plac?

Nina zâmbește.

– Da, așa cred. Bob este timid. Nu se duce niciodată în mod spontan spre necunoscuți.

– Seamănă cu primul câine pe care l-am avut când eram copil. Pe site-ul dumneavoastră mi-a sărit în ochi. Ce vârstă are?

– După spusele veterinarului, cam opt ani.

– Știți de unde vine?

– A fost găsit într-o comună nu departe de aici... Este la noi de patru ani, deja.

– De ce nu-l vrea nimeni?

– Pentru că vă aștepta.

Merg alături unul de celălalt. Nina îi întinde lesa lui Romain Grimaldi. Sunt pe un teren viran de lângă adăpost. Nu aparține nimănui, la fel ca și câinii care sunt plimbați acolo în fiecare zi.

– Trăiți singur? întreabă Nina.

– Da.

– La casă ori într-un apartament?

– La casă. Cu grădină.

– V-ați gândit cum vă veți organiza timpul împreună cu Bob?
– Mă gândesc să îl iau cu mine la serviciu.
– La școală?
– Da. De aceea nu vreau un pui. Ziua va rămâne în biroul meu. La pauza de prânz îl voi scoate, iar seara ne vom întoarce împreună.
– Aveți dreptul de a-l introduce în școală?
– Dacă rămâne în biroul meu, da. Înainte am condus o școală în Marnes-la-Coquette și îmi luam mereu câinele cu mine.
– De ce ați venit în această zonă?
– Dorință de schimbare... Ce trebuie să fac pentru adopția lui Bob?
– Să completați documentele. Și puteți veni mâine să îl luați.
– Trebuie să plătesc ceva?
– Cum este bătrân, puteți dona cât doriți.
– Dacă nu era bătrân, cât m-ar fi costat?
– Patru sute de euro pentru un câine și trei sute pentru o pisică. Suma include vaccinuri, sterilizare, identificare și toate celelalte: mese, îngrijiri conexe...
– Nu pot să-l iau de astăzi?
– Nu am dreptul să vi-l dau fără să treacă pe la controlul veterinar înainte de a ieși de aici.

Nina are fluturi în stomac. Îl observă pe Bob cu coada ochiului. I se întâmplă la fel ori de câte ori reușește să ofere un câine spre adopție. Va pleca în sfârșit de aici. Aceasta-i diferența dintre ea și animăluțele din adăpost. Ea nu va pleca.

*

Nina are șapte ani. Este o duminică de iunie. La radio, Jean-Jacques Goldman cântă *Au bout de mes rêves*. Este frumos afară. În ajun, bunicul i-a spus:
– Mâine te voi duce într-un loc special, este o surpriză.

Și-a pus o rochie frumoasă și încălțăminte nouă. Și-a făcut două codițe, strânse cu un șnur în formă de margaretă.

Au mers cam o oră cu mașina lor, un Renault 5, albastru. Pierre Beau are o figură de conspirator. „Unde se puteau duce?", se întreabă Nina, așezată pe bancheta din spate.

„Vei putea să vii pe scaunul din față când vei avea 10 ani."

Nina vede pe un prim panou cu treizeci de kilometri înainte de a ajunge: „Grădină zoologică". Sare în sus de bucurie și îi spune bunicului:

– Buni, să știi că am ghicit unde vom merge!

Pe măsură ce se apropie, îi apar în fața ochilor fotografii cu animale și manejuri pe panouri mari, colorate. Se agită, este nerăbdătoare. Pierre Beau zâmbește, i-a reușit surpriza.

În zonă, toată lumea vorbește despre parc ca despre un paradis: manejuri, trenuleț care face turul parcului, cartofi prăjiți și vată de zahăr. Animale cum n-ai mai văzut niciodată: hipopotami, carnivore, elefanți, lupi, maimuțe, girafe.

În jurul Ninei, familii, râsete, câteva lacrimi, capricii copilărești. Cu un balon în mână, îi observă pe ceilalți cum se uită la animale. Nina stă adesea mai la urmă. Privește lucrurile și oamenii dintr-un cadru mai larg.

Nina are mâna în cea a bunicului. Mâna aceasta ca o insulă. Cu toate acestea, se simte rău. O doare capul. Are o greutate în stomac. Își simte picioarele obosite. Să fie din cauza mulțimii? A căldurii? Sau a absenței părinților? A părinților ei? Cei din preajmă, copiii de vârsta ei, sunt încadrați de un tată și o mamă.

Aude: „Mami, vino să vezi!" sau „Tati, privește!" Ea nu a rostit niciodată aceste cuvinte. În cuștile lor, în spatele pereților de sticlă sau al gratiilor, i se părea că animalele îi seamănă. Ca și cum captivitatea îi uniformiza, le dădea aceeași atitudine, aceeași privire.

O panteră neagră, cu puiul în gură, merge cei o sută de pași din cușcă, caută o ieșire sub privirea curioasă și fascinată a vizitatorilor. Nici un colț unde să se ascundă. Nici un fel de intimitate. Închisă, supusă, analizată.

Ninei îi este rușine. Ceea ce-i amuză pe alții, pe ea o șochează. Este prea mică pentru a înțelege ce înseamnă rușinea. Simte doar că

nu este ca toţi ceilalţi. Că ceva se revoltă în adâncul ei.

S-a simţit uşurată când a urcat în trenuleţul care face turul parcului. Adoarme pe umărul bunicului, epuizată de tot ceea ce a simţit din clipa când a intrat în acest loc.

– Vrei să vedem lupii înainte de a pleca? o întreabă bunicul luându-i mâna micuţă în a lui, mare, moale, caldă şi blândă.

– Nu. Mi-e frică.

Numai că minte. Nu-i este frică niciodată de nici un fel de animal.

Şi-a revenit când a urcat în maşină, bunicul pornind pe drumul spre casă. A fost mulţumită să întoarcă spatele acestui loc.

– Ţi-a plăcut?

– Da, mulţumesc, buni!

– Ce ţi-a plăcut cel mai mult? Girafele sau leii?

– Trenuleţul.

– De ce tocmai trenuleţul?

– Pentru că este liber. Se duce unde vrea.

13

Iulie 1988

Trec cu toții în clasa a șasea. Și-au ales germana ca a doua limbă străină, ca să fie siguri că vor fi împreună. Dorința lor este să nu fie separați. În afară de câțiva elevi foarte buni, sunt rari cei care aleg limba lui Goethe. În clasa a șasea, cei mai mulți aleg limba engleză, nivel avansat sau spaniola.

La început, părinții lui Étienne nu au fost de acord.

– Nu ești la nivelul cerut!

Numai că cei trei anticipaseră reacția și învățaseră pe dinafară argumentele ce trebuiau aduse în caz de refuz:

– Germana este de viitor. Dirigintele spune că, pentru etimologie, așa-i cel mai bine. Din punct de vedere statistic, toți elevii care aleg limba germană progresează și la alte materii, este un motor pentru motivare. Germana crește rezistența mentală și fizică... Și dacă mă întâlnesc cu Claudia Schiffer, vreau să stăm de vorbă în limba ei maternă.

Acum sunt cu toți trei la piscină. Fetele de vârsta lor îl privesc pe Étienne. El se dă mare. Un fanfaron. Merge de-a lungul bazinului lung de douăzeci și cinci de metri, aparent concentrat, se oprește la culoarul numărul 3, cel din mijloc, se retrage puțin, sare în apă cu un plonjon perfect, înoată sub apă tot bazinul, iese imediat pe scarp și se întoarce plonjând. Pielea îi este de culoarea ciocolatei. Corpul îi este tot fin și plin de mușchi. Are deja un metru și șaizeci.

Nina face pluta. Se uită la cer. Vede câteva oi albe rătăcite. Apoi le adună mental, se preface că este câine ciobănesc. Este cald. Soarele arde. Iar ea se simte bine.

Distrat, Adrien stă la marginea bazinului, pare că visează. Din când în când închide

ochii.

Peste cincisprezece zile, Étienne va pleca la Saint-Raphaël și ei doi vor rămâne singuri din nou. Doar el și Nina.

– La anul vă iau cu mine, s-a entuziasmat Étienne. Părinții aproape că sunt de acord. Va trebui doar să-mi măresc media generală cu două puncte.

Când ai doisprezece ani, *la anul* înseamnă o eternitate. Nina vrea să vadă marea. Așa că într-o eternitate o va vedea, în sfârșit. Îl va ajuta, așadar, la lecții pe Étienne ca să-și împlinească și ea visul.

– Crăp de foame! spune Étienne ieșind din apă.

Se îndreaptă toți trei spre terasă, își întind prosoapele sub fese ca să nu-i ardă fierul scaunelor încinse de soare.

Étienne comandă și plătește trei porții de cartofi prăjiți, pe care-i înmoaie în ketchup.

Este o oră moartă. Înotătorii veniți dimineața, adulți și pensionari, au plecat acasă. Copiii veniți după-amiază ajung după ora 14. Nu mai rămân decât câțiva adolescenți care lenevesc la fel ca ei, se dau cu cremă solară și își aruncă ocheade. Fetele râd tare pe șezlongurile din plastic, în timp ce băieții se aruncă în apă în plonjon.

Corpurile lor s-au schimbat. Au crescut, s-au mai împlinit. Când Étienne și Adrien au văzut sânii Ninei sub sutienul costumului de baie, au căscat ochii cât cepele.

– Te dor? a întrebat-o Adrien.

– Puțin, i-a răspuns scurt Nina.

Étienne n-a spus nimic. El începe să flirteze constant. Dar aventurile lui nu durează prea mult. Iese cu fetele cam două zile. În prima, se dă îndrăgostit, în a doua nu mai poate.

Nina s-a îndrăgostit de un băiat din clasa a opta. Unul pe nume Gilles Besnard, un deșirat care fumează și merge în cluburi. Ninei i se pare că seamănă cu Richard Anconina. Doar ei. Nu au stat de vorbă niciodată. Doar priviri insistente când se întâlnesc pe culoarele școlii sau la cantină. La anul nu-l va mai vedea, pentru că el va pleca la un liceu. Așa că ea

rătăcește pe străzile din La Comelle cu speranța că-l va întâlni. Urmărește corespondența băiatului și a părinților săi. Gilles Besnard nu primește niciodată nimic. Iar părinții doar facturi complet neinteresante. Nina trăiește cu dezamăgirea căutătorului de aur care nu găsește decât nisip și niciodată pepite în corespondență.

Étienne nu știe că fata deschide o parte a corespondenței distribuite de bunicul ei. Doar Adrien o știe. Este secretul ce-i unește.

*

Când Étienne pleacă la Saint-Raphaël, Nina și Adrien deschid nenumărate scrisori, descoperind vieți obișnuite ale locuitorilor din La Comelle și ale corespondenților acestora. Fac schimb de vești despre vreme, nepoți ce cresc. Înainte de a deschide plicurile, Nina respiră adânc, închide ochii, încearcă să le ghicească secretele, iar la finalul lecturii este adesea dezamăgită. Hotărât lucru, oamenii nu au imaginație sau le lipsește iubirea.

La întoarcerea lui Étienne rămân împreună până la sfârșitul verii, împărțind timpul între piscină, subsolul cu instrumente muzicale și camera Ninei, acolo unde ea desenează.

Étienne a crescut și mai mult. S-au așezat unul lângă altul la marginea bazinului cel mare, privind amuzați înotătorii trecând și lingând acadele.

Nina și-a strâns părul cu un elastic. Ca în fiecare vară, pielea i s-a bronzat. Până și ochii par să i se fi înnegrit.

Lui Adrien nu-i place pielea lui, care nu se bronzează niciodată, ci doar se înroșește ca la timizi.

– M-am culcat cu o fată la Saint-Raphaël, aruncă deodată Étienne.

– Pe bune? întreabă Nina.

– Pe bune... A fost ceva ciudat. Are șaisprezece ani. S-a lungit pe mine. Era fierbinte. Adică pielea îi era caldă de parcă ar fi avut febră. M-a ars, am închis ochii, m-am culcat cu ea totuși.

– A fost bine?

– Era umedă și... puțea un pic.

Râd. Un amestec de jenă, curiozitate, dorință. Întrebările vin cu nemiluita, se întrepătrund, se suprapun.
– Unde ai făcut-o? întreabă Adrien.
– În păsărică.
Chicotesc prostește.
– Adică, într-un pat, la tine acasă?
– Nu. Pe plajă, ca toată lumea.
– În fața tuturor? exclamă Nina.
– Nu... Era noapte. Nu mai era nimeni.
– Ești îndrăgostit?
– Nu.
– Atunci, de ce ai făcut-o?
– Trebuia să o fac într-o zi... Acum, măcar nu mai sunt virgin.
– Cum se numește?
– Cynthia.
– Ai spune că este un nume de actriță... O cunoști de multă vreme?
– De când eram mic. Ne întâlnim acolo în fiecare an.
– Este îndrăgostită de tine?
– Habar n-am!
Toți sunt cu gândul în altă parte, iar Nina sparge tăcerea dată de jenă:
– Eu o voi face când voi fi îndrăgostită...
– Tu ești o fată. Nu-i același lucru, afirmă Étienne.
– Cum adică nu-i același lucru? se miră Adrien.
– Pentru că o fată este romantică. Mai ales Nina.
– A ajuns la orgasm? întreabă Nina.
Étienne s-a înroșit. Pentru prima dată vorbesc împreună, deschis, despre sex. Și tot pentru prima dată Nina pune o întrebare atât de directă, aproape brutală, după cum li se pare.
– Nu știu... Respira repede.
Izbucnesc cu toții în râs simultan. Un râs de copii care nu mai au chef să rămână copii. Și totuși, copilăria este frumoasă.
Prinși în capcană între dulciuri și viitor. Între pozne și vocea îngroșată. Între spițele bicicletei de care agață bucăți de carton ca să

facă zgomot și vise cu drumuri lungi pe motocicletă.

14

11 decembrie 2017

Nina îşi parchează maşina în faţa adăpostului. Îi salută pe cei doi voluntari care aşteaptă în faţă, Joseph şi Simone.

Joseph este un muncitor pensionar, un bătrânel de treabă, roşcat, cu o ţigară rulată tot timpul între buze. Din când în când, se străduieşte să o aprindă. Simone şi-a pierdut fiul într-un accident de maşină. Dacă nu ar plimba câinii în fiecare zi, şi-ar lua câmpii. Lesele pe care le ţine o ajută să rămână pe picioare. Animalele abandonate sunt sprijinul ei.

De când lucrează la adăpost, Nina a văzut mulţi voluntari. Vin şi pleacă. Un soi de defilare în regim închis. Zidari, infirmiere, orăşence, văduve, bătrâni, tineri. Suflete singuratice şi puţin prea sensibile, cârpindu-se pe aici, pe colo prin faptul că fac curăţenie în cuşti, repară gardurile, se împrietenesc între ei, discută la o cafea, au grijă de acoperişurile ondulate ale cuştilor. Apoi, într-o zi dispar pentru că vor sau pentru că se mută ori se căsătoresc. Apoi anunţă că este prea greu ori prea târziu să mai muncească şi dispar precum au sosit.

În această dimineaţă, Nina are întâlnire cu Romain Grimaldi. În această dimineaţă, Bob va pleca.

La adăpost, de fiecare dată când un câine sau o pisică pleacă, fiecare membru al echipei poartă în adâncul lui o veselie tăcută. Zilele de adopţie sunt speciale. Un ochi plânge pentru animalul de care te ataşezi fără să vrei pentru că ştii că nu o să-l mai vezi, celălalt râde, pentru că abandonul lui s-a sfârşit. S-a terminat cu tristeţea. Doar cu aceste gânduri pozitive poţi continua activitatea.

Romain Grimaldi o așteaptă pe Nina în fața biroului. Intră împreună, după ce și-au dat mâna. „Miroase tot la fel de bine."

Îi place foarte mult parfumul lui. Îi amintește de soț, de începuturile lor împreună. „Totul este o chestiune ce ține de senzorial", îi trece femeii prin minte.

– Am pregătit hârtiile. Într-o lună, Bob va fi oficial cățelul dumneavoastră.

– Nu este al meu începând de astăzi?

– Aveți o lună ca să vă răzgândiți.

– Nu am nici un motiv. Adopția este ca o căsătorie. Îți poate veni gândul să divorțezi chiar din primul an.

– Se întâmplă des?

– Nu, nu foarte des, dar mai sunt cazuri când mi se aduce înapoi un cățel pentru că nu corespunde așteptărilor stăpânilor.

Simone intră în birou cu Bob. Femeia îl salută pe Romain și spune:

– Să aveți grijă de el, este un cățel bun!

Îi întinde mâna și iese imediat.

Înainte de a veni aici, Simone nu avea nimic de-a face cu animalele. Nu le-ar fi făcut rău, dar nici nu ținea la ele.

Cu două zile înainte de înmormântarea fiului său Éric, când a intrat în garsoniera lui ca să ia hainele pentru pompele funebre, a dat nas în nas cu o cățea bătrână, adunată de pe stradă de Éric. Fiul ei nu a spus niciodată nimănui. Simone și-a amintit că acel câine era visul băiatului, un vis refuzat în timpul copilăriei. Simone și animalul s-au fixat cu privirea un moment lung. Simone și-a recunoscut propria durerea în privirea cățelei. Înțelesese că stăpânul nu va mai veni. Consolând-o pe ea, s-a consolat și Simone. A luat-o în brațe și nu i-a mai dat drumul niciodată. Când a murit, veterinarul i-a spus: „Nu mai era nimic de făcut". Simone s-a dus la Nina. „Trebuie să scot câinii la plimbare", i-a cerut ea. Nina a angajat-o în aceeași zi. O cunoștea pe Simone din vedere. Știa despre moartea lui Éric, coleg la același liceu cu ea, că Simone și animalul erau mereu împreună după înmormântare, umbra care plimba

cățeaua pe toate trotuarele din La Comelle, ca și cum și-ar plimba tristețea. Nina i-a înțeles nevoia de a lucra aici, chiar dacă era o greutate în plus. Este dificil de gestionat boala, bătrânețea, moartea unor animale, dar nu a avut de ales. Inima nu a lăsat-o să o refuze pe Simone, să o trimită acasă. Vor lucra împreună.

– Admir mult ceea ce faceți, îi spune Romain Ninei în timp ce semna actele de adopție.

– Și eu vă admir. Nu este simplu să conduci o școală.

– Ceea ce este mai greu de condus nu sunt elevii, ci părinții.

Nina zâmbește. Romain completează un cec.

– Nu sunteți obligat, i-a spus Nina.

– Știu.

– Mulțumesc.

Romain îl ia pe Bob cu el. Se îndreaptă spre mașină. Deschide portiera pe partea pasagerului și îl îndeamnă să urce pe scaunul din față.

– Vă voi trimite vești.

Nina face o poză cu Bob, folosind telefonul ei. Un semn cu mâna și mașina a dispărut. Nina rămâne stană de piatră câteva secunde, în mirosul de benzină și de câine ud.

Pe urmă se întoarce în birou, merge la site-ul adăpostului, postează poza cu Bob abia făcută și scrie: BOB A FOST ADOPTAT, cu o inimă alături.

15

10 noiembrie 1989

Sunt în clasa a șaptea. Au prima oră de curs. Aceeași configurație ca în clasa lui Py. Nina este așezată alături de Étienne, iar Adrien în spatele ei, observându-i ceafa. Ea și-a tăiat părul scurt. Seamănă cu un băiat. Lui Adrien nu-i place. Nina începe să-și dea cu creion la ochi, o linie stângace care-i subliniază privirea întunecată. Étienne spune că arată ca naiba, iar ea îi răspunde: „Nu chiar, mai degrabă ca un star rock".

Domnul Schneider, profesorul lor de limba germană, intră în clasă total schimbat. S-a întâmplat ceva cu el. Deodată, toți se opresc din vorbit ca să-l analizeze. De obicei, este un bărbat rezervat, al cărui cap pare că intră cu totul între umeri ca și cum cineva l-ar fi bătut ca să dispară puțin câte puțin în interiorul unui corp neîndemânatic și aspru. Un individ ce vorbește foarte încet și plictisește generații întregi de elevi de mai bine de douăzeci de ani. Poartă un rucsac ca și cum ar pleca în drumeție și își salută elevii înainte de a pleca:

– *Eins, zwei, drei, die Mutter ist in der Küche...*[12]

De obicei, nimeni nu se oprește din vorbit când îl vede intrând în clasă. Dar în această dimineață ceva este schimbat. Nina se gândește că proful a băut prea mult, așa de tare îi sticlesc ochii. Își scapă cărțile pe jos când deschide rucsacul. Toată clasa izbucnește în râs. O clasă mică: doar cincisprezece elevi sunt înscriși la ora de limba germană, din clasele a șasea și a șaptea adunate.

Domnul Schneider urcă pe postament, trage aer adânc în piept și anunță solemn:

– *Meine lieben Kinder, ich habe gute Nachrichten, eine Nachricht, die das Gesicht der*

Welt verändern wird: die Berliner Mauer ist gefallen.[20]

Nimeni nu se clintește. Nimeni nu pare că a înțeles măcar un cuvânt din cele spuse. Este pentru prima dată când li se adresează în limba germană în afară de predarea lecției.

Dar ceea ce urmează îi lasă pe elevi cu gura căscată și îi aruncă într-un soi de reverie. Domnul Schneider scoate patru sticle de şampanie din rucsac, le deschide una după alta râzând şi scoţând sunete scurte. O nebunie veselă l-a cuprins, ceea ce pare să-i relaxeze pe elevi, cărora nu le place cadrul strict al şcolii, deşi găsesc că este un mediu sigur. Profesorul pune paharele din plastic pe catedră și începe să le umple strigând:

– *Lang lebe die Freiheit!*[21]

Este ora 9 și 10 minute și toată lumea începe să bea. Profesorul dă, fericit, noroc cu toată lumea.

S-a terminat cu zidul ruşinii, Germania s-a reunificat. Este greu de crezut, un moment istoric, miraculos şi nesperat. Elevii înţeleg până la urmă că doar căderea Zidului Berlinului l-a adus pe domnul Schneider în această stare de transă. El povestește repede şi câteodată cu lacrimi în ochi că mulți oameni au fost asasinați pe când încercau să sară peste zid. Nina îl întreabă dacă are familia acolo şi de ce parte. Dascălul răspunde, bulversat, că părinții lui stăteau în Est.

După două pahare băute până la fund, Schneider intră în alte clase fără să mai bată la uşă şi-i invită pe toți profesorii şi pe elevii lor să vină să sărbătorească evenimentul alături de el. La ora 10, la etajul al treilea al clădirii Charles-Baudelaire, mai bine de o sută de persoane ascultă și dansează pe *African Reggae*, melodia Ninei Hagen. Domnul Schneider a introdus o casetă în casetofonul folosit de obicei pentru lecțiile de gramatică. Cum se termină cântecul, cum dă înapoi pentru a asculta din nou fragmentul. Schneider dansează şi se învârte strigând:

– *Lang lebe die Freiheit!*

Ii învârte pe elevi, unul după altul, fete și băieți, fără nici o deosebire.

Lui Étienne i se pare pentru prima dată în viață că școala este interesantă. Ar vrea să fie mereu așa. Fie ca toate zidurile din lume să se dărâme!

Copiii nu și-ar fi imaginat vreodată că profesorul lor de limba germană ar putea asculta Nina Hagen și cu atât mai puțin că are un dram de imaginație curgându-i prin vene.

În această zi, Adrien realizează consecințele libertății: o bucurie fără margini, ce transformă corpurile și chipurile. Seara, în fața jurnalului televizat, așezat alături de mama lui care strânge o batistă în pumni și își șterge ochii când emoția este prea puternică, Adrien privește imaginile difuzate în lumea întreagă: lacrimile germanilor, familii regăsite, fete îmbrățișând soldați, lovituri de ciocan simbolice, bucăți de zid căzând, mulțimea, fragmente de beton pe care le bagă în buzunar, bucăți devenite amintiri.

Adrien își pune întrebări despre propriul zid, ce-l separă de el însuși, cel folosit pentru a se ascunde din clipa când a început să respire – oare cât anume măsoară acest zid?

„Unu, doi, trei, mama e în bucătărie..." (în limba germană în original)

„Dragii mei copii, am o veste bună, o veste care va schimba fața lumii: a căzut Zidul Berlinului." (în limba germană în original)

Trăiască libertatea! (în limba germană în original)

16

11 decembrie 2017

Dispărut. Nu vor mai rămâne decât câteva clişee în arhive şi nişte fotografii cu elevii clasei, ascunse în dulapuri.

Şcoala Vieux-Colombier nu mai există. Un teren viran. Au transportat tot molozul. Inclusiv pe Prévert, Baudelaire, Verlaine şi Hugo. Primăria a pus deja panouri ce arată că aici se vor construi locuințe pentru seniori. Că se poate contacta o anumită agenţie pentru a rezerva un apartament ce urmează să fie construit în 2020.

Mă întreb la ce s-o fi gândit Nina văzând locul gol. Trece în fiecare zi prin faţa lui pentru a se duce la adăpost, nu are un alt drum. Nu a simţit nimic, fără îndoială, pentru că mereu a urât nostalgia.

Nu o văd niciodată când sunt la cumpărături, dar ne întâlnim uneori în trafic. Conduce un Citroën combi, inscripţionat pe fiecare parte cu literele: ADPA (*Association de défense et de protection des animaux* – Asociaţia pentru apărarea şi protecția animalelor). Pare minusculă în spatele volanului. Mereu pierdută în gânduri, ca şi cum pietonii şi ceilalţi şoferi din trafic nu existau cu adevărat pentru ea.

Oare ştie că m-am mutat aici? O fi citit articolele mele din ziarul local? Îl citeşte doar ea?

În seara aceasta, terenul viran de la Vieux-Colombier seamănă cu un lac. Nu mai ştii dacă se lucrează la fixarea pământului sau a lacului. Nimic nu mai mişcă. Totul este înţepenit în uitare. Forme de copaci tremurând de frig, goi, ce par că se țin încă pe picioare doar ca să facă în ciudă cuiva, fantomatici. Burniţă sinistră, noapte glacială

în farurile mașinii mele. Ca și cum ziua s-a hotărât să nu mai apară. A intrat în grevă.

M-am întors de la conferința de presă din Mâcon. Procurorul ne-a confirmat că un cadavru a fost descoperit în interiorul mașinii Twingo, scoase din locul cunoscut sub numele de Lacul din Pădure, de către scafandrii Jandarmeriei. Vehiculul a fost identificat după plăcuța de înmatriculare. A fost furat pe data de 17 august 1994, în jurul prânzului, din fața casei familiei Guillaume Desnos, situată în orașul La Comelle. Este aproape sigur că epava unde a fost găsit cadavrul a fost scufundată la acea dată, adică acum douăzeci și trei de ani.

În acest stadiu al anchetei, identificarea corpului va fi foarte lungă și complexă, dată fiind starea în care s-au păstrat oasele. Ele vor fi supuse unei analize ADN, prin compararea cu ADN-ul familiilor celor dispăruți în zonă în acea perioadă.

Mașina Twingo plină de mâl era înțepenită la șapte metri adâncime. Brigada nautică își continuă cercetările cu ajutorul unui sonar în zona unde vehiculul a fost identificat, pentru a depista eventuale obiecte ce ar fi putut aparține victimei.

Dacă ar fi vorba de Clotilde Marais, se va descoperi secretul ei? Misterul pe care doar cei trei cred că îl cunosc.

Îmi amintesc de săriturile făcute în lac în serile de vară. Eram adolescenți, fumam iarbă. Beam orice direct din sticlă, tot ce ne cădea în mână, ce găseam de furat dintr-un dulap: ginul vreunui tată, țuica vreunei bunici, whisky-ul unui frate. Étienne își aducea casetofonul. Înregistra casete pe care mixa tot felul de stiluri muzicale. În spatele nostru, bicicletele lăsate direct pe pământ așteptau să ne terminăm prostiile, ca să ne ducă acasă.

17

20 aprilie 1990

La parter, clasa a şaptea sărbătoreşte cea de-a paisprezece aniversare a lui Adrien. Pentru această ocazie, părinţii lui Étienne au pus la dispoziţie sufrageria mare a casei lor.

Nina este singură în baia familiei Beaulieu, a închis uşa în urma ei. În baie a fost atrasă de parfumuri şi de razele soarelui trecând printr-o fereastră şi aruncând reflexii luminoase pe podea.

Muzica este dată la maximum în boxe, pereţii vibrează.

Nina ascultă şi fredonează cuvintele melodiei *Lullaby*, în acelaşi timp cu Robert Smith. Inspiră parfumul cremelor de corp, al spumantului de baie pus pe marginea căzii imense, al săpunurilor multicolore. Deschide primul dulap, descoperă mai multe truse de machiaj, pensete de epilat şi medicamente aranjate în cutiuţe. Ninei îi place să scotocească, să caute, să descopere faţa ascunsă a lucrurilor. În opinia ei, dulapurile ascund secrete ca şi scrisorile pe care le deschide pe furiş.

Tresare. A crezut că este cineva în spate, dar nu era decât reflexia ei într-o oglindă. Îşi observă silueta dizgraţioasă, este aplecată, se îndreaptă, îşi vede burta, braţele lungi, corpul scund, îşi trece mâna prin părul scurt care se îngraşă în doar câteva ore, se uită la pielea ei banală, cu puncte negre, capul de adolescentă urâtă. Seamănă cu un băiat şi nu-i place. Dar şi dacă ar avea părul lung, ar semăna cu o fată şi nu i-ar plăcea nici atât. Îşi zâmbeşte fără a deschide gura pentru a-şi vedea aparatul dentar. De ce eşti atât de urât când ai treisprezece ani? Ce-i cu mutra asta? Sper că se va schimba. Dacă nu, va fi o epavă.

Se întoarce de la imaginea ei și își continuă explorarea. În casa familiei Beaulieu, baia imensă pare casa lui Marie-Laure.

Nina observă mulțimea de sticluțe de parfum. Unele par goale de multă vreme. Ca și cum ar fi aparținut altor femei.

O idee îi trece prin cap.

Coboară pe scară și se duce la bucătărie. Ușa este închisă. Nina o împinge și dă nas în nas cu Marie-Laure și Joséphine. Mama lui Étienne și mama lui Adrien sunt așezate în jurul unei mese și discută la un ceai. Nina le vede atât de diferite una de cealaltă încât nu putea să-și imagineze că le-ar putea descoperi în aceeași cameră.

– De ce nu ești cu ceilalți? se miră Joséphine. Mai aveți nevoie de ceva de mâncat sau de băut?

– Nu..., răspunde Nina.

Îi trece prin cap: „Lipsește cineva de la masa asta: mama".

Marion trebuia să fie și ea cu ele, să ronțăie biscuiți în timp ce așteaptă ca petrecerea copiilor lor să se termine.

Nina o privește pe Marie-Laure, care-i zâmbește amabil.

– Ei, Nina, te luăm cu noi la Saint-Raphaël vara asta? Étienne mă bate în fiecare zi la cap cu acest subiect.

– Adrien la fel, adaugă Joséphine. Nu-mi mai vorbește decât de așa ceva.

„Marea este aproape", se gândește Nina. „Marea este aproape". Gândul îi smulge un zâmbet. Étienne a reușit să-și mărească media generală datorită ei și lui Adrien. Acum sunt cu toții gata de un bilet *dus* către fericire.

– Da, ar fi bine. Dar... îmi puneam întrebarea... Ați cunoscut-o pe mama mea, Marion Beau?

Marie-Laure nu a stat pe gânduri nici o secundă înainte de a răspunde:

– Da. Eram în aceeași clasă cu ea în școala primară. Am făcut clasa întâi și a doua cu ea. Și una sau două clase la gimnaziu.

Nina o analizează pe Marie-Laure câteva clipe. Cuvintele îi răsună în minte. Cum de nu

s-a gândit înainte?

– Şi cum era ea? reuşi să spună până la urmă.

– Marion era drăguță... amabilă... şi vorbăreață.

– Îi semăn?

– Nu, după câte îmi amintesc. Era blondă, o nuanță care aducea spre roşcat. Şi avea ochii verzi, cred. Nu ai nici o fotografie de-a mamei?

– Nu. Nici una.

Nina îşi face griji. Voia să pună o mie de întrebări, dar totul planul ei se răstoarnă.

– Şi totuşi, cum era?

– Foarte drăguță. S-a schimbat mult după moarte bunicii tale. S-a maturizat în linişte.

– Vreți să vă las pe ambele să discutați? întreabă Joséphine.

– Nu, nici o problemă, răspunde Nina mai sec decât şi-ar fi dorit. Mulțumesc, mă întorc la ceilalți.

Se întoarce şi iese din bucătărie. Îşi simte lacrimile venindu-i în ochi. Nu ar vrea să fie aşa de sensibilă. Dar imediat ce plămânii ei o iau razna sau când ceva îi aminteşte de mama, nu mai este în stare de nimic. Îşi pierde reperele. Îşi pierde tatăl, îşi pierde mama. A scris câteva cuvinte: „Îți pierzi tatăl, îți pierzi mama. Un lucru imoral. Un tată fără pereche, la pământ". Stupid de-a dreptul acest cântec.

Marion s-a maturizat în linişte la moartea lui Odile, a spus Marie-Laure Beaulieu. Dacă Nina ar putea măcar să deschidă subiectul cu bunicul. Dar nu îndrăzneşte, simte că este prea dureros.

Nina îl vede pe Adrien aşezat pe un scaun, cu un aer absent. Ceilalți dansează pe melodia *Charlotte Sometimes*. Adrien coboară la parter când simte prezența Ninei. Îi recunoaşte parfumul de vanilie, o esență pe care o foloseşte de câteva luni. Îşi fixează privirea asupra ei. Este nevoit să țipe pentru a se face auzit:

– Ce-ai pățit? Ai plâns?

– Mama lui Étienne... a cunoscut-o pe mama mea.

– Aici toată lumea pare că știe pe toată lumea.

– Tu unde ai stat înainte de a veni în La Comelle? îl întreabă Nina.

– În Clermont-Ferrand.

– Și de ce v-ați mutat aici? Nu mi-ai spus niciodată.

Adrien ridică din umeri.

– Pentru că știam că tu locuiești aici.

Nina zâmbește.

– Tu crezi că uneori viața îți mai dă ceva ca să o ierți că ți-a luat prea mult?

– ...

– Uite, de exemplu, mama mea m-a abandonat... Până și pisicile, dacă le iei puii, plâng.

– Poate că și mama ta a plâns când te-a lăsat.

– Nu cred. Altfel, ar fi venit la mine. Dar tu, tu ești aici. Ca și cum viața mi-a dat o parte din ce mi-a luat când eram mică. Înțelegi?

– Înțeleg, răspunde Adrien.

El se străduiește adesea să-și închidă lacrimile în sine. La fel ca râul subteran pe care l-a văzut în peștera din Labeil în timpul vacanței din Larzac, împreună cu mama lui. Un fir de apă care nu urcă la suprafață.

– Mă vei părăsi vreodată? întreabă Nina.

– Niciodată.

– Îmi juri?

– Jur.

– Vei fi mereu aici pentru mine?

– Mereu.

Étienne vine și el. Nu-i place să-i vadă mult timp împreună fără să știe ce discută.

– Ce faceți aici? Veniți la dans?

Nina îl urmează. Adrien rămâne așezat. Jubilează, adoră să-i privească. Simte un curent de aer în spate. Vine mama lui.

– Totul este bine, dragul meu? Te distrezi?

– Da.

– Nu dansezi?

– Te rog, mami.

Când Adrien se întoarce, Joséphine nu mai este acolo. Se gândește din nou la întrebarea Ninei: de ce au venit ei să locuiască în La

Comelle? Intr-o dimineață, Joséphine l-a anunțat că va schimba creșa. Că se va ocupa de alți copii, în altă parte. Că se vor muta la cinci sute de kilometri, în Saône-et-Loire. Că acolo nu-i nici cald, nici frig. La Clermont nu avea prieteni.

Până în ziua când i-a întâlnit pe Nina și pe Étienne, Adrien avea impresia că nu interesa pe nimeni. Un cartuș gol de cerneală pentru imprimantă. Avea senzația că s-a născut fără nici o culoare, total transparent. Până la Nina și Étienne, încercase orice, degeaba. Nina și Étienne i-au redat cele cinci simțuri. Plus respirația. Și cu siguranță speranța. De aceea este foarte atașat de ei.

Luminile se sting, se întrerupe muzica. Joséphine și Marie-Laure îl anunță în cor că la subsol se află cadoul lui... Un sintetizator. Același ca al lui Étienne, pentru ca ei să cânte împreună. Marie-Laure adaugă că va putea veni oricând la ei... Ca de obicei, de fapt.

Un sintetizator. Emoția îl copleșește, simte că visează. Toată lumea a început să cânte „La mulți ani!" Tortul, paisprezece lumânări care strălucesc. Nina îi strigă să-și pună o dorință. Adrien închide ochii. Dorința lui este mereu aceeași.

18

11 decembrie 2017

Douăzeci și trei de ani de când mașina stătea pe fundul lacului. Étienne citește și recitește articolul pe ecranul calculatorului său.

Se simte ușurat. Zâmbește, în ciuda situației triste.

„Nu sunt nebun."

17 august 1994. O mașină furată. Un cadavru găsit în interior. Dacă este al lui Clotilde, ce făcea ea acolo? A venit cineva după ea în acea seară? Și cine să fi fost?

„Nu, imposibil, este doar o coincidență, o simplă potrivire."

De ce amintirea această vine la suprafață după atâția ani? Are vreun sens? Cu doar câteva zile înainte de a se întoarce la părinții lui pentru a sărbători Crăciunul?

Evident.

De atât de mult timp nu i-a mai văzut.

I se întâmplă să formeze numărul adăpostului și să închidă imediat ce răspunde cineva. Câteodată sună în timpul nopții, doar pentru a-i auzi vocea Ninei la robotul telefonic.

Biroul nostru este deschis de luni până vineri, între orele 9-12 și 14-18. Sâmbăta, de la ora 9 la 12. Pentru orice urgență legată de animalele fără stăpân, contactați Primăria la numărul...

Vocea ei gravă, specială. O voce de fumătoare care n-a fumat niciodată, după cum spunea atât de corect Adrien.

Prietenii lui îi lipsesc.

Sau poate simte că i se duce tinerețea? Ce și-ar dori să rețină din ea?

Ultima dată când a văzut-o pe Nina era în 2003, în oraș. De atunci, nu au mai vorbit.

Și-au promis eternitatea. Toți trei s-au legat frați de sânge atunci când în clasa a cincea s-a înțepat fiecare în vârful degetului și și-au amestecat picăturile de sânge ivite din rană. „Pe viață și pe moarte." O treabă de copii.

Își ia chitara și cântă câteva acorduri. Soția și copiii i s-au culcat. Îi place ora aceasta târzie, liniștea, când orașul doarme. Muzica din căști. Să se depărteze de zi. Să caute concerte pe YouTube. Să privească videoclipuri pe Facebook. Ar putea să-i ceară prietenie Ninei. *Salut, ce mai faci?* Ar fi suficient să meargă pe profilul ei și să apese pe *Adaugă*.

Dar de fiecare dată renunță. De ce anume îi este teamă?

Dacă ea ar răspunde la *Salut, ce mai faci?*, ce urma să-i spună? Este complicat.

Un junghi puternic în spate îl face să se strâmbe de durere. Ia un antiinflamator puternic. Doar după prescripție medicală. „Obișnuința de a avea un medic în familie", se gândește el.

Se întoarce la calculator și tastează cuvintele cheie: „Lacul din Pădure, La Comelle, mașină găsită".

19

21 aprilie 1990

Nina este singură în cameră. Meditând la ziua de ieri, la aniversarea lui Adrien, sintetizator, cuvintele lui Marie-Laure: „Marion era drăguță... amabilă... și vorbăreață... o nuanță care aducea spre roșcat. Și avea ochii verzi. S-a schimbat mult după moarte bunicii tale. S-a maturizat în liniște."

Nina aude pe cineva împingând poarta din fața casei. Recunoaște pasul greu al lui Étienne, zgomotul roților de skateboard puse pe hol. Și dacă Paola nu latră înseamnă că știe cine intră pe domeniul ei.

Nina își alungă gândurile și aruncă sub pernă conținutul unui plic. Ceea ce a intrigat-o scotocind prin geanta bunicului este că numele și adresa destinatarului erau compuse din litere decupate din ziare. Ca în vechiul film *Corbul*, al lui Clouzot.

Nina a aruncat rapid plicul într-un buzunar când Pierre Beau era întors cu spatele. Pe urmă a citit și recitit aceste cuvinte:

JEAN-LUC, TU, IDIOT, ÎNCORNORATUL, RUȘINEA CARTIERULUI TĂU, O SĂ CRĂPI, ESTE ULTIMUL TĂU AN, TOATĂ LUMEA VA CREDE CĂ ESTE UN ACCIDENT, NIMENI NU VA ȘTI NICIODATĂ NIMIC CU EXCEPȚIA TA, TU ȘTII CE AI FĂCUT ȘI DE CE VEI PLĂTI TREBUIE SĂ ȘTII CĂ O SĂ NE DISTRĂM APOI ȘI CU VĂDUVA TA.

A fost șocată de atâta ură. Pentru prima dată a decis să ardă scrisoarea. Să nu o dea înapoi poștașului. Sau mai bine să meargă cu ea la Poliție? Nu: va fi arestată, iar bunicul dat afară de la Poștă. Și dacă se vor găsi amprente pe plic și va fi acuzată? Dar dacă îl va distruge și cuvintele acestea urâte nu vor rămâne decât

vorbe în vânt? Și dacă i s-ar întâmpla ceva destinatarului? Jean-Luc Morand. Cine este Jean-Luc Morand, domiciliat în La Comelle, Piața Charles de Gaulle nr. 12?

Așteptând momentul să ia o decizie, coboară la parter pentru a-l primi pe Étienne. „Vrea să devină polițist", se gândește ea în timp ce-i deschide ușa. Și dacă i-ar cere sfatul?

Étienne face o mutră drăguță. Îl îmbrățișează, îl întreabă dacă îi este bine, dacă are ceva pentru ea. Dintr-odată, Nina uită de scrisoarea anonimă?

– Dar, înainte de a-ți arăta, te vei duce să-ți iei Ventolinul, o anunță el cu un aer solemn.

– De ce?

– Pentru că te cunosc.

– Dar...

– Hai, executarea! îi ordonă.

Nina urcă în cameră să-și ia tratamentul, ridicând ochii spre cer. Câteodată îi vine să-l omoare pe Étienne, așa de tare o enervează. Nu-i va arăta totuși scrisoarea, prea îi place lui să comande.

Se duce după el în bucătărie. Și-a turnat un pahar de apă de la robinet. Și-a pus rucsacul pe masă.

Étienne se schimbă de la o zi la alta. Dintre ei trei, el a crescut cel mai repede. Un puf de mustăcioară începe să-i acopere buza superioară. Lui i se pare atât de dizgrațios încât se rade în fiecare dimineață. Nu are acnee, spre deosebire de Adrien. Și dacă, din nefericire, îi apare un coș pe față, cea mai mică imperfecțiune, își încarcă pielea cu tot felul de creme și loțiuni. Étienne își petrece timpul privindu-se în oglindă. Vocea începe să i se îngroașe. Pare un adolescent de șaptesprezece ani, deși încă nu a suflat în paisprezece lumânări.

Nina inhalează soluția de Ventolin chiar în fața lui.

El scoate din rucsac un plic cu trei fotografii.

– Mama mi-a dat asta pentru tine... Câteva fotografii pe care le-a găsit.

Nina vede o fotografie alb-negru dintr-o clasă de elevi. Fete cu sarafane. Cea din mijloc poartă o pancartă unde se poate citi: *Școala Danton 1966-1967*. Nina cască ochii mari. Sunt multe fete acolo. Înainte de a-și căuta mama printre ele, Nina privește o clipă și celelalte poze. Două par mai recente. Aproape identice. Un grup de șapte elevi de gimnaziu pozând unul lângă altul, zâmbind. Pe spate se poate citi: *Abația Cluny, 1973*. Se vede că bate vântul, toate își țin fustele și închid ochii din cauza soarelui.

– Mi-a spus mama că era o excursie școlară unde au mers și ele.

Étienne arată două persoane.

– Mama mea este aici, a ta aici, una lângă alta.

Nina se apleacă asupra fetei de cincisprezece ani. O fantomă cu privirea limpede. Marion Beau zâmbește, pare să aibă dinții din față puțin avansați, părul îi este strâns în coadă de cal. Poartă o fustă scurtă, pulover și șosete albe. Nina o privește și pe Mari-Laure, așezată alături. Același chip de astăzi, în ciuda trăsăturilor de copil.

– Ești sigur că este Marion? șoptește Nina.

– Da. Cea cu șosete albe.

– Nu semăn cu ea.

– Deloc...

– Dar atunci cu cine semăn?

– Păi..., cu tatăl tău... cu siguranță. Poți păstra fotografiile. Mama mi le-a dat pentru tine.

– Nu mă interesează. M-a abandonat.

Étienne se simte prost. Câteodată i se pare că Nina are reacții ciudate. Că este prea imprevizibilă. A întrebat-o pe Marie-Laure dacă o cunoaște pe Marion și acum, poftim!, nu mai vrea să știe. Este cam complicat cu fetele.

– Ce faci astăzi? o întreabă doar pentru a schimba subiectul.

– Habar n-am. Vreau să recapitulez puțin. Adrien ne așteaptă la ora patru la el, să vedem un film. Stai cu mine până atunci?

– Nu, ne vedem acolo.

Etienne se simte bine că a plecat. Nu închide bine uşa. Un curent de aer intră în casă. Cele trei fotografii lăsate pe masa de la bucătărie cad pe podea.

Nina închide uşa în urma lui, strânge fotografiile şi urcă în cameră.

*

A doua zi este ziua de spălat hainele. Pierre Beau nu lucrează decât după-amiază. Strânge perdelele din camera lui, deschide fereastra să aerisească bine salteaua neacoperită. Pe urmă intră în camera Ninei. De obicei bate înainte de a intra, dar acum fata este la şcoală.

O grămadă de haine pe jos. Cele curate amestecate cu cele murdare. Două pisici dorm deasupra lor. Văzându-l intrând, una din ele se întinde leneş. Ceşti goale de ciocolată. Manuale şi caiete puse unele peste altele. Sute de foi cu desene în creion pe podea, în cutii, unele agăţate pe birou. În special, animale şi cei doi prieteni ai nepoatei. Desenează atât de bine. Poate că într-o zi va deveni celebră, iar operele sale vor fi căutate în lumea întreagă.

Până atunci, trebuie aranjat totul în dezordinea asta. Pierre Beau oftează. Nu-i uşor să creşti singur o fetiţă. Se gândeşte la Odile, soţia lui. Dacă ar mai fi fost pe lumea asta, n-ar mai fi existat haosul ăsta. Nimic n-ar mai fi fost la fel dacă ar fi trăit ea.

Pe pereţi, postere prinse în piuneze unele lângă altele, cu Indochine, The Cure, Depeche Mode. Lui Odile nu-i plăcea decât Joe Dassin. Pierre chiar era puţin gelos. După moartea soţiei, nu a aruncat discurile de vinil. Ar fi putut să le doneze. Dar îi era imposibil să-şi imagineze că altcineva le-ar fi ascultat. La cinci ani de la moartea lui Odile, s-a dus şi Joe Dassin. Pierre s-a gândit: „Se va întâlni cu ea acolo, sus. De data aceasta am pierdut-o definitiv. Nu voi putea rivaliza cu el“.

Dacă tu n-ai exista,
Spune-mi de ce aş mai exista...[22]

El cel puţin era mereu tuns bine, la patru ace. În costume albe. Nu ca neica-nimeni

ăştia pe care-i afişează Nina pe toţi pereţii camerei. Cu părul ridicat pe cap şi cu trupurile deşirate. Bărbaţi care se machiază, s-au mai văzut totuşi. Ce vremuri!

Într-o dimineaţă, părinţii lui Odile s-au mutat în casa de vizavi. Ca să stea de vorbă cu fata, Pierre nu a găsit altă cale decât să-i fure bicicleta într-o joi după-amiază şi să i-o aducă sâmbătă. În cele trei zile a ascuns-o.

– Bună, cred că este a ta, am găsit bicicleta în cartier, lipită de un zid.

Odile păruse atunci că îl crede. S-au căsătorit la şaptesprezece ani. Din dragostea lor s-a născut Marion. Pe urmă nici un alt copil. Pierre ar fi vrut trei: o fată, un băiat, o fată. Odile s-a oprit la prima.

Pierre Beau sare peste haosul de la Nina din cameră, scoate cearşaful de plapumă, cele de pat şi faţa de pernă. Trei plicuri cad pe podea. Între care o scrisoare:

> JEAN-LUC, TU, IDIOT, ÎNCORNORATUL, RUŞINEA CARTIERULUI TĂU, O SĂ CRĂPI, ESTE ULTIMUL TĂU AN, TOATĂ LUMEA VA CREDE CA ESTE UN ACCIDENT, NIMENI NU VA ŞTI NICIODATĂ NIMIC CU EXCEPŢIA TA, TU ŞTII CE AI FĂCUT ŞI DE CE VEI PLĂTI TREBUIE SĂ ŞTII CĂ O SĂ NE DISTRĂM APOI ŞI CU VĂDUVA TA.

Pierre Beau citeşte numele destinatarilor de pe plicuri. I-au trebuit câteva secunde ca să realizeze că Nina deschide corespondenţa. Nu-i venea să creadă. Nu voia să şi-o recunoască sieşi. Într-o zi i s-a părut că Nina are o faţă suspectă în timp ce se învârtea pe lângă geanta lui. O faţă de om vinovat. Aceeaşi ca atunci când a adus un pisoi neînţărcat în casă şi l-a ascuns pentru ca el să nu-şi dea seama de nimic. Până în ziua când i-a spus:

– Te rog, buni, fie-ţi milă de el! Şi aşa trăieşte de multă vreme la noi.

Intră în panică. În ochi are fulgere. Se gândeşte imediat la fiica lui, Marion. La pedeapsa ei. Tot aceeaşi o merită şi Nina. În venele lor curge o urmă de răutate. Mama a

contaminat-o pe fiică. Mama și fiica. Aceeași durere i-au adus.

Mânia îl face să tremure. Lasă pe podea cearșafurile și plicurile și iese fără să mai închidă ușa în urma lui.

Ar fi incapabil să spună ce vede pe drum, în afară de roșu în fața ochilor. O dorință de a ucide. După tot ce a făcut pentru ea!

A muncit, a rămas în viață pentru ea. S-a trezit, s-a spălat, a luat micul dejun, a plecat la muncă, s-a întors acasă, a pregătit cina pentru ea. A strâns cureaua, pentru ea. Totul pentru ea. Totul pentru ca să nu-i lipsească nimic. O vede bebeluș. Cu biberoane, lapte Gallia pentru vârsta întâi și a doua, puseurile dentare, vaccinurile, primii pași. I-a cumpărat rochițe, nu a știut să-i aleagă mărimea, încălțăminte. În fiecare dimineață ea este acolo, iar el nu se întoarce acasă decât pentru ea. Și cum a crescut! Cum a crescut-o și cum a ajuns!

Nina deschide corespondența. Pe la spatele lui. Trădare. O face de multă vreme? Dacă cineva își dă seama, își pierde slujba. Va fi dat afară pentru greșeală gravă. Nu are dreptul să aducă acasă corespondența. Va fi judecat. Cu siguranță, condamnat. Închisoare cu suspendare, poate chiar cu executare. Ce se va întâmpla cu ea? Cine se va ocupa să o crească? Ce vor spune oamenii? Vor depune plângeri. Să deschizi corespondența altora este o faptă gravă. Nina va merge la plasament. Cel mai rău coșmar al lui Pierre de când s-a născut fata. „Dacă mor, unde se va duce ea? Nu va veni maică-sa după copilă."

Va spune că el a deschis corespondența. Că Nina este nevinovată, că nu are nimic de-a face. Că el este singurul responsabil. Un prost.

Parchează în fața școlii. Este ora prânzului. Grupuri de tineri încep să iasă. Nina mănâncă la cantină. El intră în curte, dă peste copii, pare un nebun, iar ticuri incontrolabile îl fac să clipească din ochi. Mai întâi îl vede pe Adrien, pe urmă pe Étienne. Și pe ea. Cei trei de nedespărțiți vorbesc împreună într-un alt

grup de elevi. Un cerc de trei înconjurat de vreo cincisprezece colegi.

Nina este îmbrăcată într-o jachetă. Nu și-a pus vesta de lână. El îi cere mereu să se îmbrace bine, din cauza astmului, dar ea nu face decât ce o taie capul. Este acolo, cu gâtul gol în luna aprilie, când ar trebui să țină cont de vremea schimbătoare. La ce sunt bune proverbele[23], dacă nu ții cont de ele? Cel preferat de Odile era: *Nu da vrabia din mână pe cioara de pe gard*. Adrien îi șoptește Ninei că a venit bunicul ei, pentru că ea își ridică privirea în direcția lui, îl privește, schițează un zâmbet cu sensul de: *Ce faci aici? Am uitat ceva acasă?*

Văzându-i însă furia din ochi cum îi schimonosește chipul, pumnii strânși și albi, Nina înțelege imediat – corespondența – și preț de câteva secunde își schimbă și ea culoarea feței. Îi dă o palmă, apoi o a doua. Un sunet surd, care răsună. Liniștea se răspândește în curte ca o urmă de praf. Ceilalți elevi sunt șocați. Nu strigă, rămân blocați, nu realizează ce se întâmplă. Un adult agresiv în curtea școlii...

Este pentru prima dată când Pierre Beau o lovește pe Nina. Doar un șut în fund i-a dat la șase ani, pentru că a pictat legumele din grădină cu acrilice albastre.

O ia de guler, o ridică de la sol scuturând-o și îi spune pe un ton deopotrivă rugător și rece:

– Măcar îți dai seama? Îți dai seama de ceea ce ai făcut?

Ar fi putut să o omoare pe loc. Să o dezintegreze. Dar liniștea din jurul lui îl face să coboare cu picioarele pe pământ. Să-și revină.

Dar eu, ce sunt pe cale să fac?

Își pune nepoată la pământ, încet. Ca și cum gesturile îi erau încetinite de propria stupoare. Nina, o păpușă cu obrajii roșii. Urma degetelor celui care a crescut-o. Are lacrimi în ochi. Ca niște reflecții. Și febră. Pierre Beau își dă seama că toți ceilalți elevi îl privesc. Un supraveghetor la vreo douăzeci de ani se apropie de ei și întreabă ezitând:

– Ce se întâmplă aici?

– Te rog să mă ierţi, îi şopteşte Nina bunicului.

Bulversat, Pierre Beau se întoarce brusc şi fuge aproape ca un hoţ. Când urcă în maşină, se prinde cu mâinile de volan şi începe să plângă. Cu spasme nervoase. Îşi imaginează că Odile îl observă de acolo de unde este, cu Joe Dassin nu departe de ea. Îşi imaginează că ea nu îl va ierta niciodată pentru ceea ce tocmai i-a făcut nepoatei.

– Recunoaşte măcar că ea a căutat-o!

Odile nu răspunde. Este supărată. Joe Dassin va profita de situaţie, nemernicul.

Versuri dintr-un cântec celebru interpretat de Joe Dassin, *Et si tu n'existais pas*

Trimitere la proverbul francez: *En avril, ne te découvre pas d'un fil. En mai, fais ce qu'il te plaît (În aprilie nu te dezbrăca deodată. În mai poţi face ce-ţi place)*, având sensul: este mai bine să nu te aştepţi la o vreme blândă înainte de luna mai.

20

12 decembrie 2017

După douăzeci și șapte ani revăd tot ce s-a întâmplat în acea dimineață de aprilie. Acel moment suspendat. Pe noi, privindu-l șocați pe Pierre Beau. Cele două palme, violența bunicului în curtea școlii, felul cum se năpustește asupra Ninei, neînțelegerea situației, între vis și realitate. Și rapiditatea scenei. Totul a durat mai puțin de un minut. Capul ei mic și brunet, ca și cum se desfăcea de corp. Poartă o jachetă neagră cu fluturi gri. Fluturi ca niște flori ofilite. Îi cere iertare bunicului. Încă mai aud cum îi cere iertare. Nu se apără, nu pare că vrea să îl convingă de ceva. Toată lumea se întreabă ce a făcut. Pe urmă, unii au văzut, alții nu. Mai târziu, după *eveniment*, odată ajuns acasă, fiecare își va imagina, va presupune, va extrapola:

„Sigur și-a tras-o cu cineva. Asta-i ca maică-sa. Bătrânul a descoperit și nu a putut suporta. Cu cine se culcă? Cu Beaulieu sau cu Bobin? Ori cu ambii în același timp? Este însărcinată. Cu o sarcină la paisprezece ani. Da, asta e! Un copil din flori! Un nefericit."

După plecarea lui Pierre Beau, a apărut mai întâi o singură întrebare în curtea școlii, ca un releu trecut din gură în gură:

– Cine-i moșu'?

Pe urmă răspunsul:

– Este bunică-su!

Chipuri jenate, crispate, râsete forțate.

– Ce ore ai după-amiază?

– Oră de studiu. Profesoara de sport este bolnavă. Dar tu?

– Engleză. Două ore de mate.

Câteva fete o întreabă pe Nina dacă totul este OK. Rămân la câțiva zeci de centimetri distanță de ea. Ca și cum aveau un perimetru de securitate de respectat, o barieră între Nina

și ceilalți, ca și cum Etienne Beaulieu și Adrien Bobin aveau întâietate și că, în toate conștiințele, în fiecare gest, privire, cuvânt era scris: *Nu atingeți!*

Îmi amintesc apoi că Adrien a dus-o pe Nina la infirmerie și că Étienne a rămas șocat în mijlocul curții, apoi a plecat cu sora lui la cantină. În ziua aceea, cele două palme ale bunicului au făcut să se destrame trioul.

Nina a dat vina pe maică-sa. I-a povestit lui Adrien că petrecuse seara de dinainte plângând pe cele trei fotografii aduse de Étienne. Și că din această cauză uitase de toate celelalte. Și că bunicul le găsise sub perna ei. Era o chestie pe care doar Adrien o știa, cea a scrisorilor furate. Secretul dintre ei doi.

Mama ei îi purta mereu ghinion. Trebuia să o uite. Să înceteze să-i caute fotografii și dovezi ale existenței sale. Trebuia să se oprească din a vrea să înțeleagă cum era ea și de ce a abandonat-o pe Nina ca un sac de lenjerie murdară la bunicul fetei. Singurul care a dorit-o și l-a dezamăgit!

Pregătesc plicul de Crăciun pentru adăpostul Ninei. Strecor banii în interior. Scriu: *Ninei Beau, personal și confidențial*, cu majuscule, ca să evit să-mi recunoască scrisul. De parcă și-ar fi putut imagina că sunt eu.

Printr-o asociere de idei mă gândesc din nou la scrisoarea anonimă care a trădat-o. Originea dramei. Cred că Nina nu a știut niciodată ce a făcut Pierre Beau până la urmă. Dacă a aruncat-o sau a distribuit-o. Singurul lucru care îmi este clar este că destinatarul acestei nenorocite scrisori, Jean-Luc Morand, trăiește și astăzi, iar presupusa lui văduvă la fel. Ambii participă la toate concursurile de belotă.

Aștept seara ca să mă duc la adăpost ca o hoață și să strecor sumele speciale în cutia de scrisori. Ca oamenii lipsiți de curaj ce preferă să-și abandoneze câinii legându-i de gard în timpul nopții decât să înfrunte privirea celorlalți la lumina zilei.

De la începutul lunii m-am dus de trei ori la adăpost. Nu am reușit niciodată. Plicul meu

este pus pe scaunul din dreapta.

Iarna nu ies niciodată după ora 21. Am tabieturile mele acum. Unele mici. Pentru că tabieturile sunt adesea ceva mărunt. Munca mea, serialele mele, emisiunile, rețelele de socializare, mesele, o grămadă de romane alături de pat.

În lumina farurilor îmi apar Moși Crăciun din plastic, agățați de pereții caselor, coronițe de brad la porți, ghirlande clipind în jurul ferestrelor, un *Merry Christmas* dezlipit de pe o fațadă, gata să cadă.

Un Crăciun fără zăpadă. Aici, ninge mai târziu. Pe la mijlocul lunii ianuarie.

Merg de-a lungul terenului viran, unde acum o lună colegiul Vieux-Colombier încă mai era în picioare. Abandonat de toți. Chiar și de materiile foarte îndrăgite precum muzica, desenul, lucrul manual.

În seara asta este ca și cum s-ar fi scufundat.

Ceață, încetinesc, puțin polei. Merg pe străduța care duce la adăpost. Două sau trei case răzlețe. Lumini îndepărtate, roșii și verzi pe una dintre ele.

Crăciun. În câteva zile, Étienne va ajunge la părinții lui pentru a petrece împreună noaptea de Revelion. Ca în fiecare an. Un copil ascultător care intră în casă la ora stabilită. Este singurul moment din an când îl văd traversând străzile din La Comelle pentru a-și cumpăra țigări de la tutungerie. Unde se întâlnea cu Nina și Adrien pe skateboardul lui ca să meargă împreună la piscină.

Oare se mai gândește la ei? S-a mai gândit? Își face oare griji că trupul găsit în mașină este cel al lui Clotilde?

În cele două dăți când l-am văzut, am oprit. Mi-am parcat rabla într-un colț și am așteptat să treacă. Să treacă asemenea unui curent de aer glacial, o ploaie bruscă și violentă sau raze prea fierbinți de soare.

Étienne Beaulieu îmi paralizează gesturile, îmi blochează cuvintele.

Anul trecut, aproape că l-am atins în timp ce intram în Biserică. Nu mă așteptam să-l văd. Pentru că știu că singura șansă de a da

peste el este între 23 şi 26 decembrie. Era ora 18.20. În La Comelle, slujba de miezul nopţii este celebrată la 18.30. Înfăşurată într-un mantou lung, mergeam spre intrare, câţiva curioşi mai stăteau de vorbă pe-afară, când i-am recunoscut silueta, modul lui de a se deplasa. Era la cel mult un metru de mine. Singur. Cu un cojoc gros din blană, capul acoperit de o glugă. Pielea mea a intrat în stare de alertă, mi s-a făcut ca de găină. El era. Nu m-a văzut, i-am întrezărit gura, o ţigară, mâna, un rotocol de fum. Înalt. Foarte înalt. Uit mereu ce înălţime are. M-am întors, l-am văzut din spate mergând spre centul oraşului. Adică ce a mai rămas din el.

Am tremurat pe urmă multă vreme. Foarte mult timp. În seara aceea am făcut fotografii cu micul Iisus pentru ziar şi erau mişcate. Îl vedeam pe Étienne trecând pe lângă mine, resimţeam fiecare miime de secundă al acelui moment.

Parcarea adăpostului este goală. Nici un zgomot. Câinii dorm. Las motorul să toarcă şi farurile aprinse în timp ce cobor. Cutia de scrisori este ruginită. Clapeta scârţâie când strecor plicul în interior. Am parcurs drumul tremurând. Sunt moartă de frică pe jumătate. De parcă am făcut ceva demn de reproşat.

– Tu eşti?

Tresar. Îmi opresc gestul.

– Tu eşti? mă întreabă ea încă o dată.

De parcă nu era evident. Ca un cuplu căsătorit de douăzeci de ani care se întâlneşte la sfârşitul zilei: *Tu eşti? Ai avut o zi bună? Fă-te comod, te servesc cu un pahar. Copiii s-au întors? Mama ta a sunat? Ce mai avem în congelator?*

Silueta Ninei se detaşează ca o fantomă în spatele grilajului porţii. Pe urmă îi apare şi chipul în lumina farurilor. Şi paloarea ei. Cu burniţă în păr, cu sclipici, cu gheaţă.

– Da, eu sunt.

21

Aprilie 1990

Când se întoarce de la școală, tremurând, Pierre Beau închide plicurile furate, le pune printre celelalte de distribuit, spală perdelele, pune lenjeriile de pat și nu mai vorbește cu nimeni despre subiect. Nici măcar cu Nina. Seara, când se întoarce fata, copleșită de rușine, cu dorința de a dispărea pur și simplu, de a fi îngropată de vie, o servește cu două sendvișuri și salată verde, spunându-i să mănânce cât sunt calde. Nina mai are urma degetelor lui pe fiecare obraz. Nu îndrăznește să-i spună că nu-i este foame, își înghite lacrimile și salata fără să spună nimic. Pe urmă urcă în camera ei, observă patul cu lenjeria schimbată, curată. Instinctiv, caută scrisoarea anonimă sub pernă: nu mai este nimic. Deschide primul sertar al biroului și scoate plicul cu cele trei fotografii ale mamei, întredeschide fereastra, dă foc plicului cu o brichetă uitată de Étienne, îl aruncă pe acoperiș spunând de mai multe ori aceste cuvinte:

– Este din cauza ta, curvo!

Cu o seară în urmă și-a obosit ochii încercând să distingă fața și corpul mamei în cele trei fotografii. *La ce se gândea? Era îndrăgostită? Cine erau prietenele ei printre colegele din poză? Mama lui Étienne? Prietenia se poate transmite pe mai multe generații? Avea încredere să se confeseze cuiva? Îl cunoștea pe tata? Eu am forma ochilor ei? Nasul ei? Zâmbetul? Cum îi era vocea? Unde sunt hainele purtate de ea în acea zi?*

Privește cum plicul arde complet în interiorul scurgerii de apă.

Câteva zile mai târziu, găsește pe masa de bucătărie o scrisoare adresată ei. După ștampila poștei, a fost trimisă în ajun din La

Comelle. Recunoaşte scrisul de pe plic, modul de a desena literele. Urcă în cameră ca să citească.

Micuţa mea,

Nu vei mai avea nevoie să furi scrisoarea aceasta din geanta mea. Îţi aparţine. Să citeşti corespondenţa altora este un fapt foarte grav, dar îţi cer iertare. N-ar fi trebuit niciodată să te lovesc. Mi-a fost teamă. Frica unui bătrân care-şi face prea multe griji. Ceea ce ai făcut nu justifica să te lovesc în faţa colegilor tăi. Nu ar fi trebuit niciodată să te ating pe tine, atât de micuţă. Fără apărare. Lumina ochilor mei. Mi-e ruşine. Şi îmi va fi mereu ruşine de acest gest deplasat şi inadmisibil. Sper că mă vei ierta.

Bunicul tău, care te iubeşte

Scrisul ezitant şi infantil al lui Pierre o tulbură pe Nina. Îi trimite, în schimb, o carte poştală. Pe dos, o frumoasă gravură a Păsării albastre, în amintirea poveştii pe care bunicul i-o citea în fiecare seară când era mică.

Buni,

Am primit scrisoarea ta şi este rândul meu să îţi cer iertare. Căutam scrisori de dragoste. Şi nimic altceva. Mă gândeam că le pot găsi în geanta ta, ceea ce m-a făcut un pic nesăbuită. Dar voi încerca să nu mai fac vreodată.

Încă o dată, te rog să mă ierţi, buni.

Micuţa ta

15 iulie 1990

Nina își va sărbători cei paisprezece ani pe malul mării, la Saint-Raphaël. Și-a făcut valiza. Pierre Beau i-a dat-o pe cea a lui Odile.

– O poți păstra.

O valiză pe care a văzut-o mereu așezată deasupra dulapului în camera bunicului. De culoare maronie, imitație de piele și carton, demodată.

Fata l-a sunat pe Adrien.

– Cum este valiza ta?

– Un fel de geantă de hippie, cu flori roz, ai spune că-i un fel de Woodstock. Este a mamei.

– Valiza mea are o sută de ani. Pute a naftalină.

– Vrei să o schimbăm?

– Nu pot... A fost a bunicii... Dacă buni își dă seama, o să sufere foarte mult.

Pierre Bleu i-a dat două bancnote de 100 de franci. Este pentru prima dată când are atâția bani de buzunar în portofelul ei micuț. I-a pregătit și o cutiuță cu legume, să le ia pentru vacanță. Ninei i se pare rușinos să meargă cu roșii și mazăre, dar nu a îndrăznit să-i spună ceva bunicului. Își dă bine seama că face și el ce poate, că ar fi vrut să o ducă și el la mare.

Nina stă lungită în pat, cu ochii larg deschiși. Este 3 dimineața. Își ascultă ritmul inimii. Peste o oră, bunicul va bate la ușă, iar ea va fi gata. Pe urmă o va duce la familia Beaulieu. Va urca pe bancheta din spate a mașinii Renault Espace, împreună cu Adrien, Étienne și Louise.

Iar la capătul drumului va fi marea. La fel ca în filmul *Marele albastru*, pe care l-au văzut de trei ori. „Un cadru doar pentru noi", după cum a glumit Adrien.

De douăzeci de ori se ridică, își deschide valiza, îi verifică tot conținutul și o închide la

loc. Se învinovăţeşte că le lasă acasă pe căţeaua Paola şi pe pisici, dar o face pentru a vedea marea, totuşi. Aşteaptă de ani întregi. Este ca şi cum se duce la întâlnire cu visul ei.

Ce să facă încă o oră? Îi este imposibil să adoarmă.

În camera alăturată, Pierre Beau nu doarme nici el. Se gândeşte la valiza lui Odile. Nu a putut niciodată să se hotărască să o arunce. Ultima oară când a deschis-o a fost când s-a întors din spital. Nu a avut timp să scoată lucrurile lui Odile, s-a dus în câteva zile.

Era deja prea târziu.

Dacă ar putea schimba ceva...

Cumpăraseră valiza în 1956, la Marele Bazar din Autun. Odile voia un uscător de rufe de interior, pentru zilele ploioase. Dar, când a văzut valiza la reduceri, i-a spus lui Pierre:

– O luăm? Să o avem pentru vacanţe.

Nu plecaseră niciodată în vacanţe. Până în ziua când Odile a plecat, doar că singură.

În duminicile de vară, Pierre şi Odile se scăldau în râuri şi în Lacul din Pădure, dansau la baluri şi la sărbători din oraş. Uneori, se duceau la lacul des Settons ca să pedaleze şi la picnicuri sub copaci, dar niciodată nu au trecut de Morvan.

O dată au adormit în acelaşi sac de dormit. Înghesuiţi ca sardinele.

În această seară, Pierre Beau aude râsul lui Odile, ochii săi numără stelele.

Este pentru prima dată când Nina va pleca de acasă. Din ziua când Marion a adus-o aici, n-a mai plecat niciodată. O absenţă pentru care se pregăteşte. Parcurge mental zilele ce vor urma. Zile de concediu, dar fără odihnă, ca în fiecare an în luna iulie. Va lucra în grădină, o va plimba pe Paola, va vopsi, va face curăţenia de primăvară în plină vară. Va avea mereu mâinile ocupate. Îi este puţină ruşine că nu şi-a dus nepoata la mare. Nu este chiar atât de scump să închiriezi un apartament, dacă faci o cerere prin sindicat. Nu este o problemă de bani, ci de modificare a obiceiurilor, să treci dincolo de străzile din La

Comelle, să conduci multă vreme, să descoperi noi chipuri, să îți pui costumul de baie.

Încearcă să își amintească ultima dată când a purtat un costum de baie. Au trecut cel puțin treizeci de ani...

Gata, a venit ora de plecare. Toată lumea își ia rămas-bun în Renault Espace. Nina o privește pe Joséphine cum își strânge fiul în brațe. Bunicul o sărută din vârful buzelor, stângaci. Dar nu aceasta contează, ci iubirea. Nina are gâtul uscat, este pentru prima oară când se desparte de bunic. El o întreabă la ureche:

– Ți-ai luat Ventolinul?

Fiecare se așază, își pune centura de siguranță. Marc Beaulieu în spatele volanului, Marie-Laure pe scaunul din dreapta. Va putea să conducă și ea dacă soțul dorește să se odihnească. Copiii și cutiile de legume sunt în spate. Se fac semne de despărțire cu mâna. Pierre Beau și Joséphine Simoni rămân unul lângă altul pe trotuar, în noapte.

Nina se gândește că sunt unii care rămân, alții care pleacă. Și mai sunt cei care abandonează.

23

12 decembrie 2017

– Bănuiam eu că tu trimiţi plicurile cu bani, îmi spune Nina.

Mă simt prinsă asupra faptului. Aproape vinovată. Urc în maşină, opresc motorul, sting farurile şi mă întorc la ea. Ridică grilajul cu o răsucire din cheie.

– Ştiai că m-am întors?

– Da, mi-a răspuns.

Nina îmi toarnă puţină cafea într-o ceaşcă inscripţionată cu *I love La Comelle*.

În biroul ei sunt trei neoane palide.

Şi postere cu sterilizarea.

Plus o pisică rănită la un ochi: *Aici aveam cu toţii o şansă de a fi adoptaţi*.

Fotografii cu câini şi pisici prinse în piuneze pe un panou. Toate animalele poartă un nume: Diego, Rosa, Blanquette, Nougat... Mă întreb dacă Nina i-a botezat aşa.

La biblioteca şcolii era un dicţionar de prenume. Nina înconjura unele dintre ele. Cele pe care le va da mai târziu copiilor săi.

O simt că mă fixează. Nu îndrăznesc să ridic ochii la ea. Îi fixez mâinile. Când era adolescentă îşi vopsea unghiile cu ojă roşie şi le lăsa aşa până se scorojeau. Uram treaba asta. Neglijenţa ei.

Îmi vine să mă ridic şi să o strâng în braţe. Dar, după ce i-am făcut ultima dată când ne-am întâlnit, cum să mai am curaj să o fac?

Sunt deja norocoasă că m-a poftit înăuntru şi mi-a dat spălătura asta de vase.

După un moment lung de linişte, zic:

– Ce faci la adăpost la ora aceasta? Este târziu.

– Te aşteptam. Cel puţin aşa cred, îmi răspunde.

*

15 iulie 1990

Saint-Raphaël.

Ajungem! Au zis cuvântul ăsta pe rând. Fiecare în felul lui. Marie-Laure, fericită. Marc, uşurat. Louise, timid. Étienne, pentru Nina.

Inima Ninei bate anormal, fericirea o desincronizează, ochii îi scrutează peisajul, caută albastrul mării.

În maşină domneşte un miros de chipsuri. Pungi goale. Sunt ore de drum în spate. O singură oprire pentru alimentarea cu benzină şi o alta pentru o cafea pe la Valence. Picioare obosite, muşchi dureroşi.

Se întredeschid ferestrele. În depărtare, o linie albastră. Marea este cerul aşezat pe pământ. Ceea ce îi aminteşte lui Adrien de un cântec al lui Alain Souchon[24].

> *Vei vedea că într-o bună dimineaţă, obosit*
> *Mă voi aşeza pe trotuarul de-alături.*

– Uite, Nina! Este marea ta! şopteşte Étienne.

Adrien pune mâna pe umărul Ninei şi îl strânge puţin. Ca pentru a-i transmite: *Gata, este aici.*

– Cât timp vom merge după cheile de la pensiune, ne veţi aştepta pe plajă, copii! anunţă Marie-Laure.

Louise vrea să rămână în maşină cu părinţii. Preferă să-i lase pe ceilalţi singuri. Cei trei: un zid, un baraj de netrecut.

Adrien, Étienne şi Nina coboară din maşină. O lumină orbitoare îi loveşte. Este prânzul, este foarte cald. Prosoape şi jocuri de copii întinse pe plajă. Iar marea este în faţă, imensă, infinită, strălucitoare, vie. „Marea înseamnă apa care freamătă", se gândeşte Nina. „Este apa care inspiră şi expiră." Culoarea ei nu-i aminteşte nimic din ce a mai văzut până acum. Este mai puţin frumoasă în cărţi poştale şi la televizor decât în realitate. Este impresionantă, paradoxală, deopotrivă fascinantă şi tulburătoare, exact aşa cum îşi imaginează Nina libertatea. *Capra domnului*

Seguin. Cea mai urâtă poveste. Cea mai monstruoasă din câte a citit și cu toate acestea o recitește adesea. Când anul trecut bunicul a dăruit unele lucruri către Secours populaire[25], ea a scos din saci cartea ei *Povești pentru copii cuminți*.

Bunicul. Ar fi vrut să fie acolo. Să vadă și el ce vede ea. Să respire ceea ce respiră ea, vântul care ia soarele peste picior, mirosul dulceag ca de mosc.

Étienne o ia pe Nina pe umărul drept și merge repede spre nisip, ocolind prosoapele. Nina râde puternic, scoate strigăte scurte. Adrien îi urmează aruncând priviri speriate în jurul lui. Vede umbrele și sâni dezgoliți. Este pentru prima dată când vede piepturi de femeie expuse la soare. A văzut în filme și în reviste, dar niciodată în realitate. Nina descoperă marea pentru prima dată, iar el, sânii. Schițează un zâmbet flămând.

Étienne își scoate adidașii, pe urmă pe cei ai Ninei, în timp ce ea se zbate țipând:

– Nu! Oprește-te!

Étienne intră în mare, cu tot cu Nina pe umărul lui. Merge câțiva metri și o aruncă în apă complet îmbrăcată. O pișcă, este rece, sărată. Adrien intră în apă fără să-și scoată nici el vreo haină. Înoată toți trei în hainele lor de oraș râzând și stropindu-se. Sunt extaziați. Étienne urlă:

– Sunt regele lumii!

O ridică din nou pe Nina pe umeri ca ea să poată plonja, cu capul înainte.

Étienne nu a mai fost așa de multă vreme. Ca o eliberare. Ca și cum nu mai poate controla nimic: nici alura, nici stilul, hainele, coafura, pielea, notele bune.

Rămân așa multă vreme, toți trei, liniștindu-se puțin câte puțin. Lentoarea îi cuprinde prin toți porii, gustă apa, o scuipă. Hainele le sunt adunate ca niște frânghii, aripi de fluture înmuiate. Plutesc pe spate, pielea le înghite mișcările propriului lor corp. Se țin de mână. Formează o stea gata să fie botezată. Un astru unic căzut în apă.

Din când în când, Nina cântă *Tes yeux noirs*[26], amestecând intenționat cuvintele.

Vino aici, vino cu mine, nu mai pleca fără mine...
Hai, vino aici, rămâi aici, nu mai pleca fără mine...
Ne vom vedea în fiecare zi imediat cum ne întoarcem...
Iar ochii tăi negri strălucesc
Unde te duci când pleci, spre nicăieri...
Și-ți iei hainele, le pui pe tine...

Să înoți în cer.

*

Termin, din politețe, cafeaua dezgustătoare servită de Nina. *Niște pipi de pisică*, îmi spun observând fotografia unui câine ciobănesc. Banjo, șapte ani.

– Am văzut numele tău în *Le Journal de Saône-et-Loire*, mi-a spus.

– Iau și eu un ban pe articol când corespondentul este în concediu... cum se întâmplă acum. Ai văzut articolul meu despre Lacul din Pădure?

– Da, despre mașină... Crezi că este ea? Că a fost acolo în toți acești ani?

– Încă nu se știe... Au găsit un schelet...

– Îngrozitor...

– Singura legătură dintre Clotilde și mașina furată este data.

– 17 august 1994... ziua înmormântării, șoptește Nina.

Un moment lung de tăcere. Știu că se gândește la Étienne. Și eu la fel. Dar nu-i rostește numele.

– Nu vrei, din întâmplare, o pisică? mă iscodește.

– Din întâmplare?

Nina se apleacă, ridică o pătură: un pui minuscul doarme într-o cutie de pantofi bărbătești, mărimea 43.

Profit de situație pentru a privi mâinile Ninei, degetele fine, grațioase, unghiile tăiate scurt. Mă prefac că mă uit la animal în timp ce, de fapt, îi inspir mirosul. Îi caut mireasma

dispărută de vanilie. Imi vine să închid ochii, îmi doresc să-mi petrec lângă ea restul vieții. Câteodată, nostalgia este un blestem, o otravă.

– A fost găsit într-un tomberon. Nu vrei să-l iei cu tine? Nu prea pot să plasez pisicile negre. Vechea superstiție despre ghinion...

– Bine.

– Te vei ocupa cum trebuie de el?

– Da.

– Mai bine decât de mine?

– ...

– Cu Étienne? mă întreabă. Te-ai mai întâlnit?

– Nu.

Cade în gândurile ei. Dă la o parte un fir imaginar de praf de pe pulover și mă întreabă apoi:

– Ce face Adrien? Îi merge bine?

– Cred că-i bine.

Își fixează ochii asupra mea. Nu s-a schimbat. Mereu directă, fără ocolișuri.

– Îmi lipsește, îmi zice.

Ca și cum ar regreta ce tocmai mi-a spus, îmi pune cutia de pantofi în brațe. Pisicul deschide un ochi și îl închide la loc. Îmi bag nasul în blana lui. Miroase a paie.

– Este înțărcat. Îți voi da câteva punguțe de mâncare. În primele zile, să-l ții închis. Este iarnă, nu are ce căuta afară. Îți voi da o tavă și o litieră. Nu uita niciodată să-i pui la dispoziție un bol cu apă proaspătă.

– Cum ai știut că voi veni în seara aceasta?

– La sfârșitul anului vii mereu între 15 și 20 decembrie... Nu-i așa? Mulțumesc pentru bani.

– Știai de-adevăratelea că eram eu?

– Cine altcineva?

Își pune un palton.

– Mă duci acasă? Christophe a plecat la veterinar cu mașina adăpostului. Sunt moartă de oboseală, vreau să mă întorc acasă.

– Christophe este soțul tău?

– Nu, un angajat. Tipul înalt și bărbos căruia îi dai bobițele.

– Știi și că sunt tot eu cu bobițele?

– Da.

– Bine. Te duc acasă.

Urcă pe scaunul din dreapta, pornesc motorul și se aude un fragment din *La vie est belle* a grupului Indochine. Întrerup radioul, dar ea spune:

– Lasă-l, te rog. Ador cântecul ăsta.

– Ți-a plăcut dintotdeauna?

– Desigur.

Ne vom face o viață împreună, măcar să reușim asta
Ne vom face noaptea împreună, atât de departe cât vei putea...
Viața este frumoasă și crudă în același timp, ea ne seamănă câteodată
Eu m-am născut ca să fiu doar cu tine.

Nina fredonează fixând drumul ca și cum ea ar conduce.

– Cum o să-i spui? mă întreabă până la urmă.

– Cui?

– Pisicii tale.

– Este un băiat sau o fetiță?

– Un băiețel, cred. Este prea mic ca să fiu sigură.

– Nicola. Fără *s* la sfârșit. Ca Nikola Sirkis.

Nina zâmbește pentru prima dată.

Este vorba de melodia *S'assoir par terre* a cantautorului francez Alain Souchon

Asociație de utilitate publică, înființată în Franța în anul 1945

Tes yeux noirs (Ochii tăi negri) – cântec al formației Indochine, de pe albumul *3*

24

22 septembrie 1991

Au cincisprezece ani. Abia au intrat la liceu, au ales aceleaşi cursuri.

Ce faţă a făcut consiliera de orientare profesională când i-a văzut pe toţi trei intrând în biroul ei!

Étienne este pe filiera A1, litere şi matematică, Adrien în A2, litere şi limbi străine, Nina în A3, litere şi arte plastice. Au mai multe materii comune, aceiaşi profesori şi aceleaşi săli de clasă.

Nimeni nu face nimic fără ceilalţi doi. Deciziile sunt luate împreună. Ce pantaloni, ce rochie, ce muzică, ce tricou, ce petrecere, ce film, ce carte şi la cine.

Nina şi Étienne se ciondănesc des. Fata spune că Étienne o tratează ca un frate mai mare, îi dă ordine: „Nu te aranja aşa la păr!", „Vorbeşte mai încet!", „Nu, eşti prea proastă!", „Hai, n-o mai face pe căpoasa!"... Pare că o contrazice mereu, ca să o enerveze.

Adrien este calm, nu ridică niciodată vocea. Se simte mai apropiat de Nina decât de Étienne. Îi plac momentele rare, privilegiate, când sunt ambii în camera Ninei. Doar ca să o asculte vorbind, să-i povestească ce simte ea, să o ajute să-şi pună lucrurile în ordine, să pozeze ca să-l deseneze a nu ştiu câta oară.

– Nu mişca.

Când îi întinde portretul pe care i l-a făcut, Adrien nu se recunoaşte niciodată.

Din cei trei, Étienne este cel mai rebel, Adrien cel mai supărăcios, Nina cea mai sensibilă.

Distanţa de care Nina se temea că va interveni când vor mai creşte nu a apărut. Ea nu şi-a căutat cea mai bună prietenă. Chiar şi când Étienne se întreabă cu voce tare cât va măsura sexul lui: „Va fi lung sau gros, ori şi

una, și alta?", „Cât timp va mai crește? Crezi că se oprește din creștere la douăzeci de ani?", „Oare este ceva ereditar? Va fi la fel ca la tata sau ca la fratele meu?"

Astfel de întrebări nu o stânjenesc. Ei abordează subiecte pe care un frate și o soră nu le deschid. Ca și cum, pentru Étienne, Nina ar fi o zonă neutră, fără gen.

– Eu sunt Elveția ta, îi spune ea adesea.

În afară de prietenia lor indestructibilă, mai sunt legați de melodiile și de versurile pe care le compun ore întregi. Sudați de un proiect de viitor în fața căruia nimeni și nimic nu le poate sta: să plece după Bacalaureat. Își vor lua un apartament. Vor împărți chiria. Vor avea slujbe ici-colo și vor ajunge să cânte pe scena Olympia.

Adrien visează în secret să devină faimos, vrea că muzica și textele sale să ajungă celebre, să-i închidă gura tatălui și să nu-i mai simtă niciodată mirosul de clorofilă. Étienne își imaginează tot ce vine la pachet cu celebritatea: poleiala și viața ușoară. Nina speră să cânte, să deseneze și să trăiască marea iubire. Spune cu toată convingerea:

– Pentru mine, ori va fi marea iubire, ori nu va fi nimic.

Vrea să se mărite și să aibă trei copii. Două fete și un băiat. Le-a ales deja prenumele: Nolwenn, Anna și Geoffroy. Va desena și va cânta pentru ei și pentru soț.

– Va trebui mai întâi să îți găsești un soț, o tachinează adesea Étienne, provocator.

În ciuda flirturilor cu alte persoane, a pubertății, a hormonilor care-i împing spre alte dorințe, spre alte corpuri, nu renunță să-și împărtășească temerile, gumele de mestecat și părerile.

– Eu sunt de stânga, afirmă Nina. Sunt pentru împărțire.

– Și eu la fel, spune și Étienne din spirit de contradicție cu tatăl său.

– Și eu, murmură Adrien, care are un cult pentru François Mitterrand pentru că romanul său preferat este *Frumoasa Domnului* de Albert Cohen.

*

Ca în fiecare an, bâlciul abia a sosit în piața bisericii. La Comelle se transformă timp de un weekend. Pe străzi, mirosuri de bezele și de prăjeli.

De pe la ora prânzului, Étienne trage cu carabina, iar Adrien și Nina sunt lipiți unul de altul în trenulețul-omidă, fredonând melodiile auzite la difuzoare: *Bouge de là, Auteuil Neuilly Passy, Black and White, À nos actes manqués*.

Cu părul fluturând, Nina aruncă ocheade spre băieții mai mari ca ea. Cei de aceeași vârstă n-o atrag.

L-a uitat complet pe Gilles Besnard, de care se îndrăgostise lulea cu doi ani în urmă. Într-o seară, el a sărutat-o în fața sălii de gimnastică a școlii, dar a fost scârbită de faptul că băiatul i-a vârât limba în gură și de saliva lui de fumător. Și-au îndepărtat buzele crăpate șoptind:

– Pe mâine.

Nina l-a sunat panicată pe Adrien.

– Ce-aș putea să-i spun când mă mai întâlnesc cu el? Că mi-e teamă.

Adrien i-a răspuns că nu trebuia decât să-i spună *bună*, ca de obicei, și *la revedere*. Asta-i tot.

Cu Adrien, totul este simplu, relaxat și clar. Cu excepția zilei în care i-a spart ochelarii lui Py, Adrien este un fluviu căruia nu-i intuiești nici curenții și nici furtunile.

Din când în când Étienne vine să se bage între Nina și Adrien ca să facă o tură cu trenulețul-omidă. Apoi se întoarce să tragă la tir. Când câștigă un punct, îi cere Ninei să aleagă între un urs alb sau un pix cu sclipici. Încearcă să obțină premiile mari: sisteme Hi-Fi, televizor, casetofon, chiar dacă are deja de toate acasă. Fetele roiesc în jurul lui. Așezate lângă el cu orele, privindu-l cum ochește. Câteodată, acceptă să plece cu una dintre ele, adesea cea mai drăguță, cea machiată mai pronunțat, cu sâni mari și fără coșuri. Îi este prea tare frică să nu se transmită și la el. O ia pe aleasă la un tur cu mașinuțele, o sărută și se întoarce la tirul asupra baloanelor.

S-au obișnuit ca sâmbăta să doarmă împreună. Băieții au pat pliant în camera Ninei. Lui Pierre Beau nu i se pare nimic ciudat, îi consideră membri ai familiei pe Adrien și Étienne. Dar preferă să vină ei să doarmă la Nina decât să se ducă ea în altă parte. Nina cea amabilă s-a transformat. Pierre abia își mai recunoaște nepoata. Era mai bine când aduna pui de animale neînțărcați.

Acum este mult schimbată. Trântește ușile, dă volumul la maximum în difuzoare, așa încât se cutremură pereții, urlă sunete de neînțeles, izbucnește în lacrimi la cea mai mică discuție în contradictoriu, ridică ochii spre cer de îndată ce i se face o remarcă, stă cu orele în baie, uită să-și șteargă urmele de henna din chiuvetă, se închide cu cheia în cameră, se machiază ca o paiață, protestează de fiecare dată când îi apare un coș pe obraz.

Redevine drăguță când îi cere voie bunicului să meargă la aniversarea unui prieten sau a unei prietene.

– Dormim cu toții acolo. Părinții sunt acasă. Te rog, buni! Te roooog! Am luat un 8 la lucrarea de la bio...

– Ce materie e aia, *bio*? îndrăznește să o întrebe.

Fata ridică ochii spre cer.

– Of, biologie, îi răspunde ca și cum avea de-a face cu un senil.

Pierre știe că materia respectivă nu este printre cele alese de ea, dar nu mai insistă.

Pierre nu are nici un interes să o refuze pe Nina, pentru că altfel nepoata se transformă în tiran. Așa că cedează. Îi oferă *da*-uri ca un premiu, ca să aibă liniște. În plus, este o elevă bună, se va descurca în viață.

Când unul dintre colegii de clasă își sărbătorește ziua de naștere, fiecare vine cu un sac de dormit și rămân peste noapte la gazde. Părinții sunt în casă, dar nu în aceeași cameră. Bat la ușă înainte de a intra. Ferestrele rămân deschise pentru a da voie cercurilor de fum să iasă.

După ce termină gustările și sticlele de Oasis, caută senzații puternice. Așa că încep să caute orice din ceea ce le este interzis: alcool, ţigări, iarbă, canabis, chicha[27].

Fiind astmatică, Nina este singura care nu se atinge de așa ceva. Este întotdeauna mai puţin drogată decât ceilalţi. Chiar și dacă este puţin ameţită, tot ea le dă la o parte părul fetelor când ele vomită, pândeşte mâinile plimbărețe ale băieţilor care ar vrea să profite de situație, nu ezită să le tragă șuturi în fund. Toată lumea știe acest lucru și acceptă. „Dacă îi inviţi pe Étienne, Nina şi Adrien, vor veni. Dacă îi inviţi pe Nina, Étienne și Adrien, vor veni de asemenea.“ Adrien este rareori invitat. Dar nu protestează niciodată, este tolerat. Prea tăcut pentru a interesa adolescenţi de cincisprezece ani, în afară de fete mai mari care-i apreciază compania și tăcerile. Pe urmă, el citește, scrie versuri, compune la sintetizator și bea ceai. Anumite fete adoră muzicienii care citesc și beau ceai.

Băutură pe bază de porumb, arahide, manioc, orez, cu adaos de fructe. Poate fi slab sau puternic alcoolizată.

25

12 decembrie 2017

Nina coboară parasolarul, aruncă o privire în oglindă și îl ridică.

Pe genunchi, cutia de pantofi unde Nicola, puiul de pisică pare că doarme încă. Ce voi face cu el când se va trezi? Voi fi în stare să mă ocup de el? Îmi dau seama că nu am avut niciodată nici câine, nici pisică. Nici măcar un melc.

– Crezi că m-am schimbat? mă întreabă.

– Nu.

– Măcar puțin.

– Nu. Nici măcar puțin.

– Am patruzeci și una de primăveri.

– Nu-i chiar vârsta care să-i schimbe pe oameni.

– A, da? Și atunci, ce-i schimbă?

– Habar n-am. Stilul lor de viață, poate.

– Ei bine, atunci... eu am avut o viață destul de grea.

– Da, însă nu te-a schimbat. Și dovada este că nu te-ai schimbat, îți jur. Ești aceeași Nina Beau.

– Nu, nu sunt aceeași.

– Unde locuiești? o întreb.

– Știi foarte bine!

– De unde să știu?

– Crezi că nu te văd trecând prin fața casei mele din când în când? Cum privești dacă sunt prin preajmă...

– ...

Nu mai spun nimic. Sunt din nou concentrat la drum. În trei minute va coborî. Merg încet. Mi-ar plăcea să mă prefac că am pană, dar suntem la cinci sute de metri de casa ei. Ar fi trebuit să o iau pe un drum greșit.

– Vrei să dau drumul din nou la muzică?

– Nu, mulțumesc, îmi răspunde tristă.

Parchez în fața casei. Șoptește în timp ce coboară:

– Mulțumesc pentru plimbare.

– Ne mai vedem? o întreb.

Aruncă o privire către puiul de pisică.

– La revedere, Nicola! Să fii cuminte.

Și închide portiera. Se întoarce. O siluetă de adolescentă. Ai spune, văzând-o de la spate, că are cincisprezece ani. Am lacrimi în ochi. Deschide poarta și dispare în noapte.

Nu mi-a răspuns.

*

Nina intră în casă. Închide poarta în spatele ei. Ascultă zgomotul mașinii cum se stinge. Își aruncă încălțările, are o pietricică la călcâi. Obosită. Mușchi dureroși. Pisici în jurul picioarelor sale, șase în total: bătrâne, schilodite, oarbe. Le adună pe cele mai necăjite, care au cele mai mici șanse să fie alese pentru adopție.

– Salutare, pufoșeniilor!

Tușește, probabil că a răcit. Sau poate din cauza astmului. De când se chinuie cu el, știe să facă diferența dintre o viitoare criză și când o paște o gripă. Se duce la bucătărie și hrănește pisicile cântându-le:

Viața este în același timp frumoasă și crudă, ea seamănă cu noi

Eu m-am născut doar pentru a fi cu tine...

Sângele tău și cu al meu nu vor fi decât împreună

Și vom fi de nedespărțit. Să reușim măcar acest lucru...[28]

Își încălzește la microunde o supă din ajun. Își pregătește doi biscuiți și brânză tartinabilă. Dă cu aspiratorul pentru a aduna părul de pisică și întredeschide ferestrele pentru cinci minute.

Pornește mai tare căldura de la termostat. Este rece din cauza ușii pentru pisici și a drumurilor nenumărate între casă și grădină.

Face un duș fierbinte, se întinde în pat cu trei pisici lângă ea. Își deschide calculatorul și consultă conturile de Facebook, cel personal și

cel al adăpostului. A primit un mesaj în contul personal, de la Romain Grimaldi: îi dă vești despre Bob, cu o fotografie a câinelui, dormind pe o canapea lângă o pisică mare.

Bună ziua, doamna Beau. Totul este bine. Am știut că Bob va fi câinele meu din clipa când l-am văzut pe site-ul adăpostului, nu ne mai despărțim. Bătrânul meu Radium l-a adoptat și el. Sper că sunteți bine. Pe curând.
Romain G.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Nina a tastat:

Ce faceți în seara aceasta?

Vede că el este conectat și că îi răspunde imediat:

Nimic special, este ora 21, am servit masa. La fel Bob și Radium. De ce?

Nu vreți să ne vedem?

Acum?

Da, acum.

Să vorbim despre Bob?

Nu. Unde locuiți?

Strada Rosa-Muller nr. 7.

Vin.

OK.

Femeia se ridică. Se duce la baie. Își dă cu balsam pe buzele crăpate. Își pune blugii preferați, pe care nu i-a mai îmbrăcat de o veșnicie și singurul pulover mai decent din garderobă, negru, purtat la ocazii deosebite, adică niciodată. În afară de ceremonia cu urările primarului, de la începutul anului. Își trece mâna prin păr. Nu stă pe gânduri. Deloc chiar. Nu are mașină. Strada Rosa-Muller este

fix lângă biserică. La două minute de mers pe jos de casa ei.

Merge repede, cu jumătate de față afundată în căldura respirației sale, păstrate de gulerul paltonului. Să se încălzească, nu să analizeze prea mult. Să meargă pe trotuarele acestea atât de bine cunoscute ei. Să treacă pe lângă garduri, case, grădini, căsuțe de vacanță, garaje, tejghele, pe care ar putea să le enumere pe rând, ca pe o poezie. Să meargă spre biserică de parcă s-ar fi întâlnit cu Adrien și Étienne ca să se ducă toți trei la piscină. Pașii săi de adult în pași de copil. Cu părul nins. De câți ani nu a mai mers așa la o întâlnire?

Fragment din versurile melodiei *La vie est belle*, a formației Indochine

Februarie 1993

Ca să meargă la liceul situat la zece kilometri de La Comelle, cei trei iau autobuzul de ora 7, ajung pe la 7.35, timp în care sunt adunați în parcurs și elevii care locuiesc în locuri izolate, ce așteaptă la marginea drumului ca niște condamnați. Urcă în liniștea dată de oboseala de dimineață și nu se aude nimic altceva decât cele două uși ale autobuzului deschizându-se și închizându-se. Adolescenții moțăie încă. S-au culcat târziu, au ascultat la radio *Lovin' Fun*[29], *Doc*[30] și *Difool răspund la întrebări* – despre probleme de identificare personală, cum să cucerești partenerul/a, coșuri pe față, frici, fobii, punctul G, rușine, prezervativ, lubrifiant, sodomie – cu urechea ciulită la aparat, încercând să ghicească de fiecare dată cine a riscat să-și pună o întrebare existențială în direct sau să-și mărturisească iubirile și sexualitatea. „Iubita mea nu se umezește acolo jos, nu știu ce să-i fac."

Timp de o jumătate de oră, în curtea școlii, liceenii stau de vorbă, fumează, își termină temele pe o bucată de perete ca să nu fie prinși cu temele nefăcute. Se bifează în calendar zilele de curs și cele de vacanță. Se pun întrebări despre subiectele următoarei lucrări de control. Se vorbește despre Sida, foametea în lume, cum să-și mai decupeze blugii, despre hainele *grunge*[31], conflictul israelo-palestinian, seria Beverly Hills. Fetele vor să semene cu Madonna sau Mylène Farmer sau citesc Verlaine, băieții cu Kurt Cobain sau Bono și îi admiră la televizor pe Jim Courier și Youri Djorkaeff.

Cursurile încep la ora 8.

Chiar dacă sunt în clasa a noua deja, cei trei încă își fac temele împreună. Étienne tot nu s-

a apucat de lucru pentru teme. Pierde vremea, aruncă un ochi pe notițele lui Adrien și ale Ninei, copiază des exercițiile. Un profesor de matematică vine la el acasă duminica după-amiază ca să-l ajute să recupereze golurile de cunoștințe acumulate în timp. Nu îndrăznește să le spună părinților:

– Hai, pe bune, tocmai duminica?

Tatăl lui îl tratează cu dezamăgire sau cu indiferență, nici el nu ar putea spune cum. Étienne vede cum Marc Beaulieu își privește copilul cel mare și îi zâmbește, cum o mângâie pe Louise cu o privire afectuoasă. Iar față de el, nimic. Indiferență. Când acceptă să-și îndrepte ochii spre Étienne, aproape că se forțează să o facă.

Pe la ora 19.30, în timp ce Pierre Beau se duce la bucătărie ca să-și pregătească cina, Adrien și Étienne se întorc acasă.

Adrien se întâlnește cu mama și ronțăie câte ceva la masa din sufragerie, în fața televizorului, la jurnalul de la ora 20. Aceasta îl asigură pe Adrien că nu va cina față în față cu Joséphine. În ciuda bubuiturilor de bombe, a imaginilor înfricoșătoare cu războaie civile sau alte conflicte, platourile cu de-ale gurii îi amintesc că fiecare seară poate semăna cu o pauză mare, un picnic între pereții casei.

Étienne se întoarce acasă mereu târându-și picioarele. Noaptea căzută la ora 17 îl stresează teribil. Dacă ar putea, s-ar îmbăta în fiecare seară ca să poată da la o parte piatra care-i apasă în stomac la căderea serii. Combinația dintre whisky și Cola îi mai subțiază sângele, îl face să râdă de orice, se simte de parcă ar pluti sau de parcă fiecare dintre organele sale ar fi umflat cu heliu.

Când ajunge acasă, Étienne se întâlnește cu Louise. Nu-l interesează de ea, abia dacă o salută. Coboară la subsol ca să cânte la sintetizator. Apoi ia masa cu sora lui la barul din bucătărie. Doamna Rancoeur a pregătit totul și se ocupă de ei înainte de a se duce și ea acasă.

După cină, Étienne coboară din nou să se joace la claviatură sau la consola lui de jocuri.

Când părinții ajung acasă pe la ora 21, urcă și el, schimbă câteva cuvinte cu Marie-Laure: *Cum a fost la școală?, Ai fost drăguț cu sora ta?, Ai mâncat?, Te duci să faci duș?* Intră în camera lui, se uită la televizor sau răsfoiește niște reviste porno, dar unde fetele par mereu de vreo douăzeci de ani. Se masturbează și cade într-un somn greu.

În această dimineață de februarie 1993, liceenii nu mai merg ca de obicei cu același autobuz. Vorbesc și râd tare. Și-au lăsat oboseala acasă. Au renunțat la manuale și caiete. Vor sărbători Lăsatul secului. Toți elevii și profesorii din regiune vor merge la Chalon-sur-Saône pentru a defila pe străzi. Fiecare și-a pus pe genunchi o pungă cu un sendviș și o sticlă cu apă.

Băieți deghizați în fete, purtând peruci și tocuri, își ridică rochiile chicotind, lăsându-și la vedere picioarele pline de păr. Alții, în costume de Bioman, Darth Vader, Spiderman privesc cum peisajul le defilează în fața ochilor, povestindu-și o emisiune de la televizor din ajun. Étienne este deghizat în fotbalist american, iar casca îl împiedică să flirteze cu o fată din clasa a IX-a C. Ea este așezată în brațele lui. O fesă pe coapsa lui stângă. Face gesturi largi, vorbește prea tare, îi atinge mâinile, se apleacă asupra băiatului. Nina, deghizată în zână, moare de invidie să-i dea câteva peste cap cu bagheta magică.

– Ce mă enervează asta! I-aș ciufuli rău de tot părul, îi șoptește lui Adrien, enervată.

Adrien este trist de când a urcat în autobuz. Îi răspunde că este geloasă.

– Nu-i așa! Sunt obișnuită să-l văd pe Étienne cu tot felul de fufe, dar asta mă enervează! Și tu ce-ai? Ai mutra căzută de dimineață.

– Nimic, răspunde Adrien. Chiar nimic.

– N-aș zice. Costumul tău de cowboy nu-ți place?

Adrien ridică din umeri, nu-l interesează. Trei cântece ale lui Étienne Daho îi vin în minte: *Il ne dira pas*, *Mythomane* și *Cowboy*.

Ia-ţi calul şi carabina, cowboy,
Parcarea este plină, întoarce pagina cărţii tale cu imagini...

Louise este pe primele rânduri, împreună cu alţi liceeni. Cei mai mici stau mereu în faţă.

„Întotdeauna va fi cineva mai mic decât tine", se gândeşte Adrien. Cei care stau în primul rând la fotografia de grup.

Louise este deghizată în Colombina. Trei lacrimi negre îi sunt desenate pe obraz. Din când în când se întoarce pentru a se uita la fratele său, la Nina şi Adrien. De mai multe ori îşi intersectează privirea cu cea a lui Adrien, iar el nu-şi apleacă ochii. Schiţează un zâmbet.

Saint-Raphaël şi amintiri repezi se amestecă.

Lui Adrien îi vine să urle. Rămâne calm. Îşi înfige unghiile în mâini. Nina este bosumflată. Vede că aproape îi dau lacrimile. Mutrişoara ei este contrariată. Adrien trage aer adânc în piept, îi dă un cot, Nina se întoarce spre el încruntată. Adrien îi arată pistolul de jucărie prins la centură, îl scoate, o ocheşte pe fata aşezată pe piciorul lui Étienne:

– Să o omor?

Nina izbucneşte în râs.

Lovin' Fun sau *Love in Fun* – emisiune de radio de prevenţie, despre dragoste şi sexualitate difuzată între 1992-1998 şi 2013-2021 la postul *Fun Radio*

Pseudonimul lui Christian Spitz, medic pediatru; a făcut echipă la *Fun Radio* cu Difool, la emisiunea *Lovin' Fun*.

Stil vestimentar voit neglijent, apărut la mijlocul anilor '80

27

12 decembrie

Nu îndrăznesc să îl scot pe Nicola din cutie, mi-e frică să nu-l scap. Sforăie. Am litiera pregătită şi tăviţa rămasă în ambalajul din hârtie cu însemnele *Label Nature*. Totul este pus în mijlocul camerei. Mă uit la pisoi cum s-ar uita cineva la vreuna dintre prostiile făcute de el însuşi. Iar lista gafelor mele a început devreme. Am adus peştişorul roşu de la bâlci, am chiulit de la şcoală, am trişat la cărţi, am furat din magazine, am condus maşina după ce am băut, am dat foc la petarde vara, în plină caniculă, într-o grădină abandonată, am uitat apa la baie deschisă, am făcut o cerere în căsătorie, am primit răspunsul nepotrivit, am ales prost persoana, am ştiut-o şi cu toate acestea am mers mai departe, am făcut promisiuni şi nu le-am respectat, am pierdut trenuri, am contractat un credit de consum, am anulat în ultima clipă planuri aşteptate de multă vreme, am ieşit în frig îmbrăcat doar în tricou cu mâneci scurte, am lăsat capul în jos ca să nu salut pe cineva pentru că nu era nici ziua şi nici momentul potrivit şi am regretat apoi, am semnat un act de vânzare la notar, am promis cumpărătorului, m-am răzgândit, am băut alcool de proastă calitate, am participat la seri îngrozitoare, am servit faimosul pahar în plus, am avut dimineţi de mahmureală, am urcat în maşină cu un necunoscut, am cumpărat un pulover cu model ca să mai schimb hainele negre şi nu l-am purtat niciodată, am început ultimul roman al scriitorului preferat şi nu am ajuns să-l termin vreodată – „De data aceasta îmi va plăcea la maximum“ –, am cumpărat la reduceri, am cheltuit economiile puse pentru zile negre, am scotocit prin vieţile oamenilor, bârfit, criticat, râs dispreţuitor, am luat

pantaloni cu talie imposibilă pentru când voi slăbi. În concluzie, tot felul de chestii ascunse în dulapurile vieților noastre și care fac parte din viețile noastre.

În plus, mi-a fost rușine de Nina pe când aveam douăzeci și patru de ani. O întâlnesc la Paris, în holul unei săli de spectacol și mă port urât cu ea. Se apropie de mine, mă strânge în brațe. Mă crispez. Îmi șoptește un salut fericit, timid. Un „Bună seara! Vezi, am venit să te văd. Sunt mândră de tine".

– Ah, salut!

Da, exact! Îi răspund doar atât: „Ah, salut!"

Rușine să-mi fie! Sunt tânără. Am haine frumoase. Numele meu este pe afișul unei piese de teatru pe care ea tocmai vrea să o vadă. Mă iau drept cine nu sunt. Și nimeni nu trebuie niciodată să se comporte așa: să se dea drept cine nu este.

Îi aud încă accentul de provincială. Și nu-l mai aud decât pe acesta. Totuși, Nina nu a avut niciodată accent. Numai că eu vreau să discut doar cu cei iscusiți la vorbe, care folosesc cuvinte meșteșugite. Nu cu cei veniți din La Comelle, de parcă ar mirosi urât a copilărie pe care o reneg, la fel ca originile mele de provincială.

Nina pălește, nu pleacă, nu-mi întoarce spatele, ia loc în sală, cu biletul în mână, unul cumpărat.

Nu a primit invitație.

Stă pe rândurile din spate. La sfârșit, o văd aplaudând frenetic.

Fac în așa fel încât să dispar la cabine. Îmi închipui că mă așteaptă o vreme pe trotuar. Nu văd pe nimeni. Pleacă singură. Îmi găsesc circumstanțe atenuante.

Rușinea și regretele nu se atenuează odată cu trecerea anilor.

12 decembrie 2017

Romain Grimaldi îi deschide ușa. Nu-i vede decât ochii negri. Aprinși.

Nina salută și își aruncă paltonul pe un scaun. Să scape de frigul de afară. Să-l trimită departe de ea. Își suflă în pumni. De pe canapea, Bob își ridică botul, o recunoaște, se gudură.

– Salut, bătrâne!

– Vreți să bei ceva? o întreabă Romain.

Ea se întoarce spre el, îl fixează cu privirea, se apropie. El îi zâmbește, stingher.

Ea își zice în sine: „Corpul meu este mort de multă vreme. O piele rămasă neatinsă o vreme moare. Un corp neprivit niciodată se răcește. Straturile de răceală se suprapun. Zăpezi eterne. Nu mai sunt alte anotimpuri. Nu mai există dorință. Nici o speranță de întoarcere. Este înțepenit în trecut, fixat undeva. Nu știu unde. Îi este frică. Mi-este și mie teamă. Corpul meu nu mai are prezent. Mi-ar plăcea să fac dragoste. Aș vrea să știu dacă a uitat totul. Dacă mai știe ceva. Îmi ești drag. Dar oare eu îți plac?"

Și răspunde:

– Da.

Un *da* care pune la rându-i întrebări. Un *da* precaut. Îi este teamă de ea, de franchețea arătată. Muzica unei amenințări.

– Vreau să beau ceva tare, îi șoptește.

– Și eu.

Romain se duce în bucătărie. Nina îl aude deschizând dulapuri, luând pahare. Inima îi bate ca atunci când a descoperit marea. Privește în jurul ei, în sufragerie. Lămpi, cărți, o măsuță joasă, televizor deschis, dar fără sunet, cu un documentar despre India, Gange, femei în sariuri. Își propune să nu mai pună

totul la îndoială. Să aibă încredere, măcar o dată.

Bărbatul se întoarce cu două pahare în mână, un lichid maroniu, burbon. Beau ambii paharele până la fund, fără să se scape din ochi. El poartă blugi și pulover negru, la fel ca ea. Doi gemeni îmbrăcați identic de mama lor.

Omul deschide gura ca să spună ceva, se îmbrățișează într-o singură mișcare. Nici unul nu face primul pas, îl fac împreună. În ciuda emoțiilor, a unor ezitări stângace, știu să se găsească, să se atingă. Redescoperă finețea gesturilor, făcute fără grabă și a mâinilor dibace. Încercările. El își scoate puloverul, tricoul. Ei îi place mirosul pielii lui, este prima etapă. Odată ce îți place mirosul celuilalt și-l identifici cu ceva familiar, îl asociezi cu aceleași senzații cunoscute, restul vine de la sine. El sărută bine.

Nu s-a înșelat mergând mai departe cu el. Delicatețe și senzualitate.

Limba lui contra celei a ei. Chiar credea cu adevărat că nu i se va mai întâmpla vreodată. Să apară altcineva în viața ei.

Îi vine greu să creadă. Este aproape în stare de hipnoză, într-o lume ireală. Îi bagă mâinile în păr și ar vrea acum să-l facă să intre cu totul în ea. Barba lui îi înțeapă obrajii, bărbia, gura. Își scoate și ea hainele. El îi gustă pielea, un cocktail dulce de vacanță.

– Ar fi mai bine să mergem în camera mea, îi spune.

– Stinge lumina, îi răspunde ea.

O întreabă dacă este sigură că vrea așa, în obscuritate. Da, este sigură.

El zâmbește. Zâmbesc împreună.

Bărbatul bea un pahar de tărie înainte de a urca. Ultimul pentru drum. Pentru acel drum de parcurs în doi. Scările. Picioarele goale pe mochetă. Sunt ciufuliți și fierbinți. Transpiră unul lipit de celălalt. Gem. Preludiu. „Ce poate să fie mai frumos decât pregătirile preliminare“, gândește femeia. Adolescența prelungită pe vecie. Este chiar mai bine decât să ai promisiuni. Se sprijină, se agață unul de altul, se întâlnesc, se aruncă în brațe, au tot

timpul în faţă. Toată noaptea. Ea îi aparţine. Fericire de o clipă.

29

Mai 1994

– Sunt însărcinată.

Sunt goi în camera lui Étienne. Își scoate prezervativul cu vârful degetelor. Clotilde este întinsă lângă el, cu genunchii îndoiți. El îi observă gura. Are dinți mici, ca la rozătoare. Mereu s-a gândit că fata are gura prea urâtă, prea fină, prea mică. În plus, se dă cu ruj, ca și cum ar vrea să-și accentueze defectul. Dinții ei albi, bine aliniați, dar îndreptați puțin prea mult spre înainte. Ochii albaștri, puși în valoare printr-un machiaj mov. Punctul ei tare. Toată lumea îi privește ochii. Fete și băieți, deopotrivă. Un nas mic, drept, fin. Pielea albă. Lăptoasă. Îi adoră sânii, sfârcurile de un roz șters, pântecul ferm. Corp fibros, de sportivă. Nu foarte înaltă. Nu mai mult decât Nina. Compară toate cuceririle lui cu Nina. Niciodată cu Louise, sora lui. O soră mai mică nu se compară niciodată. Nina este altceva decât o surioară, este ceva ce nu poate fi definit. O prietenă din copilărie. Așa o și prezintă celorlalți: *Prietena mea din copilărie*. Asta îl scutește de explicații de genul: *Nu-i gagica mea, suntem tot timpul unul lângă celălalt, dar nu suntem împreună*. Despre Adrien spune: *Cel mai bun prieten al meu*. Chiar dacă nu o crede. Adrien la fel: este altceva. Înainte nu făceau nimic nici unul, nici celălalt, fără ca Nina să nu fie prezentă. De când avea paisprezece ani, Adrien vine la el să exerseze la sintetizator și să facă partide lungi de *Sega*[32]. Consola este conectată la televizor douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, la fel ca și tastaturile. Se așază pe o canapea veche, alegând ore întregi *Cosmic Carnage* sau *Sonic* și alte jocuri video. Când vine Nina, Étienne îi împrumută cu părere de

rău consola. Numai că ea își pierde repede răbdarea, ceea ce-i enervează pe cei doi băieți.

Băiatul îi trage o palmă la fund. Închide ochii și nu-i deschide decât atunci când Clotilde șoptește:

– Nu știu de ce naiba n-a mers cu pilula mea.

El lasă un moment de liniște și își acoperă sexul cu cearșaful. Ca și cum ar fi devenit deodată pudic și ar vrea să termine cu apropierea, cu intimitatea dintre ei.

Étienne se gândește la tatăl lui. Ce va spune când va afla? Îl va copleși cu jigniri. Dar va putea să reacționeze. Până acum a tăcut pentru că Marie-Laure nu suportă ca Étienne și Paul-Émile să fie comparați. Dar dacă Marc descoperă că odorul lui a lăsat o fată însărcinată, se va simți liber să-i arunce cuvinte dureroase.

– O, la naiba! Suntem în rahat, oftează Étienne.

– Știu, răspunde Clotilde.

– Ești sigură?

– Da.

– Ai fost la doctor?

– Nu încă.

– Trebuie să te duci repede.

– Știu.

– Intrăm în Bac într-o lună.

În fiecare miercuri după-amiază, Clotilde și Étienne fac dragoste la el acasă. Se închid în cameră, stau o vreme, se înfierbântă, experimentează. Doi novici de șaptesprezece ani explorând, căutând și descoperind plăcerea. O distracție, nimic altceva. Cât despre dragoste, Étienne va vedea mai târziu. Când își imaginează viitorul, se vede trăind alături de Nina și Adrien la Paris.

Este pentru prima dată când rămâne atât de mult cu o fată, cinci luni. Și tot pentru prima oară se atașează.

Nu realizează încă ce tocmai i-a spus Clotilde. „Reversul medaliei“, ar preciza tatăl lui. Vestea-bombă îl face să plutească puțin. Un conflict în el. Să fugă sau să fie mândru. A lăsat-o gravidă. Ceva legat de virilitatea lui

aproape că îi face torsul să explodeze. Și o teamă crescândă: a fi tată la șaptesprezece ani, ce coșmar! Ar însemna să rămână în La Comelle. Să fie la fel ca părinții lui. Să plece devreme de acasă, să se întoarcă târziu. Să își uite visurile. Copilul ăsta să îi ia locul la piscină, pe skateboardul lui, la discotecă și să cânte la sintetizatorul lui, să se joace la *Sega* în timp ce el va trebui să muncească precum un rob ca să-l hrănească. Niciodată.

Cât despre Nina, doar așa ceva visează. Să se mărite, să aibă copii și o casă. Spaimă. Étienne nu o crede când fata își proiectează un astfel de viitor, își spune că o să-i treacă pe măsură ce va crește și că vor duce toți trei o viață libertină și sărăcăcioasă. Că vor avea concerte peste tot și poate chiar turnee în lume.

Étienne se îmbracă. Trebuie să meargă la Nina, unde se întâlnesc toți trei ca să învețe. Trag de timp cu orele ca să învețe și se întrebe unul pe altul. Fără ajutorul lor, Étienne n-ar fi trecut niciodată în clasa a noua și cu atât mai puțin într-a zecea. N-ar fi ajuns niciodată în ultima clasă de liceu și acum trage foloasele derivate de aici: părinții îl lasă liber să plece și să vină când dorește, atât timp cât rezultatele școlare sunt bune. Dacă vrea să plece la Paris la anul, trebuie să intre la facultate. Nu contează la care. Niciodată părinții nu-l vor lăsa să se ducă acolo *ca să facă muzică*. Stând să analizeze lucrurile și uitându-se la *Navarro și comisarul Moulin*, își spune că i-ar plăcea să devină polițist. Polițist și muzician. Ar fi super! Are un avantaj asupra altora: face sport de performanță.

O urmărește pe Clotilde cum își pune rochia. La fel de suprarealist ca atunci când Nina a avut ciclul la zece ani. O chestie inexistentă în lumea lui.

– Te conduc, îi spune.

Se întâlnesc cu Louise, așezată pe canapea, cufundată în lectură. Schimbă un scurt: *Salut, pe diseară!* Étienne se întreabă cum poți citi un roman dacă nu ești constrâns sau forțat, doar din plăcere. Adrien și Louise își împrumută cărțile unul altuia. Étienne simte că se

întâmplă ceva între sora lui și Adrien, dar se preface că relația lor nu ar exista, chiar dacă este evidentă. Preferă să nu știe.

Îi întinde casca lui Clotilde, pornește motocicleta, traversează cu viteză străzile din La Comelle. Ea îl ține strâns. Lui îi vine să frâneze brusc ca ea să cadă în spate, să scape de ea, să nu mai existe. Este îngrozit de gândurile lui. Și aproape ușurat când o lasă în fața casei. Înainte de a se despărți îi cere să meargă cât mai repede la doctor. Nu-i vine să creadă în această poveste. Cum să ajungă jocurile lor sexuale la o sarcină? Ea îi spune că își ia pilule, iar el își pune prezervativ. Este adevărat că rahatul ăsta alunecă sau se rupe, dar s-a întâmplat o singură dată sau de două ori, nu mai mult.

– Te duci la *ei*? întreabă Clotilde.

Există în această întrebare un reproș subînțeles: *Lasă-i puțin pe prietenii tăi. Sunteți mereu lipiți unul de altul.*

– Mda, recapitulăm lecțiile.

Étienne fuge realmente la Nina, deschide poarta, urcă la etaj. Când ajung unii la alții, nu mai bat la ușă de mulți ani. Se simt ca la ei acasă. Adulții s-au obișnuit. Când erau mici, părinții își spuneau că va trece, era o perioadă a copilăriei, că se vor schimba, mai ales la clasele gimnaziale, că își vor face alți prieteni. Însă și acum, la liceu, sunt tot împreună, asta e! Așa-i normal. Niște copii aparținând aceleiași familii, cresc împreună. Dorm acasă, mănâncă împreună și își petrec în comun zilele libere. O legătură foarte puternică. Étienne și Nina sunt preferații lui Joséphine, îi mângâie pe păr, îi îmbrățișează cu căldură, le cunoaște mâncărurile preferate, le pregătește ceva special pentru ei. Pierre s-a atașat de Adrien și de Étienne ca de copiii unui frate sau ai unei surori pe care el nu i-a avut niciodată. Marie-Laure și Marc îi invită mereu la cină pe cei doi, iar dacă Nina sau Adrien lasă câteva zile să treacă fără să-i viziteze sau să le dea vești, simt un gol în viața lor. Își spun pe nume de ani de zile. Fiecare familie a văzut cum copiii celorlalte două cresc, își schimbă

vocea și privirile. Corpurile li s-au transformat.

Étienne sare câte două trepte și împinge ușa camerei. Nina și Adrien sunt deja așezați pe podea, cu picioarele încrucișate sub ei. Își pun întrebări în limba engleză. Étienne aruncă un salut și se întinde pe pat. Nu-i place să se așeze pe jos.

– Ce ai? îl întreabă Nina. Ești alb la față. Semeni cu mine, după ce-am văzut *Exorcistul*.

Lui Étienne nu-i arde să stea la taclale. Îi este rușine puțin. Étienne și Nina nu au obiceiul de a se ascunde unul de altul și își vorbesc deschis despre tot. Adrien îi ascultă, dar rămâne discret, secretos. Intervine rareori în discuții. Spre deosebire de ei doi, Adrien nu vorbește decât despre cât de mult își urăște tatăl, despre ce a mai citit, despre versurile cântecelor, dar niciodată ceva legat de iubire sau de sexualitate. Când sunt singuri, Nina îl bate la cap:

– Dar tu? Pe cine iubești? Îți plac fetele sau băieții? Este adevărat că ești îndrăgostit de Louise? Ai sărutat-o? Ați făcut dragoste?

Dar Adrien îi răspunde de fiecare dată:

– Eu pe tine te iubesc.

Atunci Nina se enervează:

– Ești naspa că nu-mi povestești niciodată! Mă duci cu vorba. Iar eu îți povestesc totul.

Sâmbăta seara merg la Club 4, o discotecă aflată la treizeci de kilometri de La Comelle. Părinții îi duc acolo, pe rând, și vin după ei în parcare, la ora 4 dimineața.

Se pregătesc împreună, își aleg cu grijă hainele, cinează devreme, beau câteva pahare fără grabă. Adrien și Nina fac uneori schimb de tricouri. Étienne, fiind mult mai înalt decât ei, nu poate participa la troc. Nina se machiază discret, sub privirile băieților.

– Nu mai pune atât, o să fii vulgară, îi repetă Étienne.

Ei studiază reviste, își fac părul la fel ca starurile rock, își împrumută borcanul cu gel de păr. Étienne își adună șuvițele blonde pe partea stângă, obsesia lui fiind să semene cu Kurt Cobain, care abia a murit. Adrien își

usucă buclele negre înspre frunte, visează să obțină și el carisma lui David Bowie. Nina își păstrează părul tuns scurt ca să aibă capul lui Debbie Harry când era tânără. Își schimbă culoarea părului precum cămășile. Experimentează tot felul de frizuri.

Când se pregătesc la Étienne, Louise vine lângă ei în baia care miroase a parfum, lac de unghii, țigări, votcă și șampon. I-ar plăcea să meargă la Club 4 împreună cu ei, arde de nerăbdare, îi imploră pe părinți, dar ei o refuză:

– N-ai decât șaisprezece ani.

– Fac șaptesprezece curând! Iar Adrien este major, poate să mă supravegheze.

– Nu mai insista.

*

12 decembrie 2017

Clubul 4... Îmi amintesc că în anul de dinainte de Bacalaureat îmi plăcea să merg acolo. Mă întâlneam cu petrecăreții din clasă și cu unii tineri din zonă. Clubul 4 era select, nu putea intra oricine. Tăntălăii, bețivanii sau cei prost îmbrăcați nu erau primiți.

Ajungeam pe la ora 23, beau primul pahar cu biletul de intrare care ne dădea dreptul la două pahare. Pe urmă, unul dintre noi avea mereu o sticlă la el, ascunsă sub palton. Patroana știa, dar închidea ochii. Să aibă niște băieți frumoși în club atrăgea clientela.

La Club 4 se înghesuia o faună pestriță: liceeni, bătrâni, gay, pasionații de cluburi, cupluri căsătorite, travestiți. Pentru o discotecă de provincie era bine cotată. Unii clienți veneau chiar și de la Paris. Îmi amintesc că era și o cameră dosnică unde nu am intrat niciodată, dar știam că oamenii făceau sex în spatele cortinei roșii care-i masca intrarea.

Privind în urmă, mi se pare complet nebunesc că aveam dreptul să intrăm în acel loc la limita depravării, în timp ce majoritatea dintre noi eram minori și că propriii noștri părinți ne duceau acolo, de parcă ar fi fost un

club de noapte *normal*. Nu știau, fără îndoială, că acolo nimic nu intra în normalitate.

Marea noastră provocare era să tragem pe gât niște *popper*[33] – vândute fără nici o restricție la bar – toată noaptea, trecând sticluțele din mână în mână și să ne privim în oglinzi: percepțiile noastre erau denaturate, de nerecunoscut, nu ne mai apăreau picioarele, râdeam, aveam sentimentul că trecem într-o zonă interzisă.

Muzica era excelentă, DJ-ul fiind un artist vibrant care mixa muzică techno trance în cea mai mare parte a timpului. Dansam strânși unii în alții, îmbătați de senzațiile descoperite la unison. Ne prefăceam că suntem adulți, lipsiți de complexe şi liberi, în timp ce noi nu eram decât niște copii care se sărutau pe gură şi abia începeam să explorăm sexualitatea.

La ora unu noaptea, DJ-ul oprea muzica electronică și travestiți îmbrăcați în rochii cu paiete ne luau locul pe ringul de dans pentru a le imita pe divele americane Gloria Gaynor, *I Will Survive*, Dona Summer, *I Feel Love*, Eruption, *One Way Ticket*.

După spectacol, era întotdeauna *dansul covorului*[34].

Nina nu-l alegea niciodată pe Étienne în momentul când trebuia să fie sărutată în centrul cercului. Prea periculos. Prea complicat. Să flirteze însemna să le pună prietenia în pericol. Pe urmă, se cunoşteau prea intim. Doar străinii li se păreau dezirabili, interesanți. Erau ca în cuplurile vechi care nu se mai privesc cu adevărat.

Adrien nu participa niciodată, rămânea la bar, îi observa de la distanță pe Nina și pe Étienne, zâmbind. Câte fete și câți băieți îi întindeau fularul lui Étienne? Era cel mai curtat, mereu în centrul cercului. El se oferea cu dragă inimă, săruta fetele cu limba şi, dacă era beat, depunea un sărut și pe buzele băieților. În ultimul an de liceu, Étienne ieșea cu Clotilde Marais, un motiv în plus pentru a agita fetele în timpul *dansului covorului*. Era singurul loc unde ea accepta să-și vadă iubitul sărutat de altcineva, deși mai făcea câteodată

scandal dacă vedea că sărutul se prelungeşte. Sau se răzbuna invitând la rândul ei un alt băiat, ceea ce Étienne suporta încă şi mai greu. Să fie înşelat în faţa tuturor, mai bine mort!

Nina nu *se culcase* încă, aşa cum se spunea şi nu se gândea decât la acest lucru. Mai ales la prima oară. Era înnebunită după unul, Alexandre, dar nu schimbase cu el decât cel mult:

– Bună, eşti OK?

– Da. Tu?

– Seară bună!

Cuvinte care o lăsaseră tremurând ca varga, stângace, lividă. El venea întotdeauna la Club 4 pe la ora două dimineaţa. Când îl ghicea în penumbră, când îi descoperea silueta, hainele, ea pleca de pe ring. Cei doi se învârteau unul în jurul altuia, făceau în aşa fel încât să nu fie niciodată departe de celălalt, dar el avea o iubită care nu-l slăbea din ochi. Chiar şi când se ducea la toaletă, fata se posta în faţa uşii ca un bodyguard. Ghicise că Nina se fofila ca să evite coada de la toaleta fetelor. Doar o singură dată s-au intersectat singuri, Alexandre a lipit-o pe Nina de perete şi a sărutat-o, un sărut senzual care o lăsase inconştientă, dar în picioare. Când a deschis ochii, era deja plecat.

Nina simţea privirile lui Alexandre asupra ei, îşi zâmbeau, îşi făceau speranţe, se atingea câteodată pe mână sau pe umeri, numai că lipitoarea veghea. Formau un cuplu de la vârsta de paisprezece ani. Genul de tineri foarte bătrâni, căsătoriţi sufleteşte, doar pentru că sunt împreună de mulţi ani. „Nu o iubeşte, dar nu îndrăzneşte să o părăsească", auzise Nina de la o prietenă comună.

Ninei îi plăcea la nebunie să povestească această iubire imposibilă. Dacă şi Alexandre ar fi liber, s-ar iubi.

Alexandre avea douăzeci şi unu de ani, studia Dreptul la Dijon şi trăia cu lipitoarea. În adâncul sufletului, Nina îşi imagina scena: un apartament, canapea roşie, bucătărie echipată şi un prinţ şarmant în ofertă. Repeta oricui voia să o asculte că, după ce termină

liceul, va pleca împreună cu Etienne și Adrien la Paris, să ajungă cineva. Dar în interiorul ei se ducea o luptă continuă: într-o zi visa la o poveste de iubire cu mulți copii, în alta la libertate fără limite cu amanți, cu atâția bărbați încât și-ar permite să ducă doar o viață de artist, vizitând țara, cântând și desenând.

Indiferent cât de oscilant era visul, un lucru era clar: nimeni nu o va despărți de Adrien și de Étienne.

Jocuri video produse de compania japoneză cu același nume

Substanțe vaso-dilatatoare folosite inițial pentru tratarea bolilor cardiace, dar, începând cu anii 1970, capătă și o valoare sexuală, datorită efectelor de creștere a potenței.

Dansul covorului (danse du tapis, în original) – dans asemănător cu *Perinița* (sau *Băsmăluța*) din folclorul românesc, jucat mai ales la nunți, în timpul căruia un dansator, așezat în mijlocul unui cerc format din ceilalți participanți, trebuie să aleagă la un moment dat un partener pe care să-l sărute.

12 decembrie 2017

– Faci asta cu toți bărbații care vin să adopte un câine de la tine?

Nina zâmbește.

– Câți ani ai? o întreabă.

– În ani câinești sau de femeie?

– Cu cât trebuie să înmulțești față de vârsta câinilor?

– Depinde de talia câinelui. Cred că în anii lor am o sută optsprezece ani. Dar tu?

– La fel.

– Trebuie să plec.

– Mai poți rămâne.

– Nu m-am mai culcat cu cineva de o eternitate.

– Este mult timp o eternitate.

– Dar tu?

– Eu ce?

– Și eu cred că tot de-o eternitate.

– Nu ești căsătorit?

– Divorțat. Dar tu?

– Idem.

– Avem deja două puncte în comun...

– Ai copii?

– Nu. Dar tu?

– Nici atât.

– Nu știu cum se numesc bărbatul și femeia fără copii.

– Orfani? Niște pierduți, contrarii, singurătăți, fără-scutece, fără-urmași, niște norocoși, egoiști, sterpi, fără-mâini, fără-burtică, fără bătaie de cap, fără belele, fără moștenitori, niște cheflii, persoane care-și trăiesc viața, eterni adolescenți, copii pe veci, fără-urme-pe-pământ, fără-bucurii, fără-trusou, fără-landou, fără-viață după ce li se termină zilele, de-alde nu-o-să-vină-nici-măcar-o-pisică-la-înmormântarea-ta...

Nina izbucnește în râs.

– Ești așa de frumoasă când râzi!

– Sunt amețită încă. Burbonul tău m-a omorât.

– Nu râzi decât dacă ești amețită?

Nina se ridică și se îmbracă.

– Un bărbat poate să aibă copii până la optzeci de ani. Cred că Chaplin a devenit tată foarte târziu. Pentru tine nu este totul pierdut.

– Înseamnă că sunt salvat... Dar pentru tine? Totul este pierdut?

– Cred că da.

– Te duc cu mașina?

– Nu, vreau să merg pe jos.

– Ne mai vedem?

– Da, dacă adopți un alt cățel.

Romain zâmbește.

– Nu-ți mai plac?

Nina nu răspunde. Se întoarce cu spatele, coboară treptele ca să-și ia blugii și puloverul care atârnă în sufragerie. Rămășițele partidei lor de dragoste. Televizorul este tot deschis, emisiunea s-a schimbat, sunt imagini în alb-negru, Hitler, mulțimea, zvastici. Bob nu s-a mișcat de pe canapea, o privește pe Nina cu ochi frumoși și triști.

– Salut, bătrâne!

Își pune paltonul. Nu urcă să-și ia rămas-bun de la Romain. Îi va trimite un mesaj. Cuvinte simple: *Mulțumesc că m-ai readus la viață*. Sau mai scurt: *Mulțumesc*. Ori: *La revedere, mulțumesc.*

Închide ușor ușa în urma ei. Când ajunge în stradă se gândește din nou la întrebarea:

– Nu-ți mai plac?

– Nu, răspunde Nina în gând, vorbești prea bine, iar eu mă tem de oamenii care vorbesc prea bine.

Tremură. Nu regretă că a venit. Iubirea nu se uită.

31

15 decembrie 2017

Dau de Nicola pe fundul cutiei din pivnița mea. L-am căutat peste tot timp de o oră. Îmi venea să plâng. Mi-a fost teamă că l-am scăpat când am deschis dimineață ușa de la intrare. Îl prind cu delicatețe și îl strâng la piept.

– Ce faci aici?

Începe să toarcă. Îmi place căldura corpului și mirosul lui. Sunt doar câteva zile de când el și cutia lui de pantofi au ajuns în casa mea și este deja prea târziu ca să mă mai gândesc la un motiv suficient de puternic pentru o despărțire. Să-l plasez într-o familie mai bună ca mine? Pentru că eu nu reprezint o familie, de fapt? O minge pufoasă, un sufletel ce trăiește, devorează, aleargă, doarme, miaună, mă caută și m-ar recunoaște deja printre alții. Iată-mă proprietara unui vieți. Responsabilă. Eu, care nu voiam nimic, iată-mă-s acum cu totul.

Se culcase pe diplomele mele. Suflu deasupra lor ca să dau la o parte firele de păr înainte de a închide cutia. Nu le-am scos niciodată de când locuiesc în această casă. De ce s-o fi făcut? Să le pun în ramă? Să le agăț de perete pentru a-i surprinde pe cei câțiva inși care-mi trec pragul? Trofeele îngrămădite unele în altele nu-mi mai servesc la nimic. Doar o grămadă de hârtii pentru pisicul meu.

Numele lor pe listă:

Nina Beau: Admisă, calificativul: Bine.

Étienne Beaulieu: Admis.

Adrien Bobin: Admis, calificativul: Foarte bine.

Nici nu mai respirau. Să fie convinși că numele lor apar pe listă înainte de a se bucura. Urlă toți trei în același timp. Chiar și Adrien, de obicei atât de rezervat încât trebuie tot timpul să-i ceri să repete pentru că

vorbeşte prea încet, scoate un strigăt ca al lui Tarzan. Nina plânge în braţele bunicului.

– Am luat, bunicule, am luat Bacul.

Pierre Beau nu poate să-şi reţină lacrimile, priveşte cerul, mulţumindu-i lui Odile.

Pentru viaţă, pentru iubire,
Pentru noapte şi pentru zilele noastre
Pentru veşnica întoarcere a norocului...

Étienne, copleşit de recunoştinţă, trece din braţele Ninei în cele ale lui Adrien, șoptind:

– Mulţumesc, prieteni, mulţumesc.

Este pentru prima dată când îl ia pe Adrien în braţe. Pe urmă îi întâlneşte privirea tatălui, una lungă ai putea spune, şi se scufundă în braţele mamei, care-i şopteşte:

– Felicitări, fiule! Bravo, vezi că poţi dacă vrei!

Marc Beaulieu nu spune nimic, rămâne retras. Étienne nu a primit un calificativ bun. Există totdeauna un elev mediocru între fraţi.

Joséphine plânge cu lacrimi fierbinți, strângându-l pe Adrien în braţe. Îmbrățișarea lor durează mult timp. A reuşit să-l crească singură, ce-ar spune tatăl lui dacă ar şti că fiul său a obţinut calificativul *Foarte bine*? Ce-ar crede el, după ce i-a privit mereu ca două greşeli ale tinereții?

Adrien, Nina și Étienne se despart ca să se poată amesteca şi cu alţi liceeni, să-şi împartă bucuria. Joséphine propune în glumă un aperitiv improvizat la ea acasă. Toată lumea acceptă cu bucurie.

– Trebuie să ne bucurăm împreună de aceste emoții, cu toţi *cei trei copii ai noştri* și cu cei dornici să vină la noi.

Eu sunt ca Louise, prietena mea bună: îi observăm în mod discret pe ceilalți, fără să ne manifestăm. Louise tocmai a obținut bacalaureatul, proba de limba franceză, cu 17[35] la oral şi 19 la scris. Este în primul an de facultate. Vrea să devină medic și ştie că nimeni nu o va putea opri. Aceasta-mi place mie cel mai mult la ea: ambiția.

In mulțimea de elevi, Clotilde îl vede pe Étienne, i se aruncă de gât. O îmbrățișează și el, o strânge în brațe. Din clipa când a mers la avort, nu are curaj să o părăsească. A mers la spital, a așteptat-o, a dus-o la ea acasă. Apăsarea sentimentului de vinovăție. Așteaptă luna iulie, vacanța de o lună, ca să se despartă de ea când se va întoarce. La începutul anului școlar următor, fata va merge la facultate la Dijon, iar el se va muta la Paris. Ea îi șoptește la ureche un: *Te iubesc*, care lui îi îngheață inima, îi răspunde laconic: *Și eu*.

Este ora 18, suntem cu toții la Joséphine. Gazda a deschis toate ferestrele apartamentului pentru a lăsa să intre soarele lunii iulie. Vreo douăzeci de persoane se află în micul apartament. A pregătit pe masa joasă pungi mari de alune vărsate în salatiere și a turnat vin porto, martini, whisky și pastis.

– Hai, luați! Dacă nu este suficientă gheață, serviți-vă din frigider.

Fumătorii se întâlnesc pe rând în balconul minuscul. De teamă să nu se prăbușească, intră doi câte doi. Se vorbește despre proiecte de viitor. Se amestecă băuturile. Sunt discuții despre alte orașe, alte locuri: Dijon, Chalon-sur-Saône, Autun, Paris, Lyon. Cea mai mare parte a absolvenților de Bacalaureat vor pleca la facultate. Adrien, Nina și Étienne au făcut cerere la CROUS[36] din Paris și regiunea pariziană. Apartamentul visurilor lor va veni mai târziu. Étienne are puține șanse să ocupe un loc la cămin, dar Marie-Laure i-a promis:

– Îți voi închiria unul, nu departe de Nina și de Adrien.

Cei doi vor beneficia de burse și se vor descurca cu unele slujbe mărunte, făcute în afara perioadei de studiu. Trei puști din La Camelle își trasează liniile destinului: Adrien va merge în anul pregătitor pentru concursul de admitere la Școala Normală Superioară, Étienne va fi admis la Școala de Poliție, Nina va studia Artele. Sunt de acord cu orice alegere, dar cu *visul* lor comun subînțeles, țelul suprem: să facă muzică. Să cânte într-un

bar. Pe străzi. In metrou. Să înregistreze un album.

În seara aceea sunt lângă Louise şi profit de momentele de bucurie, beau porto-ul lui Joséphine, pe care o văd făcând du-te-vino. Seamănă cu o pasăre țopăind din creangă în creangă, pregătindu-se să-şi ia zborul. Nu voi uita niciodată privirea mândră şi hotărâtă a lui Pierre Beau asupra nepoatei, nici pe cea a lui Marie-Laure, care nu-i acordă nici o atenție figurii morocănoase a soțului şi bea martini după martini. Zâmbetul tuturor părinților, răsuflarea noastră uşurată: am terminat, avem diploma de Bacalaureat în buzunar.

Toate paharele se ridică de mai mult de zece ori, toastul este mereu acelaşi:

– În sănătatea copiilor noştri!

Observ, de asemenea, că poți fi în Paradis într-un apartament amărât de patruzeci şi cinci de metri pătrați, ca vai de el, la etajul al patrulea, într-un bloc fără lift, fără nimic atrăgător dacă n-ar fi fost viața din interior. Bucuria imposibil de cumpărat este aici prezentă. În seara aceasta profit de tinerețea noastră, de speranțele noastre, de părinții care cred în noi, de şansa de a fi crescut împreună în această provincie ce ne-a protejat peste măsură.

Dar eu? Ce voi deveni? Ce alegeri voi face?

După aperitivul de la Joséphine, absolvenții îşi dau întâlnire începând cu ora 22 pe malul Lacului din Pădure. Fiecare să aducă un bax de sticle, aceasta este cerința.

Ne întâlnim în jurul unui imens foc de tabără. Suntem mai mulți de o sută. Au venit şi elevi din clasa a zecea, între care şi Louise. Bem bere şi whisky, cântăm şi dansăm împreună. Étienne a adus casetofonul şi două boxe. Alții au adus casete cu Nirvana, Bruce Springsteen, NTM, Mano Negra, IAM. Cântăm în cor de o sută de ori versurile lui KOD:

Fiecare are calea lui, fiecare propriul drum
Fiecare visul lui, fiecare propriul destin...

La ora 23 suntem aproape toţi în lac, în lenjerie intimă. Câţiva băieţi sunt goi. Fetele au rămas în jurul focului. Nu vor să se dezbrace în faţa celorlalţi. Louise şi Clotilde sunt printre ele.

Când ultimul grup se decide să plece este deja ziuă.

În Franţa, sistemul şcolar de notare este de la 1 la 20.

CROUS (Centre Régional des Oeuvres Universitares et Scolaires) – instituţie de stat coordonată de Ministerul Educaţiei din Franţa, care se ocupă de asigurarea condiţiilor necesare studenţilor: burse, cazare, cantine studenţeşti, primirea studenţilor străini, viaţa culturală şi sportivă. Fiecare centru universitar francez este arondat unui CROUS.

Vineri, 15 iulie 1994

Pierre Beau o lasă pe Nina la recepţia firmei Transports Damamme. Nu i-a dat voie să-şi depună CV-ul pentru un loc de muncă la Poştă, temporar, pe toată perioada verii. Deşi copiii angajaţilor au prioritate. Nu doreşte ca nepoata să mai atingă corespondenţa, de aproape sau de departe. Nu ştie însă că fata îi mai scotoceşte prin geantă încă, îi subtilizează, deschide anumite plicuri, se delectează cu vorbele altora. Este ceva mai puternic decât ea, ca un viciu ascuns.

– Zi frumoasă, spor la treabă, micuţule!

Încă o mai numeşte aşa: *micuţul*. Când avea doar câţiva ani, îl întrebase:

– Buni, de ce-mi spui micuţul, eu sunt fată.

Bărbatul i-a răspuns:

– Sufletul este la masculin[37]. Iar tu eşti micuţul meu suflet.

– Pe diseară, buni.

Nina se prezintă la recepţie.

– Bună ziua, sunt Nina Beau, încep lucrul la dumneavoastră astăzi.

Mama lui Étienne a ajutat-o să ocupe acest post. Marie-Laure i-a scris CV-ul şi l-a depus personal la responsabilul de resurse umane, un prieten de-al ei. Acum, bărbatul o însoţeşte la biroul unde ea va lucra timp de o lună şi jumătate, cât o va înlocui pe domnişoara Dalem care se va afla în concediu în luna august. Va fi instruită timp de zece zile, dar va vedea că nu este nimic complicat în sarcinile zilnice: să primească şi să trimită faxuri, să organizeze alfabetic facturile în arhivele de la subsol, să scrie la calculator câteva scrisori.

– Stăpâneşti Wordul?

– Da.

– Nu faci prea multe greşeli de scriere?

– Nu.

In aceste momente, Etienne este pe bancheta din spate a mașinii familiei, alături de Louise. Se simte liniștit că va pleca din La Comelle în această dimineață. Nu o mai poate suporta pe Clotilde. Ea i-a dat de înțeles că poate va veni în vizită la Saint-Raphaël, dar i-a răspuns imediat că nu va fi acolo. Că anul acesta va pleca împreună cu familia să facă turul Corsicăi cu vaporul.

A mințit. Și ce-i cu asta? Nu-l mai interesează fata. Ce nebunesc este să poți iubi pe cineva, să-ți placă totul la persoana respectivă, mirosul, corpul, saliva, vocea, și să le urăști deodată pe toate! Ca pe fața B a unui disc de vinil după ce ai ascultat la infinit fața A. O muzică pe care nu o mai identifici. Sau nu o mai suporți, nici măcar să știi că o ai prin preajmă. O lipitoare, o povară, o greutate prea mare de dus.

– Mă iubești? Juri? Vom rămâne împreună pentru toată viața?

– Nu. Nu voi rămâne, se gândește el.

Étienne se uită la sora lui, pare pierdută în gânduri. A încercat să citească una dintre cărțile ei, dar îi provoacă rău de mașină.

– Ești îndrăgostită de Adrien? o întreabă cu voce scăzută, ca să nu-i audă părinții.

Se uită la el stupefiată.

– Este pentru dată când mă întrebi ceva despre mine. De obicei, mi te adresezi doar ca să-ți împrumut ceva sau când îmi ceri să mint pentru a-ți acoperi vreo trăsnaie.

Étienne se simte rănit de remarca lui Louise.

– Ești de-a dreptul o pacoste!

Își întoarce capul, se preface că privește peisajul.

– Da, sunt îndrăgostită de el. Se vede, așa-i?

O studiază cu atenție, suspicios.

– Eram convins. Și... v-ați culcat? o întreabă mai agresiv decât ar fi vrut-o.

Louise ridică din umeri și roșește. Se închide în sine imediat. Étienne știe deja că sora lui nu va mai deschide gura înainte de a ajunge la Saint-Raphaël.

Adrien se uită la el în oglinda din baie. Până la urmă s-ar putea să nu fie chiar așa de urât

cum s-ar crede! Seamănă din ce în ce mai mult cu mama sa. Mai grațios, mai suportabil. Pomeți înalți, nas fin, buze mai cărnoase decât ar fi sperat, dinți albi, bine aliniați. După ce a luat Bacul cu un calificativ foarte bun, privirea i s-a schimbat, ca o victorie care i-a aprins ochii de culoarea alunei. Este tot firav, aproape slab, dar se pare că situația se va îmbunătăți odată cu înaintarea în vârstă. Cu siguranță, nu se va înălța mai mult de un metru șaptezeci și cinci. Își urăște pielea albicioasă, ca o haină de care ar vrea să scape. Și-ar vinde sufletul Necuratului ca să o aibă pe cea a lui Étienne, arămie. Își analizează chipul palid, cearcănele din jurul ochilor. Se gândește că odată cu venirea verii se va bronza și el. Va arăta mai bine când se va duce la Paris.

Astăzi începe să lucreze pe un post pe durata verii, la fel ca Nina. Plătit cu salariul minim ca să vândă benzină și să strângă buteliile de gaz în fața unui supermarket. Două luni îl mai despart de Paris, dar până atunci poată să facă orice ca să-și câștige existența.

*

Duminică, 31 iulie 1994

Se împlinesc cincisprezece zile de când Nina și Adrien au un loc de muncă.

Puțin mai mult de o lună înainte de Paris.

Lungiți unul lângă altul pe același prosop de baie de mărime maximă, s-au dat cu ulei de plajă pentru a grăbi bronzarea. Adrien a propus să meargă pe malul Lacului din Pădure, dar Ninei îi place mai mult piscina municipală. Albastrul copilăriei sale este aici. Adoră să simtă în fiecare vară pe corp mirosul de clor și să vadă nuanța de albastru.

– Pute a înălbitor. Ești chiar ciudată, i-a spus Adrien.

– De ce ciudată? Ai voie să-mi explici, i-a răspuns ea simplu.

Ninei îi plac strigătele copiilor, corpurile lor lovind apa când se aruncă de la platforme. Are încă pe limbă gustul unei înghețate cu ciocolată. Adrien a adormit. Îi ascultă răsuflarea. În fiecare seară îl sună împreună

pe Etienne de la o cabină telefonică, pentru a-i povesti cum le-a fost ziua, doar să se audă, să-şi spună banalităţi, să le vorbească de locurile lor de muncă. Nina îl întreabă cum este apa mării.

– Este bună, răspunde invariabil Étienne.

Le-a cerut să nu spună nimănui că stau de vorbă la telefon, mai ales lui Clotilde, pentru că ar putea fi contactat.

– Da, promitem. În orice caz, nu o vedem niciodată, se pare că lucrează la pizzeria din port.

Adrien vinde benzină şi gaz.

– Trebuie să fii atent să nu te înşeli la bani.

Încasează bani, şterge parbrize, ascultă radio în ghereta lui micuţă, în aşteptarea următorului client.

– Este OK, zilele trec repede.

Pentru Nina este acelaşi lucru. Serviciul îi place, este secretară, are impresia că joacă un rol într-un serial american. Şi, mai ales, i s-a întâmplat din nou: Emmanuel Damamme i-a dat viaţa peste cap. Fiul patronului, douăzeci şi şapte de ani, frumos, înalt, privire încruntată, se holbează la ea tot timpul. Când fata îşi ridică privirea, privirea lui este ţintită asupra ei. Nu îndrăznesc să-şi vorbească. Schimbă doar câteva cuvinte. Nu are nimic de făcut în biroul lui, nu are nici un alibi ca să-i ceară orice. Emmanuel are un asistent personal. Trebuia să facă într-un fel să-l atragă undeva, dar unde? Să-l atragă la Club 4 într-o sâmbătă ar fi un miracol. Să ajungă să stea de vorbă înainte de a i se termina contractul. Înainte de a pleca la Paris.

Urmărind mişcarea frunzelor dintr-un copac situat pe o peluză de lângă bazinul cel mic, Nina se gândeşte la stratagemă pentru a-l atrage pe Emmanuel la Club 4. După un pahar sau două, ar fi mai uşor să stea de vorbă decât la birou. Nu ştie unde îl poate găsi în La Comelle. Are o maşină, pare că trăieşte cu părinţii pe o proprietate frumoasă, cu mai multe clădiri, teren de tenis şi piscină. Nici o şansă de a-l găsi în bălţile municipale. Ştie că şi-a făcut studiile la Lyon înainte de a se

întoarce în zonă pentru a prelua ștafeta de la părinți.

Când l-a văzut prima dată, a simțit că leșină. Că roșește ca un rac. I-a adresat un *Bună ziua* pe care fata nu-l va uita niciodată. I-a plăcut foarte mult vocea, într-un registru grav și senzual. I-a răspuns ceva, bâiguind ca o proastă. Deși nu este sigură că proastele bâiguie. Râde pe înfundate.

Adrien se trezește, deschide ochii.

– Râzi de una singură?

– Da, mă gândesc la Emmanuel.

– Încă?

– Da. Știi bine că atunci când sunt îndrăgostită nu mă mai gândesc decât la asta.

– Și cu Alexandre?

– Nu-mi pasă.

– Credeam că este bărbatul vieții tale...

– Cum să fac ca Emmanuel să vină la Club 4 sâmbăta viitoare? i-o taie Nina.

– Îi strecori o invitație pe sub ușa biroului.

– Imposibil.

– Să i-o pui pe parbriz?

– De neconceput.

– Cine-i cântărețul lui preferat?

– Nu știu... De ce?

– Afli și îl faci să creadă că va cânta la Clubul 4 sâmbăta viitoare.

– Ce prostie! Cum ar crede una ca asta?

– Un concert privat. Nu ar fi pentru prima dată. Au mai venit unii artiști cunoscuți.

– Și dacă are un cântăreț preferat mort deja? Cum facem?

Izbucnesc în râs în același timp.

– Unde își parchează mașina Emmanuel al tău?

– Ce?

– Unde își parchează mașina cât stă la lucru?

– Firește că în parcarea firmei Damamme.

– Vezi dacă are casete aruncate pe bordul mașinii. În felul acesta vei ști ce ascultă.

– Mi-e rușine, mă vezi pe mine dând târcoale mașinii lui?

– Aș putea să o fac eu. Nimeni nu știe cine sunt.

– Tu?

– Da, eu. La ce oră vine la birou dimineața?

*

Sâmbătă, 6 august 1994

Emmanuel Damamme intră în Club 4. Imediat ce-l vede, Nina se îndreaptă spre el, prefăcându-se dezamăgită.

– Concertul a fost anulat. Étienne Daho are bronșită, nu mai poate veni.

Îi vede privirea amuzată. Nu-i deloc dezamăgit. Fata înțelege că el nu a crezut povestea cusută cu ață albă îndrugată de ea:

– Étienne Daho vine sâmbătă seara să cânte la Club 4. O surpriză făcută clienților, un concert privat. Este un bun prieten de-al patronului. Vă place Étienne Daho?

Emmanuel zâmbise înainte de a răspunde:

– Îmi închipui că toate biletele sunt deja vândute.

– Nu, este o surpriză. O sâmbătă seară ca oricare alta... Au rămas multe locuri libere.

– Păi, dacă este o surpriză, cum se face că știți?

– Am eu informatorii mei.

Acum, Emmanuel este acolo, lipit de ea. Mai destins decât la birou, mai liber. Ochii îi strălucesc. „Niciodată nu a fost atât de frumos și de provocator", se gândește Nina.

– Vă servesc cu un pahar? îi propune el.

– Da.

Își zâmbesc, se îndreaptă spre bar. Strigă unul la altul ca să se înțeleagă. Nina își spune că totul se întâmplă mai bine decât în visele sale.

Adrien, aflat pe ringul de dans, îi observă. Nu a mai văzut-o niciodată pe Nina comportându-se astfel, complet întoarsă spre cineva. Nimeni și nimic nu putea să le atragă atenția. Adrien îl descoperă pe Emmanuel. Calitatea lui este că nu seamănă cu ceilalți. Cu cei din preajma lui, în acest club. Nici măcar cu locuitorii din La Comelle. Are stofă de dandy englez. Ai spune că iese din seria *Răzbunătorii*[38].

Adrien simte imediat pericolul. *Acesta*, îi spune vocea lui interioară – *ar putea să ți-o*

fure pe Nina. Lui Adrien îi pare rău că Etienne a plecat. Dacă era acolo în seara aceasta, totul ar fi fost diferit. Étienne s-ar fi dus după ea, ar fi luat-o de mână și i-ar fi spus:

– Hai la dans!

Sau:

– Vino, ne întoarcem toți trei acasă și ne uităm la un film!

Sau și mai dur:

– Haide, tipul are cu zece ani mai mult decât tine, este prea bătrân să te dezvirgineze!

În doi sunt mai puternici. O pot face pe Nina să se răzgândească. Să-și calmeze pornirile. Dintre ei doi, Étienne o face mereu să coboare cu picioarele pe pământ.

Fata pare că plutește.

– Veniți des aici? o întreabă Emmanuel.

– În fiecare sâmbătă, răspunde Nina.

– Veneam și eu aici înainte de a pleca la Lyon... Un loc al depravării pentru o tânără.

Nina izbucnește în râs. Emmanuel o analizează, are ceva din Audrey Hepburn care nu-i displace. Nina poartă o rochie neagră din bumbac, mulată pe corp. Frizura îi încadrează fața, bretonul îi împarte fruntea în două, gura îi este senzuală, ochii negri, profunzi. „Un amestec superb", se gândește bărbatul. Fata i-a atras imediat atenția. Are ceva delicat. Nepoata poștașului, i s-a spus. O prietenă a familiei Beaulieu, pe care Emmanuel o cunoaște vag.

– Ce origini aveți?

– Dintr-un tată necunoscut și o mamă depresivă, spune ea cu ironie.

– Interesant.

– În septembrie plec la Paris, îi spune.

– La Paris?

– Da, cu cei mai buni doi prieteni ai mei, suntem ca frații, avem un grup. Vom înregistra un album.

– Ce gen de muzică?

– Electronică. Avem două sintetizatoare, iar eu cânt vocal.

– Cântați?

– Da... Este ciudat că-mi vorbiți cu *dumneavoastră*, am impresia că vă sunt bunică.

– Bine, ne tutuim. Așa că... tu cânți?
– Da.
– Ai putea să-mi cânți ceva acum, aici?

Iar tu, spune-mi că mă iubeşti
Chiar dacă este o minciună
Pentru că ştiu că mă minţi
Viaţa este tristă
Spune-mi că mă iubeşti
Toate zilele sunt la fel
Am nevoie de iubire...[39]

– Foarte bine. L-am ratat pe Daho, dar am avut dreptul să o ascult pe Lio.
– N-am făcut niciodată dragoste, dar tu?
– Este titlul unui cântec? o întreabă ironic.
Fata zâmbeşte, alcoolul îi dă curaj. Se apropie unul de altul. Ea îi simte gura lipită de ureche, vocea, parfumul. Se ating, electrizați. Ar fi în stare să facă dragoste pe loc. Fără să stea pe gânduri. Ar putea să-și renege părinții. Numai bine, că oricum nu-i cunoaşte.
Sunt lipiți de bar. Unii îi lovesc în trecere, ei nici nu observă. Emmanuel începe să-și plimbe degetul pe mâna ei.
– Da, mi s-a întâmplat.
– Ce anume?
– Să fac dragoste.
Nina mai ia câteva înghițituri, ca să prindă curaj.
– Ai putea să mă înveți? Aş vrea să o fac înainte de a pleca la Paris.
– Am putea să ne organizăm.

În limba franceză, substantivul *coeur* (inimă, suflet) este de genul masculin.
Serialul britanic *The Avengers* și continuarea lui, *The New Avengers*. Cele două serii amestecă spionajul, science-fiction și acțiunea, puse în scenă de un agent secret britanic, însoțit de partenera lui.
Versuri ale melodiei *Amoureux solitaires*, a cântăreței și actriței Lio, de origine portugheză

33

22 decembrie 2017

Nina a intrat pentru prima dată într-un mic magazin din centrul orașului ca să-și cumpere trei cămăși, un pulover alb, două perechi de pantaloni și o rochie.

O rochie și un pulover alb..., dar ce să fac cu ele?

Se împlinesc zece zile de când își petrece toate serile cu Romain Grimaldi. După ce termină ziua de lucru, se întoarce acasă, mănâncă ceva rapid, face un duș, apoi își schimbă hainele. Se duce pe jos până la strada Rosa-Muller. Se întoarce acasă după ce fac dragoste, pretextând că o așteaptă pisicile.

Tocmai a cheltuit 300 de euro pe chestii pe care nu le va purta. Deci atât de proastă este o femeie? „Liniștește-te!“ îi șoptește o voce. „Fă-o și nu te mai certa atât!“

Nina este la infirmerie. Observă trei pui de pisică, adormiți sub o lampă cu infraroșu. Nu se știe unde este mama și nu sunt înțărcați. Câțiva elevi fac cu rândul ca să-i hrănească. Adolescenții adoră să dea din timpul lor pentru a se ocupa de puii de animale la adăpost.

Astăzi este comemorarea morții lui Éric, fiul lui Simone. Nu s-ar putea inventa un alt cuvânt pentru asta? *Comemorare* este atât de puțin potrivit! Nina ar putea să-i ceară lui Romain, care a știut să găsească atâtea calificative pentru adulții fără copii.

Nina o analizează pe Simone prin fereastra infirmeriei. Cum agață o lesă lungă de hamurile câinilor și cum îi scoate, pe rând, cu spatele drept. Simone are alura unei dansatoare de elită. Înfășurată într-un polar, un fular Hermès pe cap, ai spune că este o doamnă din înalta societate pierdută printre barăcile de ciment. O regină a Angliei în

cartierele sărace. In această dimineața îi spune Ninei, în timp ce-și caută mănușile în poșetă:

– Astăzi se împlinesc trei ani. Și adaugă: Voi veni eu să lucrez pe 25 decembrie, poți să-ți iei o zi liberă, măcar o dată.

Nu este decât 8.30 și Simone i-a scos deja pe Rosy, un fel de ciobănesc din munții Pirinei, și pe Boulet, un grifon frumos, mare, negru, botezat de Nina astfel pentru că s-a întors singur la adăpost după ce a fost adoptat de două ori. La un an după ce a plecat la noua familie, a fugit, a găsit drumul de întoarcere, s-a așezat cuminte în fața gardului, așteptând deschiderea porților ca să intre în cușca lui. Nina i-a dat adăpostul cel mai mare, la intrare, lângă biroul ei. În fiecare dimineață, când vine la lucru, îi deschide ușa ca să se poată plimba liber. Nu mai este propus pentru adopție, își va sfârși zilele aici. Nina a ezitat să îl ia acasă, dar, până la urmă, casa ei este în acest loc. Aici își petrece cea mai mare parte din timp.

O dimineață rece. O lumină de iarnă, cer albastru de oțel. Nina intră în adăpostul pentru pisici: una se retrage, alta cască, o a treia așteaptă să fie luată în brațe sau poate vrea să se afle într-un apartament, într-o casă, un balcon, o grădină, orice. Să aibă parte de obiceiuri diferite de cele de aici. Un cavaler bătrân sau o familie numeroasă, bogată sau săracă, nu contează. Importante sunt atenția și tandrețea. În *zilele porților deschise* sunt privite, mângâiate, sunt preferate unele în detrimentul altora. Așa că moțăie în coșurile lor căptușite, oferite de donatori.

Nina își pune mănușile din plastic, schimbă litierele, spală pe jos cu detergent, vorbește cu felinele care o privesc cu un aer obosit, cu ochii pe jumătate închiși. Cele mai mici se joacă, aleargă una după alta, se cațără și își ascut ghearele pe ansamblurile de joacă pentru pisici. Cele mai bătrâne scuipă dacă este prea multă hărmălaie.

– Aseară am făcut dragoste.

Ochii lor galbeni, albaștri sau verzi o fixează cu interes. Ca și cum ar spune o poveste

copiilor.
– Nu faceți fața asta, sunt totuși o femeie în putere... Nu menajera voastră... Vă amintiți de tipul înalt care l-a adoptat pe Bob? El este alesul! Da, este adevărat, nu m-am dus prea departe să caut și poate că mă vedeți prea patetică... dar, în fine, facem ce putem, cu ce avem... Nu vă învăț eu pe voi din astea.
Simone o găsește în adăpostul pentru pisici.
– Vorbești singură?
– Nu, le povestesc pisicilor niște chestii sexuale.
– Aș avea și eu ce să le spun... Urme ale trecutului.
Simone se duce să le mângâie, să le ia în brațe. Acum sunt mai bine de cincizeci. Curând, Nina nu va mai putea primi altele. Ar trebui să le trimită spre alte adăposturi. Înainte era plin de pisoi neînțărcați doar primăvara, acum este pe toată perioada anului. Un dezastru. Cele mai multe sunt oferite sau vândute te miri cui, iar persoana respectivă le aruncă în containerul de gunoi, în mijlocul jucăriilor de pluș, le dau pe stradă, cu ochii încă lipiți, moarte de foame și infestate cu paraziți.
Nina ar vrea să lanseze o campania de sterilizare, împreună cu viceprimarul.
„Viața este totuși prost croită. Pisicile fac o mulțime de pui, eu nu sunt capabilă să am un copil, iar Simone a dat naștere unuia și el a murit", se gândește Nina.
– Ești bine? o întreabă pe Simone.
– Da. Aș vrea să trăiesc mâine. De când Eric a plecat, aș vrea să trăiesc doar ziua de mâine... Prezentul mă sufocă... Nu știu ce să mai fac.
– A fost o zi grea astăzi, te poți duce acasă dacă te simți obosită.
– În nici un caz, nici nu se pune problema... Haide, mă întorc.
Nina intră în cușcă. Totul se petrece din priviri. Nina știe ce animal se va duce la o anumită persoană. De îndată ce intră cineva în adăpost și solicită să vadă o pisicuță albă, nu rareori se întâmplă să plece cu un motan

fără blană. Fiecare are personalitatea lui, modul său de viață, particularitățile lui.

Dacă o persoană se simte atrasă de un câine, dar acesta din urmă o ignoră, Nina nu permite să fie adoptat. Ar fi un eșec, cățelul ar fi rapid adus înapoi. Nina nu caută cu orice preț să facă un plasament indiferent de condiții, ci își dorește să construiască o adevărată poveste între om și animal. În șaptesprezece ani de lucru la adăpost, i s-a întâmplat să se înșele, dar face parte din erorile oricărei meserii. Nimic nu-i mai trist decât cei care aduc animalele înapoi: „Până la urmă, nu a mers, îi este frică de orice, geme mult", „Este agresiv, de parcă nu ne iubește...", „Aș fi preferat o pisică mai degrabă decât un câine...", „Divorțez și soția mea nu-l vrea", „Miroase urât, lasă păr, este urât, trage vânturi", „Mă costă prea mult..."

*

Nina traversează adăpostul, iar privirea îi este atrasă de o siluetă familiară ce-și mută greutatea corpului de pe un picior pe altul. Un adolescent așteaptă în fața intrării în clădirea de birouri. Își scoate Ventolinul și inspiră rapid. Se lasă frigul, cade un fel de burniță, cerul s-a acoperit de nori în câteva minute. Femeia este străbătută de un frison. Asemănarea este izbitoare. Parcă îi dă cineva un pumn în stomac pe măsură ce se apropie. Tânărul pare să fie singur. Din reflex, Nina aruncă o privire în parcare ca să vadă un adult așteptându-l. Băiatul îi surâde femeii când ea ajunge aproape. Este zâmbetul *lui*. Nina pălește, are gâtul uscat și dureros. Îi trece imediat prin cap că s-a întâmplat ceva rău. Nu îndrăznește să vorbească prima.

– Bună ziua, doamnă, îi spune el, vesel.

– Bună.

– Aș vrea să-i fac cadou de Crăciun bunicii mele o pisică.

Aceeași voce. Doar ochii sunt puțin diferiți. Forma este mai rotunjită, dar culoarea identică. La fel și nasul. Gura asemănătoare. Ninei îi alunecă pământul de sub picioare. Ar vrea să fugă și în același timp să-l strângă în

brațe. Să alerge cât mai departe și să-l mângâie. Să îi cuprindă chipul în palme și să respire lângă el. Să-și bage mâinile în părul lui.

– Bunica ta știe că vrei să-i faci un asemenea cadou? îl întreabă cu vocea tremurândă.

– Nu, este o surpriză.

– Crezi că-i va plăcea surpriza ta?

– Mda. I-a murit pisica și de atunci este foarte tristă. Spune că nu mai vrea o alta... dar eu nu o cred.

– Unde stă?

– În La Comelle.

– Ce vârstă are?

– Nu prea știu, vreo șaizeci... cam așa ceva.

Nina nu se poate abține să nu întrebe:

– Dar tu? Câți ani ai?

– Paisprezece.

– Cum te numești?

– Valentin.

Nina îl studiază cu atenție. Nu există nici o îndoială. Este un flashback de o violență nemaipomenită.

– Valentin... Beaulieu? îndrăznește să-l întrebe.

Adolescentul o analizează la rându-i. Ca și cum ar fi fost prins cu mâța-n sac.

– Dar de unde știți?

– Semeni cu tatăl tău.

Puștiul cască ochii larg, prefăcându-se destul de prost că este surprins.

– Îl cunoașteți?

– Am fost la școală împreună.

– Cu dumneavoastră făcea muzică?

Al doilea pumn în stomac. Își scoate Ventolinul și inspiră adânc.

– Ce-i chestia asta? întreabă Valentin arătând spre inhalatorul pe care femeia îl strânge în mână.

– Un tratament pentru astmul meu.

– Doare?

„Mai puțin decât să te văd", se gândește Nina.

– Nu. Dimpotrivă. Îmi ușurează respirația.

– Costă mult să iau o pisică de la dumneavoastră?

– Depinde câți ani are.
– Cât trăiește?
– Între cincisprezece și douăzeci de ani. Vrei să le vezi?
Valentin zâmbește.
– Da.
– Tu ai animale acasă?
– Mama nu vrea... Aș vrea un ciobănesc german.
Mama... Cărei femei i-a făcut Étienne un copil, până la urmă?
– Am avut și eu un ciobănesc german când eram mică... Se numea Paola...
– Ce noroc!
Valentin o urmează pe Nina. Pare foarte tulburat de prezența câinilor în cuști. La trecerea lor, câinii latră, adulmecă, plâng, gem. Valentin vede unul izolat, în cealaltă parte a adăpostului, cu o privire la fel de tristă precum timpul de afară. Valentin îl arată.
– De ce este acolo? Parcă ar fi pedepsit.
– A ajuns ieri la noi. Dacă în trei săptămâni nu va fi căutat de proprietari, va ajunge lângă ceilalți. Dar, deocamdată, sunt obligată să îl las în carantină.
– De ce?
– Așa-i legea.
– Ce trist! spune el.
– Sunt bine îngrijiți, nu-ți face griji!
Intră în infirmerie. Merg de-a lungul holurilor spre adăpostul pisicilor. Dincolo de un geam, Valentin vede trei pui de pisică într-o cușcă deasupra căreia este aprinsă o lampă cu infraroșu. Se oprește.
– Ce frumoși sunt!
– Da, răspunde Nina. Ghinionul lor!
– Cum adică?
– Păi, toată lumea vrea pisici când sunt pui, dar când cresc nu mai vrea nimeni.
– Vă enervează situația?
– Da. Dar nu sunt aici pentru a judeca oamenii, misiunea mea este doar să protejez animalele.
În interiorul adăpostului de pisici este liniște.
– Îți prezint toți puii noștri.

Valentin se duce să-i mângâie.
– Aici nu-i așa de trist, nu-i ca la câini, șoptește.
Nina lasă timpul să treacă. Îl observă. Până la urmă, îi pune întrebarea arzătoare:
– Tatăl tău știe că ești aici?
– Nimeni nu știe. Am venit singur.
Valentin pare că știe perfect ce-și dorește.
– Ce mai face Louise? întreabă Nina.
– Mătușica? Este bine.
Mătușica. Nina se gândește că ea nu este nici mamă, nici mătușă. Nu este nimic. Se gândește la cuvintele lui Romain care au făcut-o să râdă: *nu-o-să-vină-nici-măcar-o-pisică-la-înmormântarea-ta*...
Și, fiindcă simte cum i se înmoaie picioarele, se îndreaptă spre o bancă, să se așeze. Pe cea a *celor care mângâie*. În fiecare săptămână, elevi de la gimnaziu, mai ales fete, vin benevol să mângâie felinele. Sunt aceleași care hrănesc puii. Nina se calmează, respiră rar, în timp ce Valentin își continuă explorarea, iar vreo zece pisici se freacă de picioarele lui.
– Cum ai găsit adresa noastră? întreabă până la urmă Nina.
– Mami are calendarul dumneavoastră în bucătărie.
O idee a lui Simone. Echipa face fotografii cu animalele de adoptat și concepe calendarele cu ajutorul unui program de calculator. Sunt puse în vânzare la sfârșitul fiecărui an la comercianții din La Comelle ca să adune donații. „Marie-Laure Beaulieu îl cumpără... Nu mă miră, este atât de generoasă. Mi-e tare rușine de ea", se gândește Nina. „M-a ghidat, protejat, susținut, iubit, iar eu nu am fost în stare nici măcar să trec pe la ea, să văd ce face."
– Cum aș putea alege? Sunt toți atât de *cool*, șoptește Valentin dezamăgit.
– Am o idee... În noaptea de Crăciun vei strecura un plic sub brad cu numele bunicii scris pe el, iar în interior cu o invitație pentru a veni după o pisică la adăpost, se va deplasa la noi și va alege ea însăși.
Chipul lui Valentin se luminează.

– Vom face asta împreună, în biroul meu.
– Trebuie să trecem din nou pe la câini ca să ajungem la biroul dumneavoastră.
– Da.
Valentin se strâmbă.
– Poate aveți și o altă cale?
– Trebuie doar să-ți închizi ochii, te voi ține de mână. Și poți să mă tutuiești.
– De acord.
Nina își scoate mănușile. Ar vrea ca traversarea adăpostului să dureze o mie de ani. Cu mâna cea tânără în a ei, deja mai mare decât a femeii, dar atât de fină. Degetele care o strâng îi reamintesc de cele ale lui Étienne și Adrien. O conexiune cu adolescența ei, lipsită de griji. Ca o priză în care bagi un ștecher. O rază de lumină în plină iarna. Soare. Cu ochii închiși, Valentin se lasă ghidat. De parcă ar merge pe un fir suspendat în cer și ar avea amețeli. Profilul lui perfect, la fel ca al tatălui. Acum plânge. De la zăpada topită din păr.
Intră împreună în biroul Ninei, își dau drumul la mână.
Nina este din nou singură.
Deschide unul dintre sertare, scoate ștampila adăpostului și două autocolante. Începe să confecționeze un fel de scrisoare către Moș Crăciun pe o foaie de caiet de matematică. Nu a mai făcut niciodată așa ceva. Și nici nu o va mai face. Animalele nu pot fi schimbate pe un bilețel, dar situația este excepțională.
– Cum era tata în copilărie?
– Nu a fost niciodată mic. Mereu l-am cunoscut ca pe cineva imens.
Ochii lui Valentin strălucesc, aceleași scântei de bucurie din privirea lui Étienne. Un moment lung de liniște se instalează între ei, în timp ce Nina desenează cu stiloul o pisică. Nu este acea liniște plină de jenă, ci mai degrabă ca o liniște împărtășită de cei care se cunosc bine și nu se simt obligați să umble golurile.
– Desenezi foarte bine.
– Mulțumesc. Te conduc acasă, spune Nina întinzându-i lui Valentin invitația.

– Pot să mă întorc pe jos.
– Ninge.
Scoate o bancnotă de 20 de euro din buzunar.
– Cât trebuie să-ţi dau pentru pisică.
– În mod excepţional, nimic.
– Vreau să fac o donație.
– Nu am dreptul să iau bani de la un minor.
– De ce?
– Așa-i legea.
– Legea este proastă. La fel ca și în cazul cățelului închis pentru carantină. Vei spune că ți-a dat tata bancnota.
Nina ia cei 20 de euro, îi strecoară într-o puşculiţă şi în schimb îi întinde adolescentului autocolante cu logoul adăpostului.
– Uite, eu am dreptul să ţi le vând. Le vei lipi unde ţi se pare ţie că este bine.
Se ridică în acelaşi timp. Valentin o urmează. La rândul său, o analizează pe Nina pe furiş. Nu o priveşte în mod firesc. Ca un oarecare venit la adăpost să adopte. Nina nu crede deloc în povestea servită de tânăr, cu pisica oferită cadou bunicii. Se întoarce şi îşi fixează ochii în cei ai lui Valentin.
– N-ai venit din întâmplare, aşa-i?
Valentin se preface că nu înțelege ce vrea să i se spună. Întoarce privirea.
– Pe mine ai vrut să mă vezi? insistă ea.
Valentin se schimbă la față. Trăsăturile îl trădează.
– Da... Pentru că... tata va muri.

Vineri, 12 august 1994

„Mai sunt trei săptămâni și Nina se va muta la Paris", se gândește Pierre Beau mâncând o coastă de porc. „Este bine, va avea o viață frumoasă, am făcut o treabă bună cu ea. Până la urmă, m-am descurcat destul de bine, este o puștoaică drăguță. Iar ea nu va fi singură acolo, ci cu Étienne și Adrien, nu am de ce să-mi fac griji..."

Se oprește în fața porții domnișoarei Brulier, o doamnă șarmantă ce locuiește pe strada John-Kennedy nr. 15, ca să-i strecoare pe sub ușă un plic. Storurile sunt trase, femeia este plecată în vacanță. La fel ca în fiecare an, înainte de a pleca, l-a rugat pe poștaș să nu bage nimic în cutia poștală.

Pierre Beau cunoaște pe dinafară străzile din La Comelle. Le străbate pe bicicletă de treizeci și șase de ani. Cu o geantă în față, două în spate, una pe spate și borseta cu bani pe burtă, fixată cu o bretea de piele între umărul stâng și coapsa dreaptă. De la începuturile activității sale, a schimbat de cel puțin zece ori bicicleta și uniforma. Nu le mai știe numărul, nu le-a ținut evidența.

A început în anul 1958, pe când avea douăzeci de ani. Străzi întunecate, alei însorite, fundături, piețe pline de umbră, le-a cunoscut în toate anotimpurile. Același traseu timp de treizeci și șase de ani pe bicicletă înseamnă o sută patruzeci și patru de anotimpuri, o sută nouăzeci de mii de kilometri, de șapte ori mușcat de câini, trei căzături, dintre care una i-a produs o fractură de umăr. Două luni de întrerupere în anul 1971. În medie, cinci sute de cutii de scrisori pe zi. De la chipiu la șapcă, de la de Gaulle la Chirac, trecând prin Giscard și Mitterrand. A fost depășit de 4CV[40] și de căruțe, iar acum de

mașinile Twingo și Safrane[41]. A făcut același traseu de când s-a angajat la Poștă. Cunoaște toate curbele dificile, zonele de coastă, fostele sensuri interzise, noile sensuri interzise, semafoarele, prioritățile, limitatoarele de viteză, semnele de circulație cu STOP, nerespectate de nimeni, străzile puțin frecventate, câinii care-l urăsc, îl amenință, apoi cei simpatici, cei fricoși. La fel ca și stăpânii lor. Cei mutați de la domiciliu sau plecați temporar fără să lase nici o adresă, cei cu post-restant. Cei morți, cei care oferă o cafea, un pahar de vin alb dat repede pe gât, un suc de portocale, o prăjitură. Unii refuză să deschidă ușa când au o recomandată de semnat, alții locuiesc la etajul șase al unui bloc fără lift. Cutii de scrisori fără numele scris pe ele sau prea pline, unde s-au pișat copiii, covorașele de la uși, marginile ferestrelor, mesaje de absență prinse cu scotch pe uși: *În atenția factorului poștal! Dacă nu sunt acasă, lăsați coletul la vecinii din dreapta!* Oameni ce așteaptă vești bune, domnișoare ce-l îmbrățișează, tați tremurând de frică la gândul că vor primi facturi prea mari, sau care-l jignesc pe el pentru că primesc ei o scrisoare cu o somație de plată a impozitelor. Mămici adorabile rugându-l să schimbe un bec, dându-i un bacșiș în schimb. Rugat să completeze o declarație de venituri sau să ia din drum și medicamente de la farmacie. Singurul lor reper, poștașul lor, singura persoană pe care o văd în ziua când nu au programare la kinetoterapeut sau nu se duc la înmormântarea vreunei prietene.

A început întotdeauna lucrul la ora 5 dimineața, după descărcarea camioanelor, cu toate scrisorile întinse pe mesele de triaj, mai întâi selecție generală, apoi pe cartiere și la sfârșit, pe străzi. Străzile lui. Înainte de a pleca, primește recomandatele și mandatele poștale. De când este poștaș, pleacă la drum cu milioane de franci în geantă. Până în luna martie a anului trecut, Pierre Beau plătea alocațiile, șomajul, pensiile, alocația copiilor din traseul lui. De-a lungul celor treizeci și

şase de ani a pedalat uneori cu 10 milioane de franci în geantă, ca să plătească până la cincizeci de mandate pe zi. De cinci luni, geanta lui este goală pentru că s-au inventat viramentele bancare, direct în contul beneficiarilor. Nu pricepe mare lucru din informatică. Se pare că aceasta înseamnă progresul. Acum oamenii îşi trimit faxuri şi tastează pe Minitel[42]. Dacă va continua astfel, îşi vor trimite scrisori cu nenorocitele alea de calculatoare, iar factorii poştali nu vor mai fi buni de nimic. Colegii lui povestesc chiar că nu va mai fi nici serviciul militar obligatoriu, nici scrisori de la soldaţi către domnişoare, că oamenii se vor plimba cu telefonul în buzunar. Nu se vor mai vinde coli de scris pentru scrisori şi nici stilouri. Nu vor mai fi decât melodii fără versuri. Va fi moartea cuvintelor scrise cu mâna.

Şi-a terminat întotdeauna turul la 15.45. Mereu s-a întors acasă între 16 şi 17 pentru a mânca şi a trage un pui de somn. Chiar şi când îi trăia soţia. Un somn pe întuneric, profund, fără vise. Cu oboseala adunată în muşchi. La început pedala repede. Astăzi, anii se simt în picioare şi în suflu. Merge din ce în ce mai încet, ceea ce îl scoate din minţi.

Pe la ora 17.15 ajunge mereu la poştă. Înainte de martie 1994, ducea banii nedistribuiţi, făcea socotelile. Acum restituie doar recomandatele ce urmează să fie din nou duse a doua zi. În cazul scrisorilor simple, i se întâmplă să le păstreze acasă, ca să simplifice trierea. Totul este înregistrat şi ar trebui să rămână la oficiul poştal, dar şi ceilalţi colegi fac la fel. Se ştie, dar nu se vorbeşte. Şeful închide ochii. De aceea, Pierre a înnebunit când a descoperit că Nina citea scrisorile. O greşeală profesională de neiertat ce i se întâmplase tocmai lui, care nu a greşit niciodată. Mai puţin în faţa lui Odile, când ea s-a îmbolnăvit.

În seara aceasta, Pierre Beau este în concediu. Este pentru prima dată în viaţa lui când şi-l ia după 15 august. Şi doar din cauza

emisiunii *Prețul corect*, jocul televizat de la TF1 prezentat de Philippe Risoli.

Bertrand Delattre, colegul și prietenul lui, a participat la joc la sfârșitul anului trecut. Erau cincisprezece locuitori din La Comelle care au mers cu un microbuz la Paris. Când Bertrand s-a întors din călătorie, a făcut-o pe misteriosul și i-a zis lui Pierre cu un aer amuzat:

– Uită-te la emisiune luni, pe 8, și duminică, pe 15 august, nu vreau să-ți stric surpriza. Putem schimba datele de concediu anul acesta?

Luni, Pierre și-a întrerupt traseul la ora prânzului ca să-și privească la televizor colegul.

Nici nu știa că există o astfel de emisiune.

Prietenul său Bertrand a fost tras la sorți printre patru candidați, a coborât scările în aplauzele publicul. Pierre a recunoscut în public anumite persoane de La Comelle. Bertrand a luat loc în spatele pupitrului. Când Philippe Risoli, prezentatorul, l-a întrebat de unde venea, Bertrand a răspuns:

– Din La Comelle, în Saône-et-Loire.

Iar în spatele lui lumea urla, ca și cum era un eveniment deosebit să fii originar de acolo. De parcă ar fi câștigat Cupa Mondială la fotbal.

– Și ce faceți în Saône-et-Loire, Bertrand? a întrebat Philippe Risoli.

– Sunt poștaș.

Și atunci, la fel, toată lumea a aplaudat urlând. Ca și cum toți poștașii ar fi mers pe Lună.

A primit cadoul de selectare. O fată drăguță a mângâiat un lampadar din ceramică în perfect echilibru pe un trepied rotund și cu abajurul dirijat. Cei patru candidați au propus fiecare, pe rând, un preț. O anume Sandrine, din Dordogne, a câștigat estimând lampa la 2 615 franci.

Pierre nu mai văzuse niciodată un joc atât de prostesc.

Un altul, Gilles Lopez, din Ardèche, și-a făcut intrarea.

– Cu ce vă ocupați?
– Sunt agricultor.
Urletele publicului. Carevasăzică, nu doar poștașii îi încântau, ci și agricultorii.
A trebuit să ghicească prețul corect al unui *pachet de accesorii pentru femei elegante*. Agricultorul a ajuns lângă Philippe Risoli și a câștigat un inel de logodnă cu treizeci și două de diamante incrustate. Fericitul ales a părut foarte dezamăgit pentru că era deja căsătorit. Așa că Philippe Risoli a găsit soluția: i-a sugerat *să îl ofere unei făpturi de vis*.
În așteptarea momentului, Pierre a început să râdă de unul singur în fața televizorului, sub privirea uimită a Paolei.
În sfârșit, Bertrand a ghicit prețul corect al unei *canapele cu linii fine, acoperită de o stofă roșie carmin pentru a petrece o seară agreabilă*. În drum spre prezentatorul aflat pe platou, era cât pe-aici să se împiedice și Pierre a avut lacrimi în ochi din acest motiv. Un ochi plângea de emoție, celălalt de consternare.
Înainte ca Bertrand să pornească jocul, Philippe Risoli a făcut un anunț:
– Dacă visați să asistați la *Prețul corect*, completați buletinul din numărul zilei de luni din *Télé Z*.
Apoi a revenit la lucruri serioase, la *mobilierul de exterior, pentru grădină, din rășină pictată fără detalii*.
Bertrand a răspuns corect la orice întrebare.
Pierre a fost nevoit să dea sonorul mai încet, așa de puternică era soneria victoriei. Isterie generală, publicul aplauda, de-ai fi zis că cineva a drogat oamenii sau i-a îmbătat. Sau poate ambele.
– Aveți noroc de obicei?
– Ei bine, nu prea, a răspuns Bertrand.
– Cum de ați ajuns la emisiunea noastră?
– Soția mea a completat și a trimis talonul.
Prezentatorul a privit spre cameră și a spus:
– Minitel, 3615, code TF1...
La sfârșitul emisiunii, trei candidați au trebuit să învârtă o roată enormă și Bertrand a câștigat biletul de participare la finală.

Perdanții sunt trimiși cu o insignă vorbitoare la efigia lui Philippe Risoli și la un coș plin.

– Ne revedem mâine, la ora 12.20!

Generic de final.

Pierre Beau a urcat pe bicicletă ca să-și termine turul. S-a tot gândit la emisiune între două cutii de scrisori. Era abia luni, trebuia să aștepte până duminica următoare ca să afle dacă Bertrand va câștiga *vitrina*, adică marele premiu, *enorm, gigantesc, extraordinar*, după cum îi spuseseră mămicile cărora le distribuia scrisorile.

Până duminica următoare, Pierre n-a avut nici o veste de la Bertrand, ca și cum acesta s-ar fi ascuns. Înregistrarea emisiunii avusese loc cu mai multe luni înainte de momentul difuzării, iar participarea fusese ținută ca un secret de stat.

Iar marea zi a sosit. Pierre a privit finala împreună cu Nina, Étienne și Adrien. Copiii râdeau întruna în fața acestui joc stupid.

Strigau de să-ți spargă timpanele, spuneau toate prostiile. Până la urmă, Nina a spus:

– Pare cam prins în corzi, Bertrand!

Pierre s-a întrebat dacă și viața avea un preț corect. Și dacă viața unora avea aceeași valoare ca aceea a altora. Cea a oamenilor care nu se cunosc. A soției sale, plecată prea devreme în altă lume. Și cea a lui Marion. Unde o fi oare ea?

Pentru el, viața cea mai prețioasă era a Ninei. Ea valora cât a tuturor, adunate.

Bertrand a estimat prețul corect al unei coloane din ceramică, asortată cu o lampă, la 5 290 franci, a unui cuptor cu microunde de 700 W cu gril, turbo-gril și decongelare automată pentru șapte grupe de alimente la 3 490 franci.

Dar cum de știa prietenul lui toate acestea? se întreba Pierre. Îl știa de mai bine de treizeci de ani și habar n-avea că se pricepe la așa ceva. Să cunoască prețul lucrurilor.

În finală, Bertrand a nimerit cu o altă candidată: o oarecare Martine, pensionară din Cagnes-sur-Mer.

Când fetele îmbrăcate sumar au prezentat vitrina, maxilarul lui Bertrand a căzut: un dormitor, o baie mobilată și cu o cadă cu hidromasaj, o lampă cu halogen, o masă din bambus cu un platou din sticlă teșită, fotolii, o vază transparentă *care evocă oceanul cel mai pur*, o mașină, o motocicletă, un frigider, un sejur în Tunisia, un tren electric.

Trebuia să ghicească prețul total aproximativ al tuturor acestor lucruri. Cel cu estimarea cea mai apropiată de prețul corect urma să câștige.

Cei doi finaliști au scris fiecare o sumă pe o bucată de hârtie. Philippe Risoli le-a citit răspunsurile cu voce tare:

- Pentru Bertrand, vitrina propusă în această săptămână se ridică la 134 000 franci cu totul, pentru Martine la 220 000 franci. Prețul corect al acestei vitrine este de... 163 459 franci! Așa că Bertrand este marele câștigător!

- La naiba, buni! A câștigat amicul tău! a urlat Nina.

Prezentatorul a spus că au depășit puțin timpul de emisie. O voce din studio a anunțat vitrina din săptămâna viitoare cu un nou public și cu noi candidați. Și genericul de final.

Pierre nu-și mai revenea. Tovarășul lui a câștigat așa ceva și nu i-a spus nimic. I-a vorbit doar să-și schimbe datele de concediu. Dar unde a ascuns mobilierul de baie, mașina și motocicleta? Apartamentul lui era minuscul și nici măcar garaj nu avea. Mașina lui veche 4L[43] stătea afară.

- Le-am vândut, i-a răspuns lui Bertrand când i-a pus întrebarea.

A păstrat doar vacanța în Tunisia și a dat banii câștigați celor doi copii care i-au mai rămas. Bertrand avusese trei, dar cel mai mic a murit când avea un an.

Iată cum Pierre Beau și-a schimbat datele de concediu pentru prima dată din viața lui, din cauza emisiunii *Prețul corect*.

Dacă n-ar fi fost atât de obosit, ar fi zâmbit. Și pe urmă, trebuie să iei partea bună a lucrurilor: în trei săptămâni va putea să

meargă la Paris cu Nina și să rămână câteva zile cu ea.

Pe data de 6 mai 1981, o femeie i-a deschis ușa ca să primească un colet: era goală complet. El simțise un șoc atât de puternic încât a crezut că face un infarct. Exact același lucru a resimțit când șoferul unui camion de la Transports Damamme nu i-a acordat prioritate și l-a lovit din plin.

4CV - denumire uzuală pentru mașina Renault 4CV (4 Cai-Putere), realizată în anul 1946

Safrane - model de mașină produs de Renault și vândut între anii 1992 și 2002

Precursorul calculatorului, în versiunea franceză, intrat în exploatare în anul 1980

Mașină produsă de Renault între anii 1961-1992

35

22 decembrie 2017

Marie-Laure Beaulieu este în bucătărie. Cu o seară în urmă i-au venit acasă cei trei copii. Singurul moment al anului când întreaga familie se reunește. Cinci zile de pauză. Nu vin niciodată în același timp în cursul anului, dar nu ar rata un Crăciun în familie.

Femeia pregătește doi pui pentru prânz. Pune întotdeauna usturoi, sare și cimbru în fundul păsărilor. Niciodată grăsimi, doar condimente pe care le lasă de cu seară la macerat în câteva picături de ulei. Va pune cartofi la grătar pentru Valentin și Étienne și ceea ce le place foarte mult, păstăi și ceapă prăjită pentru Louise, o caserolă de dovlecei pentru Paul-Émile.

Ridică perdelele și zărește mașina adăpostului de animale oprindu-se în fața casei. Se gândește că Nina vine să-l vadă pe Étienne, în sfârșit. Dar Valentin coboară din față și Nina pleacă imediat. Marie-Laure nu are timp să iasă ca să o oprească, să o invite înăuntru, să-i ofere o cafea. Să o privească, să o audă, să o atingă. Sunt ani întregi de când nu a mai văzut-o. Câteodată o mai întâlnește, dar mereu la volanul acestei mașini. Niciodată pe trotuar. Marie-Laure știe că Nina lucrează de multă vreme la adăpost și ar putea să se ducă acolo să stea de vorbă cu ea. Ba ar putea să o viziteze acasă. Dar nu îndrăznește. Încă o afectează, chiar și după atâta timp, că Nina și Étienne nu-și mai vorbesc.

– Ce făceai cu Nina Beau, dragul meu? își întreabă Marie-Laure nepotul, în timp ce acesta intra în bucătărie.

– Salut, buni! O cunoști?

– A fost ca și fata mea. Acum multă vreme.

– Va veni diseară la noi.

– ...

– Am invitat-o să bea ceva cu noi aici, la ora 18. Înainte de asta, vrea să treacă pe acasă, pentru un duș și să se parfumeze. Așa mi-a spus.

Marie-Laure se uita șocată la Valentin. Cum o putut să o cunoască? Și, mai ales, cum a reușit să o convingă să vină la ei acasă?

– Urc la tata, să văd dacă s-a trezit! spune în treacăt Valentin înainte de a disPărea pe scară.

Marie-Laure pornește cuptorul la modulul de preîncălzire, la o sută optzeci de grade, și trage un scaun ca să se așeze, cu ochii în zare, absentă.

Era 12 august 1994. Nu va uita data niciodată. Există în viața ei ceva înainte și ceva după această dată.

Se întorcea de la plajă. În fiecare vară, după-amiaza, se întorcea singură acasă, lăsându-i pe Marc și pe copii la malul mării. Adora acest timp doar pentru ea. Casa goală, se readapta cu întunericul, storuri trase, pentru a împiedica soarele să intre, gresia rece sub picioare, căldura pereților, cântecul greierilor, dușul rece, crema bine întinsă pe corp, continuarea lecturii unui roman pe un șezlong la umbră, înainte de a pregăti cina în timp ce bea un vin rose cu gheață. Paradisul pupilelor gustative.

Telefonul fix a sunat, până la urmă a ridicat receptorul după ce apelantul a insistat îndelung, pentru că s-a gândit că nu o putea căuta cineva pe ea, ci pe proprietarii care închiriau casa în timpul verii. Era prea devreme chiar și pentru Adrien și Nina, singurii din anturajul lor ce cunoșteau acest număr. Sunau în fiecare seară pe la ora 21. La capătul celălalt al firului, Marie-Laure a auzit pe cineva sufocându-se, respirând greu, plângând, smiorcăindu-se. Nu a recunoscut imediat vocea lui Adrien, nu i-a înțeles cuvintele, dar până la urmă a priceput. Îi venea să îi închidă telefonul în nas, să facă drumul înapoi la plajă, să-și scoată hainele, să privească marea, să stea cu ochii ațintiți pe cer. A spus doar:

– Nina știe?

– Nu încă. In fine, așa cred. Este la muncă.

– Unde este mama ta, Adrien? Unde este Joséphine?

– Este plecată de dimineață, sunt singur. Ce să fac?

Marie-Laure uitase ce oră este. După patru săptămâni petrecute la Saint-Raphaël, tot nu-și amintea de locurile unde erau așezate ceasurile. „Nu este nici un orologiu în această casă de vacanță." Așa s-a gândit. „Iar calendar nici atât."

– Ce oră este, Adrien?

– 16.25.

Ea a făcut un calcul rapid: nu avea timp să-i anunțe pe Marc și pe copii, să ambaleze totul și să se întoarcă acasă, nu ar fi putut ajunge în La Comelle înainte de ora 2-3 dimineață.

– În ce zi suntem?

– Vineri.

– Am înțeles. Aceasta înseamnă că mâine și poimâine nu lucrați nici tu, nici Nina.

– Eu, da. Nina, nu.

– Bine... N-are nici o importanță. Ascultă-mă bine. Mă asculți?

– Da.

– Te speli pe ochi și te duci după ea când iese de la lucru. Găsești orice pretext și o duci departe, foarte departe. Cât să avem noi timp să ajungem. În nici un caz nu trebuie să se ducă acasă. Fă-o să creadă că aveți două zile doar pentru voi... Scornește ceva.

– Dar va vedea că am plâns! Nu voi reuși să mă prefac!

– Ba da! aproape că a strigat Marie-Laure. Vei reuși! Trebuie să o faci pentru Nina!

A auzit în aparat cum Adrien a izbucnit în plâns. *Nu are decât optsprezece ani, îi cer imposibilul*. S-a gândit să sune la firma Damamme, unde lucra Nina, poate că ar trebui să-i anunțe. Dar Nina abia de-i cunoștea pe colegii ei. Ar găsi ei un pretext să o ducă undeva cât timp se vor întoarce ei în La Comelle, să gestioneze ce se va întâmpla în continuare. S-a gândit și la Marion. A revăzut-o în curtea școlii. A auzit-o râzând. Erau atât de tinere și de lipsite de griji. De ce s-o fi

hotărât să renunțe la toată lumea? De ce să renunțe la ea însăși? Tatăl ei tocmai a murit. Cum să o anunțe? Cum a putut să o abandoneze pe Nina? De ce? Nu o judecă...

Vocea lui Adrien a scos-o pe Marie-Laure din starea ei:

– Voi reuși, a șoptit băiatul și a închis.

*

În acel moment, Nina, așezată în spatele unui birou, arhiva facturi vechi din anul 1993, aranjându-le pe luni, apoi în ordine alfabetică. Ajunsese la luna martie. Își punea întrebarea oare ce făcea ea în luna martie? Era în clasa a zecea. Nu i-ar fi plăcut să mai fie la vârsta aceea. Adică să mai dea Bacul o dată? Nu, mulțumesc. Nu știa că, după doar câteva ore, ar fi dat totul ca să treacă iarăși prin probele bacalaureatului, în fiecare an chiar, dacă ar fi avut cea mai mică posibilitate să se întoarcă în anul 1993, luna martie.

Afară era frumos. Se plictisea în birou. Se gândea la septembrie, la atâtea posibilități deschise în fața ei, un infinit, neliniște. Să descopere, să deseneze, să cânte, să compună, să aibă întâlniri, iar în fiecare seară să se vadă cu Étienne și cu Adrien. Urmau să trăiască în curând împreună, toți trei.

Se împlineau deja zece zile de când ieșea cu Emmanuel Damamme. O aștepta seara după serviciu. Luau cina la el. Nina nu mai văzuse niciodată așa ceva: o masă pentru două persoane o aștepta la bucătărie. Doar să o încălzești. Ca la restaurant, cu mai multe aperitive, două feluri principale și un desert. Deci asta însemna să ai personal angajat în casă, să nu te duci la cumpărături, să nu dai cu aspiratorul, să nu bagi la spălat rufe. Părinții făceau orice pentru Emmanuel, inclusiv să-l servească la pat. Trăia la proprietatea părinților, într-o casă izolată și independentă. În ajun plecase să-și întâlnească prietenii câteva zile la Saint-Tropez. O sunase la birou în urmă cu o oră, râzând, să o întrebe dacă lucrează cu spor.

– Îmi lipsești, i-a spus el.

– Și tu la fel, a răspuns ea.

Continua să-i placă băiatului acesta de bani gata, ea, care se vedea o fată de proastă condiție socială din cauza *curvei de maică-sa*. Avea mereu sentimentul că este ca un câine de pripas, găsit de un tip de treabă și adoptat de acesta.

Sâmbăta, la Club 4, în seara când Daho, chipurile, ar fi trebuit să cânte, Emmanuel i-a dat fetei să bea. Au rămas la bar, lipiți unul de altul. Nina uitase că Adrien este pe ringul de dans, a uitat de tot. Era ca o oarecare, de parcă ar fi împrumutat viața unei alte fete cât să poată fi și ea fericită. Emmanuel o sărutase. Limba lui lipită de a ei, ca o promisiune sfântă. Nina habar nu avea că există sărutări ca ale lui Emmanuel. Băiatul era de o senzualitate de necontestat. Nina avea sentimentul că nu mai atinge pământul, că vrea să i se ofere, că el ar fi putut face orice din ea. Ca și cum viața îți dă mult mai mult decât îți poți imagina. A mângâiat-o, mâinile i s-au plimbat pe fustă. După trei pahare de gin, a prins curaj să coboare, să îi mângâie sexul prin haine, din ce în ce mai apăsat. Ea gemea, corpul îi era străbătut de dorință, ca niște armate de furnici, o invazie de înțepături delicioase. Ei nu-i venea să facă același lucru. Abia i-a zărit sexul lui în erecție și a înspăimântat-o teribil. Ca o formă de violență.

Până la urmă, i-a șoptit:

– Trebuie să plecăm.

O luat-o de mână, au urcat împreună în mașina lui decapotabilă și i-a spus:

– Cum este prima dată pentru tine, nu o să te iubesc în mașină. Mergem la mine acasă.

Să te iubesc! Cuvintele au șocat-o. A coborât cu picioarele pe pământ. Ca trezită dintr-o beție. Ca și cum cineva a împins-o. A început să-i fie frică. Dacă o va durea? Dacă va sângera? Ar ști ce să facă? Nu se mai gândea decât la faptul că lucrurile mergeau prea repede între intrarea lui Emmanuel în Club 4 și primul lor sărut. S-au cunoscut cu mai puțin de o oră în urmă. Iar acum pleacă împreună. Nu a avut nici măcar răgazul

necesar pentru a-l anunța pe Adrien. Este rândul lui Joséphine să vină după ei la ora închiderii clubului: *Întâlnirea este ca de obicei la ora 4, în parcare*. Nina spera să se întoarcă împreună cu Emmanuel, i-o spusese lui Adrien în ajun râzând, rugându-se, sărind pe pat, dar acum nu mai râdea. Îi era frică. Nu-i mai rămâneau decât rugăciunile. „Doamne-Dumnezeule, nu știu pe unde te pitești acum, dar fă într-un fel să se termine cu bine povestea asta!“

Ce-o să creadă Joséphine când nu o va vedea pe Nina împreună cu Adrien în parcare?

Îi venea greu să creadă că era așezată în această mașină care îi dădea palpitații de cum o zărea la colțul străzii. O Alpine A 610 roșie. O mașină sport, de bogătaș. Iar ea, încă un copil. Cenușăreasa în Țara Familiei Damamme.

Treizeci de kilometri erau între Club 4 și La Comelle. O lume întreagă o separa pe Nina Beau de Emmanuel Damamme. Un miliard de ani-lumină. Așadar, asta însemna „frumoasă ca lumina zilei“? Era o expresie auzită mereu pe unde trecea ea. Adică să placi unui bărbat care seamănă cu un prinț șarmant?

Emmanuel i-a spus să-și aleagă muzica pentru cei treizeci de kilometri.

– Vezi în torpedo sau pe bord.

Zeci de casete, între care două albume ale lui Étienne Daho, *Pop Satori* și *Pour nos vies martiennes*. I-a venit să râdă când a introdus o casetă a formației Oasis în casetofon. Vocea lui Liam Gallagher. Emmanuel a dat sunetul mai încet.

– Mai vorbește-mi despre tine, Nina.

Se simțea inutilă, proastă, minusculă, incultă. Și peste toate, era și timidă.

– Aș prefera să-mi vorbești tu despre tine, s-a auzit ea răspunzându-i.

– Și dacă nu am mai vorbi nimic?

I-a luat mâna Ninei și a pus-o pe scula lui. S-a mângâiat cu degetele ei, încet, abia atingându-și blugii. Nu ca o brută. Era delicat, dar extrem de hotărât. Nina a urât din nou această senzație de violență. De când începuse

să viseze, visul a luat o turnură ciudată. Ardea de nerăbdare să se întoarcă acasă la ea. Să bea alte pahare. Să se umple de alcool pentru că ne face atât de bine să credem că este frumos afară chiar și în zilele de ploaie. Au trecut de un gard. Nina a văzut un fel de conac în depărtare, înconjurat de copaci și a ghicit o piscină în fața lui. Totul era cufundat în întuneric.

– Ai putea să mă duci acasă după-aceea? aproape că l-a implorat.

El i-a zâmbit și i-a răspuns:

– Dacă va exista *după-aceea*.

Pe urmă, ghicind teama Ninei, a liniștit-o:

– Totul va fi bine, îți promit.

A continuat să meargă vreo două sute de metri și s-a oprit în fața unei case din piatră, mai micuță. O șopârlă alerga pe pereți. Obloanele din lemn erau deschise și păreau să sunt așa dintotdeauna. Ușa de la intrare nu era închisă cu cheia. În interior, mirosea a lumânare. În casă era și mai frumos decât la Étienne. Totul părea vechi și scump. Nina nu văzuse niciodată atâtea tablouri pe pereți.

Emmanuel a servit-o cu un pahar de gin amestecat cu Schweppes, mult gin pentru ambii. Au ciocnit. Înainte de a se duce la baie, i-a spus:

– Instalează-te, fă-te comodă, alege muzica, arătându-i o combină hifi.

Îi venea să o mănânce cu totul, să o iubească, simțea că-și pierde mințile, dar, văzând-o atât de speriată, a trebuit să se abțină.

– Potolește-te, își spunea în fața oglinzii de la baie.

Chiar îi plăcea micuța. Era de o intensitate sexuală nemaiîntâlnită vreodată până atunci. Nici una dintre iubitele lui nu a avut asupra lui un astfel de efect. Cu toate acestea, era stângace, tânără. Prea tânără. Trebuia să o ia cu duhul blândeții. Îi venea greu să creadă că nu călcase niciodată strâmb pentru că ieșea mereu în oraș, era exuberantă, vie, prea liberă. O analizase la birou: îi privea pe ceilalți sigură pe ea. Era sigur că fata mințea, la fel ca în

cazul poveștii cu Etienne Daho. Că îl lua de fraier. Dar de când a plecat de la Club 4, odată cu chipul ei speriat, cu zâmbetele palide, tensiunea din gesturi, vocea ezitantă, parcă pierduse zece ani din vârsta reală. Văzuse fetița din ea și nu tânăra femeie. Înțelesese că era virgină.

A găsit-o jos, în picioare în fața unui corp de bucătărie, cu nasul în paharul deja gol. A luat-o în brațe zicându-i:

– Vino aici.

S-au întins pe canapea, îmbrăcați. A mângâiat-o. Mai întâi ca să o liniștească și a simțit că fata s-a mai destins. Apoi, trebuia să-i trezească și ei dorința, la fel ca la club, nu cu multă vreme în urmă. Trebuia să o facă să trăiască împreună emoțiile, altfel nu avea nici un farmec. Trebuia să simtă ce se întâmplă, să rămână o amintire frumoasă pentru ea. Emmanuel nu era un ticălos. Acorda multă importanță imaginii lui în lume. Voia neapărat ca Nina să îl placă.

Când l-a văzut coborând de la baie, și-a spus că era frumos, chiar foarte frumos. Era ciufulit, dorința de a o avea i se citea în ochii ca de jăratic. Ea o simțea, o vedea, plutea în aer. Privirea lui asupra ei, o dorință primară. Asta o teroriza. Știa că nu va mai pleca din această casă așa cum a intrat. Că o va dezvirgina. S-a gândit la Adrien și la Étienne, ce-ar spune văzând-o în această casă, cu el? Sigur, Étienne s-ar supăra pe ea, nu ar suporta ca cineva să o atingă, așa că s-ar ascunde în spatele șicanărilor și al sarcasmelor. Cât despre Adrien, i-ar zâmbi cu acel surâs enigmatic pe care ea nu a reușit niciodată să-l descifreze, încă din copilărie. I-au lipsit extrem de tare, dar ea i-a alungat din minte, cum ai alunga o muscă sâcâitoare.

Emmanuel a luat-o de mână, a spus: *Vino!*, atracția a trecut de la unul la altul. A dus-o spre canapea, s-a întins pe spate, fata peste el, ușoară că o pană. Mâinile pe corpul ei, i-au ridicat rochia, i-au atins sutienul și l-au desfăcut. Fata nu s-a opus, tânărul știa prea multe lucruri de care ea habar nu avea.

Gesturi ce o făceau să geamă, să i se ridice temperatura și nivelul de plăcere în pântec, ajungându-i până la sex, fără ca el să-l atingă. Doar jucându-se cu limba la urechea ei sau mușcând-o acolo unde pielea era sensibilă. Părți ale corpului trezite la viață și descoperite de Emmanuel.

Într-o noapte, căutând un post la televizor în timp ce Étienne și Adrien dormeau chiar lângă ea, a dat de un film porno. A verificat dacă băieții dorm cu pumnii strânși, pe urmă a privit cu telecomanda în mână, gata să schimbe canalul dacă vreunul deschidea ochii. Ar fi preferat să moară decât să fie prinsă asupra faptului. A dat sunetul foarte încet și a privit sexele acelea deschise, umede. Scârboase și fascinante deopotrivă. Actorii nu se mângâiau. Era ceva mecanic. Carne pentru cârnați. Un abator. Camera rece a unui măcelar.

A doua zi le-a spus celor doi băieți:

– Azi-noapte am văzut un film porno la televizor. M-a șocat.

Étienne i-a răspuns:

– Taci. Nu vreau să știu nimic despre viața ta sexuală.

– Dar tu-mi povestești cum arată sfârcurile iubitelor tale!

– Nu-i același lucru.

– Și de ce nu-i la fel?

– Ești fată.

Adrien a zâmbit timid.

Emmanuel a mângâiat-o mult timp, uneori o privea, o întreba dacă este bine, avea fața roșie, transpira, își pierduse din farmec, semăna cu un dezaxat. I-a răspuns că da.

N-a știut să spună decât asta: da.

El s-a ridicat ca să stingă lumina. A făcut-o pentru ea. Lui nu-i păsa. A întins-o pe spate, i-a scos rochia cu o mișcare sigură, la fel și sutienul rămas pe pântec. S-a dezbrăcat și el, și-a împrăștiat mirosul, un amestec de parfum și de transpirație, și-au atins corpurile goale. Corpul lui i s-a părut greu. El s-a lăsat în jos și i-a lins sexul. Pentru Nina, un amestec de fericire și de nefericire să fie astfel expusă

pentru limba unui necunoscut, cu degetele în interiorul ei, de parcă o scotocea. Dorința și repulsia erau mână în mână, plăcere și dezgust îmbinate una în alta. S-a ridicat la înălțimea ei, cu fețele apropiate, cu gura lui mirosind a sex umed. Ei i-a venit să plece alergând, să redevină un copil de șapte ani, să nu fie mai înaltă decât bariera albă din fața casei bunicului. El i-a îndepărtat picioarele, a intrat în ea fără să forțeze, a durut-o și a încetat să mai respire, el a făcut mișcări de du-te-vino în corpul ei cu respirația sacadată. Și-a strâns pumnii, s-a întins și a șoptit: „Te doresc prea mult!", și s-a terminat. Emmanuel nu mai mișca. Respirația i se oprise în gât. Și-a scos prezervativul cu vârful degetelor. I-a murmurat la ureche că o vor lua de la capăt, doar să se mai odihnească puțin.

„Aceasta face lumea să se învârtă deci și îi face pe poeți să scrie versuri pentru cântece. Trebuie să mai lucrez asupra versurilor", s-a gândit Nina.

*

Adrien revedea scena din nou, pentru a mia oară. Făcea plinul de benzină proprietarului unui Renault 5 alb, înmatriculat în '69, când camionul de pompieri a trecut prin fața stației, cu sirenele pornite. Nu i-a acordat prea multă atenție. Ardea de nerăbdare să termine, cu ochii fixați pe cifrele ce defilau pe ecranul pompei, ca să se întoarcă în gheretă și să-și termine lectura unui roman pasionant.

Camionul se oprise la trei sute de metri mai departe, fără să-și oprească sirenele. Adrien privise din reflex, ghicise că lumea începea să se îmbulzească, gură-cască alergând. Proprietarul mașinii Renault spusese:

– Tocmai am trecut pe acolo, este îngrozitor, cineva mi-a spus că poștașul a fost lovit.

Adrien a înțeles imediat că era vorba de Pierre. Îi cunoștea traseul, străzile, știa că în partea de jos din La Comelle era zona lui.

Adrien cinase cu familia Beau cu o seară în urmă pentru că Emmanuel plecase în Saint-Tropez. De când se culcase cu el, nu mai stăteau separați. Nina nici măcar nu-i mai

răspundea lui Etienne la apelurile de seară. Adrien o întrebase:

– Ei, cum e? Îl iubești?

Dar Nina rămânea evazivă până la a spune această frază simpatică:

– Nu ai de ce să te interesezi de un fleac.

Lui Adrien i se păruse că explicația ei atât de neașteptată încât îl apucase un râs nebun. Iar Nina l-a imitat, fără să adauge vreo explicație.

În timp ce serveau cina cu toții în grădină, Pierre s-a plâns de dureri musculare zâmbind:

– Nu mai sunt chiar așa de tânăr.

Adrien a încetat să mai apese pe clapeta pompei, cifrele au înțepenit, a lăsat rezervorul deschis și a rupt-o la fugă spre girofaruri. Cele trei sute de metri i s-au părut o veșnicie. Ca în coșmarurile unde alergi fără să avansezi, unde vrei să strigi și nu scoți nici un cuvânt. A văzut până la urmă bărbatul întins pe jos, cu picioarele inerte. Pete mari de sânge, cu reflexe purpurii. Adrien s-a gândit: „Ce se va întâmpla cu Nina?"

Camionul nu a suferit nici o avarie, nici o urmă pe vopseaua caroseriei, ca și cum șoferul oprise în mijlocul drumului cât să-și facă unele cumpărături. Era palid, pierdut, într-o stare jalnică, repetând:

– Nu l-am văzut, nu l-am văzut.

Una din roțile bicicletei lui Pierre ieșea de sub camion. Ca și cum vehiculul înghițise bicicleta și scuipase ceea ce nu mai voia. Partea superioară a corpului lui Pierre, la fel ca și chipul, erau ascunse sub o pătură. Ca în filmele unde victimele tocmai fuseseră asasinate. Adrien a văzut o geantă abandonată pe o bancă, puțin mai departe. Ce se întâmplase cu ea? Fusese și ea boțită, strivită. A luat-o mașinal și a intrat într-o cabină telefonică. Acasă la el telefonul sunase în gol. Și-a amintit că mama plecase la Lyon pentru toată ziua. S-a simțit singur pe lume, a ridicat capul și i-a văzut pe pompieri ducând trupul lui Pierre pe o targă. A scotocit în buzunare și a găsit o bucățică de hârtie unde Nina mâzgălise numărul de telefon al casei de vacanță unde stăteau cei din familia Beaulieu.

Până la urmă, Marie-Laure i-a răspuns.

După ce a închis, Adrien a început să alerge ca un nebun. S-a întors în gheretă, a luat 2 000 de franci din casă. Era o nebunie, avea nevoie de acest loc de muncă ca să plece la Paris, să-şi găsească o gazdă, să mănânce. Urma să piardă tot, dar nu mai era vorba decât de un instinct. Mintea îi plecase odată cu Pierre Beau pe o targă. Trebuia să o ducă pe Nina departe, foarte departe de aici, aşteptând ca familia Beaulieu să se întoarcă de la Saint-Raphaël.

Repede, foarte repede. Înainte ca Nina să afle. A intrat la firma Damamme fără să se prezinte, roşu ca macul. La recepţie, o femeie grasă cu părul alb, ochelari cu ramă neagră, l-a privit uimită. Îl cunoştea pe băiat din vedere, îşi amintea că era prietenul Ninei, poate chiar iubitul ei, tinerii nu se mai fereau, intrau direct în firmă în timpul orelor de program la birou.

– Trebuie să mă întâlnesc cu Nina!

– Bună ziua. Este la lucru, i-a răspuns sec.

– Trebuie să o iau de aici acum.

– Pardon?

– Ştie?

Femeia s-a uitat la el de parcă era vreun dezaxat sau vreun drogat. Exact în acea clipă cineva de la Jandarmerie a sunat pentru a o informa pe Doamna Ochelari-cu-ramă-neagră că un şofer al societăţii tocmai a lovit un bărbat în piaţa de Gaulle. Un accident mortal. Trebuia ca domnul Damamme seniorul să vină de urgenţă. Nu s-au determinat încă nici cauzele şi nici responsabilităţile accidentului.

În tot acest timp, Adrien deschidea toate uşile. Birouri, sala imprimantelor, rezerve. A ascuns geanta poştaşului pe o etajeră la înălţime, în spatele unor cutii. Nu trebuia să o vadă Nina.

Până la urmă, a găsit-o pe Nina la un birou. Când l-a văzut, l-a întrebat din priviri, fără să scoată nici un sunet. Adrien a ştiut foarte bine să se prefacă. Nu a făcut-o dintotdeauna?

– Azi este vineri, suntem tineri, peste o lună plecăm, Nina, ne ducem la Paris. Dar vreau

înainte să facem o nebunie, să avem un weekend doar pentru noi, te duc unde vrei, acum. L-am anunțat pe bunicul tău. Știe că ești cu mine, a fost de acord, chiar l-a amuzat. Hai, plecăm!

Fata a zâmbit. În acel moment, din cauza zâmbetului, Adrien s-a pișcat tare de mână, ca să nu cedeze și să înceapă să plângă iar. Îi era ca o soră, preferata lui, cea care-l iubea cel mai mult în viață. În clipa aceea, în camera gri cu vedere doar spre pereți a știut pe deplin: Nina va suferi. Senzația era insuportabilă, dar până atunci el îi va oferi fetei ultimele zile lipsite de griji. Ultimele ei zile de copilărie. Va avea suficient timp să descopere adevărul, să devină adult de pe o zi pe alta.

Ca să nu mai treacă pe la recepție, a ocolit-o pe fată, a deschis fereastra din spatele ei și i-a pus:

– Urmează-mă!

– Dar nu mi-am terminat ziua de lucru!

– Cui îi pasă? Ți-o tragi cu patronul.

– Ești prost...

Și-a pus repede pe ea vesta, și-a luat poșeta. Au mers pe niște străduțe ca să ajungă la gară. Să nu întâlnească pe nimeni. Au ajuns la Mâcon cu trenul expres regional de la ora 17.10. Acolo, Nina a ales Marseille de pe panoul de afișaj. Adrien a cumpărat două bilete cu banii furați.

– De unde ai lovelele astea?

– De la tata: premiu pentru că am luat Bacul cu notă mare... Așa că, să profităm de ei!

La ora 23 ajungeau în gara Saint-Charles. Adrien a sunat-o pe mama sa de la o cabină telefonică, în timp ce Nina cumpăra două cornuri cu ciocolată. Joséphine aflase despre Pierre Beau, toată lumea își făcea griji, Emmanuel Damamme o căuta pe Nina peste tot, patronul stației de benzină o sunase pe Joséphine, furios, și voia să depună plângere la Poliție. Ea a adus bani de acasă ca să acopere paguba, l-a rugat să nu spună nimănui despre eveniment, i-a povestit despre bunicul Ninei. Adrien i-a cerut mamei să treacă la familia Beau, să se ocupe de Paola și de pisici.

– Uşa este tot timpul deschisă, dar, pentru orice eventualitate, este o cheie sub ghiveciul cel mare, roşu, de lângă covoraşul de la intrare.

Planul era să se întoarcă ambii duminică, să o ducă pe Nina de la gară direct la Étienne, că o aşteaptă toţi acolo spre seară, ca să-i dea împreună teribila veste. A închis deja telefonul când Joséphine a întrebat:

– Dar unde sunteţi?

Adrien a cumpărat biletele de întoarcere pentru duminică, apoi au luat un autobuz care ducea la mare, s-au oprit într-un golfuleţ numit Plaja profetului. Aerul era călduţ, câţiva tineri făcuseră un foc de tabără, Adrien şi Nina s-au apropiat de ei. Au vorbit, au băut bere, au mâncat pizza, au dansat pe melodia *Sous le soleil de Bodega*. Nina părea fericită, îl privea pe Adrien cum priveşte pe cineva drag. Nisipul era rece. A întrebat-o ce părere ar avea dacă ar dormi în aer liber.

– Da, super!

La ora două noaptea s-au rezemat de o căsuţă de pe plajă, s-au întins unul în braţele celuilalt.

– Te iubesc, Nina, i-a şoptit Adrien. Şi te voi iubi mereu.

– Ştiu, a răspuns ea.

Adrien nu a dormit toată noaptea, gândindu-se la moartea lui Pierre, la consecinţe, la tristeţe. Cum poate viaţa să ia câteodată turnuri atât de bruşte?

Nina s-a trezit la lumina zilei, s-au dezbrăcat, au intrat în Mediterana. Era încă răcoare, dar cerul foarte senin promitea o zi frumoasă. În faţa lor, insulele Frioul reflectau o lumină albă, aproape lunară. Au rămas în dimineaţa aceea multă vreme în apa calmă ca a unui lac, ca şi cum valurile n-ar fi fost decât o legendă.

Profitând de fiecare secundă, au petrecut ziua pe acea plajă plină. Era în vârf de sezon, la mijlocul lunii august. Ninei i-a plăcut foarte mult accentul din Marsilia. Asculta cum se vorbeşte în jurul ei, la fel cum ai asculta versurile unui cântec.

După-amiază, cât timp ea s-a odihnit, Adrien a cumpărat un săpun, pastă și periuță de dinți, două sticle de apă, roșii, un pepene verde și plăcinte sărate. Au purtat aceleași haine timp de două zile, blugi, tricou și vesta pe care au îmbrăcat-o pe timpul nopții. Ziua stăteau în costum de baie. Nina nu a mai vrut să plece de pe acea plajă. Era un duș public în fața căsuțelor și la sfârșitul zilei se spălau, se uscau la soare, așezați pe o stâncă, privind la veliere și la înotătorii întârziați.

– Este cea mai frumoasă zi din viața mea, a spus Nina. De-ar fi fost Étienne și bunicul aici, să mă vadă!

22 decembrie 2017

Femeia sună. Étienne îi deschise. Senzație de jenă, un moment lung de liniște, față în față, ochi în ochi. Nu s-au mai văzut de paisprezece ani. Totul s-a prăbușit ca un sufleu abia scos din cuptor. Până la urmă, nu-i nimic grav. Nu mai este așa de important. Pentru că s-au iubit înainte, nu este obligatoriu să se iubească și acum. Timpul a trecut. Se pare că duce totul cu el, iar dovada este că Nina nu mai tremură.

Are niște espadrile în picioare, luate fără îndoială de la tatăl său. Știa că ea va veni, ar fi putut face un efort să se schimbe. Nina era sigură că a făcut-o intenționat. Să arate că nu este într-o zi prea bună.

S-a îngrășat, are trăsăturile unui bărbat matur, un început de barbă aspră, părul nu mai este așa rebel, frumusețea i s-a cam pierdut. O pasăre migratoare despre care Nina credea că nu va mai călători niciodată. O trăsătură înscrisă în genele lui. Frumusețea devine ceea ce faci din ea. O privire în care se vede că a renunțat la tot ce înseamnă viață, bucurie, poftă de a trăi. Nu mai are speranțe, puține zâmbete, multă oboseală. Un bărbat plictisit. I-a zâmbit până la urmă, dar pe jumătate, zeflemitor. Nu a pierdut această trăsătură.

– Nu credeam că vei mai veni.

Vocea îi este gravă, tărăgănată. Unde este vocea lui superbă? Pune mâna pe umărul Ninei și o sărută pe obraz. Un singur sărut. A băut, i se simte în respirație mirosul.

– I-am promis lui Valentin, șoptește Nina.

– Ai văzut ce simpatic este puștiul meu... Te așteaptă, a pregătit aperitivul. Intră!

Holul atât de cunoscut, mirosul tot același. Un parfum artificial de trandafiri. Scara spre etaj, mobilele nemișcate. Măsuța unde familia

punea cărţile telefonice anuale nu mai există. internetul le-a înlocuit. Pantofarul unde şi-a aruncat de atâtea ori adidaşii înainte de a urca treptele, două câte două, cu picioarele goale, ca să-l întâlnească pe Étienne în camera lui. Bucătăria pe stânga, uşa este deschisă. O bucătărie nouă, cum vezi peste tot, cu o insulă centrală, mobilier alb, piese din lemn decorativ de culoarea cerului. Pe hol, acelaşi tapet. Ceea ce găsea atât de şic pe când era tânără, acum i se pare dintr-odată desuet. Ca şi cum casa a îmbătrânit urât, la fel ca Étienne. Până la urmă, nu există pastile contra îmbătrânirii.

Valentin coboară în șosete, cu un telefon mobil în mână.

– Ţi-am cerut prietenie pe Facebook, ai văzut? Ai Instagram și Snapchat?

– Nu, îi răspunde ea cu un surâs forțat.

În casa aceasta, Valentin seamănă și mai mult cu tatăl său la vârsta tânărului. Prezența lui o tulbură, nu cea a lui Étienne. Acum simte doar că Étienne *al ei* a plecat undeva departe. Că din el nu a mai rămas decât carcasa goală. Că toate celulele corpului său s-au regenerat pentru a lăsa loc acestui necunoscut care o conduce spre o altă cameră. Prea mult timp s-a scurs. Ce-i place acum să mănânce? La ce oră? Ce s-a întâmplat cu obiceiurile lui? Care este formația lui preferată? Dar filmul? Cum se numesc prietenii lui? Şi-a schimbat parfumul. Înainte, îl cunoştea pe de rost. Îi simțea dulceața.

Ea îi urmează pe cei doi, tată şi fiu, spre sufragerie. Marie-Laure, aşezată pe canapea, pare emoționată. Se ridică, se îndreaptă spre Nina, o strânge în braţe. S-a schimbat. Femeia frumoasă de altădată, bronzată, s-a schimbat. *Oare câţi ani are? Cam vreo şaizeci?*, calculează Nina.

– Ce bine-mi pare că te pot revedea, Nina!

Nina o strânge la rândul ei în braţe. Tot acelaşi parfum, *Fleur de rocaille*.

– Scuză-mă, Marie-Laure, scuze.

– Pentru ce să te scuz?

– Că nu am mai venit să te văd.

– Şi eu aş fi putut veni la adăpostul de animale. Am multe lucruri pentru care să-mi cer iertare... Când ai plecat... ar fi trebuit să înţeleg... Dar să nu mai vorbim despre astfel de lucruri. Hai, vino să te aşezi!

Nina aruncă o privire pe deasupra umărului ei, îl vede pe Marc cum îi zâmbeşte, a luat în greutate, o îmbrăţişează. El, cel altădată atât de rezervat, pare acum mai cald.

De câte ori nu s-a plâns Étienne că nu este iubit de tatăl său? Până la urmă, au început să-şi vorbească, să se înţeleagă, să se apropie?

Este rândul lui Louise să se ridice. Are o privire splendidă, cu ochii ei albaştri, o femeie, o adolescentă, mereu strălucitoare, înfloritoare. Fratele cel mare, Paul-Émile, cu soţia, Pauline, şi cei doi copii: un băiat de opt ani, Louis şi o fată de zece, Lola. O femeie blondă îşi face apariţia, scundă, slabă, cam la vreo patruzeci de ani, cu o fire energică.

– Sunt Marie-Castille, soţia lui Étienne.

– Bună seara.

Marie-Castille o priveşte pe Nina ca pe o rivală, ca şi cum s-ar îndoi imediat de ceva. Pumnul strâns şi modul de a spune *soţia lui Étienne* însemnau: *Este al meu*.

„Lucru clar“, se gândeşte Nina, „de îndată ce Étienne atinge o femeie, dă naştere unui simţ al proprietăţii paranoic.“

Nina scoate din poşetă o cutie de ciocolată şi i-o întinde lui Marie-Laure.

– Nu trebuia.

– Ba da, totuşi.

Nina şi-a pus rochia cumpărată în ajun. Se simte deghizată. A trecut chiar în viteză pe la supermarket să-şi cumpere o cremă, un creion roşu de buze pe care l-a înmuiat în balsamul ei gras, doar cât să şi le coloreze puţin, şi-a tras o linie cafenie pe pleoape, la baza genelor. A crezut că a uitat acest gest, dar se pare că el nu a uitat-o.

– Aşadar, tu te ocupi de adăpostul de animale?

– Da.

– Nu mă miră în ceea ce te priveşte. Mai desenezi? Nu? Ce păcat! Am păstrat multe

portrete din cele făcute de tine lui Etienne și lui Louise. Le-am înrămat. Sunt în camera noastră.

Louise este chirurg la Lyon, necăsătorită, fără copii.

– Eu sunt tot polițist, șoptește Étienne. Am întâlnit-o pe Marie-Castille la lucru, este șefa mea.

Marie-Laure și Marc sunt pensionari. Nina aude vag că Paul-Émile și Pauline sunt ingineri și că lucrează la Geneva. Nu mai ascultă pe nimeni. Zâmbește. Articulează: da, nu.

Étienne nu pare bolnav. Să o fi mințit Valentin? Nu pare genul de puști mincinos. Adolescentul face câteva fotografii cu mobilul, pregătește un selfie și le cere tuturor să zâmbească în spatele lui.

Nina simte des privirea lui Étienne asupra ei. Simte că o analizează. Oare la ce se gândește prietenul de altădată? Că s-a schimbat, că a îmbătrânit sau poate la pielea, la ridurile ei? Tot timpul lucrând afară, scoțând câinii la plimbare, adunând pisicile, apoi grijile, cuștile mereu pline, *zilele porților deschise* pentru a mai decongestiona situația, animalele bătrâne care mor, ciuda că nu le-a putut da spre adopție, nu le-a oferit câteva luni într-un coș, la căldură, înainte de marea trecere.

„Toate acestea se văd negreșit pe fața și pe mâinile mele", se gândește Nina.

De îndată ce își îndreaptă privirea spre Étienne, de îndată ce îi caută ochii, el întoarce capul. Își amintește cât de enervant era el când o provoca. Iubirea lui rece. Ciorovăielile lor: „Fă asta, nu face asta!" „N-o mai face pe interesanta!"...

Étienne se ridică.

– Unde te duci, iubitul meu? întreabă Marie-Castille.

Étienne răspunde cu o voce moale:

– Acolo unde nu ai putea merge în locul meu.

Face un ocol spre bucătărie. Deschide un dulap. Ia trei înghițituri de Grand Marnier[44]

folosit de mama lui pentru a flamba clătitele. Ca să-i anestezieze durerea. Simte un gol în stomac. Urcă la etaj, se închide în baie, își dă jos pantalonii, se așază. Capul i se învârte.

Îi trece prin minte o amintire.

Este pe plaja din Saint-Raphaël. Flirtează cu o fată de care este tare îndrăgostit. Cum se numeşte oare? Camille, poate. Da, da: Camille. Ceilalţi o numeau Camomille[45].

– Dar, crede-mă, prietene, nu este genul de fată plictisitoare!

Nu înţelege, zâmbeşte prosteşte, neştiind că ceaiurile de muşeţel sunt calmante. Îşi ţine părul cu mâna stângă ca să nu-i cadă pe faţă, cu mâna dreaptă se plimbă pe corpul ei, pe acolo pe unde este mai interesant. Deodată, între el și soarele ce se ridică apare o umbră. O prezenţă nemişcată. I se pare că aude cum cineva îl strigă pe nume. Întoarce capul, deschide un ochi: maică-sa. În clipa aceasta îi vine să o omoare. O urăşte când îl deranjează în astfel de momente de intimitate. Ce naiba caută aici? Ea stă în contre-jour.

– Ce vrei? o întreabă agresiv.

– Trebuie să ne întoarcem, s-a întâmplat ceva grav.

Lângă ea, apare şi taică-său. Asta mai lipsea! Maică-sa şi taică-său aplecaţi asupra lui. Camille se ridică. *Nuuuuuuuuuuu, nu pleca, este prea bine!* El este în costum de baie, are scula în erecţie, ruşinea vieţii lui în faţa părinţilor. Ce tot îndrugă ei acolo? Să ne întoarcem? Să ne întoarcem unde?

– A murit Pierre Beau.

În sufragerie, Marie-Laure îi toarnă Ninei o a doua cupă de șampanie.

– Ultima și mă opresc: sunt cu mașina.

Ţipetele lui Louis şi ale Lolei alergându-se pentru că unul îi furase celuilalt o figurină *Urzeala tronurilor* îi acoperă vocea.

– În orice caz, vei lua masa cu noi, îi spune Marie-Laure Ninei.

Trebuie să găsească imediat o minciună.

– Nu pot. Trebuie să iau un câine de la veterinar înainte de ora 20.

– Ce câine? întreabă Valentin.

Trebuie să caute o a doua minciună. Se gândește la Romain. Apoi la bătrânul Bob moțăind pe canapea cât timp ea s-a îmbrăcat în mare viteză cu o seară în urmă în fața lui.

– Se numește Bob, este un grifon micuț, nu l-ai văzut dimineață pentru că era deja la cabinetul medicului.

– Ce are?

– Probleme la inimă.

Nina a răspuns instinctiv. „Oare pe cine îl doare inima în jurul acestei mese?" se gândește. Timpul îi desparte pe îndrăgostiți... Nina scrisese chiar un cântec unde povestise perioada comună a celor trei. Era cam așa:

Timpul îi desparte pe cei ce se iubesc
Chiar și pe cei doi miri cărora le ții trena
Din iubirea lor nu vor rămâne decât palide amintiri
Timpul îi desparte pe cei ce se iubesc...

Restul nu-și mai amintește. Nici cuvintele și nici melodia.

Într-o dimineață, fostul soț i-a ars caietele cu texte și desene. I-a zis:

– Scăpăm de vechituri.

Nina a văzut cum textele și desenele ei se mistuie în flăcări. Nu a simțit nici o tristețe. L-a lăsat să o facă fără să spună nimic, era aproape de el, ca o păpușă cu un zâmbet permanent trasat pe buze.

Marie-Castille nu termină nici o frază fără să rostească numele lui Étienne, ca o formă de garanție sau ca o provocare: *Étienne crede că... Étienne vrea să... Lui Étienne nu-i place chiar atât... Étienne spune că... Étienne dormea când...*

Étienne se întoarce chiar acum, se așază la locul lui, lângă soție, pe canapea.

În acel moment, Marie-Castille îl întreabă pe Valentin dacă *tati știe că tu te-ai dus dimineață acolo.*

– Nu. Nu am spus nimănui, răspunde adolescentul.

– Ce nu trebuie să știu? întreabă Étienne.

– Că Valentin a fost singur la adăpost dimineață.

– Mami, este OK, am paisprezece ani! Și, până la urmă, nu m-am dus să vând droguri la ieșirea din vreo școală, am fost la adăpostul Ninei.

– În orice caz, răspunde Marie-Castille într-un mod fals complice, sper că Nina nu ți-a băgat în cap să adopți un animal...

Nina ripostează imediat:

– Nu fac niciodată așa ceva. Ca să ții un animal, trebuie să-l meriți.

Étienne se amuză:

– Nu te-ai schimbat.

– Étienne mi-a povestit că ați făcut muzică și că ați avut o formație, continuă Marie-Castille ca să schimbe subiectul.

– Da, răspunde Nina. Dacă vreți...

– Ador când Étienne se așază la pian, adaugă Marie-Castille.

„Bravo!", se gândește Nina. „Ai reușit să-l plasezi pe Étienne în ultimele tale zece fraze."

Étienne o întreabă deodată:

– Nu vrei să vii la o țigară cu mine?

– Nu fumez, răspunde Nina.

– Este momentul să te apuci.

– Cu astmul ei..., reacționează Marie-Laure.

Étienne se ridică, Nina face la fel fără să o privească pe Marie-Castille care, fără îndoială, trebuie să fie contrariată. Îl urmează în camera ce dă în grădină.

– Pune-ți un palton, e frig afară, îi spune.

– Da, tati.

El zâmbește. Ies afară, în frigul înțepător. Țopăind pe loc. Étienne îi oferă o țigară, femeia refuză.

– Știi bine că nu pot. Și că nu am putut niciodată.

Îi observă o cicatrice traversându-i arcada.

– Ai o cicatrice deasupra ochiului.

El zâmbește.

– Rană de război... Dacă ți-aș spune cine mi-a făcut-o, nu ai crede...

– Îl cunosc?

Étienne schimbă subiectul și întreabă:

– Ești fericită?

– Sunt mai degrabă liniștită decât fericită. Sunt împăcată. Dar tu?

– Ca tine cu țigara: știi bine că nu pot fi altfel. Că nu am putut niciodată.

– Ești bolnav?

Étienne o privește fix. Este tot la fel de directă. În privirea lui se citește mai întâi furie, apoi resemnare. Ca și cum ar fi depus armele.

– Cine ți-a spus?

– Valentin.

Étienne pare uimit. Între ei doi se lasă o liniște lungă. Doar respirația li se mai aude, iar fumul se vede în frig. De fiecare dată când Étienne trage un fum, gura parcă îi ia foc.

– Nu prea am chef să vorbesc despre asta, îi răspunde.

– Ce ai? insistă Nina.

– Nu am chef.

– De ce?

– Nu am chef.

Are aceeași reacție ca în zilele lui proaste. Ca atunci când îi refuza ceva, în copilărie sau în adolescență. Îmbătrânim, ne schimbăm pielea, dar anumite automatisme nu se pierd. Doar părul cade până la urmă.

– Soția ta știe?

– Nu... Dar mă gândeam că nici Valentin... Probabil a căutat bine informația. Ne întoarcem? E tare frig.

Ea nici nu a avut timp să-i răspundă. A împins deja ușa, a simțit căldura din interior, mirosul prăjiturelelor, a auzit vocile, râsetele.

– Aș vrea să plec, spune Nina către întregul grup.

– Deja? se întristează Marie-Laure. Abia ai venit.

– Da, tocmai m-a sunat veterinarul, îmi pare rău.

Toată lumea se ridică și o îmbrățișează pe Nina.

– Ne-a făcut plăcere să te revedem.

Louise îi strânge ambele mâini.

– Voi trece pe la tine să bem o cafea înainte de a pleca la Lyon.

Nina știa că acest lucru nu se va întâmpla.

– Cu cine vei petrece sărbătorile? o întreabă Marie-Laure.

– Cu prietenii de la adăpost și cu colegii. In fiecare an facem așa, împreună: suntem gazdă, pe rând.

– Mai vii? o întreabă Valentin.

– Da... Și tu poți trece pe la adăpost când vrei. Sunt acolo în fiecare zi.

– OK.

– Și eu voi veni, spune Marie-Laure. De data aceasta, chiar voi veni.

Valentin îi face cu ochiul Ninei.

– Te însoțesc, mormăie Étienne.

Cei doi ies împreună din casă și se opresc în fața mașinii Ninei.

– Frumoasă vechitură, nu se poate abține să ironizeze Étienne în fața Citroënului combi.

– ...

– De ce te grăbești așa să pleci? Nu ai nici un câine de luat de la veterinar.

– Nici unul.

– De ce ai venit?

– Pentru Valentin.

– ...

– Seamănă cu tine.

– Semănam și eu cu el acum mult timp. Dar tu, în schimb, ești încă frumoasă.

– Termină.

– Ar fi trebuit să te iubesc și pe tine. La fel ca pe celelalte.

– Nu vrei să termini cu asta?

– Am glumit, scuze. Scuză-mă.

Ea ar fi vrut să-i vorbească despre Clotilde. Dar nu întreabă nimic. Nu era momentul. Și nici locul. Îl mângâie pe obraz. O poveste veche: mâna ei pe chipul lui. Ca o dungă de creion pe pleoape: gesturi care își amintesc de cum eram odată. El îi zâmbește, cu tristețe. Bate de două ori pe acoperișul mașinii și se întoarce pe jumătate.

– Mă bucur că te-am revăzut.

Îl privește dispărând în interiorul casei. Lumina din fața ușii de la intrare se stinge.

Demarează, cu mâinile tremurând de emoție: o bombă cu efect întârziat. Îndreaptă oglinda retrovizoare spre ea, se uită cum arată. Machiajul aproape că a dispărut, înghițit de pielea care nu are obiceiul rutinei de prisos.

Acum are două posibilităţi: să se întoarcă acasă, să-şi încălzească ceva de mâncare la cuptorul cu microunde şi în acest timp să dea cu aspiratorul sau să meargă la Romain Grimaldi ca să afle veşti despre bătrânul Bob. Doar dacă... Abia este ora 19. Nu-i aşa târziu ca să meargă să vadă ce mai face motanul Nicola.

Marcă de lichior francez creat în anul 1880

„Muşeţel", în limba franceză

37

14 august 1994

Așa ceva nu se poate întâmpla. Creierul nu mai recepteazǎ nimic. Nu trimite informațiile corecte. Este la ani-lumină de ea: exact timpul necesar pentru a înțelege unde vor să ajungă cuvintele. Marie-Laure s-a lipit de ea.

– Așază-te, iubita mea: am o veste tristă. Bunicul tău a avut un accident, a fost lovit de un camion, nu a mai putut fi salvat.

Cine *nu a mai putut*? Se poate referi la una sau mai multe persoane.

– Nu a suferit, adaugă Marc.

Nina este incapabilă să se mai miște. Totul a încremenit. A mai văzut-o într-un desen animat. *Candy*, da, ăsta-i.

În țara lui Candy
La fel ca în toate țările
Oamenii se distrează, plâng, râd
Sunt unii răi și alții buni
Și pentru a ieși din situații grele
Este foarte bine să ai prieteni,
Puțină iubire, puțină veselie
Așa-i viața lui Candy.

Da, a văzut un episod în care fata, atinsă de un blestem, se transformă în stană de piatră.

Toți sunt în fața ei, bronzați, întorși din vacanță, așteptându-i reacția. Étienne, Adrien, Louise, Paul-Émile, Marc, Marie-Laure și Joséphine. Dar ea nu mai recunoaște pe nimeni.

O statuie de piatră. Simte cum Marie-Laure gravează pe ea, cu un ciocan și cu o daltă, ca Isabelle Adjani în *Camille Claudel*[46], următoarele cuvinte:

– Ceremonia funerară a lui Pierre va avea loc miercuri, 17 august, la biserica din La Camelle. Va fi înmormântat lângă Odile,

bunica ta. M-am ocupat eu de toate demersurile administrative. Am ales florile și sicriul, tu ești prea tânără pentru astfel de lucruri. A fost accident de muncă. Vei rămâne la noi câteva zile, pe urmă vei decide tu. Joséphine se va ocupa de câine și de pisici.

Nina deschide gura ca să-și audă vocea, sunetul propriei voci: dacă ea îl șoptește, el va scăpa, va schimba blestemul:

– Buni?

Nimeni nu se mișcă. Doar Adrien întinde mâna spre ea, îi atinge brațul, ea îl retrage. Pentru că nimic nu este adevărat. Pentru că tot ceea ce trăiește acum nu poate fi adevărat.

Marie-Laure își ia din nou dalta și gravează o nouă frază pe sufletul Ninei:

– Vrei să mergi la capelă?

Nina îl cheamă din nou. Gata, ajunge acum cu gluma. Trebuie să vină să o ia acasă.

– Buni? imploră ea.

Pierre Beau nu va intra niciodată în această casă fără să-și anunțe venirea. Ea îl va auzi, el va suna la ușă, ca și cum ar suna la oamenii care nu au cutie de scrisori sau au ceva important de primit: un colet, o recomandată, un mandat.

– Sonerii nenorocite! mai scapă el câteodată.

Într-o zi, când era mică, bunicul a făcut turul lui obișnuit cu ea pe ghidon. Era mândru să-i arate străzile pe unde mergea, cu viteza dată de gambele lui. Și să spună tuturor: *Este nepoțica mea!*

Poate că nu mai funcționează soneria. Nina se ridică, picioarele abia o duc, se îndreaptă spre intrare, deschide ușor ușa. Nimeni. Trebuie să-l facă să reacționeze într-un fel, trebuie să pronunțe o ultimă frază. Cuvinte care îl vor enerva groaznic. Șoptește:

– Buni, să știi că mai umblu în corespondență.

Și așteaptă. Închide ochii, într-o rugăciune tăcută. Se pregătește să-l vadă venind ca să-i dea o palmă. Nimic nu se întâmplă.

Film francez biografic, produs în anul 1988, despre viața sculptoriței Camille

Claudel, sora poetului, dramaturgului și diplomatului Paul Claudel

38

22 decembrie 2017

Încă mai lucrez la birou când văd farurile unei maşini luminând uşa din sticlă a bucătăriei mele. Pe urmă se sting. Motorul se oprește. Nicola, la picioarele mele, se joacă împreună cu o pasăre imaginară.

Primesc foarte puţine vizite, iar la această oră, chiar şi mai rare. Cineva sună, deschid. O văd pe Nina machiată. Un rest de cafeniu la marginea ochilor.

– Tocmai l-am văzut pe Étienne, spune ea. Dă-mi ceva de băut!

Nu pot să nu-mi reprim un frison. Simpla evocare a lui Étienne mă zdruncină. Aş da-o afară ca să nu-mi mai vorbească. Să tacă pe vecie. Îmi reprim chiar regretul că i-am deschis. Că nu m-am ascuns. Ca atunci când eram copii şi nu voiam să ies din ascunzătoare. În timp ce am visat mult timp să o găsesc pe Nina în faţa porţii mele, la Paris şi aici.

– Intră!

Se îndreaptă rapid spre Nicola, îl întreabă:

– Ce mai face copilaşul?

Aruncă o privire la bolul de mâncare al pisicii. Deformare profesională. Îi citesc mulţumirea în ochi: casa este primitoare.

Se aşază pe canapea, face o inspecție din ochi, se oprește câteodată și scoate câte un: *Este o căsuță drăguță.* Se ridică să observe mai bine cărțile din biblioteca mea. Ia *Blanc d'Espagne*[47], recunosc romanul după copertă, un plan larg cu mâinile unui copil cu un fular roșu, ținând în mână un bulgăre de zăpadă. În spatele lui, o fațadă acoperită cu *alb de Spania*, culoarea folosită pentru o spoială a vitrinelor când se schimbă proprietarul sau când se lucrează în interior. Albul acesta înseamnă că totul este închis temporar.

Nina îl răsfoiește, se uită la mine, îl închide și îl pune la loc. Nu mă ridic.

– Porto, whisky, martini blanc? Am și Aperol[48] și prosecco[49], pot să-ți fac un *spritz*[50].

– De acord, dar fără gheață, îmi răspunde.

– Știu.

– Îți amintești de asta?

– Îmi amintesc de orice... Ce mai face el?

Până la urmă, am întrebat-o. Este ceva mai puternic decât mine. O curiozitate nestăvilită, ca o boală incurabilă, în condițiile în care toată ființa mea refuză să știe, nu vrea și nici nu poate să mai audă vorbindu-se de *el*. O grefă care nu se va mai prinde niciodată. Un refuz. Nina înțelege imediat că fac aluzie la Étienne. Se așază din nou la locul ei. Ca un copil cuminte. Mi-e greu să cred că este ea la mine acasă. Mă gândeam că nu o voi mai vedea vreodată.

– S-a schimbat. Mult. Pare trist. Are un băiat de paisprezece ani, foarte frumos, adorabil chiar, pe nume Valentin.

– Mi-a spus Louise.

Nina pare șocată.

– Încă te întâlnești cu ea?

– Da. Vorbim despre Adrien și rareori de Étienne.

Face o pauză. Mă privește ciudat. Ca și cum aș fi spus o mare prostie.

– Te mai întâlnești cu altcineva? mă întreabă fixându-mă cu ochii săi negri, atât de întunecați încât nu zărești nimic în ei.

A avut mereu această calitate de a-și închide privirea ca atunci când tragi obloanele ca să nu lași să se vadă nimic dincolo.

– Te referi la un psiholog?

Pe Nina o apucă râsul la gluma mea.

– Nu. La un amorez.

– Pe formularele oficiale bifez căsuța: *necăsătorită, fără copii*.

Îmi zâmbește din nou de parcă ar fi vrut să spună: „Și eu."

– Étienne m-a întrebat dacă sunt fericită, îmi spune.

– Și tu ce i-ai răspuns?

– Este foarte greu să răspund la această întrebare. Mai ales unei persoane pe care nu ai mai văzut-o de paisprezece ani. Îndeosebi lui Étienne.

– Unde te-ai întâlnit cu el?

– Acasă la Marc și Marie-Laure. La un moment, dat am fost singuri în grădină, doar noi doi.

Încasez din plin informația. Nina s-a dus acolo. Pe strada Bois-d'Agland, la numărul 7. Instantaneu am revăzut casa aceea mare, șampaniile, petrecerile unora și altora. Pe Étienne mereu în față și pe Louise, mereu într-un colț, așezată pe un scaun, cu o carte în mână, ca o jucărie cu bateriile terminate. O păpușă blondă cu ochii mari, albaștri, cu mecanismul aparent stricat. Atât de vibrantă și de vie în interior fără ca nimeni să știe cu adevărat cine era ea.

– Ai văzut-o și pe Louise?

Nina spune că da. Cu o tulburare în voce.

– De ce?

– De ce, ce? mă întreabă.

– De ce te-ai adus acolo? La ei? La părinții lui?

Nu-mi răspunde, gândurile îi sunt pierdute, fixează un punct în fața ei. Ca înainte, când mă întâlneam cu ea și când mă atingea fără să mă vadă. Pe urmă, încet-încet, a venit la mine.

– Te întâlnești des cu Louise? mă întreabă.

– Destul.

– Ți-a spus ceva de Étienne?

– Să-mi spună ce?

– Nimic.

– Să-mi spună ce?

– Că părea trist.

– Nu vorbim niciodată de el. Louise știe că suport foarte greu subiectul... Ba chiar nu-l suport deloc, mi-a scăpat fără să vreau.

Se holbează la mine. O servesc cu un al doilea *spritz*, pe care-l pigmentez adăugând o porție zdravănă de martini alb.

– Ți-a vorbit despre Clotilde?

– Nu. Pot să las mașina în fața casei tale?

– Da.

– Mă voi întoarce pe jos. Am băut împreună.

– Este mult de mers până la tine: cel puțin trei, poate patru kilometri.

– Sunt învățată să merg pe jos.

– Este foarte frig în seara asta. Vrei să chem un taxi?

O umflă râsul.

– Un taxi... asta-i o chestie de parizian. Sunt învățată cu frigul.

– Vrei să dormi aici? Am o cameră de oaspeți pentru prieteni. Mică, dar călduroasă.

– Nu, trebuie să ajung acasă, am pisicile de hrănit. Și, până la urmă, de când sunt prietena ta?

Alb de Spania – pigment mineral anorganic, natural sau sintetic, obținut din cochiliile scoicilor sidef. Folosit ca produs de curățenie, dar și în pictură. În text este vorba de un roman cu acest titlu.

Aperitiv slab alcoolizat creat în Italia, în anul 1919

Vin alb italian

Cocktail alcoolic foarte consumat în Italia

39

17 august 1994

Mulți locuitori sunt încă plecați în vacanță și totuși biserica din La Comelle este plină până în curte. O familie întreagă la o singură cutie poștală înseamnă deja multă lume. Tot cartierul a venit să-și ia adio de la poștașul său. Și nu pot încăpea cu toții în biserică. Exact ca atunci când scrisorile se revarsă din cutiile poștale dacă nu au fost strânse la timp.

Unii își șterg ochii cu batiste din pânză. Lacrimile turnate lui Pierre Beau pe fundul unui pahar curg acum pe obraji.

Nina a ajuns între Adrien și Étienne. Câte unul de fiecare parte, ca să o țină de mână: Étienne la stânga, Adrien la dreapta. Nici măcar suferința nu le poate rupe obiceiurile. Au urmat împreună sicriul până în fața altarului. Urmează familiile Beaulieu și Damamme, apoi Joséphine, în spatele lor, ca un văl de tristețe care se întinde prea mult. O ceremonie de căsătorie, dar în sens invers: despărțirea, dezintegrarea.

Nina este ruptă în bucăți. Orfană. După ce că era în bătaia vântului din copilărie, o infirmă și șchioapă, de această dată este terminată: doborâtă cu totul. Durerea va veni mai târziu. Se află în stare de șoc și de teamă. O frică îngrozitoare.

Pierre Beau nu-i cunoștea pe cei din familia Damamme, dar părinții lui Emmanuel sunt prezenți din prietenie pentru familia Beaulieu și pentru a o susține pe Nina, *micuța lor angajată de-o vară*. Până la urmă, unul dintre șoferii lor l-a omorât pe poștaș.

Nina îl cunoaște pe Damamme seniorul. Îl vede în fiecare zi la muncă, la fel cum îi vede și pe ceilalți schimbându-și comportamentul și vocea când el întreabă ceva sau traversează un culoar. Soția lui este drăguță în hainele ei

frumoase și sobre, o blondă cu pielea deschisă. Seamănă cu Catherine Deneuve. Emmanuel are aceeași grație ca a mamei, aceeași privire.

Emmanuel ar fi vrut și el să o susțină de braț pe Nina, dar abia a intrat în viața ei, pe când ceilalți doi prieteni ai ei sunt acolo de multă vreme. Prietenii din copilărie nu se despart. Văzând-o în biserică pe Nina, îl face să se gândească la o căsătorie cu ea. Ciudat ce i-a trecut prin cap în această dimineață. Ar fi vrut să șteargă cu buretele negrul în care ea s-a acoperit, să o atingă, să-i șteargă durerea. Ar vrea să o îmbrace într-o rochie albă și să-i spună *Da* până la sfârșitul vieții. Să ia o baghetă magică de la ursitoarea Cenușăresei și să nu i-o mai dea niciodată înapoi. Se simte îndrăgostit.

Nina nu aude cuvintele preotului. Strânge mâinile lui Adrien și ale lui Étienne. Ar vrea să nu le mai dea drumul. Să se așeze, să se ridice, să se așeze, să se ridice, după indicațiile trimisului lui Dumnezeu. Se uită disperată la statuia albă a lui Hristos, agățată într-o parte a bisericii, puțin mai departe, deasupra unor lumânări pe terminate, aprinse în ajun. La ce se gândește crucifixul? La câte înmormântări a asistat de când este agățat acolo? Ce tată poate suporta să vadă cum fiului său i se întâmplă așa ceva? Iar Sfânta Maria știa? Era complice?

Cum a putut cineva să o separe de bunicul ei? Nu era de-ajuns că au plecat părinții ei? Mai era nevoie de încă o despărțire? Nu ar fi putut să-l mai lase încă vreo câțiva ani măcar? Cât să vină să o asculte cum cântă la Paris și să-l ducă în concediu pe malul mării?

Câteodată se uită la sicriul unde Pierre Beau își va dormi somnul de veci. Nu a mai văzut niciodată vreunul. În mod normal, la optsprezece ani, dacă nu trăiești într-o țară aflată în război, nu ești familiarizată cu moartea.

O fotografie a lui Pierre este pusă pe un șevalet, un portret găsit de colegii lui, pentru că rareori se fotografia.

În această dimineață, Nina se gândește că nici ea, nici Étienne și nici Adrien nu s-au dus

la orele de catehism. Pierre nu avea nici o treabă cu Dumnezeu.

– Înainte, i-a spus el într-o zi, am fost comunist.

Nina n-a știut niciodată ce voia să spună prin *comunist*, în afară de faptul că trebuia să-i apere pe săraci, să împartă banii la toți și că își bătea joc de Biserică. Mai târziu, a învățat la școală că doctrina comunistă putea de asemenea să facă trimitere la Stalin sau la Mao Zedong și că era o ideologie de coșmar. O putere utopică și imposibil de realizat.

Chiar dacă Nina nu s-a dus la lecțiile de catehism, a mai intrat în această biserică să aprindă o lumânare, să spună o rugăciune, să implore cerul pentru ca un băiat să se îndrăgostească de ea.

– Doamne, Dumnezeule, fă într-un fel ca Alexandre să iasă cu mine!

Și lui Adrien i se întâmplă să se roage. Ea l-a întrebat ce anume cerea divinității și dacă este ca și cum ai face o comandă prin telefon la firma La Redoute[51]. Ca de obicei, Adrien, a răspuns:

– Îți voi spune într-o zi.

Cât despre Étienne, el crede că rugăciunile forțează un pic mâna divinității. Intră în biserică precum un turist pentru a observa pereții și statuile, fără să fie prea credincios. Niciodată nu ar îngenunchea ca să se roage în zadar. Consideră că nu este ceva destul de modern, că Biserica aparține secolelor trecute. Că acum există Minitel, calculatoare și jocuri video. Și că, dacă există ceva divin, atunci vine din progres și mari descoperiri, precum racheta *Ariane* sau operațiile pe cord deschis.

Marie-Laure i-a cerut Ninei să aleagă un cântec pentru bunicul. Să răsune după slujbă, pentru omagiul celui care a fost. Pierre Beau nu asculta niciodată muzică, doar RTL. Și Joe Dassin pe furiș. Vinilul preferat al soției sale, ascultat în ziua comemorării morții ei. Nina îl surprinsese, aplecat asupra pick-upului pe care, în restul anului, se depunea praf, pe o comodă, în camera lui. Așa că Adrien, Étienne și Nina au ascultat repertoriul cântărețului cu

ochii holbați. Așa de plictisitor, atât de îndepărtat de ceea ce le place lor, ce venerează. Nu-i același lucru. Mai ales în ceea ce privește orchestrarea. Până la urmă, Nina a ales *Et si tu n'existais pas*. Mai ales pentru fraza: *Ca un pictor ce vede sub degetele sale născându-se culorile zilei*. Pe urmă, nu ar fi ales *Aux Champs-Élysées*, pentru că bunicul nu a călcat niciodată în Paris. Trebuia să o facă pentru prima dată în septembrie, ca să o ducă pe Nina la CROUS. S-ar fi bucurat amândoi să urce la ultimul etaj al Turnului Eiffel.

De îndată ce simte o frământare, o mișcare în mulțimea înghesuită, Nina o întreabă din priviri pe Marie-Laure Beaulieu, ca să-i urmeze sfaturile.

După cântec, sicriul a fost dus pe umeri, la fel ca la intrare. Nina, Adrien și Étienne îl urmează până la ieșire, înainte de a fi băgat în mașina pompelor funebre.

Soarele arde cu putere deja. Ei îi trece prin cap că pentru înmormântarea bunicului ar fi putut vremea să facă un pic de efort, să aibă decența de a ploua, ca la alții. Să înțeleagă durerea oamenilor.

Se trece la îmbrățișări. O mulțime de oameni necunoscuți înainte vin să-și depună pe obrajii ei lacrimi și muci. Le mulțumește. Nu-și mai simte picioarele. Chiar și pentru condoleanțele primite de la toți, nu dă drumul mâinilor lui Adrien și lui Étienne.

Când Emmanuel se apropie de ea, o apucă de ceafă și o sărută pe buze. Unul posesiv. Îi creează repulsie și o liniștește în același timp. Băiatul este foarte frumos, o privește cu ochii plini de compasiune ațintiți asupra ei, o îmbrățișează în fața tuturor, în fața propriilor lui părinți. A semnat un pact între ei doi. Când Emmanuel o îmbrățișează pe Nina, fata simte degetele nervoase ale lui Adrien și Étienne cum o strâng mai mult.

Acum trebuie să urce cu mașina până la cimitir. Să urmeze dricul plin de flori.

Nina este în mașina Espace a familiei Beaulieu, în spate, între Étienne și Adrien. În

spatele lor, Louise și Joséphine. Aproape la fel ca atunci când pleacă la Saint-Raphaël.

Marie-Laure îi întinde o sticlă de apă.

– Trebuie să bei puțin, draga mea. Va fi cald acolo și va fi greu.

Ce bine că Marie-Laure este aici. De când s-a întors de la Marseille, Nina doarme în camera lui Étienne. Marie-Laure se ocupă de tot. Îi spală chiar și lenjeria. Își consumă zilele organizând înmormântarea, completând documente, asigurări, bancă, gestionează viitorul Ninei, măcar atât cât se poate.

Se opresc în fața gardului. Este atât de cald încât abia se disting unii de alții, lumina reflectată de morminte arde retinele. Sunt ca niște umbre care merg până la cavoul familiei Beau. Nina cunoaște locul, a fost deseori cu bunicul ca să depună o floare la mormântul lui Odile. O necunoscută pentru ea, marea lui iubire, despre care nu scotea un cuvânt. Părinții lui Pierre Beau se odihnesc acolo, un unchi și o mătușă prin alianță, un frate mai mic, mort la patru ani, înainte de nașterea lui Pierre.

Preotul a binecuvântat sicriul, florile începeau deja să se ofilească, tijele lor se înmuiaseră sub soarele de plumb, nu vor mai rezista mai mult de o oră.

„Ce idee ai avut și tu să mori în luna august, buni!"

Cu ajutorul corzilor, sicriul coboară să întâlnească pe lumea cealaltă cu *ceilalți*. „Într-o zi, voi merge și eu acolo", se gândește Nina.

Preotul aruncă un pumn de țărână în groapă, Nina îl imită, pe urmă ceilalți. Groparii vor închide cavoul.

Trei plăci comemorative: „Bunicului meu", „Prietenului nostru", „Dragului nostru coleg".

În mulțimea de oameni transpirați ce începe să se împrăștie, căldura fiind insuportabilă, Nina nu vede decât o femeie care o privește, nu o scapă din ochi din clipa când a intrat în cimitir, ținută de mâini de Adrien și de Étienne.

Nimeni nu a remarcat-o, pentru că stătea puțin deoparte, de parcă s-ar fi recules la un

alt mormânt, deşi a venit exact pentru înmormântarea lui Pierre Beau.

Cea mai mare firmă franceză de comerţ prin comandă poştală şi internet

40

22 decembrie 2017

Nina tocmai a plecat. Nicola a adormit într-unul dintre pantofii mei. Și a rămas acolo, fără să se mai miște. Nu mai am chef de lucru. Pahare de *spritz* goale. De obicei, suport bine liniștea. Este chiar un tovarăș de drum care-mi place. Dar liniștea după ea este imposibilă.

Și ultimele ei cuvinte: *De când sunt eu prietena ta?*

Îmi pun un palton și ies. Frigul îmi ciupește fața și mâinile. Nina nu mai este în curte, grădina este goală, întunecată, teiul cel mare pare o stafie.

Îi ating mașina, o caut pe stradă, o zăresc la colț, sub un felinar. Doar o siluetă fragilă și fugitivă care se strecoară cu pași vioi. Mă țin după ea, să nu o pierd.

Telefonul îmi vibrează în buzunar. Este Louise. De parcă m-ar urmări. Nu sună niciodată după ora 20. Pentru a afla vești, Louise sună în intervalul orar de la birou: ora 9 dimineața și prânz sau între 14 și 18.

– Alo?

– Ce faci?

– Merg.

– Unde?

– Pe stradă, în față.

– Este noapte.

– Văd..., zic eu zâmbind.

– Vreau să trec pe la tine?

– Sună-mă mai târziu.

– Ești cu cineva?

– Nu.

– Pari ciudată.

– Par mereu ciudată.

Am închis. Sau măcar nu a închis Louise. N-am chef să o apelez din nou imediat. Trebuie să mă țin după Nina, să merg după urma pașilor ei, la câteva sute de metri în spate. De

câte ori nu am urmărit-o pe când eram copii? Din plăcere. I-am adorat mereu silueta. Văzuți din spate, oamenii sunt mai misterioși, transmit alte povești. Privirile mă interesează mai puțin decât atitudinile.

Nina nu merge înspre casa ei. Face un ocol spre centrul orașului. Suntem singure pe stradă. Nici un alt suflet. Lumina palidă a unor vitrine prin fața cărora trece Nina fără să le privească. La o intersecție o ia pe strada Rosa-Muller, apoi, în fața unei case pare că ezită. Ferestrele sunt luminate. Se întoarce din drum. Mă ascund puțin mai departe, sub o verandă.

Până la urmă, sună. După câteva secunde îi deschide o umbră, Nina dispare în interior. Mă apropii cât mai discret posibil și citesc *R. Grimaldi* scris cu vopsea neagră pe cutia de scrisori. De ce a ezitat să intre aici?

După zece minute, tot nu a ieșit.

Plec în timp ce-mi reprim un frison. O sun pe Louise.

– Poți veni să mă iei?

– Unde ești?

– În fața poștei.

– Vin.

Nu aștept mai mult de cinci minute. Mașina ei reduce viteza în dreptul meu, urc. Nu am mai văzut-o pe Louise de la începutul verii trecute. Este înfofolită într-o geacă albastră, o ținută sport de iarnă. Poartă adesea albastru, ca să se asorteze cu ochii ei. Medicul din ea mă examinează înainte de femeia Louise. Mă scanează din cap până în picioare într-un sfert de secundă. Ca un fulger. La fel ca Nina cu hrana pisicii.

– Te duc acasă? mă întreabă.

– Da.

– Ești bine?

– Da.

În mașină, parfumul ei mă îmbată. Mă uit la profilul perfect al femeii, hotărât în ciuda blândeții chipului.

– Mulțumesc că ești aici. În viața mea. Ce m-aș fi făcut fără tine, Louise?

Nu răspunde, se mulțumește să-mi zâmbească trist.

Ajungând în curte, observă mașina adăpostului de animale oprită în fața casei mele.

– Nina este aici?

– A plecat.

– Și de ce este mașina ei aici?

– Pentru că a băut prea mult, s-a întors acasă pe jos.

Face o pauză.

– Nu știam că te vezi din nou cu ea.

– De foarte puțină vreme. M-am întâlnit cu ea de două ori într-o săptămână. După ce nu am mai văzut-o de foarte multă vreme.

Louise îmi mângâie mâna.

– Tremuri, îmi spune.

41

17 august 1994

Este ora 14. Nina este aşezată pe canapeaua familiei Beaulieu, în sufrageria unde a dansat atât de frecvent. Priveşte fără să vadă ultimele persoane participante la funeralii. Ele mai mănâncă ceva înainte de a pleca pe drumul lor.

Care drum?

Pierre nu-i ştia decât pe oamenii de aici. Nu a călătorit niciodată decât prin cărţile poştale ilustrate distribuite de el. Familia Damamme nu mai este aici. Emmanuel a trecut repede. Nina a simţit că ar fi vrut să o vadă în această seară, dar nu a îndrăznit să i-o ceară. Sau a făcut-o, dar ea nu-şi mai aminteşte. Două tacâmuri vor fi puse pe masa din bucătărie de către un personaj invizibil, dar ea nu se va duce. Cu siguranţă că nu se va mai întoarce aici. În cincisprezece zile va pleca din La Comelle. Rămâne de văzut cine va avea grijă de animale. Marie-Laure şi Joséphine s-au ocupat. Căţeaua şi două dintre pisici în casa uneia, iar celelalte două, mai bătrâne, în apartamentul celeilalte femei.

Din ziua în care s-a întors de la Marseille, Nina nu a mai venit acasă. Au sfătuit-o cu toţii să stea departe deocamdată, de parcă bunicul minase grădina înainte de a muri. Locul crimei era acolo.

Doar Joséphine mai trece dimineaţa şi seara, să-i dea de mâncare Paolei. Să deschidă obloanele şi ferestrele pentru a aerisi puţin.

Dar acum trebuie să se întoarcă. Nina vrea să scape. Să-şi găsească lucrurile, camera. Se va duce singură. Să înfrunte. Se va strecura afară din camera lui Étienne când va fi momentul potrivit. Fără ca nimeni să bage de seamă. Îi va suna pe băieţi mai târziu, ca să se întâlnească. Mai întâi, are nevoie de

singurătate. Pierderea bunicului a îmbătrânit-o. Are sentimentul că a împlinit o sută de ani, așa de greu se mișcă.

Afară, soarele este tot arzător. Nina nu se poate abține să nu se gândească la bunicul. Îi este cald sau frig în groapa aceea?

Merge de-a lungul străzilor și ajunge în fața casei sale în câteva minute. Împinge poarta, Paola doarme sub un copac, în coșul instalat de Pierre lângă un scaun balansoar, unde el și-a făcut ani de zile siesta. Nina se duce să se așeze acolo, închide ochii. Își bagă mâna în blana cățelei. Două pisici își fac apariția la picioarele ei.

„Viața nu va mai fi niciodată ca înainte. O frază tâmpită pentru o telenovelă de prost gust", se gândește Nina, „și, cu toate acestea, viața nu va mai fi niciodată ca înainte." În fond, viața era ușoară, liniștită, alintată, lângă bunicul. Când l-a văzut ultima dată? În seara când au cinat toți trei în grădină, cu Adrien. Ea i-a spus: „Noapte bună, buni!", repede, fără să coboare ca să-l îmbrățișeze. A doua zi dimineață era deja plecat la muncă atunci când s-a trezit ea. Pe urmă a fost Marseille, fuga cu Adrien, puterea prietenului său de a o proteja. Putere sau slăbiciune: îi va fi frică probabil toată viața că va purta de unul singur durerea Ninei. Așa că a dus-o undeva, așteptând ca Marie-Laure să ducă la bun sfârșit treaba mai urâtă. Este dură cu el. Dar nu se poate abține să nu se întrebe: această fugă în Marseille este un gest de dragoste sau de lașitate?

Împingând poarta casei, simte o durere, o amețeală, o presiune de rău augur. Ca și cum ar intra într-un loc necunoscut și ostil.

Voia doar să fie singură, față în față cu lucrurile lui Pierre Beau ca să se obișnuiască cu neantul, să aranjeze, să trieze, să recitească. Abia când trece de pragul bucătăriei își dă seama că toate dulapurile întredeschise au fost golite. Nu mai este nimic de mâncare. Nici măcar sarea și piperul nu mai sunt la locul lor. Nu mai este decât masa, fără scaune. Nina deschide frigiderul din reflex: este și el gol și

scos din priză. Nu înțelege ce se întâmplă. Ca și cum s-ar pregăti o mutare. Fără să anticipeze nimic, fără îndoială din reflex pentru că este cuvântul cel mai des pronunțat de la nașterea ei, Nina îl strigă:

– Buni?

Vocea îi răsună fără ecou.

Își ține respirația când intră în camera lui Pierre Beau de la etaj. Totul a dispărut. I-au jefuit viața. Viața lor. Nu doar discurile de vinil, pick-upul, hainele, perdelele, patul. Nu rămâne decât dulapul cel mare, demontat. Până și fotografiile au dispărut. Pentru Nina este o a doua moarte. O trădare, o lovitură de grație.

Cine a făcut *așa ceva?*

Joséphine, imposibil. Marc și Marie-Laure Beaulieu nu au plecat de lângă ea. Și ei nu ar fi îndrăznit niciodată. Nu ar vrut să-i facă vreodată ceva rău. Cu siguranță, niște străini, un furt. Cineva a profitat de moartea bunicului ca să intre în casă. Pierre i-a spus câte ceva despre oportuniștii care studiază anunțurile de deces, caută adresa defunctului, observă obloanele trase și cutiile de scrisori pline și fură tot înainte de succesiune. Dar până și o căsuță muncitorească, precum a lor? Dincolo de legăturile de iubire ce-i uneau, nimic nu mai avea valoare sub acest acoperiș. Poate cărțile legate în piele, opera integrală a lui Victor Hugo, pe care o *doamnă deosebită* i-o oferise la început, pe când era tânăr poștaș. Întreaga colecție a dispărut, împreună cu restul. Era așa de mândru de *comoara* lui. De fiecare dată când avea vreo problemă legată de bani, Pierre îi spunea Ninei: „Dacă va fi nevoie, voi vinde cărțile lui Victor Hugo".

Nina ezită să meargă în propria cameră, aflată la câțiva metri, la capătul holului strâmt. Poate că hoții sunt încă aici, ascunși pe undeva. Are senzația unei străine în propria casă. I s-a luat totul în câteva zile.

Nina o cheamă pe Paola, cățeaua urcă scările și își pune botul umed în mâna stăpânei. Nina se gândește că nu va putea

niciodată să se despartă de animalele sale. Nu acum.

Împinge uşa camerei sale. Nimic nu pare să lipsească. Posterele şi fotografiile sunt tot agăţate pe pereţi. Casetele audio, romanele, schiţele în cărbune, picturile în ulei. Deschide sertarele comodei şi găseşte lenjeria intimă şi cearşafurile de plajă. Totul a fost scotocit şi aranjat aproximativ. Este ca un viol. I-au fost atinse lucrurile personale. Coboară din nou în salon: nu mai există măsuţa joasă, televizorul sau casetofonul. Chiar şi casetele VHS au dispărut. Filmele ei şi ale bunicului. Anul trecut, de Crăciun, ea i-a oferit integrala Jean Gabin.

Vechea canapea, atât de urâtă încât Nina o acoperise cu cearşafuri, dispărută. Accidentul le-a furat viaţa, hoţii - amintirile de zi cu zi. Nina se aşază pe podea, aşteptând să-i treacă mai repede criza bruscă de astm. Rămâne aşa cam o oră până când aude afară vocile lui Adrien şi Étienne, care o scot din toropeală.

Aşa o găsesc ei acolo, aşezată pe podea, cu Paola aproape de ea, în mijlocul unei case pustii, cu respiraţia dereglată şi cu o dorinţă nestăvilită de a muri.

23 decembrie 2017

Şcoala generală Georges-Perec este goală. Sălile de clasă sunt închise.

Doar Romain Grimaldi lucrează la birou. A venit în trecere. Pentru că este singur, pentru că se plictiseşte. Să-l plimbe pe Bob, o dată, de două ori, este interesant, dar afară este frig. A aşezat un radiator mic la picioarele lui, nu şi-a scos paltonul, citeşte corespondenţa, răspunde la câte e-mailuri.

Elevii încă mai lenevesc în pat, aşteaptă să-şi deschidă cadourile şi privesc la televizor. Oamenii petrec în familie. Cea a lui Romain este în Australia.

Aseară i-a propus Ninei să se întâlnească la el acasă pentru a petrece Crăciunul. Fără să stea pe gânduri, femeia a fost de acord. Nu se aştepta să primească un răspuns afirmativ.

Nina.

Câteva telefoane, între care unul la arhivele departamentale *din partea lui*... şi Romain a primit rămăşiţele dosarului ei şcolar. Nişte fărâme. I-a citit notele şi evaluările de la Bacalaureat, cele care au rezistat timpului. O elevă serioasă la toate materiile. A reconstituit *puzzle*-ul: bacalaureat cu note mari, filiera arte plastice, nota 17 din 20. Ar fi trebuit să meargă la facultate. De ce a rămas aici? Anumite desene ale Ninei au fost scanate. Portrete în cărbune, doi băieţi, mereu aceiaşi, cărora le-a creionat trăsăturile într-o manieră surprinzătoare. Era talentată, fără îndoială. Meseria lui era să repereze elevii buni. Ceea ce a simţit la adăpostul de animale, când a văzut-o pentru prima dată.

Aseară a venit la el. Sunt zece zile de când bate la uşa lui fără să-l anunţe înainte. Sună şi după câteva minute fac dragoste. Nu ştie deocamdată dacă venirile acestea îl atrag sau

nu. Elevii săi numesc asta *a avea un crach*. Romain nu știa expresia care înseamnă că te simți atras de cineva. *Adică a te îndrăgosti, domnu'. A-ți plăcea de cineva!*

Nina este rapidă, face lucrurile prea brusc, nu are răbdare. Gesturile ei fac exact opusul a ceea ce arată prin voce și privire: o profunzime și o blândețe. Pare afectată, neîncrezătoare, crispată, ca și cum ajungea la orgasm în patul lui Romain și făcea totul pentru a-l satisface și pe el. Nu pentru a-l iubi.

Și totuși, dacă în seara aceasta nu ar veni, golul i s-ar părea imens.

*

Étienne deschide ochii, îi vine greu să se trezească. Chiar dacă mintea îi dictează că este ora deșteptării, ceva în el refuză, corpul îl împiedică. Îi vine să se arunce imediat într-un somn adânc. Să se ducă diminețile, să se ducă zilele. Să continue să mai viseze puțin. Să se trezească înseamnă să se ducă acasă. Or, el nu are forța necesară. Marie-Castille nu mai este în pat de multă vreme. Afară, o lumină gri, de iarnă. Étienne aude voci la parter. Mai întâi cele ale părinților. Pe urmă, timbrul lui Valentin, mai ascuțit, care urcă până la el. Fiul lui. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe acest băiat! Nu s-ar fi crezut niciodată capabil să iubească pe cineva mai mult decât pe sine însuși. Miros de cafea. De pâine prăjită. De masă de prânz. Totul se amestecă în casa copilăriei lui. Aruncă un ochi la ceas: 11.15. Trebuie să se ridice. Să se spele, să se îmbrace. Ca de obicei, Marie-Castille povestește cui vrea să asculte că el are nevoie de odihnă, că se recuperează, că *trebuie lăsat să doarmă, săracul*.

Se gândește din nou la Nina. La șocul avut când a văzut-o ieri. Nu s-a schimbat. Poate textura pielii, nu așa frumoasă ca înainte. Cu ani în urmă, pielea îi era de satin, ca o pudră fină, de nisip brun. Se gândește la ceea ce i-a spus ea. Valentin știe. Cum a aflat? Étienne nu a spus nimănui. Și a lăsat toate rezultatele analizelor medicale la birou, într-un sertar închis cu două broaște. Nu a adus niciodată

urmele bolii sale acasă. Când Marie-Castille va afla, se va speria, iar Étienne vrea să trăiască departe de agitație. I se pare de neimaginat cum se va schimba privirea celorlalți când se vor uita la el. Să-și manifeste ceilalți empatie, milă față de el? Imposibil! Meseria lui nu face decât victime. Să nu fii niciodată de cealaltă parte. Doar Louise știe. Numai că Louise tace. Este mereu tăcută.

Este în stadiul 3. Ceea ce înseamnă *local avansat*. Traducere: are metastaze peste tot. O operație pentru oprirea răspândirii, apoi primele ședințe de chimioterapie. Un protocol de șase luni. Pe urmă să vadă cum se comportă tumoarea. Dacă crabul se bagă în carapace în fața adversarului. O ședință la două săptămâni. În ambulatoriu. Un cateter pe braț prin care îi va fi injectată otrava. Între timp, poate citi ziarul dacă dorește. Chiar i s-a spus:

– În timpul ședinței, nu vă împiedică nimic să priviți un film sau să faceți ce vă place.

Numai că lui îi place să înoate împotriva curentului, să facă surf, să cânte la chitară, să-și ducă băiatul la școală, să-l privească pe furiș cum se distrează cu prietenii lui, să bea o cafea neagră la barul de lângă comisariat, adrenalina din timpul unui flagrant delict, să prindă un criminal, să o surprindă pe Marie-Castille mâncând o înghețată în timp ce se ascunde ca să nu-l tenteze și pe el, mirosul cremei ei de noapte când se culcă alături, să asculte muzică. Nu va merge să se îngrijească de sănătate.

Va crăpa undeva în aer liber, pe malul mării, mai degrabă decât să se chinuie luni întregi degradându-se fizic, până când soția și fiul său să-și amintească mai mult numărul camerei de spital decât trăsăturile feței.

*

„Al naibii cadou de Crăciun!", își spune ea între dinți. Un câine legat în fața adăpostului de animale. Trei centimetri de sfoară. Terorizat când se apropie Nina de el. Pare rușinat că a fost adus acolo. De câte ore stă strangulat? Tânăr, abia de are un an, ud, înfometat, tot

tacâmul. Un soi de ciobănesc de Pirinei încrucişat cu ghinion. Ninei îi venea să plângă. Prea mult deja. Cât timp va mai rezista? *Şi toţi proştii ăştia care vor să-şi ofere pui de câine pentru Crăciun. Cine va mai avea grijă de ei pe la sfârşitul lunii iulie, când nu vor mai fi* aşa *drăguţi? Aşa sunt eu: naivă.*

– Ce faci în vacanţă?

– Îmi alung potaia de acasă. Şi poate şi copiii, şi nevasta, dacă mă calcă pe nervi. Viaţa este scurtă, trebuie să profităm de ea.

Iar tu, biata de tine, repari prostiile altora.

Îl dezlegi, îl bagi în cuşca lui, îl ştergi, îl linişteşti. Pute, tremură. Ea se uită la pielea lui, are sau nu paraziţi, marcat sau nu, identificat sau nu.

Îi dă apă şi bobiţe. Câinele se aruncă asupra lor.

Nina recunoaşte motorul maşinii lui Simone. Se simte mai uşurată, nu avea curajul să înfrunte singură acest abandon de dimineaţă. Simone lasă o cutie de bomboane de ciocolată pe biroul Ninei spunând: „Pentru toată lumea!", pe urmă coboară ochii, se holbează şi spune:

– La naiba! De unde a mai apărut şi ăsta?

– Cadou de Crăciun, agăţat de poartă.

– Unde o să-l punem?

– Bună întrebare. Vom face poze şi o să-l arăt agenţilor din oraş.

– La această oră, agenţii din oraş dorm încă.

– Ştiu.

– Ai venit pe jos?

– Da.

– Eşti curajoasă.

– Mai puţin ca tine, Simone.

Simone nu răspunde. Arată câinele transfigurat de frig, încălzindu-se sub păturică şi observându-le pe cele două femei. Ca un acuzat care-şi aşteaptă verdictul.

– Ce nume îi vom pune? Crăciun? Iisus? Maria?

Simone îl mângâie.

– Are culoarea unei prăjituri *cannelé*[52].

– Atunci să-i rămână numele Cannelé, decide Nina.

După ce i-a plimbat, curățat și îngrijit pe ceilalți, s-a făcut ora 15. Au venit și doi voluntari ca să-i ajute la plimbatul câinilor. În timpul perioadei reci, cum clădirile sunt vechi, Nina pune paie în fiecare cușcă. Nu are voie să o facă, din motive sanitare care-i scapă, dar nu o rabdă inima să își lase animalele să înghețe. Adaugă și o păturică în coșuri și în interiorul cuștilor.

Pe perioada iernii, Simone fierbe resturile puse deoparte de măcelar. Nina urăște mirosul de abator ieșit din oalele mari unde gătește Simone, dar zeama încălzește animalele. Înainte de a pleca, Simone face poze cu Cannelé și Nina le postează pe rețelele sociale.

Găsit în această dimineață legat de gardul adăpostului, mascul, aproximativ un an, neidentificat. Dacă îl recunoașteți, vă rugăm să ne contactați.

Genul acesta de anunț este apă de ploaie. Speră doar să-l ia cineva pe Cannelé din milă. Adopțiile sunt ca și disparițiile: cu cât trece mai mult timp, cu atât ai mai puține șanse să primești vești.

*

Mașina adăpostului nu mai este oprită în fața casei mele. Nina a venit să o ia mai devreme, dar eu nu am auzit-o.

Caut peste tot un mic mesaj pe care să mi-l fi lăsat, în cutia de scrisori, sub ușă, în coșul lui Nicola. Nu contează ce, doar un: *Salut, pe curând, te îmbrățișez, Crăciun fericit, o să mai trec pe la tine la un moment dat, ai grijă de tine, mă bucur că te-am văzut.*

Da, orice.

Simt că o iau razna.

Scriu o informare pentru cititorii ziarului precum că toate căutările cu ajutorul sonarului s-au oprit definitiv la Lacul din Pădure. Nici un alt corp nu a mai fost descoperit în perimetrul de unde a fost scoasă mașina. Nici bijuterii, nici metale, nici vreo armă. Se pare că nu există decât o singură victimă, cea găsită între rămășițele mașinii.

Singurul indiciu, pe care mi l-a confirmat o cunoştinţă, jandarm în La Comelle: corpul era pe bancheta din spate a autovehiculului şi nu în faţă. Suicid, accident, crimă, toate sunt la nivel de supoziţii. Doar timpul va permite aflarea adevărului.

Noaptea trecută am visat-o pe Clotilde Marais. Era aşezată lângă mine, pe patul meu. Un coşmar. M-am trezit lac de sudoare, cred că am şi strigat în somn.

„Virginie, este totuşi incredibil că vorbeşti despre cazul meu în ziar." Râdea de mine, vorbea foarte tare. Iar eu îi răspundeam tremurând: „Dar, Clotilde, nu eşti tu cea din maşină". Îmi zâmbea, la fel cum făcea când ne întâlneam pe culoarele liceului. Zâmbea peretelui din spatele meu, iar acest perete era Étienne. M-am întors, Étienne era acolo, avea şaptesprezece ani şi plângea cu lacrimi de sânge.

Prăjitură mică din aluat moale, cu rom şi vanilie, cu o crustă fină, caramelizată. Specialitate din zona Bordeaux, Franţa

43

17 august 1994

Este ora 21. Adrien stă întins în pat, în camera Ninei. Îi ascultă respirația, fata ațipește câteva minute din când în când, se trezește tresărind, stă de vorbă cu ea, îl întreabă lucruri pe care încearcă să le înțeleagă: „De ce mi se întâmplă mie?", „Ce-o să se întâmple cu mine?", „Cine a luat totul din casă?", „Crezi că buni ne vede de acolo unde se află?", „Crezi că există viață după moarte?", „Nu s-a sinucis totuși din cauza plecării noastre la Paris?", „De ce nu l-a văzut șoferul?", „Care a fost ultimul lui gând?", „Dar mama, cum va ști că tatăl ei a murit?", „Crezi că va veni să mă caute?"

Întrebări repetate continuu.

– Crezi că s-a întâmplat pentru că citesc scrisorile altora? Sunt pedepsită?

– Nu o mai faci.

– Ba da, am reînceput...

Adrien o mângâie pe păr, o liniștește, îi repetă că el este acolo și că îi va fi mereu alături.

– Și dacă mori și tu? îi șoptește.

– Nu voi muri.

– Cine poate ști?

– Eu o știu.

Paola sforăie zgomotos. Nu știe că în curând va merge să trăiască în altă parte.

Casa nu era a lui Pierre Beau, o avea închiriată de la Primărie. Va trebui predată. Drama merge prea departe, prea repede, durerea este profundă, adâncă. Un tăvălug sufocant.

Chiar dacă Joséphine și Marie-Laure au asigurat-o că va fi mereu un loc pentru ea în casele lor, asta înseamnă un loc, un pat pliant sau unul normal în camera altuia. Adrien îi amintește că în câteva săptămâni vor trăi cu

toții la Paris. Că viața va continua. Dar Nina se simte fragilă ca un pahar de cristal de Boemia pus pe șinele unui tren mergând cu o sută cincizeci de kilometri la oră. Crede că nenorocirea nu poate fi evitată.

Marie-Laure și Marc Beaulieu se duc la Jandarmerie pentru a depune plângere pentru jaful din casa lui Pierre Beau. Vecinii nu au văzut nimic. În luna august, cei mai mulți sunt plecați în vacanță. Hoții au profitat. Nu există urme de efracție, dar, când jandarmii au aflat că o cheie era ascunsă sub un ghiveci de flori din fața ușii de la intrare, au ridicat ochii spre cer.

– Dar câinele?

– Este prea blând ca să muște.

Adrien se pregătește să adoarmă. Sunt cu toții epuizați. De la întoarcere din Marseille, au avut mai multe nopți albe și zile triste la rând. „De câte ori Adrien și Étienne au dormit aici?" se gândește Nina. Pachete de *Kit-Kat* și de bomboane pe podea. Fâșâitul sacului de dormit de fiecare dată când unul dintre ei se mișca în somn. De câte ori Pierre Beau, văzând în ce stare se află camera, nu a strigat:

– Nina! Fă-ți curățenie în cameră! Și aerisește, vă put picioarele!

Nu va mai striga. Nina se întreabă dacă unde este el acum sunt și cutii pentru scrisori. Impozit pe case de distribuit. Dacă s-a întâlnit cu Odile. Dacă fac turul paradisului împreună.

Adrien doarme, cu mâna în cea a Ninei. Fereastra este larg deschisă. Temperatura începe să scadă. În depărtare, o familie care încă n-a fost lovită de necazul unui doliu se agită în jurul unui grătar. Nina aude râsete, pahare ciocnite, copii jucându-se într-o piscină din plastic. Pe strada ei nu este ca la Emmanuel: piscinele sunt din cele gonflabile.

Cu puțină vreme în urmă, telefonul fix – care, în mod miraculos, nu a fost furat – a sunat de trei ori la un interval de sferturi de oră. Nina este sigură că el era: Emmanuel o caută.

Etienne trebuie să fie cu Clotilde. Nu a mai văzut-o de la întoarcerea din Saint-Raphaël. A tot evitat-o sub pretextul pregătirilor pentru înmormântare, dar în această seară nu a mai putut scăpa. Vrea să pună capăt relației lor. Trebuie să înțeleagă că el pleacă în scurtă vreme la Paris și că nu-și dorește decât un singur lucru: să nu aibă nici o obligație la optsprezece ani.

Ninei îi este sete.

Spre seară a trecut Joséphine să aducă un bax de sticle de apă și provizii pentru bucătărie. A descoperit șocată casa goală.

– Azi-dimineață, totul era în regulă.

Ninei aproape că îi este frică să coboare în casa goală. Fantoma vagabonzilor bântuie locurile, nu aceea a bunicului său. Aprinde lumina din hol, se duce la bucătărie. Un parfum necunoscut plutește în casă. O străbate un frison, ia o sticlă de apă și urcă repede în camera sa. Adoarme aproape imediat. S-a trezit la câteva minute după un coșmar, ușurată că deschide ochii. I se pare că aude zgomot în grădină, poate că sunt pisicile. Se apleacă la fereastră, nu este nimeni, strada este pustie, doar o camionetă albastră, veche, este oprită puțin mai departe. Fluturi de noapte încep să danseze la lumina becurilor de la iluminatul public. Adrien și Paola dorm profund.

Ninei nu-i mai este somn. Se ridică, își ia o pereche de papuci de casă ca să coboare la ușa de la intrare. Două dintre pisici vin să caute mângâieri. Deschide ușa, ele o urmează. Se așază pe o treaptă, observă cerul, noaptea care începe să cadă. Nu reușește să-și imagineze cum va arăta viitorul. Înainte, se arăta frumos, necunoscut, plin de speranță. În seara aceasta, este imposibil să i se prefigureze. Toate puterile îi sunt anesteziate, mușchii vieții ei atrofiați.

O ușă se deschide în spate. Cele două pisici au luat-o la sănătoasa. Doar că nu este vorba de ușa de la intrare, ci de aceea de la pivniță. Nina este îngrozită. Un film horror, ca acelea văzute de Étienne și de Adrien, închiși noaptea într-o cameră.

Numai că acum nu mai există un ecran: acolo, sub ochii ei, se zărește umbra unui bărbat foarte înalt, purtând o cutie mare plină de antichități pe care ea și bunicul le puneau la vânzare cu ocazia târgului de vechituri din luna mai. Cu banii câștigați își ofereau o omletă cu brânză la serbarea câmpenească organizată de Primărie. Nina recunoaște o lampă de veghe mică ce i-a aparținut cândva și câteva păpuși, între care și cele Barbie ale ei. Când o vede, bărbatul se oprește puțin, apoi își continuă drumul bombănind ceva neînțeles, o atinge în trecere și dispare în stradă. Nina nu îndrăznește să se miște, nici să-l strige pe Adrien în ajutor. Este ca paralizată. Creierul este deconectat. Ca atunci când Marie-Laure i-a spus despre moartea bunicului. Incapabilă să facă un gest. La surpriză și la groază se adaugă spaima: altcineva urcă scara. Câți sunt acolo jos, în minuscula pivniță unde sticlele stau alături de instrumentele de grădinărit, veselă descompletată și borcane cu dulceață? O altă umbră se profilează: este o femeie, foarte subțirică, slabă chiar, cu păr până la umeri. Cum este în contre-jour, Nina nu-i vede chipul. Duce un obiect greu, impozant, mai mare ca ea. Îl recunoaște imediat: mașina de cusut Singer a bunicii. Chiar înainte de a stinge becul cu o lovitură de umăr pe întrerupătorul mare, femeia se oprește zărind silueta neclintită a Ninei întoarsă spre ea, așezată pe o treaptă de la intrare. Femeile nu sunt luminate decât de lumina asfințitului. Una palidă, care le face să semene cu niște fantome.

Cu gura uscată, Nina nu reușește să articuleze nici un cuvânt. Necunoscuta închide ușa și o lovește ușor cu piciorul, atât cât trebuie ca să se audă zgomotul că este închisă. Ai spune că știe ce gesturi trebuie făcute. Cele pentru întrerupător și acum, cel cu ușa, de parcă era familiară cu locurile, la ea acasă. Iar Nina era în vizită.

– Salut. Nu-ți fie frică, nu sunt decât eu.

– ...

– Am venit să-mi iau ce-mi aparține.

– ...

O voce tremurândă. Nesigură.

– Stai să duc asta, că e grea a naibii. Şi mă întorc.

La fel ca bărbatul de adineauri, o atinge pe Nina şi dispare în stradă. Apare după doar câteva secunde. Singură. Cu braţele goale. Bărbatul probabil că o aşteaptă afară.

– Nu ştiam că erai aici. Eşti aşa de drăguţă. Te-am văzut la înmormântarea bătrânului.

– ...

– Ţi-ai pierdut limba?

– ...

– Ştii, nu-i aşa uşor... Viaţa-i grea pentru toată lumea.

– ...

– Îmi vei spune că nu ne cunoaştem. Nu ai cum să-ţi aminteşti, erai prea mică.

Se aşază cu o treaptă sub Nina, se întoarce spre ea aprinzându-şi o ţigară. Flacăra scurtă a chibritului îi luminează faţa. Poartă o pereche de blugi foarte strânşi pe trup şi o bustieră roşie care-i lasă liberi umerii osoşi. Femeia este un sac de oase. Pielea îi este fină, albă, lăsând la vedere vene albăstrii la gât şi pe braţe.

– Nu mai stau. Avem drum de făcut...

Trage fumuri adânci. Unghiile îi sunt roase până la sânge.

– Nu voiam să mă vadă nimeni, mai ales vecinii...

Îşi striveşte ţigara cu călcâiul pantofului ei stricat.

– Ai prieteni aici. I-am văzut la cimitir, te ţineau de mână.

Se ridică sub privirea interzisă a Ninei. Vrea să spună ceva, o sărută pe obraz şi se întoarce, cu pas rapid. Câteva secunde mai târziu, camioneta albastră dă puţin înapoi şi dispare apoi în noapte. Nina zăreşte profilul lui Marion pe locul pasagerului, coboară geamul ca să intre aer fără să o privească, fără măcar un semn cu mâna.

Nina rămâne câteva minute nemişcată, pietrificată.

Femeia era la cimitir dimineață... Fără îndoială că, în timpul ceremoniei de la biserică, cei doi au intrat, au reperat locul, pe urmă bărbatul a golit casa în timp ce ea asista de la depărtare la înmormântare.

Până la urmă, Nina se ridică, clătinându-se ca o frunză în vânt și vomită fiere pe hortensiile bunicului. Reușește cu greu, ca o bătrânică, să ajungă până la telefon și apăsă pe butonul *apel*. Emmanuel Damamme răspunde imediat, de parcă ar fi dormit cu aparatul în mână.

– Vino să mă iei, îl imploră.

– Unde ești?

– La casa bunicului.

– Vin.

Urcă apoi în cameră, îl observă pe Adrien dormind. Un copil. Îi apare deodată foarte tânăr. Numai ea a trecut brusc la viața de adult. Are nevoie de cineva mai bătrân. Vrea să-și uite tinerețea, copilăria, trecutul. Și este prea devreme pentru viitor. Adrien și ea au crescut ca niște infirmi. Adrien fără tată, ea fără părinți. În adâncul sufletului, Nina a sperat dintotdeauna, într-un loc bine ascuns, de nemărturisit, că mama sa a abandonat-o din motive plauzibile. Poate că era prea tânără, lipsită de experiență, singură, speriată, pierdută. Că, într-o zi, își va cere iertare.

Ce s-a întâmplat între fata zâmbitoare din fotografia cu clasa, înconjurată de prietene, și *lucrul* pe care tocmai l-a văzut, gesturile ei nedemne? Realitatea este întotdeauna prea greu de digerat. N-ar fi vrut niciodată să o știe. Nu în aceste circumstanțe. O femeie ce vine să-și fure propriul tată în timp ce corpul lui este cald încă. Ce-o să facă ea cu lucrurile astea vechi? Le va vinde ca să strângă câțiva franci? Mai întâi, de unde a știut că el murise? Și cum a putut să nu-i pese deloc de propriul copil? Să-i vorbească ca și cum ar sta la șuetă cu o cunoștință vagă, o fostă vecină de palier? Și cine este bărbatul de lângă ea? Să fie soțul? Amantul? Proxenetul? Dealerul?

Nina ar fi preferat să nu fi stat de vorbă, să reacționeze. Ar fi trebuit să spargă roțile

camionetei, să cheme poliția, să-i denunțe, să-i lovească, să-i insulte, să urle. Dar a rămas inertă ca o cârpă. Voia să pună întrebarea care o macină dintotdeauna:

– Cine este tatăl meu?

Dar a lăsat-o pe Marion să zboare ca o pasăre a nefericirii.

Recunoaște motorul mașinii Alpine a lui Emmanuel, atât de special, oprindu-se în fața casei.

Aruncă o ultimă privire lui Adrien și Paolei, înainte de a ieși din cameră.

Nu este decât ora 22.

44

24 decembrie 2017

– Plăcințele cu brânză, ciuperci tăiate fin, pateu vegetal La Bonne Foi. Aceasta-i pentru aperitiv. Pe urmă am pregătit o supă cremă de cartofi dulci și lapte de cocos pentru felul întâi, risotto cu ciuperci și ravioli cu trufe. Urmate de prăjiturele și tort de zmeură. Preferi vinul roșu sau pe cel alb?

– De fapt, ești un psihopat.

– Tot ce-i posibil.

– Ori homo...

– Și asta-i posibil.

Nina, cu brațele încărcate de sacoșe, lasă pe masa din salon o sticlă de șampanie și de vin, ciocolată și un pachet cadou, observând ce a pregătit Romain în sufragerie. Totul este frumos, rafinat și teribil de apetisant. Este îmbrăcat elegant, cu pantaloni și cămașă, ambele negre. Bob este la picioarele Ninei, o fixează mușcându-și coada. Ea s-a aplecat să-l mângâie.

– Asta-i un cadou pentru mine? întreabă Romain arătând pachetul abia lăsat de femeie.

– Nu, pentru Bob, glumește Nina. Totuși, este cam mult aici... Masa, aperitivele... Mă gândeam că mâncăm o omletă în fața focului.

– O omletă în noaptea de Crăciun? Și îți mai amintesc că nu am șemineu... Despre ce foc vorbești?

Nina nu-și poate reține un zâmbet.

– Crăciunul nu înseamnă mare lucru pentru mine, îi mărturisește.

– Nu ești catolică?

– Sunt orfană, divorțată și lucrez într-un adăpost... Nu văd cu ce-a contribuit Iisus la povestea mea. A rămas în urmă mult... De ce mă întrebi? Ești creștin practicant?

– Ateu. Dar, dacă tot am invitată o femeie de Crăciun la mine acasă, măcar să profit.

– Dar prietenii tăi?

Romain zâmbește în timp ce desface o sticlă de Ruinart rosé.

– Sunt cu familiile.

– Familia ta unde este?

– Părinții mei trăiesc în Australia. Petrec cu ei un Crăciun la doi ani. Ai nimerit anul cel bun... Sau nu.

Îi întinde Ninei o cupă.

– Sănătate!

– Sănătate!

– Crăciun fericit!

– Crăciun fericit!

*

În noaptea de Crăciun, Louise servește cina cu părinții, cei doi frați, cumnatele și copiii lor. Ea îi răsfață pe toți, mai ales pe mama sa și pe cei trei nepoți. A avut dintotdeauna o slăbiciune pentru Valentin, dar nu face nici o diferență în ceea ce privește valoarea cadourilor oferite.

Este ceva ereditar în această familie să ai anumite slăbiciuni. Se simte prost față de Étienne, în relația cu tatăl lor. *Preferata tatei*..., de câte ori nu a auzit cuvintele acestea de rahat?

Ce nedrept este să preferi unul dintre copii în defavoarea altuia. Și pentru unul, și pentru celălalt. Dar iubirea nu se discută. Iar Marc nu știe să fie egal cu toți. Când vrea să facă un efort și se decide, în sfârșit, să se intereseze de Étienne, îi pune o întrebare în legătură cu serviciul sau cu viața lui, în general. Louise vede că schimbă repede subiectul când Étienne se preface că nu observă.

– Mă doare-n cot, sor'-mea... Mă iubește mama pentru doi.

– Și eu pentru trei, îi răspunde ea, mascându-și tristețea.

Când toată lumea s-a culcat, se duce să se vadă cu Adrien și își petrece noaptea de Crăciun cu el. Dimineața devreme se întoarce și se strecoară în patul ei câteva ore, înainte ca familia să se reunească în jurul bradului pentru a deschide pachetele.

De când Adrien are șaptesprezece ani, iar Louise șaisprezece, se întâlnesc la Hotelul Drumeților, la camera 4. Este cea mai mică, cea mai ieftină, situată sub acoperiș și se ocupă abia dacă celelalte sunt închiriate. Hotelul din La Comelle era mereu ocupat altădată, pe vremea când uzina Magellan mai făcea angajări și când solicitanții din afara localității stăteau permanent. Astăzi, doar câțiva reprezentanți și consultanți mai înnoptează aici și cea mai mare parte a camerelor rămân libere. În prezent, doar Louise și Adrien mai dorm în camera 4, singurii clienți ai hotelului. Ar putea să-și aleagă o alta, dar nu o fac, din superstiție. Oriunde ar fi Adrien plecat prin lume, în noaptea de 24 spre 25 decembrie vine în La Comelle, să petreacă noaptea cu Louise.

Louise îl iubește pe Adrien de când își amintește. Prima dată când l-a văzut era în ciclul primar, în prima zi de școală. El era în clasa a patra, ea a treia. L-a văzut venind târziu la cantină, împreună cu Étienne și cu Nina. Era nou-venit în școală, cu sufletul la gură, roșu de emoție, îi observa distrat pe ceilalți, dar, de cum se întorcea spre cei doi prieteni, părea mai concentrat. Louise a încercat să nu-l privească, dar, de fiecare dată, fără să își dorească neapărat, ca o anomalie oculară, își îndrepta ochii spre el. Privirea lui avea un avans mare asupra minții, o preceda.

Două zile mai târziu, ea i-a vorbit pentru prima dată. În recreație s-a poziționat intenționat pe traseul fratelui său, în mijlocul curții și a așteptat momentul când toți trei urmau să treacă într-un punct de întâlnire între două linii imaginare, cam cum ar face un trăgător de elită. Pe urmă a ieșit din șotronul ei, cu un puc în mână, pe care-l strângea foarte tare. Aproape surprins să dea de ea acolo, în curtea școlii, Étienne a mormăit către Nina și Adrien:

– Asta-i sor'-mea, Louise!

Ea le-a zâmbit, i-a salutat și a plecat să se întâlnească mai încolo cu fetele, roșie ca un bujor. A avut răgazul necesar să-și înece ochii

albaștri în cei ai lui Adrien, în timp ce el, împreună cu Nina, i-au zâmbit politicos. Louise s-a tot gândit la chipul lui Adrien până la ora mesei. Adrien nu era frumos, dar iubirea și frumusețea nu au treabă una cu cealaltă. Sunt puse în aceeași oală din comoditate. Ca și cum ai alătura o stea și un cui doar pentru că ai putea agăța ceva dedesubt. Adrien degaja un mister și o profunzime fără legătură cu copilăria. Ca o enigmă.

Pe urmă au venit zilele de miercuri, serile, weekendurile. Câteodată, Louise se întorcea acasă și simțea că Adrien era acolo. În camera fratelui ei sau la subsol, ca să cânte. Chiar dacă încălțările nu-i erau aranjate în raftul pentru pantofi de la intrare. Se ascundea ca să-l poată privi. Mereu avea acea privire tandră ațintită de Adrien asupra Ninei, de îndată ce ea deschidea gura. Louise nu era geloasă: în fond, era aceeași privire ațintită și de Étienne asupra ei când nu știa că ea îl simțea, că îl surprindea, cea a unui frate asupra surorii.

După aceea a venit nenorocirea cu învățătorul Py. Louise nu înțelegea de ce Adrien slăbea continuu și pielea i se decolora. Devenise umbra lui însuși. Recreații fără el. Ținut în casă în fiecare seară. Nu-l vedea deloc, decât între două uși. Étienne le-a spus într-o zi părinților:

– Py îi face viața grea lui Adrien!

Dar ce-o fi însemnând *îi face viața grea?*

Când Adrien a fost spitalizat din cauza învățătorului, Louise a mers de mai multe ori cu bicicleta la dascăl acasă, a făcut recunoașterea și a decis să-i ude florile cu înălbitor. A ars totul pe timpul nopții. Dimineață, rondurile de flori din jurul casei erau de culoarea urinei.

Perioada vacanțelor de vară o arunca pe Louise într-o suferință cumplită. Cei trei se pregăteau să meargă la gimnaziu, iar ea trebuia să rămână în școala primară pentru a face clasa a patra. Zilele urmau să se lungească, iar curtea să se micșoreze.

Intr-o zi de iulie, au intrat împreună în casă, au ascultat muzică, au dansat, au urlat. Trei nebuni furioşi. Louise s-a ascuns întreaga după-amiază în camera sa. Când au plecat, a coborât şi şi-a imaginat, printre sticlele de suc abandonate pe masă, pe cele din care, dintre toate, a băut Adrien. Le-a adulmecat pe toate, ca un câine ce caută mirosul stăpânului printre altele.

În anii de gimnaziu se salutau timid când se întâlneau. Câteodată, Adrien o mai întreba cum mai merge la şcoală, cu materiile, cu profesorii, chestii din acestea... Iar Louise răspundea mereu afirmativ înainte de a continua. Nu reuşea să se uite în ochii lui. În fiecare seară îşi imagina căsătoria lor, nunta, ţinutele festive, schimbul de verighete, muzica, pe Étienne şi pe Nina ca martori, dar, când era în faţa lui, era incapabilă să lege trei cuvinte.

Lucrurile s-au schimbat când au plecat împreună la Saint-Raphaël în vara anului 1990. Fata nu a reuşit să doarmă în nopţile de dinainte plecării. Luni întregi aştepta ca mama să-i spună că, în vacanţa următoare, dacă Étienne va avea media generală mai bună, Adrien şi Nina vor veni şi ei în călătorie. Louise era convinsă că trântorul de frate-său va fi ajutat de cei doi prieteni. Îi supraveghea notele, deschidea carnetul de elev pe furiş înainte de a-l vedea părinţii. A descoperit media generală a fratelui şi a dansat prin cameră: media 14! Am câştigat!

În toiul verii vor fi împreună în aceeaşi casă. Adrien în camera de alături. Adrien pe plajă, împărţind mesele, cearşafurile de baie, prosoapele, acelaşi peisaj. Zidul dintre cei trei, până atunci de nedărâmat, s-a fisurat în ziua când ea a citit observaţiile profesorilor şi notele lui Étienne. A închis plicul, l-a strecurat în cutia poştală şi chiar în seara respectivă, în veselia generală, mama ei i-a sunat pe bunicul Ninei şi pe mama lui Adrien pentru a le cere oficial permisiunea de a le duce copiii pe malul mării.

Louise era ascunsă pe hol când Marie-Laure l-a anunţat pe Étienne că au fost cu toţii de

acord. Era același *da* pe care Adrien i-l va spune într-o zi în fața primarului.

*

Adrien intră în La Comelle. Din reflex, trece prin fața casei Ninei, conduce încet, nu este lumină în interior. Înseamnă că trebuie să petreacă în altă parte de Crăciun. Cu atât mai bine, își spune el, nu este singură. Nu se poate abține să nu traverseze orașul, să ia la rând străzile cunoscute pe de rost, ca să se apropie de casa familiei Beaulieu. Rămâne la distanță, ca să nu fie văzut. Marie-Laure și Marc au agățat ghirlande cu luminițe la exterior. Adrien și-o imaginează pe Louise la masă, uitându-se la fratele ei și întrebându-se dacă este ultimul Crăciun alături de el. Adrien știe că Étienne este bolnav, i-a spus Louise. Îi este foarte dor să o strângă în brațe, să-i simtă pielea, să o mângâie. Zărește umbre în interior. Are un șoc când Étienne apare pe holul de la intrarea în casă. Din mașina lui parcată la vreo douăzeci de metri, Adrien îl recunoaște dintr-o mie. Ar trebui să iasă din mașină ca să stea de vorbă cu el? Există o *prescripție*, cum se spune? Nu-și lasă timp de gândire și se întoarce cu farurile stinse, ca un hoț. Conduce până la Hotelul Drumeților. Își ia rucsacul în care nu are decât un rând de schimburi și o periuță de dinți pentru o noapte, ia o frapieră ușoară cu o sticlă de șampanie, câteva scoici, unt sărat și pâine de secară.

Ca în fiecare an, nu este nimeni la recepție, patroana petrece și ea cu prietenele, codul de acces în clădire n-a mai fost schimbat de multă vreme: 1820A. Optsprezece, vârsta majoratului, iar douăzeci cea mai frumoasă vârstă. A, de la amor. Ea a lăsat cheia de la camera 4 la vedere, pe tejghea. Adrien urcă trei etaje, descoperă mocheta roșie din anii '90, tabloul cu flori de deasupra patului, perdelele asortate, friza de pe pereții de culoare somon. Cele două calorifere ard, Adrien deschide fereastra câteva minute pentru a lăsa aerul glacial să mângâie textilele adormite, să le scoată mirosul de naftalină. Deschide

bătrânul televizor pentru a avea zgomot în cameră, o prezență, se duce în baia minusculă și începe să deschidă câteva scoici pe o farfurie.

*

Étienne fumează o țigară, observând stelele. „Sunt la ani-lumină distanță“, spunea Nina. „Ceea ce vedem noi aici este deformat. Stelele sunt ca minciunile.“

Étienne și-a impus toată ziua să nu se gândească la Nina. Interzis. Nina aparține unei vieți trecute. Să o aducă în prezent nu servește la nimic. Dar nu o vede pe ea decât în prezent, imprimată pe retină. Privirea i-a rămas aceeași. La fel de proaspătă, ca un metal prețios ținut în siguranță într-o cutie satinată.

Marie-Castille vine după el afară, cu un șal pe umeri.

– Ești bine, iubitul meu? Ce faci aici? O să te ia frigul.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva..., i-a spus cu o figură serioasă.

Marie-Castille se întunecă la față. Simte că de câteva săptămâni Étienne nu mai este același om. Pare preocupat. Abia îndrăznește să pronunțe cuvintele:

– Ce s-a întâmplat?

O fixează cu un zâmbet abia schițat. Ochii lui o fac să se topească. Și mereu va fi la fel. De îndată ce l-a văzut, pentru prima dată, a știut că va fi al ei. Îl iubește cu patimă, gelozie, obsesiv. Când l-a născut pe Valentin, fericirea de a-i oferi acest cadou lui Étienne a fost mai mare decât aceea de a deveni mamă. Și-a dezvoltat latura maternă din dragoste pentru soț, iar el este înnebunit după fiul lor. Valentin îi seamănă foarte mult tatălui.

– Poți păstra secretul? o întreabă.

– Da, îi răspunde șoptit.

– Promiți?

– Promit.

– Îl pândesc pe Moș Crăciun.

– Ce?

– Mă prefac că ies ca să fumez, dar adevărul este că mai cred în Moș Crăciun. Sper să îl văd.

– Du-te-ncolo!... Ce m-ai speriat!
– Hai, că tocmai de aceea mă iubeşti!
A strâns-o în brațe. Femeia tremură. Lui îi pare rău de gluma proastă de dinainte. „Cum pot să fiu atât de prost? Şi de laş..."
– Mi se pare că Louise se poartă cam ciudat în seara aceasta. Pare tristă, îi şopteşte Marie-Castille la ureche.
– Întotdeauna este tristă, răspunde Étienne, scurt. Nu doar de Crăciun.
– Ah, da? De ce? Nu am remarcat până acum niciodată.
– Ei, poveste veche.
– Ce poveste?
– Legată de un bărbat.
– Credeam că sora ta preferă fetele.
– Este ceva mai complicat.
Își striveşte țigara, își sărută soția pe gură ca să o facă să tacă şi să-i arate că o iubeşte. Nu va mai putea să-i ascundă boala multă vreme. Doar vreo câteva săptămâni. În plus, pierde în greutate, iar muşchii i se atrofiază repede.
Totul a început de la un RMN abdominal şi o scanare a toracelui. Colegilor, inclusiv lui Marie-Castille, le-a justificat plecarea de la program printr-o întâlnire cu un informator. Şi trebuie să fie singur. Ținând cont de rezultatele analizelor şi de mutrele specialiştilor, Étienne i-a cerut lui Louise să fie lângă el când se va trezi. I-au băgat un endoscop pe gât, ca să ajungă până în duoden. Ce cuvânt: *duoden*! N-a mai auzit niciodată despre aşa ceva. Louise i-a explicat că este ceva înfăşurat în jurul capului pancreasului. „Ca un cauciuc în jurul unei jante, dacă vrei."
Cu ajutorul unei sonde, i-au examinat pancreasul în cele mai mici detalii şi au prelevat mostre pentru o biopsie a tumorii, ca să evalueze stadiul.
Cancerul de pancreas se dezvoltă perfid. Fără să manifeste nici cel mai mic simptom. Când începi să simți ceva, este deja grav. Stadiu avansat. Este una dintre cele mai rele forme de cancer. Și cu o evoluție fulgerătoare.
„Este pentru prima dată când sunt primul la ceva", și-a spus Étienne. „L-am depășit, în

sfârșit, pe frate-meu la ceva: sunt mai bun ca el la boală. Tata va fi, în sfârșit, mândru de mine."

Când s-a trezit, Louise era lângă el. Văzându-i fața surorii, a înțeles că situația este nașpa. Și-a afișat un zâmbet artificial pe buze, dar ochii îi erau măcinați de frică. Până și pleoapele îi tremurau sub masca binecunoscută: „Totul va fi bine."

Louise stabilise deja programările necesare și un protocol de îngrijiri împreună cu medicii oncologi.

– Vei fi operat, vei face ședințe de chimioterapie foarte puternice, ca să se reducă tumoarea... Pe urmă, ți se va scoate pancreasul. Se poate trăi și fără el.

Étienne s-a gândit că trăia deja fără visuri și fără iubire. Doar Valentin conta printre stelele sale moarte, unicul strălucind pe cerul vieții sale. Fiul său este singurul care-l mai leagă de fiecare zi. De aceea prefera mai degrabă să dispară decât ca Valentin să asiste la degradarea lui mizerabilă.

În urmă cu cincisprezece zile, Étienne s-a dus la Lyon, să fie consultat de sora lui. I-a cerut medicamente ca să nu aibă dureri.

– Să-mi pui acolo și doza, da! Ceva care să fie mai tare decât narcoticele. După aceea voi pleca știi tu unde, ca în filmele romantice pe care eu le detest, iar tu le adori. Vreau să mor la malul mării, înfășurat într-o pătură... Așezat pe o bancă. Un neica nimeni. Imaginează-ți soarele ridicându-se pe chipul meu de muribund.

– Oprește-te, Étienne, nu ești nostim deloc!

– Nu-mi spui niciodată Étienne... Te antrenezi pentru când vei evoca amintirile cu fratele tău?

Louise a început să plângă. I-a cerut iertare.

– Poți să te faci bine.

– Nu. Știi bine că nu pot. Ai văzut moaca doctorului? Am metastaze peste tot.

– Chimioterapiile sunt precise. Putem măcar încerca să reducem tumoarea.

– Ce duc eu încă de când aveam șaptesprezece ani nu poate nimic reduce.

45

17 august 1994, ora 22

Cavoul familiei Beau este situat lângă şoseaua naţională, care se întinde de-a lungul cimitirului municipal.

Pierre Beau se odihneşte lângă soţia şi strămoşii lui cărora le poartă numele, fără să-i fi cunoscut vreodată. A fost înmormântat cu numai câteva ore în urmă. O noapte înstelată, un zgomot de motor, o lumină slabă din direcţia şoselei îi luminează scurt numele şi prenumele gravate în marmură. Sunt farurile unei camionete albastre unde toate lucrurile sale neînsemnate, aruncate claie peste grămadă, se duc către Bretagne, în sudul departamentului Finistère.

Aşa se duce viaţa. La fel şi lucrurile. „Aşa fac, fac, fac micuţele marionete", îi cânta Odile fiicei, agitându-şi mâinile drăguţe.

Marion este pe locul din dreapta, lângă Arthus, un fost marinar devenit anticar, căutător de obiecte vechi. Din Bénodet şi până la Quimper[53], toată lumea îi spune *Descurcăreţul* pentru că găseşte orice piesă, orice obiect dorit. De la jante pentru Renault 5 GTL până la un pavilion englezesc de grădină, trecând printr-o doză de iarbă sau un album original din anul 1966 al formaţiei Beatles. Un simplu telefon, o solicitare, iar Arthus răspunde:

– Să văd ce pot face.

Şi găseşte până la urmă. Doar Marion îl numeşte Arthur, *sufleţelul meu*. Lasă pentru alţii apelativul *Descurcăreţul*, mai ales că ea se descurcă cu mult mai rău decât el la vechituri.

*

În acest moment, nepoata lui Pierre Beau este şi ea aşezată tot pe locul din dreapta al unei maşini. Se îndreaptă spre proprietatea

Damamme, așezată puțin izolat, la marginea unei păduri comunale. Nina nu știe, dar, când bunicii erau proaspăt căsătoriți, le plăcea să se plimbe cu bicicleta nu departe de ceea ce numeau Castelul. Pierre și Odile treceau prin fața porților tot anul, iar iarna, când copacii erau desfrunziți, din depărtare, numărau, prin ferestrele mari ca niște mese de lumină, încăperile luminate de candelabre frumoase, observând umbrele din interior. Niciodată nu și-ar fi putut imagina că într-o zi nepoata lor va face parte din acele siluete.

La fiecare linie dreaptă, privirea lui Emmanuel se abate de la drum pentru a-i observa profilul Ninei. Fata este obosită. Pe măsură ce se apropie de casa lui, luminile sunt din ce în ce mai rare. Chipul fetei se cufundă în întuneric. Până la dispariția completă. De când a venit Emmanuel să o ia, Nina nu a mai scos nici o vorbă.

Ațipise când a sunat telefonul. Aștepta apelul. Acest *vino să mă iei* este un cadou al divinității, iar moartea bunicului, o binecuvântare. Ironie a sorții: a fost lovit de un camion al societății deținute de familia lui. Emmanuel este catolic. Iar el, care și-a făcut împărtășania și confirmația se întreabă dacă este vreun semn, o atingere divină. I-a fost teamă să nu o piardă pe Nina după înmormântare. S-a gândit că nu o va mai vedea niciodată. Pentru că sunt puștii ăia doi tot timpul lângă ea. Și trebuie să plece cu ei la Paris.

Deocamdată, nu spune nimic, pare năucită, fixând drumul cu privirea pierdută. Dar curând, când vor fi lipiți unul de celălalt, va începe să vorbească. Va avea suficientă încredere ca să spună cât de mult te face să suferi durerea unei morți subite, atât de tare încât parcă explodează ceva în tine, ca niște tăieturi de cuțit fără anestezie, cum închide în ea totul, în proiectele de viitor. Va povesti despre copilăria ei, despre mamă, despre bărbatul văzut în pivniță noaptea, cărând păpușile ei într-o cutie de carton, puținul pe care-l mai aveau ea și bunicul, pe urmă despre

această femeie, țigara, mirosul, pielea, blugii, vocea, camioneta albastră, obiectele dispărute, de la sare la borcanul de muștar. Marion și tipul cel înalt – adineauri Nina și-a imaginat că ar putea fi chiar tatăl ei – nu au mai lăsat nimic. Ca niște câini care au mâncat un animal până la carcasă. Doar camera ei a fost scutită. Pentru a nu avea conștiința încărcată? Cei care fură un mort au conștiință?

Nina își va descărca sufletul mai târziu, pe pernă, iar Emmanuel va ști să-i ofere răspunsurile așteptate, cuvintele potrivite, o va liniști, o va iubi.

Deocamdată, o servește cu un pahar. Pe urmă, cu un al doilea. Whisky sec, fără gheață și fără apă minerală. Nina este însetată. Le golește cu viteza unui client obișnuit al birtului. Capul i se învârte, aproape instantaneu. Între două înghițituri, alege un fragment din *Boys Don't Cry* a formației The Cure. Nina se simte bine în această casă deopotrivă străină și familiară. Deodată, melodia și vocea lui Robert Smith o duc cu gândul la Adrien și la Étienne. Îi lipsesc teribil. Le caută mâinile. Închide ochii, ca să-i uite, ca și cum ar trânti ușa în urma ei. Începe să danseze acolo, în mijlocul salonului, sub ochii lui Emmanuel, care o dorește din tot sufletul. De fiecare dată când se apropie de ea, își reprimă dorințe nestăvilite. Ca și cum ar vrea să o iubească și să o ucidă în același timp. Să o strivească și să o sărute. Îi este frică de sentimentele lui. De parcă Nina trezește în el un străin. O ființă întunecată ascunsă într-un ungher. Emmanuel se gândește că va trece, că o dorește atât de mult încât îi sunt date sentimentele peste cap. Fără îndoială că așa ceva se numește *dragoste la prima vedere*. Ce prostie!

Nina se mișcă în ritmul muzicii, cu picioarele goale, brațele îndepărtate, cântând *Boys Don't Cry*. Emmanuel se apropie de ea, își adună toată blândețea de care este în stare, se lipește de spatele ei, face aceleași mișcări. Dansează cu trupurile alăturate, ea geme, el o ia în brațe, o duce în cameră, pentru că așa a

dorit Nina. Pentru că i-a spus: „Vino să mă iei!“

*

Adrien deschide ochii, radioul-deșteptător arată ora 22.04. Nina nu mai este în pat. Locul ei este rece. O strigă. Vocea lui o trezește pe Paola, iar animalul se ridică cu greu și merge spre bucătărie, la vasul cu apă. Adrien se duce și el. Ușa de la intrare este întredeschisă. O strigă din nou pe Nina, urcă la etaj și o caută în camerele goale. Casa aceasta fără nimic în ea îți creează o stare de neliniște, un decor de film de groază. Îl macină o întrebare: cine a golit totul? Nu prea crede povestea cu hoții. Lui Adrien îi este frică totuși să nu dea nas în nas cu fantoma lui Pierre Beau. Tremură. Și dacă el era? Dacă nu murise cu adevărat? Dacă era altcineva în locul lui în sicriu? Până la urmă, nu i-a văzut fața în ziua accidentului. Doar picioarele, restul corpului era acoperit cu o pătură. Nu mai contează. Ar fi prea simplu dacă morții noștri nu ar fi morți. Strigoii și misterele țin de cinema și de literatură. Nu de viața reală. În viața de zi cu zi, tatăl lui este un prost, iar Nina de acum singură.

Unde o fi? Iese din grădină, atinge ușor cu picioarele pietricelele. Trei pisici sunt la picioarele lui, dar în rest nu mai apare nimeni. O fi plecat să se plimbe oare? El stă pe gânduri, neclintit între hortensii și doi arbori fructiferi plăpânzi. Deodată, simte o prezență în spate, ca o umbră amenințătoare, aproape lipită de el. Se întoarce urlând. Nu l-a recunoscut imediat, Adrien se gândește că Étienne o face intenționat, ca să-l sperie. Îi plac glumele acestea nesărate. Adrien îl ceartă, enervat de-a binelea:

– M-ai speriat de moarte... Ești dus cu capul!

De obicei, în astfel de situații, Étienne s-ar distra, ar jubila, dar acum rămâne fără voce, fixându-l pe Adrien cu ochii îngroziți. Un scurt moment de tăcere. Lui Adrien îi este frică să înțeleagă:

– Unde este Nina? I s-a întâmplat ceva? întreabă cu o voce stinsă.

– Nu.

Étienne intră în casă, cu o figură abătută. Adrien îl urmează, pierdut.

– Ce-ai pățit?

– ...

– Unde este Nina? insistă Adrien.

– De unde să știu eu? Nu erați voi împreună?

– Eram. Dar s-a evaporat.

Étienne ridică mâinile, ca și cum ar vrea să spună că-l interesează. Adrien nu știe cum să interpreteze, mai exact, gestul. Până la urmă, Étienne șoptește, fatalist:

– Da, Nina.

Urcă la etaj, își ia un slip și se aruncă pe pat, strânge cearșaful în jurul lui, în ciuda căldurii, și închide ochii. Adrien îl observă. Nu doar că miroase a alcool, ci și a nămol, mireasma pe care o au toți după o baie în lac. De obicei, Étienne își face duș după aceea, pentru că pute ca un ou stricat.

Adrien nu înțelege. Mai ales că Étienne nu este vreo ființă enigmatică de obicei. Iar acum pare că doarme, beat mort, în patul Ninei. În timp ce prietena lor a dispărut.

– Nu te interesează să știi unde este Nina? întreabă Adrien.

– ...

– Și pe urmă, tu nu trebuia să fii cu Clotilde în seara asta?

– Vino, îi răspunde Étienne.

Bénodet și Quimper sunt comune din departamentul Finistère, în vestul Franței

24 decembrie 2017

La Hotelul Drumeților, Louise se cuibărește în brațele lui Adrien. Nu trebuie să doarmă, doar să închidă ochii, dar să nu adoarmă profund. Trebuie să se întoarcă acasă, ca o adolescentă fugită pe furiș noaptea și care trebuie să revină înainte de ivirea zorilor. Să se strecoare în cearșafurile reci din camera ei din copilărie și în câteva ore să joace pentru nepoții Louis și Lola comedia cu Moș Crăciun coborât pe coșul de fum. Chiar dacă Étienne s-a prefăcut întotdeauna că o ignoră, Louise nu s-a simțit niciodată atât de apropiată de Paul-Émile cum s-a simțit de el. Între ea și Étienne este doar o diferență de un an, aproape că sunt ca niște gemeni: aceleași reflexe, emoții, frici, înțelegeri. Se și aseamănă din punct de vedere fizic. De câte ori nu a auzit Étienne, când și-a prezentat sora, răspunsuri de genul:

– A, da, ne-am dat seama!

Louise mai speră ca Étienne să-și schimbe părerea și să accepte îngrijirile medicale. Pentru aceasta, are nevoie de un sprijin, fiindcă singură nu va reuși. Având în vedere secretul profesional, nu are dreptul să dea la iveală ceea ce știe. În familie, doar Valentin mai cunoaște adevărul. Nepotul ei a dat din întâmplare peste un text trimis de Louise către Étienne:

Te rog, acceptă îngrijirile medicale, trebuie să ne păstrăm speranța, am văzut cazuri și mai grele rezolvate. Trebuie să trăiești.

Valentin a sunat-o imediat pe mătușă, ca să se lămurească ce se întâmplă.

– Mătușica?

– Da, dragul meu.

– Tati este bolnav?

– Nu înțeleg.

– Am văzut mesajul pe telefonul lui.
– Vrei să spui că tu cauți în telefonul tatălui tău?
– Evident. Şi ai grijă că şi mama face la fel. Numai că o fac eu mai întâi ca să şterg şi să evit dramele.
– Ce fel de drame?
Valentin a oftat înainte de a repeta:
– Tati este bolnav?
Louise a scornit pe loc o minciună.
– Am greşit eu destinatarul. Voiam să îi scriu unui pacient pe nume Edmond... Edmond şi Étienne sunt unul după altul în agenda mea telefonică.
– Cum poți să mă minți, mătuşică? Tocmai pe mine? Credeam că pot avea încredere în tine.
A urmat un lung moment de tăcere. Femeia şi-a dat seama că Valentin îşi îneca lacrimile.
– Tatăl tău are cancer. Refuză tratamentele. Jură-mi că nu vei spune nimănui.
– Jur..., a şoptit băiatul.
– Nici măcar lui?
– Îți jur, mătuşică. O să ai grijă de el?
– Voi face tot ce se poate, dacă va fi de acord.
– De ce nu vrea să accepte?
– Pentru că el crede că este prea târziu şi că este deja *condamnat la moarte*.
Din nou, un moment de linişte. Adolescentul a primit lovitura din plin: *condamnat la moarte* însemna că se terminase totul. Adică va rămâne orfan de tată. Pe urmă, a continuat firul întrebărilor. Voia să înțeleagă.
– De ce crede asta?
– Pentru că se află într-un stadiu avansat al bolii.
– Dar tu, mătuşică, ce crezi?
– Că nu este niciodată prea târziu. Nu se ştie niciodată cum reacționează corpul la tratamente. Trebuie încercat, ca să vezi.
– Şi cum îl vei face să-şi schimbe părerea?
– Încă nu ştiu.
Louise a dat greş. După trei săptămâni de la discuția cu Valentin, Étienne tot nu s-a dus la

ședințele de chimioterapie. Nici nu-i mai răspunde la apeluri. Ca și cum nu ar mai exista. Într-o seară, s-a postat în fața comisariatului, dar el a ieșit cu Marie-Castille. Ea îl aștepta la Nazir, o cafenea lipită de clădirea Poliției. Louise a remarcat că Étienne o văzuse, dar a trecut prin fața ei, stând de vorbă cu soția, ca să-i distragă atenția. A luat-o de braț, știind că niciodată Louise nu va îndrăzni să îl abordeze în prezența lui Marie-Castille.

În urmă cu trei zile, când a ajuns la casa părinților și când i-a văzut pe Étienne, Marie-Castille și pe Valentin în salon, cu câte un pahar în mână, și-a zis că în timpul celor câteva ore petrecute în familie va reuși să îl convingă. Ea și Valentin s-au izolat pentru a sta de vorbă. Adolescentul este de o inteligență tulburătoare pentru Louise. La fel ca Adrien când era copil, un soi de maturizare forțată. De ce cresc unii copii mai repede decât alții? Pentru Adrien, Louise știe. Dar pentru Valentin, ea nu are nici o idee.

– Mă gândesc să vorbesc cu tati, să-i cer să accepte îngrijirile medicale pentru mine.

– Problema este că tu nu ar trebui să știi, oficial. Și, în plus, tu ești prea tânăr ca să porți o responsabilitate așa de mare.

– Pot să-i spun că i-am scotocit în telefon. În cel mai rău caz, o să mă certe... Chiar dacă nu m-a certat niciodată.

– Dar mama a aflat? a întrebat Louise, fără să creadă totuși.

– Dacă ar ști mama, ar fi o dramă. Tati ar pleca de-adevăratelea... Nu vom mai ști niciodată ceva despre el. Tu știi pe cineva care ar putea să-l convingă?

Louise n-a stat prea mult pe gânduri.

– Da... Adică așa cred.

– Cine?

– Adrien și Nina.

– Cine sunt ăștia?

– Prietenii lui din copilărie.

Adrien deschide mari ochii și zâmbește. Este cel de-al douăzeci și treilea Crăciun petrecut

împreună.
– Vrei să fac un copil cu tine?
Louise nu răspunde. Are patruzeci de ani şi nu s-a căsătorit niciodată. Câteva aventuri pasagere, o viaţă liberă legată de cea a lui Adrien.
– Ţi-am stricat viaţa, îi spune el.
– Îmi iubesc foarte mult viaţa, răspunde Louise. Dar acum frate-meu şi-o strică pe a lui. Trebuie să găsesc o modalitate de a-l duce la spital, să aibă grijă de el... Nu pot să-l forţez. Mi-ar plăcea să stai tu de vorbă cu el.
Adrien închide ochii. Louise nu ştie ce s-a întâmplat între el şi fratele ei, dar un lucru este cert: s-au certat la cuţite.
*

Nina nu doarme. Îl ascultă pe Romain cum respiră. A petrecut un Crăciun deosebit, cald, fericit. Nu a mai petrecut un altul aşa de frumos de pe vremea când trăia bunicul. La miezul nopţii, şi-au deschis cadourile: ciocolate şi stilou pentru Romain, o cutie de creioane colorate şi un bloc mare de desen pentru ea. Nina nu a reacţionat, cu ochii măriţi de uimire, ca şi cum ar fi descoperit cutia neagră a unui avion prăbuşit în urmă cu douăzeci şi trei de ani.
– De unde ştii? a întrebat până la urmă.
– Ştiu.
– Cine ţi-a spus? Nu am mai atins un creion de când aveam optsprezece ani.
– Ţi-am văzut nota de desen de la Bacalaureat.
– Unde?
– Am făcut nişte căutări.
– ...
– Notele de la Bac sunt ca dosarele medicale... chiar dacă multe lucruri s-au pierdut... De ce te-ai oprit din desenat?
– Pentru că am trecut la altceva.
– Ce altceva?
– La viaţă. Cea adevărată.
– La optsprezece ani?
– Da.
– Desenează-mi ceva.
– Acum?

– Da.
– Am uitat.
– Nu te cred.
Nina și-a deschis blocul de desen, a scos un creion. Mâinile îi tremurau.
– Așază-te în fața mea, i-a spus el.
– Trebuie să pozez?
– Nu-i nevoie. Nu va dura mult timp.
Nina a trasat câteva linii și i-a întins lui Romain foaia.
– Uite.
Romain a descoperit capul unui omuleț, cam cum desenează copiii de la grădiniță. Un cerc drept cap, două mai mici ca ochi, două puncte pentru nas și un linie dreaptă ca gură.
– Parcă sunt un morocănos, a constatat malițios. Cât de mult semăn cu tata!
Au izbucnit în râs.
– Nu mai știu să desenez.
– Este ca în iubire. Mi-ai spus că trupul tău a uitat cum se face dragoste și totuși...
– Totuși, ce?
– Mergem în cameră?
Au petrecut noaptea făcând dragoste. A fost mai bine decât prima dată. Încep să se cunoască. Nu mai sunt surprinși de mirosul pielii lor. Dimpotrivă, mirosurile lor se combină și este bine. „Nu trebuia să mă îndrăgostesc", și-a spus Nina. Ultima dată a ajuns într-un coșmar și acum, că a reușit să iasă, nu mai vrea să intre din nou. De ce se spune că *dragostea este oarbă?* Ea se aștepta să-i deschidă ochii. Și totuși, a cunoscut exact contrariul: un fel de orbire groaznică.
Nina își pune o cămașă găsită în șifonierul lui Romain. Coboară în living. Resturile mesei de sărbătoare sunt pe masă. Hârtiile de cadouri sunt pe jos. Bob doarme pe canapea, lipit de pisică. Nina își pune blocul de desen pe genunchi și desenează animalele. O face în liniște, șterge, reia. Peste o oră a terminat. Rezultatul nu este dezastruos. Este obișnuită să deseneze animale, și-a petrecut copilăria făcându-și mâna cu Paola și cu pisicile. Nu a uitat nimic. Termină desenul și simte durerea urcând. O lacrimă cade pe măsuță, alături de

cupele goale de șampanie. Pe urmă două, trei, patru. Le lasă. De câți ani nu le-a mai lăsat să curgă?

*

Étienne și Marie-Castille fac dragoste. El pe spate, ea deasupra. Îi este mai convenabil, este epuizat. Și de când a ajuns la părinți, mai mult moțăie, ca să-și aline durerea fizică și psihică. Sărbătorile de sfârșit de an sunt bune, abia termini de mâncat și o iei de la capăt cu aperitivul. Vinuri de colecție sunt aduse din pivniță. Părinții lor, fericiți să-i vadă pe toți reuniți, îi răsfață. Chiar dacă a devenit inspector de poliție, tatăl său tot îl consideră un ratat. Étienne observă că bunicul îi preferă pe Louis și Lola în detrimentul lui Valentin. Privirea lui asupra celor trei nepoți nu este aceeași. Fără îndoială că Valentin îi seamănă prea mult. Față de Louise, tatăl este altfel. Este fată și se spune că tații sunt mai tandri cu fetele. Și totuși, dacă ar fi să te iei după povestea familiei, Louise a fost un accident. Copilul nedorit. Ultima micuță, ca un cadou otrăvit. Cea pentru care mama a fost obligată să-și întrerupă serviciul câțiva ani. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, pe Étienne părinții lui și l-au dorit foarte mult.

Marie-Castille l-a trezit în toiul nopții: i-a simțit gura soției pe sexul lui. A mângâiat-o pe păr, cu ochii închiși, prefăcându-se că apreciază. Pentru a se excita, își imaginează scene incredibile, nimic altceva. Fixează sfârcuri și cururi imaginare, inventează o fată cu mască pe față, fierbinte, legată la încheieturile mâinilor, pe care o aduce la orgasm. Trebuie să-i reziste erecția, dacă nu, ea va plânge, va începe să se văicărească, să-i spună că nu o mai iubește. Cu toate acestea, o iubește. Dar acum este greu. Are nevoie să fie singur. Să se organizeze la Lyon și să-și organizeze dispariția. A făcut o asigurare de viață pe numele fiului, să nu-i lipsească niciodată nimic. Cu toate că știe că lui Valentin nu-i va lipsi nimic: doar un tată. Până la urmă, boala îl avantajează. Este sfârșitul circuitelor, al mașinilor teleghidate,

nu mai poate intra în manejuri ținându-l de umeri, s-a terminat cu timpurile când Étienne putea să dea în mintea copiilor ca să fie la înălțimea fiului său. Valentin va intra într-o nouă etapă de viață când va pune întrebări, ca de la bărbat la bărbat. Ce să-i spună Étienne? Ce sfaturi din partea lui ar putea avea cea mai mică valoare?

Marie-Castille este comisar de divizie[54], are un salariu foarte bun. Casa este deja plătită. Nu duce credite în cârcă. Își va reface viața. Ideea că soția și fiul se vor reculege la mormântul lui îl bulversează.

Trebuie să-și organizeze dispariția. Chiar și mort, va trebui să dispară. Fără acte de identitate asupra lui. Să sfârșească într-o groapă comună. Deocamdată își imaginează un sex în grup, cu fete deasupra și sub el, al naibii de frumoase, cu trupurile întrepătrunse, guri deschise, plăcere în gât, răsuflări, dantele, piele și tocuri cui. Ejaculează. Îi vine să plângă, așa de tare se simte ușurat. S-a terminat. Își sărută soția, lipită acum de el, îi șoptește un *Te iubesc* la ureche. Închide ochii, o aude pe Louise cum oprește mașina sub ferestre și oprește motorul. Zgomote pe podea, o geană de lumină sub ușa camerei când ea aprinde lumina pe hol, apa curgând la baie. Sunetele copilăriei și ale adolescenței sale. Cunoști totul într-o casă, din obiceiurile ei, mai puțin zgomotele din ea. S-a stins lumina. Louise a intrat în camera ei. Ca în fiecare an, sora lui a petrecut noaptea de Crăciun cu un bărbat.

Comisar de divizie – grad militar de ofițer superior de poliție în Franța

47

18 august 1994

Nina deschide ochii. Emmanuel, întins lângă ea, o privește și îi zâmbește.

– Vorbești în somn.

– L-ai sunat pe bunicul?

– Nu.

– Am visat că a murit... iar el este deja mort.

– Îmi pare rău.

Ea se întoarce pe o parte și își aduce genunchii la piept, în poziție fetală.

– Sunt singură-singurică acum.

– Sunt și eu aici.

Nina îl privește fix. Își bate joc de ea? Profită de situație? De ce să se ocupe un bărbat de o puștoaică așa, ca ea? Abia dacă se cunosc.

Își adună gândurile și își face lista cu lucrurile de făcut mai întâi:

– Trebuie să mă mut, să-mi golesc camera înainte de a pleca la Paris.

– De ce?

– Pentru că locuința nu mai este a noastră. Buni a închiriat-o de la Primărie.

– Ți-o voi cumpăra eu!

– ...

– La ce bun să ai bani dacă nu pentru a-i ajuta pe cei dragi?

– Dar... nu este de vânzare... Și ce vor spune părinții tăi?

– Iubita mea, am douăzeci și opt de ani.

– Tocmai mi-ai spus *iubita mea*.

– Da, pentru că tu ești iubita mea. Marea mea iubire. Niciodată nu am iubit așa cum te iubesc, Nina.

Îl îmbrățișează. Pentru prima dată în viață primește o asemenea declarație. Ca în cântecele care te fac să visezi. A plâns când a ascultat pentru prima dată *Un homme heureux* a lui William Sheller. *De ce oamenii care se iubesc sunt mereu cam aceiași?*

– Eu și Adrien avem o teorie. Credem că, atunci când viața ne ia ceva, ne și dă ceva la schimb.

– Spui aceasta pentru că m-ai întâlnit?

– Da.

Emmanuel o ia în brațe, o mângâie, o sărută pe corp de parcă ar fi fost o piatră prețioasă, caută să ajungă între picioarele Ninei. Reușește. Ea tremură. Se gândește: „Nu mai sunt singură, cineva mă iubește. Nimeni nu mă va mai abandona. Mă iubește".

*

Adrien iese să o plimbe pe Paola pentru că Nina nu s-a întors după ce a lipsit toată noaptea. În timp ce face turul cartierului, cățeaua bătrână pare să ducă în spinare tot atâta tristețe cât el. Ambii înaintează cu greutate, cu privirea în jos, privind asfaltul, fără să înțeleagă ce li se întâmplă.

„Unde este Nina?" se întreabă Adrien. „Dacă ar fi fost aici..."

Se ridică să o sune pe Marie-Laure. Nu, nu a văzut-o nici ea. I-a sugerat să-l sune și pe Emmanuel Damamme. Dar el n-are nici un chef. Ceva la acest bărbat îi creează repulsie. Nu ar ști să spună de ce, doar dacă nu ar fi gelos pe Emmanuel. Suportă cu greu ideea că Nina este cu un tip frumos, înalt, inteligent, bogat, irezistibil. Tinerețea lor, văzută ca o forță, a fost complet bulversată, zdruncinată.

Se încurajează singur, spunându-și că, în două săptămâni, totul se va termina. Adrien o va duce pe Nina departe de aici. Pe urmă, mânia revine ca un bumerang. De ce a murit Pierre Beau? Era atât de bine înainte, cu toți trei. Ei nu o știau, visau la un viitor la Paris fără să-și dea seama că, în La Camelle, în afară de anul Py, a fost ca în Rai. Baza, sprijinul de care aveau nevoie pentru a-și lua cu toții zborul. Locul unei copilării liniștite și protejate, un leagăn îndepărtat al nefericirii. Ținând-o de lesă de Paola cu o mână, Adrien își șterge o lacrimă cu cealaltă. „Étienne era la stânga, Nina la mijloc, eu la dreapta." Orizontul, atât de limpede în ziua când au sărbătorit că au luat Bacalaureatul în luna

iulie a anului trecut, devine întunecat. Este ora 8 dimineață, vara. Şi totuşi, lui Adrien i se pare că este miezul nopții, iarna.

O aduce înapoi pe Paola, le hrăneşte pe ea şi pe pisici, umple gamelele de apă proaspătă pentru că lui Étienne nu-i va trece prin cap.

Étienne... Adrien urcă la etaj, împinge uşa, îl priveşte adormit în patul Ninei, ca pentru a se asigura că nu este doar un vis. Este lungit pe burtă, cu o pernă pe cap. Adrien se gândeşte la Louise, îşi înăbuşă tendința de a vomita acolo, în casa mortului şi a dispărutei.

Sare pe bicicletă şi pedalează repede, aşa de repede încât aproape că îşi pierde răsuflarea. Când ajunge la stația de alimentare, abia mai suflă. Deschide ghereta şi scoate pompele de gaz şi de benzină. Un Renault Clio roşu opreşte:

– Un plin, tinere, te rog!

*

Nina iese din baie şi îşi vede chipul în oglindă, transfigurat de durere. Vrea să reînceapă rapid serviciul la familia Damamme. Îi spune lui Emmanuel că i se pare de neconceput să se întoarcă acasă şi să petreacă zile întregi într-o casă goală.

– Înțeleg, răspunde bărbatul.

Vrea să o conducă acasă, dar ea nu este de acord să fie văzuți împreună. Angajata pentru o vară şi fiul patronului nu pot fi văzuți că ajung la serviciu în aceeaşi maşină.

– Pe urmă, mă vor privi nu ştiu cum. Şi aşa sunt o orfană.

Emmanuel îi spune că nu are deloc intenția să-şi ascundă relația.

– Îmi doresc ca toată lumea să ştie că suntem împreună.

Iar pe drumul de la proprietate la societatea Transports Damamme, în maşina lui Alpine 610, roşie, Emmanuel rosteşte aceste cuvinte:

– Eşti atât de tânără, Nina. Cred că trebuie să te recuperezi. Să pleci în două săptămâni la Paris, ar fi o nebunie. Stai acasă un an şcolar şi te vei întâlni cu Étienne şi Adrien la începutul anului viitor.

Ar fi atât de simplu, își spune imediat Nina. Probabil că aceasta ar fi soluția. Să se recupereze înainte de a pleca. Deocamdată, este bulversată complet, ca după o doză de droguri. A mai văzut puști de liceu scoși din minți după ce au prizat ceva. Capul, mușchii dureroși, starea de rău, durerea, amintirile neplăcute o fac să creadă că este în aceeași stare cu a unui tip întors la ora 8 dimineața de la o petrecere de pomină.

– Pe urmă, în acest timp, vei continua să lucrezi la noi... Timp de un an vei putea să aduni un capital care să-ți permită să trăiești liberă la Paris... Iar eu, te voi proteja un pic, adaugă Emmanuel.

Bărbatul dă drumul mai încet la radio. „Un cântec de vară", se gândește Nina. „În alte locuri este cu adevărat vară, oamenii se duc la plajă."

Mâncați-mă! Mâncați-mă! Mâncați-mă!
Așa spune drogatul care imploră
În timp ce se distrează cu sufletele
Și deschide obloanele per-cep-ți-ei...

De câte ori Nina, Étienne și Adrien nu au dansat și cântat peste aceste cuvinte râzând ca balenele. Este expresia lui Joséphine: *a râde ca balenele*. Din clipa în care bunicul ei a murit, toate balenele lumii au încetat să mai râdă. Să te gândești la cei doi băieți este ca și cum ai convoca toate amintirile din copilărie în timp ce ești un adult. Viața ușoară și bucuria îi păreau îndepărtate. Acum o lună încă mai făceau dansul covorului la Club 4.

– Ai putea să mă duci la mine acasă la prânz? Trebuie să verific dacă animalele mele sunt bine.

– Desigur.

– Mulțumesc.

O mângâie pe genunchi. Mâinile lui sunt mari și frumoase. Nina îi prinde degetele și le sărută în timp ce închide ochii. „Nu mai sunt singură, cineva mă iubește. Nimeni nu mă va mai abandona. Mă iubește."

– Ai nevoie să-ți remobilezi casa pentru că mama ta a luat totul... Vom merge să

cumpărăm mobilă împreună.

Mama, se gândeşte Nina. Obiectul acela care a fumat o ţigară lângă mine. Prea multă suferinţă ucide suferinţa. Nina dă mai tare la radio şi cântă trist:

Mâncaţi-mă! Mâncaţi-mă! Mâncaţi-mă!
Aşa spune drogatul care imploră
În timp ce se distrează cu sufletele
Şi deschide obloanele per-cep-ţi-ei...

*

În acel moment, Adrien zăreşte Alpine-ul roşu trecând în viteză. Ca într-o scenă de cinema accelerată. Adrien îi ghiceşte părul Ninei, profilul, ceafa. Fără îndoială că este cu *El*. L-a trădat. L-a preferat pe dandy-ul acela.

În ghereta lui, simţindu-se complet demoralizat cu gândul la noaptea ce a trecut, ar vrea să-şi ia zilele. Oare o poţi face dacă bei benzină? Să fi fost cineva care s-a sinucis făcând plinul? Iar, colac peste pupăză, trebuie să ia masa cu tatăl său. Părintele vrea să stea de vorbă în legătură cu mutarea la Paris.

– Trebuie să aranjăm lucrurile, i-a spus la telefon.

Sylvain Bobin nu ştie să facă decât acest lucru: *să aranjeze*. Nu este un tată, ci un administrator. Adrien nu a avut curajul să-i răspundă:

– Nu, vreau să mă descurc singur.

Şi-au dat întâlnire la restaurantul din Hotelul Drumeţilor. Un loc puţin şic. De obicei se întâlnesc la Pizzeria din Port, situată lângă pasarelă – botezată aşa de patron, un nostalgic al Mediteranei, chiar dacă nu au fost niciodată vapoare în La Comelle. Poate doar câteva bărci. Va fi cu siguranţă ultima dată când Sylvain Bobin va mai pune piciorul în La Comelle. Poate a decis să schimbe localul pentru că vrea să sărbătorească faptul că a scăpat de povara întreţinerii unui minor, sfârşitul obligaţiilor.

– Restaurantul Drumeţilor? Ia te uită, taică-tu se rupe în figuri! a ironizat Joséphine.

*

Este ora 14. Marie-Laure intră în grădina lui Pierre şi Nina Beau. Totul este uscat: florile şi legumele se usucă deja de sete. Şi abia l-au îngropat ieri pe Pierre. Cât este de fragil tot ce lasă un om în urma lui!

Câte luni îi va lua ploii să împrăştie pietrișul, fisurilor din pereți să se mărească, buruienilor să acopere tot, umidității să înnegrească balamalele, vânturilor să strice țiglele?

Marie-Laure observă lăstarii de roşii pe tije. În mod normal, s-ar apuca de treabă imediat, iar până acum ar fi udat deja cu stropitoarea. Dar este ceva mai urgent. Îl strigă de mai multe ori pe Étienne. Băiatul nu-i răspunde. Intră în casă și descoperă din nou camerele goale. Cine ar fi putut face așa ceva?

Marie-Laure urcă în camera Ninei și își găseşte fiul dormind. La piciorul patului, cățeaua deschide un ochi și îl închide imediat la loc.

Marie-Laure pare uimită că îl descoperă singur. Pune o mână pe umărul lui gol. Își aminteşte de ziua când l-a născut: pielea îi este aceeași, foarte catifelată, ca o pânză satinată. Îi place şi acum să respire cu el, ca atunci când era copil. Nu mai are curaj să o facă acum, pentru că este aproape bărbat, să-și pună nasul la gâtul lui și să sufle cu zgomot. Numai că acum inspiră mirosul tricourilor lui în coşul de rufe murdare.

Étienne deschide ochii mormăind.

– Clotilde a dispărut, i-a spus mama lui. Părinții ei sunt îngrijorați, o caută peste tot... Mi-au spus că ați fost împreună aseară.

25 decembrie 2017

– Crăciun fericit, Simone!
– Crăciun fericit, piticule!
– Nimeni nu mi-a mai spus *piticule* în afară de bunicul.

Simone zâmbește și se bosumflă în același timp:

– Și doar ți-am spus să nu vii astăzi!
– Nu puteam să vă las să vă ocupați singură de toate animăluțele!
– Am întâlnit un bărbat și mă place, spune Simone.

Nina este stupefiată. Pendulând între a pune la îndoială vorbele auzite și stupoarea mărturisirii, o fixează pe Simone ca și cum cea din urmă tocmai recunoscuse o crimă și i-a arătat locul unde a ascuns cadavrul. Discretă, adorabilă și elegantă în permanență, Simone era văduvă de mai mulți ani, ducând și doliul fiului său dispărut, un veșmânt ca de plumb, tot timpul tăcută. Nina aproape că uitase că persoana din fața ei ar mai putea avea ceva feminin.

– Aseară am petrecut împreună. Și a fost teribil de bine. M-a invitat și... am rămas peste noapte la el, îi mărturisește, zâmbind, Ninei.
– Este ceva extraordinar, Simone!
– Da, da. Tu ai spus-o: este ceva extraordinar... Credeam că am terminat cu... astfel de lucruri.

Nina își mușcă buzele, ca să nu râdă.

– Cum l-ai întâlnit?
– La dans... În fiecare duminică, vecina mea cântă la chitară la Casa de Cultură. Este o chestie pentru bătrâni, cu dansuri. Ce oribil mi se părea!... Eu sunt interesată de Matthieu Chedit, M dacă preferi așa. Înțelegi?
– Da.

– Pe scurt, un bal pentru văduvi. Cu mâncare, ring de dans și luminițe colorate. La început, nu voiam să merg... Dar vecina a insistat. Mai mult m-a târât până acolo... Și până la urmă, chiar este un tip drăguț. Se numește André. I-am sărit imediat în ochi. Dar tu?

– Eu ce?

– Ai întâlnit pe cineva?

Nina nu se aștepta la această întrebare. Mai ales din partea lui Simone. Clar lucru: când crezi că îi cunoști pe oameni, te surprind cu ceva... Cele două femei spală gresia cu multă apă, chiar dacă afară sunt minus cinci grade în această dimineață. Trei câini se mișcă în jurul lor. Trebuie șters bine până când cimentul rămâne uscat, altfel suprafețele îngheață, ceea ce ar fi fatal puilor și animalelor cu artroză. Au multe ore de lucru, de tremurat una lângă alta, înfofolite în gecile lor groase, cu gluga pe cap.

– Nu, nu am găsit pe nimeni, îi răspunde până la urmă.

– Ah, da? Credeam că ai. Aș fi spus că petreci nopți plăcute.

Nina roșește ca o elevă de liceu.

– Nu am întâlnit pe nimeni... Să spunem doar că... am petrecut o noapte frumoasă de Crăciun, ai dreptate.

– Eram sigură! jubilează Simone. Cu cine?

– Cu domnul care l-a adoptat pe Bob, mărturisește Nina roșind de-a binelea.

– A, da. Înțeleg. Bine, foarte bine. Și ce mai face Bob?

– Bine, foarte bine, glumește Nina.

– Este fericit?

– Foarte.

– Eu o să-l iau pe Cannelé. Îl duc la mine.

Nina este șocată.

– Credeam că nu mai vrei câini la tine acasă.

– Și eu credeam la fel. Știi, Nina, se întâmplă să credem ceva. Și apoi să ne înșelăm.

*

Louise intră în camera lui Étienne, închide încet ușa în urmă. După împărțirea

cadourilor, fratele ei s-a dus să se culce, pretextând că îl doare capul. Acum doarme. Louise se așază pe pat ca să-l observe și îi pune delicat două degete la încheietura mâinii, pentru a-i lua pulsul.

Poartă încă mirosul lui Adrien. Îl duce cu ea ca pe o haină pe care o va purta zile întregi. Pe urmă o va așeza într-un cuier până la următoarea întâlnire. Privindu-și fratele cum doarme, își amintește de Saint-Raphaël. Vacanța de vară petrecută în trei. Prima dată când a văzut un băiat dormind a fost cu Adrien. Exact ca în această dimineață, s-a întors pe furiș în camera ei. Nina și Étienne plecaseră împreună cu Marie-Laure și Marc să facă scufundări. Adrien alesese să rămână acasă din cauza fricii lui teribile de șerpi, a spaimei de a nu da nas în nas cu un animal submarin. Louise a rămas mult timp lângă el, pe urmă a închis ochii. Lui i-a luat câteva secunde să o zărească, să o ghicească, așezată într-un balansoar la doi metri de el. I-a zâmbit, i-a cerut să vină lângă el. Ea s-a așezat la marginea patului.

– Știi, nu sunt decât un băiat ca toți ceilalți, i-a spus el.

Răspunsul a venit imediat:

– Tocmai de aceea te iubesc.

– Mă iubești?

– Da, încă de când eram o fetiță.

– Și acum ești la fel de mică.

– Nu, nu: am treisprezece ani deja. Ai sărutat vreodată o fată?

– Pe gură?

– Da.

– Nu. Nu am sărutat niciodată pe nimeni.

– Ai făcut deja dragoste?

– Păi, nu. Fiindcă nu am sărutat niciodată pe nimeni.

– Vrei să încercăm? l-a întrebat.

– Să facem dragoste?

– Nu, să ne sărutăm.

Adrien a făcut semn din cap că este de acord. Fata s-a strecurat sub cearșaf, s-a lipit de trupul lui, i-a pus capul pe umăr. Inima îi bătea să-i sară din piept, dar în dimineața

aceea se simţea foarte curajoasă. Ar fi putut să rămână multă vreme aşa, în camera respectivă, cu fereastra deschisă, cu jaluzele trase, cu razele de lumină ce abia pătrundeau, iar afară cu arii de greieri. Începeau să cânte de la ora 10, imediat cum soarele se aşeza pe coama pinilor. Era semnalul lor de început. Louise s-a aşezat în pat şi s-a dezbrăcat. Purta o rochie din bumbac cu bretele galbene, fără lenjerie intimă. Adrien era în chiloţi. I-a prins rochia în mână, a adulmecat-o:

– Miroşi bine.

Era goală, lipită de el. Adrien s-a îndepărtat puţin, să o privească mai bine. S-a plimbat cu privirea pe fiecare parte a corpului său, ca fascinat. Parcă admira pânza unui maestru.

– Eşti frumoasă, Louise.

Pe urmă, a atins-o cu vârful degetelor. Chipul, gura, gâtul, sânii, pântecul, sexul, coapsele. A coborât și a urcat de mai multe ori de-a lungul corpului ei. Doar cu vârful degetelor. Louise încă își mai aminteşte de fiorii de atunci, de pielea ei ca de găină, de lichidul cald între coapsele sale. Ca o dorință nestăvilită venită în pântec de a urina. Până la urmă a închis ochii. I-a spus:

– Mă mângâi adesea cu gândul la tine. Vrei să vezi cum?

Adrien a răspuns că da. Atunci fata s-a întins pe burtă, a întors capul spre el, l-a privit în ochi și a început să se mângâie. Și-a împins rochia spre iubit, de parcă ar fi vrut să-i respire mirosul, fără să o atingă. La rândul lui, s-a întins cu fața în jos și a imitat-o. Au ajuns în același timp la orgasm, ținându-se de mână.

Câtă liniște în cameră, cu ochii lui Louise ațințiți asupra celor ai lui Adrien. S-au apropiat și s-au sărutat pe gură, căutând fiecare limba celuilalt. Apoi au adormit, împărțindu-și din căldura trupurilor.

– Te mai gândești la el, mormăie Étienne.

Louise tresare.

– Nu. La tine mă gândesc. Trebuie să stăm de vorbă.

Étienne își strânge o pernă la piept.

– Ieși din camera mea: am văzut în ochii tăi că la el te gândeai. Nu ai știut niciodată să minți.

– Este adevărat că la minciuni tu ești expertul.

– Ce vrei?

– Să accepți să mergi la spital.

Bărbatul se întoarce cu spatele.

– Nu mă duc.

– Este o prostie! Dacă nu o faci pentru tine, măcar pentru Valentin!

– Ca să mă vadă cum sufăr? Cum mă măcelăresc ăia? Cum îmi cade părul? Să mă clatin după ședințele de chimioterapie și să nu mai pot sta în picioare? Vrei ca băiatul meu să vadă toate acestea?

– Măcar te va vedea că lupți!

Marie-Castille intră în cameră.

– Ce faceți aici? De ce strigați unul la altul?

Louise îi zâmbește.

– Nu s-a întâmplat nimic... Voiam să mergem împreună la un prieten vechi.

– Ce prieten? întreabă Marie-Castille, suspicioasă.

– Să nu mai vorbim despre asta, i-o taie Étienne. Nu merg. Doamnelor, aveți bunătatea să ieșiți din camera mea? Aș vrea să mă ridic și sunt în pielea goală. Doar îmi cunoașteți pudoarea legendară.

Louise se ridică și iese, copleșită. Încearcă să-i zâmbească lui Marie-Castille, dar nu reușește. Preț de o clipă îi vine să se întoarcă spre ea ca să-i spună adevărul, să găsească în cumnată ajutorul atât de necesar pentru a-l face pe fratele ei să se răzgândească. Étienne îi ghicește intențiile și îi aude gândurile, îi strigă rece:

– Louise, nu!

Ea își reprimă tendința de a urla, își înghite lacrimile și iese din cameră. În spatele ușii, îi aude pe Marie-Castille și pe fratele său cum se ceartă.

– Calmează-te... Totul va fi bine...

– Ia te uită cum o face pe șefa cu mine... Un prieten de liceu... n-am chef să-l văd... Louise

insistă... Mă ia durerea de cap cu voi, toţi... vreau să fiu singur... te rog... sunt obosit...

– Îmi ascunzi ceva, Étienne...

– Da: puţulica mea.... Nu vreau să mă vadă gol-puşcă... Nu mai plânge... Este Crăciunul... Pace... milă creştină... pace.... suntem în vacanţă... Să vină să mă enerveze până şi în camera mea!...

Valentin o vede pe Louise. Dintr-o privire l-a făcut pe băiat să înţeleagă că nu a reuşit nici de data aceasta.

*

Intru în casă cu braţele încărcate de pachete. Le aveam în portbagajul maşinii mele de mai multe zile, dar aşteptam Crăciunul ca să le ofer. Gata, am trecut de partea cealaltă: debilitate profundă. Fac cadouri până şi pisoiului meu. Sunt semnele unei senilităţi precoce.

Las un nou coş foarte confortabil lângă calorifer, un suport de joacă pentru pisici nu departe de canapea, în timp ce în câteva luni aici va fi lupta pentru putere. Mişc câte jucării în faţa fetişoarei lui mici: unele din plastic, oribile. Îşi pune lăbuţa pe o minge minusculă şi o face să se rotească. Uitându-mă la Nicola, îmi spun că şi eu am urât să fiu un copil unic în familie. Şi dacă m-aş duce să aduc un altul? Tot aşa micuţ, ca să crească împreună şi să fie pe aceeaşi lungime de undă. Nicola s-ar plictisi mai puţin cu un congener având patru picioare decât cu mine, una dintre cele mai sinistre şi mai singuratice fiinţe de pe planetă. La mine acasă, chiar şi plantele se sinucid până la urmă: refuză să se alimenteze, cad de la ferestre, se automutilează. Noroc că teiul meu este bătrân, a avut vreme să crească înainte de venirea mea, să atingă cerul suficient de aproape.

Pisoiul meu este probabil într-o stare de refugiu permanent. Ca şi în ziua de Crăciun. Dacă nu mă duc acum, nu mă mai duc niciodată. Pe urmă, mă voi mai gândi. Şi mai stau mult pe gânduri, Nicola va creşte singur şi va sfârşi depresiv şi neurastenic, exact ca mine.

După doar două minute de la ideea venită brusc, de la această nebunie, de la accesul cumulat de pesimism și de optimism, nu știu cum să-i spun, am oprit în fața gardului de la adăpostul de animale. Două mașini sunt staționate acolo, din care una este Citroënul combi al Ninei. Intru în adăpost pentru a doua oară în viața mea. Prima dată a fost când Nina m-a surprins încercând să strecor în cutia de scrisori plicul cu bani și când mi-a oferit o cafea în biroul ei. Atunci era noapte, nu am văzut nimic din ceea ce presupune locul cu pricina. Acum îl vizitez ziua. Nimic extraordinar. Făcut din lucruri adunate la grămadă. Barăci din ciment, din prefabricate. La dreapta, un câine mare, negru, un fel de grifon, latră fără convingere. La stânga, trei cuști izolate, din care două goale, cu inscripția *Adăpost*, un câine mă fixează, cu atâta tristețe încât îmi las privirea în pământ, rușinată, de parcă eu îl abandonasem. Împing un al doilea grilaj și ajung la cuști. Peste tot scrie că nu trebuie să bagi mâinile prin zăbrele. Intrarea mea în spațiul pentru câini este năucitoare, toți încep să latre neîncetat când trec. O doamnă a ieșit până la urmă din clădire.

– Bună ziua.

– Bună ziua... Nina este?

– A plecat să scoată un câine la plimbare. Cu ce vă pot ajuta?

– Am adoptat un pui de pisică și... aș vrea să îi iau un prieten.

Doamna îmi zâmbește și mă conduce la adăpostul de pisici. Miroase a rahat și a detergent.

– Litierele nu au fost curățate încă, îmi spune.

Câteva feline mă observă, temătoare. Altele se apropie, mă miros. Una sau două riscă gestul de a se freca de picioarele mele.

– Nu dăm spre adopție în ziua de Crăciun, mă informează doamna.

– De ce?

– Avem închis.

– Dar Crăciunul... este exact ziua când ar trebui să putem adopta.

– Așa este, îmi răspunde. Cum vă numiți?
– Virginie.
Doamna mă privește cu atenție, de parcă ar căuta ceva pe chipul meu.
– Cum este puiul dumneavoastră de pisică? mă iscodește.
– Mic. Foarte mic. Negru. Cu botul roz. Se spune *bot* pentru o pisică?
– Botic.
Nina intră în adăpostul pentru pisici. Pare înghețată. Suflă în mănușile de lână.
– Ce faci aici? mă întreabă de parcă ar fi speriat-o ceva.
– Crăciun fericit, Nina!
Doamna nu-i lăsă răgazul de a răspunde.
– A venit să adopte o pisică, spune cu o voce blândă, ca și cum s-ar scuza că m-a lăsat să intru.
– L-ai pierdut pe Nicola? exclamă Nina, panicată, aproape agresivă.
– Nu, nu. Mi-e teamă să nu se plictisească singur.
– Și tu crezi că te poți ocupa de două pisici? Vei ști cum să te comporți cu ele?
Răutăcioasă, ironică. Este mica ei răzbunare personală. Nu o pot condamna.
– Da, așa cred.
– Hai cu mine!
Traversăm un culoar și intrăm într-o cameră supraîncălzită.
– Aici este maternitatea și infirmeria. Depinde zilnic de ce animăluțe primim.
Trei pui tigrați dorm, înghesuiți unul în altul.
– Voi putea să îți dau un pisoi abia peste două săptămâni. Deocamdată, se recuperează.
– Îi putem separa?
Își fixează ochii ei frumoși, negri, în ai mei. Imediat îmi revin cuvintele cântecului său de la banchetul de terminare a școlii gimnaziale.

Ne vom revedea în fiecare zi, imediat ce ne vom întoarce
Unde te duci, ochi negri, mergi spre nicăieri...[55]

Etienne şi Adrien în spatele sintetizatoarelor, ea la microfon. Eram în clasa a opta. Organizaseră un concert în curtea şcolii Vieux-Colombier. Văd şi acum bannerul, literele cuvântului TREI desenate caligrafic de către Nina pe o pânză albă. *Trei* era numele grupului fondat de ei. Un omagiu adus albumului *3* al grupului Indochine, din care Nina a interpretat *Tes yeux noirs*, *Canary Bay*, *Troisième sexe*, *Trois nuits par semaine*. Le-a legat apoi cu melodii originale scrise de Adrien şi de ea, pe melodiile compuse de Étienne. Cuvinte puţin stranii. Melodii demodate. Dar Nina avea o voce frumoasă. Îmi plăcea tare mult să o ascult.

– Viaţa îi separă. Trebuie să crească... Nu pot rămâne lipiţi unii de alţii, îmi răspunde fără să clipească.

Un lung moment de linişte apăsătoare, prelungită. În răstimp, ca şi cum tocmai ne-am provocat la *Jocul de-a tăcerea*, mă uit cu atenţie la puii adormiţi. Cuşti goale, pungi de mâncare, un dulap-farmacie, medicamente sub cheie, un poster vechi unde se vede un câine în spatele barelor de fier şi aceste cuvinte: *Cu ce sunt vinovat?*

Nina întrerupe, până la urmă, liniştea:

– Sunt doi băieţei şi o fetiţă. Ce vrei să iei?

– Fetiţa.

Versuri ale piesei *Tes yeux noirs* (*Ochii tăi negri*), interpretată de Indochine, albumul *3*, lansat în anul 1985

49

Ianuarie 1995

Pierre Beau se odihnește de cinci luni în cimitir.

Nina este secretară la cabinetul directorului administrativ și financiar, Yves-Marie Le Camus, un bărbat încântător. Se ocupă de corespondență, de apelurile telefonice, de expedierea și primirea faxurilor lui, caută pe Minitel soliditatea financiară a clienților potențiali, redactează rapoartele de ședință. Câștigă 9 000 de franci pe lună, iar contractul este pe treisprezece luni. Nu face greșeli de scriere, nu desenează, nu mai scrie cântece.

La firma Damamme este apreciată de toată lumea, tinerețea ei seduce, cei optsprezece ani din buchetul vieții atrag cuvinte și gesturi amabile. Este drăguță și își joacă perfect rolul de angajat model.

În cursul săptămânii doarme acasă, trăiește cu Paola și cu pisicile. Unul dintre grădinarii proprietății familiei Damamme întreține curtea exterioară. Iar de vineri până luni dimineață își petrece weekendurile la Castel.

În ultimele cinci luni, Emmanuel i-a aranjat foarte bine viața: i-a cumpărat pe o sumă de nimic, de la Primărie, casa bunicului, a remobilat-o pe gustul iubitei sale, i-a găsit un post, a prezentat-o părinților, iar aceștia o consideră deja nora lor. Iau masa împreună în fiecare duminică la prânz.

Emmanuel o copleșește cu flori, atenție, cadouri și cuvinte dulci.

Viața de zi cu zi a Ninei este incredibil de liniștită, așa de calmă încât are uneori puseuri de căldură. Deci așa trebuie să arate fericirea! Să nu mai ai grijă de nimic, să nu-ți mai fie teamă. O mochetă drăguță, o cadă mare. Tot ce-și dorește din vitrine apare, ca prin farmec, în dressingul ei. În timp ce prietenii din liceu

sunt la Dijon, Autun sau Lyon, hrănindu-se din cutii de conserve și împărțind camere de cincisprezece metri pătrați, cu nasul în cursuri, ea se simte liberă. Ca și cum ar avea zece ani avans față de ceilalți.

O dată pe săptămână merge la cimitir ca să stea de vorbă cu bunicul și să-i prezinte situația.

– Sunt bine, nu-ți face griji! Emmanuel este foarte drăguț cu mine. Suntem așa de îndrăgostiți unul de altul! Îmi place tot ce fac la serviciu, zilele mele trec repede. Grădina ta este frumoasă. Animalele sunt și ele bine. În weekend, Joséphine doarme la noi. Îi place să se ocupe de casă, mai schimbă și ea atmosfera de la apartament. Zice că vine în cea de-a doua ei casă. Adrien și Étienne mă sună des. Mă așteaptă la Paris.

Viața actuală îi amintește de clipele din copilărie, când se juca de-a vânzătoarea. Își etala fructele și legumele în grădină, le vindea clienților imaginari și înregistra vânzările într-o casă de marcat din plastic.

*

Vincennes, RER[56] A, direct până la Auber, schimbă, ia linia 7 de metrou, oprire la Poissonnière. Liceul Lamartine, strada Faubourg-Poissonnière nr. 121, arondismentul 9. Adrien merge pe drumul acesta în fiecare zi, de luni până vineri. Cu un rucsac, sendviș, paste sau salată într-o cutie din plastic. Luminile palide, coridoare lungi, oameni îngrămădiți, porți închizându-se, anunțurile din difuzoare:

– Vă rugăm puțină atenție. Trafic perturbat pe linia A a RER-ului, ca urmare a unui colet suspect... călător accidentat... urmare a unei greve, urmare a...

Mulțimea de oameni fără adăpost dormind direct pe podea, pe bănci, acoperiți de ziare vechi, muzicieni, vânzători de săpunuri, imitații fără valoare ale Turnului Eiffel, fructe, țigări, flori, apoi mirosuri de urină, de vin prost, violență în anumite priviri, punkiști trăgând câini de lesă, costume cu cravate

mergând până la stația La Défense[57], toată lumea aceasta pestriță care se agită, aleargă, se ciocnește, adunătură fără nici o legătură, mergând în aceeași direcție, fără să se privească. Masele. De când locuiește la Paris, are o dorință de nestăvilit să nu se mai ducă nicăieri, să rămână în camera lui din Vincennes, în apartamentul unde locuiește, mirosind a lumânare parfumată.

Să iasă ca să meargă la cursuri îl costă scump. Ar vrea să doarmă toată ziua apoi. Să închidă ferestrele. Să caute liniștea. Și totuși, pleacă înainte cu o oră și, când ajunge în stația Auber, se așază într-un colț retras ca să citească, să uite de lumea aceasta subterană și să plonjeze în cuvinte cum se arunca altădată în piscina municipală din La Comelle, împreună cu Nina. De când locuiește la Paris, are sentimentul că nu mai vede cerul. Că mănâncă beton. Înainte avea imprimat verdele pe retină, astăzi doar gri. Nimeni nu i-a vorbit niciodată de această violență. Se discută despre conflictele mondiale, despre închisori, povești de iubire, fapte diverse, lucruri uimitoare, despre bătrâni, prostituție, șomeri, fabricarea mașinilor, dar nu auzi niciodată pe nimeni mărturisind despre ce simte un provincial când ajunge la Paris. Totul pare imens, te pierzi sau te simți pierdut chiar dacă nu ești, nimeni nu-și vorbește, nu se întâlnește, nu se salută. Privirile sunt întoarse către un interior imens, un labirint de singurătăți. Ca și cum o tristețe comună stă lipită de tălpile călătorilor din metrou.

Paradoxal, în ciuda presiunii, a mulțimii, Adrien se simte mai liber. Cufundat în mase. Faptul că este un anonim îl liniștește. Aici nu sunt bârfitori, denigratori sau bănuitori. Aici, nimeni nu dă doi bani pe cel de alături. Când moare cineva la Paris, nimeni nu știe. Când moare în La Comelle, se publică un articol în ziar.

Spre marea lui ușurare, nu a mai fost nevoie să meargă la CROUS. I se părea de neconceput să se găsească în mijlocul tuturor acelor studenți, fără Nina. Locuiește la Thérèse Lepic,

profesoară de pian și prietenă a tatălui său. Uimitor cum părintele lui, un bărbat atât de taciturn, rece și plictisitor, poate fi prietenul acestei femei drăguțe, vesele, fine, artistă până în măduva oaselor. În casa ei sunt lumânări și dantele, numeroase tablouri, portrete cu muze și un desen de Salvador Dalí oferit chiar de maestru. Femeia de șaptezeci și cinci de ani are mai multă tinerețe în sânge decât Adrien, în modul de a se deplasa, alert și lejer deopotrivă, de a se extazia, de a râde. Fumează ca un turc, dar numai în salon, unde primește musafiri și lasă o fereastră întredeschisă zi și noapte. Chiar și iarna. Lucrează în palton cu elevii ei pentru orele de pian, așa de rece este aerul.

Adrien nu a îndrăznit niciodată să o întrebe cum l-a cunoscut pe tatăl lui. Se gândește că i-o fi fost amantă. Fotografiile sepia, înrămate în camera lui Thérèse, trădează frumusețea de odinioară a femeii.

Artista este subțire ca o vrăbiuță și nu se hrănește decât cu fructe și migdale. Nu mănâncă, ciugulește. Cumpără mâncare gătită pentru Adrien de la restaurantul de sub apartamentul ei.

Sylvain Bobin plătește cazarea și masa, iar Adrien nu știe cât îl costă pe tatăl lui. Și nici nu vrea să știe. Îl dezgustă ideea că Thérèse ar putea câștiga bani de pe spatele lui, pentru că o iubește. Dar oare dacă tatăl nu ar mai plăti, l-ar mai ține Thérèse în gazdă?

Ce valoare de piață are copilul acesta căzut din cer, venit de nicăieri, pe nume Bobin, dar de care Thérèse nu a auzit niciodată vorbindu-se?

Dacă se străduiește din răsputeri să se trezească în fiecare dimineață, să înfrunte transportul în comun și adunătura de singurătăți pentru a merge până în Lamartine, este tocmai pentru că tatăl lui l-a amenințat:

– Plătesc câtă vreme ai rezultate bune la învățătură. Dacă nu, te duci la CROUS.

Adrien se bucură de o cameră de aproximativ nouăsprezece metri pătrați, dotată cu baie. Totul este curat, pereți albi, pat și

cearşafuri moi. Lenjeria îi este spălată și călcată o dată pe săptămână. Nu stă în picioare la coadă, la fel ca alții, la Lavomatic[58], în colț. Are un birou mare, unde poate lucra, o fereastră ce dă în stradă, la etajul al treilea într-o clădire fără lift – ceea ce nu o împiedică pe Thérèse să urce şi să coboare de mai multe ori pe zi, fără nici o problemă. De treizeci și cinci de ani locuieşte în apartamentul de aproximativ optzeci de metri pătrați, cu o chirie derizorie.

– Degeaba, spune ea. Tot nu am făcut economii, am cheltuit tot.

Sursele sale de venit provin din meditații. Thérèse a fost căsătorită de foarte tânără cu un militar de carieră. Văduvă la douăzeci și cinci de ani, a avut o fată, dar nu se înțelege cu ea, așa că trăiește singură de zeci de ani. Câțiva amanți au trecut prin așternuturile ei. „Ei m-au ruinat“, se amuză povestind. Obiceiurile lui Thérèse și ale lui Adrien au coincis de la început. Servesc cina devreme, în bucătărie. Pe urmă, Adrien se retrage în camera lui începând cu ora 19.30, ca să lucreze, iar Thérèse în a ei, ca să citească, să asculte la radio sau să privească *Scriitori dintr-un secol*, noua emisiune prezentată de Bernard Rapp pe France 3. Thérèse este înscrisă la biblioteca din Vincennes și se duce acolo o dată la două zile ca să împrumute și să returneze cărțile pe care le devorează. Ceea ce ar fi plictisit pe orice student în această viață monahală îi convine perfect lui Adrien.

De două ori pe săptămână, Adrien o sună pe Nina. Îi ascultă vocea cu ochii închiși. Stau de vorbă despre viața lui în orașul cel mare, despre cursuri, colegi. Declară că îi este dor de ea.

– Este groaznic fără tine. Cum mă apuc să fac ceva, gândul meu fuge la tine.

Cum nu este prea vorbăreț, nu are prea mulți prieteni în Paris. Se salută și atât.

Nina povestește despre slujbă, despre Emmanuel, colegi. Va veni curând să îl vadă pe Adrien. În primăvară va avea concediu și va

fi frumos afară. El îi va arăta Turnul Eiffel și Champs-Élysées. Adrien îi răspunde:

– În orice caz, în septembrie vii și tu aici. Vom aranja cu Thérèse. Vei dormi cu mine și mama este de acord să se mute la tine și să-ți plătească o chirie mică.

– Da, foarte bine, abia aștept.

Sâmbătă seara, Étienne insistă ca Adrien să vină la el, la Bus Palladium[59]. Adrien se întreabă de ce îi cere atât de insistent. Și atât cât nu cedează, Étienne nu închide telefonul.

– Ne-am înțeles? Ne vedem? Te aștept în față.

– Bine.

Este o promisiune făcută Ninei sau surorii sale? Ceva de genul: *Promite-mi că nu-l abandonezi pe Adrien când vei veni la Paris... Tu ești în largul tău, pentru el este mai greu, este timid.*

În fiecare sâmbătă, Étienne vine cu o altă fată. Nu ajunge niciodată singur, dar pleacă rareori cu cea care-l însoțește. Étienne își împarte apartamentul cu un colocatar, Arthur, un student dornic să meargă la aceeași facultate și să își pregătească de asemenea concursul de intrare la Școala Națională Superioară de Poliție.

– În felul acesta, vom repeta împreună materia. O să avem același parcurs, ne va fi mai ușor în viață.

„Gata, îl exploatezi și pe el“, se gândește Adrien. Îl admiră pe Étienne din toate punctele de vedere, dar nu se îndoiește de capacitatea lui de a se folosi de alții, de a-i juca pe degete pentru a face doar ce-l interesează.

La Bus Palladium, fetele roiesc în jurul lui Étienne. Sunt situații când dispare la toaletă sau în stradă. Pe urmă apare ca printr-o magie pe ringul de dans, sigur pe el, cu zâmbetul unui rege. Lui Adrien îi place să urmărească jocul seducției, al atracției corpurilor, dansul celor care se descoperă. Rămâne în spate, observă mișcările, ținutele, mâinile ce se agită, țigările ținute între degete, fumul inspirat și

expirat, decolteurile ameţitoare, privirile îmbietoare, cu vino-ncoace.

Adrien scrie chiar şi când nu se află la masa de scris.

A început redactarea unui roman şi în intervalele dintre cursuri a înnegrit paginile unui caiet.

Dansează foarte puţin, dar este îndrăgostit de muzica electronică. Îl hrăneşte cu imagini mentale. Senzaţiile produse în corpul lui sunt pozitive, colorate, vesele. Asemănătoare cu cele produse de muzica clasică ascultată de el, în special cea a lui Bach. Sunetele electronice îl aruncă într-o stare de toropeală ce reuşeşte să-i liniştească spiritul agitat. Îi eliberează pasărea nebună ascunsă în interior.

Uneori, unele fete ameţite de băutură vin să se lipească de el. Le adulmecă parfumurile, se îmbată cu mirosurile corpurilor lor, dar nu le atinge niciodată. *Parfumul* lui Süskind l-a fascinat, o pană delicată prinsă într-un buchet de flori, iar Grenouille, un personaj de gheaţă.

Étienne crede că Adrien nu curtează alte gagici din cauza lui Louise. De Crăciunul trecut, Étienne i-a surprins ieşind împreună dintr-un hotel din La Comelle. Se întorcea de la Club 4, era ora şase dimineaţa. Nina şi Damamme tocmai l-au lăsat în centrul oraşului. Voiau să-l ducă până acasă, dar a refuzat, preferând să meargă pe jos, ca să se mai trezească din beţie. Şi pentru ca părinţii să nu-l vadă într-o asemenea stare. Étienne a crezut că visează când i-a văzut pe cei doi. Petrecuse Crăciunul în familie, împreună cu Louise, cu doar câteva ore mai înainte. La miezul nopţii, Nina şi frumuşelul ei au trecut să-l ia şi să meargă toţi trei la Club 4. La telefon Adrien pretextase că vrea să rămână cu mama.

Aşa deci, cu mama... de fapt, tu voiai să rămâi în tandreţuri cu sor'-mea.

Sora lui minoră şi Adrien, ţinându-se de mână, ieşind ca doi hoţi din Hotelul Drumeţilor. Prin urmare, şi-o trăgeau împreună.

Etienne ar fi putut să le iasă în cale, să-i tragă un pumn lui Adrien și o palmă soră-sii, dar nu a făcut nimic. A luat-o pe o altă stradă, ca să nu se întâlnească și să nu fie văzut. Măcar Louise nu era cuplată cu vreun ticălos. Și, până la urmă, nu i se părea așa de prostesc ca ei doi să fie împreună, nimic ciudat. Ei sunt mereu tăcuți sau vorbesc foarte încet, citesc fără să-i forțeze nimeni, nu se enervează niciodată, nu-și lipesc ochii bulbucați de *frumusețile lumii*. Se extaziază când văd o floare, un fluture sau un tablou într-un muzeu. Dar el, Étienne, preferă valurile și furia. Vântul și lapovița.

După dispariția lui Clotilde, chiar înainte de a se muta la Paris, Étienne s-a dus la Jandarmerie. Părinții fetei o căutau, neînțelegând cum de plecase fata de pe o zi pe alta fără să anunțe pe nimeni. O femeie o recunoscuse în gara din La Comelle în seara când trebuia să se întâlnească pe malul lacului cu Étienne. Martora trebuia să ia ultimul tren disponibil spre Mâcon, cel de ora 22.17. Iar Clotilde îl aștepta tot pe acela.

Interogat la cererea părinților lui Clotilde, Étienne a răspuns degajat solicitării. Punând el întrebări celor doi jandarmi care i-au primit mărturia, despre carierele lor. Explicând că, în seara de 17 august 1994, el și Clotilde trebuia să se întâlnească la ora 21 pe malul Lacului din Pădure. A mărturisit că a băut în timp ce o aștepta, că era stresat în acea seară pentru că voia să o anunțe despre despărțirea lor.

– De ce?

– Pentru că nu o mai iubeam.

– V-ați certat?

– Nu. Noi nu ne-am întâlnit față în față de pe data de 15 iulie, înainte de a pleca în vacanță.

Au trecut deja cinci luni și nimeni nu mai avea nici o veste de la Clotilde. Nu a lăsat nici un cuvânt. Nu a sunat pe nimeni, nu a trimis nici o scrisoare. În momentul dispariției, Clotilde avea optsprezece ani. Orice persoană majoră are dreptul să dispară, fără să dea socoteală nimănui. Clotilde se evaporase

luându-şi pur şi simplu doar poşeta cu buletinul şi bani. Muncise ca ospătăriță toată vara şi pusese deoparte cam 15 000 franci. Cu două săptămâni înainte de dispariție golise şi contul de economii de 30 000 franci. Totul ducea cu gândul că plecarea sa fusese premeditată.

Mama lui Clotilde l-a sunat de mai multe ori pe Étienne, implorându-l să le dea veşti despre fată dacă l-ar fi contactat. Le-a promis că o va face.

Dispariția respectivă i-a dat viața peste cap lui Étienne, i-a produs o schimbare radicală. A simțit că a greşit cu ceva. O vină greu de dus. Ca pentru a se răscumpăra, a început să învețe. Să tocească de-adevăratelea.

A împărțit apartamentul cu Arthur, un student serios, ceea ce îl ajută. De data aceasta, vrea să înțeleagă singur, să avanseze pe scară ierarhică. Îşi alocă doar o ieşire pe săptămână şi puțină muzică duminica, dar în celelalte zile munceşte din greu. Vrea să devină polițist. Şi nu unul oarecare. Mai întâi, trebuie să îşi ia licența în Drept. Pe urmă, concursul de accedere la un post de ofițer în comisariat.

*

Étienne şi colocatarul lui, Arthur, au închiriat un apartament cu două camere la stația Nation, din luna septembrie a anului trecut. Nation este la o stație de RER distanță de Vincennes. Duminica, Adrien se duce câteodată la ei, la apartament.

Étienne a adus cele două sintetizatoare, al lui şi al lui Adrien. Le-a instalat în living, cântă împreună, dar fără prea mare tragere de inimă. Se opresc adesea ca să mai stea de vorbă, să mai bea bere, să se uite la televizor. Repetă la clape melodiile lui Étienne, compuse înainte de a veni la Paris. Adaugă un ritm, un instrument, modifică tempouri, măsuri. Dar, fără vocea Ninei, este o tristețe absolută. O absență cu un gust amar, al prelungirii la infinit. Fata este prezentă acolo, fără a fi în realitate. Ca şi cum ar fi moartă. Muzica lor fără vocea ei este incompletă, anostă. Nu mai compun altceva, nu au timp.

Adrien aşteaptă ca Nina să li se alăture, dar Étienne nu crede că prietena lor va mai veni. Numai că nu-i spune nimic lui Adrien.

În seara de Crăciun de la Club 4, a văzut clar că Damamme nu o scăpa din ochi pe Nina. Chiar şi când se ducea la baie, o urma ca un căţel până la uşa toaletei.

Nu o va lăsa niciodată să plece. Sau va veni cu ea. Sau se va salva Nina. Să taie în carne vie.

Cu siguranţă, nu vor mai fi niciodată doar ei trei. Dar să facă muzică înseamnă pentru cei trei păstrarea unei comori, este liantul care-i uneşte. O amăgire că încă mai cred în legătura lor.

Étienne şi-a luat chitara fără să spună nimănui. A conectat-o la un amplificator în camera lui, pentru ca Adrien să nu-şi dea seama. Ca un copil care renunţă la un prieten pentru că a întâlnit un altul, dar nu vrea să recunoască. Nu mai are ce face cu sintetizatorul. Când Adrien ascultă muzică franceză, *cântăreţi cu mesaj*, cum îi numeşte, preferă rockul alternativ.

Se simte un trădător.

Telefonul sună. Adrien şi Étienne pregătesc paste în bucătărie. Arthur ridică receptorul.

– Salut! Nina sunt. Étienne este acasă?

– Da, ţi-l dau imediat, răspunde Arthur. Este şi Adrien, o informează.

– Ah, super! L-am sunat la doamna Lepic, dar nu a răspuns nimeni.... Alo, băieţi?

– Da, răspunde Étienne.

– Poţi să mă pui pe difuzor, ca să mă audă şi Adrien?

– Mda.

Étienne apasă o tastă. Vocea Ninei inundă spaţiul micului apartament. Are o voce ciudată, ca şi cum ar fi băut. Pare nervoasă, respiră puternic.

– Ce faceţi?

– Pregătim paste.

– Sunteţi bine?

– Da, este OK.

– Mă auziţi?

– Da, răspund Étienne şi Adrien în cor.

Gata, vine și ea, își închipuie cei doi. *Pleacă din La Comelle și înseamnă că sună dintr-o cabină telefonică de la gara din Lyon.*

Băieții se uită unul la altul, cu un zâmbet de speranță în ochi. Își țin răsuflarea. Așa este Nina, nu are măsură.

– Sunteți așezați?

– ...

– Mă căsătoresc!

RER *(Réseau Express Régional)* – rețeaua de căi ferate rapide ce deservește Parisul și suburbiile sale.

Centrul financiar al Parisului și cartier de zgârie-nori. Este și denumirea unei stații de metrou din cartier.

Lanț de autospălătorii pentru haine din Franța

Sală de concerte rock, club și bar lounge din Paris, celebră prin numele faimoase care i-au trecut pragul, între alții: Salvador Dalí, Johnny Halliday, Mike Jagger.

50

25 decembrie 2017

Valentin insistă de o jumătate de oră:

– Vom merge doar noi doi. Te rog, tati. Înainte de a pleca mâine la Lyon.

Étienne se aude până la urmă spunând:

– Bine, fie.

– Dar să nu-i spui nimic mamei, că altfel va dori să vină cu noi.

– Şi?

– Şi... nu vreau. Nu-i plac prea mult animalele.

– Nici mie.

– Tu, tati, doar te prefaci.

– Mă prefac? întreabă Étienne, uimit.

– Da, te prefaci că nu le iubeşti.

Étienne îşi priveşte cu atenţie fiul. Îl va surprinde mereu. Încearcă să şi-l imagineze peste zece, douăzeci, treizeci de ani. Renunţă. Nu mai are puterea de a-şi face rău.

Mai întâi, să facă un duş. Étienne lasă căldura apei să îl cuprindă. De multă vreme nu a mai avut o aşa senzaţie agreabilă. După discuţia cu Marie-Castille din cameră, a cam exagerat, silit de doza de medicamente prescrise de sora lui. Cele anti-durere îl calmează, îl împiedică să gândească. Închide ochii, scufundat în imagini frumoase: se vede din nou pe skateboardul lui, alunecând pe asfalt, piscina, răcoarea dimineţilor de vară, cartofii prăjiţi, lacrimile din ochii lui când a golit borcanul de muştar în hotdog, accesele de râs nebunesc ale celor trei, tartinele cu Nesquik, filmele de groază, mâna Ninei în a lui, înfingându-i unghiile în carne, petrecerile, muzica, pivniţa, sintetizatorul, mirosul fructelor coapte din grădina Ninei, tutunul, alcoolul, lacul, Clotilde. Deschide ochii. Opreşte apa. Iese din duş. Se priveşte în oglindă, dar nu se vede din cauza aburilor. Cu

atât mai bine. Se întâlnește cu tatăl lui pe scări, abia dacă se privesc.

– Maică-ta și cu Marie-Castille au plecat după ruladă[60], mormăie el.

Uf, se gândește Étienne.

În clipa aceasta, să o mai aibă și pe soția lui pe cap ar fi fost chiar imposibil. Își zărește fratele și cumnata în grădină, jucându-se cu Louis și Lola, copiii lor. „Paul-Émile este un străin", își spune Étienne. Când ai un frate mai mare cu mulți ani ca tine, nu-l mai ajungi niciodată. Aproape zece ani diferență. Puține amintiri comune. Când Paul-Émile a plecat de acasă, Étienne avea opt ani. Se întorcea în vacanțe, dar pleca imediat cu prietenii. Și-a întâlnit de foarte devreme viitoarea soție. Nu au mai rămas decât câteva fotografii martore ale complicității lor din vremea când erau copii. Étienne pe genunchii fratelui mai mare. El trebuie să fi avut trei ani, iar Paul-Émile era deja adolescent. Mergea în fiecare an la Saint-Raphaël. Dar mereu însoțit de cei mari. În fond, Étienne își considera fratele ca un amic de vacanță. Un tip alături de care juca volei pe nisip. Un fel de model, de icoană de familie ce cocheta cu excelența. Șef de promoție. Mândria tatălui, holbându-se totuși la revistele porno uitate în cameră.

În această dimineață, Étienne își dă seama că nu a schimbat niciodată mai mult de câteva cuvinte cu Pauline, cumnata lui: *Bună, ce faci?, Copiii?, Slujba?* și mereu răspundea cu da. *Da* la tot. Bifat răspunsurile bune, care nu cereau alte întrebări.

Pauline este foarte frumoasă, discretă, inteligentă, iubitoare. Păcat să nu o observi, desigur.

Câte persoane nu observăm în jurul nostru în viață?

Își alungă gândurile negre, își pune hanoracul.

Valentin îl așteaptă deja în mașină, având căștile pe urechi. Când își vede tatăl apropiindu-se, și le dă jos. Étienne pornește cu greu mașina. Louise este pe scaunul din spate. Étienne o vede în oglinda retrovizoare.

– Ce vrei?
– Să vin cu voi?
– Ce-i asta? O capcană?
– ...
– Ştii unde trebuie să ajungem, tati? întreabă Valentin.
– Da, fiule. Ştiu unde este.
Află de la radio că a început deja vânzarea pe internet a cadourilor de Crăciun. Cei care au primit daruri nedorite nu pierd timpul.
Ca în fiecare an, Étienne nu se ocupă de nimic cu ocazia sărbătorilor, ci Maria-Castille gestionează totul. A cumpărat Rêve d'Ossian pentru Louise, parfumul atât de drag cumnatei, dar el îl detestă în egală măsură pentru că îi aminteşte de mirosul din biserica oraşului La Comelle, când Nina aprindea o lumânare. Pe urmă, a luat o dronă şi o boxă fără fir pentru Valentin. Pentru el, un weekend la Veneţia pentru două persoane, cu totul inclus. Chiar şi cu promisiune de iubire, dacă ar fi să iei în seamă desenul cu cele două inimi de pe cutie.
Marie-Castille este incredibilă: un weekend pentru două persoane. Étienne îşi imaginează faţa ei dacă ar pleca fără soţie: „Plec cu o alta. Salut, weekend plăcut, pe luni!"
Ce crud sunt, îşi spune. *Chiar şi cu gândul*.
– La ce te gândeşti, tati?
– La nimic special, puştiule.
Étienne o observă pe Louise. Îi vine să o scoată din sărite. Ca atunci când erau mici şi o provoca. Este ceva mai puternic decât el. O chestie între frate şi soră. Pe urmă, ar fi o modalitate de a se răzbuna pentru că a intrat în camera lui dimineaţă. Din cauza ei, Marie-Castille s-a enervat aşa de tare.
– Ai avut o noapte bună? o întreabă, ironic.
Louise roşeşte.
– Te-ai întors târziu, te-am auzit. Unde ai fost? continuă.
Ştie că sora lui a fost cu Adrien. Sora nu răspunde. Întoarce capul, priveşte trotuarele pustii. Schimbă subiectul:
– Valentin, eşti sigură că Nina este la adăpostul de animale?

– Da. Este acolo. I-am trimis un SMS. Ai mai fost acolo, tati?

– Când eram mici, Nina și Adrien au găsit un câine. L-au dus la adăpost.

– Cine este Adrien?

Lui Louise i-a înghețat sângele în vine.

Étienne chicotește.

– Louise, răspunde-i lui Valentin. Cine este Adrien?

– Ești jalnic, îi aruncă ea.

– Deci cine este? insistă Valentin.

– Un prieten din copilărie, răspunde Étienne. Este un foarte bun prieten al mătușii.

– Ești mitocan, îl jignește Louise.

– Mătușică, de ce zice tati asta?

– Îți voi explica într-o zi.

– Îmi vei spune și de ce nu te-ai căsătorit până acum? Ești atât de frumoasă.

– Mulțumesc, dragul meu.

Lui Louise aproape că îi dau lacrimile. Atât de mult a visat să fie soția lui Adrien. Și totuși, a refuzat mereu.

Ajung la locul fostei lor școli generale. Étienne frânează brusc.

– La naiba! Au dărâmat Vieux-Colombier!

Au rămas așa câteva secunde, frate și soră rememorând amintiri cu ghiozdane grele, purtate pe spate.

Louise observă terenul viran. „Exact ca viața mea amoroasă", se gândește. „Pământ sterp, plin de azbest. Incapabil să rodească măcar o tijă de roșii. Din fericire, salvez oameni. În fond, ajut alte vieți. Nu și pe cea a fratelui meu. Ce-o să mă fac fără el?" Femeia își șterge discret lacrimile. Étienne o privește insistent în oglinda retrovizoare. Încă o dată, i-a auzit gândurile. Privirea lui Étienne din acel moment, reflectată în oglindă, o sperie. Este privirea unui om gata să renunțe. S-a terminat. Se va lăsa purtat de val. Louise vede în ochii frumoși, albaștri, ai lui Étienne, la fel ca ai ei, că este deja pe drumul fără întoarcere. Nimeni și nimic nu-l va putea opri.

Étienne pornește mașina, semnalizează și urmează indicațiile spre adăpost: o săgeată

roșie, pictată pe un panou clătinat de vânt într-o intersecție.

Oprește în fața unui perete, la câțiva metri de grilajul porților. Observă imediat mașina Ninei și alte două, din care una dă cu spatele pentru a pleca. El nu se uită cine este șoferul.

Prima dată când a venit aici avea cam treisprezece sau paisprezece ani. La fel ca fiul său astăzi. Nina găsise un pui de cocker spaniol. Fără zgardă, mort de foame. Și-au petrecut o după-amiază întreagă bătând din poartă în poartă, ca niște comis-voiajori.

– Este câinele dumneavoastră?

– Nu.

La ora 21, Pierre Beau, înnebunit de furie și de îngrijorare, i-a muștruluit bine. Când și-a văzut nepoata cu potaia în brațe, a amenințat-o:

– De data aceasta s-a terminat! Le avem deja pe Paola și pe cele patru pisici! Nu-i arca lui Noe aici! O să-mi faci plăcerea să o duci la SPA[61].

– Dar este închis, buni!

– Nu mă interesează.

Nina și-a întors ochii frumoși, triști, către băieți.

– Nu voi avea niciodată puterea să duc cățelul acolo.

Étienne a luat animăluțul în brațe ca să-l ducă la el acasă, dar a fost primit cu strigăte de părinți:

– Ce-i asta?

– Un câine. L-am găsit în stradă. Îl voi duce la SPA. Mâine.

– Și până mâine? Ce intenționezi să faci?

Părinții i-au cerut să îl ducă în stradă. Animalul va găsi și singur drumul spre casă.

– Serios? Nu suntem într-un film cu desene animate...

Louise a intervenit. Doi copii împotriva a doi adulți nu este o luptă corectă: el și sora lui au câștigat bătălia, nu și războiul. I-au pregătit un culcuș improvizat dintr-o pătură găsită la subsol, l-au hrănit. Louise s-a culcat pe canapea, lângă cățel. A doua zi, de dimineață, lăsase excremente peste tot în salon. Marie-

Laure era gata să facă o criză de apoplexie, iar tatăl, roșu de mânie, îl apostrofase:

– Când îți spun că ești inconștient!

– Nu-i nici o problemă, este doar rahat, îi răspunsese Étienne.

Îi plăcea foarte mult să-i răspundă tatălui în fața mamei, pentru că băiatul știa că, orice ar fi spus, Marie-Laure l-ar fi apărat.

În ziua aceea, Adrien a trecut pe la ora 9 pe acasă pe la Étienne, ca să meargă pe jos până la adăpostul de animale. Cățelușul îi urma vesel.

O doamnă i-a primit rece, a luat animăluțul bodogănind ceva de neînțeles și a dispărut trântindu-le poarta în nas. Câinele le-a aruncat o privirea rugătoare. Doi trădători. De jenă, Étienne și Adrien n-au îndrăznit să plângă unul în fața celuilalt.

Au mers în tăcere pe drumul de întoarcere și fiecare s-a întors acasă ca să plângă ferit de alte priviri.

Louise s-a rugat multă vreme de părinți să meargă să-l aducă pe cocker. Nimic nu i-a înduplecat. Étienne a sunat pe furiș de două ori la adăpostul de animale ca să afle dacă animalul a fost adoptat. De fiecare dată i se închidea telefonul în nas.

De ce a venit aici în această dimineață? De ce a ascultat rugămintea fiului?

Din două motive: să-i facă plăcere lui Valentin și să o îmbrățișeze pe Nina înainte de a pleca din această lume. Pentru ultima dată.

Ruladă tradițională de Crăciun (*la bûche* – în limba franceză)

SPA – Société Protectrice des Animaux (Societatea de Protecție a Animalelor)

51

Sâmbătă, 1 iulie 1995

Primăria, plină până la refuz, se golește încetul cu încetul. Sunt prezenți, în special, membrii familiei Damamme și apropiații acesteia. Din partea Ninei, invitații se rezumă la familia Beaulieu, Adrien și Joséphine. Dar sunt cei mai importanți oameni pentru ea. În timp ce le strânge pe rând în brațele fragile pe mamele lui Adrien și Étienne, se gândește că sunt mamele ei surogat. Când primarul i-a felicitat pe părinții mirilor, s-a gândit la Marie-Laure și Joséphine, nu la Marion.

Ele au însoțit-o la Dijon ca să-și aleagă ținuta de nuntă: fusta seamănă cu una de balet, de culoarea fildeșului, bustiera din mătase și dantelă plecând în volănașe de tul spre talie până la jumătatea gleznei, pantofi drăguți cu cleme, un buchet de trandafiri în mâini și o coroniță cu perle delicate pe cap. Nina este splendidă. Toate privirile se îndreaptă spre ea, o lumină strălucind mai puternic decât celelalte. Cum pare mai mică de ani decât vârsta reală, ai spune că este o domnișoară ce participă la primul bal. Emmanuel, la fel de elegant ca tânăra lui soție, are, în costumul lui Dior gri-deschis, maiestatea unui lord englez. Locuitorii din La Comelle nu-și amintesc să fi văzut vreodată în curtea Primăriei miri mai frumoși decât cei doi.

Étienne și Adrien, martorii Ninei, tocmai au semnat în registru. Ca și cum au semnat condamnarea la moarte a prieteniei lor, prefăcându-se că zâmbesc, sub flash-urile fotografului angajat cu ziua.

– Uitați-vă la mine, tinerilor, ridicați puțin capul... Da, asta-i, așa, mai puțin timid, mai veseli dacă se poate, vă rog.

Cu două zile înainte, cei doi au organizat împreună petrecerea burlăciţelor pentru Nina. Acest lucru l-a surprins pe Emmanuel, care n-a scos o vorbă. *Poimâine va fi a mea pentru totdeauna*, şi-a zis.

De altfel, a ieşit şi el să bea cu foşti prieteni de promoţie veniţi special pentru nuntă. S-a prefăcut că se distrează, gândindu-se doar la Nina, aproape înnebunit.

În cele două nopţi de dinaintea nunţii, respectând datina, Nina a dormit la ea acasă, iar Emmanuel la el. Începând din seara aceasta, Nina se va muta la Castel tot anul. Joséphine se va muta în casa ei.

– Eşti sigură că vrei să pleci din apartament, mamă? a întrebat-o Adrien. Căsătoria lor nu va dura.

– Eşti atât de pesimist, fiule.

– Nu, mamă: optimist.

– Lucrul acesta îi vindecă rana Ninei. Şi, dacă trebuie să plec, voi pleca. Voi găsi altceva de închiriat. Pe urmă, de când locuieşti la Paris, nu mai suport să trec prin faţa camerei tale goale... Am sentimentul că ai murit.

– Mamă...

– Ai dreptate. Trebuie să plec. Să fac o schimbare.

În seara petrecerii burlăciţelor pentru Nina, Étienne şi Adrien s-au dus acasă la viitoarea mireasă, ca să o ia cu ei. Au fost surprinşi să-l găsească acolo pe Emmanuel, *venit în treacăt să-şi sărute viitoarea soţie*. Şi-au strâns cu putere mâna, în timp ce gesturile şi privirile lor trădau o animozitate reciprocă. După ce le-a adresat câteva întrebări din politeţe despre studiile lor la Paris, Emmanuel a plecat într-un final, aruncând pe un ton părintesc:

– Să fiţi cuminţi!... Nu faceţi prea multe prostii cu soţia mea.

Étienne a ştiut să-şi păstreze calmul, dar lui Adrien îi venea să-i spargă faţa. La fel cum făcuse cu Py.

Când Emmanuel a ieşit din curte, Nina a părut mai liniştită. Ca şi cum îşi permitea să redevină o adolescentă. Cei trei au început prin a se saluta din nou *cum trebuie*.

Nu se mai văzuseră de la Crăciun. Adică de şapte luni. O eternitate. Şi doar două zile împreună. Când Étienne şi Adrien se întorseseră în La Comelle pe 24 decembrie, Emmanuel le făcuse surpriza de a o duce pe Nina, începând cu data de 26, pe o insulă însorită, ca să petreacă împreună Revelionul.

– A făcut-o intenţionat, explodase Adrien. Ştia că venim acasă.

Étienne a fost mai împăciuitor:

– Este primul ei Crăciun fără bunicul, este mai bine să nu stea aici.

S-au strâns în braţe un moment lung. Adrien a cedat: a plâns pe umărul Ninei. I-a şoptit:

– Este prea greu fără tine la Paris... Viaţa fără tine.

Étienne i-a privit fără să spună nimic.

Băieţii au descoperit casa Ninei remobilată şi redecorată, văruită şi cu ferestre din PVC. Au recunoscut cu greu fosta locuinţă a lui Pierre Beau.

– Emmanuel a cumpărat de-adevăratelea casa? a întrebat Adrien.

– Pe firmă.

– Adică... nu este a ta?

– Ceea ce este al lui este şi al meu.

Adrien şi Étienne au schimbat rapid o privire, iar cel din urmă a spus:

– Nu-i acelaşi lucru, iubita, dar hai să mergem, avem ceva de făcut.

– Unde mă duceţi?

Au legat-o la ochi cu o banderolă neagră, au condus-o la maşină şi au aşezat-o pe scaunul din dreapta. Adrien a urcat pe bancheta din spate. Au mers cam cinci minute.

Marie-Laure i-a împrumutat fiului maşina ei Clio. În cele cinci minute de drum, Étienne a spus doar:

– Banderola este nouă, iar rezervorul plin.

– Unde mă duceţi? Spuneţi-mi...

– Tu crezi că ne-am străduit să-ţi punem banderola neagră pe ochi ca să-ţi spunem unde te ducem?

Étienne a oprit motorul, a căutat un obiect în portbagaj, un zgomot de metal.

– O să mă omorâți și o să-mi ascundeți corpul, așa-i?

– Mda, a răspuns Étienne printre dinți.

– Sunteți supărați pe mine?

Étienne și Adrien s-au privit din nou. În același fel ca atunci când Nina a spus, în legătură cu soțul ei: *Ceea ce este al lui este și al meu.*

– Nu, a răspuns într-un târziu Adrien. Pe mine sunt supărat pentru că nu am știut să te iau cu forța la Paris.

– Dar eu sunt fericită aici, a spus Nina cu o voce tristă, ca pentru a-i liniști sau a se scuza.

Au luat-o de mână: Nina în mijloc, Étienne la stânga, Adrien la dreapta și au mers câțiva metri. Étienne a desfăcut o scară metalică, Adrien a mers înainte, a prins ambele mâini ale Ninei și a ajutat-o să treacă peste un gard de fier. Nina a simțit iarbă sub picioare, pe urmă miros de clor.

– Ah, suntem la piscină.

I-au dat jos banderola. Ziua era pe sfârșite. La acea oră, clădirea municipalității era pustie, închisă pentru public. Apa albastră din bazine avea nuanțe marine și mov. Nori de căldură se reflectau încă în ea. Și-au scos încălțările cu toții, dalele erau reci, aerul călduț.

– Avem dreptul de a intra aici? a întrebat Nina.

– Ei bine, nu, tocmai asta este interesant, i-a răspuns Étienne în timp ce scotea din rucsac o sticlă de *Malibu* și suc de ananas. Ți-am adus băutura ta preferată de fată.

A continuat să tot scoată din rucsac: un pachet de chipsuri, pahare din plastic, whisky, coca-cola, prosoape de baie, cornuri cu ciocolată (marca preferată a Ninei), bomboane, un costum de baie împrumutat de la Louise, pe care i l-a întins Ninei.

– Cred că-ți vine.

Nina a ridicat brațele spre cer și a strigat:

– Sunteți cei mai buni!

– Sssst! Nu trebuie să fim auziți.

Nu le-a trebuit mai mult de trei minute ca să se mute în bazinul cel mare, să se țină de mâini sub apă, să atingă fundul bazinului, să-

și cronometreze viteza, să se ude pe rând, cu Nina pe spatele băieților, cu brațele încolăcite în jurul gâtului lor.

Étienne ieșea din apă din când în când ca să umple paharele. Muzica se auzea în surdină de la casetofonul lui. Avusese grijă să înregistreze melodiile lor preferate, ale celor trei. Cele mai ascultate din ultimii zece ani. Toate, fără nici o reținere, chiar și cele care nu-i plăceau ei. A-ha – *The Sun Always Shine on TV*, Cock Robin – *The Promise You Made*, Étienne Daho – *Le Grand Sommeil*, INXS – *Need You Tonight*, Mylène Farmer – *Ainsi soit je*, The Christians – *Words*, Nirvana – *Smells Like Teen Spirit*, Depeche Mode – *I Feel You*, The Cure – *Charlotte Sometimes*, David Bowie – *Rebel*, Indochine – *Un jour dans notre vie*, 2 Unlimited – *Let the Beat Control Your Body*... un amestec fără noimă, care în fond le semăna.

Au înotat multă vreme în apa întunecată. Din când în când făceau glume ca să se sperie unii pe alții: Étienne fredona muzica din filmul *Les Dents de la mer*[62], rotindu-se în jurul Ninei. Ea urla din apă, ca să nu fie auzită. Nu au ieșit din piscină decât o singură dată ca să meargă pe platforma de la cinci metri, s-au luat de mână, s-au cufundat în noapte, fără să vadă bazinul.

S-au întors toți trei beți criță, la ora patru dimineață, la Nina acasă. Tremurau de frig, râdeau, trei idioți bâiguind cântecele copilăriei lor.

– Am avut cea mai frumoasă petrecere a burlăcițelor dintre toate fetele din lume... Mulțumesc.

A început să se gândească la bunicul, a plâns din toată inima pe umerii băieților. Au făcut un duș fierbinte ca să se încălzească, s-au întins toți trei pe patul Ninei și au început să citească benzi desenate. Cei doi băieți au fumat iarbă. La fiecare sfârșit de pagină, Adrien sau Étienne spunea: *Terminat*. Iar Nina trecea la următoarea.

Pe la ora cinci dimineața, ajungându-i oboseala, Nina a întrebat:

– Mai sunteți supărați pe mine?
– Gura, i-a cerut Étienne.
– Puteți să-mi spuneți tot, mă căsătoresc deja.
– Putem să-ți spunem tot? a întrebat Adrien. Bine, tu ai vrut-o: rezervorul este plin, mașina este nouă, mâine-dimineață te ducem departe, foarte departe. Iar în septembrie, vii cu noi la Paris.
– Dar... mă voi mărita.
– Păi, asta încearcă și Adrien să-ți spună: poți încă anula.
– Și rochia mea?
– Ți-o vindem.
– Nu pot să-i fac asta lui Emmanuel.
– Salvează-te, Nina, vino cu noi! Vom avea grijă de tine, a implorat-o Adrien.
– Și casa mea?
– Mama se mută acolo, fii liniștită!
– Nu pot să-l abandonez pe Emmanuel, îl iubesc. Este un om minunat.
– Viața este minunată. Dacă te iubește, atunci te va aștepta.
– Nu puteți înțelege... Nu vă puteți bucura și voi pentru mine? Măcar o singură dată? Sunteți doi invidioși!
– Invidioși? Biata mea fată, viața ta de prințesă cred că nu-i pentru tine! s-a enervat Étienne. Cine ne-a despărțit? Nu trebuia să trăim toți trei la Paris?
– Ești un prost și nu înțelegi nimic!
– Ba tu ești o idioată!
Adrien a intervenit:
– Ați înnebunit?
– Păi ea mă enervează! s-a ambalat Étienne.
– Nu te enervam deloc când aveai nevoie de mine!
– Da? Ce vrei să spui? Ia explică!
– Cine îți făcea temele când te durea în fund de școală?
– Bine, dar și ție îți plăcea să profiți de banii mei!
– Banii tăi? Despre ce bani vorbești?
– Erai foarte fericită când te-am dus în vacanțe!

– Hai să ne calmăm! Liniştiţi-vă! a temperat cearta Adrien.

– Bine, fie! i-a răspuns Nina. Oricum nu ştiu niciodată ce gândeşti.

– Ah, da? Ce cred eu este că nu trebuie să te măriţi.

– Şi de ce, mă rog? Dă-mi un motiv serios.

– Eşti prea tânără.

– Ce nu înţelegi tu, Adrien, este că din ziua în care bunicul a murit, am încetat să mai fiu tânără. Iar cel care mi-a întins o mână, a avut grijă de mine a fost Emmanuel... Când voi aţi plecat amândoi la Paris, v-a convenit să fie el aici. Nu a trebuit să vă ocupaţi voi de durerea mea. Dar el, da.

Au tăcut cu toţii. S-au calmat. S-au privit. Le-a părut rău că şi-au dat drumul la gură. Étienne a mai rulat o ţigară cu iarbă. Nina a coborât în bucătărie să pună în trei pahare ce a mai rămas din whisky. Au rămas aşa mai bine de un sfert de oră, fără să-şi spună nimic. Apăreau primii zori. Adrien a întrerupt liniştea:

– Trebuie să vă spun ceva.

– Ei bine, nu-i ceva nou, a scăpat Nina. Preferi băieţii, aşa-i?

– Nu. O preferă pe sor'-mea, a comentat Étienne.

Adrien a roşit.

– Am început să scriu un roman.

Ceilalţi doi l-au privit fără să înţeleagă.

– Este mai uşor să scrii decât să vorbeşti, a completat Adrien.

– Vei vorbi şi despre mine în cartea ta? s-a inflamat Nina.

– Dacă vorbesc de mine, evident că spun şi despre tine.

– Şi despre mine? s-a neliniştit Étienne.

– De ce? Sunt lucruri pe care nu ar trebui să le spun? l-a întrebat Adrien.

Cei doi băieţi s-au înfruntat din priviri.

– Este ceva ce nu ştiu eu? a întrebat Nina.

Nici un răspuns.

– Cum mă voi numi în romanul tău? a reluat Nina.

– Cum ai prefera să te cheme?

– Angélique.

Étienne a izbucnit în râs.

– Ce demodată poți fi!

– Dar tu? l-a întrebat Adrien pe Étienne. Cum ți-ar plăcea să te numesc în romanul meu?

– Kurt. Ca pe Kurt Cobain.

*

– Da.

– Nina Beau, de bunăvoie și nesilită de nimeni, iei în căsătorie pe Emmanuel Jean-Philippe Damamme?

– Da.

– De astăzi sunteți uniți în fața lui Dumnezeu. Vă puteți săruta mireasa.

Orga bisericii, Jean-Sébastien Bach, semne ale crucii, felicitări. Aruncând o privire asupra statuii albe a lui Iisus, Nina nu poate să se abțină să nu se gândească la bunicul ei, înmormântat cu unsprezece luni în urmă. Îi trece prin cap că tocmai ea este înmormântată acum. Étienne și Adrien au aruncat o sământă otrăvită în mintea ei. Una pe care vrea să o distrugă înainte de a încolți. Dar nu știe că este prea târziu: când tai tulpina, nu smulgi și rădăcinile.

Este ora 16, toți invitații se adună pentru fotografia de grup.

Pe urmă, familia Damamme oferă un pahar în onoarea tinerilor căsătoriți, în grădina bisericii. Trei sute de persoane cel puțin, aproape toți din La Comelle, printre care un mare număr va fi prezent la cina festivă.

Oameni total necunoscuți Ninei vin să o felicite. Repetându-i: „Ești așa de frumoasă!", „Ești încântătoare!", „Vei face pe multe femei invidioase!" Nina le răspundea tuturor doar cu un simplu mulțumesc.

Familia Beaulieu, Adrien și Joséphine, au venit. Louise zâmbește, pare fericită, nu încetează să o admire pe Nina. Marie-Laure și Joséphine beau pahar după pahar stând la taifas cu zâmbetul pe buze. Marc discută ceva cu Adrien, care pare pierdut în gânduri, ca de obicei. „La ce oare se gândește?", se întreabă Nina. „Adrien și Louise. N-am observat nimic.

Credeam că ştiu totul despre prietenii mei şi de fapt nu ştiu nimic."

– Ce face doamna Damamme? o întreabă Emmanuel, luând-o de gât.

– Este fericită... Dar soţul meu?

– Nebun de fericire. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

„Este incredibil ce mi se întâmplă", îi trece prin cap Ninei. Se duce să se aşeze undeva mai departe, la umbră. Un ospătar vine să-i aducă o cupă de şampanie. *Sunt la nunta mea,* îşi zice. *Astăzi este ziua când mă căsătoresc.* Priveşte din nou mulţimea adunată. Mulţi prieteni de-ai lui Emmanuel, oameni de vârsta lui, în jur de treizeci de ani. Fetele sunt frumoase, înalte, slabe, două dintre ele sunt însărcinate, altele se apleacă spre copiii lor blonzi, nou-născuţi sau micuţi. Cărucioare pentru bebeluşi stau alături de scaune pentru vârstnici. Din când în când, prietenii lui Emmanuel o privesc cu tandreţe pe Nina, o gratulează cu zâmbete complice. Nina a tras lozul cel mare, Emmanuel Damamme a sfărâmat multe inimi, iar micuţa aceasta l-a prins în plasă. Ceea ce-i atrage admiraţia celorlalţi. Mulţi din cei apropiaţi au fost surprinşi când Emmanuel i-a anunţat că urmează să se însoare cu Nina. Totul se întâmplase atât de repede. Nu şi-au văzut niciodată prietenul îndrăgostit. Cel mai frumos băiat din gaşca lor trecea de la o fată la alta, fără să stea prea mult cu vreuna.

După câteva minute, Nina nu înţelege starea de rău ce se răspândeşte în corpul ei puţin câte puţin. Ceva o tulbură, îi strânge stomacul. Sau cineva. Chipul lui printre toţi necunoscuţii. Nina strânge cupa de şampanie între degete, îl identifică, face un plan cadru larg asupra lui, ca şi cum ar fi făcut o focalizare cu un aparat foto. Ceea ce o tulbura devenea vizibil. Îl recunoaşte. Este acolo, în faţa bufetului, îndopându-se cu cârnaţi. Poartă un costum prost croit, vorbeşte cu nevastă-sa ca şi cum nu se întâmpla nimic. Cine l-a invitat? Cine a îndrăznit? Cum de au avut socrii ei atâta lipsă de delicateţe. Nina se

ridică, se clatină, picioarele abia o duc, îl caută pe Emmanuel în mulțime. Îi vine o dorință de a fugi: *Mașina este nouă, rezervorul este plin*. Deodată, cuvintele băieților răsună altfel.

Cineva o prinde de braț, o strânge aproape prea puternic. Emmanuel.

– Ești bine, iubirea mea?

– Nu..., răspunde Nina. El este aici.

– Cine?

– Bărbatul care l-a omorât pe bunicul.

O clipă, Emmanuel pare că nu înțelege de cine vorbește soția lui.

– Ah..., răspunde el într-un final. Eu l-am invitat la paharul de onoare. Personalul nostru este încântat să participe la sărbătoarea noastră.

– Deci *tu* l-ai invitat?

– Da... Iartă-mă, ar fi trebuit să îți spun.

– Dar... l-a omorât!

– Iubirea mea, a fost un accident... Bietul domn Blondin este nevinovat... Haide să mergem.. Zâmbește... Nu trebuie să fii supărată astăzi.

Nina nu mai poate scoate o vorbă. *Bietul domn Blondin...*

– Du-te să mai stai de vorbă cu martorii tăi, îi șoptește Emmanuel la ureche. Par că se plictisesc.

Nina îl privește cu atenție. În căutarea a ceva din privirea frumoasă a soțului, ceva ce nu găsește. Nu vede. Umbra din tablou.

– Din cauză că Étienne și Adrien sunt martorii mei l-ai invitat pe criminal?

Emmanuel se întunecă la față. Ridică ochii spre cer.

– Ce tot spui acolo?

– Erai împotriva lor. Nu voiai să-mi fie ei martori. Mărturisește că nu-ți plac, că ești invidios pe prietenia noastră.

– Ai băut prea mult. Te rog, abține-te!

După accidentul care a dus la moartea lui Pierre Beau, Blondin a optat pentru pre-pensionare. Jandarmii nu au putut stabili cine dintre cei doi era responsabil pentru neacordare de prioritate, Pierre Beau sau șoferul de camion. Acesta din urmă, sosind

din stânga trebuia să cedeze trecerea bicicletei venind din dreapta, dar el susţinea că Pierre Beau a venit de pe strada Jean-Jaurès, situată în stânga. Or, Nina era complet convinsă că bunicul venea din strada Saint-Pierre, aflată în partea dreaptă a şoferului. Cum camionul a târât corpul bietului poştaş pe mai mulţi metri, jandarmii şi experţii de la compania de asigurări nu au putut demonstra nimic. Şi nici un martor nu asistase la accident.

Câteva săptămâni mai târziu, Nina s-a dus să-i întrebe pe locuitorii de pe cele două străzi, dacă primiseră scrisorile în cutia lor poştală în acea zi. Toţi au răspuns că da. Prin care din cele două străzi începuse Pierre Beau să distribuie corespondenţa? Nimeni nu va şti niciodată. Dar Nina continuă să-l urască pe Blondin, pe care-l consideră un criminal. A încercat să-i pună întrebări, l-a urmărit pe stradă o dată, el a grăbit pasul. Așa că Nina s-a dus la el acasă. Soţia lui a deschis uşa. Susţinea că soţul nu era acolo. Nina era sigură că se ascundea în interior. Nu a mai insistat. La ce bun? Demersul ei nu-i va aduce bunicul înapoi. Mai mult, şi dacă ajungea să demonstreze că şoferul era responsabil, se răsfrângea asupra familiei Damamme, care era a ei de-acum.

*

Câteva ore mai târziu, tinerii căsătoriţi deschid petrecerea dansând un vals. Mama lui Emmanuel i-a arătat Ninei paşii. Cu mult umor, Gertrude Damamme i-a explicat nurorii că, neputând să se prezinte cu acest prenume de austriacă, îi putea spune Gé. Dar în nici un caz Gégé.

S-au antrenat în sufrageria cea mare. Gé cu picioarele goale, Nina în adidași. *Un-doi-trei-patru, un-doi-trei-patru*. Așa a făcut cu adevărat cunoştinţă Nina cu soacra ei: pe ritmuri de dans. S-au întâlnit în opt timpi veseli și muzicali.

Intimitatea este aproape inexistentă la Castel, duminica sunt cel puţin zece persoane la masă, înconjurate de membrii personalului. Nina a descoperit o femeie drăguță și amabilă,

cu totul diferită de ceea ce lasă la vedere cu prima ocazie când o vezi – o anumită rezervă, aproape o răceală. Gé i-a pus întrebări legate de copilărie, de bunicul ei. Nu pentru a cunoaște neapărat, ci pentru a înțelege. Nu sunt întrebări puse pentru a intra în viața ei, ci doar pentru a-și arăta interesul. Nina nu i-a povestit episodul când Marion a venit în seara înmormântării să fure, să ia ce-i aparținea. I-a spus lui Gé doar că nu-și cunoaște mama. Că nu a văzut-o niciodată. Că nu avea nici o amintire cu ea și că bunicul a crescut-o cu dragoste.

Când Nina se adresează socrilor, își cântărește cuvintele, le analizează. Nu lasă nici un loc spontaneității. Oamenii aceștia nu sunt din lumea ei. Au făcut școli înalte și *sunt născuți cu linguriță de argint la gură* – expresie ciudată folosită uneori de bunic. Nina se teme de Henri-Georges, tatăl lui Emmanuel. Când îl întâlnește, Nina se lipește de pereți. Se arată amabilă atât cât poate, pentru că bărbatul nu este propriu-zis vreo ființă amuzantă, iar privirea îi este atât de sus, încât Nina are impresia că trebuie să ridice capul spre cer când îi spune lui ceva. Ambii schimbă banalități și cuvinte de complezență, atât.

În această dimineață, în răstimpul cât Nina își punea rochia de mireasă sub privirile încântate ale lui Marie-Laure și ale lui Joséphine, care nu încetau să se mire: *Ce frumoasă ești! Dar ce frumoasă!*, Gé a venit și ea. A exclamat: *O, Doamne, ce frumoasă este nora mea!* Marie-Laure făcea cafea pentru toată lumea când Gé a deschis poșeta ei superbă.

– Tradiția cere ca mireasa să aibă un obiect albastru, un altul nou, unul vechi și încă unul împrumutat în ziua nunții.

I-a oferit Ninei un safir, o brățară din aur alb în cutiuța ei, un magnific inel vechi cu diamante. Pe urmă, și-a scos propriul inel de logodnă ca să i-l împrumute.

Nina le-a observat pe cele trei femei din preajmă, toate ocupându-se de ea. De ce propria mamă nu a dorit-o niciodată?

Locul ceremoniei se află la aproximativ şapte kilometri de La Comelle, pe o proprietate pregătită pentru a primi o sută de invitaţi, cu bucătării, o sală mare de recepţii, grădini, ring de dans, clădiri anexe cu mai multe apartamente şi dormitoare pentru cei cazaţi. Cadrul este somptuos, florile sunt peste tot. Ca şi cum tufe de trandafiri albi invadaseră pereţii şi plafoanele de secole întregi. Totul este iluminat cu ajutorul lumânărilor. Un decor de poveşti cu zâne.

Părinţii lui Emmanuel s-au ocupat de tot. Gé le-a cerut tinerilor căsătoriţi să aleagă meniurile şi muzica dorită. Petrecerea va fi clasică la început, cu orchestră şi viori. Începând de la miezul nopţii, un DJ va veni să mixeze şi se va servi tequila.

Deocamdată, ochi în ochi, mirii plutesc sub zgomotul sec al flash-urilor. Nina este ameţită. Doar Étienne şi Adrien ştiu ceea ce alţii nu vor vedea niciodată. Ceea ce scânteiază în privirea ei nu este bucuria, ci şampania. Câteva cupluri li se alătură, dansează cam douăzeci de minute, pe urmă fiecare se duce la masa lui. Baletul este perfect, zâmbetele sunt perfecte, mai puţin pe faţa lui Adrien. Étienne este în aceeaşi stare ca Nina. A băut toată după-amiaza. Deocamdată, ia puţină apă, ca să-şi limpezească ideile: el va trebui să citească discursul pregătit de Adrien pentru tinerii căsătoriţi.

Adrien l-a scris. Cum el nu voia să ia cuvântul în public, a făcut un pact cu Étienne: *Eu îl scriu, tu îl citeşti.*

Clinchetul unui tacâm de argint lovind un pahar de cristal. Linişte. Étienne se ridică nervos, îşi drege vocea, are o poftă nebună de a râde, dar şi-o reprimă. Nu este acum momentul.

– Ce frumos este ticălosul! se gândeşte Nina înghiţind o gură de şampanie.

Când unul este atât de timid, celălalt este la fel de rezervat, dar ar prefera să moară decât să o arate. Emoţia o copleşeşte chiar înainte ca Étienne să deschidă gura. Emmanuel îi pune mâna pe genunchi, ea simte presiunea

degetelor lui pe piele, ca și cum căuta să-i alunge tulburarea.

– Dragă Nina, Adrien și cu mine am redactat acest discurs în onoarea ta... chiar dacă tu știi deja că doar el l-a scris. Eu nu am făcut decât să mă uit cum scrie... Ca atunci când ne făceam temele și recapitulam materia împreună. Dintre noi doi, eu sunt prostul clasei. Și, dintre noi trei, tot eu sunt. Dar mă îndepărtez de la subiect...

Étienne caută sfidător privirea tatălui, pe urmă desface o foaie aruncată într-un buzunar.

– Draga noastră Nina, noi doi nu avem nici o amintire de dinainte de a apărea tu în viața noastră. Deși ne-am întâlnit când aveam zece ani. Dar înainte de tine nu există amintiri. Tu ești începutul. Nina, tu ești eleva silitoare, prietena, artista, râsul, sora, lumina noastră. Și nu o lampă de buzunar, nu, tu ești astrul, asteroidul, unică, râul, legătura dintre noi. Trei. Așa am crescut. Există o expresie ce spune despre niște prieteni că *sunt precum cele cinci degete ale mâinii*. Până astăzi, mâna noastră nu avea decât trei degete. Dar nu ne-a împiedicat să creștem împreună. Eu la stânga, tu la mijloc, Adrien la dreapta. Noi am crescut în aceleași camere, pe aceleași trotuare, în școli și pivnițe. Am crescut în aceleași vise. Știi care este salutul cu trei degete? Degetul mare, arătătorul și mijlociul. Este gestul reprezentând jurământul de fidelitate. Îți vom fi mereu fideli, în viață și în moarte. Tu, prin definiție, ești degetul mijlociu, chiar dacă astăzi soțul tău frumos ți-a pus pe inelar verigheta, care reprezintă iubirea dintre voi, unirea voastră pe veci. Dar să revenim la tine, Nina, o artistă înainte de orice. Vie și plină de viață. Desenatoare de geniu tot timpul și cântăreață când ai răgaz. Un răgaz care ți-e permis. Cântecele noastre se vor uni cu amintirile noastre, cele din copilărie și adolescență. Ai o viață de construit. Fără vocea ta, compozițiile noastre se vor destrăma. Dar nu-i grav. Nu vom lipsi publicului nostru din simplul motiv că el nu există. Petrecerile de

sfârşit de an şi zilele de *Fêtes de la Musique*[63] vor fi la fel. Astăzi te pierdem puţin, dar este, fără îndoială, pentru fericirea ta. Nu ai făcut niciodată nimic ca toţi ceilalţi. Eşti mereu cu o epocă înainte de noi. Tu eşti fata, iar noi băieţii, pur şi simplu. Un băiat este atât de mic lângă o fată. Ai putea spune că are o viaţă mai puţin. Nu spune poetul că femeia este viitorul bărbatului? Dragă Nina, aveai înainte două familii: ale noastre. Începând de astăzi, adaugi încă una. Încă o dată cifra care revine, ca Sfânta Treime. Tatăl, Fiul şi Sfântul Spirit. Ritornela existenţei tale. Îţi întemeiezi o nouă familie împreună cu Emmanuel. Astăzi, fericirea ta îi aparţine, vă aparţine. Emmanuel, ţi-o încredinţăm în această seară pe sora noastră, sunt câteva lucruri despre ea pe care încă nu le ştii, le vei descoperi cu anii, precum umorul ei. Să zâmbească îi este ca o doua natură. Noi ţi-am făcut o listă incompletă – pentru că listele se schimbă – cu trei puncte: ceea ce-i place Ninei, ceea ce nu-i place Ninei şi, în fine, ce nu ne place nouă la Nina. Îi plac cornurile cu ciocolată şi cafeaua neagră, câinii, pisicile, porcii, viţeii, vacile în libertate, niciodată în farfurie. Poate să plângă în faţa unei farfurii cu tocană de vită. Te-am prevenit, Emmanuel... Şi ne-a făcut deseori de ruşine în faţa unei porţii de cârnaţi. Îi plac parfumurile vanilate, pe piele şi în farfurii, *piña colada* şi Malibu, sarea din cartofii prăjiţi, muştarul, roşiile, să scotocească prin sertare, să danseze, să înoate, serialul poliţist *Columbo,* adidaşii urâţi, tarta cu mere, cremele-desert, sosul cu piper, cartofii dulci, brânza, tartinele, cireşele. Nu-i place amăreala grepfrutului, să stea la coadă, oamenii care strâng moale mâna celorlalţi, gheaţa şi desertul cald. Să nu-i oferi niciodată un palton de blană, doar dacă vrei să scapi – nu de palton, ci de soţie. Ce nu ne place nouă la Nina: că ne desenează toată ziua, chiar şi la trezire sau când dormim, când avem coşuri şi pungi sub ochi, ne pune să-i pozăm cu orele, este zero barat la jocuri video şi la tenis, dar vrea neapărat să participe, un coşmar. Şi mai pune şi întrebări ciudate.

Mereu. De genul: *De ce bananele sunt galbene?*, *De unde vine saliva?*, *De ce nu m-a privit ăla?*, *De ce lacrimile sunt sărate?*, *De ce unele persoane sunt tăcute?*, *De ce oamenilor nu le pasă, în general?*, *De ce se spune* a-și pierde cunoștința? *De ce* cunoștința, *după părerea voastră?*, *La ce se gândește un vierme?*... Te-am prevenit, Emmanuel. S-a spus întotdeauna că nu avea spirit de orientare, că se pierdea pentru un da sau un nu. Greșit. Și avem proba de netăgăduit astăzi, pentru că te-a întâlnit. Vă dorim ambilor toată fericirea dintr-o lume: a voastră. Restul va fi treaba ei.

Étienne se așază, toată lumea aplaudă, Nina se ridică pentru a-i îmbrățișa pe cei doi băieți. Rușinat, Étienne îi spune:

– Nu-i meritul meu, nu am scris eu.

Iar Adrien îi șoptește la ureche:

– Pentru tine vom avea întotdeauna o mașină nouă, cu plinul de benzină făcut.

Titlul unui film de groază cunoscut în România ca *Fălci*, regizat de Steven Spielberg în 1975, în care este vorba de atacurile unui gigant rechin alb.

Fête de la Musique (Sărbătoarea Muzicii) – se sărbătorește anual la 21 iunie, în toată lumea (aproximativ 100 de țări, inclusiv în România).

52

25 decembrie 2017

Mi-a înghețat sângele în vine. I-am recunoscut mașina lui 4x4, înmatriculată în anul 1969. Nu m-a văzut când ne-am intersectat. Nici o privire. În spate, am ghicit-o pe Louise, cu părul ei blond. Femeia nici atât nu m-a observat. Cum să se gândească că eram acolo? Ce probabilitate să ne întâlnim în fața adăpostului în ziua de Crăciun? Am redus viteza în timp ce ei coborau din mașină.

I-am observat în oglinda retrovizoare. I-am dezbrăcat din ochi pe îndelete. Mâinile îmi tremurau, strângând cu putere volanul, ca și cum corpul meu era suspendat în gol.

Tocmai îi spusesem Ninei că voiam o soră pentru Nicola.

– Vei veni după ea în trei săptămâni.

S-a uitat într-un calendar:

– Pe 19 ianuarie.

Nu știu de ce mi-a spus așa. Am căutat zilele de marți în amintirile noastre din copilărie, dar n-am găsit nimic.

Îmi venea să cobor din mașină, să-i urmăresc până la adăpost, să-i ascult. Să le aud vocile.

Étienne purta o geacă groasă și o glugă pe cap. Alura nu i se schimbase. I-am zărit nasul, gura, nu i-am văzut ochii, avea capul lăsat în jos. Și lângă el, fiul lui adolescent, o copie fidelă. Și a apărut și Louise, la rândul ei. Părea obosită.

Eram acolo, incapabilă să plec, incapabilă să opresc motorul și să cobor. Mi-am imaginat deodată că Étienne o va lua pe sora adoptivă a lui Nicola. Că Nina se va răzbuna astfel, dându-le pisica mea din 19 ianuarie. Că ei îi luau pe toți cei trei pui de pisică pentru a nu-i separa. Și am început să plâng. Habar n-am cât timp am rămas așa, plângând la volan.

Am ridicat capul și i-am văzut din nou în oglindă, împreună cu doamna care mă primise și mă dusese la pisici. Ținea un câine în lesă, înconjurată de Nina, Étienne, fiul lui și Louise. Au privit în direcția mea. Nina a spus ceva. Étienne a întors capul, mi-a fixat mult timp mașina. A ezitat, apoi s-a apropiat, singur. Nu m-am mișcat din loc. Imposibil să pornesc mașina. Inima-mi bătea să iasă din piept.

Când a ajuns lângă mine, mi-a bătut în geam. A spus:

– Poliția! Actele dumneavoastră la control, vă rog.

În ochii lui am văzut reapărând copilăria noastră, ca o piele moartă. În privirea lui, un amestec de zâmbet și de disperare. Șaptesprezece ani fără să ne vedem. Paisprezece ani fără să ne spunem nici un cuvânt.

Ultima dată era gata să ne luăm la bătaie. Nu am detestat niciodată pe cineva atât cât l-am urât pe el.

Era acolo, în acea dimineață rece, aplecat spre mine.

Am lăsat geamul jos. Frigul s-a autoinvitat în mașină. L-am privit multă vreme, el la fel. Ne-am măsurat ridurile, cele de expresie și de sub ochi, pleoapele obosite, craterele din colțul buzelor pe care le-am sărutat. De câte ori?

– De ce plângi? m-a întrebat.

– Pentru că îmi vei lua pisica.

53

Mai 1996

Zece luni de la căsătoria lor.

Este ora 7 şi Emmanuel o sărută pe gât înainte de a pleca. Ea geme de plăcere şi adoarme imediat. În fiecare dimineaţă deschide ochii prima dată pe la ora 10, adoarme, îi deschide iarăşi pe la 10.15, 10.20, 10.30. Nu are curaj. Se întoarce în lumea viselor. Până la urmă se trezeşte la 11.15. Definitiv. Ca să fie proaspătă când se întoarce Emmanuel pentru prânz. Ca şi cum s-ar fi trezit la ora 8. Îi plac vocile prezentatorilor.

Când intră în bucătărie, Nathalie, menajera, este deja acolo. Personalul invizibil de la început a apărut, spre marea disperare a Ninei. Ar fi preferat să gătească şi să facă singură menajul, dar nici măcar nu a încercat să-i propună soţului, care s-ar fi opus imediat. Ninei nu-i place menajera, dar cum aceasta lucrează pentru familia Damamme de o eternitate, Nina nu îndrăzneşte să spună nimic.

Nathalie pregăteşte toate mesele. Emmanuel se întoarce acasă pe la ora 13 ca să petreacă puţin timp cu Nina. Spune că, în acest fel, zilele nu mai par aşa lungi. Lipseşte doar când are şedinţe de afaceri sau când este în deplasare. Din septembrie, zilele ei se scurg într-o astfel de rutină.

După două zile de la căsătorie, Emmanuel i-a cerut Ninei să-şi dea demisia.

– Nu mai poţi lucra ca secretară a directorului financiar acum, că eşti soţia mea.

– Îmi place tot ceea ce fac... Este distractiv. Iar domnul Le Camus este adorabil.

– Ştiu. Dar trebuie să-ţi găseşti alte activităţi. Nina, la anul voi prelua conducerea. Soţia patronului nu poate lucra la birouri, ca

secretară. Nu mai ai nevoie să-ți câștigi existența.

– Dar ce-o să fac toată ziua?

– Să te ocupi de soțul tău, să te faci frumoasă și să ne cheltui banii... Nu vreau să ai griji. Fă ce-ți place, Nina. Te iubesc. Sunt aici ca să te alint. Să-ți fac viața mai frumoasă. Mai lungă. Mai ușoară.

– Atunci, îmi voi relua studiile.

– De ce?

– Ca să învăț. Pot să le fac prin corespondență.

– Dacă asta vrei... Dorințele tale sunt ordine pentru mine, iubire.

S-a înscris la Greta[64], pentru a urma o pregătire la distanță ca grafician, și și-a cumpărat un calculator. Cursurile s-au ținut până în iarnă. Trei luni. Nu a avut curaj să lucreze acasă, să-și găsească o motivație, să-și facă regulat temele, să învețe tutorialele de pe dischete. Așa că mai lenevește în pat, se machiază, își schimbă rochiile și culoarea părului, ia masa cu soțul, privește la televizor serialele, ascultă muzică, citește, merge la cumpărături. Câteodată se mai duce la fosta ei casă pentru a bea o cafea împreună cu Joséphine și să vadă ce mai fac animalele. Paola a murit de bătrânețe în somn. Nina a incinerat-o și i-a aruncat cenușa pe mormântul bunicului. „Vă veți face siesta împreună, ca înainte."

Nu au mai rămas decât două pisici bătrâne care nu ies deloc din casă și dorm toată ziua pe pat. Nina le-ar fi putut duce la proprietate, dar Emmanuel este alergic la păr de animale. I-a promis Ninei că se va duce să urmeze un tratament, dar fără să aibă vreo garanție de reușită. Câteodată merge, câteodată nu.

Duminica se întâlnesc cu restul familiei Damamme în sufrageria cea mare, aceeași unde Nina a învățat să danseze împreună cu Gé. Servesc prânzul și vorbesc despre politică, afaceri și despre lucruri diverse. Nina ascultă, rareori ia cuvântul. O singură dată, când discuția a alunecat spre ultimele teste nucleare în Polinezia franceză, amețită de un vin de

producție 1989, ales de socrul ei, a intrat în discuție, scandalizată de hotărârea lui Chirac. Surprinsă, familia i-a oferit un surâs politicos, fără să înțeleagă cu adevărat de ce s-a ambalat ea așa mult. Locuitorii din Polinezia și bariera de corali sunt departe de Burgundia.

În timp ce se întoarce de la prânzurile lui duminicale, mereu amețită, Nina îi sună pe Adrien și Étienne. Este ritualul de duminică după-amiază. În timp ce Emmanuel își face siesta, femeia stă de vorbă cu ei, îi ascultă, le pune întrebări. Își povestesc ce li se mai întâmplă în viață, ei la Paris, cu nasul în caiete, pregătindu-și examenele, ea cu mult timp liber și fericită.

– Nu te plictisești? o întreabă mereu Adrien.

– Nu. Profit.

– Profiți de ce?

– De viață.

Le spune că va veni curând să-i vadă, împreună cu Emmanuel, imediat ce el va găsi un răgaz la serviciu. Vorbesc despre vara următoare, când vor trebui să înoate la domeniul ei, piscina este senzațională, vor face grătare și vor cina cu picioarele goale în iarbă. Adrien și Étienne promit, la rândul lor, că vor veni.

Nina nu mai desenează. Ca și cum arta ar aparține vieții sale de dinainte. Cea petrecută cu bunicul. Într-o dimineață, l-a schițat pe Emmanuel adormit, iar el a râs când s-a văzut pe hârtie Canson[65], a luat-o puțin peste picior, fiindcă a considerat că nu seamănă cu desenul.

– Iubirea mea, mi-e teamă că nu ești chiar un Renoir.

Pe moment, Nina a fost rănită profund, pe urmă și-a zis că aceasta era o formă de iubire, să fii direct, să spui adevărul celui pe care-l iubești. Cât de mult au păcălit-o în copilărie, hrănind-o cu iluzii legate de talentul ei! S-a uitat la crochiul făcut lui Emmanuel și a înțeles că rezultatul era unul mediocru. De atunci, blocul de desen, acuarelele și foile goale se odihnesc pe fundul unui sertar.

Emmanuel se întoarce seara pe la ora 19. Beau împreună, cinează târziu şi fac dragoste. Emmanuel îi spune că nu a fost niciodată atât de fericit, că îi oferă viaţa visată. Când adoarme, ea deschide televizorul şi priveşte emisiuni până la două dimineaţa. *Bouillon de culture*, *Comme un lundi*, *Ça se discute*. Ascultă, fascinată, invitaţii lui Jean-Luc Delarue, câteodată cu faţa acoperită, purtând peruci şi ochelari negri.

Semnând certificatul de căsătorie, Nina a semnat pentru o vacanţă continuă.

*

– Domnul Bobin?

– Da.

– Vă aşteaptă domnul Désérable.

Cu gura şi gâtul uscate, Adrien intră în biroul plin de cărţi aşezate pe etajere din cireş sălbatic. Şi-a trimis manuscrisul la mai multe edituri. Toate i-au răspuns că romanul nu corespundea liniei lor editoriale. Toate, cu excepţia uneia: o instituţie celebră, care a publicat autori prestigioşi.

Într-o seară, Thérèse Lepic i-a spus lui Adrien că l-a căutat cineva la telefon.

– Un anume Fabien Désérable de la Editura... Editura... Am uitat.

– Şi ce ţi-a zis, Thérèse? Ce ţi-a spus, exact?

– Nimic special, trebuie să-i suni tu.

Adrien a înţeles imediat că era un semn bun. Oamenii aceştia nu sună, trimit o scrisoare-tip când nu te vor. Doar dacă au vrut să-l jignească sau să-l respingă în direct, ţinând cont de natura textului trimis.

Era ora 20 când, cu emoţie, Adrien a format numărul. A răspuns robotul. Nu a dormit toată noaptea, a stat cu ochii în tavan protejându-se de imagini mentale, unele mai nebuneşti decât altele. A doua zi de dimineaţă, a luat RER şi metroul ca de obicei, ca să ajungă la şcoală. La prânz, a ieşit ca să caute o cabină telefonică, a format numărul mâzgălit de Thérèse pe o bucăţică de hârtie. O doamnă i-a fixat o întâlnire, fără să spună nimic altceva. Adrien nu a avut curajul să întrebe ceva. Aşa că iată-l în faţa unui bărbat de patruzeci şi

cinci de ani, scund, cu o privire agilă, dar călduros, cu o voce groasă, fără nici un fir de păr pe scăfârlie. Strângere fermă de mână.

– Luați loc! Ceai? Cafea? Apă?

– Nu, mulțumesc.

– Aveți vreo legătură de rudenie cu Christian Bobin?

Adrien cade pe gânduri. Nu știe cine este Christian Bobin. Pe tatăl lui îl cheamă Sylvain. Să fi avut un unchi sau un văr prin alianță cu numele de Christian? În fond, nu știe nimic despre familia tatălui.

– Nu cred..., răspunde într-un final, rușinat.

Fabien Désérable îl cercetează cu atenție. Adrien nu se simte prea confortabil.

– Nu vreau să o mai lungesc: manuscrisul dumneavoastră este foarte bun, chiar foarte, foarte bun. Profund, fascinant, puternic. Nu am mai citit niciodată ceva așa de... Original. Vă rog să mă scuzați dacă vorbele mele nu sunt așa meșteșugite. Nu vreau, în nici un caz, să par lipsit de politețe.

– ...

– Ați reușit să captivați aproape în întregime comitetul de lectură. Doar două persoane au avut rezerve... Dar cred că din cauza particularității lui. Textul poate părea derutant. L-ați trimis și altor edituri? Ați avut contacte? Propuneri?

– Nu.

– Mulțumesc pentru sinceritate. V-ar interesa să publicați la noi?

Adrien abia reușește să scoată un da, abia perceptibil. Cum ezita el, în timp ce inima îi bătea să iasă din piept.

– Titlul *Blanc d'Espagne* este excelent.

– ...

– Cu ce vă ocupați?

– Studii literare. Sunt în ultima clasă pregătitoare pentru concursul de admitere la Școala Normală Superioară.

– Ce vârstă aveți?

– Douăzeci de ani.

– Ați mai scris înainte?

– Nu. În fine, câteva fleacuri. Nimic transcendental.

– Nu vă ascund că sunt uluit de conținutul textului dumneavoastră.

– ...

– Aveți scris și altceva? Un roman în pregătire, poate?

– Nu.

– Atunci va trebui să vă gândiți să continuați.

– ...

– Am o întrebare la care nu sunteți obligat să răspundeți: este un roman autobiografic sau o ficțiune?

Adrien și-a luat un anumit timp de gândire înainte de a răspunde.

– Cred că în orice roman sunt anumite adevăruri, rădăcini care se hrănesc din realitate, iar în fiecare autobiografie sunt multe minciuni.

Fabien Désérable s-a uitat din nou la el, zâmbind.

– Dați niște răspunsuri foarte bune... O să vă pregătim contractul. Imediat ce vom fi gata, vă vom contacta din nou... Vor fi câteva corecturi, foarte puține, câteva fragmente eliminate, le vom lucra împreună și doar dacă sunteți de acord. Voi fi editorul dumneavoastră, vom lucra împreună. Bine ați venit în echipa noastră!

Fabien Désérable se ridică și îi întinde mâna.

Cinci minute mai târziu, Adrien se află în stradă, pierdut. Îi vine greu să creadă. Textul lui va avea efectul unei bombe în anturajul lui. Aceste cuvinte îi vor schimba viața, fără îndoială. Romanul lui va fi editat, publicat! Totul s-a întâmplat atât de repede. Nu merge, ci plutește, condus de o mândrie șovăielnică. Cuvintele așternute pe hârtie sunt amprente ale durerilor profunde, iar acestor oameni le-au plăcut și le-au înțeles. Se simte valorizat. Pentru prima oară simte că există cu adevărat. O intrare în lumină și pe poarta cea mare. Ca într-un vis în stare trează. Trebuie să o sune pe Nina și pe mama lui. Trebuie să le anunțe vestea cea mare. Se oprește deodată pe trotuar. Bineînțeles că nu. Nu le va spune nimic. Cu excepția lui Louise. Ea nu va avea nici

şampanie şi nici nu va bate toba în jurul acestui eveniment.

Adrien a uitat să-l anunțe pe Fabien Désérable că dorește să rămână anonim. Că numele lui nu va trebui să figureze pe copertă.

*

Louise închide telefonul. Adrien tocmai a anunțat-o că romanul lui va fi editat. I-a răspuns:

– Este o veste minunată, dar să știi că mă așteptam, nu mă miră.

Este singura care știe. A citit manuscrisul înainte ca Adrien să-l trimită la mai multe edituri. I-a promis că-i va păstra secretul. Înainte de a închide, i-a șoptit:

– Te iubesc.

– Şi eu.

Ea trăiește la Lyon, unde studiază în primul an de medicină. Se plictisește fără cei trei. Idiotul ei de frate chiar îi lipsește. Nina a rămas în localitatea natală, iar Adrien va străluci în altă parte, este sigură de aceasta.

De fiecare dată când Louise se întoarce în La Comelle, își spune că trebuie să treacă pe la Nina, să o vadă, dar, chiar înainte de a pleca, rostește:

– La naiba, am uitat!

*

Étienne iese din amfiteatrul de la universitate. Trebuie să aibă un DEUG[66] cu un an înainte ca el și Arthur, colocatarul lui, să treacă examenul de intrare la Școala de Poliție. Cei doi ani de facultate de dinainte sunt obligatorii.

Ar fi minunat dacă Étienne nu și-ar pierde zilele cu fleacuri. Este nerăbdător să intre la Școală de Poliție, în miezul problemei, în mijlocul existenței sale. Facultatea de Drept este tot ce se poate mai rău, este pedeapsa. Pe lângă ea, și infernul trebuie să fie ceva mai relaxant. Drept civil, drept privat, drept constituțional... un coșmar. Dar continuă, pentru că intrarea în Poliție este obsesia lui. Dacă va trece de examenul de admitere, unul foarte dur, va intra la Școala de Ofițeri de la

Cannes-Ecluse și, dacă va studia, în optsprezece luni va deveni locotenent de poliție. Optsprezece luni de pregătire, din care șase de stagiu în comisariate, unde va participa la percheziții, la arestări, filaje. În funcție de disponibilitatea posturilor, poziția din clasamentul final al mediilor îi va permite să-și aleagă un post la repartiție. Va trebui să muncească mult, să facă parte dintre cei mai buni din promoția 1986. Și-a luat meditații la o doamnă conferențiar de la Sorbona, de trei ori pe săptămână. La început era atât de slab pregătit, că îi venea să plângă. Își amintea ceea ce Nina îi tot repeta: *Încearcă să înțelegi ce copiezi. Într-o zi nu voi mai fi cu tine.*

Nina nu mai este acolo. Nu este moartă, dar cam tot aia e!

După ce va termina școala, Étienne va pune prima opțiune pentru repartizare Lyon. Parisul nu-l interesează. Paris era un vis pentru a face muzică, visul de dinainte. Lyon este un compromis bun: oraș important, nu departe de mare, munții sunt și ei aproape, Louise la fel.

Știe deja că este apt pentru toate probele fizice și că excelează la tir. Nu mai fumează deloc. Și în rarele seri când cineva face o țigară cu iarbă, se postează la fereastră sau merge într-o cameră alăturată.

Are hainele pentru sport în rucsac. De trei ori pe săptămână, ia metroul, linia 9, pentru a merge la alergat, face turul lacurilor superior și inferior din pădurea Boulogne, cu Sonic Youth în căști.

Nu stă prea aproape de apă și dacă, dintr-o întâmplare, trebuie să facă un ocol și să ajungă pe mal, se sperie. Apa aceasta tăcută ce reflectă invariabil cerul, oglinda pe care și-o imaginează ca pe un ochi privindu-l, îl duce cu gândul la malul Lacului din Pădure. La acea seară când a așteptat-o pe Clotilde. Iată, curând se fac doi ani de când a dispărut. Se pare că părinții ei vor să meargă la emisiunea *Perdu de vue (Pierdut din vedere)*. Étienne își amintește că mama lui se uita și ea când locuiau împreună în La Comelle. Pe vremea

aceea, ridica ochii spre cer când auzea melodia dramatică folosită pentru a sublinia emoțiile. Conceptul emisiunii este de a face apel la martori în cadrul unei dispariții îngrijorătoare sau a unei crime nedezlegate. Un voyeurism care are tendința de a-l copleși pe Étienne. Și mai ales de a pune Poliția într-o postură stânjenitoare: „Nu sunteți în stare să rezolvați un caz? Atunci vom face apel la media".

Ar trebui să depună și el mărturie? Nu se va putea sustrage, dacă i se va cere. În caz contrar, ar părea suspect. În timp ce aleargă i se golește mintea. Dar o și întreține.

Astăzi va ocoli cele două lacuri. O va lua pe alte drumuri prin pădure. De când și-i imaginează pe părinții lui Clotilde cerând ajutor în fața camerelor de la TF1, evită să se uite la apă, ca o privire de care se ferește. Imediat ce mama lui l-a informat: „Puștiulică, vezi că părinții lui Clotilde s-au înscris la Pradel, studiază dosarul", lacurile din pădurea Boulogne par ca un chip, o mască îngrozitoare.

Împreună cu Adrien s-a uitat la ultima difuzare a emisiunii. Nu a avut curajul să o facă singur.

Era luni seară. De obicei se întâlnesc sâmbăta sau duminica, niciodată în cursul săptămânii. Dar Étienne a spus că era ceva important. Comandaseră pizza, pe care au mâncat-o unul lângă celălalt, cu sintetizatoarele în spate, închise douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, folosite acum pe post de cuier sau ca de loc de păstrare a obiectelor scoase din buzunar. Ca două corpuri adorate, venerate ani întregi, dar uitate acum.

– De ce vrei să ne uităm la asta? a întrebat Adrien, surprins.

– Pentru că jurnaliștii mă vor suna cu siguranță. Mi-a spus mama că părinții lui Clotilde s-au hotărât să meargă la emisiune.

– Vorbești serios?

– Nu glumesc cu astfel de lucruri.

– Și ce-o să le spui?

– Ce vrei să le spun? Că am aşteptat-o şi că nu a mai venit niciodată.

Reţea de centre de formare aparţinând de Academia din Grenoble

Producător francez de hârtie pentru desen şi produse legate de pictură

DEUG – Diplôme d'Études Universitaires Générales (Diplomă de Studii Universitare Generale) este o fostă diplomă naţională de învăţământ superior francez, de nivel Bacalaureat + 2 ani de studii. Diploma a fost anulată în anul 2006, odată cu trecerea la sistemul licenţă – master – doctorat.

25 decembrie 2017

Étienne își ia ceașca de cafea în mâini, bea o gură, face o grimasă.

Crăciun fericit! ne spune, până la urmă.

Pare obosit. Și-a dat jos gluga, dar încă mai poartă geaca. Îmi vine greu să cred că sunt în aceeași cameră cu el. Câteodată trăim lucruri la care am visat atât de mult sau ne-am îndoit că ni se vor mai întâmpla încât, atunci când au loc, nu mai suntem în stare să le trăim, rămânem în afara evenimentelor.

Nina nu-l scapă din priviri pe Étienne. În biroul minuscul, ai spune că este un uriaș. Își aprinde o țigară, fără să întrebe dacă are voie. Ea nu spune nimic. Își caută cuvintele, la fel cum ai căuta un drum atunci când ești pierdut.

Louise și Valentin au plecat cu Simone să vadă adăpostul puilor de pisică din infirmerie. Louise i-a luat cu ea, ca să ne lase împreună.

Când m-a văzut coborând din mașină, a devenit transparentă. Era deja palidă când am venit. Nu se aștepta să mă vadă aici.

M-am apropiat de ei, flancată de Étienne. Am crezut că am un șoc nou când i-am văzut fiul de aproape. Asemănarea dintre ei.

Nu am atins și nu am îmbrățișat pe nimeni.

Când era tânără, Nina era o ființă foarte tactilă. Avea nevoie să-i atingă pe ceilalți pentru a se conecta cu ei. Îmbrățișa și ținea mâinile celorlalți, mângâia chipurile ca și cum îi sculpta pe oamenii din fața ei. O admiram, pentru că eu nu puteam face la fel. Mi-a fost întotdeauna frică să-i ating pe ceilalți.

Acum sunt singură în fața lui Étienne și a Ninei. Stau cu mâinile la spate, ca să nu-și dea seama că tremur.

– Nu ai ceva mai tare de băut? o întreabă Étienne pe Nina. Cafeaua ta este scârboasă...

Alcool n-ai, ca să sărbătorim şi noi Crăciunul?

– Este ora 11, i-o întoarce Nina. Nu cred că este o idee prea bună, dacă ne uităm la starea ta.

Étienne zâmbeşte. Mă priveşte.

– Louise ţi-a spus de mine?

– Ce să-mi spună?

Am vocea pierdută.

– Că o să dau ortul popii.

Nina intervine. Ceea ce mă linişteşte. Măcar nu sunt obligată să-i răspund.

– Dacă nu te duci să te tratezi, îi spune, sigur o să dai ortu' popii.

– Vezi să nu te duci şi tu acum... Lasă-mă în pace!... Nu-i nimic de tratat.

– Şi ce-ai de gând să faci?

– Nimic.

– Cum adică, nimic? insistă Nina.

– Plec din nou la Lyon mâine.

– Şi?

– Şi... mă voi descompune la soare. Vreau să văd marea înainte de a... Louise mi-a dat ce-mi trebuie. Nu voi suferi.

– Unde vrei să pleci după aceea?

Eu am pus întrebarea. În timp ce-mi doream din tot sufletul să nu mă bag în discuţie. Dar cuvintele mi-au ieşit fără să vreau. Sunt unele pe care nu le poţi opri. Uitate de ani întregi şi reapărute, totuşi, brusc.

– Încă nu ştiu..., îmi răspunde. În Italia sau Grecia... Ceva de genul...

Nina şi Étienne continuă discuţia, de parcă nici nu aş fi fost acolo:

– I-ai spus fiului tău ce intenţii ai?

– Nu încă. O voi face înainte de a o şterge.

– Când intenţionezi să pleci?

– Repede. Foarte repede. Săptămâna viitoare, cu siguranţă. Nu-mi mai rămâne mult timp.

– Poate nu-i chiar aşa rău.

– Nu mi-ai văzut tumoarea, răspunde el cu amărăciune.

– Poţi să te operezi. Sunt şedinţe de chimioterapie foarte eficace, i-o întoarce Nina fără să creadă şi ea ce spune.

– Vorbeşti ca sor'-mea! Te-a învăţat lecţia?

– Deloc. Am prieteni care au scăpat.

– Ce prieteni? întreabă Etienne.

Nina nu răspunde.

– Joséphine? continuă Étienne, aproape agresiv. Crezi că nu știu cât a tras-o cu boala?

– Nici măcar nu ai venit la înmormântarea ei!

Am strigat mai tare decât aș fi vrut. Rămân blocată. Îmi vine să o iau la sănătoasa cât mai repede. Am auzit și așa prea multe. Insuportabil. Am coborât din mașină din dragoste pentru Louise și Nina, nu pentru Étienne. Că el oricum o să crape. Pentru mine, este deja mort de multă vreme. Mă îndrept spre ușă, ca să ies, dar Étienne mă oprește.

– Am fost la mormântul lui Joséphine... a doua zi după înmormântare. Când plecase toată lumea. Pe vremea aceea, nu voiam să mă întâlnesc cu nimeni.

55

6 septembrie 1997

Două miliarde de oameni sunt în fața televizoarelor, urmărind cortegiul, perplecși.[67] Prinți tineri, sub soarele de plumb, îndoiți de durere ca trestiile pe care se așază păsările. Oamenii nu suportă să vadă cum suferă capetele încoronate. Încă doi copii și-au pierdut mama.

În plus, tocmai s-a aflat de dispariția Maicăi Tereza. Lumea și le imaginează pe cele două în fața Sfântului Petru, prințesa inimilor și cea a sărmanilor, ținându-se de mână. O voce dulce, în cor. Oare îți pierzi vocea când mori?

Ce vrea oare să ne transmită acest final de vară? se întreabă Adrien.

Undeva, un fiu își îngroapă mama, sub un ocean de flori, dar fără prea multă lume. O femeie care a făcut tot ce a putut. Cu mâinile mânjite de cerneală, cu plastilină sub unghii, și-a petrecut viața ștergând la fund copiii altora, primind părinții dimineața, dându-le copiii seara. Iar în timpul zilei ocupându-se de cei mici. O paranteză. Misiunea ei de zi cu zi era să-i facă să se joace, să râdă, să danseze în cerc, să mănânce, să doarmă, dar și să-i mângâie, să le șteargă mucii de la nas, să le aleagă plușurile, să le spună o poveste, să se ocupe de ei până când intră la grădiniță. Douăzeci de ani de lucru în grădinițe și creșe. Chipuri blonde, brunete, încăpățânate, docile. S-a ocupat de primii dinți și de primii pași. Cu spinarea curbată pentru a-i prinde când erau gata să cadă.

Este ora 11 când Nina, Adrien și Louise intră în cimitirul din La Comelle. Louise la stânga, Nina la mijloc, Adrien la dreapta. Este pentru prima dată când Louise ia locul fratelui său, care nu a putut pleca de la Școala de Poliție unde a fost admis. Louise, Nina și

Marie-Laure l-au ajutat pe Adrien să organizeze funeraliile. Ca și cum Marie-Laure era responsabila cu înmormântarea celorlalți. Mai exact, pentru părinții prietenilor fiului său.

Nina și Adrien sunt loviți de suferință la trei ani distanță. Sylvain Bobin a insistat, desigur, pentru a plăti totul. Este și el prezent în această dimineață.

Nu i-au trebuit lui Joséphine mai mult de două luni ca să-și dea obștescul sfârșit. Într-o dimineață, medicul ei i-a luat probe de sânge pentru analize pentru că se simțea mai obosită ca de obicei, iar a doua zi a aflat că are un cancer generalizat.

A încercat cu ședințe de chimioterapie, dar Joséphine a plecat înainte ca părul să îi cadă. Nina s-a ocupat de ea, a însoțit-o la spitalul din Autun până când s-a stins acolo, înconjurată de Adrien, Nina și Marie-Laure. Până la sfârșit, Adrien a venit în fiecare weekend, fiind prea prins cu lucrul.

Adevărul este că Adrien nu a trecut examenul. Adevărul este că i-a mințit pe toți: de la ieșirea pe piață a romanului lui *Blanc d'Espagne*, în martie 1997, s-a vândut în mai bine de cinci sute de mii de exemplare în Franța, iar drepturile de traducere au fost cumpărate în douăzeci de țări. Un veritabil fenomen, cu un subiectul fascinant. Iar faptul că autorul dorește să rămână anonim nu este ceva ciudat. Adrien și-a ales pseudonimul Sasha Laurent.

O fi bărbat sau femeie, s-au făcut tot felul de speculații, au fost bănuite nume celebre ca ascunzându-se în spatele pseudonimului. S-a spus chiar că scriitorul murise de multă vreme, iar manuscrisul a fost descoperit.

Avansul ca drepturi de autor pentru cel de-al doilea roman este atât de consistent încât Adrien și-a permis să se mute din apartamentul lui Thérèse din Vincennes în arondismentul 6 al Parisului, într-un studio confortabil de șaizeci de metri, cu o curte, chiar alături de editura unde a publicat prima carte. O viața clandestină, de contrabandist.

Spune tuturor că este student, ca să nu mărturisească celorlalți că el este autorul volumului *Blanc d'Espagne*. Iar pe editorul lui îl face să creadă că lucrează la un al doilea roman, în timp ce, de fapt, nu are nici cea mai vagă idee. Este vlăguit. Traiul lui de zi cu zi este o pagină neatinsă. *Blanc d'Espagne* a fost doar o supapă. Iar în spatele minciunii, stă mereu o alta. A devenit definitiv a doua lui natură.

Adrien s-a schimbat treptat, fără să-și dea seama, picătură cu picătură, la fel ca aparatura la care mama lui era conectată în ultimele sale săptămâni de viață. A căpătat încredere în el și începe să se privească în vitrinele magazinelor ca să-și aranjeze părul. Un urât devenit frumos grație gloriei. Una fără nici un beneficiu, în afară de contul lui bancar.

Iese în fiecare seară cu editorul Fabien Désérable, care-l prezintă ca pe unul dintre tinerii prodigioși, fără a adăuga nimic altceva. Curioșilor dornici să afle ce a scris, se mulțumește să le răspundă:

– Suntem în faza de corectură, puțină răbdare...

Adrien și Désérable asistă la toate spectacolele, mereu în primul rând. Adrien își termină nopțile în cluburi mondene. Soarbe cu paiul cocktailuri scumpe și observă fauna dansând.

Pentru prima dată este conștient că place fetelor. Fără îndoială că este ceva legat de atitudinea sa. Puștiul timid, roșind în preajma celorlalți, este mort și îngropat. Succesul i-a devenit un protector. În nopțile pariziene, se așază de fiecare dată așa încât să vadă bine ringul de dans ca să-și clătească ochii. Nu-și imaginează nici o clipă cum a putut trăi în Burgundia. Își inventează un trecut de copil crescut lângă Saint-Germain-des-Prés. Uneori, fiu de artist, alteori al unui necunoscut. Născut la Buenos Aires sau la New York, și-a creat o viață dublă, în funcție de cui povestește. Nu merge cu transportul în comun, iese rar din cartier și, când este nevoit să se deplaseze, comandă un taxi. Nu-l mai

interesează ce face Thérèse, *gazda* lui, cum o numește acum. Până la urmă, l-a primit pentru bani.

Nu se mai întâlnește cu Étienne, admis la Școala de Poliție din Cannes-Écluse, în regiunea Seine-et-Marne.

Nu Joséphine i-a spus de ce boală suferea, ci Nina. Mama lui nu voia ca el să-și facă griji. Credea că va scăpa repede de cancer și că îi va mărturisi fiului când se va vindeca.

Într-o seară, Nina l-a sunat pe Adrien ca să-i spună să trebuia să vină acasă, Joséphine se simțea rău. Când a auzit cuvântul *cancer*, el a înghețat.

A doua zi a luat un TGV[68] ca să se întâlnească direct la spital cu ceilalți. Când a împins ușa salonului, a rămas șocat: mama lui slăbise, purta umbra morții pe chip. A resimțit ca o pedeapsă: scrisese *Blanc d'Espagne* fără să spună nimănui nimic, iar viața se răzbuna. Mărturisise totul pe hârtie, dar în tăcere. Nina se transformase și ea, cu fața umflată și un trup ce părea al alteia. Luase în greutate zece kilograme, poate chiar mai mult. Adrien s-a gândit că era însărcinată. Îi venea să fugă din această viață trecută, să o ia la sănătoasa ca să se întoarcă la existențele lui frumoase și inventate. Nina a plecat la automatul de cafea și, când s-a aflat singur cu Joséphine, ar fi vrut să-i mărturisească totul:

– Mami, eu am scris *Blanc d'Espagne*. Iartă-mă!

Dar nu a avut curaj.

Femeia a murit fără să afle.

În afară de foști colegi de liceu și de serviciu, nu a fost multă lume la biserică. Oamenii au rămas în casă pentru a asista la funeraliile prințesei Diana de la televizor. În cimitir, doar câteva persoane au venit pentru înmormântare.

Louise și Nina îl țin pe Adrien de mână. Rigid ca justiția, Sylvain Bobin este în spatele lor. Adrien ar fi putut să-i simtă răsuflarea părintelui în ceafă dacă făcea un pas în spate. Adrien le-a cerut celor două fete să-l ducă departe după înmormântare. Fără nici o

pomană..., voia să se întoarcă doar cu ele două. Nina a făcut o grimasă. Este greu să nu se întoarcă acasă pentru că Emmanuel urăște să o știe departe de el, dar, în astfel de circumstanțe, era imposibil să-l abandoneze pe Adrien. Fata a mințit, făcându-l pe Emmanuel să creadă că, după ceremonie, toată lumea se întâlnea în memoria lui Joséphine.

– Unde să mergem? Până la ce oră? Vrei să merg cu tine?

– Nu, nu-i nevoie.

A îndrăznit chiar să spună:

– Prefer să fiu singură, destul că Étienne nu va fi prezent.

După moartea lui Joséphine, Louise l-a sunat pe fratele ei.

– O înmormântăm sâmbătă.

– Sunt și sâmbăta înmormântări?

Atât a putut întreba.

– Da, imaginează-ți.

– Nu pot veni. Comisarul nu mi-a aprobat permisia. Trebuie să rămân în unitate.

– Măcar să-l suni pe Adrien.

– OK.

Étienne a închis și și-a amintit de Joséphine. Era o femeie cool. Nu scotea niciodată un cuvânt mai sus decât celălalt. Mereu veselă. Cu o țigară în colțul gurii. Cu mâna în părul lor. Ce frumoase amintiri în micuțul ei apartament. S-a gândit la suferința lui Adrien. La singurătatea Ninei. Tinerețea ei pierdută. Nina și el au murit în aceeași zi și nimeni nu o știa. S-a gândit că ar da orice ca să se întoarcă în adolescență. La nepăsarea lui caracteristică.

A doua zi era duminică. Și-a cumpărat un bilet în gara din Lyon, a luat un TGV, iar când a ajuns pe peron i-a zărit pe Adrien și pe Louise, așezați unul lângă altul în fața unui distribuitor de băuturi în interiorul gării. Păreau pierduți.

El se întorcea fără îndoială la Paris, ea la Lyon.

Étienne s-a lipit de perete ca să nu fie văzut, la fel ca în ziua de Crăciun, când i-a văzut

ieşind din Hotelul Drumeţilor.

Ce cuplu drăguţ! Ai spune că sunt împreună de o sută de ani. Bătrâni în corpul unor tineri. De ce nu trăiesc împreună? De ce se mai ascund?

Étienne a luat autobuzul spre La Comelle, a mers pe jos până la cimitir sub un soare de plumb, a căutat și a găsit mormântul Joséphine Simoni printre cele mai proaspete. A realizat că îi descoperea numele de familie.

Pentru el, era mereu Jo sau mama lui Adrien.

S-a aşezat lângă mormânt, pe o bancă, şi a început să-i vorbească. A început prin a-i mulţumi pentru ciocolate şi tartine. Pe urmă a ajuns la seara de 17 august 1994. Nu a povestit niciodată despre seara respectivă. De acolo de unde era, Joséphine nu putea spune nimănui. Doar să asculte. Avea nevoie să-şi uşureze conştiinţa.

Era seara înmormântării lui Pierre Beau. Étienne, bulversat, sosise pe malul Lacului din Pădure înainte de ora stabilită. Adusese sărăţele şi o sticlă de whisky, furată din barul părinţilor. Îi era teamă de întâlnirea cu Clotilde, pe care nu o mai văzuse de mai bine de o lună. Doar s-au intersectat în dimineaţa înmormântării și după-amiază la el, dar pentru foarte scurt timp, pentru că nu a dat drumul la mâna prietenei Nina.

Întâlnire ce urma să se sfârşească printr-o despărțire. Scurtul lui discurs era pregătit:

> *Te iubesc, dar plec la Paris peste două săptămâni, ne vom mai întâlni poate, dar mai târziu, peste câţiva ani, cu siguranţă ne vom căsători, vei vedea... Dar acum şi aici, trebuie să luăm o decizie, altfel vom fi prea nefericiţi.*

Cuvântul *decizie* era mai puţin violent, mai puţin laş şi mai puţin definitiv decât *s-a terminat*. Dorea să evite strigătele şi lacrimile. Dramele nu sunt pentru el.

Băuse mai mult din sticlă și se amețise, doborât de oboseala ultimelor zile şi de alcool, când Clotilde a ajuns. El a tresărit zărind-o frumos îmbrăcată, machiată.

S-a aruncat în brațele lui. Etienne s-a lăsat îmbrățișat. Pe urmă, ea s-a uitat fix la el.

– Nu ai primit scrisoarea mea?

– Ce scrisoare?

A avut un zâmbet frumos înainte de a ridica din umeri. A remarcat că avea chipul tras, de parcă vara o îmbătrânise. Ea a vrut să se scalde acolo, imediat.

– Este prea cald... Și pe urmă, povestea cu bunicul Ninei, înmormântarea, m-a deprimat, biata de ea...

Apoi nu a mai scos nici un cuvânt. O actriță slabă. Era geloasă pe Nina, de apropierea celor trei. Étienne a auzit contrariul:

– Nu mă interesează Nina Beau.

A detestat-o. Ar fi trebuit să plece. Clotilde a simțit-o. Și-a schimbat total comportamentul.

– Găsim și noi un loc mai liniștit? Am putea să ne dezbrăcăm cu totul, a spus cu o voce lascivă, mângâindu-l în interiorul gambei.

Trupul este slab, mai ales cel al lui Étienne. Și-a spus că ar putea să se mai culce cu ea pentru ultima oară. Până la urmă, tocmai de aceea ieșeau împreună de atâta vreme.

– OK, i-a răspuns.

Au urcat pe motocicletă, au intrat adânc în pădure, au găsit un loc ascuns, ferit de priviri, pe malul apei. Ceilalți înotători erau în partea cealaltă, în locuri amenajate grosier, cu nisip de carieră, unde adolescenții puneau cârnați la grătar.

Étienne și Clotilde s-au aruncat direct în lac de pe talazul plin de ierburi înalte, arse de soarele verii.

S-a dezbrăcat și el. A plonjat. Apa era plină de nămol. S-a uitat la ea cum se dezbracă, s-a întors cu spatele. Fata purta un fel de bandaj, o chestie pentru bătrâni pentru a-și proteja șalele. Și-a întors doar capul în direcția lui și i-a zâmbit, un surâs ciudat. S-a simțit din nou stânjenit, cu aceeași dorință de a-și lua tălpășița de acolo, s-o șteargă imediat. Nu mai avea chef să o iubească. „Ce prost a fost că am venit acolo... Prostul proștilor!"

A înotat, îndepărtându-se de mal. Nămolul deja dispăruse. Apa era mai limpede. Cum era

rece, îi dispăruse starea de beție. Când s-a întors spre mal, Clotilde era în apă și înota spre el râzând prea tare. Ajunsă în dreptul lui, i-a spus:

– Am o surpriză pentru tine.

Pe urmă a dispărut. Étienne s-a gândit că urma să-i facă ceva de genul unei felații sub apă. Dar ea a urcat la suprafață și s-a lungit pe apă, făcând pluta. Cu pântecul rotund. Ca o excrescență. Un coșmar. Nu a văzut niciodată pântecul unei femei însărcinate. Sub haine, da. Dar niciodată un corp dezbrăcat. Cu buricul puțin bombat.

A refăcut în sens invers întreaga poveste într-o zecime de secundă. Ar fi trebuit să se îndoiască de ea, să o simtă: nu făcuse avort.

Și totuși, merseseră împreună la Autun. A așteptat-o într-o cafenea în fața spitalului. Iar ea ieșise spre după-amiază.

– Totul a fost bine? o întrebase, un pic rușinat.

– Da, este mai bine așa, i-a răspuns.

Acum îi este imposibil să scoată un cuvânt. Fata, întinsă pe spate, îl privește zâmbind, aproape mândră de gluma ei bună sau proastă. El a închis ochii, a băgat capul în apă și a înotat pentru a se întoarce la viață și a fugi. Ar fi vrut să șteargă acest moment. Ca pe calculatorul lui cu tasta *șterge*.

A venit după el, înotând *crawl*. O înotătoare excepțională. Aproape că uitase acest detaliu. I-a simțit mâinile prinzându-l de glezne. S-a zbătut și a ieșit repede din apă. I-a văzut bandajul aruncat pe pământ, lângă haine.

„O nebună", i-a trecut prin gând.

Ea nu reușea să iasă din apă, i-a cerut lui Étienne să o ajute, dar el nu s-a mișcat, a privit-o rece. S-a agățat de o rădăcină de copac și a urcat cu greu pe mal. Lui îi venea să o apese pe cap ca să dispară în fundul lacului.

Abia a ieșit din apă și a început să urle:

– Nu-ți face griji, nu am nevoie de nimic de la tine. Nimeni nu știe, nici măcar părinții mei.

A scos un teanc de bani din rucsac. Mai multe mii de franci.

– Uite, am o grămadă de lovele, o să plec.
– Unde să pleci?
– Habar n-am încă... În seara asta, ai programat întâlnirea noastră în doi ca să-mi dai papucii, aşa-i?
Nu i-a răspuns. Ea a început să plângă, urlând. A făcut din nou aluzie la o scrisoare pe care i-ar fi trimis-o. Simţea ură şi milă. A luat sticla de whisky din rucsac şi a băut mai multe gâturi. Alcoolul l-a liniştit întotdeauna. S-a calmat. A avut o ameţeală, s-a aşezat în iarbă.
– La naiba, nu am nici măcar optsprezece ani... De ce ai făcut asta?
– Nu am avut curajul să avortez.
– Nu te cred, Clotilde. Spune-mi că ai vrut să mă legi de tine. Dar nu-mi servi mie prostii legate de curaj.
Ea s-a îmbrăcat din nou oftând din când în când. Fără să-şi mai bandajeze pântecul. Şi-a făcut o ţigară cu iarbă. A continuat să bea. S-a aşezat lângă el.
– Când părinţii noştri vor afla, se vor enerva la maximum... Şi ai tăi, şi ai mei.
– Voi pleca înainte ca ei să ştie, i-a răspuns.
– Dar unde să pleci, pentru numele lui Dumnezeu?
A zâmbit.
– M-am descurcat întotdeauna.
– Nu vreau un plod. Nu am vrut niciodată. Şi nici nu voi vrea vreodată. M-ai păcălit. Este scârbos.
– Dar nu-i scârbos că vrei să mă părăseşti?
Băiatul a închis ochii. Un coşmar când este încă treaz. În această dimineaţă, înmormântarea lui Pierre şi acum asta, care vine cu burta mare. Ar fi plâns. Dar niciodată în faţa unei fete. L-a luat ameţeala. S-a întins, tot cu ochii închişi. Cu spatele pe iarba uscată şi înţepătoare. Din când în când, vâna o furnică de pe braţ sau de pe gât. Clotilde i-a pus o mână pe pântec, una agilă şi caldă. El a împins-o o dată, de două ori. A zecea oară a lăsat-o. La ce bun să lupte. Şi să lupte împotriva cui? Ea l-a atras în capcană. Măcar să rămână cu plăcerea. L-a mângâiat, a ştiut mereu cum să-l stârnească. A finalizat, pe

urmă a adormit, toropit de căldură și de whisky.

Noaptea începea să cadă când un zgomot surd l-a trezit. A strigat-o pe Clotilde de mai multe ori. Nici un răspuns. Hainele și bandajul dispăruseră, nici o urmă a trecerii ei pe acolo, ca și cum visase ceva urât. S-a ridicat, cu o senzație dezagreabilă de la prea mult alcool, se ținea cu greu pe picioare. Puțea a pișat.

La două sute de metri, poate trei, a crezut că vede ceva scufundându-se în apă. Étienne și-a dat seama că nu era fructul imaginației sale, ci o mașină era pe cale să se scufunde sub ochii lui, înghițită de lac. Nu a încercat să sară în apă. Ca să afle dacă era cineva în interior pentru a încerca, eventual, să salveze persoana respectivă. Și-a zis că era ceva legat de trafic, de mașină furată. Aici erau mereu tipi dubioși, mici dealeri sau fumători de hașiș. În seara aceea, Étienne nu a făcut nici o legătură între Clotilde și grămada aceea de tablă. A urcat pe motocicletă și fără să se mai uite înapoi s-a dus până la casa Ninei.

Până la urmă, nici nu-i păsa ce s-a întâmplat. Sarcina era problema ei, nu a lui.

A doua zi a aflat de dispariția lui Clotilde.

Un martor o identificase la gara din La Comelle în jurul orei 22. Orele coincideau. Așa că Étienne s-a hotărât să mintă: Clotilde nu venise la întâlnire. Mai simplu. Spunând că nu a văzut-o, se convingea singur că nimic nu se întâmplase. Trebuia să plece la Paris și nimeni nu i se putea opune. Trebuia să devină polițist, să aplice legea pentru a împiedica de-alde Clotilde sau alte hoațe să păcălească bărbații.

Este vorba de înmormântarea prințesei Diana, decedată la Paris, într-un accident rutier petrecut în Pont d'Alma.

TGV (*Train de Grande Vitesse*) – tren de mare viteză

25 decembrie 2017

– Ce faci aici? mă întreabă Étienne, sprijinit de gardul adăpostului de parcă tocmai ne-am fi întâlnit din întâmplare în colțul străzii.

Mai departe se aud câinii lătrând la trecerea lui Simone, a lui Louise și a lui Valentin.

– Aici trăiesc. M-am întors.

– De ce?

– Pentru că aici cunosc pe toată lumea. Mi-am cumpărat o căsuță.

– Adevărul, insistă el.

Nu înțeleg unde vrea să ajungă. Ca și cum ar vrea să mărturisesc despre ceva sau cineva.

– Nina, poate că... Eu...

În clipa aceea, Nina vine lângă noi.

– Putem merge la mine acasă? m-a implorat ea.

– Da.

– Îi voi cere lui Louise să îl ducă acasă pe Valentin. Nu am decât două locuri în mașină, poți să ne duci cu a ta?

– Da.

Înțeleg imediat că-i este teamă să nu-l scape pe Étienne printre degete. Așteaptă ajutorul meu. Este nervoasă, nu pierde timpul. Este deja gata de plecare. Simone iese din adăpost cu un câine în brațe, urmată de Louise și de Valentin, care se țin de mână. Îmi spun că aș prefera să urce ei în mașina mea decât Étienne și Nina.

– O duc pe Cannelé acasă și trec din nou spre seară, îi spune Simone Ninei.

Suntem cu toții degerați. Extremitatea urechilor și nasul sunt roșii. Nina o privește pe Simone cum o așază pe Cannelé pe bancheta din spate a mașinii. Să adopți înseamnă să ai un plan. Să te organizezi într-un fel. Ea credea că Simone nu avea decât o

singură perspectivă: să moară. Valentin o privește, invidios.

– Când voi fi mare, voi avea un câine, declară el.

Étienne îi zâmbește fiului, fără a răspunde. N-a fost în stare să-i ofere nici măcar o potaie.

– Sper că vei veni să-l iei de aici, îl tachinează Nina pentru a mai destinde atmosfera.

– Nu știu..., răspunde trist Valentin. Este aiurea să alegi unul singur și să-i lași aici pe ceilalți.

– Nu-ți face griji, aleg eu unul pentru tine... Louise, mergem cu Étienne. Poți să aduci tu mașina lui? întreabă Nina.

Étienne îi întinde resemnat cheile surorii sale.

– Bine, conduc eu rabla ta mare, i-o ia înainte Louise.

Arată spre Nina și spre mine.

– Dacă nu m-am întors acasă înainte de ora 13, sună la Poliție. Cu ăștia doi nu se știe niciodată, glumește ea fără să zâmbească.

Nina urcă în spate, iar el alături de mine. Îi simt parfumul. Étienne coboară geamul, aprinde o țigară.

– Îți reamintesc că sunt astmatică.

Étienne aruncă pe jos chiștocul și ridică geamul. Își sprijină ceafa de tetieră și închide ochii. Nina îi atinge umerii. El îi ia o mână într-ale sale.

Nu mai deschide ochii decât atunci când ne oprim în fața casei mele.

– Aici stai? mă întreabă.

– Da.

În timp ce intrăm suntem întâmpinați de Nicola. Étienne se uită la biroul meu, la calculator. Face turul parterului, ca și cum ar vrea să cumpere sau să percheziționeze casa.

– Locuiești singură?

– Cu pisica.

– Și aici vei rămâne?

– Da.

– Mereu?

– Da, așa cred... Cine vrea o cafea?

Etienne se aşază pe canapea. Il ridică pe Nicola, îl aşază pe genunchi ca să se joace cu el. Pare drogat. Ochii i se închid, fără voia lui, de parcă ar fi prizat ceva.

După ce a tras pe gât un espresso și-a mai revenit.

– De ce m-ai adus aici? o întreabă pe Nina.

– Dacă pleci, mergem și noi cu tine.

57

12 iulie 1998

În seara aceasta este finala Cupei Mondiale la fotbal. Adrien și Étienne o vor urmări. Nina împinge un cărucior pe culoarele supermarketului, alege ingredientele pe care Nathalie, bucătăreasa, le va pregăti pentru cină.

O dată pe lună, prietenii lui Emmanuel îl vizitează. În principiu, se pregătește tajine[69] cu pui și lămâie pentru că toată lumea îl savurează. Se adună vreo douăsprezece persoane, cu toții absolvenți de BBA INSEEC, o școală de comerț din Lyon. Dorm în casa lui și pleacă în zori.

Când vin prietenii lui, Nina nu se simte niciodată în largul ei cu efluviile lor de parfum, cu aparența de orășeni, de femei foarte ocupate. O mireasmă de independență. După câteva cupe de șampanie, Nina se destinde. A citit jurnalele, s-a informat, poate participa la conversații ca o elevă ce-și cunoaște lecția pe de rost. O liniștește faptul că ei nu vin niciodată împreună cu odraslele. Este seara lor ca între îndrăgostiți.

Emmanuel începe să dezvolte o fixație: vrea un bebe de la Nina. Se aruncă asupra tuturor bebelușilor ieșiți în cale, în cărucioare, și îi spune:

– Ia uită-te ce frumos este!

Este atent la perioadele ei de ciclu, vrea să facă dragoste dimineața și seara, rămâne multă vreme în ea, sperând atât de tare încât femeia aproape că începe să-l înțeleagă. Ai zice că face și o rugăciune în timp ce sămânța se răspândește în ea. Nina are sentimentul că nu-i aparține cu adevărat propriul corp, că el dispare încetul cu încetul.

În fiecare lună, când ciclul îi vine ca un blestem, Emmanuel se întunecă la față.

Câteva zile în această perioadă pleacă devreme și se întoarce târziu de la muncă. Nu mai mănâncă lângă ea. Sunt de trei ani căsătoriți, luna următoare împlinesc un an de când încearcă să devină părinți, luna viitoare vor consulta un specialist în infertilitate.

Ninei îi este frică să nu ajungă precum mama ei. Îi este teamă că nu-și va iubi copilul. Că o să-l abandoneze. Astfel de gânduri o împiedică să rămână gravidă. Să cadă grea. Adevărul este că înghite ce trebuie ca să nu i se întâmple.

După ce a trecut pe la raionul de frigorifice, merge agale în fața articolelor dietetice, ezită între două produse, unul pentru slăbit, celălalt pentru drenare. Care este diferența dintre ele? Dintre fericire și bucurie? Speranță și dorință? Tristețe și melancolie? Sex și obișnuință? Frică și disperare?

În plus, în seara aceasta, în afară de prietenii lui Emmanuel, vor mai veni Adrien și Étienne. Își repetă această frază ca pe o litanie. Nu i-a mai văzut de la Crăciun.

Alege la întâmplare trei pui bio. Ca de obicei, nu va mânca. Se va preface că servește ceva, tot ca de obicei. De când își dorește un copil, Emmanuel îi reproșează faptul că nu mănâncă deloc carne.

– Poate că este din cauza anemiei tale că nu reușești...

– N-am fost niciodată anemică.

– Tu nu știi, iubita, dar un om trebuie să mănânce și carne.

– În nici un caz.

– Ba da, este natural.

Lămâi, ceapă, usturoi, ghimbir, coriandru, vin alb, vin roșu, șampanie. Are coșul plin.

Nina își amintește de ultima dată când s-au întâlnit cu prietenii lui Emmanuel, iar seara nu a fost tocmai bine. Toată lumea se îmbătase, era cald afară, s-au așezat pe marginea piscinei, flăcările lumânărilor dansau pe masă. După desert, Emmanuel a propus un joc: fiecare să spună trei fraze conținând adevăruri sau minciuni. Regula

cerea ca jucătorul să nu dezvăluie nimic: doar ceilalţi trebuiau să ghicească.

Prima dată, Emmanuel a spus că a fost în San Francisco, a doua că își consultă horoscopul în fiecare dimineață, iar a treia oară că citise şapte volume din *În căutarea timpului pierdut* de Proust. Pe urmă, fiecare a dezvăluit de bunăvoie lucruri despre propria persoană: „Am furat din portofelul mamei", „Nu am fumat iarbă astăzi", „Mi-e frică", „Sunt fericită", „Sunt stresat", „În seara de dinaintea plecării în străinătate a fratelui meu, i-am furat paşaportul ca el să nu mai poată pleca", „Ador copiii", „Mi-e frică de viitor", „Soțul meu nu m-a înşelat niciodată", „Nu am mai făcut dragoste de şase luni", „Am făcut sex în această dimineață", „Am scris numărul de telefon al fostei mele iubite pe uşa toaletelor publice dintr-un centru comercial cu mesajul: *Sună-mă la orice oră, vreau să fac sex*", „Am înghițit o râmă", „Am mâncat o muscă", „Şi eu am mâncat un fluture", „Am furat şi citit scrisorile altora", „Am savurat mațe de oaie cu sos", „Ador Malibu", „Am mers deja pe cărbuni încinşi", „Am câștigat un turneu european în anul 1990", „Am fost la şedinţe de hipnoză ca să mă las de fumat", „M-am pişat într-un lift blocat", „Ar fi trebuit să mă numesc Juliette", „Filmul meu preferat este *Jocuri interzise*", „Am băut un pahar împreună cu Bono și The Edge la barul unui hotel", „Am dansat *Macarena* în pielea goală în patul meu".

Când au rămas singuri, Emmanuel a întrebat-o pe Nina care au fost minciunile și adevărurile din ceea ce a spus. Femeia a încercat să evite răspunsul:

– Nu, scopul jocului este, de fapt, să nu spui nimic... altfel, nu-i interesant.

– Nu este deloc interesant să citeşti corespondența altora.... Mai ales când eşti nepoata poştaşului.

Nina a roşit.

– Şi aş fi vrut să spui: „Îmi iubesc soțul" sau „Visez să am un copil cu soțul meu..." Crede-

mă, este grav ce ai făcut. Ai putea ajunge la închisoare pentru asta.

– Pentru ce? a răspuns Nina sec. Pentru că nu am spus că îmi iubesc soțul?

– Nu mă mai iubești?

– Bineînțeles că da...

– Poate că nu rămâi însărcinată pentru că nu mă mai iubești de fapt...

– Termină cu prostiile!

– Te îngrași văzând cu ochii. O femeie îndrăgostită nu se îngrașă.

Rănită, Nina a închis ochii ca și cum, dacă nu-l mai vedea, nici nu îl va mai auzi. El a aruncat-o pe pat și a făcut sex brutal. Era pentru prima dată, aproape de violență. Nina a vorbit cu Universul în gând. Ar fi putut spune la masă, puțin mai devreme, la jocul prostesc al soțului: „Vorbesc cu Universul".

Univers infinit, înainte de a muri, mi-aș dori să fiu fericită.

În acea seară, Emmanuel a adormit în ea, repetându-i:

– Te iubesc, Nina. Te iubesc mult.

În timp ce se îndreaptă spre casele de marcat, trece prin fața raionului de cărți. Un amestec de benzi desenate, rețete de bucătărie și literatură. Ultima dată când a ieșit la cumpărături a luat și *L'Empreinte de l'ange* de Nancy Huston. A devorat-o în două nopți. În primul an de căsătorie, Nina și Gé făceau schimb de romane, dar părinții lui Emmanuel locuiesc în Maroc actualmente. Clădirea principală a domeniului este ocupată de personalul de întreținere. Plecarea aceasta a izolat-o pe Nina. De la moartea lui Joséphine se simte din ce în ce mai singură. Lectura îi permite să alunge singurătatea. În timp ce citește, desenează în minte, vede personajele și le imaginează pozând pentru ea. Își face propriile tablouri. Prin lectură visează cum îi regăsește pe Adrien și Étienne. Încă îi mai răsună în urechi ziua de duminică. Étienne a fost admis la Școala de Poliție, îi povestește despre zilele lui de stagiu, despre percheziții și interogatorii.

Adrien este mai tăcut. Preferă să asculte mai degrabă decât să vorbească.

Pe cele mai bune rafturi Nina vede *Blanc d'Espagne* de Sasha Laurent, romanul despre care vorbește toată lumea. Citește pe coperta a patra.

Blanc d'Espagne este un praf de cretă ce servește adesea pentru a masca mizeria în vitrinele magazinelor în curs de reamenajare și când se schimbă proprietarii.

Ninei nu i se pare o prezentare prea convingătoare, dar coperta i se pare drăguță. Apoi a văzut că romanul a fost apreciat, așa că, până la urmă, l-a pus în coș.

Se îndreaptă spre casele de marcat, repetându-și ca o mantra: „În seara acesta, Adrien și Étienne vor fi la noi acasă".

*

În același timp, Adrien pune punctul final noului său roman. Lucrează la el de luni întregi. De la moartea mamei. Trebuie să renască altfel prin cuvinte.

Nu va mai scrie romane. O știe, dar nu i-a mărturisit-o încă editorului. Cum scrisul face totuși parte din viața lui, încearcă dramaturgia. Tocmai a scris o piesă în cinci acte intitulată *Les mères*. Povestea a cinci prieteni care vorbesc despre propriile mame și, mai ales, despre ale altora.

Prima seamănă cu Marie-Laure, a doua cu Joséphine. Pe celelalte trei și le-a imaginat, inspirându-se din trăsăturile de caracter ale lui Thérèse Lepic, Louise și ale Ninei. A plecat de la o realitate, pentru a crea apoi o ficțiune despre aceste mame deopotrivă ciudate, dure, schimbătoare, visătoare, iresponsabile, capricioase, iubitoare, egoiste.

Cu o notă aparte asupra maternității.

Are deja decorul în minte: cinci căsuțe lipite unele de altele. Zece personaje, cinci copii și mamele lor, evoluează unul lângă celălalt, se iubesc, se rănesc, se aseamănă, își pun întrebări, participă la petreceri. Actele sunt potențate de evenimentele trăite de unii și de

alții timp de zece ani. Unii pleacă, alții rămân, iar alții se întorc. Povești de iubire și de despărțire. Zece existențe ce se întrepătrund și se lovesc unele de altele. Fără soți, fără tați.

Adrien are întâlnire cu un director de teatru peste câteva zile. Un bărbat întâlnit la o cină, care nu știe cine este Sasha Laurent. Adrien va semna piesa de teatru cu numele său real.

Se află într-un TGV în drum spre La Comelle. În seara aceasta este invitat la Nina și la chipeșul ei soț. Este forțat să meargă. Va fi și Étienne acolo. Și mai rău. Cinele cu meciuri de fotbal nu-l prea interesează. Dar Nina a insistat mult.

Deși Adrien s-a folosit de *viața lui de dinainte* pentru a-și scrie piesa, simte că nu mai este interesat de trecut. Că vrea să se îndepărteze. Este mai bine la Paris. În anonimat. Iar acum, când Joséphine nu mai este, nu-l mai leagă nimic de La Comelle, în afară de Nina și Louise.

Fel de mâncare din regiunea magrebiană, pe bază de bucăți de carne sau legume înăbușite, cu ceapă, piper și prune uscate

25 decembrie 2017

Étienne n-a răspuns nimic când Nina i-a spus:

– Dacă pleci, mergem şi noi cu tine.

Nicola se amuză cu fermoarul argintiu al gecii sale, se plictiseşte şi se refugiază în braţele Ninei. Étienne se ridică, face turul sufrageriei, se uită la casetele mele video, la CD-uri şi la discurile de vinil, găseşte câteva casete audio între care *Trois*, înregistrată în anul 1990, la şcoala generală.

– Ai păstrat-o de atunci? mă întreabă.

– Ia-o, dacă pofteşti... Pentru băiatul tău.

– Astăzi, puştii nu mai vor să-şi facă formaţii de muzică, nu-şi doresc decât să devină youtuberi celebri.

– Ce este un youtuber? îl întreabă Nina pe Étienne.

– *YouTube* este ca un canal de televiziune, dar pe internet. Oamenii postează filmuleţe pe care le priveşte toată lumea.

– Filmuleţe cu ce?

– Muzică, umor, haine, jocuri video... Dumnezeule mare, se vede că ai rămas în La Comelle...

– Tacă-ţi fleanca!

– Asta vreau şi eu să fac, dar tu m-ai furat din faţa adăpostului unde lucrezi.

– Unde ai de gând să te duci ca să... mori? îi şopteşte Nina.

– Nu m-am hotărât încă... Aşa cum am mai spus-o, aş vrea să văd marea înainte de... Nu este ceva chiar original ca generic de final.

Se întoarce şi se aşază lângă Nina. Sunt acum unul lângă celălalt. Eu stau în picioare sprijinită de uşa bucătăriei, la câţiva metri. Ca şi cum mi-ar fi teamă de ei.

– Nu spui nimic? îmi aruncă Étienne.

– Ce vrei să-ți spun? Ți-a spus Louise. Suferă foarte mult că refuzi tratamentele.

– Dar tu? Le-ai accepta dacă ai fi în locul meu? mă întreabă.

Îmi îngheață sângele în vine.

– Ieși din casa mea, Étienne.

– Vă rog, încetați imediat! intervine Nina.

Respir profund, încercând să-mi calmez furtuna care m-a bulversat. Provocată de Étienne la mine acasă. Mă urăsc că încă mă mai las afectată de astfel de cuvinte.

– Ne învârtim în jurul cozii, se enervează bărbatul. Dacă m-ați adus aici ca să-mi cereți să mă las operat, n-aveți nici o șansă. Se ridică de pe canapea. Ați putea să mă duceți acasă?

Nina izbucnește în lacrimi. Étienne se așază din nou. Își strânge foarte tare în mâini ceașca de cafea, astfel încât ele devin străvezii. Ia mai multe înghițituri.

Fac câțiva pași spre ea, îi pun mâna pe umeri. Nu mă respinge. Nu mai are forța necesară.

– Nina, de ce ai vrut să vă aduc la mine acasă? Ce vrei să fac?

– Vreau să plecăm cu Étienne, abia reușește ea să articuleze.

Mă întorc spre el. Stă pe canapea, tot la fel de nemișcat. Cu o privirea înspăimântătoare.

– Vrei să mergem cu tine, Étienne? întreb.

– Da, conduc eu.

59

1999

Patru ani de la căsătorie.

Nina nu are decât douăzeci şi trei de ani, dar pare de treizeci. Emmanuel încearcă de doi ani să-i facă un copil. Dar ea tot nu vrea.

Ia tratamente hormonale care să-i crească fertilitatea şi nu se întâmplă nimic. Înghite medicamente de tot felul care o îngraşă. Îi dau stări de ameţeală. Are faţa buhăită. Nu se mai priveşte în oglindă. Au făcut împreună analize, Emmanuel şi ea, dar nimic nu pare nelalocul lui. Cu excepţia lor.

Nina nu-i mai sună pe Adrien şi pe Étienne o dată pe săptămână. Nu mai sunt aşa de apropiaţi. Ratează o duminică pentru că sunt acasă, apoi o a doua pentru că au uitat sau sunt bolnavi. Scuze. Când despărţirea intră în obiceiurile vieţii. *Până la urmă, la ce bun? Doar nu mai suntem copii.*

Apoi, acolo unde trăieşti îţi faci mereu prieteni noi. Pentru Étienne, sunt colegii. Pentru Adrien, actori, regizori, autori. Piesa lui, *Les mères*, a fost un succes. De atunci, a mai scris altele, iar una i-a fost cumpărată de *Théâtre des Abbesses*. A fost evenimentul lunii septembrie 2000.

Aşa că, atunci când telefonul sună la Nina în această dimineaţă şi când recunoaşte vocea lui Adrien, femeia se gândeşte la ceva grav. Altfel, de ce ar suna-o în cursul săptămânii?

– Eşti bine? o întreabă.

– Da. Sunt OK.

– De ce vorbeşti şoptit?

– Pentru că bucătăreasa trage cu urechea pe la uşi.

– De ce?

– Pentru că nu mă place.

– Toată lumea te iubeşte, Nina.

– Toată lumea mă iubea când eram tânără.

– Păi, ești încă tânără.
– Toată lumea mă iubea când eram copil, dacă preferi așa. De ce m-ai sunat? Ești bine?
Nina își ține respirația, așteptând răspunsul.
– Da.
– Și Étienne?
– Da, cred că și el.
– Atunci, de ce m-ai sunat, Adrien? Astăzi nu este duminică.
– M-am gândit la ceva noaptea trecută.
– ...
– Am ascuns o geantă la familia Damamme.
– Ce geantă?
– A bunicului tău.
– ...
– Am găsit-o pe o bancă în ziua accidentului. În panica momentului, cineva probabil că a pus-o acolo. Eu am luat-o. Și când am ajuns la familia Damamme ca să te duc la Marseille, înainte de a intra în birou, am ascuns-o într-o cameră, pe o etajeră.
– Adrien, au trecut cinci ani de atunci, de ce nu mi-ai spus mai devreme?
– Uitasem. Dar noaptea trecută am visat. A fost un vis așa de ciudat. Ca și cum...
– Ca și cum, ce?
– L-am visat... Pierre îmi spunea ceva.
– ...
– Și în vis îmi cerea să-ți spun despre geantă. Ca să o găsești.
O ușă, mai mică decât celelalte, nu departe de biroul unde te-am găsit în ziua aceea. Sunt cutii de lemn peste tot, sunt și unele de carton, îmi amintesc de un poster prins în piuneze pe perete, cu munți sau un lac, în orice caz, un peisaj.
Indicațiile lui Adrien erau bune. Nina nu a trebuit să caute mult timp. Doar să se urce pe o masă și să vadă geanta.
Nimeni nu a mai atins-o de atunci. De cinci ani se odihnește acolo, la loc întunecos și plin de praf, pe a cincea etajeră de pe peretele din stânga. Este strivită, în bună parte.
Acum, că o ține în mâini, Nina tremură, stă pe gânduri. Este bulversată, nu îndrăznește să o deschidă. Din când în când, geanta sigur a fost luminată de un bec chior, dar niciodată

nu a mai fost așezată o cutie de arhivare în acest loc inaccesibil. Cum a reușit Adrien să pună tocmai acolo, așa de sus?

Mai târziu, el va povesti că o aruncase cu toată puterea dată de disperare.

Nina mângâie pielea. Când bunicul a fost lovit de camion, îi mai rămăseseră puține străzi unde să distribuie corespondența. Ceea ce înseamnă că în geantă mai sunt unele scrisori. O lipește de piept, o ascunde sub palton și pleacă din birou sub privirea curioasă a lui Claudine, o fostă colegă. Singura întâlnită în timp ce venea la firma Damamme, cu inima bătând cu putere. Nina i-a spus că are nevoie să găsească o poșetă veche uitată pe o etajeră, chiar înainte de a se mărita, pe vremea când mai lucra cu Yves-Marie Le Camus. Nina a rostit totul pe nerăsuflate, în timp ce colega o privea cu atenție. A citit în ochii ei că abia a recunoscut-o când a intrat.

– Ați găsit ce căutați?

Nina tresare. Aproape că uitase de prezența lui Claudine.

– Ah, da, mulțumesc... Vă rog să nu-i spuneți lui Emmanuel... adică soțului meu, că am trecut pe aici, îi pregătesc o surpriză.

– Mi-am închis fermoarul la gură, gata... Ce frumoși erați în ziua nunții!...

Nina simte că este analizată din cap până în picioare de Claudine... Ce a mai rămas din lebăda aceea grațioasă? Nina nici măcar nu mai știe pe unde mai este rochia ei frumoasă, de culoarea fildeșului. Pierdută, fără îndoială, între două cutii, două mutări, două aranjamente, două dulapuri noi. Emmanuel este obsedat să schimbe decorul, să cumpere, să arunce sau să mute mobilele de la locul lor. Să facă foc în grădină, ca să ardă *vechiturile*.

– O, Doamne Dumnezeule, sunteți însărcinată! exclamă Claudine uitându-se fix la rotunjimile Ninei, inclusiv geanta ascunsă la piept sub paltonul său lung.

Nina nu reușește să răspundă. Pălește, lasă privirea în jos, mormăind:

– Nu. La revedere!

Apoi fuge ca o hoață, urcă în mașină, pornește motorul și pleacă rapid din parcare, de frică să nu-l întâlnească pe Emmanuel. Nu are de ce să-și facă griji, pentru că soțul ei este plecat în deplasare.

Înainte, când soțul pleca, Nina se topea de dor. Acum, se bucură când îi face valiza pentru o săptămână. Urmează o perioadă de odihnă și de liniște. Piatra din stomac dispare. Nina nu lucrează, dar este tot timpul obosită.

A pus geanta poștașului pe locul din dreapta. Are senzația că bunicul este lângă ea, când vede obiectul deteriorat și turtit. Iată ce rămâne din acest om: o dovadă a dispariției sale tragice. Cum maică-sa a luat totul, Nina nu mai are de la bunicul ei decât propriile amintiri. Nici măcar o haină. Din fericire, a apucat să pună într-o cutie un clișeu sepia: fotografia de la nunta părinților ei.

Pierre pleca pe traseu cu două genți: una pentru recomandate și o alta pentru corespondența generală. Pe aceasta din urmă o are acum în mașină. Din ea lua scrisorile citite pe furiș.

Până la urmă, maică-sa îi lăsase ca moștenire tocmai acest lucru: talentul de a fura. Nina nu mai îndrăznește să privească geanta. În mod normal, ar fi trebuit să o predea la Poștă sau la Poliție. Dar nu o va face niciodată.

*

Étienne este departe de a fi la primul lui interogatoriu. Pe acesta îl conduce comisarul Giraud. Deși este titular, Étienne rămâne în spate, observând.

O faptă banală, cu un furt în serie. Două copile la care nu te-ai fi așteptat, minore, cu un chip de înger, sigure pe ele. Una oprește un pieton să-l întrebe de o adresă sau cât este ceasul. Cealaltă se ocupă de golirea buzunarelor sau poșetei victimei. Bani, țigări, portofele din piele, fură ce nimeresc. Le aruncă apoi la coșurile de gunoi. Mai mult, de mai bine de zece ani, din ce în ce mai multă lume folosește un telefon portabil și odată cu înmulțirea unor astfel de aparate, o piață

neagră înfloritoare s-a dezvoltat la Lyon. Comisarul speră ca prin cele două fete să ajungă la capii rețelei care revând celularele.

Au fost prinse de un gardian dintr-un magazin de lux. Cu mâna într-o poșetă Vuitton. Au încercat să scape, s-au apărat, s-au zbătut. Au început să se bată până când doi gardieni le-au legat mâinile și le-au predat Poliției.

Fetele neagă totul în cor, susținând că „s-a comis o greșeală în privința făptașului".

Și totuși, de luni întregi acționează în zona parcului Tête d'or. Au fost identificate, iar portretele lor robot corespund. Émilie Rave și Sabrina Berger.

Dintre ele două, Émilie pare să fie creierul. Nu încetează să zâmbească plină de tupeu când comisarul pune întrebări și să-l provoace pe Étienne din privire din clipa când polițistul a intrat în sala de interogatoriu. Sabrina este rezervată, nu vorbește, lasă ochii în jos, se ferește.

Cum este vorba de minore, un avocat le reprezintă. Fetele nu au chiar același profil ca hoții de duzină pe care îi arestează de obicei. Două fete de bani gata dispuse să se joace de-a Arsène Lupin, comportându-se ca două cocote de lux. Niște fețe numai bune de pocnit.

Curând vor veni și părinții lor.

De când este în Poliție, Étienne a auzit de toate:

„Nu am fost eu, domnu', n-am făcut nimic. Din cauza vocilor din capul meu, ele mă comandă. Am fost aici degeaba. Nu am făcut-o intenționat. Ați greșit persoana. Fratele meu geamăn a făcut-o, mă confundați cu el.

– Nu ai frate.

– Ba da, domnu', vă jur! Am un văr, este leit ca un frate, o sosie, toată lumea o să vă spună că am o sosie. Am băut, nu-mi mai amintesc, am pierderi de memorie, sunt somnambul..."

Și de fiecare dată: „Jur că nu mai fac."

De câte ori nu a auzit Étienne fraza aceasta!

– O să recunosc tot, spune până la urmă Émilie, dar vreau să fiu singură cu el.

Il arată pe Etienne cu mâna. Toate privirile se îndreaptă spre el. Îi răspunde imediat:

– Nu cred că ești în poziția de a decide ceva.

– Cât privește poziția, știu eu mai bine, îi aruncă puștoaica.

– Termină, ești o mucoasă care se dă mare.

– Stați liniștit, am alte idei, vă spun eu.

– Gata, gura! urlă comisarul Giraud. Nu ne jucăm aici! Veți înfunda pușcăria, domnișoarelor.

– Suntem minore, răspunde Émilie ridicând ochii spre cer. Nu riscăm absolut nimic.

– Îți faci iluzii, fetițo, îi spune Étienne. Am trimis deja minore la bulău... În mod normal, puștoaicele ca tine sunt separate de adulți, dar crede-mă, celulele sunt una lângă alta... Dacă aș fi în locul tău, aș mărturisi totul... Doar dacă nu-ți surâde ideea de a sta lângă niște femei de ispravă care să te învețe cum să-ți trăiești viața.

– V-aș ruga să vă măsurați vorbele, îl întrerupe avocatul.

Étienne nu-l bagă în seamă pe omul legii și nu scapă fetele din ochi. Își mută privirea de la una la alta. Giraud îi dă voie să o facă. Are totală încredere în el că are talentul de a-i dovedi până și pe cei mai duri. Așa că pentru colegul lui va fi floare la ureche cu cele două fete. Étienne are o latură nemiloasă. Nu se enervează niciodată. Totul vine din privirea lui albastră tăioasă ca oțelul, din ochii lui ca niște camere frigorifice, atunci când se află în fața unui suspect.

– Cui vindeți telefoanele portabile? o întreabă.

Émilie nu mai zâmbește, dar nici nu-și coboară privirea, înfruntându-l încă pe Étienne din priviri.

– Tata nu o să mă lase niciodată să merg la închisoare..., spune ea, în sfârșit.

– Taică-tu nu poate hotărî nimic, îi răspunde Étienne. O va face judecătoarea pentru minori... O scorpie cum n-ai mai văzut, care nu va suporta zâmbetul tău din colțul gurii... Domnule avocat, trebuie să le explicați clientelor dumneavoastră că au

băgat-o pe mânecă. Avem o sută de martori care le-au văzut operând și sunt gata să le identifice. De luni întregi operează astfel. Vom începe cu o percheziție la ele acasă și pe urmă le vom confrunta cu victimele ca să le dovedim vinovăția... Va fi dureros rău... Scapă doar dacă ne dau numele intermediarului lor.

O oră mai târziu au mărturisit tot. Étienne va dicta ca de obicei raportul unui coleg, așa cum au stabilit între ei. Are o ură viscerală pentru tot ceea ce înseamnă muncă administrativă. Face, la schimb, unele servicii, sună la nevoie informatorii.

Îi plac perchezițiile și filajele, dar nu să scrie la mașină. Chiar dacă în comisariatul lor există și câteva calculatoare, el *vrea* în stradă. Să stea pe la baruri, să pună întrebări, să observe, să stea în umbră. Acolo este locul lui preferat.

Acum, Étienne soarbe o bere pe canapea ascultând *Where Is my Mind?* Îi place teribil piesa asta a lui Pixies. O ascultă repetată de mai multe ori cu gândul la Nina, la visurile lor trecute de a face muzică. La visuri, pur și simplu.

Deschide o a doua doză de bere gândindu-se că se simte cel mai bine când se află în fața suspectelor. Cele plângăcioase sunt mai rare, dar este atât de provocator să le arestezi. Nu-i cazul să facă psihologie de doi bani, știe că are legătură cu Clotilde. O răzbunare personală pe care o repetă de cinci ani.

Imaginea mașinii în timp ce se scufundă în apa întunecată a Lacului din Pădure nu-i dă pace. O fi visat sau a văzut mașina cu adevărat? Era oare cineva în interior? Cine a aruncat-o în apă? Ea? Clotilde nu avea permis de conducere și nici mașină. A zărit pe cineva la volan? Poate o umbră. De ce nu le-a spus jandarmilor din La Comelle că au înotat împreună în acea seară și că adormise lângă Clotilde din cauza whisky-lui, a oboselii, a emoțiilor de după înmormântarea lui Pierre din dimineața respectivă?

Doar să le fi spus că a văzut o rablă plutind. Și pântecul ei rotund.

25 decembrie 2017

Adrien abia a făcut plinul de benzină. Stă așezat pe o bancă, afară, în fața coșurilor de gunoi. În depărtare, un leagăn abandonat de copii se mișcă în bătaia vântului. Înfășurat într-un palton gros, fumează o țigară cu un aer glacial. De dimineață a furat pachetul din poșeta lui Louise. Acum l-a găsit în fundul buzunarului, cu o brichetă roz-bombon în interior. De multă vreme n-a mai tras un fum. Scârbos și distractiv în același timp.

În frigul acela, Adrien se gândește la Étienne. La cancerul lui. La moartea ce-i dă târcoale. Nu ești niciodată pregătit pentru moartea prietenilor, chiar și atunci când nu-ți mai sunt prieteni.

Adrien își amintește.

Ianuarie 1997. Se împlinea mai bine de un an de când el și Étienne veniseră în capitală. Adrien la Vincennes și Étienne la Nation – încă nu fusese admis la Școala de Poliție de la Cannes-Écluse. Pentru a doua oară în viață, Étienne l-a chemat în ajutor.

– Nu pot să mă uit singur la emisiune. Trebuie să vii pe la mine. Să fii cu mine. Gata, vor vorbi despre cazul Clotilde Marais.

Ce ciudat că Étienne îi pronunță numele de familie! Ca pentru a se îndepărta de Clotilde, pentru a o ține la distanță.

Era vorba de emisiunea *Pierdut din vedere*, difuzată la oră de maximă audiență la TF1.

– Părinții lui Clotilde ți-au cerut să depui mărturie?

– Nu, i-a răspuns Étienne cu vocea unui copil prins cu degetele în borcanul cu dulceață.

Adrien a ajuns pe la ora 19. Étienne comandase două pizza, preferatele lor: *Regina* pentru Adrien și *Calzone* pentru el. Pe a lui a

turnat o tonă de ulei picant, ca de obicei. In ciuda situației, a nervozității sale, îi era foame. Adrien l-a știut mereu flămând pe Étienne.

Adrien era intrigat de faptul că Étienne l-a chemat. Încă îl considera deci un prieten. Chiar și fără Nina, se baza cu adevărat pe el.

De ce persista încă această îndoială?

Étienne a destupat o sticlă de vin rosé, a deschis televizorul, a întrerupt sunetul, s-au uitat fără să fie atenți la un reportaj despre Yasser Arafat și pe urmă despre Bill Clinton. Au vorbit despre toate și despre nimic.

Adrien terminase de scris *Blanc d'Espagne*, dar nu a vorbit despre acest lucru. Iar Étienne nu i-a pus întrebări despre romanul amintit în noaptea petrecerii de domnișoară a Ninei.

Pe urmă a început emisiunea.

Étienne a dat drumul la sunet aprinzând o țigară. Ochii îi străluceau, de parcă ar fi avut febră. Un amestec de groază și de nerăbdare care l-a surprins pe Adrien.

Ceva înspăimântător încă din generic.

Înfiorător să te folosești de nefericirea altora pentru a face spectacol.

Soții Marais, sub lumina proiectoarelor, așezați unul lângă altul, la fel ca ei pe canapea, cu paharul de vin rosé în mână.

Privirea încețoșată a părinților, ca niște naufragiați, resemnați. Tatăl, măcinat de îngrijorare, prins la mijloc între pudoare și rușinea de a fi astfel mediatizați, dar hotărât. *Ultima noastră șansă*, a șoptit mama.

Portretele lui Clotilde au defilat.

Mai întâi, părinții au fost întrebați despre fata lor: „Ce fel de personalitate avea?“, „Mai degrabă secretoasă ori își deschidea ușor sufletul?“, „Vi s-a părut diferită în ultimul timp?“, „S-a schimbat ceva în comportamentul ei?“, „Era iritabilă?“, „S-a mai întâmplat să plece câteva zile de acasă fără să vă spună?“, „Un martor a declarat că a văzut-o în gara din La Comelle pe la ora 22. Unde s-a dus? În ce direcție ar fi putut pleca?“, „Un alt aspect important: Clotilde își golise cecul de economii cu două săptămâni înainte de a pleca. De ce credeți că a făcut-o?“

Apoi Jacques Pradel s-a adresat înspre cameră:

– Puteți deține informații capitale și, cu ajutorul dumneavoastră, enigma acestei dispariții ar putea fi rezolvată. Dacă vă vine în minte cel mai mic detaliu, nu ezitați să ne contactați. Și dacă totuși Clotilde se uită la emisiunea noastră, dacă dorește să-i liniștească pe cei dragi, poate suna la numărul de telefon afișat în partea de jos a ecranului. Anonimatul va fi respectat.

A urmat un reportaj:

– *La Comelle, orășelul fără istorie din Saône-et-Loire. Aici, în inima regiunii Burgundia atât de liniștite, Clodilde Marais, șaptesprezece ani, a dispărut pe data de 17 august 1994. Doi ani și jumătate fără vești pentru apropiații ei. Nici cel mai mic semn de viață.*

Străzile din La Comelle au fost filmate, apoi casa familiei Marais și, în sfârșit, camera lui Clotilde. Când a văzut păpușile puse pe cuvertura de pat din mătase, Étienne s-a dus să vomite pizza în toaletă.

Adrien n-a știut ce să facă. Nu și-a găsit cuvintele. Étienne a șoptit când s-a întors:

– Sunt prea emotiv pentru un viitor polițist. Trebuie să fiu mai dur.

– Vrei să închid televizorul?

Étienne și-a luat capul în mâini.

– Nu, lasă-l... Ce mama naibii a făcut?

– Cine?

– Clotilde...

Cum pot să fiu atât de prost? și-a spus Adrien. *Cum am putut pune o întrebare atât de prostească?*

Lui Adrien nu-i plăcea de Clotilde. Cei doi abia dacă își adresau câteva cuvinte când se intersectau pe holurile școlii sau la petreceri. Adrien era pentru Clotilde doar un biet vierme, iar ea nu era deloc genul lui. Prea complicată și făcând totul prea evident. Când râdea, când vorbea. Cu sonorul la maximum. Privirea dură, buzele subțiri. Fără nici cea mai vagă urmă de blândețe, această formă de frumusețe a inteligenței caracteristică Ninei sau lui Louise.

Lui Adrien nu-i păsa, până la urmă, ce se întâmplase cu ea. Era convins că fata era genul de persoană care dispare doar ca să se vorbească despre ea. Că într-o zi își va face apariția la brațul unui prinț, al unui guru sau al vreunui hippiot. Adrien nu-și imaginase niciodată că s-a întâmplat ceva grav cu ea. Că dispariția este legată de o dramă. Doar un capriciu pentru a o face pe interesanta. Sigur se pregătea să-și frece mâinile de bucurie în fața televizorului său, uitându-se la emisiune.

Pe Adrien îl îngrijora însă efectul produs asupra lui Étienne de acest eveniment. Adrien nu știa că ținea atât de mult la ea.

Și, deodată, lucrurile au luat o întorsătură gravă. Prezentatorul a anunțat că un martor care dorește să-și păstreze anonimatul îi informase că, în seara de 17 august 1994, Clotilde fusese cu *iubitul ei din acea vreme*. Informația trebuia verificată pentru că punea la îndoială mărturia martorului care o văzuse pe fată în gară, așteptând trenul.

Cine era deci iubitul scos din joben?

A intervenit și mama lui Clotilde: „Băiatul avea întâlnire cu fata mea în acea seară, a așteptat-o, dar ea n-a mai venit". Au început să curgă întrebările: de ce nu s-a mai dus fata? Se întâlnise cu cineva pe drum? Clotilde s-a aflat la locul nepotrivit în locul nepotrivit? Prima mărturie era totuși clară: fata era singură la gară.

Pe platou, râuri de lacrimi.

Adrien nu mai auzea și nu mai vedea nimic. Mâinile îi tremurau. Étienne se topise cu totul când prezentatorul evocase întâlnirea lui Clotilde Marais cu *iubitul* ei. De atunci, Adrien simțea că în mintea lui încolțește ceva. Mai întâi îndoiala, pe urmă certitudinea.

Étienne se întâlnise cu Clotilde în acea seară. Și se petrecuse ceva. Iremediabil. Altfel, Étienne nu ar fi avut niciodată reacția aceasta terifiantă și terifiată. Tot corpul lui încordat și chipul deformat de frică îl bântuie.

– Ce-ai făcut, Étienne?

– Nimic. N-am făcut nimic. Jur.

– Dar... te-ai întâlnit cu ea în seara aceea?

– Da.

Un moment lung de pauză. Cei doi băieți s-au privit cu atenție.

– V-ați certat?

– Ne-am scăldat..., ne-am iubit. Am dormit. Și pe urmă... nimic.

– Nimic? Cum adică nimic?

– Când m-am trezit, plecase.

– Minți? Vrei să mă minți, Étienne?

– Nu.

– I-ai făcut ceva rău?

– Nu. Jur.

– Un accident?

– Nu.

– Dar... este un coșmar.

– Da... Atunci m-am gândit că fugise nu știu unde. Dar nu a dat niciodată vreo veste.

– Cine este martorul care a văzut-o pe Clotilde la gară?

– Nu știu cine este.

– La ce oră a ajuns Clotilde pe malul lacului?

– Habar n-am... Nu m-am uitat la ceas. Cred că între 8 și 9.

– V-a văzut cineva?

– Nu cred.

– Ai mai vorbit cu cineva despre asta? Cu Nina?

– Nu. Cu nimeni. Doar cu tine. Nu am spus niciodată că m-am întâlnit cu Clotilde în acea seară. Și chiar sub tortură, tot nu aș mărturisi-o.

– De ce?

– De ce, ce?

– De nu ai spus nimic?

– Pentru că nu vreau să înfund pușcăria.

– De ce să înfunzi pușcăria?

– Păi, sunt suspectul ideal... Iubitul este mereu suspectul ideal... doar că...

– Doar că ce?

– Nimic.

– Doar că ce, Étienne?

Adrien a simțit un gol imens în jurul lui după ce a pus această întrebare. Ce urmează să-i mărturisească Étienne?

Adrien s-a simțit pentru prima dată cel mai puternic dintre ei doi, cel mai puțin vulnerabil.

– Era însărcinată.

61

1999

Nina se întoarce acasă. Nu-i nimeni. Ce uşurare! *Bucătăreasa*, aşa cum îi spune lui Nathalie, a plecat la cumpărături.

Emmanuel nu va veni din delegaţie decât peste două zile.

Pune geanta de poştaş pe masa din bucătărie. Ca pe o comoară intrată într-o casă fără suflet.

La început, Ninei i se părea extraordinar să găsească podelele şi mochetele curate, lenjeria călcată şi aranjată în dulapuri, la fel ca pauzele de ţigară la masă. Dar luxul are şi un revers: nu mai au nici un moment de intimitate. Bucătăreasa intră şi iese de la ei fără să bată la uşă. Nina poate da oricând de ea în mijlocul camerei. De câte ori nu a tresărit dând nas în nas cu cealaltă, cu o cârpă în mână? Nu poate să o mai suporte. I se întâmplă chiar să-i dorească moartea. Nathalie are vârsta de pensie, dar Nina ştie că femeia nu va părăsi niciodată locul unde îi este bine: casa lui Emmanuel Damamme.

Nina este convinsă că soţul îi cere să o supravegheze atunci când el nu este acasă:

– Mă bazez pe dumneavoastră, v-o încredinţez pe Nina, este atât de tânără.

Tânără sau nestatornică? Ce cuvinte să folosească?

Nina a încercat de mai multe ori să-i spună lui Emmanuel că i-ar plăcea ca Nathalie să bată la uşă înainte de a intra în dormitorul lor, dar a refuzat-o zâmbind:

– Face parte din mobilele din casă, este o perlă, o şansă că o avem. Nu te mai alinta, până la urmă eşti foarte răsfăţată.

Nina îşi imaginează cum ar fi viaţa ei dacă ar fi însărcinată. Iar perspectiva o îngheaţă. Bucătăreasa i-ar sta în spate toată ziua dacă ar

avea un copilaş. Nu ar suporta să se întâmple aşa ceva. În plus, să aibă un copil cu *el* ar însemna să se închidă pe veci. De acum, îşi păstrează în adâncul sufletului o speranţă firavă: că se va salva într-o zi. Nu doar pur şi simplu de plecat, ci *să se salveze*. Acest gândul o îngrozeşte, dar el există, este posibilitatea unei insule. Chiar dacă insula i se pare acum inaccesibilă, o călătorie imposibilă, dar poate într-o zi...

Ca să reziste, bea cel puţin trei pahare de alcool în fiecare seară. Este conştientă că se distruge astfel, dar nu găseşte un alt paliativ. Alcoolul face insuportabilul suportabil, o ajută să treacă mai uşor când se întoarce Emmanuel de la serviciu. Ia primul pahar pe la ora 17. Al doilea la 18. Ultimul, cu o jumătate de oră mai târziu. Astfel, când vine Emmanuel acasă, Nina pare încântată, sugând o bomboană.

Cinează împreună, schimbă cuvinte jucăuşe, maschează cu zâmbetul pe faţă. Îl face să creadă că totul va merge bine, că viaţa este frumoasă datorită lui. Pe urmă urcă să se culce, mereu împreună, unul pe urmele celuilalt, iar când ajung în cameră, ştie că o priveşte cum înghite medicamentele puse pe noptieră. Pentru stimularea ovulaţiei.

Aşteaptă zgomotul periuţei electrice de dinţi a lui Emmanuel ca să-şi ia o pilulă contraceptivă. Nu păstrează niciodată foliile pilulelor. Le actualizează în fiecare trimestru la un medic. Cel mai discret din centrul de sănătate din La Comelle. Nu o întreabă prea multe. Îi plăteşte cash consultaţia şi nu cere rambursare de la Casa de Sănătate.

Când iese din farmacie, goleşte foliile şi strecoară pastilele într-un pliculeţ de plastic împreună cu granulele homeopatice, cu aspirinele şi cu balsamul de buze.

Amestecul acesta nepotrivit de hormoni şi de alcool o desfigurează zi după zi. Luptă distrugându-se. Dar măcar luptă.

Nu poate să spună nimănui. Nu mai are prieteni. Étienne şi Adrien au plecat. La fel şi Louise. Înainte, o avea pe Joséphine. Beau o cafea împreună, era reconfortant. Acum s-a

terminat. Marie-Laure și Marc Beaulieu lipsesc toată ziua, ocupați cu slujba. Și, de când Emmanuel a luat frâiele societății, socrii vin rar din Maroc. Gé o sună pe Nina în fiecare săptămână, schimbă cuvinte de complezență, câteva titluri de romane pentru citit, o distanță plină de politețe și de căldură. Dar cum să-i spui unei mame că fiul ei este puțin dezaxat? Un posesiv care-și pocnește nevasta?

Nu mai rămân decât acele weekenduri, o dată pe lună, când prietenii vin de la Lyon, dar sunt ai lui Emmanuel, nu ai ei. Sunt drăguți, agreabili ca musafiri, mereu amabili cu ea. Dar când se întorc acasă la ei, nu le mai duce lipsa. Nu același lucru se poate spune despre Étienne și Adrien.

Mângâie din nou geanta bunicului. O deschide până la urmă, uitându-se la degetele umflate. Cum a putut să decadă atât de jos? Să înghită toate tratamentele care de fapt nu vindecă nimic altceva decât golul din cuplul format împreună cu Emmanuel?

Plicurile albe sunt ușor îngălbenite. Mai bine de o sută de scrisori și cărți poștale. Toate poartă ștampila de 11 august 1994. Din ajunul accidentului.

De cinci ani, cuvintele dorm în interior. Fraze trimise în timpul verii, din vacanță. Ar trebui să se ducă să le distribuie unele după altele. Ca o corespondență găsită cu cinci ani de întârziere în cutiile poștale, ceea ce nu s-a mai întâmplat niciodată.

Mai întâi, trebuie să ascundă geanta. Pentru ca nici bucătăreasa și nici Emmanuel să nu o poată găsi. Undeva în dormitorul lor, în spatele rochiilor din dressing? Nu. Este prea riscant. Singurul loc din casă unde Nina se poate închide cu cheia este baia din cameră. Oaza ei de liniște când face baie și citește. Îi trece prin cap să golească întreg conținutul – mai puțin facturile, căci nu au nici o valoare – în interiorul a trei mari prosoape de baie pe care le pliază și le ascunde cu grijă în spatele celorlalte, pe etajera situată deasupra căzii.

Pe urmă se întoarce la mașină ca să ascundă geanta în portbagaj. Îl închide.

Se simte ca un condamnat eliberat condiționat.

Se întreabă dacă bunicul ei i-ar da voie acum să citească scrisorile. O fi existând un termen de prescriere? Erau destinate să sfârșească aici, pe o etajeră din casa familiei Damamme. Să nu fie niciodată distribuite și nici citite. Cum să primească un semn de la el? Unde să privească pentru a ști dacă este de acord cu ea sau nu?

Telefonul sună. Din nou Adrien. Două apeluri în aceeași zi, în timp ce aude din ce în ce mai rar vocea lui.

– Ai găsit-o? o întreabă neliniștit.

– Da.

– Nu a dat nimeni de ea?

– Nu.

– Incredibil.

– ...

– Unde ai ascuns-o?

– În portbagajul mașinii mele.

– Erau scrisori în interior?

– Da, multe.

– Le vei citi?

– Nu știu. Nu mai sunt o puștoaică... Pe urmă, ăsta-i un furt.

– Nu este un furt, este un împrumut.

– ...

– E ca și cum ai împrumuta o poveste veche de la cineva înainte de a înapoia.

– Nu spuneai la fel înainte.

– Înainte este deja trecut. Este un cadou făcut de bunicul tău acum. La care nu m-aș fi gândit.

– Așa crezi?

– Da.

– Dacă aș veni până la urmă la Paris, m-ai ajuta?

– De ce? Căsătoria ta scârțâie?

A întrebat-o pe un ton superior, insinuant. Ceva de genul: „Ți-am mai spus-o".

– Nu. Întrebam pur și simplu...

Adrien rămâne tăcut o vreme. Un moment de liniște întrerupt de Nina până la urmă.

– Îți dai seama, Adrien, că în curând ajungem în anul 2000... Cred că suntem pe

cale să ne depărtăm unul de altul.

– Nu, Nina. Nu-ți mai face griji degeaba, îi răspunde aproape enervat.

– Nu-mi fac griji! Crezi că vom putea fi împreună de Revelion?

– Nu știu încă... Trebuie să mă întorc la Paris, nu sunt chiar singur.

– De acord. Dar, jură-mi, Adrien, că vom fi cu toții de Revelion.

– Jur, Nina.

– Serios?

– Da.

– Te îmbrățișez.

– Pupici.

Femeia se întoarce în baie. Închide ușa cu cheia. Dă drumul la apa din cadă, ia unul din cele trei prosoape, îl desface. Zeci de scrisori cad pe gresie. Ia una la întâmplare. Plimbă spatele plicului deasupra robinetului cu apă fierbinte și reușește cu ajutorul aburului să-l deschidă fără să-l rupă. Descoperă o bancnotă de 20 de franci strecurată între două foi de hârtie.

La mulți ani, iubita mea. Să-ți cumperi ce dorești. Sper că este frumos la tine. Aici este sufocant, mă dor picioarele. Să nu uiți să pui afară un vas cu apă pentru păsări.
Bunica ta, care te iubește

Nina închide plicul și îl pune deoparte. Va merge mai târziu să îl bage în cutia poștală a lui Rachel Marek, pe strada Pépinière nr. 6. Cum Emmanuel nu se întoarce în această seară, va distribui ea corespondența pe măsură ce se va întuneca afară. Mai puțin cea cu vești proaste. Nu va folosi nimănui să le afle după cinci ani de întârziere.

Nina deschide și închide alte plicuri. Face o grămăjoară de plicuri de distribuit pentru seara aceasta. Citește cu voce tare scrisorile ca și cum bunicul îi este alături și împarte cuvintele cu el. Lui Pierre Beau i se întâmpla să citească oamenilor scrisori, la solicitarea lor, pentru cei analfabeți sau care nu înțelegeau un document administrativ:

– Domnule poştaş, ce vrea să spună hârtia asta?

Este ora 21 când îşi porneşte maşina, cu vreo douăzeci de plicuri puse pe scaunul din dreapta. Ştie că poimâine bucătăreasa îi va povesti lui Emmanuel că ea a ieșit din casă după cină. Aşa că, pentru a anticipa întrebările perfide şi fiind prinsă între ciocan şi nicovală, îi povesteşte lui Nathalie că are o petrecere la sala de gimnastică pentru aniversarea unuia dintre instructori. Ce vorbeşti, sunt deja doi ani de când nu a mai călcat în sala de sport. Dar continuă să-şi plătească abonamentul pentru două şedinţe pe săptămână. Opreşte maşina în faţa şcolii şi merge pe jos de-a lungul râului.

Merge pe acelaşi drum pe care ar fi trebuit să-l facă bunicul ei în acea zi. Pleacă din Piaţa Charles-de-Gaulle, unde şi-a aflat sfârşitul. Intuiţia avută a fost cea corectă: Pierre sosea de pe această stradă şi nu de pe Jean-Jaurès. Camionul nu a acordat prioritate, iar şoferul a minţit.

Dar oare nu minţim cu toţii?

Un singur destinatar. Numele a fost scos de pe cutia de scrisori, obloanele trase, buruienile au stricat pavajul. Nina strecoară totuşi scrisoare ce trebuia primită de Jacques Laurent pe data de 12 august 1994.

Dragă Jacquot,

Când o să vin din Sud, o să mă opresc să te văd în vizuina ta. Abia aştept să mergem împreună la pescuit, dat fiind faptul că altceva nu prea mai putem face la tine. Începe prin a pune berea la rece şi curăţă-ţi grătarul. Vin eu cu vinul, ca în vremurile bune.

Te îmbrăţişez, prietene,

Sergio

La ora 23, Nina termină traseul. Se întoarce acasă cu sufletul îndurerat. Tocmai a făcut gesturile pe care bunicul ar fi trebuit să le facă în acea zi. Un traseu întrerupt de nenorocitul de camion.

Ii mai rămân cam o sută de scrisori de distribuit. Până atunci, merge la culcare, liniştită de absenţa lui Emmanuel.

Înainte, când pleca în delegaţie, o suna în fiecare oră: „Eşti bine, iubirea mea? Ce faci? Cu ce eşti îmbrăcată? Mi-e dor de tine..." Acum o sună doar să-i spună că a ajuns cu bine şi nimic mai mult.

La ultimul Crăciun, i-a oferit un telefon mobil.

– În felul acesta vom putea vorbi mereu.

Ce coşmar! Să poţi fi sunat oricând, cine îşi doreşte lucrul acesta?

Ar fi preferat să îi ofere un câine. Răspunsul lui:

– Nu, nu. Într-o casă cu un nou-născut nu ar fi tocmai igienic. Pe urmă, Nathalie are şi aşa destul de lucru. Îţi imaginezi păr de câine peste tot. Pentru că, aşa cum te ştiu, ar avea dreptul să urce şi pe canapea.

După moartea lui Joséphine, Emmanuel a vândut casa bunicului ei:

– Nu ne mai foloseşte la nimic acum.

Iar cele două pisici au fost duse la casa familiei Beaulieu.

– Nici nu se pune problema să le aduci aici, ştii doar că sunt alergic.

Marie-Laure i-a promis Ninei că va avea grijă de ele.

Întinsă în pat, Nina se gândea că va mai trece pe la baie. Să desfacă un alt prosop şi să lase plicurile să cadă la podea. Să cheme spiritul bunicului. Să se întoarcă în august 1994. Când Étienne şi Adrien încă o mai ţineau de mână.

25 decembrie 2017

I-am lăsat din nou pe Étienne și pe Nina în fața adăpostului. Plecăm mâine-dimineață.

Am o zi întreagă să mă organizez.

Am fost de acord să merg cu ei, să îl însoțesc pe Étienne *la malul mării*.

Suntem cu toții făcuți din *da* și din *nu*. De multă vreme spun *nu* la orice. Dar Nina are nevoie de mine. Mi-a zâmbit când am spus *da*. Așteptam de ani întregi acest zâmbet.

Conduc la întâmplare, gândindu-mă că niciodată nu am încredințat cheile unei alte persoane de când m-am întors din nou în La Comelle. Nina mi-a dat numărul de telefon al unui voluntar care face baby-sitting pentru animale. „Cineva de încredere", m-a asigurat.

Spre seară, am o întâlnire cu persoana. Este una normală, care își serbează Crăciunul în familie.

*

Marie-Laure și Marc Beaulieu au treabă în bucătărie. Marie-Castille așază masa, aprinde lumânările, pune figurinele cu Moș Crăciun și paharele pe fața de masă din hârtie aurită.

O vede pe Louise prin fereastră sosind la volanul mașinii soțului, iar Valentin este lângă ea.

Unde este Étienne?

Valentin intră vijelios în casă și nu-i lasă timp să deschidă gura.

– Tati vine și el imediat, este cu niște prieteni.

– Ce prieteni?

– Nina și încă cineva.

– Cine?

– Nu știu cine este persoana.

– Unde este taică-tău?

– Ți-am spus că bea un pahar.

– Unde?
– Habar n-am, îi aruncă Valentin cu un aer resemnat.
Marie-Castille o întreabă pe Louise din priviri. Cea din urmă lasă privirea în jos în timp ce-şi agaţă paltonul în cuier.
– Unde este Étienne? insistă Marie-Castille.
– Se întoarce.
– De ce v-aţi certat dimineaţă?
– Pentru că voiam să se ducă la o întâlnire cu cineva.
– Cu cine?
– Sunt obligată să răspund la toate întrebările tale? Nu suntem în comisariatul tău, se enervează Louise.
I-a răspuns mai virulent decât ar fi vrut. Marie-Castille o priveşte fix, blocată. Gata să izbucnească în plâns, Louise urcă în cameră.
Marie-Castille încearcă să îl sune pe Étienne pe numărul de mobil.
– Valentin! Unde aţi fost cu toţii?
Băiatul este din bucătărie.
– La adăpostul de animale, l-am rugat pe tata să mă ducă.
– De ce?
– Voiam să vadă acolo ceva.
– Ce anume, ceva? V-am spus că nu vreau animale în casă!
Valentin o priveşte ca şi cum femeia şi-ar fi pierdut minţile.
– Este o surpriză pentru bunica, îi şopteşte.
– Ce surpriză?
– O pisică drept cadou de Crăciun, îi spune la ureche.
Marie-Castille face o mutră de îndoială şi termină de aşezat masa de Crăciun.
Nu-i place să vină în La Comelle, preferă viaţa lor de la Lyon. Acolo sunt prietenii lui Étienne, îi cunoaşte, poliţişti cu toţii, colegi în mijlocul cărora se simte bine. Nu-i place că Étienne se vede cu Nina. Şi detestă că nu are control asupra lucrurilor. Că nu poate stăpâni amintirile soţului. Ar smulge cu dragă inimă portretele în cărbune ale lui Étienne, agăţate de Marie-Laure peste tot.

– Valentin! Nina îl va aduce pe taică-tău aici? Ia și ea masa cu noi? strigă Marie-Castille.

– Nu. Va fi cu iubitul, răspunde adolescentul.

– A, da? Are un iubit?

– Da.

– Ți-a spus-o ea?

– Nu. Simone.

– Cine este Simone?

– O doamnă care lucrează la adăpost. A adoptat un câine azi, pe nume Cannelé. La fel ca prăjitura.

Marie-Castille este așa de contrariată încât, fără să vrea, sparge un pahar. Îi vine să plângă, dar își înghite lacrimile în fața băiatului. El o ajută să strângă cioburile.

– Ai grijă, dragul meu, îi spune calm.

Trebuie să se calmeze. Nu o să facă o scenă de gelozie tocmai acum. Soțul s-a dus doar să bea un pahar cu prietenii din copilărie. Îl observă pe Valentin. Pare trist. I se pare chiar că este palid. Să fie vorba de o indigestie?

– Ești bine, sufletul meu?

– Mda.

– Te doare burta?

– Nu.

– Iubitule?

– Da, mami.

– Să știi că nu este vorba că nu vreau un câine..., dar tu știi foarte bine că nici tatăl tău și nici eu nu suntem acasă toată ziua. Ar fi un animal tare nefericit în casa noastră.

– Știu.

– Doar dacă...

– Doar dacă ce?

Băiatul suflă spre firele de păr de pe frunte. Se uită fix la ea, cu ochii lui frumoși. Mama nu este genul de femeie care să renunțe. De fapt, ce vrea ea până la urmă?

– Doar dacă găsim pe cineva care să se ocupe de el.

– Nu înțeleg.

– Cam ca o bonă. Trebuie să existe și bone pentru câini, nu? Ar rămâne cu animalul

toată ziua, iar tu te vei ocupa când te întorci de la școală.

– Vorbești serios?

– Bineînțeles că da.

– Și o să avem un câine?

– Trebuie să vorbesc cu taică-tău... Când se va întoarce.

„Dar se va mai întoarce?“, îi trece ideea imediat prin cap lui Valentin. Dacă va pleca astăzi? Lui Louise îi este teamă că el va dispărea fără să spună nimănui.

Marie-Castille vede privirea fiului și se întristează din nou pentru că se aștepta la chiote de bucurie. Este teribil de afectată.

„Ce Crăciun de rahat!“ Dar acum este prea târziu pentru a mai da înapoi. Tocmai ea, care are o așa frică de animale!

*

Étienne este tăcut.

– Ești bine? întreabă Nina.

– Mda.

– Te doare ceva?

– Nu. Mi-a dat Louise ce trebuie.

Nina parchează la o sută de metri de familia Beaulieu. Nu vrea să intre la Marc și Marie-Laure. Și nici să o vadă pe soția lui Étienne. Biata de ea!

– Pe mâine, atunci!

– Mda.

– Trebuie să stai de vorbă cu fiul tău.

– Știu. Ce Crăciun nenorocit!

– Îmi pare rău... Soției tale îi vei spune?

– Îmi este imposibil.

– De ce?

– Nu pot... Îi voi scrie. Ești sigură că poți pleca de acasă din cauza serviciului? Câinii nu ies singuri la plimbare.

– Îmi voi găsi pe cineva care să mă înlocuiască.

– În orice caz, nu va dura mult...

O sărută pe obraz și iese din mașină șoptind:

– Pe mâine!

Pe urmă se întoarce în grabă.

– Nina, îmi promiți că nu va fi ceva trist? Că nu o să ne petrecem ultimele zile văicărindu-ne?

– Promit, îi răspunde Nina.

Înainte de a ajunge acasă, Nina trece pe la brutar. Se pregătește să închidă magazinul. O recunoaște, este *fata de la SPA*. O place mult, a luat o pisică de la ea anul trecut. Ea se scuză că a ajuns așa de târziu, îl întreabă ce mai face pisica, cumpără o bucată de pâine și ultima tartă cu fructe exotice rămasă.

„Beah“, îi vine în minte să spună.

– Crăciun fericit!

Când ajunge acasă, pornește termostatul și dă cu aspiratorul. Deschide o cutie de porumb, face un dressing pentru salată. Își pune sparanghel într-o farfurie și două bucăți de brânză în alta. Pe urmă se duce la duș. Graba îi curge prin vene, corpul îi este încărcat de electricitate, de promisiuni. Își schimbă cearșafurile și pulverizează parfum pe pat. Pute rău vechiul deodorant. Râde de una singură, chiar dacă nu-i prea vine să râdă. Este sfâșiată între trecut și prezent. Între a pierde și a găsi. Tristețe și bucurie. Spaimă și iubire. Să-l piardă pe Étienne și să-l regăsească pe Romain. Acolo, în câteva minute.

Își amintește de ce spuneau ea și Adrien:

– Când viața îți ia ceva, îți dă altceva.

Dar, câteodată, viața înțepenește undeva. Împarte incorect darurile. Câteodată ne minte, ne păcălește.

Aude poarta de la stradă închizându-se. Romain bate la ușă, ea deschide. Văzându-l pe Bob, pisicile Ninei se ascund, scuipând.

– Vor trebui să se obișnuiască, susține Romain.

– De ce? Crezi că vei veni des?

– Evident.

– Așteaptă să guști din ce am gătit și îți vei schimba părerea.

Romain observă porumbul și sparanghelul.

– Nu mi-e foame, glumește el.

– Dar avem o tartă. Cu fructe exotice! exclamă ea.

– Beah! răspunde Romain.

Nina izbucnește în râs. Își duce mâinile la gură, ca și cum tocmai spusese o prostie, o

enormitate. In timp ce ea doar a izbucnit în râs.

63

Salutări de la Nice. Gânduri din Cipru. Cu prietenie din Portugalia. Vă îmbrățișăm din toată inima. Termin îmbrățișându-te. Sper că sunteți sănătoși. Al dumneavoastră, Joseph. Salutări din parte întregii familii. Aici este soare, dar cu vânt. Georgette mă sună. Risc de aversă. Scăldat în fiecare zi. Cu toată dragostea noastră. Este frumos afară. Ne lipsiți. Numai bine! Cu drag. Te iubesc. Salutările noastre distinse.

*

Mai 2000

Sosirea scrisorilor vechi de cinci ani în cutiile din La Comelle a făcut să curgă râuri de cerneală în *Le Journal de Saône-et-Loire*. Iar France 3 Régions a realizat un reportaj la sfârșitul anului trecut. De șase luni au fost înregistrate nu mai puțin de o sută șaizeci și patru de plicuri cu data poștei din 11 august 1994. În ajunul morții accidentale a lui Pierre Beau, poștașul de atunci.

Unde a fost corespondența în tot acest timp? Cum de a reapărut exact înainte de schimbarea de secole? Un mister care intrigă locuitorii. Mai ales pe cei cu plicurile primite în cutie. Scrisori banale și cărți poștale sosite cu intermitență, ca picate din cer.

Distribuirea corespondenței se face în perioada absențelor lui Emmanuel. Iar Nina le strecoară întotdeauna noaptea, imposibil să o facă în miezul zilei.

Ține în mână ultimele trei plicuri. Se simte ca la sfârșitul unei misiuni. Și-a dat seama ce va face: când le va băga pe toate în cutiile poștale ale destinatarilor, va pleca. Și-o repetă de mai multe ori. Unde, încă nu știe, dar va părăsi La Comelle.

Incă nu le-a citit. Nu va lectura decât două. Pentru că a treia îi este destinată lui Étienne. I-o va înmâna personal. Lyon nu este departe. Va face drumul dus-întors într-o singură zi.

Étienne a venit să petreacă în La Comelle sărbătorile de sfârşit de an în familie, dar a anunţat-o pe Nina că de Revelion vrea să fie cu prietenii. Deci este imposibil ca ei trei să nu se întâlnească pentru trecerea în noul an 2000.

– Va veni şi Louise. Părinţii mei ne pun casa la dispoziţie. Vom face o noapte cu DVD, muzică şi votcă.

Dar, pe 23 decembrie 1999, Emmanuel i-a spus Ninei:

– Draga mea, am o surpriză pentru tine: fă-ţi valiza! Să nu pui decât lucruri lejere şi să nu uiţi să-ţi iei costumul de baie şi crema de soare.

– Dar... trebuie să petrecem Revelionul cu prietenii...

– Prietenii noştri vor fi şi ei acolo unde mergem noi.

– Chiar şi Étienne şi Adrien?

– Ah, nu... Ei nu... Dar îi vom avea pe toţi ceilalţi.

– Care ceilalţi?

– Cei din Lyon.

Ideea de a-şi pune costumul de baie în faţa naiadelor blonde a doborât-o. Mai era un detaliu ce i se părea de netrecut: şi-a amintit că i-a promis lui Adrien că vor petrece Revelionul împreună.

– Aş prefera să stau aici..., a reuşit, până la urmă, să articuleze, cu lacrimi în ochi. Suntem în doi pentru Crăciun şi cu prietenii mei de Revelion.

– Nu o face pe copilul alintat: plecăm în două ore.

Chiar înainte de a se urca în avion la aeroportul Lyon-Saint-Exupéry, Nina nu a avut curajul de a-l anunţa pe Étienne: a sunat-o cu inima îndoită pe Marie-Laure Beaulieu:

– Spune-le că nu voi fi aici pe 31... Emmanuel mă ia cu el într-o călătorie.

– Vacanță plăcută, profită de situație! i-a răspuns Marie-Laure distrată, fără să fie atentă la vocea distrusă a Ninei, fiind ocupată să rezolve o problemă de serviciu.

„Ceilalți lucrează", s-a gândit Nina în timp ce încheia convorbirea. „Iar eu nu sunt bună de nimic."

Emmanuel organizase totul de luni întregi. Când Nina se bucura la gândul că va petrece Revelionul cu Étienne, în timp ce o privea cum selecționa casetele vechi și CD-urile de luat pentru a dansa, el știa deja că o casă mare pe o plajă paradisiacă fusese închiriată în Mauritius. Toată gașca din *un weekend pe lună* va fi acolo, iar de data aceasta, și cu șleahta de copii. Vor petrece împreună Crăciunul și Revelionul. Două evenimente într-o singură lovitură.

În cele zece zile de la plecarea lor, frumosul soț al Ninei, mereu cu zâmbetul pe buze, a înotat, s-a bronzat, a alergat pe plajă, s-a jucat cu mingea împreună cu cei mici ai prietenilor, cu privirea dornică, a făcut dragoste în fiecare seară rămânând mult timp în trupul ei steril, repetând fără încetare:

– Te iubesc, te iubesc atât de mult.

Nina aproape că n-a văzut nimic din Oceanul Indian, începând să bea de la micul dejun cocktailuri și tot ce conținea alcool. A ajuns la sfârșitul secolului într-o stare de semi-conștiință, fără ca nimeni să-și dea seama. Fiecare era preocupat doar de propria fericire.

Și totuși, soarele era strălucitor, locuitorii zâmbitori, mâncarea rafinată, dar nici o cameră cu vedere la mare nu poate înlocui un prieten.

Își ia la întâmplare o carte din biblioteca din camera ei ca să strecoare acolo ultimele trei plicuri. Privește titlul: *Blanc d'Espagne*. A uitat să citească romanul. L-a cumpărat de multă vreme. A aruncat un ochi amuzat pe coperta a patra și a aranjat volumul printre altele, uitate, citite deja sau abandonate la mijlocul lecturii.

Radioul cu ceas afişează ora 17.00. Ora primului pahar. Îşi ascunde sticlele în interiorul cizmelor. Şi-a dezvoltat arta de a ascunde. Nu este mândră de acest lucru, dar a camufla ceva înseamnă a-şi oferi spaţiu de libertate. Clipele acelea, gesturile nu-i aparţin decât ei. Nina varsă alcoolul într-o ceaşcă de porţelan. Să ia câte o gură de ceai nu pare nimănui suspect.

Bucătăreasa este jos. Nina o aude cum lucrează la aragaz. Cântă:

Tata este jos, pregăteşte ciocolata, mama este sus, face prăjituri, Colas, frăţiorul meu cel mic face nani...

I-a cerut de o sută de ori lui Nathalie să nu mai ajungă aşa devreme ca să pregătească cina. Dar pe ea o doare-n cot de rugăminţile Ninei. Se prezintă la ora 16 fix, deşi nu ajung niciodată să mănânce mai devreme de ora 20. Înainte, mai stătea şi să servească. Acum nu. „Bine că am scăpat de ea!"

– Astea sunt problemele bogaţilor, iubirea mea, îi repetă întruna Emmanuel. Nu te mai plânge atât. Nu faci nimic toată ziua, măcar nu te mai văicări. Ai o viaţă de miliardar, nu te mai plânge. Ai noroc, mult noroc, nu te mai plânge... Fă un efort, mănâncă mai multă carne, nu te mai plânge... Te-ai mai îngrăşat, nu? Aş putea să te înşel, ştii doar, sunt atâtea puicuţe în jurul meu, nu-mi lipseşte nimic. Nu o fac, aşa că nu te mai plânge...

*

August 2000

În afară de Fabien Désérable, nimeni nu mai ştie că Sasha Laurent, autorul bestsellerului *Blanc d'Espagne*, este Adrien Bobin. Povestea romanului a aşternut-o pe hârtie pentru a trăi, a continua să trăiască. Dar nu a făcut nimic în acest sens. Poartă şi va purta mereu o clandestinitate în forul lui interior. Una care i-a permis să devină independent financiar la vârsta de douăzeci de ani, o caraghioasă ironie a sorţii.

Repetiția generală a piesei sale *Des enfants en commun* va avea loc peste două săptămâni. În Paris sunt afișe lipite peste tot pentru a anunța evenimentul la *Théâtre des Abbesses*.

Adrien asistă la ultimele repetiții, așezat cu trei rânduri în spatele regizorului. Îi observă pe actori jucând, deplasându-se, îi ascultă bucurându-se când fac propuneri. Este ca și cum ai intra într-un vis. Din cele care îl fascinau la televizor când era copil. Îl entuziasmează să-i audă rostind cuvintele lui. Cuvintele scrise de el, ieșind din mintea lui.

Ca să scrie piesa, Adrien s-a inspirat dintr-o întâmplare petrecută într-o duminică, atunci când tocmai sosise la Paris și trăia la Thérèse Lepic, în Vincennes. În ziua aceea acceptase să meargă în strada Roma, ca să ia masa la tatăl lui, pentru că, până la urmă, îi plătea chiria și o parte din cheltuieli. Fără Nina, Adrien vedea CROUS ca o perspectivă de evitat. Nu-l interesau ceilalți studenți. Chiar îl terorizau. Apartamentul lui Thérèse i se părea singurul lui loc liniștit, o insulă curată și confortabilă.

„Codul este 6754C, etajul șase", îi indicase Sylvain Bobin la telefon. Adrien a descoperit un imobil frumos, din perioada Haussmann[70]. S-a privit în oglinda veche din liftul ca o cușcă din fier forjat. Ca de obicei, pregătise întrebări și răspunsuri ca să nu lase timpi morți în conversația de care se temea atât de mult.

Era pentru prima dată când Adrien intra în universul tatălui său. De obicei, luau împreună masa la restaurant. I-a citit numele pe ușă. Același ca al lui, ceea ce l-a mirat întotdeauna. Tată și fiu nu aveau decât numele în comun.

I-a deschis ușa o femeie. Părul blond, mai degrabă drăguță, cu o falsă alură de Isabelle Huppert, la vreo cincizeci de ani, sofisticată. Adrien a simțit că roșește și s-a urât pentru aceasta.

– Bună, eu sunt Marie-Hélène.

– Bună ziua, sunt Adrien.

– Da, știu, chicoti femeia.

El i-a întins mâna, ea l-a luat de după umeri și l-a sărutat stângaci. I-a simțit parfumul,

ceva de la Laura Ashley, care-l deranja dintotdeauna. În metrou fugea de femeile mirosind a aşa ceva.

A urmat-o pe Marie-Hélène. Femeia purta o cămaşă albă din mătase şi o fustă neagră mulată, care-i venea sub genunchi, uşor despicată la spate. Adrien s-a gândit că gazda avea picioare frumoase, fine şi cu muşchi. I-a fugit gândul şi la mama lui, care nu purtase niciodată o astfel de fustă. Doar fuste lungi fucsia ori turcoaz.

Adrien a trecut pe lângă uşa de la bucătărie. A simţit un miros de mâncare cu sos.

– Cocoş în vin, i-a spus Marie-Hélène de parcă i-ar fi auzit gândurile.

Pe holul spre sufragerie, Adrien a văzut fotografii. Marie-Hélène mai tânără în faţa unui brad de Crăciun sau a unui ocean. În haine tradiţionale din Haiti sau în costum de schi. Iar Sylvain Bobin mereu alături de ea. Alte portrete necunoscute, copii cu tricouri de fotbalişti şi bătrâni pozaţi la masă în timpul unei petreceri, cu un pahar de vin în mână.

Adrien a realizat că intra pentru prima dată în intimitatea necunoscutului său tată. O viaţa începută bine înainte de naşterea lui şi care-şi urma cursul.

De ce se culcase maică-sa cu acest bărbat căsătorit? A avut deodată curiozitatea de a şti cum aceste două fiinţe, aparent total opuse, au ajuns într-un pat. Văzând-o pe Marie-Hélène, Adrien a simţit nevoia de a cunoaşte. Îl văzuse adesea pe tatăl lui intrând în apartamentul lor din La Comelle, servind o cafea în linişte, cu Joséphine lângă el, nerăbdătoare ca el să plece. Dar niciodată nu şi-a pus întrebări legate de misterul acestei relaţii. O făcuse oare să râdă? S-au iubit? Cum a sedus-o? Ce anume i-a atras unul spre celălalt? El, imaginea unui contabil care numără boabele de mazăre ce-i sunt servite pentru a calcula preţul pe centimetru pătrat al meniului zilei, iar ea, adepta budismului şi a formelor de medicină naturistă.

Pe masa din sufragerie, pahare de şampanie şi fursecuri în boluri. Pe canapea, Sylvain

Bobin alături de doi tineri. Cam la vreo douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. S-au ridicat toţi trei pentru a-i strânge mâna. Adrien nu-şi îmbrăţişase niciodată tatăl.

– Bună, eu sunt Laurent, a spus cel mai tânăr.

– Bună, Pascal.

– Bună... Adrien.

S-au aşezat. Pascal şi Laurent l-au întrebat pe Adrien unde locuia, ce studii urma, unde era La Comelle, mai exact.

Câteodată suntem aşa de deconectaţi de la realitate încât avem nevoie de timp ca să înţelegem lucrurile clare. Adrien fusese întotdeauna catalogat drept *timidul care trăieşte în lumea lui*. Iar în acea zi, scos din lumea lui, i-au trebuit două cupe de şampanie pentru a înţelege că ei doi erau fraţii lui vitregi. Purtau acelaşi nume ca el, fuseseră recunoscuţi de tată, la fel ca el, cu singura diferenţă că ei crescuseră împreună cu tatăl.

Când a realizat că toată această lume discuta ca şi cum nu era vorba de tăcerea naţiunilor cu privire la genocidul din Rwanda sau de interpretarea lui Tom Hanks în *Forrest Gump*, Adrien şi-a spus că oamenii erau nebuni şi îi venea să-şi înghită vinul Belin cu brânză.

Au trecut la masă. Marie-Hélène s-a dus după aperitive, precedată de Pascal.

– Te ajut eu, mamă.

Adrien se uita cu atenţie la fraţii lui, întrebându-se dacă sufereau de aceeaşi lipsa de afecţiune ca şi el. Dar cum ar putea şti? Răul era invizibil. Iar cei doi voinici din faţa lui nu-i semănau deloc. Cu siguranţă că tatăl lui şi-a împrăştiat peste tot sămânţa dacă a ajuns să producă tânărul acesta rahitic, adică pe el.

A plecat de la apartament pe la ora 16, uşor ameţit. Şi cu promisiunea faţă de Marie-Hélène că va mai veni.

S-a întors acasă frământat de gânduri. A decupat şi disecat fiecare minut din acea duminică, un străin în propria lui familie, pentru a face o analiză pe care cineva *de meserie* ar fi declarat-o drept *magistrală*.

S-au întâlnit de mai multe ori, dar de fiecare dată în braserii pline, în cursul săptămânii şi la ora prânzului. Sylvain Bobin n-a mai amintit niciodată de cealaltă viaţă în discuţiile cu Adrien. De ce oare?

Probabil că nu a făcut cea mai bună impresie. A fost prea rezervat, prea palid, prea nesigur pe el.

Ca şi cum duminica aceea nu ar fi existat vreodată.

*

August 2000

Étienne închide telefonul. Revin urmele trecutului. Povestea asta se ţine scai de el de prea multă vreme. L-a sunat Sébastien Larand, jandarm şi fost coleg de şcoală generală. Încă un bărbat a mai sunat la Jandarmeria din La Comelle, susţinând că Clotilde şi Étienne au fost împreună în seara dispariţiei.

– Fără îndoială, aceeaşi persoană care a sunat la emisiunea lui Pradel, în anul 1997, a adăugat Larand.

Trei ani de linişte şi iată că trecutul îl ajunge din urmă.

Dosarul a fost clasat cu *neînceperea urmării penale*. Dar jandarmii nu pot neglija apelurile anonime venite dintr-o cabină telefonică situată în cartierul de jos din La Comelle.

Cineva este pornit împotriva lui, s-ar zice. Dar cine? Părinţii lui Clotilde? Cum ar putea şti? Să fi declarat ceva? Să fi spus cineva că a văzut anumite lucruri în acea noapte? Maşina scufundată în lac face obiectul de cercetare într-un dosar? Să fi fost un accident? Ideea îl face să se cutremure.

Şi dacă ar începe să-l interogheze pe martorul de la gară, femeia care ar fi văzut-o pe Clotilde în acea seară?

Îl sună imediat pe Sébastien Larand.

– Fă-mi, te rog, un serviciu!

Georges-Eugène Haussmann, baron (1809–1891), a ocupat mai multe funcţii politice, ajungând până la nivelul de

senator. A fost însărcinat de Napoleon al III-lea să reformeze arhitectural Parisul.

64

25 decembrie 2017

Étienne stă așezat în pat. Se gândește la moartea lui. După cea a lui Clotilde, vine rândul lui.

Marie-Castille este comisar. Soția lui îl va găsi rapid dacă nu se va organiza cu atenție. Nu trebuie ca ea să știe cu ce mașină o va șterge și nici să poată urmări traseul banilor cheltuiți. În urmă cu o săptămână, a retras de la bancă o sumă frumușică, pentru a-și putea plăti cash taxele de autostradă și hotelurile.

Nu știe încă unde vor pleca. Și cu ce mașină.

Prima soluție: să închirieze una. Dar nu pe numele lui, ci pe cel al lui Louise sau al Ninei. Ar trebui să se ducă după o mașină la Autun, fără să folosească buletinele lor, ci al altuia. Al unui vecin sau al unui văr îndepărtat care să nu spună nimic. Iar Marie-Castille să nu facă niciodată vreo legătură cu ei.

A doua soluție: să o împrumute de la un necunoscut.

– Bună ziua, ați putea să-mi împrumutați mașina dumneavoastră? Aș vrea să plec cu ea undeva, să mor liniștit... O veți primi înapoi după înmormântarea mea. Scuzați-mă pentru deranj, veți fi despăgubit.

Să moară. Deocamdată, nu vede această perspectivă decât ca un fel de călătorie. Ca și cum ar lua avionul pentru a descoperi peisaje până atunci virgine. Panorame ce nu există în nici o revistă.

Își adună gândurile pentru organizare. Să nu lase nimic să-l abată de la plan sau să-l întristeze.

Va trebui să dezactiveze telefoanele mobile. Să le închidă zi și noapte. Să sune persoanele cele mai importante doar prin cartele preplătite. Se gândește mai ales la apelurile de urgență către Louise. În cazul când ar trebui

să-i trimită lui o rețetă medicală într-o farmacie. Chiar dacă are deja, cu toate medicamentele trimise de ea, cu ce să-și facă o doză letală.

Așa cum o cunoaște pe Marie-Castille, va cere ca toată lumea să aibă telefoanele ascultate douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. De la adăpostul Ninei la domiciliul părinților lui. Va fi înnebunită. Iar când Marie-Castille înnebunește, lumea întreagă tremură. Nu dă înapoi de la nimic. Dacă ar ști, l-ar aresta cu forța și l-ar încătușa de îndată ca să-l ducă la spital cu de-a sila. Ba chiar i-ar implanta ea însăși cateterul ca să-i injecteze medicamentele de chimioterapie.

Îi aude vocea la parter, adunând toată lumea din gospodărie la prânzul de Crăciun:

– La masă cu toții!

Înainte de a coborî, Étienne trimite un text Ninei. După ce l-a trimis, îl șterge din telefon. Prins între soție și copil, trebuie să fie vigilent.

În seara aceasta, va sta de vorbă cu Valentin.

*

Sunetul telefonului. Nina citește de mai multe ori mesajul lui Étienne.

Avem nevoie de o mașină ca să plecăm. Altfel, soția mea va pune pe urmele noastre toată poliția din Franța. Dacă ai nevoie să comunici cu mine, sună pe mobilul lui Louise.

Pe curând.

E

Nina se enervează la maximum. Așa se întâmplă încă din copilărie. Poate chiar mai rău de la decesul bunicului. Începuturile cu Emmanuel, viața de zi cu zi împreună cu Emmanuel. Cunoaște pe de rost *sistemul D*[21]. La adăpost este același lucru. Are abilitatea de a ieși din situații aparent fără ieșire. Pentru Nina, imposibilul nu există. Răspunde imediat pe mobilul lui Louise:

Spune-i fratelui tău că totul este OK. Mulțumesc.

Nina

– Trebuie să plec, îi spune lui Romain, uitându-se la profilul lui frumos.

Sunt lungiți în patul Ninei, iar Bob este la picioarele lor. Se uită la un film de Crăciun complet idiot, ronțăind chipsuri.

– Unde?

– Încă nu știu. Voi merge cu un prieten. Unul din copilărie.

– Pentru cât timp?

– Nu știu. Este în fază terminală. Nu vrea să audă de chimioterapie.

Romain primește din plin lovitura.

– Când plecați?

– Mâine. Și am nevoie de o mașină... Soția lui este polițistă. Îl va căuta peste tot.

– Și de ce prietenul tău nu pleacă împreună cu soția lui?

– Pentru că îl va forța să se ducă la spital pentru îngrijiri.

Romain închide televizorul. Ia o firimitură de pe obrazul Ninei.

– Vrei să iei mașina mea, așa-i?

– Da. Așa este, îi răspunde cu un amestec de siguranță și de dezamăgire.

– Este unul dintre cei doi băieți pe care i-ai desenat în liceu, așa-i?

– Da.

– Să nu-ți uiți blocul de desen și cărbunele înainte de a pleca.

„De ce te-am întâlnit abia acum?“, se întreabă Nina în gând. „De ce viața mea este într-o întârziere atât de mare?“

– Mulțumesc.

*

Louise citește mesajul Ninei. Îl observă pe Étienne prefăcându-se că devorează feliile de pâine cu foie gras. Nu se lasă păcălită. Știe că în cinci minute el se va duce să scuipe totul la toaletă. Nina nu a reușit să-l convingă să se ducă la spital. Dar faptul că știe că fratele ei nu va pleca singur o liniștește. Nu trebuie să plângă. Nu trebuie să-l privească. Nu trebuie ca Marie-Castille să bănuiască ceva. Trebuie să bea șampanie, dar cu măsură. Doar cât să se

ameţească, dar nu prea mult. Când bea prea mult, durerea îl încovoaie.

Să încerce să stea de vorbă cu nepoţii Valentin, Louis şi Lola. Să le pună întrebări, fără să o intereseze ce răspunsuri va primi. „Ce-i cu filmul acesta *Urzeala tronurilor*? Povestiţi-mi despre ce este vorba." Şi să găsească momentul potrivit ca să-i şoptească la ureche lui Étienne că Nina tocmai i-a trimis un SMS.

*

Pe ecranul mobilului meu apare *Louise*. Răspund imediat. Nu este ea.

– Ce faci? mă întreabă Étienne.

– Îmi pregătesc bagajele de plecare... Şi aştept pe cineva.

– Pe cine? continuă, de parcă ar fi fost gelos.

– Pe tânăra care va avea grijă de Nicola.

– Cine este Nicola?

– Pisoiul meu. L-ai văzut dimineaţă.

– Ah, da...

A urmat o pauză lungă. Îi aud respiraţia.

– Stai singură de Crăciun? se interesează, până la urmă.

– Nu sunt mare amatoare de petreceri de sărbătoare. Ascult muzică. Sunt bine.

Încerc să ghicesc ce face. Nu este nimeni în preajma lui. Deodată, intru în panică: îmi spun că a plecat singur-singurel şi mă sună tocmai pentru acest lucru. Să mă anunţe.

– Unde eşti?

– La părinţii mei. Încuiat în baie.

Mă simt brusc mai liniştită. Nu a plecat fără noi.

– Singurul loc unde mă lasă în pace, adaugă Étienne.

Din nou, linişte. Ca şi cum ar vrea să-mi spună ceva şi nu ştia de unde să înceapă.

– De ce m-ai sunat, Étienne?

– Am scris o scrisoare pentru nevastă-mea... Nu sunt prieten cu acordurile dintre subiect şi predicat, cu gramatica şi cu figurile de stil... Cu treburi din astea... Pot să ţi-o trimit pe e-mail?

– ...

– Cum ești supertare la franceză... Ai putea să mi-o corectezi?
– Nu o cunosc pe nevastă-ta.
– N-ai nevoie să o cunoşti ca să înțelegi ce vreau să-i spun. Pentru că tu mă știi pe mine.
– Te-am cunoscut cu mult timp în urmă.
– Mă poți ajuta, te rog?
– OK.
Primesc scrisoarea trimisă din e-mailul lui Louise. I-l retransmit câteva minute mai târziu.

Étienne,
Ți-am corectat două greşeli de scriere. În rest, n-am atins nimic. Pentru că vorbele aparțin celor care le scriu.
Mai ales acestea.

Marie-Castille,
Am plecat. Ai tot dreptul să fii supărată pe mine. Poate că mă vei considera egoist, dezgustător, josnic. Și ai tot dreptul.
Dar este alegerea mea.
Nu este vorba de o altă femeie. Nu am întâlnit pe nimeni.
Sunt bolnav.
Louise îți va explica. Să nu-i reproşezi nimic. Eu i-am interzis să spună ceva.
Refuz ca Valentin și cu tine să mă vedeți suferind ca un animal de laborator. Cum mă degradez. Nu vreau ca ultima mea imagine să fie cea a unui muribund. Știi doar că urăsc spitalele și sunt o ființă mândră ca Artaban[77]*. Așa-mi spui tu mereu:* „Dragul meu, ești mândru ca Artaban“. *Sunt deci deopotrivă mândru și, fără îndoială, prea laș ca să crăp sub ochii voștri.*
Nu mă căuta, te rog. La început, voi fi cu doi prieteni din copilărie care-mi vor fi alături spre ultimul drum.
Să nu-mi văd fiul crescând și să nu îmbătrânesc cu tine este o durere îngrozitoare, dar mă resemnez.
Știi că nu cred în Dumnezeu și că pentru mine este de neconceput să fiu închis într-o cutie de lemn, iar preotul să-mi dea

binecuvântarea înainte de a fi dus de nişte tipi necunoscuţi mie. Sau, mai rău: de colegi de-ai noştri. Prefer să mă arunc în apă, să le-o iau înainte. Şi exact asta vreau să fac: să mă arunc în apă când voi simţi că mi-a venit sorocul.

Nu vreau să plângi deasupra sicriului meu. Te implor să nu porţi niciodată negru în amintirea mea. Pune-ţi puloverul care-mi place mie, cu carouri roşii. Cumpără-ţi mai multe. Cheltuie toate lovelele. Nu vreau să fii văduva mea. Întâlneşte-te cu alţi tipi şi distrează-te. Fă-o pentru mine.

Étienne

Sistemul D – locuțiune populară desemnând capacitatea unei persoane de a se descurca. D. este abrevierea cuvântului francez *débrouillard* (descurcăreț). Teoria sistemului D susține că o persoană trebuie să fie capabilă să gândească rapid, să se adapteze și să improvizeze în activitățile sale.

Artaban – erou din romanul istoric *Cleopatra*, scris de Gautier de la Calprenède și apărut în secolul al XVII-lea, extrem de mândru și de arogant. Expresia *a fi mândru ca Artaban* desemnează de atunci o persoană foarte pretențioasă.

65

Septembrie 2000

Luni dimineață. Nina are două săptămâni de stat fără soț. Emmanuel tocmai a plecat cu o valiză mare.

Ducă-se pe pustiu! Aleluia!

Bucătăreasa este în concediu. Plecată în călătorie în Madeira.

Visul și realitatea se sincronizează. Aleluia!

Sunt două ore decalaj orar între Franța și Australia, douăzeci de ore de avion între ea și Emmanuel. Va decola de la Paris spre seară. Două zile fără să o poată suna.

Bărbatul nu a mai plecat de acasă din noiembrie anul trecut și nu i-a mai lăsat astfel nici un spațiu de libertate. Era imposibil ca el să se întoarcă acasă, iar soția să fie dusă pe undeva. În caz contrar, urma invariabil același refren:

– Unde ai fost, cu cine, de ce? Mi-am făcut o grămadă de griji, nu a fost de nici un folos să-ți cumpăr un telefon mobil dacă îl ții tot timpul închis. Te iubesc.

A anunțat-o despre plecarea în Sydney cu două zile înaintea decolării.

– Iubita mea, am o veste proastă: trebuie să plec pentru două săptămâni. Îmi pare tare rău. Am încercat până în ultimul moment să anulez, dar nu pot face altfel. Poate să ne aducă un contract enorm. Ce mă deranjează la maximum este că s-a nimerit fix în perioada concediului lui Nathalie... Ceea ce mă forțează să te las singură acasă.

Nina a crezut mai întâi că este o farsă. Chiar și-a imaginat că la sfârșitul tiradei va declara:

– Ta-da! Ce te-am păcălit! Nu, nu plec nicăieri. Vom sta împreună, doar noi doi... soțioara mea și cu mine. Și de data aceasta vom reuși, vom face copilul nostru.

Dar, când Nina a văzut biletul de avion în paşaportul lui aşezat pe pat, lângă cămaşa pe care tocmai şi-o scosese din şifonier, şi-a dat seama că totul era adevărat. Că va pleca.

„Nu trebuie să arăt că mă bucur."

A făcut ochii mari şi i-a răspuns în cel mai inocent mod:

– Nu-ţi face griji, iubirea mea! Cincisprezece zile trec foarte repede.

– Mi-ar fi plăcut să mă implori totuşi un pic să nu plec.

Îi zâmbea, pe jumătate amuzat, pe jumătate acuzator.

Aerul acesta de victimă neînţeleasă pe care şi-l lua el tot timpul. Şi mereu pe ton de glumă, ca să treacă drept un tip de treabă.

Îi venea să-i tragă o palmă. Din ce în ce mai des. Iubirea ei se transformase în dezgust. Nu într-o duşmănie constantă, ci intermitentă. Valuri de ură ivite şi dispărute imediat sau instalate pentru multă vreme. Ca otrava din vene. Ea, care nu simţea decât empatie şi amabilitate, devenise o vrăjitoare. Se transforma în propria duşmancă. I se întâmpla să-şi imagineze asasinarea propriului soţ. Să-l împingă pe scări. Să-l ardă de viu. Să-l omoare cu o lovitură în moalele capului, să-l pună la volanul maşinii sale sport şi să-l arunce din vârful prăpastiei. Scenarii monstruoase, demne de Hitchcock, care o şocau. Mai ales dimineaţa, la trezire, când el o dorea înainte de a pleca la serviciu. Lucrul repede făcut este un lucru bine făcut, aşa îi încolţea gândul. „Să crape!", se gândea ea, închizând ochii, în timp ce el o pătrundea.

Iar acolo, în clipa aceea nu trebuia deloc să-şi schimbe părerea. Călătoria în Australia era nesperată.

Şansa vieţii mele.

L-a strâns în braţe, a închis ochii, s-a gândit la bunicul ei, la Étienne, la Adrien şi a izbucnit în plâns şoptind la urechea soţului:

– Să te văd plecat mă doboară, dar nu-ţi face griji pentru mine, ştiu cât de mult te zbaţi pentru noi... pentru societate... Te iubesc... Sunt atât de mândră de tine.

Pe urmă, s-a întins pe pat, încercând să dea dovadă de blândeţe şi supunere maximă. Se gândea adesea că soţul nu făcea nici o diferenţă între ea şi o curvă. Doar că în fiecare zi avea acelaşi client şi dormea în cearşafuri brodate cu logoul domeniului. Devenim ceea ce fac alţii din noi şi ceea ce acceptăm.

Nina scoate *Blanc d'Espagne* din bibliotecă. Vede cele trei ultime scrisori din 11 august 1994, una fiind destinată lui Étienne. De ce să i-o ducă la Lyon? El nici măcar nu-i mai vorbeşte de la Revelionul ratat. S-a supărat pe ea că a preferat să plece în Mauritius pentru Revelionul anului 2000.

Când s-a întors din călătorie l-a sunat, dar nu i-a răspuns. I-a lăsat un mesaj vocal:

– Eu sunt, Nina... Un An şi un secol bun... Mi-e dor de tine. Am trecut pe la tine pe acasă, dar mama ta mi-a spus că tocmai ai plecat... Ne vedem curând... Te iubesc mult. Încă o dată: La mulţi ani!... Arestează-i pe hoţii cei răi şi pe ticăloşii de ucigaşi.

Étienne i-a răspuns trei zile mai târziu printr-un SMS, folosind cuvinte reci şi detaşate:

La mulţi ani familiei! Pupici!

Familiei? Ce familie? A lui Damamme? În cuvântul *pupici* citea mai multe rafale ale mâniei lui Étienne decât cel mai mic sărut.

Ce bosumflat stătea, ca un copil!

Nina desface primul plic, destinat unei anume Julie Moreira, şi dă de o carte poştală cu un desen cu Marsupilami[73].

Draga mea Juju,

Nu mai sunt cu François. Am stat doi ani cu un psihopat. Nu mai am greutatea aceea de 100 de kilograme pe suflet. Respir! Am senzaţia că, după ce am plecat de la el, sunt conectată la o mască de oxigen. Devenise aşa de gelos încât nu mai suporta nici măcar umbra cuiva să mă atingă. Cât timp pierdut! Dacă ai şti ce rău îmi pare! Chiar dacă nu mai foloseşte la nimic. Bag în mine

sendvișuri în fiecare zi și nu mai am nici un sfanț în buzunar, dar nici că-mi pasă.

Abia aștept să ne întâlnim! Săptămâna viitoare vom sări de la platforma de cinci metri în piscină, ca atunci când eram niște puștoaice, și vom suge bomboane. Este mai bine decât mădularele unor dobitoci.

Pupici, scumpa mea!

Lolo

Nina citește și recitește cartea poștală. Cuvintele *psihopat* și *respir* i se amestecă în minte. De parcă această Lolo i-ar da instrucțiunile necesare unei despărțiri. Este așa de simplu în aparență. Și este atât de provocator să pleci, să părăsești pe cineva.

Desface al doilea plic, destinat ADPA.

Ninei i-a trebuit ceva timp ca să își dea seama că este vorba de numele adăpostului de animale din La Comelle. Nu a pus niciodată picioarele acolo. A fugit mereu de acest loc, de teamă să nu fie traumatizată. Își amintește de puiul de cocker spaniol pe care ei trei îl găsiseră, de cum au bătut din poartă în poartă ca să-i găsească eventualul stăpân, de starea de nervozitate a bunicului când i-a văzut intrând cu câinele în brațe. Nici vorbă să îl poată păstra. Cei doi băieți și-au luat angajamentul să-l ducă la adăpost, în timp ce Nina plângea de i se rupea cămașa de pe ea.

Doamnă, Domnule,

Vreau să vă semnalez că un câine labrador/golden retriever își petrece zilele și nopțile închis într-un balcon ce dă într-o curte interioară privată. Trăiește în propriile excremente și nu cred că este hrănit regulat. Proprietara lui pleacă des de acasă.

Pentru verificare, adresa este următoarea: Cristelle Barratier nr. 10, Chemin des Cent-Pas, La Comelle.

Scrisoarea nu este semnată. Nici un nume de expeditor pe spatele plicului. Să fie o răzbunare din partea unui necunoscut din cauza unei probleme între vecini sau o reclamație reală de rele tratamente asupra

unui animal? Scrisoarea are șase ani. Ce s-o fi întâmplat de atunci? Câinele a fost luat de la stăpână? Oricum, a murit, fără îndoială, până astăzi.

Închide cele două plicuri fără să lase nici o urmă de ruptură. Pune scrisoarea către Étienne în *Blanc d'Espagne* și așază romanul între altele.

Formează numărul 12 pe tastatura telefonului său fix. Vocea unei operatoare de la informații se aude imediat.

– Bună ziua, aș dori numărul de telefon de la *Théâtre des Abbesses* A – B – B – E – S – S – E – S, Paris, arondismentul 18.

Notează numărul, sună la teatru și rezervă un loc pentru spectacolul de a doua zi seara. Cum este vorba de o premieră, toate locurile bune s-au vândut, nu au mai rămas decât câteva, în fundul sălii. Nu-i nimic. Contează doar să fie în sală. Va descoperi *Des enfants en commun*, piesa scrisă de Adrien. Îi va face surpriza de a fi prezentă acolo, fără să-i spună nimic înainte.

Imediat va merge să-și ia și biletul de tren de la agenția de voiaj. Și va aștepta noaptea pentru a găsi cutiile poștale ale Juliei Moreira și a adăpostului.

Face un duș în timp ce ascultă albumul lui Étienne Daho, *Corps et armes*. Emmanuel i l-a oferit, cu precizarea: *În amintirea concertului care nu a mai avut niciodată loc în seara când te-am sărutat pentru prima dată.*

Nina cunoaște pe dinafară cuvintele melodiei *La Baie*. Cântecul este ca o călătorie fără să te fi mișcat nici măcar un pas. Urmează drumul paralel cu marea, cel descris de cântăreț, drumul unuia care se desparte.

Își usucă părul și începe să-și facă valiza. De data aceasta se va duce acolo.

*

Luni. Este ora 9 când Étienne intră în La Comelle. Are întâlnire cu Sébastien Larand, fostul lui prieten din copilărie, devenit jandarm.

Étienne a lăsat în urmă Lyon la ora 6. Nu se va duce să-și vadă părinții. Nu a anunțat pe

nimeni. La fel ca în ziua când a mers să se reculeagă la mormântul lui Joséphine. Se gândește la Nina. Este acasă, fără îndoială, pierzându-și timpul de femeie-măritată-care-nu-lucrează. Ar putea sta la o cafea, să-i facă o surpriză, dar nu are nici cea mai mică tragere de inimă. Să nu aibă chef de o întâlnire cu Nina îl uimește peste măsură. Nu ar fi crezut niciodată că se va întâmpla așa ceva. Nu a putut trece încă peste figura pe care i-a făcut-o de Revelion. Să plece în ultimul moment, în timp ce ar fi trebuit să fie toți trei împreună. Știe foarte bine că nu a fost vina ei, că totul vine de la soț, totuși Nina ar fi putut să refuze. Étienne este supărat pe prietena lui că acceptă fără să crâcnească tot ce-i impune acest tip.

Dimineață, Étienne trebuie să o întâlnească, în sfârșit, pe martora care susține că ar fi văzut-o pe Clotilde pe peronul gării în noaptea dispariției fetei. Se numește Massima Santos. Sébastien Larand i-a fixat o întâlnire la un bar. Mai puțin formal decât la Jandarmerie. Și mai puțin impresionant.

Étienne are nevoie să știe ce a văzut femeia. Și cum de o cunoștea pe Clotilde.

Ce și-ar mai aminti ea la șase ani de la eveniment. Sébastien Larand i-a trimis prin e-mail depoziția Massimei. Cea înregistrată la cinci zile după ipotetica plecare a lui Clotilde.

Pe data de 17 august 1994, Massima a închis la ora 19 merceria unde lucra. S-a dus acasă, unde și-a pregătit valiza și pe urmă a dat cheile casei vecinilor pentru a uda florile și hrăni pisica. S-a dus pe jos la gară, ca să prindă ultimul tren spre Mâcon, cel de la ora 22.17. Clotilde Marais era așezată pe o bancă, la peronul 2, cu o geantă de voiaj în mână. A salutat-o și a urcat în trenul regional. A văzut-o și pe Clotilde urcând? Îi era imposibil să susțină acest lucru. Cinci zile mai târziu, când Massima s-a întors în La Comelle, a aflat despre Clotilde Marais că era considerată persoană dispărută și că face obiectul unui dosar de căutare. Așa că a sunat jandarmii.

Étienne intră în bar. Câțiva bărbați jucau cărți în jurul unei mese de lângă fereastră.

Abia de şi-au ridicat capul la sosirea lui. Sébastien este deja acolo. Cu şapca militară sub braţ, bea o cafea schimbând câteva vorbe cu proprietarul. Étienne îl cunoaşte din vedere pe tip. În La Comelle toată lumea să cunoaşte din vedere. Este pentru prima dată când intră în aşa speluncă. Un loc bătrânesc, puţin obscur, rămas la fel de prin anii 1950. Aici nu există nici jocuri video şi nici muzică rock.

Étienne şi Sébastien se aşază împreună în fundul sălii. Comandă fiecare câte o cafea şi un pahar de apă. Au venit cu un sfert de oră mai devreme. Fac un schimb de informaţii despre parcursul lor profesional. Sébastien este impresionat de cel al lui Étienne. Locotenent de poliţie nu este chiar la îndemâna oricui. Concursul şi studiile sunt foarte dificile.

Pe urmă ajung la problema lor. Înainte de dispariţie, Clotilde a lucrat ca ospătăriţă. Un contract sezonier, de vară.

– În acea perioadă, povesteşte Sébastien, încă eram student, dar colegii care s-au ocupat de anchetă mi-au povestit că fata avea probleme psihice. Asta nu s-a spus la televizor, la emisiunea lui Pradel. Le-a povestit patronul de la pizzeria unde fata lucra. În ultimele zile, părea că priveşte mereu pe fereastră, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva.

Étienne ascultă. Nu lasă nici o emoţie să transpară. A învăţat să şi le stăpânească pentru examenele orale. Să-şi pună o mască pe faţă, una a ascultării şi a reflecţiei.

– Clotilde n-a venit la întâlnire în seara aceea... aşa că am şters-o acasă. Cine vă dă regulat telefon ca să afirme contrariul?

Sébastien face o grimasă.

– Avem mereu denunţuri... Într-o zi, ca să fii liniştit, va trebui ca prietenul la care ai dormit în seara aceea să depună şi el mărturie, la rândul lui. Nu se ştie niciodată.

– Nu se ştie niciodată, ce? îl întrerupe Étienne.

– La o adică, ai putea să ai probleme. Singura persoană activă după emisiunea de la TF1 este tipul care sună regulat ca să-ţi

amestece numele în cazul de față... Cine vrea să-ți facă rău?

– Dar când vă sună, nu mă acuză direct.

– Nu, însă este cam tot aia... Spune că erați împreună pe malul lacului, tu și cu ea, apoi închide...

Când Massima Santos împinge ușa, cei doi își ridică împreună capetele.

Pare intimidată. Poate că nu a fost o idee tocmai bună să o cheme în acest loc. Nu pare genul care să frecventeze barurile. Jucătorii care abia s-au uitat la Étienne când a intrat își pun cărțile pe masa verde ca și cum ar fi fost prinși asupra unei greșeli. O salută cu un aer rușinat. Massima le mulțumește cu o ridicare a capului și comandă o cafea ca și cum s-ar fi scuzat că este acolo.

Și pe ea o cunoaște Étienne din vedere. Își amintește de hainele ei închise la culoare, de pielea fină și deschisă, ochii mici și negri, înfundați în orbite, și de crucifixul din aur în jurul gâtului. O femeie slabă, cu un șchiopătat ușor. Câteodată mergea cu mama la mercerie și o întâlnea, la fel ca pe toți ceilalți locuitori de aici, pe unul dintre cele patru trotuare din centru.

Sébastien și Étienne se ridică în același fel pentru a-i întinde un scaun, unde femeia se și așază, stingheră. Își pune mâinile albe și slabe pe masa din rășină. Étienne le compară imediat cu niște picioare de pui.

Sébastien o întreabă de sănătate și i-l prezintă pe Étienne, *mare locotenent de poliție la Lyon*. Massima pare în același timp speriată și impresionată. Étienne o liniștește imediat, adăugând maximum de blândețe în voce. Ca de fiecare dată când vrea să-i dea încredere și să-l facă pe un martor să vorbească. Își pune un zâmbet larg pe față chiar dacă aciditatea din stomac îi provoacă o durere sfâșietoare. Prea multe cafele băute pe autostrada dintre Lyon și La Comelle, prea multe nopți albe, prea multe coșmaruri în care o vede pe Clotilde dispărând într-o apă mâloasă.

– O cunoșteam pe Clotilde Marais..., începe Étienne. Am fost împreună la un moment

dat... iar în seara când ați zărit-o în gară, eu o așteptam. Aveam o întâlnire ca între îndrăgostiți. Ați putea să-mi spuneți ce ați văzut, mai exact?

– Ei bine, așa cum am mai spus-o, era la gară. Așezată pe o bancă.

– Era singură?

– Da.

– Sunteți sigură? insistă Étienne pe un ton voit relaxat.

– Da.

– Ce făcea? Asculta muzică? Citea? Avea căști pe urechi?

Massima închide ochii și scotocește în amintiri.

– Nu. Privea drept în față.

– Părea contrariată? Fericită? Obosită?

– Părea că așteaptă trenul.

Étienne tace. Reflectează. Își pune aceleași întrebări obsedante, ce revin continuu de ani întregi: ce oră era când Clotilde a venit după el pe malul lacului. A avut timp să se ducă la gară? Cum a reușit? Cine era în mașina pe care a văzut-o scufundându-se în lac? Oare a văzut-o de-adevăratelea? Băuse mult în acea seară.

Massima amestecă laptele în cafea, fixând interiorul ceștii.

Étienne știe că unele mărturii nu valorează nimic. Oamenii uită, se înșală, confundă. Sunt plini de incertitudini și nu rețin figurile, se gândesc doar la ei în acele momente și nu le pasă de alții. Este ușor să-i zăpăcești cu totul în doi timpi și trei mișcări. Iar portretele-robot sunt dovada de necontestat. De câte ori nu a căutat el un alt individ pentru că a fost pus pe o pistă falsă!

Era blond.

– Sunteți sigur.

– Da, 100% sigur.

– Dar cineva a văzut un bărbat brunet ce pare să corespundă... Uitați-vă bine la această fotografie.

– Ah, da, se poate, se înnopta...

De câte ori nu a auzit el așa ceva?

Se înnopta! Etienne își reprimă imediat două întrebări pe care jandarmii nu le-au pus niciodată, fără îndoială, Massimei Santos pentru că s-au gândit la o banală plecare de acasă a unei adolescente: „Se înnopta când spuneți că ați recunoscut-o pe Clotilde la gară?" și „Purtați ochelari de vedere?"

În luna august, soarele apune începând cu ora 21. Deci după ora 22 este noapte..., se gândește Étienne. Bătrâna nu a văzut-o bine pe Clotilde... Sunt lumini pe un peron de gară... Iar eu, când m-am trezit, când am văzut mașina scufundându-se, era deja noapte. Cu siguranță, mai târziu de ora 21.30.

Étienne se uită din nou la Massima. Are cel puțin șaizeci de ani. În august 1994, avea deci mai mult de cincizeci și cinci. Cine mai are o vedere excelentă la această vârstă? Chiar dacă, în cazul de față, mărturia Massimei îl absolvă de cea mai mică responsabilitate, Étienne vrea totuși să știe dacă bătrâna habotnică se înșală sau spune adevărul. Îi vine atunci o altă idee. Cine putea, în anul 1994, în La Comelle, să semene cu Clotilde? Să aibă aceeași fizionomie, alură, înălțime și păr blond? Mai multe fete, cu siguranță. Clotilde avea un semn particular? Înainte de a apuca să se gândească, Étienne simte o durere violentă în stomac, ca și cum ar fi primit o lovitură de rangă în pântec. Amintirile lui se opresc la chipul lui Clotilde, caută un dram de frumusețe, un tatuaj, o pată din naștere. Nimic. Pielea îi este curată. Evită să se gândească și la pântecul ei.

Sébastien îl scoate din frământările lui.

– Cum ați cunoscut-o pe Clotilde Marais? o întreabă pe Massima.

– Venea la magazin împreună cu mama ei când era micuță. Și câteodată singură. Îi plăcea să coasă.

Étienne intervine fără să vrea – nu poți stăpâni totul.

– Probabil că o confundați... Nu era genul de fată pasionată de cusut.

Femeia îl măsoară din cap până-n picioare.

– Ba da. Işi făcea chiar şi cămăşi singură. Cu modele drăguţe chiar... Patroana mea îi spunea mereu să îşi deschidă o afacere. Că ar avea mare succes... Da, chiar aşa îi spunea: *un succes*.

„Şi încă ce succes...“, se gândeşte Étienne.

De cele mai multe ori se întâlneau la el. Foarte rar la ea. Nu-şi aminteşte să fi văzut o maşină de cusut în camera ei sau într-o alta. Şi niciodată nu i-a vorbit de ţoale şi de cusături. Era feminină, dar mai degrabă genul sport. Étienne încearcă să-şi amintească la ce discipline a dat ea Bacalaureatul, ce îşi alesese ca să studieze în continuare. Trebuia să plece la Dijon ca să-şi ia licenţa în sport, nu pentru a deveni stilistă sau ceva de genul acesta.

– Vom verifica la părinţii ei dacă există o maşină de cusut, spune Sébastien, ridicând mâna în direcţia ospătarului. Doriţi să beţi ceva?

– Nu, mulţumesc.

Dar ce faci? se întreabă Étienne. *Eşti pe cale să te blochezi. Iar dacă mărturia acestei femei devine şubredă, toate privirile se vor întoarce asupra ta. Mai ales cele ale părinţilor lui Clotilde. Celorlalţi le convine să se creadă că fata a plecat să-şi trăiască viaţa în altă parte. Dar nu şi părinţilor. Apoi, cine suna la Jandarmerie ca să spună că ei doi erau împreună în acea seară? Poate că este mai bine să ceară o mână de ajutor lui Adrien.*

*

Adrien deschide ochii. Cum să se îmbrace pentru a participa la emisiunea *Vol de nuit*?

Aceasta-i prima întrebare.

Aseară a fost repetiţia generală a spectacolului *Des enfants en commun*. Adrien încă pluteşte.

Toată crema Parisului, în picioare, aplaudând. Actori, scriitori, jurnalişti, obişnuiţi ai televiziunilor sau jurnalişti ai revistelor şi ai ziarelor din top.

Adrien citeşte fără încetare cronici bune care curg încă de la premiera piesei *Les Mères*. Speră ca şi moş Py să le poată citi. Ce idee năstruşnică! Moş Py aparţine unei alte vieţi.

„Adrien Bobin, micul prinţ“, „Adrien Bobin ne cucereşte, O limbă maiestoasă şi fluidă care ne merge drept la suflet“, „Este ceva din Shakespeare la tânărul Bobin“, „Evenimentul Adrien Bobin“, „Adrien Bobin şterge praful aşternut peste teatrul contemporan“... Citeşte şi reciteşte de o mie de ori titlurile şi aproape că nu mai atinge pământul. Adună revistele culturale unde apare numele lui. Întreţine grădina lui secretă.

– Există cineva în viaţa dumneavoastră?

– Da, dar nu vă voi divulga nimic.

Începe să fie recunoscut pe stradă. Mai ales de către studenţi şi actori la început de drum.

Thierry Ardisson era prezent la repetiţia generală pentru a pregăti *Tout le monde en parle*, emisiunea cea mai privită din seria PAF[74] şi unde vor participa şi trei dintre actorii principali.

Patrick Poivre d'Arvor, căruia piesa i-a plăcut foarte mult, are şi el în vedere o emisiune *Vol de nuit* despre dramaturgi. Doreşte să-l invite pe Adrien pe platou, împreună cu alţi autori de teatru pentru a discuta despre diferitele lor stiluri: „Încotro merge scriitura de astăzi?“, „De ce aţi ales să scrieţi teatru?“, „Cât este ficţiune şi câtă experienţă personală?“, „Vă gândiţi la un actor sau o actriţă ca să vă inspiraţi?“, „Cum apar scenele în imaginaţia dumneavoastră?“, „Ce simţiţi când vă descoperiţi cuvintele rostite de actori?“

Când participanţilor din studio li se spune: „Părinţii voştri trebuie să fie foarte mândri de voi“, Adrien ia o figură tristă şi răspunde, ducându-şi o batistă la gură: „Mama a murit“. Fără să adauge altceva. Oamenii nu mai insistă. Nu îndrăznesc să pună întrebări legate de tată. Mai ales cei care au văzut în avanpremieră piesa *Des enfants en commun*.

Adrien nu a mai ţinut legătura cu Sylvain Bobin de mai multe luni. Pentru ce să o facă? Doar ca să meargă la prânz într-o braserie unde pute a cartofi prăjiţi şi a sos *Madère*, privind zborul muştelor? Să debiteze tot felul de prostii, doar pentru a-şi omorî timpul? Să

suporte privirea cenușie și goală a părintelui asupra lui?

Mâine-seară este premiera piesei *Des enfants en commun*. Va trebui să dea piept cu publicul larg.

Adrien nu a invitat pe nimeni.

Nici pe tatăl său ori pe mama vitregă și cu atât mai puțin pe frații vitregi. S-a folosit de ei, de acest subiect dramatic, pentru a-și țese intriga. Asta-i toată relația lor.

Atașatul de presă l-a întrebat dacă ar vrea să-i cheme pe cei apropiați. Adrien i-a răspuns că i-a pierdut pe toți. Ar fi putut să o invite pe Louise, dar ar fi însemnat să-l cheme și pe Étienne. Auzi tu, Étienne la teatru: ce nepotrivire totală! Cât despre Nina, nu se deplasează fără playboy-ul ei, care n-ar veni niciodată să asiste la vreuna din piesele lui. Adrien nici măcar nu a încercat să le propună.

Își interzice să se gândească la Nina, pentru că, altfel, ar simți o durere în suflet. Sentimentul că a părăsit-o, în ciuda promisiunii:

– Pentru tine vom avea întotdeauna o mașină nouă, cu plinul de benzină făcut.

Și mereu același refren care iese la suprafață: *Nu există iubire, nu sunt decât dovezi de iubire.*

Se abține de asemenea să se gândească la faptul că ar fi trebuit poate să se ducă la ei. Dar își spune că, până la urmă, fiecare are viața lui și că este imposibil să salvezi o lume întreagă. Că mai depinde și de fiecare om să se salveze.

De acord, dar Nina nu este fiecare om. În același timp, de câte ori nu i-a propus să vină să stea cu el la Thérèse Lepic?

– Mai ai vești despre doamna unde ai stat tu cu chirie când ai venit la Paris? l-a întrebat Désérable într-o seară, când cinau în doi la restaurantul L'Arpège pentru a sărbători succesele și a îngropa definitiv speranța unui al doilea roman.

– A luat-o razna, i-a răspuns Adrien sec.

Dar, dus de vinul delicios savurat de la începutul cinei, editorul devine mai îndrăzneț. Nu și-a permis niciodată să riște o abordare a

vieții private a lui Adrien. Păstra o anumită rezervă față de misterul Sasha Laurent, pseudonimul lui Adrien.

– Oamenii despre care vorbești în *Blanc d'Espagne*..., au citit romanul?

– *Blanc d'Espagne* este o ficțiune.

Désérable l-a privit cu atenție. Și pentru prima dată a îndrăznit un:

– Nu cred.

Adrien a roșit, în timp ce ducea la gură paharul de Montrachet[75], colecția 1984.

– Poți să crezi ce dorești.

Adrien este tot lungit pe pat. Trebuie să fie aproximativ ora 9, dacă ar fi să te iei după lumina venită din exterior, filtrată prin obloane, și după zgomotele de afară.

Astăzi este liber. Așa că se va duce, fără îndoială, la cinema. Îi plac filmele de la matineu. Încă nu a apucat să vadă *Sunt aici ca să te ajut*[76].

De câteva luni nu mai reușește să scrie ca înainte. Acum se străduiește să scoată cele mai frumoase fraze. În dorința de a surprinde publicul, este conștient că pierde orice urmă de sinceritate.

Să scrie *Blanc d'Espagne* a fost o necesitate. Să scrie astăzi înseamnă mai mult să strălucească în ochii celorlalți, decât să-și salveze viața. Și acolo unde altădată găsea o imensă plăcere înainte, acum nu a mai rămas decât o corvoadă. Așa o fi oboseala. Nu s-a oprit din lucru de când a venit la Paris. De șase ani, deja.

Ce repede trece timpul! Se gândește la Louise și la Étienne. I-ar plăcea să se întâlnească în La Comelle cu ei, nu la Paris. Ideea de a se întâlni cu ei la gara din Lyon nu-i place. A fost deja după Louise. Se simte stingher de îndată ce o vede apărând la capătul peronului. Are sentimentul teribil că nu știe ce să facă în acele clipe. O plimbă ca pe o turistă pe la restaurante și în muzee. Se simte ca un monstru cu sânge-rece și pare ușurat ca de o povară când femeia pleacă.

Personaj de benzi desenate şi o specie de animale fictive create de belgianul André Franquin

PAF (Patrice and Friends) - emisiune de succes a canalului TV78, în care se discută subiectele la ordinea zilei din actualitatea franceză şi internaţională.

Vin alb din regiunea Burgundia

Harry, un ami qui vous veut du bien - film francez de suspans, realizat de Dominik Moli, apărut în anul 2000. În România este cunoscut sub titlul: *Sunt aici ca să te ajut*.

25 decembrie 2017

Nina deschide ochii. Romain doarme profund, cu capul înfundat în pernă. Au adormit în căldura trupurilor. Resturi ale prânzului de Crăciun pe mesele îmbelșugate din ajun și orașul gol.

Trebuie să fie cam ora 17. Pisicile moțăie pe fotolii, pândindu-l pe Bob, întins pe cuvertură ca o ființă lipsită de griji.

Nina se ridică fără să facă zgomot.

Își adună gândurile: trebuie să o sune pe Simone și să meargă la adăpost pentru a-și organiza plecarea. Dar, înainte, își ia blocul de desen primit în ajun de la Romain, scoate un creion și începe să deseneze profilul bărbatului. Vede doar o parte a chipului său și părul în dezordine. Simte din nou dorință în degete. Datorită mișcărilor mâinii, se reconectează cu propriul corp. Dar și la senzualitate. Încheietura mâinii atinge foaia de hârtie, ochii îi trec de la liniile feței lui Romain la cele trasate pe pagină. Simte o mare plăcere, uitată mulți ani, aceea de a retranscrie o personalitate unică prin nasul, gura, ochii, fruntea sa. Scrie *Crăciun 2017* la baza lucrării și o așază lângă el pe pat.

Nina se gândește din nou la ce i-a spus Simone în acea dimineață, în legătură cu adopția lui Cannelé și cu noaptea de dragoste petrecută cu iubitul ei:

– Știi, Nina, se întâmplă să credem ceva. Și apoi să ne înșelăm.

„Sunt o sută de ani de când nu am mai făcut o valiză“, se gândește uitându-se la hainele ei. A păstrat geamantanul bunicii Odile. Cel atât de urât, din imitație de piele și carton, folosit când a plecat la Saint-Raphaël în anul 1990. Pe urmă, l-a mai luat cu ea în septembrie 2000, când a plecat la Paris pentru

premiera piesei lui Adrien, *Des enfants en commun*. Ar fi putut să ia una dintre valizele oferite de Emmanuel, mai mare, rezistentă, cu role, dar a ținut să o folosească pe cea a bunicii pentru a pleca.

Când Nina a sosit în Gare de Lyon, l-a lăsat la biroul de bagaje. În interiorul geamantanului, resturile celor șase ani de viață comună cu Damamme, aranjate și călcate.

Era pentru prima dată când venea la Paris.

De la Gare de Lyon, cu planul metroului în mână, a mers pe noua linie 14 ca să ajungă la Madeleine. A urcat pe jos până pe strada Abbesses, trecând prin Place Blanche, a trebuit să ceară de două ori informații despre drum, apoi și-a dat seama că Moulin-Rouge era o clădire minusculă. Un decor de cinema.

Ajungând pe strada Abbesses, s-a așezat la Saint-Jean, cafeneaua situată chiar lângă teatru. Știa că, în seara premierei, Adrien va fi prezent și că va veni, poate, să bea un pahar sau să stea de vorbă cu prietenii la tejgheaua barului.

La ora 18 i-a trimis un SMS:

Treci pe la cafeneaua Saint-Jean, pe strada Abbesses, am o surpriză pentru tine.

Timp de două ore a tot scrutat strada, trecătorii, clienții, tresărind de fiecare dată când o umbră nouă apărea în spatele ușii. La ora 20 s-a prezentat la ghișeul teatrului, fără să fi primit nici cel mai mic semn de la Adrien.

Nina și-a spus că poate prietenul său este în culise, împreună cu actorii. Și că nu avea telefonul la el. Că se vor întâlni mai târziu. Că îi va spune, pe la ora 23, cu o cupă de șampanie în mână:

– Am plecat din La Comelle, mi-ar plăcea să rămân la Paris, ai putea să mă iei la tine până rezolv ceva?

Adrien va fi fericit, ușurat. Nina se gândea adesea la fraza șoptită la urechea ei în ziua căsătoriei:

– Pentru tine vom avea întotdeauna o mașină nouă, cu plinul de benzină făcut.

De când aștepta această clipă! Șase ani trecuseră între ziua când băieții plecaseră și premiera piesei de teatru. I-au trebuit șase ani lungi ca să-l poată părăsi pe Emmanuel. Și a fost nevoie ca soțul ei să plece în Australia pentru ca ea să găsească doza de curaj pentru a se salva. Nu a spus-o nimănui, nici măcar nu le-a dat un telefon socrilor. Emmanuel era capabil de orice, mai ales de tot ce-i mai rău. Iar până se întoarce în Franța și să își dă seama că a fost părăsit, Adrien ar găsi o soluție ca să o ascundă o vreme. Avea relații peste tot, acum că era un autor cunoscut.

Văzându-și chipul reflectat în vitrine, pe strada Abbesses, Nina își spusese că trebuia să slăbească, să înceteze să mai bea în fiecare zi și să se mai îndoape cu hormoni. Și mai ales să reînceapă să deseneze. Poate și să cânte.

Între La Comelle și Paris visase privind peisajele defilând: de ce să nu se apuce din nou de muzică? Acum, că era celebru și recunoscut peste tot, Adrien i-ar scrie versurile, iar ea le-ar cânta. Și dacă ar insista puțin, ar putea și Étienne să fie împreună cu ei. Oare era cu adevărat fericit la Lyon, ca polițist? Nina ar ști să găsească vorbele potrivite pentru a-l convinge să vină lângă ea și Adrien. Să fie din nou *Trei*. Erau tineri încă, viața, cea adevărată, va începe cu o întârziere de șase ani.

La ghișeul teatrului a luat biletul rezervat telefonic cu o seară înainte, a mers pe hol în mijlocul unei mulțimi compacte.

Entuziasmată datorită mândriei și bucuriei de a fi prietena celui al cărui nume apare pe afiș. Așa gândea atunci și își amintea că nu-l mai văzuse pe Adrien din ziua când Franța câștigase Campionatul Mondial la fotbal.

Își făcea calculele: doi ani, douăzeci și șase de luni, mai exact, de când i-a intersectat privirea.

În cele douăzeci și șase de luni, privirea se schimbase. Poate că nu a lui asupra celorlalți, dar asupra ei cu siguranță. Când a văzut-o,

bărbatul mai întâi s-a înroșit. Realizând că era vorba chiar de ea. De Nina, de Nina a lui. Câțiva metri îi despărțeau.

A privit cu atenție în jurul ei, să vadă cu cine era. Étienne, ca o speranță; Emmanuel, ca o certitudine. Până la urmă, s-a convins că era singură. Dar nu s-a mișcat din loc. Nu a făcut nici un pas ca să-i iasă înainte. Nina s-a apropiat, zâmbind. S-a aruncat în brațele lui. L-a simțit cum s-a crispat.

Prea multe emoții. Pudoarea lui Adrien. Imensa lui timiditate.

S-au privit, au schimbat câteva vorbe:

– Ești bine?

– Da, sunt bine.

– Ai trac?

– Un pic.

Față de mutismul lui, de gesturile puțin forțate de parcă ar fi vrut să spună: *Nu este momentul cel mai potrivit*, privindu-i hainele prea bine croite, pantofii scumpi *Tod* și tunsoarea de lux, Nina a rostit câteva banalități fără nici o legătură cu această non-conversație, ca și cum nu avea ce căuta în locul acela perceput deodată imens și înghețat. A bâiguit ceva de genul:

– Am venit cu trenul, ți-am trimis un mesaj, mă duc să mă așez, pe curând.

S-a uitat în jurul lui, de parcă ar fi vrut să verifice dacă nu-i observa cineva sau poate căuta o persoană anume. Nina n-a știut cum să interpreteze gestul.

– Pe curând, i-a răspuns, gratificând-o cu un zâmbet complice abia schițat.

„Bietul de el, este terorizat. De aceea nu se poartă ca de obicei“, și-a spus în timp ce lua loc pe scaun.

La sfârșitul piesei s-a numărat printre primii spectatori ce s-au ridicat în picioare pentru a aplauda. Era fericită, îi plăcuse totul: interpretarea actorilor, regia, cuvintele, turnura situațiilor. Și-a spus că i-ar plăcea să revină în fiecare seară.

Își amintea că Adrien fusese la prânz la tatăl lui și că își descoperise ca picat din cer *cealaltă familie*, doi frați mai mari și o mamă-vitregă.

Adrien îi telefonase după ce a ieşit din casa lor:

– Nina, nici nu-ţi poţi imagina ce tocmai am trăit!

După zece minute de conversaţie, Emmanuel începuse să-şi piardă răbdarea. I-a făcut semne, arătând spre ceas:

– Hai odată! Nu poţi să termini conversaţia?

Aşa că şi-a închis ochii, ca să nu-şi mai vadă soţul, şi-a astupat urechea stângă cu palma. Vorbise cu Adrien mai mult de o oră. Pe urmă se certase puternic cu Emmanuel. El băuse mai mult ca de obicei pentru a-şi linişti durerea din corp. Iar ea suporta din ce în ce mai greu alcoolul. Ambii se închideau în sine. Nina transforma infernul într-un paradis fals.

Zece minute de aplauze.

Adrien avea un talent unic de narator. Modul în care retranscrisese cele câteva ore din viaţa lui era năucitor. Actorii i-au scos la scenă deschisă pe regizor şi pe autor. Aplauzele şi strigătele de *Bravo!* au reînceput. Nina a fost copleşită de emoţie, văzându-l pe Adrien printre aceşti oameni mari. S-a ajuns!

Apoi nu-şi mai aminteşte dacă a căzut cortina sau scena a fost cufundată în întuneric. A auzit doar voci şi zgomot de paşi spre ieşire. Nu era nimeni cunoscut, căruia să-i vorbească. L-a aşteptat pe Adrien într-un colţ, prefăcându-se atrasă de flyerele diverselor spectacole.

Când s-a golit holul, nu a îndrăznit să-i întrebe pe ultimii angajaţi ai teatrului unde se afla Adrien. S-a întors la Saint-Jean ca să-l aştepte. I-a trimis un al doilea SMS:

Te aştept la cafeneaua din colţ.

I-a sunat telefonul, a tresărit. O suna, în sfârşit. Urma să-i ceară să se întâlnească în una din loji, să-i prezinte actorii, costumierii, tehnicienii. Trebuia ca ea să fie acolo pentru a împărtăşi triumful împreună.

Un număr de telefon necunoscut. A răspuns, cu inima bătându-i cu putere.

– Alo?

– Tu eşti?

– Pardon?

– Nu-ți recunosc vocea.

– Sunt Nina.

– Ah, scuze, am greșit numărul. Vă rog să mă scuzați.

De ce sunt anumite greșeli mai nemiloase decât altele?

Nina s-a mușcat de limbă ca să nu plângă în fața tuturor.

După două ore și patru pahare de vin alb băute, a coborât pe jos la Madeleine, a luat din nou metroul, linia 14, să se întoarcă la Gare de Lyon. Și-a recuperat valiza bunicii de la biroul de bagaje. Trecuse de miezul nopții. Următorul tren pentru Mâcon pleca abia dimineață, la 6.30.

S-a dus pe străzile din spatele gării, a găsit un hotel fără nici o stea, a plătit 394 franci pentru o cameră simplă. Nu a reușit să adoarmă, a rememorat seara la infinit, cu telefonul în mână, așteptând un apel de la Adrien. Când, în sfârșit, a sunat telefonul, pe la ora 4 dimineață, și-a spus cu inima bătându-i cu putere și cu răsuflarea întretăiată: *Tocmai a intrat în casă, unde și-a uitat mobilul, vede mesajele mele, m-a căutat după reprezentație, își va cere iertare, îmi va cere să mă întâlnesc cu el, trebuie să fie înnebunit de îngrijorat pentru mine*.

– Alo?

Vocea lui Emmanuel. Euforic.

– Iubirea mea, abia am aterizat. Nu pot să vorbesc prea mult. Te iubesc. Mă gândesc la tine. Să fii cuminte.

Și a închis.

Până la urmă era singură pe lume. Atunci măcar să fie singură pe lume la ea acasă. Măcar să aleagă viața mai ușoară. După două ore a luat primul tren spre Mâcon. A ajuns acasă aproape de prânz. A golit valiza. Și-a aranjat lucrurile. A luat *Blanc d'Espagne* de pe etajeră ca să pună acolo ultima scrisoare, cea destinată lui Étienne.

Nu, mai bine nu. A pus *Blanc d'Espagne* pe noptieră și a desfăcut plicul...

– Visezi? o întreabă Romain.
Nina tresare, pierdută în gânduri.
– Amintiri ce ies la suprafață.
Romain dă de ea la parter. Cu o valiză deschisă pe masa de la bucătărie, cu privirea întoarsă spre exterior, ca și cum ar observa pe cineva intrând în grădină. O sărută pe gât.
– Miroși frumos.
– Miros a câine. Şi ca un accesoriu, a pisică, glumeşte ea.
– Nu, nu, ca un accesoriu, tu miroși parfumul meu.
Îi adulmecă gâtul.
– Miroși a cald, ca și cum ai fi tot timpul expusă la soare... Ador mirosul tău.
– Ce nu este în regulă cu tine?
– Totul, ironizează ea.
El face un pas înapoi, răstoarnă o cafea.
Ce face tipul ăsta frumos în bucătăria mea? se întreabă Nina. *Bucătăria mea veche, nevăruită de la primul mandat al lui François Mitterrand. Nu există așa ceva, un tip ca el în viața adevărată. Mai ales în a mea. Este o chestie pentru altele, nu pentru mine. Cele frumoase, curate și zâmbitoare. Pentru că este un cadou căzut din cer. Ca în filmele proaste. Mâine, Moş Crăciun îl va strânge grabnic în sacul lui ca să-l ofere unei alte puicuțe la anul.*
– Cred că nu mi-am mai făcut siesta de când eram la grădiniță..., spune el înghițindu-și cafea.
Se apropie de ea și o strânge în brațe. Se lasă copleșită, cu armate de furnici în pântec. Nu spune nimic, închide ochii. Îl aude șoptind:
– Nu mi-o făcut niciodată nimeni portretul... Mulțumesc.
Când Romain îi șoptește la ureche *mulțumesc*, Ninei îi vin din nou în minte cuvintele lui Simone:
– Știi, Nina: se întâmplă să credem ceva. Şi apoi să ne înșelăm.
*

I-am dat o dublură de cheie îngrijitoarei de pisici, o tânără drăguță și blândă pe nume Elisa. A înnebunit de plăcere când i-a văzut boticul lui Nicola. Şi totuși, se presupunea că

era obişnuită cu pisicile. La adăpost, fetişoare precum cea a pisoiului meu vede în fiecare zi. Dar şi animale lovite, bătrâne sau schilodite. M-a surprins reacţia ei. Probabil că sufletele sensibile nu se obişnuiesc niciodată cu nimic.

Începând de mâine va dormi la mine până mă întorc. Ştie că plec pentru o perioadă nedeterminată şi că voi fi greu de contactat. Mai ştie şi că în această călătorie mă va însoţi şi Nina.

Élisa este elevă, va da Bacalaureatul anul acesta. Merge la Şcoala Gimnazială Georges-Perec, unde director este tipul cuplat cu Nina. În fine, aşa îmi imaginez eu: că sunt împreună. Se numeşte R. Grimaldi, al cărui nume l-am văzut scris cu cerneală neagră pe cutia poştală a casei unde am văzut-o intrând săptămâna trecută. Nu dai buzna aşa la cineva acasă, la ora 23. Mai ales că m-am informat şi eu. Tipul trăieşte singur. Se numeşte Romain Grimaldi şi, după informaţiile unui coleg de la ziar, ar fi fost exclus din Marnes-la-Coquette pentru o chestiune legată de moravuri. O elevă minoră ar fi depus plângere pentru hărţuire. Dar, cum nimeni nu a putut dovedi nimic, a fost mutat şi nu dat afară. Transferat aici, la ţărănoi, departe de oraş. La ţară, să se mulţumească doar cu atât. Cu atât mai mult când există un liceu nou-nouţ.

Oare Nina are darul de a-i atrage pe psihopaţi?

Am întrebat-o pe Élisa cum i se părea directorul. A părut surprinsă de întrebarea mea.

– Simpatic, mi-a răspuns.

Doar atât. Atunci am insistat:

– În ce sens simpatic?

– Simpatic în sensul bun. Cred că toată lumea îl iubeşte la şcoală. În plus, este un tip frumos.

Mi s-a oprit răsuflarea. Sunt geloasă. Tot ce o atinge pe Nina mă face o fiinţă răutăcioasă şi stupidă.

Élisa m-a întrebat cu ce mă ocupam. I-am explicat că traduc şi că ocazional sunt jurnalistă.

– Traduceți din ce limbă?
– Din engleză.
– Este bine... Iar 15 euro pe zi vă ajung? m-a întrebat.
– Da, perfect.
– Când voi începe școala la jumătatea lunii ianuarie, îmi voi aduce aici seara gustările. Aveți un cuptor cu microunde?
– Da.
– Aș putea să vă pun o ultimă întrebare?
– Da, bineînțeles.
– Este alegerea dumneavoastră să fiți singură de Crăciun?
– O alegere total asumată.
– Bine. Dacă doriți, puteți veni să mâncați acasă în seara aceasta. Mama face o supă cu ceapă pentru toți vecinii.
– Drăguț din partea ta, dar vreau să mă culc devreme.
O fată care mă invită în ziua de Crăciun la ea fără să mă cunoască se va ocupa cum se cuvine de pisica mea.
În timp ce-mi închid poșeta, îmi zic că trebuie de asemenea să anunț și la ziar. Sunt obligată să fiu de serviciu până pe 2 ianuarie, când se întoarce din concediu ziaristul pe care-l înlocuiesc. Voi minți. Să le spun că trebuie să mă operez de urgență. Caz de forță majoră.

Nu am auzit-o când a intrat în casa mea. Nici zgomotul motorului, nici ușa de la intrare. Louise mă strânge în brațe pe la spate. I-aș recunoaște mirosul dintr-o mie. Și răsuflarea din dreptul gâtului meu.
– Crăciun Fericit!
– Totul este bine?
– Fratele meu va muri.
– Știi că vom pleca toți trei mâine?
– Da.
– Vrei să bei ceva?
– Da.
– Rămâi aici peste noapte?
– Nu. Prefer să fiu acasă mâine-dimineață când Marie-Castille va descoperi că Étienne a

plecat. Pe urmă, va trebui să mă ocup şi de părinţii mei... Biata maică-mea!

– Le vei spune adevărul?

– Da. Nu am chef să mă înconjor de minciuni. Şi pentru Valentin va fi mai bine aşa, mai clar de la început.

*

Este pe portbagaj, iar tatăl lui pedalează repede. Copilul se ţine de tricoul părintelui, cel din bumbac alb cu efigia lui Jim Morrison, purtat ani întregi. Spatele tatălui, părul în vânt. Prima amintire a lui. A omului înalt, puternic şi frumos. Eroul lui. Cel care-l protejează, nu îl ceartă niciodată, îi zâmbeşte mereu. Valentin ţipă din răsputeri:

– Astăzi am cinci ani!

Iar tatăl pedalează, izbucnind în râs, inventând denivelări pe drum şi urlând:

– La mulţi ani, fiule!

Sunt cu toţii în vacanţă. Pe un drum mărginit de pini, pe insula Porquerolles. Câteodată, frânturi de mare, jucându-se de-a v-aţi ascunselea printre copaci. Pe urmă ajung pe o plajă. Ca un golfuleţ lipsit de culoare, apa şi-a pierdut albastrul, este transparentă. Coboară pe un drum de nisip alb, îşi aruncă prosoapele şi aleargă în apă.

Tatăl lui, cu pielea bronzată. Bărbatul admirat de femei. Băiatul îşi dă seama foarte devreme de frumuseţea deosebită a părintelui, că tatăl nu seamănă cu majoritatea muritorilor de rând. Toţi oamenii îi repetă:

– Semeni cu taică-tău ca două picături de apă.

„Aşa că, mai târziu, voi fi ca el." Valentin a crescut în acest spirit, spunându-şi mereu:

– Mai târziu voi fi ca tata. Voi face totul ca el.

Dar nu se poate face totul identic. Pentru că el este el, iar eu sunt eu.

Iată dovada.

Este ora 18.

Sunt aşezaţi ambii faţă în faţă în camera lui Valentin, pregătită pentru atunci când vine să doarmă la bunici. Un pat aşezat la mezanin.

– De ce nu vrei să urmezi tratamentele? întreabă adolescentul fixându-şi vârful adidaşilor. Suntem în anul 2017, nu în Evul Mediu.

Étienne se întreabă în acest moment de ce mai vii pe lume ca să-ţi sfârşeşti viaţa astfel? Este o pedeapsă? Este pe cale să trăiască clipa aceasta de coşmar pentru că i-a dat papucii lui Clotilde acum douăzeci şi trei de ani? Că a înotat până la mal spunându-i că era o ţicnită?

În ziua de Crăciun i-a spus fiului:

– Trebuie să-ţi spun ceva: sunt bolnav, dar ştii deja. Şi sunt boli fără leac.

– Nu se poate aşa ceva, răspunde Valentin, gata să izbucnească în plâns, cu pumnii strânşi.

– Ba da, dragul meu, se poate.

Étienne ia mâinile fiului în ale sale. Adolescentul se lasă cuprins, muşcându-şi buzele. Îi place pielea tatălui. Se întreabă în această clipă dacă mai târziu va avea o barbă aspră şi blondă ca a lui. Cea lăsată să crească în toate zilele de concediu.

– Mătuşica a spus că nu vrei să te duci la spital, că nu poţi.

– Mătuşica se înşală... Nu vreau să te hrănesc cu iluzii.

– Te voi mai vedea vreodată?

Étienne ar vrea să mintă, să-şi liniştească fiul, dar de ce ar face-o? S-au întâlnit ca să-şi spună adevărul. Étienne nu are încredere în adevăr. Câteodată, i se pare că este tare alunecos. Conţine mai multe căi, nuanţe, drumuri. Nu este aşa de simplu cum pare. Datorită meseriei, ştie câte ceva. Dar aici, acum, i-l datorează fiului său.

– Astăzi mă vezi aşa cum sunt. Dar când boala mă va doborî, eu... nu vreau... Vreau să plec înainte. Este foarte important pentru tine. Mult mai important pentru tine decât pentru mine.

– Te vei sinucide?

Întrebarea este atât de brutală încât Étienne are un moment de ezitare.

– Nu ştiu... Nu. Nu. Nu mă voi omorî. Mătuşica mi-a dat medicamente ca să nu mai sufăr.

– Ţi-e frică de moarte?

– Nu. Mi-e teamă pentru tine. Că te las singur... Dar mama este extraordinară. Cu o mamă ca a ta, nu vei fi niciodată singur. Mă înţelegi, Valentin? Niciodată.

– Atunci, de ce pleci fără să-i spui nimic?

Étienne nu răspunde. Lasă privirea în jos. Pe urmă ridică ochii spre cei ai fiului. Cei doi se fixează unul pe altul din priviri, se înţeleg. Întotdeauna s-au înţeles.

– I-am compus o scrisoare pentru a-i explica totul... Va fi greu pentru ea, dar sunt convins că până la urmă va înţelege.

– Pleci singur?

– Cu Nina. Şi cu persoana pe care abia ai văzut-o la adăpost.

– De ce nu pleci cu mama şi cu mine?

– Pentru că este mai simplu. Mai simplu pentru mine. Mai simplu pentru voi.

Din nou, un moment lung de linişte se instalează între ei. La parter, în salon, vocile stinse ale membrilor familiei, în timp ce joacă tarot.

Valentin a continuat discuţia, într-un final.

– Nu voi spune nimic.

– Te voi suna des. Mă voi descurca într-un fel să te aud în fiecare seară. Când vei fi singur în camera ta. Jur. Ţi-o jur, ai înţeles? Cu numere ascunse, numere de mobil pe care nu le ştii, iar tu vei răspunde la toate apelurile, da?

– Unde pleci?

– Încă nu ştiu. Ne vom hotărî pe drum... Nu vreau să simţi miros de spital pe mine... de medicamente... Pute.

Îşi strânge fiul în braţe.

– Vreau să păstrezi mirosul tatălui tău, amintirea omului care te iubeşte. Nu a unui bolnav.

67

10 august 1994

Étienne,

Prima dată când te-am văzut, am știut că tu vei fi al meu.

Am știut-o sau am dorit-o.

Să știi sau să vrei, care-i diferența? Rezultatul este același: suntem împreună.

Nu mi-aș fi imaginat niciodată că mă vei face să sufăr atât de mult. Și chiar dacă aș fi știut-o, tot aș fi mers direct în pat cu tine.

Am citit într-o revistă că pe cât de frecvent te face iubitul tău să ai orgasm, pe atât suferi când nu este lângă tine. Impozitul pe sex se plătește foarte scump.

Este atât de ușor să se topească fetele după tine, încât îmi vine să-mi dau palme pentru prostia mea. Ești aventurierul tipic. Zâmbetul tău, un prim motiv pentru a topi pe cineva, iar restul vine de la sine. Așa de ușor…

Ce idioată am fost. Proasta satului, cum spunea bunica.

Fiindcă am muncit toată luna iulie nu am avut răgazul necesar să mă gândesc prea mult la tine după ce ai plecat în vacanță. Iar pentru bacșișuri, Pizzeria din Port este ideală.

Mi-am umplut pușculița de lacrimi și de gologani, în fiecare seară după ce m-am întors acasă.

Urcam în camera mea alergând, să văd dacă nu aveam pe birou o scrisoare sau o carte poștală.

Nici o veste de la tine din ziua în care ai plecat, pe 15 iulie. Înainte de a pleca, te-am simțit distant cu mine, dar am crezut că era pentru că ne despărțeam pe întreaga perioadă a vacanței. Îmi spuneam că erai foarte supărat că trebuie să mă lași singură.

Aşa că în weekendul trecut am plecat la Fréjus să mă întâlnesc cu o prietenă. Nu am stat la ea prea mult timp, dar cele câteva ore petrecut în Sud au fost foarte instructive.

Între Fréjus – Saint-Raphaël, abia dacă sunt trei kilometri. Iar eu ştiam numele plajei unde lenevești de pe vremea când erai un puști. Mi-am zis că este un minunat prilej să ne vedem. Să-ţi fac o surpriză. Să te văd. Şi te-am văzut. În fine, pentru asta ar fi trebuit să o dau la o parte din calea ochilor mei pe fata lungită pe tine. Nu ştiam că a doua ta meserie este să fii prosop de plajă pentru blondele zburdalnice. M-am simţit umilită când te-am văzut pipăind-o. Mi-am scuipat chiar hotdogul într-o pubelă. Iubirea este dură. Greu de încasat o aşa lovitură. Gelozia poate cu adevărat să te facă să explodezi, crede-mă! Am rămas multă vreme uitându-mă la voi, fără să mă pot clinti din loc. Mai rău decât un coşmar când poţi urla, când ştii că eşti acolo şi nu reuşeşti să te trezeşti. M-am gândit să-ţi crăp ochii pe loc, dar, văzând în ce stare eram, am făcut stânga-mprejur.

Ce ticălos eşti!

Ce prefăcut!

Aveam dubii mari, simţeam că pretextul tău cu turul cu vaporul în jurul Corsicăi era o păcăleală.

M-am întors aseară în La Comelle.

Am intrat pe brânci în casă, cu ochii înroşiţi de plâns.

În această dimineaţă, mai multe întrebări nu-mi dau pace: Îmi vei da papucii când te vei întoarce? Mă vei privi în ochi? Mă vei părăsi prin telefon? Sau poate că te vei preface că nu s-a întâmplat nimic până la prima zi de şcoală la universitate, dat fiind faptul că vei pleca la Paris, iar eu la Dijon.

Doar să nu vin eu să-ţi dau planurile peste cap.

Înainte de a lua o decizie, am câteva lucruri să-ţi spun. Ceva ce te va face să analizezi bine dacă o vei mai face sau nu.

Am împlinit 18 ani pe data de 18 iulie. Am aşteptat să mă suni, să-mi urezi „La mulţi ani".

Am aprins chiar şi o lumânare pentru a cere Sfintei Fecioare Maria un semn de la tine. Eu, o atee... Vezi deci în ce hal am ajuns.

Da, în ce hal.

Nu contează că am 18 ani. Asta e, sunt majoră. Pot să fac tot ce vreau, chiar dacă nu am aşteptat să împlinesc această vârstă pentru a face tot ce-mi pofteşte inima, iubirea mea. Prima dată când te-am văzut, am ştiut că vei fi al meu.

Să ne întoarcem la data de 25 mai, anul trecut. Când ai fost cu mine la spital. De fapt, ai fost cu mine este prea mult spus. Să spunem că m-ai lăsat în faţa uşilor de la Urgenţă. Ca pe un colet lăsat din laşitate pe covorul de la intrare. Pentru că, spuneai tu, nu suporţi mirosul de spital, leşini numai dacă simţi mirosul de eter în aer. Aşa că ai intrat într-un bistrou, aflat în faţa spitalului, ai băut cea mai proastă cafea din lume şi m-ai aşteptat.

Lăsându-mă singură.

Să mă duc singură la recepţie. Să urc cu liftul la etajul al treilea, la obstetrică. Tot singură. Sala de aşteptare. Doar eu. Să mă întind pe pat, singură. Să nu mă ţină nimeni de mână.

Mi-au pus doar trei întrebări: Aţi mâncat ceva astăzi? Aveţi card de sănătate? Sunteţi singură?

– Nu, prietenul meu mă aşteaptă în faţa spitalului.

Cât timp mă va aştepta prietenul meu? m-am întrebat. Astăzi este aici, dar mâine?

Câteva ore mai târziu, când am ieşit, m-ai văzut că am împins uşa cafenelei şi te-ai schimbat la faţă. Un amestec de ruşine şi de uşurare în ochii tăi frumoşi, albaştri.

Se terminase. Puteai să îţi reiei viaţa normală.

Să-ţi iei examenul de Bacalaureat.

Să treci la următoarea. Next.

Eu mă simţeam rău din cauza mirosurilor, un amestec de vin de proastă calitate şi nori de fum de ţigară.

Stări de greaţă.

Se spune că imediat ce avortezi, trec şi stările de greaţă. Dar nu voi afla acest lucru niciodată.

Pentru că, de fapt, am plecat din salon înainte de a veni cineva la mine. Am pierdut vremea două ore la cafeneaua spitalului, te-am urmărit de la fereastră cum mănânci un sendviş şi bei mai multe beri, aşteptându-mă. Ca în pauza unui meci de fotbal.

Pe urmă am urcat împreună pe motocicleta ta, m-am prins bine de tine şi am închis ochii.

Mi-am văzut viaţa derulându-se. Inclusiv cea viitoare, cu bebeluşul nostru.

Ţi-am cerut să rămâi cu mine în seara aceea, spunându-ţi că eram obosită. Nu ai avut curajul de a mă refuza. Ai sunat-o pe Nina Beau, te-am auzit cum îi spuneai o minciună, pentru că trebuia să vă întâlniţi ca să recapitulaţi materia, apoi ai dormit la mine. Cu spatele lipit de mine. În noaptea aceea am adorat să port secretul în pântecul meu. Eram singura care ştia că vom avea un copil.

Hasta la vista,

Clotilde

*

Octombrie 2000

În ziua când a citit cuvintele lui Clotilde, Nina a ştiut că nu va mai deschide niciodată vreo scrisoare ce nu îi era adresată.

Până atunci ar trebui să o ducă la Poliţie? Păi, Étienne era el însuşi poliţist. Şi poate că i-ar crea probleme. Să o distrugă, pur şi simplu?

Nu. Imposibil ca Étienne să nu ştie de ea.

Nina şi-a întrebat cu voce tare bunicul din ceruri:

– Buni, ce să fac?

Să o bage în cutia de scrisori a lui Marie-Laure şi a lui Marc din La Comelle? La fel ca şi pe toate celelalte scrisori? Sau să i-o dea direct

lui Etienne la Lyon? Ştia oare despre Clotilde că era încă însărcinată? Că a jucat la cacealma cartea avortului? O văzuse sau nu în noaptea dispariţiei?

Nina era aşezată lângă Clotilde şi Étienne când şi-au dat întâlnire pe 17 august, pe malul lacului. Când Clotilde s-a ridicat pentru a pleca de la casa familiei Beaulieu, unde avusese loc pomana de după înmormântare, Étienne îi spusese:

– Mai rămân puţin cu Nina, dar ne vedem în seara asta, da?

– Bine. Ne întâlnim la lac sub copacul nostru.

Şi s-a aplecat ca să-l sărute. El i-a răspuns sărutului fugar, pe buze.

– Pe diseară, i-a şoptit.

Nina îşi amintea, pentru că, atunci când Clotilde pronunţase cuvintele *sub copacul nostru*, i-a venit în minte pomul din grădina bunicului.

Iarăşi aceeaşi întrebare fără nici un răspuns: de ce bunicul a avut accidentul chiar în ziua când trebuia să ducă această scrisoare? Ca să nu ajungă niciodată la destinatar? Cine juca la loteria vieţii lor? Ce Dumnezeu sau ce destin îşi permitea să o facă? O farsă atât de sinistră?

Ce se întâmplase cu Clotilde? Étienne avea un copil undeva în cei şase ani? De ce a reacţionat aşa Clotilde? Cum să faci aşa ceva unui bărbat doar pentru a-l păstra? Étienne spunea mereu că folosea prezervativul. Repeta că făcea parte dintr-o generaţie crescută *cu prezervativ pe sculă*. Nina ura să îl audă că vorbea aşa urât.

– Étienne, eşti vulgar!

– Adevărul este vulgar, îi răspundea când avea un pahar la bord.

Este adevărat că trăiau cu teama de SIDA chiar de la naştere. Toate reclamele, afişele, le cereau să folosească prezervativul.

SIDA nu ajunge la mine. Aveau toţi treisprezece ani atunci când campaniile de sensibilizare începuseră la televizor şi rulau continuu. Dacă până şi în ministere bătrânii vorbeau de sexualitatea tinerilor înseamnă că

era ceva grav. In fond, Etienne avea dreptate: făceau parte dintr-o generație care făcea sex protejat.

După ce a citit scrisoarea, din instinct, Nina se gândise să-l sune pe Adrien, ca să-i ceară sfatul.

Incredibil, după figura pe care i-o făcuse la Paris.

Încă mai avea un gust amar. Un amestec de deziluzii, un sentiment de abandon și de umilință.

Valuri de suferință se agitau înlăuntrul ei, lacrimile îi curgeau fără încetare. Nina se gândise chiar să se lase pradă morții. În trenul care o aducea de la Paris. Voia să se lungească în pat și să-și dea întâlnire cu bunicul, cu Joséphine, Joe Dassin, cu Paola și pisicile ei. Până când a descoperit această ultimă scrisoare către Étienne.

Un electroșoc.

Trei săptămâni de când a deschis-o. O citise și o recitise fără să știe ce se facă.

Și nici până acum habar n-avea cum să procedeze.

Adrien nu a mai sunat-o. Nici a doua, nici a treia zi. Nici în săptămâna de după popasul ei parizian. Valiza bunicii își reluase vechiul obicei, alăturându-se celorlalte în dressing.

Când Emmanuel se întorsese din Australia, la două săptămâni de la premiera piesei *Des enfants en commun*, Adrien tot nu telefonase. Nici măcar un singur cuvânt, o carte poștală, de mulțumire pentru că venise la spectacol.

Nici măcar.

*

Adrien are o întâlnire cu Étienne. Cel din urmă i-a trimis un SMS:

Sunt în trecere prin Paris, trebuie să ne vedem.

Adrien a citit mesajul de mai multe ori înainte de a răspunde:

OK. Braseria La Lorraine, Piața Ternes, ora 20?

Bine.

Adrien se întreabă ce-o fi însemnând *trebuie*. Ultima dată când s-a întâlnit cu Étienne era de Revelionul anului 2000. În după-amiaza zilei de 31 decembrie, s-a întâlnit cu Louise, cu Étienne și cu vreo douăzeci de prieteni, studenți la medicină, polițiști la început de drum și foști colegi de liceu. Marie-Laure și Marc Beaulieu plecaseră să petreacă Revelionul în altă parte, iar Nina le-a tras clapa în ultimul moment. Au petrecut două zile excelente. La meniu, somon afumat cu pesmeți Heudebert pentru că *am uitat să cumpărăm pâine pentru sendviș*, pizza, platouri cu scoici și mazăre la conservă, sticle de băutură, dans, muzică, *Tu m'oublieras* de Larusso, repetat la infinit, filme seriale, jocuri video și pauze de siestă. Ca niște adolescenți pe care părinții i-au lăsat singuri acasă. Adrien, atât de indiferent la tot ce se întâmpla în La Comelle, acceptase să vină la insistențele lui Louise și s-a simțit bine: nu mai era nevoit să se prefacă și nici să caute cuvintele potrivite pentru a plăcea unei adunări elitiste. Două zile de lenevеală în papuci de casă, mâncând orice și oricând.

Pe 1 ianuarie dimineața, când să se ducă la culcare, din reflex sau din obișnuință, atunci când se întorcea în La Comelle, Adrien s-a dus acasă, la mama lui, ca să se lungească în patul lui. Louise a venit și ea câteva minute mai târziu dintr-una din camerele de oaspeți. Pe 2 ianuarie l-a adus la gară, pentru a se întoarce la Paris. De atunci, nu i-a mai revăzut tot anul nici pe Étienne și nici pe Louise, deși este jumătatea lunii octombrie deja.

Adrien ajunge primul la întâlnire. Își observă chipul reflectat. Încă mai este surprins de imaginea lui în oglinzi. Poartă un palton albastru, bine croit. Nu-i mai este teamă să intre undeva și să anunțe calm, cu vocea convingătoare:

– Bună seara, am rezervat o masă pe numele Bobin. Am sosit mai devreme.

– Vă rog să veniți după mine, i-a răspuns fata de la recepție, o rusoaică drăguță, semănând puțin cu Julia Roberts.

Adrien a rezervat locurile la salonul pentru fumători, ca să fie de folos pentru Étienne. Este pentru prima dată când se întâlnesc doar ei doi într-un restaurant. De obicei, Adrien servește cina în cartierul lui. Are locurile lui obișnuite. Dar și-a spus că Étienne s-ar simți mai în largul lui în această braserie cu fructe de mare.

– Vreți să beți ceva?

– O apă minerală Chateldon, vă rog.

Până la venirea lui Étienne, Adrien se întreabă în treacăt dacă prietenul lui a citit *Blanc d'Espagne* ori vreuna dintre piesele lui. Dar oare Étienne a citit vreodată o carte? Da, cu siguranță, pentru concursurile lui. Dar nu romane sau, și mai puțin probabil, piese de teatru.

Iar aici, din cauza acestei întâlniri, Adrien o revede pe Nina, ca pe o amintire rușinoasă, la *Théâtre des Abbesses*, căutându-l prin mulțime.

A primit mesajele ei de după reprezentație. Le-a șters imediat ca un soț surprins de mesajele unei amante prea insistente. În seara aceea programase să meargă la cină cu regizorul piesei, Fabien Désérable, cu actori și câțiva jurnaliști aleși pe sprânceană. Teatrul închiriase un salon la Café de la Paix. Adrien și-a spus că o va suna pe Nina a doua zi, de dimineață. Când totul se va termina. Nu poți veni așa, fără să anunți măcar. Muncise din greu ca să ajungă aici. Odată cu premiera respectivă, își juca și viitorul. Îi părea de neconceput să-și prezinte fosta viață celei noi. A doua zi de dimineață, copleșit de rușine, și-a promis că o va suna mai târziu, în cursul zilei. Pe urmă, săptămâna viitoare. Apoi că va aștepta ziua ei de naștere. Dar anul trecut, pe 2 august, liniștea lui devenise atât de asurzitoare încât nu a putut apăsa pe butonul telefonului ca să poată vorbi. Își alungă imediat gândul, ridică mâna și comandă o cupă de șampanie.

Refuză orice amintire legată de privirea Ninei asupra lui, o privire ce căuta să-l găsească, în spatele măștii de răceală și vanitate, pe tânărul pe care-l iubise, aproape ca pe un frate.

Étienne împinge ușa. Adrien îl și uitase, așa de ocupat era să bage sub covor praful trecutului.

Étienne a ajuns la timp. Adrien îl observă de la distanță. Nu-i face semn. Ceea ce îi lasă timp să-l analizeze din cap până în picioare. Geacă de piele, blugi, adidași. Tabloul complet al polițistului. Fiecare cu imaginea lui, el cu cea a autorului de succes. Haine sobre, șic, ținută serioasă în orice circumstanță.

Étienne este de o frumusețe de-ți taie răsuflarea. A slăbit. Cearcăne, fața scobită și barbă nerasă de două zile. Părul îi este puțin mai închis la culoare. Toate privirile clienților de la mese se mută în direcția ochilor lui albaștri, frumoși, către alura lui sportivă și tinerească.

Étienne i se adresează Juliei Roberts de la pupitru, fata pare chiar că roșește și zâmbește tâmp.

„Nu voi reuși niciodată să fac pe cineva să roșească așa cum face el", se gândește Adrien.

Tânăra îi arată masa, Étienne se întoarce și, când îl vede pe Adrien, îi zâmbește. Adrien se ridică, se îmbrățișează. Obrajii lui Étienne sunt reci și înțepători. Are un parfum obsedant, un amestec de vetiver, condimente și citrice. Adrien își ascunde tulburarea.

– Ești bine? îl întreabă Étienne în timp ce își scoate geaca și își aprinde o țigară.

– Da.

– Așa deci, îți merge bine. Am citit chiar săptămâna trecută un articol despre una din piesele tale.

– A, da? Care din ele?

Étienne ridică din umeri. Nu-și amintește. Adrien îi zâmbește. Nu are chef să vorbească despre munca lui cu el.

– Ce mai face sora ta?

– Învață ca nebuna. Facultatea de medicină este grea rău.

– Şi tu?
– Îmi place ceea ce fac. Percheziţii, anchete, maşina, nu mă plictisesc. Cu excepţia hârtiilor administrative.
Un ospătar vine să-l întrebe pe Étienne ce ar dori de băut.
– Whisky fără gheaţă, vă rog.
– Şi pentru mine încă o cupă de şampanie.
Se uită ambii în meniu. Adrien comandă limbă-de-mare cu legume proaspete, Étienne un foitaj cu carne şi cartofi prăjiţi, plus salată verde.
– Vrei scoici, creveţi sau fructe de mare pentru început? Un mic platou? întreabă Adrien, înveselit de cele două cupe de şampanie băute pe nerăsuflate.
– Nu, mulţumesc.
Adrien îşi dă seama din refuzul lui Étienne că nu are chef să stea prea mult acolo. Încă din copilărie se îndoapă cu fructe de mare. La Saint-Raphaël şi la ultimul Revelion, între două bucăţi de tort nu a vrut altceva să mănânce decât aşa ceva.
– Vrei un vin?
– Un pahar de vin roşu merge cu foitajul meu. Te las să alegi pentru mine, pare că te pricepi acum. Te-ai ajuns, ce mai!
Adrien nu răspunde. I se pare o urmă de ironie în vocea lui Étienne.
– Să scrii chestiile astea îţi aduce mulţi gologani?
– Depinde... Romanul mi-a schimbat viaţa cu adevărat.
Étienne ridică din sprâncene în timp ce pune unt pe o felie de pâine caldă.
– Ce roman?
– *Blanc d'Espagne*.
Étienne se opreşte puţin. Se uită cu atenţie la prietenul lui. Adrien vede în privirea lui că a auzit deja vorbindu-se de volum. Că titlul îi spune vag ceva. Dar ce anume? Când? Unde a mai auzit? Caută printre amintiri, dar nu pare să găsească.
Adrien nu ştie de ce i-a mărturisit că el este autorul cărţii devenite celebre. Nici măcar

mamei sale nu i-a spus. Până astăzi, doar Fabien Désérable și Louise mai știu secretul.

Adrien zâmbește, spunându-și că până mâine Étienne va uita până și numele romanului, nu doar subiectul. Și cum numele trecut pe copertă este Sasha Lorent, nu va putea face legătura. Îl va întreba din când în când:

– Cum ai zis că se numește cărțulia aia care ți-a adus ceva gologani?

Sau o va întreba pe Louise, dar ea se va preface foarte mirată. Nu-l va trăda niciodată.

Adrien pune întrebarea care îi stă pe buze de când Étienne a intrat în braserie:

– Ce anume te aduce la Paris?

– Am venit să te văd, îi spune între două pahare de whisky.

– Să mă vezi?

– Mda. Am nevoie de tine.

– De mine?

– Clotilde...

– Sunt noutăți?

– Nu încă. Dar vor fi.

– ...

– Sunt pe cale să-și dea seama că depoziția martorului nu mai este valabilă.

– Ce depoziție?

– A bătrânei care ar fi văzut-o pe Clotilde la gară, în noaptea dispariției... Dintr-odată, mă vor bănui pe mine.

– Cu ce te pot ajuta?

– Trebuie să spui că ai fost cu mine... Mai întâi la lac, apoi la Nina.

– Eu am fost la Nina, cu ea. Tu ai venit mai târziu, seara.

– Știu.

– Îmi ceri să mint?

– Da.

– Va minți și Nina? întreabă Adrien.

– De când s-a măritat, Nina este drogată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Și va spune ce îi voi cere eu. În orice caz, trebuie să o dăm deoparte. În seara aceea, era la familia Damamme.

– Nu chiar, precizează Adrien. În seara aceea, a fost cu mine la ea acasă, în fine la

bunicul ei. Am fost amândoi. A plecat înainte să vii tu.

Adrien vede că Étienne este contrariat, la fel ca în copilărie, când nu obținea ce-și dorea. Un lucru imperceptibil pentru cine nu-l cunoştea. O umbră în privire, un rid apărut pe frunte, buza superioară zbătându-i-se insesizabil.

„Parcă ar fi cele trei instrumente ale discordiei care se acordează", se gândeşte Adrien.

– Dar nu o ştie nimeni, obiectează Étienne, enervat. Să nu o amestecăm pe Nina în povestea asta.

Adrien nu mai spune nimic. Desface peștele din farfurie.

– Am văzut-o pe Nina ieri, spune Étienne.

Adrien ridică privirea.

– Unde?

– La Lyon. A făcut un drum dus-întors în aceeași zi ca să-mi aducă o scrisoare.

– Ce scrisoare?

– O scrisoare veche de-ale lui Clotilde... Ştiai că în copilărie scotocea în geanta de poştaş a bunicului?

– Da. Însă nu văd legătura.

– Dar eu o văd. Sunt polițist.

– Vrei să o arestezi? îl ironizează Adrien.

– Mi-a povestit ce s-a întâmplat la *Théâtre des Abbesses*... Cum nu ai băgat-o în seamă.

Adrien roșește și rămâne tăcut.

– Ştii ce-mi place cel mai mult în meseria mea de polițist?

– Cătuşele?

Étienne zâmbeşte straniu la răspunsul lui Adrien.

– Să joc în spectacolul arestării. Am devenit un actor fără de pereche. Până și Belmondo ar avea ceva de învățat de la mine. Cum să fii rău, amabil, ipocrit, idiot, credul... Cunosc toate registrele. Aş putea intra fără nici o problemă la Academia de Teatru și Film.

– Atunci, o să te angajez pentru a juca în piesele mele.

Étienne chicoteşte.

– Tu *chiar* crezi, Adrien, că nu am citit *Blanc d'Espagne*? *Chiar* crezi că sor'-mea nu mi-a spus nimic? Când a ieşit romanul tău, am simțit că ceva se petrece... Și sunt primul la tras de limbă pe cineva. În acest caz, pe sor'-mea.

Lui Adrien i-a înghețat sângele în vine. Îi venea să intre în pământ. Se simţea de parcă ar fi fost dezbrăcat, pe scena unei sărbători câmpenești, în ochii tuturor, iar Étienne chema mulțimea: *Apropiaţi-vă, doamnelor şi domnilor, veniţi să vedeţi cine este cu adevărat Adrien Bobin! Veniţi să-l admiraţi pe prostul proştilor!*

– L-ai citit? şopteşte Adrien.

– Da, răspunde Étienne muşcând din felia de pâine fără să-l scape din ochi.

Adrien primeşte din plin lovitura.

– Și i-ai spus Ninei?

– Da. I-am transmis ieri informația când mi-a povestit ce figură urâtă i-ai făcut. Cum îţi căutam circumstanţe atenuante, i-am vorbit despre cartea ta.

– Ce-a spus? întreabă Adrien.

– Că romanul tău era pe noptiera ei de multă vreme, dar că nu l-a citit.

Adrien rămâne ca o stană de piatră. Un coşmar. Ar fi vrut să se trezească la el acasă, întins pe canapea. Să-i spună cineva că tot ceea ce tocmai a trăit este fals, fructul imaginației sale prea bogate.

– Ştiu ce crezi. Că nu citesc. Că sunt un tâmpit. Dar te înşeli, prietene. Am citit tot ce ai scris. Iar articolul de săptămâna trecută vorbea despre ultima ta piesă, *Des enfants en commun*.

Étienne tace şi pare că savurează ce i-a mai rămas din cină. Adrien îl observă, îi este rău, străbătut de fiori reci. „El este în rahat cu povestea despre Clotilde şi mă acuză pe mine."

– Ce vrei, Étienne? îl întreabă într-un sfârşit.

– Să fii alibiul meu. Să spui că erai cu mine pe malul Lacului din Pădure pe data de 17 august 1994, că ai aşteptat-o pe Clotilde împreună cu mine și că am mers apoi împreună la Nina...

– Şi nu îi va părea nimănui ciudat că nu am spus nimic în toată această perioadă?

– Nu, pentru că înainte nimeni nu se gândea că aş putea avea vreo legătură cu dispariţia.

– I-ai făcut vreun rău lui Clotilde?

– Nu. Jur...

– De ce te-aş crede?

Étienne lasă un moment de linişte înainte de a continua:

– Cred că am văzut ceva în noaptea aceea.

– Ce anume?

– O maşină scufundându-se în lac.

Étienne ridică mâna şi comandă un alt pahar de vin.

– Ce maşină? insistă Adrien.

– Habar n-am. O vechitură roşie. Cred că era roşie. Dar n-are nici o legătură cu depoziţia ta. Tu vei spune doar că erai cu mine.

– Şi dacă refuz?

– De ce ai refuza?

– Pentru falsă mărturie.

– Ar fi pe jumătate doar. Îţi amintesc că am terminat noaptea împreună... Bine, eram tineri şi toată lumea se giugiulea, dar...

Adrien se ridică. Étienne îl ţine de mână. O mână fermă. Aproape de două ori mai mare ca a lui, strivindu-i degetele. Ochii săi albaştri nu mai sunt la fel. Două umbre întunecate îi acoperă. Buza superioară nu-i mai tremură. Étienne a trecut de la enervare la determinare.

– Aşază-te. Nu am terminat. Îţi aminteşti când Nina îmi spunea: *Nu se ştie niciodată?*

– Despre ce vorbeşti? întreabă Adrien transpirat, gata să izbucnească în lacrimi.

– Copiam lucrările voastre de control, temele voastre, iar ea insista să înţeleg ce scriam. Spunea: *Nu se ştie niciodată*. Iar eu o întrebam: *Ce nu se ştie niciodată?* Îmi răspundea mereu la fel: *Nu se ştie niciodată*. Nina avea dreptate. Îi datorez totul. Pentru că până la urmă am făcut ce mi-a spus. Să înţeleg ce scoatem de la voi.

– ...

Etienne îi slăbește mâna lui Adrien și se mai îmblânzește.

– Putem să mergem la tine împreună, dacă vrei.

– ...

– Îmi închipui că ai un apartament foarte frumos. La fel ca țoalele de pe tine.

– ...

– Ne-am putea juca de-a băieţeii dacă ai chef.

Adrien îi azvârle apa din pahar fix în față și regretă imediat.

– O iubesc pe sora ta.

– Păcat! răspunde Étienne ștergându-se pe față cu un șervețel. Nu m-aș fi enervat, aș fi știut să fiu recunoscător... Vrei un desert?

Adrien este incapabil să mai scoată vreun cuvânt. Să mai facă un gest.

– Am făcut o prostie, continuă Étienne. Acum o lună m-am întâlnit cu martora... și am dat totul peste cap. I-am făcut pe polițiștii din La Comelle să se îndoiască de martoră și că nu pe Clotilde a văzut-o bătrâna pe acel peron al gării.

– De ce? abia reușește să articuleze Adrien.

– Pentru că a confundat-o cu o altă fată.

– De unde știi? O omorâseși tu deja?

Étienne ridică umerii, ca și cum ar fi vrut să spună: *Termină cu prostiile.*

– Ceva legat de cusut. De o mașină de cusut, mai exact.

– O iei razna, Étienne. Spui prostii.

– Ba te contrazic imediat. Dintre noi doi, tu ești nebunul, nu eu.

Adrien o încasează din plin. I-ar sparge figura lui Étienne. Acum, aici. Simte valuri de ură țâșnind la suprafață. Problema Py care iese la suprafață.

– Nu mai vreau să te văd vreodată.

– Nici eu. Dar, înainte de a pune semnul crucii deasupra mea, ai fi drăguț să te duci să le spui polițiștilor că nu ne-am despărțit în seara aceea?

– Altfel?

– Altfel voi spune lumii întregi cine este Sasha Laurent... Și, crede-mă, nu m-aș da la o

parte să dau detalii. Soră-mea va fi încântată să afle că despre mine vorbești în *Blanc d'Espagne*.

Adrien se ridică și îl ia de guler. Julia Roberts aleargă spre ei. Cei câțiva clienți de la masă rămân tăcuți. Étienne îl împinge violent pe Adrien, iar acesta își pierde echilibrul și cade pe scaun.

– Ești invitatul meu, îi spune Étienne.

– ...

– Insist.

Se îndreaptă spre casă și își scoate cardul de credit. Adrien rămâne nemișcat în scaun, ca o păpușă din cârpă.

26 decembrie 2017

Marie-Castille citește de mai multe ori scrisoarea lui Étienne. De obicei, ea este cea care pune întrebările și îi lovește pe alții. Ea judecă existența patetică a arestaților. Abaterile, rătăcirile, nebuniile. În dimineața aceasta, viața a plasat-o în arest și o judecă fără menajamente.

Aruncă hârtia pe pat.

A știut dintotdeauna că va fi trecător prin viața ei, că nu va rămâne. Nu din cauza bolii, ci a unei alte femei. Mereu a considerat că va trebui să lupte cu rivalele.

Étienne, *bolnav*... Cum a plecat? Mașina lor este parcată în curte. Fără îndoială, cu cea a Ninei. Sau poate că sunt deja într-un tren. Sau poate în avion. Deja departe, cu siguranță.

Marie-Castille tremură din tot corpul. Își dă seama că nu-și va mai vedea niciodată soțul. Că și-a organizat propriul sfârșit. Încearcă, din reflex, să-l sune. Intră mesageria.

Cum a putut Étienne să aibă atâta lipsă de încredere în ea? Să plece lăsând pe pernă o scrisoare cu scuze și explicații.

Ca tipul care ar vrea să am grijă de mine.
Și care-și abandonează câinele în luna august, în Spania...[77]

În această dimineață se simte la fel de singură ca un câine aruncat pe marginea drumului de vacanță. Un rebut. O baterie moartă.

Avem vârsta atentatelor din 11 septembrie, spuneau când erau întrebați de cât timp se cunosc.

S-au întâlnit în fața unui televizor din casa unui dealer și a doi complici pe care brigăzile lor tocmai îi arestaseră.

Etienne făcea parte din comisariatul din arondismentul 6 al orașului Lyon, iar ea tocmai fusese repartizată la cel din arondismentul 1.

Cum indivizii erau înarmați și periculoși s-au cerut întăriri.

Când să plece din apartament, Marie-Castille a împins o ușă și a dat peste un bărbat așezat într-un fotoliu, în fața televizorului. Era singur. Purta banderola POLIȚIA la braț. Nu a văzut-o când a intrat în cameră, fiind ca hipnotizat de imaginile apocaliptice.

Când a simțit-o lângă el, a spus doar:

– Am oprit sunetul, este insuportabil.

Fără măcar să știe cui i se adresa.

Și atunci, în timp ce o parte a lumii se prăbușea și când nu era decât fum pe ecranul televizorului, Marie-Castille s-a îndrăgostit pe loc.

S-a îndrăgostit în ziua când mii de inocenți mureau sau urmau să moară, acolo, aici și oriunde. Ar fi trebuit să fie interzis printr-un soi de lege internă. O deontologie a inimii. Un semn de rău augur. Karma nepotrivită, început nefericit, proastă întâlnire. În timp ce ființa ei ar fi trebuit să fie închisă oricărei forme de intruziune, iubirea lor s-a născut pur și simplu în ziua atentatelor din 11 septembrie.

Telefonul îi suna fără încetare în buzunarul blugilor, ar fi trebuit să răspundă imediat, dar ea s-a așezat lângă el, pe marginea fotoliului. Aproape lipită de el. Umărul îi atingea brațul lui. I-a simțit mirosul. S-a abținut să nu-i bage o mână în păr. L-a privit cum se uita la imagini. În timp ce proprietarul spațiului o aștepta într-o celulă ca să fie interogat.

– Cum vă numiți? a reușit ea să articuleze.

– Locotenent Beaulieu.

– Comisar Blanc.

– Sunteți cea nouă? a întrebat-o fără nici o jenă, dat fiind faptul că se adresa unui superior ierarhic.

– Da.

El îi vorbea fără să-și dezlipească ochii de la televizor ca un adolescent captivat de jocul

video al unui scenariu catastrofic.

Au ieşit pe la ora 21, urmăriţi de imaginile înspăimântătoare, pentru a descoperi, năuciţi, străzile pustii.

Lyon semăna cu o duminică de ianuarie. Toţi locuitorii erau în case. Barurile, de obicei foarte aglomerate, erau închise ori goale.

Au înghiţit un sendviş şi o bere, cu ochii pe ecranul unui televizor scos cu acea ocazie şi pus pe tejgheaua unui bistrou. Toate canalele de televiziune dădeau la nesfârşit imaginea a două avioane zdrobindu-se de peretele de sticlă. Patru clienţi priveau înmărmuriţi cum simbolul puterii economice a Statelor Unite se prăbuşea ca un castel din cărţi de joc.

Marie-Castille l-a întrebat pe Étienne unde locuia.

– Într-un mic apartament, nu departe de aici. Dumneavoastră?

– Stau în chirie până vă primesc.

Ea s-a înroşit.

– Scuze, până primesc repartiţie... Mi-e frică să mă întorc singură în seara aceasta. Pot rămâne cu dumneavoastră?

Étienne nu a crezut-o. Acestei femei nu-i era frică de nimic. Se simţea din modul cum îl privea pe furiş. I-a plăcut şi lui de ea. O parte băieţoasă, dar paradoxal foarte feminină. Inele pe degete, fără verighetă, vreo zece ani mai mare ca el. Părul blond tăiat scurt, gură senzuală, ochi verzi. O privire deopotrivă de derbedeu şi de om curios.

– Vă previn că este dezordine mare la mine. Toate femeile mele de serviciu au sfârşit prin a-şi lua medicamente contra anxietăţii.

A mers după el cum merge un căţel după stăpân. A descoperit garsoniera lui Étienne. Nici o urmă de femeie sau de copil. Celibatar.

Şi-a spus imediat că trebuia să-l prindă în mreje înainte de a i-l lua o alta. Cu inteligenţă, pe nesimţite.

Marie-Castille îşi pune un halat şi intră în camera lui Louise fără să mai bată la uşă. Louise nu doarme, bea un ceai, aşezată pe

marginea ferestrei, uitându-se pe stradă, ca și cum își aștepta cumnata.

– Este de multă vreme bolnav?

– Da, fără îndoială că de mult timp.

– Știai că Étienne urma să plece?

– Da.

– De asta v-ați certat ieri?

– Da... Voiam să te anunțe și pe tine.

Marie-Castille strânge pumnii și își înghite lacrimile. Râuri de disperare și de resentimente o copleșesc.

– Valentin știe?

– Da. A dat peste un schimb de mesaje dintre mine și Étienne.

Marie-Castille primește această nouă lovitură. Parcă toată lumea conspirase pe la spatele ei. De parcă era inamica sau veriga slabă. Cea incapabilă să știe adevărul.

– Și, într-adevăr, nu mai este nimic de făcut?

Louise se prăbușește. Pare epuizată. Ca un oștean curajos care și-a pierdut armele pe câmpul de luptă.

– Întotdeauna se mai poate face sau încerca ceva. Nu zic că s-ar fi vindecat, dar un tratament i-ar fi putut prelungi viața măcar.

– Știe acest lucru?

– I l-am spus de o sută de ori. Nu vrea să asculte nimic.

– El s-a hotărât să moară, spune Marie-Castille ca pentru ea însăși. Știi unde sunt?

– Nu am nici cea mai vagă idee.

– Cred că merit adevărul.

– Nu știu unde sunt. Jur. Au plecat toți trei azi-noapte.

*

Am trecut să-l luăm pe Étienne la ora 4. Ne aștepta la capătul străzii lui, cu o geantă de voiaj pe umăr.

– A cui este vechitura asta?

– A iubitului meu.

– Ai un iubit?

– Da.

– Un tip normal?

Nu am ripostat. Așezată pe bancheta din spate, m-am ciupit să nu deschid gura. Să nu dezvălui ce mi s-a spus despre Grimaldi.

Am mers până la Mâcon. Etienne își rodea unghiile căutând ceva într-o hartă a Europei desfăcută pe genunchi. Ezita între Italia și Grecia.

– Cât timp puteți sta cu mine? ne-a întrebat.

– De când lucrez la adăpostul de animale, nu prea mi-am luat concedii.

– Cât timp poți sta, mai exact?

– Cât va fi nevoie.

Étienne s-a întors către mine.

– Iar tu?

– La fel.

– În orice caz, nu va dura o veșnicie.

Nu a lăsat vocea să i se stingă. Și-a revenit imediat.

– Voiam să vă spun... mulțumesc. Și să-mi cer iertare... Vouă.

Nina și cu mine am păstrat liniștea cât timp Étienne urmărea cu degetul eventuale trasee pe hartă. Până la urmă, a scotocit în buzunar și a scos o fisă de un euro.

– Pajură, mergem în Grecia. Cap, în Italia.

A aruncat moneda, a întors-o pe dosul mâinii.

– Cap.

Versuri ale melodiei *Gaby oh Gaby*, interpretată de Alain Bashung

69

Octombrie 2000

De multă vreme nu i-a mai spus adevărul lui Emmanuel. O aştepta, nervos, întins pe canapeaua din salon. Era ora 20.30. Bucătăreasa pregătise o musaca de cartofi cu carne şi o salată verde. Cum Nina nu mânca niciodată carne, aduna piureul de pe suprafaţa porţiei, dar ura să o facă. Angajata nu se mai ascundea ca să-şi dea ochii peste cap când Nina amintea de pregătirea felurilor de mâncare. Pentru ea, a fi vegetarian era un moft. Un capriciu, pur şi simplu. Mai bombănea câteodată:

– Dacă i-ar fi fost foame, şi-ar fi mâncat biftecul. Se vede că n-a cunoscut războiul!

„Nici tu nu ai cunoscut războiul", se gândea Nina, dar se prefăcea că nu a auzit-o.

– Am fost toată ziua la Lyon, începe să-i povestească soţului. Trebuia să-i dau ceva lui Étienne.

– Ce anume? a întrebat Emmanuel, enervat.

– O chestie veche pe care am găsit-o.

– Şi cu telefonul tău ce s-a întâmplat? Am încercat toată ziua să te sun.

– Am uitat să-l încarc.

Îl vede cum îşi strânge pumnii. Emmanuel nu l-a putut niciodată înghiţi pe Étienne. Prea frumos şi prea arogant, emană o forţă domoală, care-l irită. Pe urmă, Nina încă îl mai iubeşte pe Étienne, în timp ce soţul nu-i inspiră decât repulsie. Chiar dacă se forţează să zâmbească mereu, corpul ei nu ştie să mintă.

De cât timp se preface că ajunge la orgasm? Câte femei fac la fel, deşi sunt copleşite de plictiseală şi dezgust?

„Câte fac acelaşi lucru ca mine în această clipă?" se gândeşte în timp ce mimează orgasmul.

Nina nu poate să-şi *simtă* soţul. În toate sensurile cuvântului. Până şi mirosul lui începe să-i dea ameţeli. A învăţat să nu mai respire decât pe gură când soţul este prin preajmă.

A stat de vorbă cu Étienne după ce i-a dat scrisoarea de la Clotilde:

– Vreau să-l părăsesc pe Emmanuel.

După ce s-a trezit dimineaţă, a luat decizia. *Trebuie să mă duc la Étienne. Îi datorez adevărul şi scrisoarea lui Clotilde.*

A încercat de mai multe ori să-l sune pe telefonul mobil. La al treilea apel, Étienne a răspuns în sfârşit.

Răceală în voce când a recunoscut-o. Încă mai era supărat de la Revelion. Nina nu l-a lăsat să se manifeste în vreun fel. A turuit dintr-o răsuflare:

– Am ceva pentru tine... Vreau să-ţi aduc astăzi. Plec din La Comelle în cinci minute. Îţi voi explica atunci când ne vedem la Lyon.

Pauză lungă.

– Te aştept. Vino la comisariat. Vom merge să halim ceva împreună.

Étienne i-a dat adresa.

– O să vezi, este uşor de găsit, dai de o parcare chiar alături. Ce maşină ai acum?

Tot aceeaşi obsesie pentru maşini.

– Un Polo negru.

– Bine.

De această dată, Nina a simţit în vocea lui Étienne bucuria de se întâlni cu ea. Chiar dacă dădea din gură, nu părea să mai aibă aceeaşi vlagă. Când a ajuns, l-a găsit preocupat. Înainte chiar de a-l îmbrăţişa, a întrebat-o:

– Ce vrei să-mi dai? O fotografie cu clasa?

– Bună, mai întâi.

– Salut, scuză-mă.

Spre deosebire de Adrien, Étienne nu se schimbase. Mereu brutal de direct. Nu şi-a pus mai multe feţe schimbătoare peste adevărata lui fire. A simţit o mare bucurie să-l revadă. L-a strâns mult în braţe, şoptind:

– Ce s-a întâmplat cu noi? De ce ne-am separat?

– Iți reamintesc că *tu* ne-ai lăsat ca pe niște rahați în iarbă de Anul Nou.

– Dacă ai judeca puțin lucrurile, ți-ai da seama că nu am avut de ales.

– Avem mereu de ales. Divorțul nu este pentru câini.

A condus-o spre ieșire.

– Vino, o ștergem de aici.

Au mers de-a lungul mai multor străzi. Și-a strecurat brațul sub al lui. Când erau copii, lui nu-i plăcea deloc gestul.

– Termină, lumea va crede că ești gagica mea.

Dar Adrien accepta bucuros.

– Este un tip la colț, are el un cap de bou și un creier de oaie, nu-s sigur că o să-ți placă, a ironizat-o Étienne.

Au râs în același moment. Au intrat într-o braserie la 12.10.

– Nu trebuie să întârzii, altfel mă omoară Emmanuel, i-a șoptit Nina privind ceasul agățat de perete.

– Dacă te lovește vreodată, să mă suni.

– Este mult prea isteț. Dacă mă lovește într-o zi, va fi prea târziu.

S-au așezat într-un colț, Étienne a comandat o sticlă de vin.

– Un polițist are dreptul să bea? s-a mirat Nina.

– Sunt în concediu!

– De când?

– De când m-ai sunat în această dimineață.

– Mă bucur așa de mult că te văd... Ai văzut, sunt urâtă acum.

– Ești urâtă, ai curul mare. Ca toate femeile măritate. Până la urmă, ajungeți cu toate să produceți grăsime.

Nina a povestit viața ei de zi cu zi cu Étienne, fără patos și fără văicăreală. Vedea capătul tunelului, ieșea dintr-un soi de obscuritate după ce se lăsase închisă într-un angrenaj infernal. Faptele și gesturile lor analizate de soț și de bucătăreasă. Nici o intimitate nici măcar în propria cameră, cealaltă femeie putea intra fără să bată pentru a aranja hainele în dulap. Obsesia lui

Emmanuel era să aibă un copil. Pastilele contraceptive luate pe ascuns. Nici un ban personal. Nici măcar mașina nu era pe numele ei și toate cumpărăturile se făceau pe bonuri de consum, studiate punct cu punct de contabilul familiei Damamme.

– Și eu, care te credeam plină de...

– Toată lumea crede la fel.

– Dar casa bunicului?

– A vândut-o de mult timp.

Da, va pleca, își va găsi un loc de muncă, nu avea decât douăzeci şi patru de ani, chiar dacă părea de treizeci. Va slăbi, va ajunge la greutatea ei și își va recupera starea de spirit. Ar avea desigur nevoie de el ca să o protejeze, pentru că era singură pe lume. Pentru că nu îndrăznea să-i spună lui Marie-Laure, iar să se refugieze la părinții lui Étienne i se părea cea mai proastă idee. Era primul loc unde s-ar duce Emmanuel. Trebuia să plece din La Comelle, ca să se salveze. Altfel, soțul o va găsi. În luna ianuarie va pleca trei săptămâni de acasă pentru o călătorie de afaceri şi va profita pentru a se face dispărută. Să mai aștepte încă trei luni nu i se părea chiar un capăt de lume, după anii de chin pe care i-a lăsat în urmă. Și dacă tot veni vorba despre chin, trebuia să-i mărturisească lui Étienne că în fiecare zi se îmbăta, pentru a face față și a suporta închisoarea ei aurită.

– La naiba! a înjurat Étienne. Viața ta parcă-i din Zola. Îți amintești de la școală? Trebuia să citim *L'Assommoir, Nana, Germinal*[78]... Mă enervau așa de tare încât, până la urmă, mi le-ai citit tu cu voce tare în maghernița unde stăteai. Ce-mi povestești tu acum este la fel.

Au râs mult împreună. S-au distrat pe seama lor, a proastelor alegeri făcute. Pe urmă, Nina l-a adus în discuție pe Adrien. I-a povestit lui Étienne că se duseseră la Paris pentru a rămâne la prietenul lor. Că a ignorat-o în așa măsură în seara spectacolului de la teatru încât îi venea să moară de durere.

Étienne l-a apărat pe Adrien:

– Poate că este din cauza a ceea ce spune în carte.

– Ce carte? a întrebat Nina.
– *Blanc d'Espagne*.
– Despre ce vorbeşti?
– Credeam că ştii.
– Ce să ştiu?
– Că el a scris romanul.
Nina a înțeles. *Blanc d'Espagne*... Romanul unde ascunsese plicurile. Cum era posibil să nu ştie cine este autorul? Să nu-i spună nimic Adrien?
– Cred că tu confunzi lucrurile. Un oarecare Sasha nu mai ştiu cum l-a scris.
– Este un pseudonim.
– Cine ți-a spus? Louise?
– Da.
– Şi despre ce este vorba în carte?
– Vei vedea.
A doua trădare. Nina simțea cum lacrimile îi stăteau în gât. Le-a înghițit. Şi-a amintit de chipul lui Adrien disprețuind-o la teatru. Credea că îi este prieten, frate, că i-a jurat dragoste eternă. Nu mai reprezenta nimic acum.
Nina a schimbat intenționat subiectul, i-a pus lui Étienne întrebări, fără să uite totuşi ce tocmai a aflat. Ce mai făcea Louise? Cum era viața în Lyon? Era îndrăgostit?
– Am eu moacă de îndrăgostit? Pe bune, Nina. Sunt prea puțin. Dar, serios vorbind, am făcut o alegere bună. Când am trei zile libere, plec la schi sau la surf, am şi marea, şi muntele aproape. Colegii mei sunt simpatici..., cafelele sunt reci, simt frica în stomac şi oboseala de la sfârşitul interogatoriilor, primesc aceeaşi palmă în fiecare lună pentru că un judecător tâmpit a decis să-i dea arestatului o ultimă şansă. Ajung la locul crimei. Şi, până nu-l arestezi pe vinovat, nu mănânci şi nu bei nimic. Nici nu dormi.
– Ai făcut cercetări despre Clotilde?
Étienne a împietrit.
– Mda. De ce mă întrebi?
– Când eram mică, am furat scrisorile bunicului. De aceea m-a plesnit la şcoală, îți mai aminteşti?

– Desigur că îmi amintesc. Mereu m-am întrebat de ce.

– Când a murit, m-am simțit vinovată. M-am gândit că din vina mea... Că Dumnezeu mă pedepsea.

– Știi că nu cred prostiile astea.

– Știu. Este o poveste mai lungă... Dar anul trecut am recuperat geanta pe care buni o ducea în ziua când a murit. Era plină de scrisori pentru că nu a mai avut timp să le distribuie. Nimeni n-a știut. Am citit tot, am închis plicurile și m-am dus să le bag în cutiile poștale respective... După cinci ani.

– Vorbești serios?

Nina a lăsat ochii în jos, fără să răspundă. Étienne era obișnuit cu minciunile altora, făcea parte din viața lui de zi cu zi, așa că a înțeles că femeia nu a inventat nimic. Și de ce să fi inventat așa ceva? Și-a amintit ziua din curtea școlii când Pierre Beau venise ca un nebun pentru a-și lovi nepoata. Fusese profund marcat de eveniment. Nu știuse cum să o protejeze. La fel ca astăzi. Asemenea celuilalt individ plin de vicii, aflat acum pe post de soț. Era capabil să apere necunoscuți, dar nu și pe prietena lui din copilărie.

– Între acele scrisori, a continuat Nina, era una pentru tine. De la Clotilde.

Étienne s-a întrebat dacă visează, într-atât de mult a putut să devieze conversația spre un coșmar. Nina și-a dat seama de disperarea lui, i-a citit panica în priviri.

– De când datează scrisoarea?

– Din 10 august 1994. Cu două zile înainte de accidentul lui buni...

Étienne a devenit palid ca un mort.

– Și ai deschis-o totuși.

– Da. În seara când m-am simțit trădată de Adrien... eram nervoasă pe el, pe tine... Și timp de două zile am ezitat dacă trebuie să ți-o dau sau nu.

A scos și i-a întins lui Étienne scrisoarea. Bărbatul a citit-o de mai multe ori în tăcere. Din când în când ridica niște ochi ucigători către Nina. Era complet rușinat, enervat. Cu excepția lui Adrien, nu mărturisise niciodată

nimănui că Clotilde era însărcinată. A băgat scrisoarea în buzunarul interior al gecii.

– Știi că te-aș putea aresta pentru furt? Că ești pasibilă de închisoare pentru ceea ce ai făcut?

– Îmi pare rău... Nu mai fac... eu...

Nu a apucat să-și termine fraza. El s-a ridicat, a aruncat niște bancnote pe masă – *pentru nota de plată și pentru benzină* –, pe urmă a ieșit ca un nebun din braserie. Nina l-a strigat pe nume, dar el nu a mai venit înapoi.

Singură pe lume. S-a dus la mașina ei din parcare și s-a întors *acasă*.

De pe canapea, Emmanuel continuă să o analizeze.

– Mergem la masă? Am o foame de lup, cu toate prostiile astea... Étienne este bine?

– Da, răspunde Nina, adunând piureul de deasupra musacalei.

– Am depus cerere pentru a adopta un copil.

– Pardon?

– Ai auzit prea bine.

De obicei, la ora aceasta, Nina a băut câteva pahare de vin pentru a-l suporta pe Emmanuel. Dar acum este trează. Își dă seama că nu mai este de multă vreme trează când se află în preajma lui de ani întregi chiar.

– Și tu iei astfel de hotărâri fără mine? Fără să mă întrebi? Eu, mama copilului?

Pronunțând aceste două cuvinte *mama copilului*, Nina scuipă piure pe masă sub privirea șocată a soțului. Își revine. Ia o cârpă, șterge, rușinată. Și, fără a se aștepta la o astfel de reacție, este cuprinsă de un acces nebunesc de râs.

– Ai băut ceva? o întreabă Emmanuel.

Întrebarea nu face decât să amplifice și mai mult râsul ei nebunesc. Încearcă să spună: *De data aceasta, nu*, dar nu reușește. Este îndoită de la mijloc pe scaun. De când nu a mai râs așa? Își amintește cuvintele lui Étienne: *Viața ta parcă-i din Zola*. Îi este imposibil să nu se gândească la această frază, la constatarea implacabilă.

Se vede în bucătăria ei scumpă, lângă soţul visat de toate femeile, în timp ce adună piureul de pe porţia de musaca pentru că urăşte carnea şi pentru că bucătăreasă o foloseşte în mod intenţionat, aflând că soţul a făcut o cerere de adopţie fără să-i spună nimic.

Viaţa ta parcă-i din Zola.

Ceea ce ar fi trebuit să o facă să plângă în hohote are efectul invers. Râsul ei nervos se loveşte de tapiseriile frumoase din casa unde locuieşte, fără să trăiască.

Nathalie se apropie de ei, neştiind ce să facă. Pentru Nina, să o vadă acolo este ca un electroşoc.

Ce naiba face ea aici?

Nina respiră cu greutate. Este foarte aproape de o criză de astm. Se ridică de pe scaun şi nu mai râde acum deloc. Începe să urle la bucătăreasă:

– Ieşi din casa mea! Nu mai vreau să te mai văd! Valea! Şterge-o!

Interzisă, femeia se uită la Emmanuel ca să ştie ce trebuie să facă.

– Nu te mai holba atât la soţul meu! Acum îţi vorbesc eu, aşa că ieşi imediat!

Nathalie îşi ia paltonul din vestibul şi trânteşte uşa fără să se mai uite înapoi.

– Ce te-a apucat? o întreabă Emmanuel pe soţia lui.

– M-a apucat că eu nu vreau copil. Şi nu o să vreau niciodată. Am luat anticoncepţionale. M-a apucat că mă întreb, da, mă întreb cum este posibil să iniţiezi o procedură de adopţie fără să-mi spui nimic!

Începe să tremure. Tocmai a eliberat cuvintele reţinute atât de mult timp. Ele ies greu, ca tot ce laşi să scape la o criză de nervi. Reacţia lui Emmanuel este la fel de neaşteptată ca râsul ei nebunesc: îi zâmbeşte cu dispreţ. Sigur pe el, o priveşte cu dispreţ, ca şi cum soţia lui ar fi fost ceva mai puţin decât un nimic, un obiect care a început să vorbească, o aberaţie. Atunci se aruncă asupra lui ca să-l lovească. Loveşte, mai întâi la umeri, apoi pe braţe, pe spate, în burtă, orbită

de furie, îl tot lovește, inclusiv cu picioarele. El îi zâmbește din ce în ce mai mult. Când își dă seama ce face, ea începe să urle. Bărbatul o privește, tot zâmbind. Un surâs înspăimântător, terorizant chiar.

– Biată copilă... Te-am adunat din stradă. Crede-mă, vom avea acest copil. Și te vei ocupa de el zi și noapte. Acum, îmi vei face plăcerea să o suni pe Nathalie ca să-i ceri scuze...

– Niciodată.

– Gândește-te bine. Am puterea să te închid într-un ospiciu. Azilurile sunt pline de oameni de tot felul: singuri, depresivi, leneși și alcoolici. Brațul meu este foarte lung. Un singur telefon la respectabilul nostru medic de familie și îți vei încheia viața în cămașă de forță. Nu vei mai ști nici măcar cum te cheamă. Să nu uiți niciodată, dar niciodată, că ești soția mea... Eu voi semna procedurile: cea de adopție, de divorț, de internare. Și nu conta pe așa-zișii tăi prieteni că vor veni după tine. Polițistului și homosexualului tău nu le pasă câtuși de puțin de tine. Te vor lăsa să te afunzi în rahat fără să miște nici măcar un deget. Singura persoană îndrăgostită de tine și pe care poți conta pe acest pământ sunt eu. Dar ești prea proastă ca să înțelegi.

Emmanuel urcă în cameră, lăsând-o pe Nina să adune resturile cinei.

*

După câteva minute, urcă și Nina. Se dezbracă, face un duș, se gândește la furia lui Étienne și la cuvântul *adopție* rostit de soț. Își dă cu cremă pe corp fără să se uite la el, se lipește docilă de Emmanuel. Ca un câine care a ros pantoful stăpânului și caută iertare.

Se lasă pătrunsă, geme la comandă.

Odată ce soțul adoarme pe ea, femeia așteaptă vreo douăzeci de minute, cu ochii deschiși în întuneric. Pe urmă îl împinge delicat pe o parte, se ridică fără a face zgomot, își aprinde lampa de veghe și ia *Blanc d'Espagne*, așezată chiar lângă ea, la îndemână, din ziua finalei de Campionat Mondial de fotbal din 1998. Își amintește perfect de

momentul când a pus cartea în coşul de cumpărături. Era un moment de fericire. De dimineață își repeta: *În seara aceasta, Étienne și Adrien vin acasă la cină.* Au venit împreună. S-a abținut să nu plângă pentru ca Emmanuel să nu vadă că îi iubeşte mai mult pe cei doi prieteni decât pe el. În casa lor erau invitați și prietenii din Lyon. La finalul meciului au urlat de bucurie în fața televizorului.

Aceea a fost ultima zi frumoasă din tot ce i-a mai rămas de trăit. După întâlnirea respectivă au pierdut legătura. Ea a tânjit după ei. *A tânji după cineva* – mai bine spus.

Pauze, perioade de tăcere și de absență s-au amestecat între apelurile telefonice și momentele de regăsire. A pus la loc romanul cu o copertă, a patra, care a pus-o pe gânduri, a făcut-o să ezite. Este ca și cum ar fi trecut pe lângă Adrien fără să-l vadă. Sunt cărți pe care le ratezi, la fel ca și anumite întâlniri, treci pe lângă întâmplări și oameni ce ar fi putut schimba tot. Din cauza unei neînțelegeri, a unei coperte sau a unui rezumat neinteresant, a lipsei de experiențe. Din fericire, viața insistă uneori.

*

Aparența nu înseamnă nimic. În adâncul sufletului se află rana.
Euripide

Am trei ani. Formăm cercuri în curte. Sunt baloane, cercuri pe jos, trasee scrise cu creta. Câteodată suntem separați. Fete cu fete și băieți cu băieți. Rămân în grupul fetelor. Cele mici se distrează. Savurez râsetele lor ca pe bezelele servite nouă după siestă.

Am șase ani, o spun cuiva pentru prima dată. Mă las pe mâna cuiva. Este un bărbat în vârstă pe care nu-l cunosc și nu-mi inspiră în mod special prea multă încredere. Îmi amintesc că miroase urât, are sprâncene stufoase și tenul ca de ceară.

Am o păcătoasă de angină, tremur din cauza febrei pe masa de examinare. Mama este în sala de așteptare. Este pentru prima dată când sunt față în față cu un adult.

„Un doctor este acolo pentru a te îngriji când te doare ceva."

Mă doare ceva.

De cinci minute descifrez, fascinată, două afişe prinse în piuneze unul lângă celălalt pe un perete, aproape de rigla verticală. Sunt imagini cu un băiat şi o fată, pre-puberi. Toate părţile corpurilor celor doi sunt numite. Sunt identice: tub digestiv, ficat, rinichi, stomac, braţe, gambe, picioare, inimă. Doar ce-i sub pântec are nume diferite. Abia dacă reuşesc să citesc: organe genitale şi nu am nici cea mai mică idee ce ar putea să însemne.

Subjugată de aceste imagini, deschid uşa secretului meu pentru prima dată:

– Sunt fată.

– Ce? îmi spune bărbatul, concentrat la tensiometrul lui.

– Sunt fată.

Medicul îşi uneşte sprâncenele, ceea ce îi conferă un aer de bunătate, datorită sprâncenelor dezordonate. Dar, deodată, seamănă cu un clovn, din cei care îi terorizează, dar îi fac să şi râdă pe copii la circ şi la aniversări.

Nu răspunde şi pune una din mâinile sale aspre pe fruntea mea.

– Arzi, delirezi, piciule.

– Ce înseamnă a delira?

– Îţi pierzi minţile. Sunt simptome de febră.

Aş vrea să-mi ascund secretul, dar ultimele cuvinte ies singure. Când eliberezi o frază prizonieră de prea mult timp, ea profită de libertate.

– Dar cuculeţul meu, la ce vârstă o să-mi cadă?

Nu-şi mai îmbină sprâncenele şi mă scutură de umeri. Mă doare. În ciuda tenului ca de ceară, tot sângele din corp pare să i se urce la cap. Are culoarea unui litru de vin de duzină.

– Cine ţi-a spus aşa prostie?

Înţeleg atunci că trebuie să închid între patru pereţi fata din interiorul meu. Să o reduc la tăcere. Aşa că mint. Mă ascund. Încep să râd, cu gâtul uscat.

– Nimeni. Am auzit un prieten cum spunea la şcoală...

– Să nu vorbiți despre astfel de lucruri, ai înțeles? Părinții tăi te-au făcut așa cum ești: un băiețel. Ești născut băiat și vei muri băiat. Să nu-ți imaginezi nimic altceva. Sunt idei contra naturii.

– Ce înseamnă contra naturii?

– Este necuratul... Iar pe necurat îl alungi din spirit... Din cap, dacă preferi așa. De aceea trebuie să înveți bine la școală și să faci mult sport.

Se așază din nou în spatele biroului său, îmi prescrie un antibiotic, aspirină, un spray și pastile pentru gât.

Îi întind cecul completat de mama înainte și îi spun:

– La revedere, domnule.

Nu mai vorbesc despre acest lucru.

*

Emmanuel se trezește. Îi spune Ninei că începe devreme mâine-dimineață, că lumina îl împiedică să adoarmă. Nina închide *Blanc d'Espagne* și stinge lumina.

Tremură.

Stinge lumina. Da, a stins-o ca oamenii care nu mai vor să vadă nimic. Să închidă obloanele, să închidă ușile de două ori.

Strânge la piept cartea, o adulmecă. Caută între pagini mirosul lui Adrien, parfumul pielii lui sau a *celuilalt*. Cum a putut ea să nu simtă niciodată, să nu ghicească? Timp de opt ani au mâncat împreună, au mers, au dormit, au făcut duș, și-au făcut temele, au înotat, au cântat împreună. Își telefonau în fiecare seară înainte de a adormi: „Ce faci, ce privești, la ce te gândești?... Noapte bună, te iubesc, pe mâine."

– De ce nu spui niciodată nimic, Adrien?

– Sunt bine, te ascult.

Timp de opt ani nu s-au despărțit niciodată. De la clasele primare până la liceu. Și-au făcut proiecte de viitor, și-au amestecat sângele, au plâns, au râs, au tremurat. S-au ținut de mână, anticipând sau simțind ceea ce urma celălalt să facă, să trăiască, chiar și atunci când nu mai erau împreună.

Descoperind ce ascundea Adrien, ce sufoca în el, Nina are sentimentul că nu se mai cunoaşte pe ea însăşi. Cine este? Cine este această persoană naivă şi oarbă?

Are aceeaşi senzaţie ca femeile cu soţi criminali de război sau ucigaşi în serie, despre care ele nu ştiu nimic.

Pentru că sunt în etapa de negare.

Pentru că inconştientul lor nu vrea să înţeleagă nimic.

Ele se trezesc într-o bună dimineaţă, ca în toate poveştile prosteşti precum *Albă ca Zăpada*, *Frumoasa din Pădurea Adormită*, *Scufiţa Roşie* şi parcă-s picate din cer când se confruntă cu realitatea.

La început, Nina a simţit acest roman ca o acuzare. *Un deget îndreptat spre ea: Nu ai înţeles nimic. Nu m-ai iubit.*

Dar, recitind *Blanc d'Espagne*, Nina a înţeles, în sfârşit, că băiatul şi fata erau aceeaşi persoană. Cea alături de care a stat timp de opt ani.

Atracţia lui pentru lectură, scris, cinema, albastru, prăjitură cu rom, plăcintă, Louise, ouă fierte, iar vara aversiunea pentru şerpi, clovni şi carnavaluri nu erau decât pentru o singură fiinţă în carne şi oase.

Romane ale lui Émile Zola, scriitor francez

70

26 decembrie 2017

Sunt lungită pe bancheta din spate, privesc norii prin geamul din plafon. Picături de ploaie se strivesc, par să se agațe câteva secunde și apoi se lasă duse de vânt.

Étienne este așezat pe locul mortului.

Nina conduce încet, ceea ce pare să-l enerveze, dar nu spune nimic. Știu la fel de bine ca Nina că își maschează nerăbdarea. Aruncă priviri fugitive și disperate către vitezometrul care arată o sută zece kilometri la oră, deși suntem pe autostradă.

Când am plecat din La Comelle, am convenit ca Nina și cu mine să conducem pe rând și să facem pauză la fiecare două sute de kilometri pentru a bea o cafea și a mânca o prăjitură.

– Am fost de acord să veniți cu mine, respectând condiția să fiu eu cel care conduce... Nu sunt impotent. Am cancer.

Nina a capitulat.

– Fie, două sute de kilometri fiecare. Împărțim drumul la trei inși.

Ne-am pus de acord asupra postului de radio pentru călătorie: RTL2, un amestec de muzică pop-rock care să ne satisfacă aproape toate gusturile.

Pe pământ, noapte de noapte
Alături de tine
Peste tot la brațul tău
Știu totul despre viața ta
Mi-a spus Dumnezeu
Prietene, vino acum, știu totul despre tine...

Pe ultimele note din *Karma Girls*, un cântec al formației Indochine, m-am hotărât să vorbesc.

– M-am dus să-l văd pe Py.

Fraza mea aruncată în habitaclu are efectul unei bombe. Nina frânează brusc, m-am dezechilibrat și mă lovesc de tetiera ei. Trage pe dreapta între două camioane. Étienne, cu chipul bolnăvicios, oprește radioul privindu-mă în oglinda retrovizoare.

– Când? mă întreabă Nina fără să-și ia ochii de la drum.

– Când m-am întors să mă mut în La Camelle.

– Unde te-ai întâlnit?

– La el acasă.

– Câți ani are acum?

– Nu știu, cam optzeci cred.

– De ce ai făcut-o? mă întreabă Étienne.

– Simțeam nevoia de a mă uita în ochii lui cu privirea mea de adult. Am sunat la poartă și mi-a deschis chiar el. M-a recunoscut imediat. N-a fost capabil să articuleze nici măcar un cuvânt. Ne-am privit, un minut, poate două, în tăcere și i-am pus *Blanc d'Espagne* în mâini. L-a luat, tăcut. Am urcat în mașină. Când am ridicat capul în timp ce demaram, el închisese deja ușa.

– Ce-ai simțit?

– Am închis un capitol. Definitiv. Mi-am luat o piatră de pe inimă.

– Crezi că l-a citit.

– Habar n-am. Dar nici nu mă mai interesează acum.

*

Am zece ani. Sunt în clasa a patra. Tocmai m-am întâlnit cu prietenii mei din copilărie, un băiat și o fată. Grație lor, nu mă mai simt singură. Îi iubesc.

Pentru alții sunt un slăbănog neinteresant. Ce nu știu ei este că am o fată ascunsă în interiorul meu.

Un secret de familie doar pentru mine.

Ca bastardul cuiva. Ceva aruncat la subsol, care trebuie să treacă prin holuri și porți închise, pentru a nu fi niciodată observat.

Copila născută în afara căsătoriei, repudiată de toate religiile și de societatea civilă. Nu va fi botezată și nu va primi nici un sfânt maslu. În fine, nu i se spune numele niciodată.

Nimeni nu-i va spune pe numele adevărat.

Mai târziu, mă voi regăsi, mă voi striga pe nume.

Fac liste: Élodie, Anna, Marianne, Lisa, Angèle, Virginie.

Am zece ani. Cei doi prieteni ai mei și cu mine suntem de nedespărțit. Aș vrea câteodată să le spun cine sunt, îmi vine pe vârful limbii să le povestesc despre această fată, dar nu îndrăznesc. Îmi înghit cuvintele.

Mi-e teamă că mă vor respinge, mă vor judeca.

Noi suntem trei sau nimic. Trei sau singurătatea.

Dacă m-ar respinge, aș fi din nou un exilat. Cel de dinaintea mutării. Ceilalți mă considerau atunci un ciudat, fără să o spună.

Timiditatea este un sac unde îndeși tot ca să nu ți se mai pună întrebări.

În timpul lecțiilor, petrec ore întregi observând spatele prietenei mele, umerii, părul lung și negru, ceafa atunci când își face cozi sau și-l dă la o parte cu un gest al mâinii.

Într-o dimineață, poartă o clamă nouă de păr. Când se așază la locul ei și se apleacă să-și scoată ceva din ghiozdan, zăresc un fluturaș roșu cu picățele deasupra urechii. Sunt atât de tulburată de bucata de pânză prinsă de părul ei încât uit totul. Chiar și unde mă aflu. Nu-l mai ascult pe învățător. Stiloul meu este inert între degete. Sunt entuziasmată de această clamă de păr. Din când în când, prietena mea o așază la loc. Îmi vine să mă duc să i-o iau. Să i-o smulg din mâini.

Chiar înainte de pauză, fluturașul cade pe podea, în clasă, fără nici un zgomot. Ca și cum podeaua era acoperită de praf. Învățătorul se apleacă asupra foii mele albe, mă pișcă de braț:

– Tu visezi sau ce faci aici?

Mă pedepsește să rămân în clasă ca să copiez lecția scrisă la tablă.

Îi spunem domnule învățător acestui monstru cu ochelari, strâns într-o bluză gri din bumbac aspru. Un șarpe ce se strecoară perfid printre pupitre.

Toată lumea iese din clasă, mai puțin eu și micul martir al învățătorului. Stau pe rândul al

doilea, el în primul.

Şarpele a ieşit din clasă împreună cu ceilalţi elevi pe care-i aud râzând şi vorbind tare afară. Îmi imaginez jocurile lor. Şi mă întorc la clasa goală şi liniştea ei.

Îl observ câteva secunde pe prostul clasei aplecat asupra foii, cu limba plimbându-i-se peste buza inferioară, ca rătăcită. Scrisul îi solicită un efort considerabil.

Eu ridic capul, citesc o frază, o copiez fără nici o problemă pe o foaie dublă, cu pătrate mari. Dar nu mă pot abţine să nu privesc fluturaşul de pe podea, aproape de picioarele mele.

Mă întorc de mai multe ori, nu-i nimeni.

Celălalt elev mă ignoră. Când eşti persecutat în permanenţă, îi uiţi pe cei din jurul tău. Ştiu despre ce vorbesc. Înainte de a-i avea pe cei doi prieteni, eram privit ca o greşeală de scriere.

Până la urmă, mă aplec şi iau clama. Este o agrafă lipită de o bucată de satin, o clamă de păr micuţă, care păstrează şi câteva fire. O deschid cu delicateţe şi mi-o pun deasupra urechii. Să ştiu, să înţeleg ce senzaţie îţi dă când o porţi, să o simt în părul meu.

Ating multă vreme obiectul, ca şi cum ar fi fost vorba de un animăluţ ce tocmai s-a aşezat pe mine. Sunt decepţionată, realizez că a fi fată nu vine din faptul de a purta un accesoriu. Descopăr că este ceva mult mai complex şi, fără îndoială, mult mai profund. Sunt pierdută în gânduri când văd doi ochi injectaţi de ură: şarpele s-a întors pe nesimţite în clasă. Smulg fluturaşul, satinul se desface, luând şi câteva fire de păr.

Învăţătorul nu spune nimic. Mi-e ruşine şi sunt mândră în acelaşi timp. Nu las ochii în pământ, îl înfrunt. Sunt copleşită de ură: a lui. Ochii mici scuipă dispreţ în ai mei. În clipa aceea, învăţătorul schimbă ţapul ispăşitor. De acum voi fi eu.

71

Octombrie 2000

Nina este la raionul de legume-fructe din supermarketul obişnuit, când cineva îi pune mâna pe umeri. Se pregăteşte să cântărească mere roşii, preferatele lui Emmanuel, crocante, dulci şi bio. În momentul când mâna o atinge, Nina nu se mai întreabă cum va ieşi din situaţie, cum să se salveze, cum să pună capăt acestei vieţi. Nu vede nici o ieşire. Şi totuşi, este o urgenţă, ar trebui să plece înainte ca soţul să nu se întoarcă acasă cu un plod în braţe. Este capabil de orice, chiar şi să fure unul. Şi, cu cât timpul trece, cu atât înţelege că obsesia lui nu este să aibă un moştenitor, ci să o ţină pe ea închisă. Nu va mai pleca niciodată dacă vor avea un copil. Ninei i se învârte capul, are ameţeli. A băut deja. Trei pahare de vin la prânz. De obicei, începe mai târziu. Dar astăzi a hotărât să bea până cade lată. Pentru că ieri fusese ziua cu prea multe lucruri întâmplate.

Lyon, Étienne plecat din braserie pentru că ea citise scrisoarea trimisă de Clotilde, bucătăreasa dată afară, adopţia, *Blanc d'Espagne*...

În căruciorul ei, ascunse sub pachetele de somon afumat, în vid, două sticle de whisky. Amestecat cu tranchilizante, poţi face o comă etilică din care să nu-ţi mai revii.

Se va întâlni cu bunicul în locul de veci al familiei Beau.

Îşi imaginează chipurile lui Adrien şi al lui Étienne în faţa mormântului ei.

Cât de mult vor regreta şi unul, şi celălalt, că au abandonat-o.

Sau poate că nu. Pentru cei doi, Nina ţine de trecut. Înainte de orice, pentru ei contează acum prietenii de după, nu cei alături de care au fost la şcoală şi la liceu.

A încercat de ieri să-l contacteze pe Etienne. Degeaba. De fiecare dată îi închide în nas.

Adrien? Cum să-l ierte? Şi cum să se ierte pe ea? Să revină la ce-a fost i se pare imposibil.

Cine încetează să-ţi fie prieten, de fapt, nu ţi-a fost niciodată.

Şi, pe măsură ce sufletul meu se gândeşte mai mult, pe atât suferă.

Da, trebuie să plece.

Pe urmă, mai este şi ameninţarea cu internarea. Nina se afundă în fiecare zi şi nu va fi foarte complicat să o închidă undeva. Emmanuel ar fi capabil de aşa ceva. Ar prefera să o ştie mereu în cămaşă de forţă decât liberă.

Orice s-ar întâmpla, orice ar face, ea nu ar mai scăpa.

Totul i se învârte în cap.

Până şi cuvintele lui Adrien, descoperite ieri în *Blanc d'Espagne*. În această dimineaţă s-a apucat din nou de citit romanul. L-a terminat pe nerăsuflate, plângând la fiecare rând. Până ce Emmanuel a sunat-o pentru a o întreba dacă i-a cerut scuze lui Nathalie.

– Nu.

– Sun-o imediat.

– Bine.

Bucătăreasa a răspuns de la primul apel.

– Bună, Nathalie, sunt Nina. Te rog să mă scuzi pentru aseară. Cred că este din cauza medicamentelor luate pentru a avea un copil. Îmi afectează gândirea... Îmi pare tare rău. Te rog să te întorci, avem nevoie de tine.

Nina a simţit extazul în respiraţia interlocutoarei, care nu s-a grăbit să răspundă.

În clipa aceea, Nina simte pe umăr o mână, în timp ce căuta de mai bine de cinci minute preţul merelor Pink Lady pe lista de pe cântar. Tresare.

– Tu ai făcut-o, aşa-i?

Nina tresare.

– Cum adică?

– Da, sunt sigură că tu ai făcut-o... Te recunosc.

Femeia este mândră de ea. Deşi are vreo şaizeci de ani, poartă o pereche de colanţi

negri care nu i se potrivesc deloc și o bluză sport cu multe romburi de culori țipătoare amestecându-se. Trebuie să aibă vreo optzeci de kilograme. Și-a adunat părul prost vopsit cu un elastic roz. Dinții îi sunt albi, bine aliniați. Pielea îi este puțin mată. Ochii verzi îi strălucesc. Nina nu a mai văzut-o vreodată. În cărucul ei, un morman de alimente pentru câini și pisici.

– Cum de ai dat de scrisoare?

Nina simte cum îi fuge pământul de sub picioare.

– Nu înțeleg, bâiguie un răspuns.

– Tu ai venit la ADPA acum trei săptămâni...

Firește că ea a fost. A strecurat scrisoarea anonimă ce denunța condițiile deplorabile de viață ale unui câine ce trăia într-un balcon. Era chiar în seara de dinaintea plecării ei la Paris. Nina nu se simte prea bine. Interlocutoarea își dă seama și o strânge de braț.

– Hai cu mine să bem o cafea!

A spus-o cu un ton blând, dar ferm. Care nu acceptă nici un refuz. Nina nu are de ales și o urmează pe necunoscută. Nu înțelege ce se întâmplă. Este totuși singură că nu era nimeni la adăpostul animalelor în acea seară. Se îndreaptă împreună spre casele de marcat, își plătește fiecare cumpărăturile. Necunoscuta observă cele două sticle de whisky de pe bandă, dar nu spune nimic. Se mulțumește să zâmbească. Un surâs amabil. Fără subînțeles și fără urme de compasiune.

Cele două femei stau față în față în cafeneaua micuță din centrul comercial, chiar lângă un joc video unde se poate citi: NU FUNCȚIONEAZĂ.

– Așa deci, spune-mi cum ai dat de scrisoare?

Nina nu răspunde. Trebuie să plece. Să ajungă acasă înaintea soțului. Să scape de femeia aceasta grasă.

– Câți ani ai?

– Douăzeci și patru.

– Ai toată viața înainte.

– ...

– Mă numesc Eliane, dar toată lumea îmi spune Lili.

– Ca în cântecul lui Pierre Perret...

Nina nu știe de ce a precizat acest lucru, de ce a amintit de cântăreț.

– Ah, nu. Lili nu este din cântecul lui Pierre Perret, ci al lui Philippe Chatel. Pierre Perret este cu *Micul meu lup*: *Nu te supăra, micul meu lup, așa-i viața, nu plânge.*

Nina începe să plângă. Își ascunde chipul în spatele palmelor. Într-o dimineață, și-a surprins bunicul șoptind cuvintele din acest cântec care se auzea la radio. Tocmai el, cel preocupat să asculte doar discurile soției sale! Gestul lui a surprins-o. Nu a îndrăznit să întrebe de ce cunoștea versurile de pe rost.

Lili face un semn ospătarului.

– Aduceți-ne două pahare cu ceva tare și două cafele.

– Ce anume doriți de băut? întreabă tânărul.

– Ceva care să ne reașeze ideile în ordine.

Lili o studiază pe Nina.

– Nu pari că-ți merge prea bine, micuțo.

– De unde ați știut că eu am fost... cea cu scrisoarea?

– Te-am văzut. Locuiesc în fața adăpostului. Când aud un motor de rablă seara, sunt aproape sigură că încă unul aduce o cutie de carton în fața porții, cu pisoi în ea... M-am ridicat să văd despre ce este vorba. Nu mă așteptam să dau de o doamnă așa tânără, băgând în cutia poștală o scrisoare la ora 23. Dacă ai ști ce efect a avut asupra mea, nici nu-ți poți imagina!... Pentru că eu am scris-o.

„Ce ciudat!", se gândește Nina. „Să-ți trimiți scrisori este ca și cum ți-ai trimite flori." Rămâne mută, nu reacționează în nici un fel. Își bea cu înghițituri mici cafeaua și țuica de prune, fixându-și interlocutoarea fără să o vadă. Lui Lili nu-i place disperarea tinerei din față.

– Unde stai? o întreabă ca și cum ai întreba un copil pierdut ce-și caută părinții.

– La soțul meu acasă.

– La soțul tău nu înseamnă și că este casa ta?

– ...
– Vrei să mănânci ceva?
– Nu, mulțumesc. Trebuie să mă întorc acasă.
– La soț.
– Da.
– Sunt bucuroasă că te-am reîntâlnit.
– ...
– Aș vrea să-ți mulțumesc... pentru că...
– Chiar aș vrea să mă întorc acasă...
– Așteaptă puțin... Te așteaptă soțul?
Nina pare că se gândește profund înainte de a da un răspuns.
– Nu... El vine pe la ora 19.
– Păi nu este nici ora 14, ai timp.
– Mai am și alte lucruri de făcut înainte.
Lili simte că trebuie să câștige timp. Ca atunci când trebuie să salveze o pisică vagaboandă și gravidă care se învârte în jurul capcanei. Tânăra aceasta pare să fie pe marginea prăpastiei și încă nu a aflat cauza. Pe urmă, Lili nu a crezut niciodată în hazard.
– Acum șase ani am trimis aceasta scrisoare la adăpostul de animale și au trecut două săptămâni fără ca nimeni să intervină până ce proprietara câinelui a plecat în vacanță... lăsându-l încuiat în casă. M-am dus la ADPA și m-am luat în gură cu directoarea de atunci. Am întrebat-o ce mai aștepta în loc să intervină. Susținea că nu cunoaște cazul de maltratare, nu primise niciodată scrisoarea mea. Nu am crezut-o. Trec peste detalii, dar a fost complicat să recuperez câinele. Pe urmă, m-am împrietenit cu directoarea, am devenit voluntară la adăpost, am început să plimb animalele, să curăț, să fac puțină contabilitate și lucruri administrative, iar când s-a pensionat, mi-a cerut să o înlocuiesc. În fond, dacă ar fi primit scrisoarea mea, nu m-aș fi dus niciodată acolo. Înainte, fugeam ca de ciumă de astfel de locuri. Toți oamenii sensibili la suferința animalelor se feresc de adăposturi. Cred că nu vor suporta lucrurile de acolo. Dar se înșală. Prima oară îți vine să vomiți, dar pe urmă trece.
– Nici eu nu aș suporta, șoptește Nina.

– Ba da, cu siguranţă. Ceea ce este cu adevărat insuportabil este să stai cu braţele încrucişate şi să nu faci nimic.

Nina are sentimentul că Lili nu mai vorbeşte despre animale, ci despre ea.

– De ce trăiţi acolo? întreabă Nina.

– Acolo unde?... Dar tu? De ce trăieşti în casa soţului?

– Pentru că nu am unde să mă duc în altă parte... Este complicat de explicat. M-ar găsi oriunde aş pleca... Sunt singură pe lume.

Nina îşi şterge cu furie trei lacrimi de pe obraz.

– Îmi cer iertare.

– Ar trebui mai degrabă să cerem iertare celor în faţa cărora nu plângem niciodată... Sunt emoţionată să te văd cum plângi în faţa mea. Frica te împiedică să pleci. Te paralizează. Dar, crede-mă, poţi oricând fugi. Cum te numeşti?

– Nina.

*

Totul este încă secret, dar bârfele zboară deja: în luna mai, piesa *Des enfants en commun* ar trebui să câştige totul la ceremonia premiilor Molière. La categoriile: Revelaţii, cei mai buni actori şi actriţe în roluri principale şi secundare, Regie şi, mai ales, ceea ce Adrien îşi repetă la infinit, promisiunea unei nominalizări la categoria Autorul Molière al anului.

Autorul Molière al anului. Autorul Molière al anului. Autorul Molière al anului.

Ceremonia va avea loc peste şapte luni, nu trebuie să stai numai cu gândul la ea. În plus, nimic nu este oficial.

Dar lui Adrien nu-i mai iese din cap.

Evenimentul acesta ipotetic îl trezeşte în fiecare noapte.

Şi dacă mă vor chema pe scenă? Premiul Molière îi este atribuit lui Adrien Bobin! *Şi dacă mi-l va înmâna Isabelle Adjani? O, Doamne, el va fi cu siguranţă laureatul acestui an. Cine mai este în cursă? Dario Fo pentru* Mort accidentelle d'un anarchiste.

Se și imaginează în mijlocul unei furtuni de aplauze. Pe urmă el, cum se ridică, se preface că nu-i vine să creadă, lasă câteva clipe să treacă pentru a sugera surpriza, apoi zâmbește pentru el însuși, ca pentru a arăta că realizează că numele lui tocmai a fost pronunțat, închide ochii, scutură din cap, îi îmbrățișează pe actori, pe regizor... *Serios, chiar nu mă așteptam*. Trebuie să pună aceste cuvinte în orice gest al corpului. Cum pășește încet, cum se oprește în trecere ca să strângă mâinile oamenilor, cum urcă pe scenă, să ia Premiul Molière și să mulțumească. Se gândește la discurs. Adevărul este că l-a scris deja și îl cunoaște pe dinafară.

Este întrerupt de sunetul telefonului. Se pregătea să iasă din casă, la un dineu în familia realizatoarei Danièle Thompson. I-a plăcut enorm filmul ei *La Bûche*, l-a văzut de trei ori. A făcut într-un fel ca ea să afle, iar femeia l-a invitat prin intermediul unui prieten comun.

Răspunde, enervat.

– Unde este? urlă Emmanuel Damamme.

– Cine?

– Unde este Nina? Nu-ți bate joc de mine, vreau să știu unde este!

– S-a întâmplat ceva?

– Da, s-a întâmplat că nu a mai venit acasă de ieri... Este cu tine?

Dacă cineva i-ar fi dat o lovitură puternică în stomac și tot nu ar fi suferit mai tare Adrien. Deodată, își dă seama că Nina a fugit de acasă fără nici măcar să-l sune, fără să-i ceară sprijinul. Evident din ce motiv! Nina se află undeva fără el și poate că nu o va mai revedea vreodată.

Trebuie să reducă imediat la tăcere această durere. Știe cum să o controleze. Așa cum știe să controleze orice: doar prin firea lui. Din clipa când a terminat de scris *Blanc d'Espagne*, sufletul i-a devenit de gheață. Și-a închis sub lacăt identitatea și a aruncat cheia.

Nu lasă la vedere din lumea lui decât omul tăcut și talentat. Un mic prinț ce va primi,

fără îndoială, Premiul Autorul Molière al anului.

Nu are nici amant și nici amantă. Flirtează, seduce, se lasă sedus, dar găsește mereu un pretext ca să se întoarcă singur acasă.

Până când a găsit-o pe Louise.

– Nu mai am nici o veste de la ea..., îi răspunde într-un târziu lui Damamme. Ultima dată când am văzut-o pe Nina a fost acum o lună la Paris...

– Adică a fost la Paris acum o lună? întreabă Emmanuel cu o voce glacială. Pe urmă, amenințător: Fii atent Adrien, dacă mă minți, voi afla.

Adrien scapă un rictus, fără să vrea. Nu simte decât dispreț față de Emmanuel Damamme și nimeni nu-l sperie.

– Pentru mine, Nina este un capitol închis de multă vreme.

Adrien oprește conversația. Telefonul sună din nou, insistent. Nu răspunde, își ia un palton, se duce la baie ca să se mai privească o dată în oglindă înainte de a pleca. Taxiul îl așteaptă.

*

Nina a citit scrisoarea lui Clotilde... Étienne o ura. Este ca un viol și nu o va ierta niciodată. Nu-l interesa că deschidea scrisorile necunoscuților încă de pe vremea când era o copilă. Dar nu pe a lui.

Ce dezamăgire!

Nu știe ce-l face mai mult să sufere. Faptul că Nina descoperise despre Clotilde că era însărcinată sau că i-a călcat intimitatea în picioare. Un amestec de furie și de rușine de care nu poate scăpa.

Ce șoc și cu scrisoarea! Incredibil că o primește abia acum. Cuvintele acestea venite ca de pe lumea cealaltă.

Încearcă să și-o amintească pe Clotilde în dimineața înmormântării lui Pierre Beau. Ce fel de privire îi arunca ea, știind că el era conștient de sarcină, dar că nu-i păsa? Imposibil să și-o amintească. Era atâta lume în biserică și în curte. Și toată acea durere pe care nu știa cum să o gestioneze. Mâna lividă

a Ninei în a lui. In acele clipe, privirea lui a evitat-o, fără îndoială, pe cea a lui Clotilde sau, în orice caz, este sigur că nu i-a căutat-o pe a iubitei.

Din ce-şi aminteşte, Clotilde nu fusese la cimitir. S-a întâlnit cu ei mai târziu.

Pentru a nu ştiu câta oară, Étienne se gândeşte la durerea lui Clotilde. Cât de mult a suferit din cauza lui, a toanelor lui. Nu-i vine să creadă că ea s-a dus până la Saint-Raphaël fără să-l anunţe în vreun fel. Doar ca să-l vadă în braţele unei alte fete.

De câte ori, în meseria lui, nu s-a aflat în faţa unor bărbaţi violenţi cu soţiile lor? În faţa lui, la interogatorii, căutau un soi de solidaritate, de complicitate de genul: „Ne putem înţelege, ca între bărbaţi, că o palmă sănătoasă nu poate să le facă prea mult rău" sau „Nu mi-am măsurat forţele, ea m-a enervat până când am cedat, doar ştiţi cum e!"

Étienne simte cel mai mare dispreţ pentru astfel de oameni. Dar, în fond, el nu cumva este mai rău decât ei?

Poliţiştilor li se cere să fie integri, dar, oare, un om în uniformă este ireproşabil? Cine ar putea crede o aşa inepţie? Sunt mai puţin dezgustători ca toţi ceilalţi sub pretextul că au depus un jurământ? Viaţa de zi cu zi nu este oare puţin mai complexă? De câte ori Étienne sau unul dintre colegi n-a dorit moartea unor scursuri ale societăţii? Nu fac ei, în minte, procesul unor indivizi înainte chiar ca aceştia din urmă să ajungă la tribunal?

Imaginea maşinii plonjând în lac îl va urmări toată viaţa. Şi până la sfârşitul vieţii lui se va întreba dacă Clotilde era în interior. Îi vine câteodată să se întoarcă pe malul lacului, să înoate singur, în miez de noapte, ca să verifice.

Dar îi este teribil de frică. O spaimă iraţională.

A văzut un film cu Harrison Ford şi Michelle Pfeiffer, care l-a terorizat. O poveste despre o femeie ucisă de soţ, aruncată într-un lac aproape de casa cuplului. Imaginea decedatei

băgată într-o mașină și părul ei blond dansând pe fundul apei îl urmăreau.

Étienne nu a putut privi filmul până la capăt.

Sună telefonul. Este mama lui.

– Ce faci?

– Bine.

Marie-Laure are vocea din zilele ei proaste. Cu vești neplăcute.

– Nina a plecat.

Étienne simte nevoia să se așeze, din cauza șocului. Nu-l mai țin picioarele. Prin *a plecat*, el înțelege *a murit*. La fel cum asociază cuvântul *dispărută* cu Clotilde.

Din acea seară de august 1994 nu s-a mai gândit niciodată că ea ar mai putea fi vie undeva, crescându-și singură copilul.

Simțindu-i tulburarea fiului, Marie-Laure a continuat:

– I-a trimis o scrisoare de adio lui Emmanuel.

O scrisoare de adio. Nina a murit... Ar fi trebuit să răspundă când l-a sunat. Ceea ce i-a povestit lui alaltăieri ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă despre fragilitatea ei. Viața îi devenise insuportabilă cu nesuferitul acela.

Étienne tremură. Incapabil să plângă, să scoată vreun cuvânt, se așază, cu telefonul la ureche.

– Emmanuel a venit la noi în această dimineață. O caută peste tot. Parcă-i nebun.

– ...

– A scris în trei exemplare scrisoarea de adio. Una pentru Emmanuel, iar celelalte două pentru Adrien și pentru tine.

*

Emmanuel se învârte în cerc prin casă.

Plecată de acasă fără să-și ia nimic. Toate lucrurile soției erau acolo când s-a întors el de la serviciu. Iar Nathalie era din nou în bucătărie. La cererea lui, Nina o sunase pe angajată dimineața, ca să-și ceară scuze.

Miros de tocăniță, delicioasă. Ah, ce seară frumoasă ar fi petrecut împreună! Îi era foame, avea bună dispoziție. Trecuse pe la

bijutier să cumpere un inel cu diamant pentru soțioara lui.

Se certaseră în ajun, îi spusese că nu vrea să fie mamă, dar s-au împăcat în dormitor. Ninei îi plăcea să facă dragoste, la fel și lui. Ea îi cerea în fiecare seară.

Nathalie nu o văzuse pe Nina. Când a venit la lucru, la ora 14, mașina doamnei nu era acasă.

Unde putea fi de atâta vreme?

În ajun, soția făcuse un drum dus-întors la Lyon. Astăzi ar fi trebuit să fie acasă.

Orele treceau. Iar la telefonul ei răspundea tot robotul.

La ora 22, Emmanuel s-a gândit la un accident. S-a dus la Poliție pentru a semnala dispariția soției, dar i s-a spus că este mult prea devreme.

– Știți cine sunt eu?

– Da, domnul Damamme.

– Ajut o parte din La Comelle să trăiască, așa că fiți, vă rog, amabili și demarați imediat cercetările.

Toată noaptea și a doua zi au scotocit orașul și satele din jur în căutarea unei mașini Polo neagră. Nici o urmă.

Apoi, Emmanuel a primit o scrisoare de la Nina, trimisă în ajun din La Comelle.

I-a adunat în grădină toate hainele ei, cărțile, casetele audio și video, până și periuțele de dinți și le-a dat foc. O mare vâlvătaie, dar fără nici un motiv de bucurie.

Femeia păstrase cardul, dar nici o tranzacție nu fusese încă făcută. În ziua dispariției făcuse cumpărături din supermarketul frecventat de obicei, pe urmă nimic. Ce a cumpărat? Emmanuel a întrebat casierițele, dar ele nu-și mai aminteau.

Telefonul îi era deconectat 24 de ore din 24. Imposibil să o poți suna.

Știa de multă vreme că va pleca? Pentru cine? De ce?

Emmanuel a contactat până la urmă doi detectivi particulari. „Voi plăti oricât este nevoie, doar să mi-o găsiți. Vie, dacă se poate."

I-a cerut fiecăruia să se posteze în fața caselor lui Étienne Beaulieu și Adrien Bobin. Dar nici urmă de Nina, la Lyon și la Paris.

Deocamdată.

Pentru că pasărea nu are aripi prea mari. Va apărea cu siguranță sau va comite vreo greșeală. Se va întoarce cu coada între picioare și îl va implora să o ierte. Și atunci, nu o va mai lăsa din mână.

A citit de o mie de ori scrisoarea Ninei, încât o cunoștea pe dinafară.

Adrien, Emmanuel, Étienne,

Plec. M-am hotărât cu bună-știință să plec, fără să mă oblige nimeni.

Cei doi prieteni ai mei, mi-ați înseninat copilăria. Am avut-o minunată datorită vouă.

Am fost atât de fericită să vă întâlnesc. Și cât am suferit să vă pierd.

Dar se pare că așa-i viața.

Soțule, îți doresc tot binele din lume cu cineva care să te merite. Eu nu sunt bună nici pentru tine, nici pentru mine, nici pentru nimeni.

Vă îmbrățișez pe toți trei.

Nina

Emmanuel s-a gândit la început la un subterfugiu: ea se adresa în același timp celor trei pentru a-i dezvinovăți. Dar s-a resemnat repede, pentru că Marie-Laure i-a confirmat că și Étienne primise scrisoarea. Postată în același loc, Strada Libertății, în aceeași zi ca și scrisoarea pentru el, înainte de ora 16.30, când se ridică zilnic corespondența.

A încercat să-l sune pe Adrien ca să afle dacă și el se află în aceeași situație, dar nu i-a răspuns.

Emmanuel s-a dus la Jandarmerie ca să anunțe un abandon de familie și a depus o cerere de divorț prin împuternicirea unui avocat: așa este procedura obișnuită când unul din cei doi soți dispare de bunăvoie, fără să lase vreo adresă. Nici nu se pune problema ca ea să capete vreun sfanț din averea familiei

Damamme. A fost înștiințat că ar putea cere o prestație compensatorie, chiar dacă sunt uniți sub regimul separării bunurilor. Dacă va fi cazul, va face tot ce-i stă în putință ca ea să nu primească nimic.

Singurul lucru care-i poate face bine lui Emmanuel este să și-o închipuie pe Nina crăpând de foame pe undeva.

Dar este ceva și mai rău de atât: să și-o imagineze în brațele altui bărbat. Emmanuel nu ar fi crezut niciodată că ar fi posibil să sufere atât. O durere de moarte. De când a plecat, este sub un tratament cu antidepresive. Medicul nu i-a dat de ales. Abia dacă mai vedea ceva. Nu mai mânca și nu mai dormea decât în reprize. Când se trezea, o căuta în pat. De atunci, dormea pe canapeaua din salon.

Și-a anunțat părinții și i-a smuls mamei promisiunea că îi va telefona imediat dacă Nina îi va căuta. Gândindu-se în același timp că, dacă Nina îi va cere ajutorul, ea nu va spune nimic nimănui.

26 decembrie 2017

Louise este așezată lângă Marie-Laure la bucătărie. Beau împreună un ceai, pierdute în gânduri. Valentin și Marie-Castille tocmai au plecat la Lyon, iar Paul-Émile, Pauline și cei doi copii la Geneva.

Iată că acum casa este goală. Ca în fiecare an, toți pleacă spre viețile lor. De această dată, Étienne nu se mai întoarce. La melancolia și tristețea zilelor de după sărbători se adaugă groaza la gândul că se poate întâmpla tot ce-i mai rău.

Ca de fiecare dată când este ceva legat de Étienne, Marc se retrage în garaj, acolo unde și-a instalat un atelier de bricolaj. A găsit câteva fleacuri de reparat.

„Măcar de-ar putea să-l facă bine și pe fiul nostru", se gândește Marie-Laure.

Ea nu și-a dat seama, nu a văzut nimic nelalocul lui, nu a priceput ce se întâmplă. Se gândea doar că Étienne era obosit. Apoi, în această perioadă a anului, toți avem o mină proastă. Ieșim puțin, mâncăm exagerat, consumăm mult alcool și facem lucruri în exces. Bucuroasă că și-a văzut copiii și nepoții adunați acasă, nu a băgat de seamă cum arăta băiatul ei.

„Băiatul meu", se gândește.

Copiii noștri rămân mici în sufletele mamelor. Sunt ditamai oamenii și totuși îi vedem mici. Ne gândim la ei de parcă tocmai s-au născut. Femeia se vede iarăși cum îl îmbrățișa cu o seară în urmă, aproape în joacă. *Noapte bună, dragul meu. Pe mâine.* Étienne știa că nu-și va mai vedea mama, dar îmbrățișarea nu a fost veșnică. Două sărutări pe obraz și la culcare.

– Și tu chiar nu știi unde s-au dus? o întreabă din nou Marie-Laure pe Louise.

– Nu. Ştiu că Etienne îşi dorea să vadă lumină şi soare. Şi de aici îmi închipui că se îndreaptă spre mare.
– Poate că sunt la Saint-Raphaël. Toţi trei.
– Se poate.
– Lui Étienne îi place tare mult la Saint-Raphaël... Crezi că ne va suna? Ne va trimite veşti despre el?
– Da. Cu siguranţă.
Louise pune mâna peste cea a mamei.
– Eşti sigură că nu va suferi?
– Da, sunt sigură, mamă.
Marie-Laure îşi priveşte lacrimile curgându-i în ceaşcă. Pe urmă îşi priveşte fata, atât de frumoasă şi totuşi, singură. Oare este fericită? Studii strălucitoare, muncă multă şi o singurătate ce pare că şi-a ales-o. *Şi-a asumat-o...*, cum se spune mai nou.
– De ce nu te-ai căsătorit cu Adrien?
Louise nu se aştepta ca mama să-i amintească acest subiect sensibil. Nu l-au discutat niciodată. Toată lumea pare să cunoască povestea lor, că trăieşte cu Adrien de când era o fetiţă de nouă ani, dar nimeni nu deschide subiectul în prezenţa ei. Trebuie spus că la cea mai mică aluzie la subiect, femeia se închide în sine.
– Din cauza fratelui tău? insistă Marie-Laure.
– Nu. Eu nu am vrut.
– De ce?
– Din cauza ei.
– A cui, mai exact?
– A lui Adrien.

*

Prima dată când o văd este în curtea noii şcoli. Din instinct ştiu că nu se află acolo din întâmplare. Simt că o face intenţionat să se fixeze acolo, în drumul meu, ca o floare.
Ţine un puc în mână. Tocmai a terminat de jucat şotron, este transpirată, suntem în septembrie, este cald, câteva fire blonde de păr îi sunt lipite pe faţă. De altfel, ele nu mai sunt blonde, ci aproape albe. Decolorate de vară. Aşa îmi apare în faţa ochilor: o şcolăriţă cu păr de argint. Se înroşeşte când mă vede.

Se numeşte Louise, are nouă ani. Cu toate acestea, Louise este orice, numai nu o fetiţă.

Este sora noului meu prieten.

Cei doi seamănă între ei. Şi totuşi, fiecare poartă în priviri un lucru diferit. El pare un rătăcitor, ea o fiinţă împlinită.

Nimeni, niciodată, nu m-a privit ca Louise. Şi mai ştiu, în momentul când scriu aceste cuvinte, că nimeni nu mă va privi aşa cum a făcut-o ea. Privirea aceasta este o şansă: a mea.

Ea îşi dă seama cum sunt, în ciuda aparenţelor.

Fratele ei ne-o prezintă: Soră-mea!

Ne spune: Salut! *Mă prezint la rândul meu şi simt că deja nu mă crede. O anume neîncredere în modul cum mă priveşte insistent, în accentul pus pe prenumele meu. O simt. Imediat. Nu încap momente de aşteptare între noi.*

Louise este mătase. Ceva preţios. Dar Louise este şi metal, şi porţelan. Aliaj de fineţe şi forţă. Este indestructibilă, blândă şi delicată.

O revăd adesea în curte, miercurea la fratele ei, în timpul vacanţelor. Face parte din viaţa mea. Stă adesea ca păpuşile decorative pe care le pui pe canapele. Louise este şi dantelă. Tăcută, cu nasul într-o carte. Îi place să înveţe. Aşa-i firea ei. Preferă să descopere.

Când îmi simte prezenţa într-o cameră, ridică uşor capul şi îmi zâmbeşte fără a coborî privirea, iar obrajii îi roşesc tot timpul. Pe urmă îşi reia lectura fără ca zâmbetul să i se şteargă de pe buze. Pare că eu sunt soarele lui Louise, iar când cineva te vede ca pe un astru, cauţi să te apropii de respectiva persoană. Să rămâneţi cât mai apropiaţi.

Dar este un zid între ea şi mine ce mă împiedică de-a lungul anilor să-i simt căldura: noi trei. Cei doi prieteni ai mei şi cu mine suntem mereu nedespărţiţi. Toată atenţia noastră este către trioul nostru. Nu avem alte perspective, formăm un bloc.

Într-o vară, am plecat cu toţii împreună. Louise, lungită sub umbrelă, îmi surâde adesea. Frumuseţea ei mă tulbură. Numai că eu sunt ocupată să ascund de ceilalţi fata din mine. În tot ceea ce fac, în gesturi şi în voce, mă prefac că

sunt băiat. *Dar fără îndoială că vocea mea nu va dura mult şi se va înmuia.*

În anul acela împlinesc paisprezece ani şi nu mă mai gândesc decât la un singur lucru: mărul lui Adam. Când va apărea? Încă nu este proeminent, dar până când? Mă bărbieresc, pentru că barba îmi creşte, până la urmă. În timp ce, paradoxal, mă tem de ea ca de un lucru groaznic. De ce mi-a fost aşa de ruşine de cea care sunt? De ce obsesia mea este să o ascund? Privind în urmă, mă gândesc că, fără cei doi prieteni ai mei, teama mea m-ar fi împins la sinucidere.

Şi că, fără Louise, n-aş fi cunoscut iubirea unui îndrăgostit.

În timpul acestei luni de vacanţă, într-o dimineaţă, când mă trezesc, o văd pe Louise aşezată pe un fotoliu-balansoar în camera mea. Este o frumoasă apariţie.

Casa este goală. Toată lumea a plecat la plajă, cu excepţia noastră. Pentru prima dată suntem singuri.

– Mă iubeşti?

Prima întrebare adresată ei. Pentru că reuşesc să accept că cineva m-ar putea iubi.

– Da, încă de când eram o fetiţă.

– Şi acum eşti la fel de mică.

– Nu, am treisprezece ani. Ai sărutat vreodată o fată?

– Pe gură? Nu. Nu am sărutat niciodată pe nimeni.

– Ai făcut deja dragoste?

Întrebarea ei mă şochează.

– Păi, nu. Fiindcă nu am sărutat niciodată pe nimeni.

– Vrei să încercăm? i-a cerut.

– Să facem dragoste?

– Nu, să ne sărutăm.

Îi răspund că da. Se strecoară sub cearşaf lângă mine, dar nu lipită de corpul meu.

– Simţi cât de tare bate?

În clipa aceea, îmi ia mâna şi o pune pe sân.

Îi simt bătăile inimii. Corpul îi este cald.

Se dezbracă fără falsă pudoare. Îmi oferă nuditatea, în timp ce-i simt rochia. Nu pot să fac dragoste, să o strâng în braţe. Suntem prea

tineri, stângaci, înspăimântați. Trebuie să respectăm o anumită distanță. Îi parcurg cu privirea întreg corpul. Este frumoasă. O doresc. Îmi permit să o ating cu vârful degetelor, să mi-o întipăresc în minte. Ea închide ochii, tremură, geme, se curbează. Am încă rochia în cealaltă mână, o strâng puternic, mă agăț de această bucată de pânză ca de o coardă, ca să nu cad în abisul provocat de frică.

După un moment lung, de parcă am fi parcurs un imens hol, Louise spune:

– Mă mângâi adesea gândindu-mă la tine, vrei să vezi cum?

Sunt din nou șocat. Cum de poate o fată timidă să fie atât de îndrăzneață și, mai ales, să aibă atâta încredere în mine?

Îi răspund că vreau.

Se întinde pe burtă, întoarce capul spre mine și mă privește. Nu mi-a fost dat niciodată să văd pe cineva atât de frumos.

Pun rochia ei lângă mine. Ca și cum aș fi întins-o pe mine. Mă dezbrac la rândul meu, iau mâna lui Louise. Nu ne scăpăm din priviri. Ea mă împacă și ne împacă pe cei doi din mine. Nu mai știu. Mă simt așa de bine că nu mai știu cine sunt. Louise este îndrăgostită, dar pe cine iubește oare? Pe cine din mine dorește ea?

Sunt uimită de simțirile mele pentru că nu am din acestea. Preferințele mele sexuale, așa cum sunt numite, nu se trezesc. Cum sunt o fată, ar trebui să-i iubesc pe băieți. Așa ar fi în firea lucrurilor. Dar nimic nu este rațional. Nici o poveste de dragoste nu este. Iar Louise mă bulversează. Mă face să ejaculez.

Adormim împreună.

Când mă trezesc, mi-a luat sexul în mână. O împing:

– Nu, nu mă atinge acolo, nu-i al meu.

*

Noaptea trecută, când să plec, Louise îmi spune:

– Cum tu mergi cu fratele meu să-i fii alături până la moarte, mi-ar plăcea să profiți puțin pentru a-l omorî pe Adrien o dată pentru totdeauna.

– Este prea violent ce-mi spui, Louise.

– Viața este violentă, nu eu.

Louise a devenit medic chirurg din cauza mea. Mă corectează mereu când folosesc aceste cuvinte:

– Nu din cauza, ci datorită ție.

Încearcă să mă convingă să trec mai întâi printr-o etapă de tranziție hormonală, abia pe urmă chirurgicală.

Să devin ceea ce sunt.

Tot evit, de ani de zile.

Să evit, să resping, să las pentru mai târziu, să mint, să inventez. Cunosc pe dinafară toate subterfugiile. Mi-e frică.

Știu că sunt o femeie, trăiește în mine. Louise nu a vrut niciodată să trăiască alături de mine din cauza ei. Spune că îi mint pe toți, începând chiar cu mine. Că mă va iubi la fel și când voi avea țâțe și pisicuță.

Când folosește un asemenea vocabular, mă închid în mine. Nu suport vulgaritatea. Și ea știe acest lucru și totuși se folosește de astfel de cuvinte ca să mă provoace. A încercat orice.

Nu m-am înțeles niciodată cu propriul meu corp, dar nu am reușit niciodată să rup pisica în două. Resping tranziția aceasta aflată astăzi la îndemâna oamenilor ca mine, despre care se vorbește în mass-media. Louise a încercat să mă ducă de sute de ori de mână ca să fac demersurile necesare. În zadar.

M-a dus la psihologi, la endocrinologi, dar nu reușesc să vorbesc, să iau o decizie. Se enervează când îi amintesc de doctorul unde am fost la șase ani sau de Py.

– Este trecut, acum trebuie să mergi înainte.

Poate chiar să se enerveze până îi dau lacrimile. Odată, aflată la capătul puterilor, m-a lovit, spunându-mi că îl ura pe Adrien, că voia să-l vadă murind. M-a tratat ca pe o ființă lașă.

A fost cea mai mare ceartă a noastră. Nu ne-am mai văzut timp de unsprezece luni.

*

Este ora 20. Nina, Étienne și cu mine suntem așezați cu toții în poziția lotusului pe patul cel mare. Am găsit o pensiune în Savone,

pe lângă Genova, în nordul Italiei. Suntem rupți de oboseală.

Am pus un platou în fața noastră, un sos proaspăt *pesto*[79] pe niște tartine cu pâine și să degustăm un vin alb, totul cumpărat în grabă. Étienne ținea neapărat să dormim în aceeași cameră. Proprietarul pensiunii nu a spus nimic când ne-a văzut că ne instalăm toți trei. Am bătut cu toții palma: eu în patul de o persoană, iar ei doi în cel dublu.

Nina a făcut deja un duș. Poartă o pijama urâtă din bumbac roz. Étienne a râs de ea când a ieșit din baie:

– La naiba, ce caraghioasă este chestia asta! Zici că-i un cadou tâmpit de Crăciun.

Am râs ca în vremurile de altădată, când eram puști, dormeam la Pierre Beau și ne iubeam.

Nina i-a răspuns lui Étienne că trăia singură de atât de mult timp încât a ajuns să doarmă dezbrăcată, dar acolo nu se va despuia în fața noastră.

– Mâine îți vom cumpără niște țoale... și cartele preplătite, spune Étienne. Trebuie să-l sun pe Valentin.

– Iar eu pe iubitul meu, adaugă Nina.

– Dacă ai un iubit, arde pijamaua. Și ce are ăsta în plus?

– Este un bărbat normal, amabil. În plus, este frumos.

– Ce știi despre el?

Nu m-am putut abține să nu intervin. Étienne și Nina mă întreabă din priviri.

– De ce? Ai ceva să ne spui?

– Nu.

Nina își schimbă tonul vocii.

– Minți. Știu când minți. În fine, acum știu. Am citit *Blanc d'Espagne*.

– ...

– Ai ceva de spus legat de Romain? insistă femeia.

– Întreabă-l de ce a plecat de la Marnes-la-Coquette.

Ea se fâstâcește, neînțelegând unde vreau să ajung.

– Cum de știi că lucra la Marnes?

– Iată că știu.

– De fapt, ești un monstru. Vrei să-mi distrugi viața, așa-i?

– Deloc.

– Nu? Atunci de ce faci astfel de aluzii?

– Pentru că am auzit și eu niște lucruri.

– Ce anume?

– Că a fost dat afară din școala aia pentru că ar fi avut niște probleme cu o elevă. Și că a fost scos basma curată într-un fel sau altul.

– Cine ți-a spus?

– Un coleg ziarist.

– Și ți-a spus cam așa? *Auzi, noul director de la Școala Gimnazială Perec a avut niște probleme cu o elevă...*

– Nu chiar. Eu l-am întrebat despre director.

Vocea devine ridicată. Văd în privirea ei că m-ar ucide. Că nimic nu va mai fi ca înainte.

– De ce te-ai interesat de el?

– Pentru că te-am văzut intrând noaptea în casa lui.

– M-ai urmărit?

– Da.

– Psihopatule!

Étienne încearcă să calmeze discuția.

– Ei, ei, ei, ei, ușurel prieteni.

– Sună-l, îi spun. În felul acesta, îți va explica ce s-a întâmplat... Și vei fi și tu cu inima împăcată.

– Cu inima împăcată? Te interesează cu cine mă cuplez eu? Cine dintre noi doi are inima împăcată?

– Gata, ați terminat? tempereaza lucrurile Étienne. Ne uităm și noi la un serial?

– La care? întreabă Nina.

– *Breaking Bad*, propune Étienne.

– Nu l-am văzut niciodată.

– Nici eu, îi spun.

– Sunteți niște ratați... E un serial genial.

După ce a înghițit o tonă de medicamente, Étienne dispare în baie. Nina și cu mine ne privim îndelung. Ne-am iubit atât de mult!

– Nu ți-am cerut niciodată iertare pentru ce ți-am făcut la Paris, la Théâtre... Comportamentul meu a fost mizerabil, inadmisibil.

– Nici eu nu ți-am cerut vreodată scuze că nu am văzut-o pe fata din tine. Credeam că te cunosc... Mă gândeam la tine ca la un frate, dar tu erai o soră tăcută. O fată pe care ai redus-o la tăcere.

– Așa am făcut.

– Mda.

Nina se ridică, se încalță cu adidașii fără să se mai lege la șireturi, își pune geaca lui Étienne pe umeri și iese din cameră.

– Mă întorc, îmi spune.

*

Coboară la parter și dă peste proprietarii pensiunii, așezați în fața televizorului. Ei tresară descoperind-o în spatele canapelei. Femeia își împreunează mâinile pentru a se scuza pentru deranj și întinde bărbatului o bancnotă de 20 de euro, ca semn că ar vrea să dea un telefon. Din cauza paranoiei lui Étienne față de soția lui comisar, i-a cerut fiecăruia să nu-și activeze niciodată telefoanele mobile și nici să scoată bani de la bancomate.

– Sub nici un pretext... Altfel, sunt mort..., a făcut o ironie.

– Păstrați-vă banii! îi răspunde femeia Ninei, într-o franceză impecabilă.

Cei doi soți îi arată cu un același gest telefonul fix din micuțul salon de lângă bucătărie. Nina formează numărul lui Romain, în timp ce domnul, cu telecomanda în mână, dă sonorul mai tare.

Romain răspunde imediat. Ce ar trebui să-i spună? Să-i vorbească despre povestea aceea întunecată pentru a avea inima împăcată? Se simte bine cu Romain. Nu are nevoie să afle mai mult. Doar pentru că cineva i-a trezit puțin îndoielile când nu mai credea că va fi cazul.

– Eu sunt, îi spune.

– Ce faci? Unde ești?

– În Italia...

Sos originar din Genova, fabricat din usturoi zdrobit, semințe de pin, sare

grunjoasă, frunze de busuioc și brânză, amestecate cu ulei de măsline

73

Decembrie 2000

Două luni fără să știe unde se află. Emmanuel a căutat-o pe Nina peste tot. Până și în șanțurile domeniului familial, în paturile și în dulapurile din casă.

Gata să înnebunească.

A luat la rând toate drumurile de țară din zonă. Zi și noapte. A bătut la toate porțile, la întâmplare, arătându-le oamenilor fotografia: nimeni nu a văzut-o. A plătit ca *Le Journal de Saône-et-Loire* să-i publice portretul, cu explicația: DISPĂRUTĂ DE ACASĂ.

Ceea ce este o minciună. Nina le-a trimis scrisori lui Adrien, Étienne și Emmanuel, ca să le precizeze foarte clar că plecarea era alegerea proprie.

Cei doi detectivi angajați de Emmanuel sunt siguri că femeia nu s-a dus la nici unul dintre cei doi prieteni.

La Adrien Bobin, nici urmă de Nina. Nici în apartament, nici în anturajul lui. Același lucru și la Lyon. Étienne Beaulieu trăiește singur și să întâlnește cu puțină lume în afara orelor de lucru: doar cu unii colegi, la petreceri de o seară.

Cine a mai rămas? Cine să o fi primit?

Într-un final, Emmanuel s-a gândit la mama Ninei. Nu știe mare lucru despre ea. Doar că se numește Marion Beau și că s-a născut pe 3 iulie 1958, în La Comelle. „Cu ceea ce știu, aș putea eventual să dau de ea... Pe baza numărului de asigurat de sănătate", i-a spus cu câteva săptămâni în urmă unul dintre cei doi detectivi.

Cu inima gata să-i iasă din piept, Emmanuel descoperă adresa pe care tocmai a primit-o pe SMS:

Am găsit-o: Marion Beau, Fundătura Vilain nr. 3, 14640 Auberville.

Emmanuel verifică imediat pe o hartă rutieră: mama Ninei trăiește în Normandia. Într-un orășel de la Deauville. Cunoaște bine stațiunea balneară pentru că a fost de mai multe ori acolo, în vacanțe.
Sosește și un al doilea SMS din parte detectivului:

Vreți să mă duc după ea?

Nu.

Emmanuel iese din birou și își avertizează colaboratorii că va lipsi.
– Dar... conferința telefonică și întâlnirile dumneavoastră de...
– Descurcați-vă! le-o taie scurt.
Niciodată nu a fost nepoliticos cu ei. Dar de la plecarea Ninei își pierde cumpătul. Nimeni nu-l mai recunoaște. Privește mereu în gol. Unii șoptesc pe la spatele lui: *o s-o sfârșească rău!*
Cinci sute de kilometri făcuți în goană, cu pedala accelerației până la fund. Se oprește de două ori ca să facă plinul, să bea o cafea și să mănânce un baton de ciocolată.
Când ajunge la adresa indicată, descoperă cam douăzeci de case înlănțuite, din prefabricate. Este aproape miezul nopții. Strada este pustie. Câteva becuri aruncă o lumină palidă pe asfaltul înmuiat și pe locuințele sociale. O ploaie mocănească, înghețată, cade pe parbrizul mașinii sale. „Aici, chiar și în timpul verii, este frig“, se gândește.
La numărul 3, în spatele unei draperii din plastic, un televizor mare lumina zona. Marion nu pare să doarmă. Măcar să fie Nina aici. Îi va deschide poarta în câteva minute? Dacă o va vedea în fața ochilor, o va plesni. O simte în degete. Nu o va lăsa nici să vorbească, nici să se scuze. O va târî de păr. Soția lui va urla din răsputeri, se va zbate cât o va ține el strâns, dar nu-i va mai da drumul niciodată.

Coboară clătinându-se din mașină. Picioarele abia îl mai duc, fără îndoială din cauza oboselii acumulate în ultimele săptămâni. Încă mai ia medicamente antidepresive, altfel și-ar zbura creierii imediat. Dar, înainte de a-și lua viața, nu mai are decât o singură obsesie: să o ia pe Nina cu el. Nu va pleca singur.

Împinge o poartă măcinată de timp, cu o broască ce pare să nu mai fi fost niciodată închisă de multă vreme. Sună. Așteaptă un minut. O femeie cu ochii lipiți de somn îi deschide ușa: părea abia trezită.

– Sunteți Marion?

Nici un răspuns. Gazda se întreabă ce caută un tânăr atât de frumos, din înalta clasă, îmbrăcat la patru ace, pe covorașul uzat din fața ușii ei, la miezul nopții. Aruncă o privire și spre mașina sport parcată sub un felinar, chiar în spatele lui. Este vreo emisiune cu o cameră ascunsă? Patrick Sabatier și echipa lui ajung câteodată la oameni simpli ca ea ca să le aducă surprize și cadouri. Cum se numește oare emisiunea aceea? Dar deja nu mai este la televizor.

– Nina este aici? întreabă, până la urmă, frumușelul.

Întrebarea o surprinde așa de tare încât Marion Beau abia reușește să articuleze:

– Care... Nina?

– Fata dumneavoastră.

Nu i s-a mai vorbit niciodată de *ea* în termenii aceștia: *fata dumneavoastră*.

Atunci când a lăsat-o bătrânului să o crească, fata abia se născuse.

Atunci când se gândește la Nina, îi spune doar *ea*, ca să o țină la distanță. Niciodată *fata mea*. Pentru că nu are nimic, nu-i aparține nimic.

A fost deposedată de fată cu multă vreme în urmă.

Atunci când este întrebată dacă are copii, răspunde că nu. În felul acesta, nu i se mai adresează alte întrebări. În orice caz, nu interesează pe nimeni persoana ei. Iar întrebări nu i se pun niciodată.

– Pot să intru?
Marion ezită câteva secunde. Pe urmă își amintește că are curățenie în casă, că a adunat lucrurile toată după-amiaza, a dat cu mopul și a șters praful. Așa că îi face un semn din cap:
– Intrați!
Miros de tutun.
Televizorul ocupă întreaga cameră. Canapea din piele ecologică de culoare gri, situată chiar în față, o masă joasă și, în capăt, bucătăria unde tronează cuptorul cu microunde.
– Sunt soțul fetei dumneavoastră, spune Emmanuel cu un ton trist, luând loc pe canapea.
Închide ochii. A înțeles doar dintr-o privire aruncată în cameră că Nina nu a pus niciodată piciorul aici. Se simte obosit. Ar vrea să nu se mai miște. Și-a dat seama că a parcurs mai bine de cinci sute de kilometri degeaba. Doar ca să ajungă în fața acestei doamne despre care Nina îi spusese că era slabă și vulgară. Acum nu mai este slabă, ci grasă, umflată și pare deprimată în papucii ei uzați.
– A, da? Nu știam că s-a măritat, spune Marion în timp ce-și pune o vestă. Vreți să beți ceva?
– Doar dacă beți cu mine.
Marion zâmbește. Deschide ușa unui dulap din bucătărie unde sunt puse de-a valma sticle de sirop Teisseire, lichior de anason, vin de Porto și *Suze*[80].
– Dacă doriți, am vin Muscat în frigider.
– Da, este bine Muscat.
Îl servește pe Emmanuel și își toarnă și sieși puțin vin.
– De unde veniți?
– Din La Comelle.
– Ah... Este ciudat să auzi pe cineva de acolo vorbind.
– Trăiți singură?
– Da... Și de ce o căutați?
Nu a putut pronunța nici *Nina*, nici *fata mea*.
– Pentru că a dispărut.
– În ce sens a dispărut?

– A plecat, deodată, de-acasă.
– De ce a făcut-o?
– Asta încerc și eu să înțeleg.
Emmanuel își bea paharul până la fund.
– Aș mai vrea puțin din Muscatul dumneavoastră.
Marion îl servește imediat și își toarnă în treacăt și în propriul pahar. Aproape îl umple. Ea nu i-a propus, dar Emmanuel s-a hotărât să doarmă pe canapea. Nu mai are nici curajul și nici puterea să caute un hotel la această oră, în acest colț de lume. Marion, așezată în fața lui pe un scaun, îl observă în timp ce soarbe din pahar. El a știut să atingă punctul slab. Așa mamă, așa fiică. Femeia aproape că a terminat de băut și cel de-al doilea pahar.
– Uitați, ce naște din pisică șoareci mănâncă... Și eu am plecat de acasă.
– Fata dumneavoastră v-a mai dat vești de curând?
– Nu, îi răspunde ca și cum ar fi regretat.
Pare sinceră.
– Unde poate fi, după părerea dumneavoastră? o întreabă cu puterea disperării.
Marion îl privește ca pe un nebun. Sau ca și cum el ar fi abordat persoana nepotrivită. Oare nu știe că a abandonat-o când fetița avea doar două luni?
De fapt, nu chiar a abandonat-o. I-a *încredințat-o* bătrânului. Și când a vrut să și-o recupereze era deja prea târziu. Timpul trecuse. Mergea și vorbea ca o păpușă stricată, care crescuse prea repede.
S-a întors de două ori să o vadă, a îmbrățișat-o pe micuța necunoscută, nu a simțit nimic pentru ea. Copila aparținea bătrânului și, încredințându-i-o, Marion a realizat că o pierduse.
Până la urmă, ce-ar fi putut face mai mult? Fetiței îi mergea mult mai bine unde era.
Tânărul străin, care și-a turnat cel de-al treilea pahar de băutură, știe că ea nu a văzut-o niciodată ca adultă?
Ultima dată a fost în ziua înmormântării bătrânului.

Marion simte că alcoolul îi încălzește sângele. Așa i se întâmplă mereu. I se dezleagă limba, are chef să-și descarce sufletul.

– Pe vremuri, eram o fată ca toate celelalte. Drăguță și veselă. Râdeam tot timpul. Eram o elevă silitoare... Nu trebuie să te iei după ce vezi acum. Vorbeam frumos, aveam note bune. Dar mama s-a îmbolnăvit. Luni întregi am implorat-o să se ducă la spital, dar bătrânul nu a vrut niciodată să o lase... Mama spunea: „Nu, nu, nu-ți face griji, va trece". Tata nu voia să o lase să iasă din casă, să plece, să se ducă la spital. Voia să o păstreze doar pentru el, iar soția lui să se îngrijească în patul său, acasă. Chema medicul de familie care habar n-avea, îi dădea medicamente greșite. Iar eu îmi imploram părinții... îi spuneam bătrânului: „Du-o pe mami la spital, să o îngrijească medicii". Dar era încăpățânat ca un catâr. Dacă aș lua-o de la capăt, aș duce-o eu... A durat un an. Când s-a hotărât, a fost prea târziu. A murit la spital. Chiar când a ajuns. Nici măcar nu a avut timp să-și desfacă valiza... După ce am pierdut-o pe mama, am luat-o razna. Vestea m-a... ucis. Am făcut toate prostiile. Mi-am trăit viața, am și fugit de acasă. Am devenit insuportabilă. Chiar așa mă descria bătrânul: *insuportabilă*. Oamenii, vecinii spuneau la fel: „Marion este insuportabilă". Toți îi plângeau de milă bătrânului. „Bietul de el", îl căinau. Bietul dobitoc asta a fost.

– Cine este tatăl Ninei?

Își aprinde o țigară. Una maronie, care pute rău.

– Încerc să mă opresc..., dar nu reușesc... Mai vreți un pahar?

– Desigur.

– Taică-său?... A plecat departe. Am rămas singură. V-am spus că mi-am trăit viața... Dar nu în sens bun, în cel rău.

– De ce nu ați păstrat-o pe Nina cu dumneavoastră?

– Nu puteam. Eram incapabilă. Pot să vă cer o favoare?

– Da.

– Aveţi numărul de telefon al... Ninei?
– Da.
– Mi-l puteţi da?
– Îl are tot timpul închis. Nu vă ajută cu nimic.
– Doar ca să am ceva ce-i aparţine. Fie şi numai cifre.
Emmanuel se întinde în pat.
– Pot dormi puţin?
– Da.
Femeia îşi stinge ţigara. Se uită la bărbatul întins pe canapeaua cumpărată în zece rate fără dobândă, de la *Conforama*, când l-a părăsit pe Arthus. O bătea prea tare în ultimul timp. Din cauza palmelor primite, a şters-o de la el până la urmă.
Ca Nina. De ce o fi fugit? Soţul ei pare amabil, totuşi.
Dar oare există soţi drăguţi?
„Acum“, se gândeşte Marion, „sunt liniştită. Hrănesc pisicile maidaneze din cartier, vara îmi ud muşcatele, muncesc cu jumătate de normă la o cantină, primesc şi un mic ajutor social. Nu trăiesc pe picior mare, dar trăiesc, totuşi. Şi nimeni nu mă mai calcă pe nervi. Nu mai vreau să aud de bărbaţi, nici în patul meu şi nici în bucătărie. Mi-a trecut vremea...
Dar ea de ce o fi plecat?“

*

Este ora cinci dimineaţă. O trezeşte lătratul unui câine.
În ultimele luni a învăţat să-i recunoască. Să-i deosebească pe unii de alţii. Paprika a lătrat acum, un prepelicar încrucişat cu un cocker. Are vocea dogită a unuia care a hămăit prea mult. Femeia a aruncat o privire către deşteptător: de ce latră aşa devreme? Au auzit ceva sau pe cineva? De obicei, câinii încep să se agite mai târziu, când vine Lili, apoi angajaţii şi voluntarii.
Instinctul de frică se activează: a venit *el* şi câinii îl simt.
Este ceva mai puternic decât ea: mâinile, muşchii, stomacul, totul se contractă, se strânge, se blochează. Încremenită de groază, rămâne multă vreme lungită, cu ochii

deschiși, scrutând plafonul, cu simțurile ascuțite, căutând cel mai mic zgomot neobișnuit. Până la urmă, aude *pe cineva* încercând clanța porții de la intrare.

Nina se ridică cu greu, este ora 5.35. Nu aprinde lumina, face totul pe întuneric, s-a învățat să nu aprindă niciodată plafoniera. Să trăiască în întuneric.

Se duce cu greu până la fereastra mică din toaletă, urcă pe vasul de WC, trage perdeaua. Nici o ființă pe drum. Picioarele îi tremură așa de tare că simte că se prăbușește. Își încălzește apă, un ceai o va calma.

Mai crește puțin temperatura de la termostatul caloriferului, își pune ceva pe umeri. Se ridică din nou pe vasul WC-ului și urmărește mult timp orice mișcare, scrutează întunericul, toate cuștile sunt cufundate în întuneric. Probabil că Paprika a simțit un animal, o vulpe sau un șoarece.

Lili avea dreptate. La început, te emoționează să vezi animalele în cuști. Pe urmă, te obișnuiești. Prima dată ne privesc ca și cum reprezentăm o șansă de a evada. Sau sunt așa de răniți încât se lipesc toată ziua cu spatele de un perete pentru a se feri de frig și de priviri. Pe urmă, ne văd ca pe cei care-i vor scoate la plimbare sau le va aduce de mâncare.

Animalele ajung de peste tot. Mai ales de pe străzi, din păduri și din pubele. Săptămâna trecută, cinci au fost luate de la stăpâni din cauza relelor tratamente.

De două luni, Nina doarme alături de ei.

Diferența dintre ea și animale este că ea nu așteaptă pe nimeni care să vină să o ia. Nu vrea decât să fie lăsată în pace. Și de cum aude un motor de mașină, în loc să se bucure, se ascunde. Dispare în propriul corp. Știe că Emmanuel o caută peste tot. Simte. Se trezește în fiecare noapte transpirată cu totul pentru că simte mirosul lui în nări. Ca și cum ar fi în aceeași cameră, aplecat deasupra patului ei.

Lili i-a arătat anunțul dispariției sale, pe care Emmanuel l-a plătit la ziarul local, împreună cu o fotografie. A descoperit cu groază portretul ei vechi. A scotocit cu siguranță prin

toate lucrurile ei. Căutând o urmă, la fel cum atragi în capcană un animal. Este atât de nebun încât sigur i-a adulmecat și lenjeria.

Este în stare de orice.

O știa de multă vreme, dar ca să se îndepărteze de el a fost nevoie să conștientizeze mai mult. Perversitatea soțului a molipsit-o.

Nu se poate abține uneori să nu se culpabilizeze:

– Era drăguț când ne-am întâlnit. Din cauza mea a devenit așa.

Când spune genul acesta de fraze, Lili i-o întoarce cu umor:

– Ți-aș trage două perechi de palme ca să-ți așez ideile la loc.

Singurul lucru de care-i pare rău Ninei este că nu a fost niciodată pe acasă ca să-și recupereze câteva lucruri: tricoul și puloverul preferate, cărțile și cutia cea mică, pentru fotografii. Avea o imagine cu bunicii în ziua nunții și mai multe cu Adrien, Louise, Joséphine și Marie-Laure.

În ziua plecării, totul a mers așa de repede încât Nina n-a mai avut vreme să se întoarcă. A trebuit să șteargă cu buretele tot trecutul, lăsând totul în urmă. La fel ca cineva care se sinucide într-un accident de mașină și i se găsește acasă la el ceașca de cafea rece și prăjiturelele de la micul dejun.

Exact aceasta-i trebuia: să nu se mai gândească la nimic.

În ziua când Nina și Lili s-au întâlnit, după ce au ieșit din cafeneaua centrului comercial, s-au dus în parcarea unde erau parcate mașinile. S-au privit. Lili a spus:

– Ești sigură că vrei să te întorci la soțul tău?

– Am de ales?

– Nu ai familie?

– Nu am pe nimeni.

– Nici prieteni.

– Aș putea merge la părinții lui Étienne... în fine, părinții unui prieten..., dar soțul meu îi cunoaște, m-ar găsi în cinci minute.

Lili a încărcat în portbagaj conservele din căruț, a ridicat capul și i-a răspuns:

– Eu salvez câini și pisici. Mi s-a întâmplat câteodată să mă ocup de hamsteri și de găini... Dar niciodată de o tânără.

Nina a zâmbit pentru prima dată de când Lili a abordat-o la raionul de legume și fructe.

Peste o jumătate de oră, mașina Polo era ascunsă într-un garaj închis, iar cheia o avea doar Lili. Ninei i se pregătise camera de oaspeți. Pe urmă, nimic. O liniște abisală.

– Și acum, ce voi face?

– Vom aștepta, a răspuns Lili. Cât va fi nevoie.

Ca și cum se afla într-o închisoare, închisă între patru pereți. Doar că la închisoare ai dreptul o dată pe săptămână la vizite, la vorbitor.

Ca să nu o caute polițiștii, Lili a sfătuit-o să lase soțului o scrisoare de adio. Nina a redactat-o în trei exemplare. Același text pentru Emmanuel, Adrien și Étienne.

Când i-a întins lui Lili cele trei plicuri ca să le pună la Poștă, Nina a avut sentimentul că și-a aruncat trecutul la gunoi. Nu mai rămânea decât golul prezentului. Să o ia de la zero.

După două săptămâni, timp necesar pentru a amenaja totul, Lili i-a pus la dispoziție o cameră micuță situată în interiorul adăpostului de animale, în capăt, ferită de priviri indiscrete. De toate privirile, inclusiv de cele ale angajaților.

– În felul acesta, vei avea intimitate. Iar seara nu vei avea decât de traversat strada ca să vii la mine la cină.

Nina locuiește în douăzeci de metri pătrați, fără confort. Camera are două ferestre cu spatele la adăpost, ce se deschid spre o zonă de câmp. Doar o fereastră mică de la toaletă dă spre cuști. În acest studio a trăit multă vreme fondatoarea adăpostului, Annie-Claude Miniau.

– Aici te vei simți într-adevăr ca acasă. Este un televizor, multe cărți și mâncare în frigider.

– Nu am nimic, Lili. Nici un sfanț ca să-ți plătesc.

Nina şi-a scos verigheta, safirul şi inelul cu diamante.

– Uite, vinde-le şi voi putea astfel să plătesc cheltuielile pentru o vreme.

– Păstrează-ţi tinichelele, i-a răspuns Lili. Vom vedea mai târziu.

Când mai târziu? Cât timp va trebui să stea ascunsă? Şi-a aranjat bijuteriile într-un sertar.

Când iese să-şi dezmorţească picioarele, îşi pune o bluză cu glugă şi blugi. A slăbit deja zece kilograme. Nu mai simte nevoia să bea ca să reziste şi nici să ia tratamente hormonale care o desfigurau. Doar somnifere, altfel are prea multe coşmaruri. Lili îi cumpără haine şi obiecte de igienă. Ea se duce la cumpărături. De două luni, Nina n-a mai ieşit din adăpost.

– Parcă ai ascunde o clandestină... Sau o criminală de război.

– Pe pământul acesta nu sunt decât două locuri unde te poţi ascunde: cimitirele şi adăposturile de animale. Nimeni nu caută pe aici. Oamenilor le este prea frică de boli sau să fie muşcaţi.

Locul se află în centrul oraşului La Comelle. Între două clădiri dezafectate. Lili este singura angajată care rămâne toată ziua. Dimineaţa, mai lucrează vreo zece persoane, între orele 9 şi 13. Iar vizitatorii care vin aici fără să anunţe în prealabil sunt rari. Cât despre cei veniţi să arunce căţeii sau cutia cu pisici abia fătaţi, stau cu privirea în jos şi o şterg repede, ca nişte hoţi, aşa că nu există nici un risc să spună că au zărit o silueta cu gluga trasă pe ochi rătăcind printre cuşti... Cine să ştie despre siluetele ce rătăcesc în acest loc?

Trebuie doar să fie atente la cei doi poliţişti locali care aduc animalele găsite în maşinile ridicate de pe domeniul public. Trebuie să se ferească întotdeauna de ei.

Începând cu ora 13, când pleacă toată lumea şi când aude ultimul autovehicul plecând din parcare, Nina iese, trece de la o cuşcă la alta, mângâie, vorbeşte. Acum, că o cunosc, animalele se gudură, nu se mai tem: este una de-a lor. Nu fac diferenţa între ea şi ele.

In această lună decembrie a anului 2000, sunt treizeci şi doi de câini şi patruzeci şi nouă de pisici. După ce a trecut pe la toate animalele, se duce la biroul împărțit cu Lili, în zona de primire a adăpostului. Sunt liniştite, vorbesc de toate şi de nimic, ca două vechi prietene. Fac schimb de veşti din lumea lor.

– De ce faci toate acestea pentru mine, Lili?

– De ce nu?

Brand francez de vermut aromatizat cu rădăcinile plantei de gențiană, servit în mod normal ca aperitiv

27 decembrie 2017

– Știu pe dinafară fragmente din *Blanc d'Espagne*, ne spune Nina.

Întinși pe patul cel mare, unul lângă altul, tocmai am privit două episoade din *Breaking Bad*. Mie mi-a plăcut foarte mult, iar Nina nu mai este așa de nervoasă.

Sunt acum în patul meu de o persoană. Până la urmă, încă din copilărie, a trebuit să dorm mereu într-un pat dublu. Exact în acest moment și-a găsit Nina să spună că-mi știe pe de rost romanul. Începe să recite un fragment. În penumbră, vocea mă străpunge.

Când o întreb: „Cum ți-ar plăcea să te numești în romanul meu?", ea îmi răspunde: „Angélique." Râde de ea. „Angélique este atât de demodat!" Când îl întreb pe el: „Dar ție, cum ți-ar plăcea să-ți zic?", îmi răspunde: „Kurt. Ca pe Kurt Cobain". Ea nu comentează nimic, se mulțumește să zâmbească. Așa trăiește Angélique: mulțumindu-se cu orice. Iar eu mă hrănesc din asta, din mulțumirea ei permanentă.

Nina se oprește câteva momente. Ca și cum ar avea cartea sub ochi, ar întoarce paginile și ar continua lectura.

Ador să îi privesc cum dansează, merg, se mișcă încoace și încolo. Sunt oameni pe care ai sta să-i observi toată viața. Nu au nimic special, pentru că totul este natural la ei. Din acest motiv sunt diferiți de ceilalți. Nici până în ziua de astăzi nu am înțeles de ce s-au oprit la mine. În ziua când se strigă catalogul la școală, numele noastre începând cu aceeași literă, ei se ating. Din cauza ori datorită hazardului dat de alfabet, Angélique ne-a luat de mâini. Câte un băiat de fiecare parte.

Ca trei piese de puzzle potrivite, în ordinea corectă. Suntem toți trei de nedespărțit. Angélique miroase bine. Îi cunosc mireasma pe dinafară. Un amestec de săpun cu migdale și lapte folosit pentru igiena bebelușilor. Îl lasă pe hainele pe care i le fur și i le returnez în final: „Uite, ai uitat asta la mine."

Când avea unsprezece ani, se dădea cu parfum de vanilie. Aș putea să o mănânc. Formele trupului i se schimbă, liniile se rotunjesc ușor, foarte lent. Aș vrea să fiu în locul ei. De fiecare dată când îmi face portretul, sper să descopere fata din mine. Visez să mă vadă. Ca vârful creioanelor sale să-i arate drumul spre mine. Când mă joc cu Angélique, sunt sora ei, fără să o știe. Dar nu sunt niciodată travestit. Nu sunt un băiețel efeminat. Doar o fată ratată. Eșuată. Nimerită prost, în corp de băiat.

Nina se oprește din nou. Mă simt incapabilă să mai scot vreun cuvânt. Am scris de multă vreme *Blanc d'Espagne* și nu am recitit niciodată cartea. Să o descopăr din nou în gura ei mă dă peste cap. Étienne nu spune nimic. Îl aud doar respirând. Se gândește oare că Nina va rosti un fragment care să-l pună într-o lumină proastă sau într-o situație stânjenitoare?

El, Kurt, este un tip magnific. Are o sclipire în privire, o rătăcire, îi trădează libertatea, limitele. O nonșalanță fără drept de apel. Nu este genul care să cerșească de la viață. Se simte în largul lui peste tot...

– A mai rămas vin? întreabă Étienne.

Mă ridic, golesc sticla într-un pahar și i-l întind.

– Mulțumesc.

Nina mă ia de mână când trec pe lângă ea.

– Când am descoperit *Blanc d'Espagne*, am crezut că voi muri de durere că nu am fost în stare să te ghicesc așa cum ești în realitate. Pe urmă, am înțeles că, în fond, nu ești decât un suflet. Că se numește Adrien sau Virginie, ești aceeași persoană, sufletul tău nu are gen. Nu

ne simțim atrași de oameni pentru că sunt fete sau băieți, ci pentru ceea ce degajă ei.

Îi sărut mâna și mă întorc fără nici un cuvânt în pat, la culcare. Nu mai este nimic de adăugat.

*

Cred că este ora 3 dimineața și nu am somn. Îmi tot vin în cap amintiri, este ceva mai puternic decât mine. Îi ascult cum respiră, nu am mai dormit alături de ei de la petrecerea de burlăciță a Ninei. În acea noapte ne-am spus de asemenea adio și copilăriei noastre. Chiar dacă Nina nu mai recită extrase din romanul meu, am sentimentul că încă le mai aud, ca un ecou imaginar.

Credeam că dorm deja, când Étienne se ridică și îmi spune:

– Mi-e dor de puștiul meu deja.

Nu-i văd trăsăturile, îi ghicesc doar silueta uriașă traversând camera.

– Vrei să pleci? îi șoptesc, ca să nu se trezească Nina.

– Unde?

– La Lyon. Vrei să renunți?

– Nu mai este cale de întors.

– Dacă ar fi să ne luăm după Louise, ar mai fi.

– Termină și tu cu prostiile.

– ...

Îl aud deschizând fereastra micuță de la baie și aprinzându-și o țigară.

– Pe urmă, imaginează-ți că oasele găsite în lac sunt ale lui Clotilde..., a continuat cu voce joasă. Voi fi frecat la cap. Nu mai vreau să aud de așa ceva... Nu poți să știi cât am fost de ușurat când au scos ruina aceea de mașină de pe fundul lacului.

– Eu credeam că te va stresa.

A lăsat o pauză lungă înainte de a răspunde.

– Dimpotrivă, este dovada că nu am visat. Nu sunt un nebun, am văzut bine cum nenorocita aia de rablă se scufunda. De câte ori nu m-am întrebat dacă a existat cu adevărat această imagine.

– Crezi că trupul lui Clotilde a stat în mașină în toți acești ani?

– Era capabilă de orice... In orice caz, nu voi ști niciodată.
– De ce spui așa? Proba ADN va fi concludentă.
– Voi muri înainte de a afla.
– ...
– Vei avea grijă de Louise?
– Da.
– Juri?
– Jur.
– Tot mai ești supărat pe mine?
– De moarte... Te urăsc. Că te-ai folosit de mine, că m-ai forțat.
– Înțeleg. M-am comportat ca un nenorocit.
– Și eu la fel... Cu Nina.
– De ce ai renunțat la tot? La Paris, la piesele tale de teatru, la tot? Îți mergea atât de bine.
– Am trăit în infern acolo. Revenirea mea în La Comelle m-a salvat.
Închide fereastra și vine să se așeze pe patul meu. Am înghețat.
– De ce nu ți-ai tăiat până acum sula?
– La naiba, Étienne, câtă delicatețe...! Cât rafinament!
– Șșșșșt! Vorbește mai încet, o vei trezi pe Nina.
– ...
– Iartă-mă... Știi foarte bine că toate chestiile astea mă fac să mă simt prost. Habar n-am de treburile de...
– De pederaști? Ăsta-i cuvântul pe care-l cauți? Nu sunt homosexual, Étienne, sunt femeie.
– Ești o gagică îndrăgostită de soră-mea. Deci ești homo.
– N-am chef să vorbesc despre așa ceva cu tine.
– De ce? Voi crăpa curând, măcar să-mi spui totul. Ți-e frică să-mi povestești, așa-i?
– Exact: mi-e frică.
– Ți-e frică de ce?
– De fericire, de eliberare, să devin cine sunt. Nu știu cine sunt.

75

Mai 2001

Cinci nominalizări la Premiile Molière pentru *Des enfants en commun*, dar, până la urmă, *O bestie pe lună*[81], piesa lui Richard Kalinoski a adunat tot. Regia: lrina Brook. Uimitoare, magistrală. Adrien nu mai văzuse niciodată ceva atât de tulburător. Își va aminti până la sfârșitul vieții de interpretarea lui Simon Abkarian și a Corinnei Jaber. În timp ce ieșea din *Théâtre de l'OEuvre*, mâinile încă îi mai tremurau.

Dar este supărat totuși pe juriu. Ca și cum profesioniștii din domeniu i-au aruncat piesa la coş. Cade pe gânduri, are un gust amar. *Este mult mai uşor să acorzi toate onorurile genocidului armean decât unei chestiuni interne de familie.*

După ceremonie, nu participă la dineul organizat în onoarea nominalizaților. Preferă să se întoarcă pe jos, părăsindu-și restul trupei. Nici măcar nu pretextează o durere de cap, spune doar că toate acestea îl obosesc și că preferă să plece. Nu are chef să-i felicite pe laureați.

Merge singur în Paris, temperatura este agreabilă. Încă o vară se apropie pe furiș. Ce-o să facă el în anotimpul cald?

De câteva săptămâni îi este dor numai de Louise. De ce oare gândește așa? Nu i-a fost niciodată dor decât de Louise.

Ce viață tristă ai și tu, bătrâne! Ah, pardon, bătrânico! Bieții mei bătrâni! Faceți o pereche pe cinste.

Adrien vorbește des la telefon cu Louise. În seara aceasta, femeia voia să vină cu el, să-i fie alături, să-și pună o rochie drăguță. El i-a explicat că ar prefera *să întrețină misterul.*

– Nu vreau să se știe că este cineva în viața mea. Înțelege-mă, Louise: imaginează-ți că voi

primi un Premiu Molière. Nimeni nu trebuie să știe că exiști.

– Că exist... eu? Sau că tu nu exiști?

Femeia a închis telefonul.

„Bine mi-a făcut."

Mi-a trimis totuși un mesaj înainte de ceremonie:

Succes! Sunt mândră de tine.

I-a răspuns:

Te iubesc.

Adrien nu are nici o veste de la Nina. Louise nici atât. A dispărut pur și simplu. Dar nu precum Clotilde. Cu ea este diferit. Nina a plecat cu șapte luni în urmă fără să lase vreo adresă, dar trimițând o scrisoare de adio. De fiecare dată când gândurile sale se îndreaptă spre Nina, Adrien le alungă.

După ce s-a întâlnit cu Étienne la braseria La Lorraine în octombrie trecut, Adrien nu s-a mai gândit și nici nu a mai așteptat nici măcar o zi pentru a telefona la Jandarmeria din La Comelle. A cerut să stea de vorbă cu Sébastien Larand, cum îi indicase Étienne, un prieten de școală generală, devenit plutonier adjutant.

– Adrien Bobin? Da, bineînțeles. Ai devenit celebru... Te-am privit împreună cu soția mea la Poivre d'Arvor[82]...

– ...

– Cu ce ocazie mă suni?

– Voiam să-ți spun că, în seara când Clotilde Marais a plecat, eram cu Étienne Beaulieu.

– Mda, mi-a spus.

– De fapt, nu m-am despărțit de Étienne toată ziua... și nici noaptea. După înmormântarea lui Pierre Beau, am mers împreună pe malul Lacului din Pădure și am așteptat-o pe Clotilde... Trebuia să îi las singuri când venea ea, dar nu a mai ajuns. Atunci ne-am dus împreună la Nina Beau și...

– Scuză-mă, Adrien, de ce-mi povestești mie toate acestea astăzi?

– Pentru ca Étienne să nu-și facă griji... În cazul când cineva l-ar putea bănui... Și...

– Nu ești la curent cu veștile?
– Ce vești?
– Cineva ar fi văzut-o pe Clotilde Marais.
– ...
– O doamnă din Chalon-sur-Saône, plecată în vacanță în Salvador de Bahia... Este sigură că ea era.
– Cum poate să fie sigură? O cunoaște?
– A văzut emisiunea lui Pradel. O fată care semăna cu Clotilde Marais ca două picături de apă bea un pahar și, când femeia s-a apropiat să stea de vorbă cu ea, să o întrebe dacă este fata dispărută pe care o văzuse într-o fotografie la televizor, necunoscuta a plecat fără să răspundă... De parcă a fost prinsă cu mâța în sac. Genul acesta de mărturie este privit cu suspiciune, dar, până la urmă, de ce să nu credem? Nu putem porni căutările, în orice caz. Nu este un caz de răpire, ci o plecare voluntară. Fiecare face cam tot ce poftește. Pentru noi, dosarul este închis.

*

În La Comelle vestea s-a răspândit ca vântul: Clotilde Marais ar fi fost văzută în Brazilia. Emmanuel este orbit de furie. Nemernicul de Étienne Beaulieu nu va mai fi deci niciodată deranjat.

Totuși, măcar a încercat.

L-a urât din prima clipă când i-a strâns mâna lui Étienne, când Nina i l-a prezentat drept *celălalt prieten al meu*. A simțit o relaxare pe care el, Emmanuel Damamme, fiul exemplar, nu o avusese niciodată.

Când îl salutase pe Adrien nu simțise nimic. Dar pe celălalt l-a urât imediat. Modul cum Nina și el se priveau, complicitatea dintre ei... Era în ziua înmormântării lui Pierre Beau. Nina nu le-a dat drumul din mâini celor doi prieteni. Dar mâna fetei strângând-o pe cea a lui Étienne l-a enervat în mod special pe Emmanuel.

După ceremonia funerară nu s-a dus la cimitir. Nu o cunoștea pe Nina decât de câteva zile, nu avea ce căuta acolo. Urma să o viziteze mai târziu, la casa familiei Beaulieu.

A plecat împreună cu părinții, tatăl l-a lăsat la birou. Emmanuel s-a așezat cinci minute, incapabil să se concentreze, cu privirea pierdută. Pe urmă a urcat într-o mașină a firmei pentru că a lui era prea ușor de identificat, ca să-i urmărească. Să se alăture cortegiului.

A trecut prin fața bisericii, mașina mortuară era încă acolo.

La cimitir a rămas departe de ei. Căldura era insuportabilă. S-a adăpostit sub un copac, observându-i pe Nina și pe cei doi prieteni lipiți unul de celălalt. Trei siluete formând o singură umbră. A așteptat să plece toată lumea ca să meargă la mașină. A trecut pe acasă să facă un duș, să se schimbe, pe urmă s-a dus la familia Beaulieu. Imediat ce a ajuns, a văzut-o pe Nina așezată pe canapea, cu privirea pierdută și tot cu mâna în cea a lui Étienne. Clotilde Marais era așezată lângă ei. O fată blondă, drăguță, cu o figură tristă. Se uita fără încetare la Beaulieu, dar el nici nu o băga în seamă.

Emmanuel s-a apropiat de Nina, care abia l-a privit. În acel moment a înțeles că o pierduse. Că va pleca și că nu putea face nimic să o rețină. Emmanuel a discutat cu Marie-Laure la un pahar de alcool. Ce putea să spună el despre defunctul despre care toată lumea vorbea? Nu-l cunoscuse pe *poștașul de ispravă*. Dar era îngrozitor că un camion al firmei lui l-a accidentat. Nina era supărată pe el. S-a apropiat de ea, a sărutat-o pe păr, mirosea a transpirație și a șampon cu nucă de cocos. Îi venea să o răstoarne pe canapea acolo, în văzul tuturor, să facă dragoste.

Era beat. Îndrăgostit până peste cap. I-a șoptit:

– Poate mă suni în seara aceasta.

– Da.

Un *da* rostit în gol, ca și cum s-ar fi adresat în neant.

Emmanuel a ieșit livid din casă.

Și, fiindcă nu putea să se mulțumească să plece pur și simplu, a așteptat. Ce anume, nu știa să spună.

Mai întâi a văzut-o pe Nina întorcându-se acasă, pe străduțe, încovoiată de durere. Mergea repede, ca și cum ar fi vrut să scape de propria existență.

A urmărit-o atent din mașină, nu voia în nici un caz ca fata să-și dea seama. Aproape de casa Beau a parcat mașina pe o stradă paralelă, a oprit motorul.

Bobin și Beaulieu au venit cam după o oră.

Emmanuel a rămas în mașină toată după-amiaza, cu ferestrele coborâte la maximum, negăsindu-și curajul să pornească spre casă.

Pe la ora 18 sau 19, Étienne Beaulieu a ieșit singur din casa bunicului. Emmanuel l-a urmărit de departe, ca un om care și-a pierdut mințile. Spre deosebire de Nina, Beaulieu a mers încet până acasă. A dispărut cinci minute în interior înainte de a ieși, pe urmă a urcat pe o motocicletă.

Emmanuel și-a spus că era vremea să se întoarcă acasă, să facă o baie în piscină. Să facă orice. Cămașa îi era umedă și inima îl durea. Și totul din cauza unei smiorcăite de optsprezece ani. O orfană crescută într-un oraș muncitoresc.

Când să continue drumul spre Castel, a făcut un ocol pe jumătate și a urmărit motocicleta. Gândindu-se o clipă că ar putea să dea peste Étienne. O apăsare pe accelerație și frumușelul acesta ar fi ieșit cu totul în decor. În plus, Emmanuel nu era la volanul mașinii sale, ci într-una a firmei, o îndoitură de tablă ar trece ca și neobservată.

În mod curios, Beaulieu o luase în direcția opusă față de casa bunicului Ninei, mai exact spre Lacul din Pădure.

*

Nina se ascunde de șapte luni la adăpostul din La Comelle.

Și totuși, zilele trec repede. Iar Nina este aproape fericită cu viața aceasta de închisoare. Doar că, până la ora 13, când pleacă personalul, trebuie să rămână închisă între patru pereți. Face tot felul de obiecte vândute apoi la *zilele porților deschise*, o sâmbătă pe lună: rame pentru colaje, suporturi pentru

lumânări, brățări, mozaicuri, picturi pe faianță. Lili este fascinată de picturile ei. Nina se eschivează, spune că a făcut cursuri de pictură când era mică. Nu se mai atinge de pensule și nici de tuburile de culori pe bază de ulei. Dacă Emmanuel ar da peste una din schițele ei, ar putea să recunoască și să o găsească până la urmă.

În cursul acestor zile, publicul poate aduce hrană, donații în bani, pături, detergenți, pungi de gunoi. Oaspeții beau o cafea cu personalul, se uită la animale pentru o adopție. Creațiile Ninei sunt expuse la intrare și cele mai multe sunt cumpărate. Oamenii se miră de frumusețea diferitelor obiecte puse la vânzare. Ele atrag din ce în ce mai mulți vizitatori. Prin urmare, se adună o sumă deloc neglijabilă. Iar când Lili este întrebată de unde provin, răspunde de fiecare dată la fel:

– De la diferite școli de artă, partenere ale ADPA.

Zilele au devenit mai lungi, iar imaginea câmpului văzut de Nina din camera ei transformată încet-încet în atelier s-a schimbat. Copacilor le-a crescut podoaba de frunze, iar florile de păpădie îngălbenesc pământul. Pe la ora 15 i se întâmplă să pună un scaun alături de cuști și să rămână o jumătate de oră la soare sau să se așeze pe o bancă lângă adăpostul pisicilor. O ajută pe Lili să îngrijească, să trateze, să bandajeze, să pieptene, să curețe.

Uneori, la căderea nopții, Lili o duce într-un tur în centrul orașului La Comelle, când comercianții au tras obloanele, chiar înainte de a ieși din magazine. Nina are senzația că a murit și a revenit printre oamenii vii în timpul unei plimbări cu mașina.

Une bête sur la lune – piesă de teatru scrisă de Richard Kalinoski, care vorbește despre prima generație de armeni nevoiți să-și șteargă amintirile pentru a putea supraviețui. În centrul acțiunii se află o fotografie de familie.

Jurnalist și scriitor TV, foarte cunoscut în Franța, cu peste 30 de ani de experiență ca prezentator de știri, la postul de știri TF1

76

27 decembrie 2017

Romain își închide cartea. Nu reușește să se concentreze. Se gândește la ea.

La *ele*, mai exact.

Binele și răul se amestecă în sufletul său.

Nina era aproape rece aseară la telefon. De ce anumite persoane pe care abia de le-ai cunoscut lasă să se înțeleagă că le-ai înțeles imediat?

I-a spus că se află la o pensiune în Italia, împreună cu cei doi prieteni. Toți trei sunt în aceeași cameră, ca atunci când erau copii, când ea împărțea același pat cu Étienne.

Vocea Ninei era acoperită de sunetul unui televizor. A trebuit să-i repete de mai multe ori câteva fraze, ceea ce a părut că o surprinde. La fel cum elevii săi se pot enerva pe un profesor în vârstă, un pic tare de ureche.

Romain speră, egoist, că Nina se va întoarce repede. Că această călătorie nu va dura prea mult.

Chiar înainte de a încheia conversația, ea i-a șoptit:

– De fapt, nu mi-ai spus niciodată de ce te-ai mutat de la Marnes-la-Coquette în La Comelle.

Încă o dată, Romain n-a înțeles sau s-a făcut că nu aude. I-a cerut să repete. Nina a vorbit mai tare:

– De ce te-ai mutat în La Comelle? De ce ai plecat din Marnes?

De data aceasta, a înțeles exact întrebarea. De altfel, este o întrebare sau o insinuare? Cuvintele l-au surprins în așa măsură încât nu a știut ce să răspundă. S-a lăsat un moment foarte lung de tăcere. Îi venea să-i închidă telefonul în nas. S-a simțit un ratat. Nimic nu este mai rău pentru un bărbat decât să fie condamnat înainte de a fi judecat. Să

simtă că ceilalţi nu-l vor mai privi niciodată ca înainte. O paranoică, una care-l tratează ca pe o himeră şi i se lipeşte de piele.

După o pauză lungă i-a răspuns:

– Nu ţi-am spus nimic pentru că nu aveam deloc chef să vorbesc.

La rândul lui, a devenit distant cu ea. Pe urmă, au schimbat câteva banalităţi despre vreme şi despre maşina care nu consuma prea multă benzină, apoi Nina a închis. Romain a regretat imediat. Ar fi trebuit să o liniştească. Nu să răspundă la o prostie cu o altă prostie. Pentru că, pentru prima dată, Nina s-a arătat complet idioată. Cum putea să facă parte din *ceilalţi?*

Nu, bineînțeles că iubita lui nu era ca toţi ceilalţi.

A sunat-o imediat.

Nina nici nu se clintise din loc. Îşi privea tenişii vechi pe covorul urât, decolorat. Întrebându-se cum putuse să fie atât de proastă cu Romain. Când telefonul a sunat, a ştiut că el era. A ştiut sau a sperat. A răspuns de la primul apel.

Romain nu va uita niciodată plecarea sa din Marnes, dar se gândeşte mai puţin la acel moment. Întrebarea Ninei de ieri l-a aruncat din nou în ceea ce a trăit ca o mare nefericire. Chiar şi astăzi, nu ştie cum să iasă din situaţie.

Se numea Rebecca, la fel ca personajul din romanul lui Daphné du Maurier. Să fi fost ceva premonitoriu? Rebecca Lalo. Prietenii o numeau Becca.

Romain o cunoştea la fel ca pe toţi elevii din şcoala unde era director. Discuta despre viitorul lor, despre alegerile din viaţa lor şi de rezultatele fiecăruia dintre ei la consiliile trimestriale de la clasă, cu profesorii. Când un elev trecea în clasa a cincea, Romain avea nevoie doar de câteva cuvinte pentru a şti despre cine este vorba. La sfârşitul anului îi cunoştea pe toţi şi, de la clasa a şasea până la a opta, îl strigau după prenume. Romain nu era un director sever, dar trebuia să-şi impună respectul. Chiar dacă era tânăr, nu putea să

lase pe oricine să creadă că era prietenul lui. I s-a întâmplat de-a lungul vieții profesionale să se supere pe un elev, să se lase copleșit de nervi din cauza comportamentului considerat deplasat al cuiva. Se știa că el se putea supăra, ridica vocea și bătea cu pumnul în masă ca să se facă auzit.

Rebecca Lalo era în clasa a șaptea. În cursul celui de-al treilea trimestru al anului 2014, pe data de 8 aprilie mai exact, a dat buzna în biroul lui. Elevii care veneau la el erau rari. Nu ajungeau decât atunci când erau convocați, împreună cu părinții sau cu un profesor. Pentru cererile curente, elevii se adresau diriginților, dar niciodată directorului. Imediat ce a intrat, Rebecca i-a aruncat în față:

– V-ați culcat cu mama în weekendul trecut. Femeia blondă, drăguță, sexoasă, pe care ați vrăjit-o la restaurantul Dickens, este maică-mea. V-am văzut. A petrecut noaptea la dumneavoastră.

Era pentru prima dată când Romain era dominat de o elevă. Incapabil să scoată o vorbă.

– Dacă nu-mi dați 1 000 euro, voi spune la toată lumea.

Ultima frază l-a uluit și mai mult. Pe urmă a izbucnit în râs, unul sarcastic.

– Spune-mi că visez!

– Nu, sunteți în plin coșmar. Mama este măritată. Dacă îi voi spune tatei, nu doar că vă veți pierde reputația, dar veți fi și un om mort.

Romain nu s-a lăsat niciodată manipulat sau intimidat. Ultimele cuvinte l-au făcut să-și revină.

– Nu te supăra, domnișoară Lalo, dar fac ce vreau în viața mea privată. Și voi uita această conversație, voi uita că ai venit să încerci să mă storci de bani. Vei ieși acum din biroul meu, nu am stat niciodată de vorbă, nu ne-am întâlnit niciodată și nimic nu s-a întâmplat, clar? Și interesul tău este să asculți ce te-am sfătuit.

– Adică? îl întreabă eleva cu tupeu, fără să încerce să-și ascundă un zâmbet provocator.

– Ca să fiu şi mai clar, ceea ce tocmai s-a întâmplat între aceşti pereţi nu a avut loc niciodată. Aceasta spre binele tău. Altfel...

– Altfel?

– Voi face tot ce-i necesar ca să închizi subiectul acesta definitiv.

Rebecca a început să plângă. Lacrimi de crocodil care l-au enervat la maximum pe Romain Grimaldi. În toată cariera sa era pentru prima dată când îi venea să pălmuiască o elevă.

– Şi dacă voi spune mai departe? Ce se va întâmpla?

– Va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu... Şi te voi exmatricula din şcoală pentru indisciplină şi şantaj.

A început să plângă şi mai mult.

– Nu, domnule Grimaldi, a gemut fata. Vă implor.

– Hai, termină cu circul, domnişoară Lalo, sau chiar mă supăr... Totul a mers prea departe. Te rog să ieşi din biroul meu imediat.

Fata s-a uitat fix la el, rugător.

– Şi dacă nu voi spune la nimeni, mă lăsaţi în pace? Voi putea termina anul?

– Da... Desigur.

– Îmi promiteţi?

– Da. Acum dispari.

– Nu veţi spune niciodată ce s-a întâmplat?

– Ieşi de aici!

În clipa aceea, fata s-a aruncat asupra lui şi l-a sărutat direct pe gură. Romain a luat-o de umeri şi a împins-o. Rebecca a căzut şi s-a lovit cu capul de birou. S-a ridicat imediat, cu un amestec de secreţii şi sânge curgându-i din nas.

– Doamne, Dumnezeule..., a şoptit el.

– La revedere, domnule. Nu voi spune nimănui.

Romain a vrut să se ducă după ea, să o conducă la cabinetul sanitar. Înainte de a-şi reveni în fire şi de a se aşeza pe scaun, a sunat pe cineva.

Directorul adjunct, panicat, a intrat la rândul lui şi l-a întrebat ce s-a întâmplat.

Tocmai văzuse o elevă ieşind din birou plângând şi cu sânge pe faţă.

– Prefer să nu vorbesc, i-a răspuns sec Romain.

Celălalt nu a insistat, aruncând totuşi o privire suspicioasă către şeful lui. Prima dintr-o serie lungă.

Mama Rebeccăi Lalo... Romain îşi amintea perfect de ea. Se numea Sylvie.

– Dar toată lumea îmi spune Syl.

Întâlnirea de la Dickens, noapte care urmase după seara cu mult alcool. Cum ar fi putut şti că este mama unei eleve? I-a găsit numele în telefonul lui mobil. Prenume: Syl. Nume: Bere.

A sunat-o ca să-i povestească totul. Îngrozită, Sylvie Lalo l-a făcut să promită că nu va spune niciodată nimănui că au petrecut noaptea împreună.

Romain a promis.

A doua zi a fost chemat la audieri la Poliţie şi coborârea în infern a început.

ÎNREGISTRARE PUSĂ LA DISPOZIȚIA AUTORITĂȚILOR

VOCEA REBECCĂI LALO: Dacă îi voi spune tatei, nu doar că vă veți pierde reputația, dar veți fi și un om mort.

VOCEA LUI ROMAIN GRIMALDI: Nu te supăra, domnișoară Lalo, dar fac ce vreau în viața mea privată. Și voi uita această conversație, voi uita că ai venit să încerci să mă storci de bani. Vei ieși acum din biroul meu, nu am stat niciodată de vorbă, nu ne-am întâlnit niciodată și nimic nu s-a întâmplat, clar? Și interesul tău este să asculți ce te-am sfătuit.

VOCEA REBECCĂI LALO: Adică?

VOCEA LUI ROMAIN GRIMALDI: Ca să fiu și mai clar, ceea ce tocmai s-a întâmplat între acești pereți nu a avut loc niciodată. Aceasta spre binele tău. Altfel...

VOCEA REBECCĂI LALO: Altfel?

VOCEA LUI ROMAIN GRIMALDI: Voi face tot ce-i necesar ca să închizi subiectul acesta definitiv.

Plânsul Rebeccăi Lalo

VOCEA REBECCĂI LALO: Şi dacă voi spune mai departe? Ce se va întâmpla?
VOCEA LUI ROMAIN GRIMALDI: Va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu... Şi te voi exmatricula din şcoală pentru indisciplină şi şantaj.

Plânsul Rebeccăi Lalo

VOCEA REBECCĂI LALO: Nu, domnule Grimaldi. Vă implor.
VOCEA LUI ROMAIN GRIMALDI: Hai, termină cu circul, domnişoară Lalo, sau chiar mă supăr... Totul a mers prea departe. Te rog să ieşi din biroul meu imediat.
VOCEA REBECCĂI LALO: Şi dacă nu voi spune la nimeni, mă lăsaţi în pace? Voi putea termina anul?
VOCEA LUI ROMAIN GRIMALDI: Da... Desigur.
VOCEA REBECCĂI LALO: Îmi promiteţi?
VOCEA LUI ROMAIN GRIMALDI: Da. Acum dispari.
VOCEA REBECCĂI LALO: Nu veţi spune niciodată ce s-a întâmplat?
VOCEA LUI ROMAIN GRIMALDI: Ieşi de aici!

Zgomote de lupte

VOCEA LUI ROMAIN GRIMALDI: Doamne, Dumnezeule...
VOCEA REBECCĂI LALO: La revedere, domnule. Nu voi spune nimănui.

Adolescenta înregistrase totul cu smartphone-ul, cu excepţia primei părţi a dialogului. Prezentând un traumatism cranian, povestise la Poliţie că directorul îi făcuse avansuri la întâlnire şi a manifestat gesturi deplasate. Că l-a ameninţat că o să dezvăluie totul, iar el s-a enervat groaznic şi a lovit-o. Că îi era aşa de tare frică de el încât îl înregistrase pentru eventualitatea când întâlnirea lor ar fi degenerat.
Romain a acceptat acuzaţia fără să nege nimic.

Totul era din cauza lui. Ar fi trebuit să rămână calm. Să o ducă la cabinetul medical, să țină cont că fata avea paisprezece ani, că era fragilă, ar fi trebuit să...

Nu a așteptat să fie îngenuncheat pentru a-și înainta demisia la inspectorat. A rămas săptămâni întregi închis în casă, cu obloanele trase. Comandând mâncare la domiciliu. Fără să răspundă nimănui la telefon.

Până când, la începutul lunii iunie, părinții lui au venit în vizită. Au început prin a deschide ferestrele.

– Nu trebuia să faceți douăzeci de ore cu avionul ca să-mi aerisiți apartamentul, le-a spus cu ochii în lacrimi.

A aflat că Rebecca Lalo și-a schimbat declarațiile. Astfel încât a fost absolvit de orice vină. Dar era prea târziu. Reputația lui în Marnes-la-Coquette era la pământ. Nu s-ar fi putut întoarce niciodată la școală. Nu mai reușea nici măcar să-și cumpere o pâine fără a se înroși sau a tremura.

Chiar dacă acest loc îl reabilita, se simțea ros până la os de rușine. O năpastă care nu te face decât să te stingi și să dispari.

Faptul că adolescenta a revenit asupra declarațiilor mai mult îl afunda în loc să-i ușureze situația. Era, în mod evident, mai puternică. I-a dat o lecție. Se afunda încă și mai mult în acea stare, ajungând la o moleșeală alarmantă. Nu mai cobora din pat decât pentru a merge la toaletă. Încurajat de foștii colegi, a acceptat până la urmă să fie spitalizat, cu perfuzii și antidepresive în braț. O psihiatră i-a salvat viața când l-a făcut să-și descarce sufletul. De ce se învinovățea așa de mult încât era gata să moară?

Până în ziua de astăzi, Romain este convins că totul s-a întâmplat din vina sa. N-ar fi trebuit niciodată să reacționeze astfel față de un copil de paisprezece ani.

Cu toate acestea, și-a recăpătat pofta de viață. A învățat să se hrănească, să meargă, să iubească mirosul de ceai și de cafea, să deguste produsele de patiserie, să pedaleze, să se ducă la cumpărături, să asculte muzică, să mănânce popcorn într-o sală de cinema, să-și piardă timpul într-o librărie. A ezitat multă vreme dacă să se ducă la școală. Să înfrunte din nou viața de zi cu zi a unui director. Să se uite în ochii copiilor fără să se mai gândească la cei ai Rebeccăi, îndreptați asupra lui când s-a ridicat de jos, cu sânge pe față.

Fusese un director slab, un tânăr îngâmfat, un om care credea că îi ghida și îi ajuta pe tineri în viață cu mari teorii umaniste. Iar când s-a aflat într-o poziție delicată, a eșuat.

O școală nouă urma să se deschidă în Burgundia și își forma echipa. Un coleg și prieten l-a îndemnat să aplice.

– Ești făcut pentru această meserie, Romain. Du-te, acceptă, alungă-ți frica!

Romain a povestit totul la telefon. Înainte de a închide, Nina i-a spus:

– Mulțumesc pentru încredere, mulțumesc că mi-ai spus adevărul, mulțumesc că ai venit să-l iei pe Bob.

77

Dacă aş fi eu însumi
Nici paginile ce se cer scrise
Nici să găsesc cuvinte pentru a o spune
Nu m-ar speria.
Dar mi-am dat drumul la mână
Mă îndepărtez de mine
Mă regăsesc dimineaţa
Pe drumul greşit
Când te pierzi pe drum
Cum să ajungi la capătul
Acestor eforturi inumane
Care ne duc spre noi?
Dacă aş fi eu însumi
Nici femeia din mine
Nici măcar bărbatul ce doarme în patul meu
Nu m-ar speria
Dacă aş fi eu însumi
Nimic din ceea ce am pe suflet
Ce fac minunat sau dezastruos
Nu m-ar speria...[83]

*

Noiembrie 2001

Sunt opt persoane la cină, aşezate în jurul unei mese frumoase. File de cod cu sparanghel. Dezbat discursul lui Tony Blair despre viitorul Europei. Ca fond sonor, cântecul descoperit de Adrien. Cuvinte care trec dincolo de conversaţia lor, chiar dacă sonorul este dat la minimum. Nu mai ascultă decât textul melodiei. Şi cu cât se concentrează asupra a ceea ce aude, cu atât gesturile îi sunt mai lente. Până rămâne nemişcat. Împietrit. În final, este întrebat de cineva:

– Eşti bine, Adrien?

Se ridică şi răspunde:

– Eu nu sunt Adrien.

Stupefacție totală la masă.
– Mă numesc Virginie.
Nimeni nu înțelege. Nimeni nu mai scoate o vorbă. Și nici nu îndrăznește să râdă. Adrien îi cere gazdei:
– Cum se numește cântecul?
– Ce cântec?
– Cel pe care tocmai l-am ascultat.
– Nu am fost atentă.
Când își dă seama de ceea ce tocmai a spus, când vede privirile ațintite asupra lui, cele pe care le evită din copilărie, Adrien leșină. Se trezește lungit pe o targă, cineva îi vorbește:
– Domnule, sunteți la Spitalul Saint-Louis, v-ați pierdut cunoștința. Cine a sunat la noi a spus că erați incoerent înainte de a leșina. Așa că vom face examene neurologice. Sunteți de acord?
– Da.
– Mai întâi să facem o verificare simplă... În ce an suntem?
– 2001.
– În ce lună?
– Noiembrie.
– Cum vă numiți?
– Adrien Bobin.
– Data nașterii?
– 20 aprilie 1976.
– Perfect.

*

27 decembrie 2017

– Când am ieșit din spitalul Saint-Louis, am luat un tren și am plecat definitiv din Paris. Fără să mă mai întâlnesc cu nimeni. Am păstrat doar legătura cu editorul și prietenul meu, Fabien Désérable. El s-a ocupat de vânzarea apartamentului meu.
Nina și Étienne mă privesc fix. Mi se par atât de frumoși în lumina palidă a dimineții. Le dau informații pe bucăți despre viața mea, cea pe care nu au cunoscut-o niciodată. Cea dincolo de noi trei. Viața mea de după ei.
Suntem așezați în spatele unei uși din sticlă dintr-o benzinărie între Genova și Florența. Nina își înmoaie în cafea un corn cu

ciocolată, lui Etienne nu-i este foame și se forțează să înghită un espresso. Este un loc drăguț pentru a sta la povești. Nina rămâne încremenită, cu ochii săi frumoși, căprui.

– Ai renunțat la tot din cauza unui cântec?

– Grație unui cântec. Mă săturasem să-i mint pe toți. Începând cu mine însumi... În fond, *Blanc d'Espagne* nu m-a ajutat cu nimic. Mă gândisem că, așternând cuvintele pe hârtie, mă voi vindeca... Să mă vindec de ce? Nu sunt bolnavă, doar m-am născut într-un trup greșit.

– Și ce-ai făcut în toată perioada asta? mă întreabă Étienne.

– Am călătorit. Mă întorceam în Franța de Crăciun, ca să mă întâlnesc cu Louise, la Hotelul Drumeților. Pe urmă, m-am săturat. A pleca înseamnă tot a fugi. Așa că mi-am luat, în final, o casă în La Comelle.

– De ce în La Comelle? se miră Étienne, ca și cum alegerea avea legătură cu o înmormântare de lux.

– Pentru Nina, pentru Louise, pentru teiul meu.

– De ce pentru mine? se miră Nina. Nu ne mai vorbeam de ani întregi.

– Nu înseamnă că, dacă nu ne mai vorbim, nu știm că celălalt este acolo, chiar lângă tine.

– De ce nu ne-ai spus adevărul despre tine? îndrăznește Nina să întrebe.

– Ce este adevărat la mine?

– Nu schimba vorba. Recunoaște că nu ai avut, totuși, încredere în noi, așa-i?

– Mi-a lipsit mai ales încrederea în mine.

Nina se reîntoarce la îndeletnicirea ei.

Étienne face o grimasă.

– Nu-i bună cafeaua asta... Și de ce ai ales numele de Virginie? De ce nu Simone sau Julia? mă întreabă.

– Este o rezonanță între acest prenume și femeia din mine. Virginie este identitatea mea. Îi pot schimba Virginiei aspectul fizic, însă nu și identitatea. Când am ajuns la Paris, l-am scris în *Blanc d'Espagne*. Îmi pot schimba aspectul în fiecare zi, la fiecare oră, minut, ca în jocurile pentru copii unde corpurile și fețele

sunt interschimbabile. Doar că m-am învățat așa de mult, o deprindere proastă, de altminteri, încât sunt îngrozită doar la gândul unei schimbări. Astăzi, cea care sunt, la patruzeci și unu de ani, sunt înaltă, brunetă și cu breton.

Étienne mă fixează așa cum îi privești pe nebuni. Încearcă să păstreze un chip neclintit. Dar în ochi îi citesc nebunia pe care o vede în mine. Îi par o dezaxată. Îmi dau seama, o dată în plus, de ce nu am spus niciodată nimănui. Această lipsă de înțelegere nu aș fi putut-o suporta în copilărie. Nu eram pregătită.

– Faci dragoste cu soră-mea?

– Stop joc! Nu voi răspunde niciodată la întrebarea ta, Étienne. Mai ales când mă întrebi tu.

Nina zâmbește. Un surâs cald. Ce frumoasă este când lasă lumina să-i mângâie fața!

– Pentru alții, sunt Adrien. Pentru mine, sunt Virginie.

Ea mă ia de mână. Cred că nu i-am mai ținut-o într-a mea de la înmormântarea mamei. Amintirea mamei mă doboară. Izbucnesc în lacrimi. Nina mă strânge în brațe.

– Sufăr din cauza mea. Din cauza fricii de a-mi schimba corpul.

– De ce ți-e teamă?

– Nu mi-e teamă... sunt terorizată la ideea de a mă descoperi într-o oglindă pe mine, *cea adevărată*. Louise a încercat totul: m-a dus la cei mai buni specialiști... Dar știu că sunt persoane cărora le pare rău că s-au operat. Schimbarea de sex nu este o operație reversibilă. Hormonii, tăierea penisului, vindecarea locului, implanturile mamare, sunt tot atâtea obstacole de trecut... Apoi, mai este ceva...

– Ce altceva?

– Nu sunt atrasă de haine feminine, de rochii, de machiaje, de tocuri...

– Nici eu, îmi răspunde Nina. Dar nu mă împiedică să fiu femeie.

– Eu am crescut în șablonul acesta: sunt o fată născută într-un corp de băiat și de

patruzeci și unu de ani trăiesc așa. Poate că a-l ucide pe Adrien ar însemna a o ucide și pe Virginie. Ca la siamezi. Dacă unul moare, celălalt îl urmează.

– Ești o femeie fără afinități față de clișeele sexuale, îmi spune Nina. Rochii, tocuri, machiaj. Dar ce ți se potrivește? Astăzi, lucrurile acestea nu mai spun nimic. Încadrarea în șabloane nu mai are nici un sens.

A urmat o pauză lungă, întreruptă tot de Nina:

– În *Blanc d'Espagne*, personajul tău s-a operat, a mers până la capăt. Este povestea unei eliberări. Nu vrei să evadezi din Adrien? Mi-a plăcut așa de mult momentul când personajul tău merge pe stradă în noul său corp... *Totul s-a schimbat, nimic nu s-a schimbat, am aceeași percepție a ceea ce mă înconjoară, dar ceilalți mi se adresează pentru prima dată, tocmai m-am născut și am douăzeci de ani*. Atât de frumos și plin de speranță. Când te-ai întors în La Comelle și te-am văzut în mașină, nu am înțeles de ce încă mai erai Adrien.

– *Blanc d'Espagne* este un roman. Romanele servesc ca să scrii ceea ce ești incapabil să faci în viața reală.

– Nu doar atât, insistă Nina.

– Dar soră-mea? intervine Étienne. Ce părere are?

– Că este normal să am dubii, incertitudini. Dar nu mă înșel, pentru că mi-e frică. Louise crede că sunt ca o pasăre în colivie încă de când m-am născut. Trebuie să o eliberez.

– Când te gândești la tine, te gândești la un bărbat sau la o femeie? mă întreabă Nina.

– La o femeie.

– Tu ne vorbești pentru prima dată despre tine. Despre adevăratul Adrien, vreau să spun. Deși ne cunoaștem de treizeci și unu de ani. Asta este!

– Da, așa este.

Plecăm de la benzinărie spre parcarea din exterior. Nina în mijloc, Étienne la stânga, eu

la dreapta. Ne ține de mână. Cerul este senin, de un albastru clar.

– Ne oprim la Florența?

– Aș prefera să dorm la Napoli la noapte, îmi răspunde Étienne. Dar, dacă conduce Nina, nu vom ajunge înainte de mâine-dimineață. Trebuie să mă lase pe mine. Este înțelegerea noastră ca să putem pleca.

– Sunt aproximativ șase sute de kilometri până la Napoli, îi spun.

– Étienne, conduci tu, dar ne oprim la fiecare două ore, cum am spus.

– Da, mami.

– Cum te simți? îl întreb.

– Sincer, pentru un tip care o va mierli curând, mă simt bine.

Si j'étais moi (Dacă aș fi eu însumi) – melodie a starului francez Zazie

1 ianuarie 2003

Aseară, prietenii lui din Lyon au venit să petreacă Revelionul la el. Nu l-am abandonat niciodată, spre deosebire de cealaltă, nenorocita, curva, ticăloasa.

Toți dorm încă la etaj și în dependințe.

Câteva sticle goale de șampanie zac ici și colo, chiar dacă Nathalie a adunat ce a rămas la cină înainte de a pleca acasă. Dar ei au continuat toată noaptea sărbătorirea Noului An.

Nu este decât ora 8. Emmanuel nu a închis nici un ochi. Este căzut pe gânduri, așezat pe canapea, cu o cafea în mână. Nina a dispărut de douăzeci și șase de luni. A pierdut orice speranță de a o mai găsi.

A mers până într-acolo încât a consultat vrăjitori și clarvăzători. Pendulă, cărți de ghicit, bulă de cristal, a încercat tot, a auzit de toate. Că era moartă și îngropată la Puy-de-Dôme, că se ascunde în Irlanda, la Cork mai exact, la o adresă la care Emmanuel s-a dus: nimeni nu a văzut-o vreodată. La ultima vizită, la o astrologă despre care se spunea că este foarte cunoscută, i-a spus că Nina era atât de aproape de La Comelle, *într-un perimetru de maximum trei-patru kilometri*, încât putea să-i simtă parfumul. Șarlatani gata să-l stoarcă de toți banii contra unor informații aberante.

Nu mai are nici o speranță.

Ea nu se va mai întoarce niciodată. Și de ce ar face-o? În gaura asta de șobolani?

Doar dacă...

Doar dacă s-ar gândi că nu mai este nici un pericol.

Nina este apropiată de Marie-Laure Beaulieu. Dacă ar afla că Emmanuel a plecat,

ar putea reveni pe furiș să-i facă o vizită mamei lui Étienne.

Și atunci, o va prinde. Gândul l-a făcut să zâmbească.

Emmanuel formează numărul de telefon al părinților săi, în Maroc. După cinci apeluri, îi răspunde Gé:

– Alo?

– La mulți ani, mamă!

Femeia pare abia trezită din somn. „Vocea îi este ciudată", se gândește imediat Emmanuel.

– La mulți ani, dragul meu! i-a răspuns, într-un final. Nina te-a sunat?

– Nu... Bineînțeles că nu.

– Juri?

– Ți-o jur.

– Pe viața mea?

– Pe viața ta.

– Spune-o: „Jur pe viața ta!"

– Jur pe viața ta!

– Spune-o în întregime: „Jur pe viața ta că nu am nici o veste de la Nina!"

– Îți jur pe viața ta că Nina nu a sunat. Și că nu am nici o veste de la ea.

– Tati este lângă tine?

– Da.

– Mă aude?

– Așteaptă, ți-l dau pe el.

– M-am hotărât: plec din Franța. Vreau să vând firma Damamme.

*

Câteva minute mai târziu, Gé merge singură prin grădina din jurul casei sale. Consideră că, mutându-se în Maroc împreună cu soțul, au dat dovadă de lașitate.

Aici este mereu frumos, iar parfumurile florilor dimineața sunt amețitoare, fără îndoială. Și mai este lumina aceasta permanentă, specială, pur și simplu frumoasă. Dar este conștientă că soarele cel adevărat strălucește acolo unde ne sunt cei dragi. Cei visceral de apropiați.

Când Emmanuel era copil, femeia se gândea: „Aș putea să ascund un cadavru dacă fiul meu mi-ar cere-o".

N-a iubit niciodată pe nimeni la fel ca pe Emmanuel. Iar el a avut mereu toată atenția mamei.

Pe urmă, a apărut Nina și Gé și-a văzut fiul schimbându-se. Nina s-a insinuat puțin câte puțin și nebunia s-a ivit în ochii lui Emmanuel. Mai întâi, abia zărită, pe urmă s-a instalat periculos. Atitudinea lui față de ea, obsesia față de soție, modul cum o urmărea, o pândea, aproape o vâna.

O dată, o singură dată, Gé a îndrăznit să facă o remarcă:

– Ar trebui să o lași pe Nina în pace.

Emmanuel a trimis-o la plimbare, argumentând că soția lui era prea tânără, că *avea nevoie de un tată*.

Răspunsul lui a înghețat-o. *Ce am făcut? Cum l-am crescut? De partea cui sau de partea a ce anume am trecut? I-am inoculat eu oare astfel de inepții? Copiii noștri sunt copia noastră fidelă?*

Da, Gé a reacționat într-un mod laș, mutându-se.

La un an de la căsătoria lui Emmanuel cu Nina, când fiul lor a preluat frâiele societății, Gé a pomenit de Maroc, ca o nouă viață pentru ea și pentru soț. Vor putea veni des în Franța dacă prietenii și familia le-ar lipsi. Nimic nu este iremediabil, ar putea să facă oricând pasul înapoi. Henri-Georges, surprins de această propunere, s-a arătat la început rezervat, dar, pe urmă, din ce în ce mai entuziast. „De câte ori nu ni se întâmplă să închidem ochii la anumite situații?" se gândește Gé. „Un copil plângând prea des, un vecin violent, o bătrână singură pe care o cunoști din vedere sau un animal maltratat... Și, în loc să acționăm, să ne implicăm, întoarcem spatele. Ca să nu mai vedem nimic. Să nu mai simțim nimic."

În această dimineață, când a sunat telefonul, Gé nu s-a gândit: *Emmanuel sună*. Nu i-a trecut prin cap: *Fiul meu mă sună să mă felicite pentru Noul An*, ci „Mă sună cineva să-mi spună că i s-a întâmplat ceva lui Emmanuel".

A fost aproape surprinsă când i-a auzit vocea:

– La mulți ani, mamă!

De la plecarea Ninei este conștientă că nebunia fiului s-a răspândit ca o boală incurabilă, cu metastaze peste tot. S-a dus de două ori în vizită la el, dar și-a scurtat perioadele de ședere. La ce bun să-l bată la cap? El se învârte într-un loc, ca un leu în cușcă, vorbește singur, petrece ore întregi la telefon cu detectivi, vraci și vindecători de tot felul. Iar dacă Gé încearcă să intervină, devine nervos, vehement, aproape amenințător. Repetă mereu același lucru:

– O voi găsi până la urmă.

În timp ce, în adâncul sufletului ei, Gé se roagă:

– Doamne, Dumnezeule, fă în așa fel încât să nu o găsească niciodată.

Chiar și Henri-Georges a încercat să stea de vorbă cu fiul lui, dar s-a lovit de un zid.

În cursul conversației telefonice matinale între tată și fiu, legată de vânzarea firmei, Henri-Georges i-a propus să numească un administrator. Emmanuel nici nu a vrut să audă.

– Să numim un administrator înseamnă să păstrăm firma. Să o vindem înseamnă să-i punem cruce. De altminteri, am primit mai multe oferte.

– Nu putem renunța de pe o zi pe alta la munca a trei generații. Și îți amintesc că mai am participațiuni la societate.

– Nu-mi pasă de bani, îți las totul, tată.

Tonul dintre ei a fost ridicat, Gé a calmat confruntarea rugându-l pe soț din priviri.

– Dacă într-o zi vei deveni tată, vei fi fericit să transmiți societatea mai departe, așa cum am făcut-o eu cu tine.

– Nu voi fi niciodată tată.

Când Emmanuel a închis telefonul, Gé i-a explicat din nou soțului că, de la plecarea Ninei, fiul și-a pierdut mințile. Așa că trebuia să-l lase să vândă, era o problemă de viață și de moarte. Să plece era pentru el singura

modalitate să se salveze. Iar viața fiului era mai importantă decât firma.

Cu inima grea, Henri-Georges l-a sunat pe Emmanuel pentru a-i spune că este de acord. Că își va vinde cota lui de participațiune, ca să nu pună piedici proiectelor lui.

*

În această dimineață, Nina se plimbă liber prin adăpost. În ziua de 1 ianuarie, nu este nici un risc să întâlnească pe cineva, în afară de Lili. Cea din urmă tocmai a fost chemată pentru o urgență, un dulău *can corso* găsit legat de o cale ferată în Allier. Lili a plecat însoțită de un polițist local, pentru că nu se simțea în stare să meargă singură. Lui Lili nu-i este frică de nimic, dar, în astfel de cazuri, „n-ar trebui să-ți forțezi norocul!", a strigat ea în timp ce urca în mașină.

Aseară, de Revelion, a fost organizat un bal mascat, în incinta Primăriei din La Comelle. Opusul carnavalului venețian. Toți și-au cumpărat obiectele necesare deghizării din piața de vechituri sau au găsit în fundul dulapurilor cămăși de noapte vechi, rochii și costume ale strămoșilor. Măști din plastic cu efigiile lui Barnadette și ale lui Jacques Chirac, eșarfe din pene de struț, produse de machiaj făcute în casă. Ceva de stârnit râsul. O orchestră regională. Un grătar uriaș, pahare din plastic, cocktailuri Kir la discreție cu vin de Burgundia. Lili a târât-o pe Nina acolo cu forța.

– Crede-mă, nimeni nu te va recunoaște.

A împopoțonat-o cu o rochie de hipiotă – „O vechitură de la maică-mea" –, i-a pus niște ochelari multicolori pe ochi și o perucă blondă pe cap.

– Asta este o urmă a vieții mele de altădată.

– Ai purtat peruci blonde, Lili?

– O, da.

– Nu mi-ai vorbit niciodată despre ceea ce ai făcut înainte de a lucra la adăpost.

– Mă trag din Nogent.

– Unde este Nogent?

– Nu departe de Paris.

O dată în plus, Lili n-a stat prea mult pe gânduri. Şi-a tras pe ea o ţinută verde şi o cagulă de Shrek pe cap, ceea ce a făcut-o pe Nina să râdă aşa cum n-a mai făcut-o de multă vreme. I-ar fi plăcut ca Lili să-i povestească, dar Nina simte că trecutul ei este o zonă interzisă. Într-o zi, între două sendvişuri, în timp ce serveau dejunul împreună, Lili a spus:

– Nu-ţi voi povesti despre ce a fost înainte, Nina, pentru că este dezgustător şi nu-i deloc drăguţ. În ziua când mi-am părăsit vechea viaţă, am aruncat totul. Să-ţi schimbi viaţa înseamnă mai întâi să te muţi. Iar acum trebuie să fac prezentul să strălucească precum o monedă nouă. Dacă ai şti cât de mult apreciez fiecare secundă din existenţa mea nenorocită.

Lili trăieşte singură. Câteodată, un bărbat vine noaptea la ea. Nina nu ştie cine este, nu l-a văzut niciodată. Când Lili aminteşte de el, spune doar atât:

– În seara asta, vine amorezul meu să petreacă noaptea aici.

– Ce este un *amorez*? o întreabă Nina pentru prima dată.

– Un vechi amant. Nu ne promitem nimic, nu ne facem curte, doar ne respectăm şi petrecem timp de calitate împreună.

Sfârşitul discuţiei. Iar Nina nu este genul de femeie insistentă.

Se ascunde în adăpost de douăzeci şi şase de luni, deja. Câteodată o întreabă pe Lili:

– Cât timp crezi că voi mai sta aici?

– Până te vei simţi pregătită.

– Dar eu...

– Nu-ţi face griji: când te vei simţi pregătită, vei pleca.

În luna octombrie a anului trecut, povestea fetei arse de vie din Vitry-sur-Seine[84] a îngrozit-o şi a înspăimântat-o pe Nina. „Dacă Emmanuel mă găseşte, îmi va face la fel." În urma acestui tragic eveniment, Nina l-a simţit din nou la miezul nopţii, ca şi cum s-ar fi aplecat asupra ei pentru a o ucide. În fond, îşi spune femeia, când a ales să dispară de pe faţa

pământului, a fost pentru a răspunde dorinței ascunse a soțului.

Așa că aseară a fost pentru ea o evadare salvatoare să se miște în ritm de *Macarena* și *Free From Desire,* readaptate de către o orchestră tradițională, îmbrăcată într-o rochie lungă, galbenă, cu flori și cu o perucă blondă sintetică. Un moment de respiro. Împreună cu Lili-Shrek s-au mișcat până la ora 4 dimineața, în pași de dans, fără vreo coregrafie anume, pe podeaua din parchet stratificat a Primăriei. Două sute de persoane le înconjurau, unele mai amețite de băutură decât altele. Nimeni nu era atent la nimeni. Și totuși, Nina nu a îndrăznit să-și scoată niciodată masca. Eliberată câteva ore, dar nu liberă, mereu o voce în adâncul sufletului îi urla să rămână în alertă.

Lili s-a întors la prânz de pe teren, cu dulăul ținut într-o lesă. L-a lăsat acasă pe polițistul local. Câinele este impresionant. Nina se apropie de ei.

– Este cuminte?

– Așa pare. În general, cei mari, ca acesta, sunt și cei mai ascultători, răspunde Lili. Are crotal, dar nici numărul de telefon și nici adresa nu sunt valide...

– De unde vii tu oare? îl întreabă Nina pe animal.

Câinele mârâie și, înainte ca Lili să aibă răgazul de a-l trage de lesă sau ca Nina să facă un pas înapoi, o apucă de gambă și o strânge.

În ciuda rugăminților Ninei, Lili o duce la urgență. I-a făcut un garou la nivelul genunchiului. Spitalul cel mai apropiat este la Autun.

– Stai de vorbă cu mine! îi strigă Lili. Nu adormi!

Nina nu se poate abține să nu râdă în timp ce-și șterge lacrimile de durere.

– Nu risc să adorm, am o durere... câinească...

După o oră, un internist îi face Ninei două vaccinuri, unul contra tetanosului și altul contra turbării, pentru că ea nu știe unde se află carnetul de sănătate propriu. Pe urmă, îi

coase rana, destul de profundă. Pentru început, o infirmieră va trebui să-i schimbe în fiecare zi bandajul.

Nu mai are cum să se mai ascundă acum: Nina trebuie să-şi declare identitatea. Iar Lili este nevoită să explice de unde venea animalul, despre care nu se ştie nimic.

Nici nu au ieşit bine din spital şi informaţia se răspândeşte: Nina Beau a fost la Spitalul de Urgenţă de la Autun.

Caz foarte mediatizat în Franţa. Pe data de 4 octombrie 2002, Sohane Benziane, 17 ani, a fost arsă de vie în subsolul unei case din Vitry-sur-Seine. Cauza a fost o reglare de conturi între iubitul fetei și un alt adolescent din oraş. Tânăra a devenit simbolul violențelor asupra femeii.

79

28 decembrie 2017

Étienne nu reușește să adoarmă. Îi este rău. Simte că gândurile negre îi macină corpul, îi atacă sistemul imunitar. Îi vine în minte confesiunea lui Adrien din benzinărie:

– Virginie este identitatea mea. Îi pot schimba Virginiei aspectul fizic, însă nu și identitatea.

Étienne a reacționat prost. De neconceput, dar atât de ușor să profite. Pe 17 august 1994, a fost prima dată când dormeau singuri, fără Nina. Nu li s-a întâmplat niciodată de la întâlnirea celor Trei. Nina era mereu între ei doi. Încă de când erau copii, Étienne simțea că Adrien era diferit, că el căuta și ascundea ceva. Îi surprinsese privirea ațintită asupra lui, pe care o întorcea brusc. Adrien era gay, chiar dacă era atras de sora lui, Louise?

În seara aceea de groază, s-a întors la Nina, beat. Avea nevoie să se agațe de cineva, de o speranță. L-a găsit pe Adrien în grădină, palid și la fel de pierdut ca el. Étienne l-a chemat în camera Ninei și Adrien s-a lungit aproape de el, fără să spună nimic, lăsându-se în mâinile prietenului. Étienne era cel dominant în grupul lor de Trei. Nu i se refuza nimic. A fost conștient când l-a provocat pe Adrien. O știe acum și în suflet, și în conștiință. Nu a făcut-o din disperare sau din singurătate, ci din atracție. S-au mângâiat și s-au sărutat în întuneric. „Între prietenie și iubire, nu există decât un singur pas“, o prostie repetată des de Marie-Laure și care-i făcea să se simtă prost. „Termină, mami!“, îi cerea în timp ce savura din cana cu ciocolată caldă. Să fi simțit fata ascunsă în trupul lui Adrien? S-o fi iubit el fără să o știe?

După acea noapte, nu au mai vorbit niciodată despre ce s-a întâmplat. Și-au

continuat viețile ca și cum nimic nu ar fi avut loc. Étienne și-a minimizat faptele: un joc de copii, doi mici, doi mici onaniști de șaptesprezece ani, curioși unul cu celălalt.

Dar ce a reprezentat pentru Adrien?

Când Étienne a descoperit *Blanc d'Espagne*, s-a simțit deopotrivă rușinat și trădat. Același sentiment l-a avut și Nina, aceleași cuvinte pronunțate, dar cu o semnificație absolut diferită. Étienne știa și el pe dinafară anumite pasaje din romanul blestemat. Naratorul se numește Sasha. Acțiunea se petrece la câteva zile de la operația de *reorganizare sexuală*. Un termen aspru, asemănător cu o formulă matematică, care înseamnă *să redevii ceea ce ești din născare*. Sasha petrece o noapte cu un bărbat, un necunoscut. O singură noapte de dragoste. O noapte dintr-o greșeală.

Stăm lungiți unul lângă celălalt. Nu am mai atins niciodată trupul unui băiat, el nici atât. El și-o trage cu fetele, eu cu Louise. Suntem tineri, fără experiență. Un soi de reciprocitate. El a făcut primul pas, prima mână pe mine, eu nu aș fi îndrăznit niciodată să-l ating. Eu sunt firul de nisip, el oceanul. Chiar dacă suntem în aceeași cameră, nu locuim în aceeași lume. La început, își duce degetele la gâtul meu, mă gândesc că mă va sufoca. De ce m-am gândit că ar vrea să mă elimine? Nu suntem tandri, ci repeziți și stângaci. Nu ne penetrăm, nu putem depăși limita. Când buzele lui le ating pe ale mele, îmi dau seama că ni se întâmplă cu adevărat. Până în ziua de astăzi mai am în gură gustul limbii lui în gura mea, saliva lui sărată și plină de alcool. Atingerile noastre corp lângă corp durează mult timp, foarte mult, ambii suntem stăpânii orelor ce ne sunt oferite, ca un cuplu care face dragoste pentru ultima oară, ca doi condamnați la moarte știind că zorii vor pune capăt poveștii neîncepute vreodată.

„De fapt", se gândește Étienne, „i-am trădat pe Clotilde, pe Adrien și pe Louise în aceeași zi, cea a înmormântării lui Pierre Beau. Atunci

au fost îngropate și onoarea, și integritatea mea."

Când Étienne a citit aceste rânduri, îi venea să-l omoare pe Adrien. Cum a putut să vorbească despre ei, despre el? Ar putea fi recunoscut, identificat.

Când Étienne l-a forțat pe Adrien să recunoască, i-a spus că, dacă nu va depune mărturie, va arăta tuturor cine este autorul romanului *Blanc d'Espagne*. A mers la cacealma.

„Noroc că există Valentin", s-a gândit.

Tocmai l-a sunat de la o cabină telefonică, atunci când a venit de la Napoli. Valentin se culcase deja, cu telefonul mobil în mână.

– Tati..., a oftat băiatul, a ușurare.

Singura persoană din lume care-l privește pe Étienne ca pe cineva bun. Singura persoană din lume care face din Étienne un om bun.

În anul când el s-a dus la Paris pentru studii, Nina asculta un cântec prea siropos după gustul meu, *Juste quelqu'un de bien*[85].

Étienne i-a strâns mâna Ninei, care dormea, dar i-a strâns-o foarte puternic. Și-a înecat lacrimile în pernă. *Un bărbat nu plânge.*

*

Un bărbat nu plânge. Nina se gândește din nou la romanul autoarei Faïza Guène. I-a plăcut atât de mult încât l-a citit de mai multe ori. Nina se preface că doarme în timp ce mâna lui Étienne i-o strânge pe a ei. În nici un caz, nu trebuie să o simtă sau să ghicească faptul că s-a trezit, pentru a-l asculta cum își îneacă lacrimile. O face pe moarta, în timp ce el va muri, fără îndoială.

Nu mai trebuie spus *fără îndoială*, pentru că ea încă nu acceptă realitatea. I se va întâmpla un miracol, va fi de acord să meargă la spital, va scăpa. În viața reală, Étienne nu poate muri.

O face pe moarta, în timp ce viața ei abia începe. Premisele unui nou orizont la patruzeci și unu de ani. *Nu este niciodată prea târziu*, cum ar spune cântecul.

Ce cântec? Cel scris de ei, împreună cu Adrien. Să tot fi avut treisprezece sau paisprezece ani. Nu-și mai amintește prea mult cuvintele. O chestie prostească, de genul: *Nu este niciodată prea târziu pentru a te privi într-o oglindă, nu este niciodată prea târziu chiar și atunci când gândești că totul este negru în jur...* De la povestea cu Emmanuel, Nina a învățat că nu construiești nimic *cu* cineva, nici *pentru* cineva. Că viața ți-o duci singur și dacă, printr-un miracol, întâlnești un suflet pereche, înseamnă că soarta ți-a oferit un cadou. De când l-a întâlnit pe Romain, pentru prima dată în viața ei de adult, Nina a avut sentimentul că nu mai este doar o carcasă. A mai simțit așa cu Lili. Dar cu Romain este diferit. Este iubitul ei. Poate că nu se vor despărți. Vor rămâne împreună. Nina are certitudinea că suntem făcuți din *poate*.

Nina îl simte pe Étienne cum se scufundă într-un somn adânc. Mâna lui în a sa devine moale. Respirația îi devine mai grea. Îi ascultă suflarea. Bărbatul doarme.

*

Îi aud răsuflarea lui Étienne. Plânge. Nu îndrăznesc să mă mișc. Nu ar suporta să încerc să-l consolez, este prea mândru. Atunci când era cu el, a trebuit să se prefacă mereu că nu vede ceea ce simțea el cu adevărat. Este precum tipii aceia care se dau mari, arătoși, dar nu știi niciodată ceea ce simt. Fac totul ca să se ascundă în spatele unei fațade înșelătoare.

La pensiune, aceeași așezare ca aceea de ieri: eu stau în patul de o persoană, cel de copil, al treilea; Étienne și Nina dorm în patul matrimonial.

Am găsit un hotel aproape de plaja Mappatella. Am mâncat paste cu scoici și am băut o sticlă de vin alb absolut delicios. Nu era de parcă l-am fi însoțit pe Étienne pentru ultima lui călătorie, ci pur și simplu în vacanță, pe malul mării.

Abia coborât din mașină, s-a dezbrăcat și s-a aruncat în mare urlând. N-aș putea să spun dacă țipetele lui erau de bucurie sau de

disperare. Fără îndoială că era câte puțin din fiecare. Nina a urlat:

– Este rece ca gheața! Ești nebun!

A încercat să-l convingă să renunțe, să-l tragă de mână spre mal. Étienne a implorat-o:

– Lasă-mă să fiu nebun, te rog!

În timp ce bărbatul înota, Nina nu l-a scăpat din ochi, iar eu m-am dus la un bazar să cumpăr două prosoape de baie. Când a ieșit din apă, vânăt, l-am frecat îndelung, fiecare cu un prosop. Tremura, dar părea fericit. Zâmbea, corpul îi era vânat de la frig, dar fața îi rămânea palidă. Era pentru prima dată când îl vedeam dezbrăcat pe jumătate, de la petrecerea burlăcițelor a Ninei. Carnația, umerii, pântecul, părul, toate erau de adult.

„Astăzi avem patruzeci și unu de ani, generația noastră voia să schimbe lumea și nu a reușit", m-am gândit.

Cum a ajuns la hotel, Étienne s-a băgat în cada cu apă caldă, după ce a înghițit un pumn de medicamente. Împreună cu Nina, am golit minibarul și am băut sticluțele la întâmplare, fără să ne mai uităm la etichete. Ea a sărit în pat, iar eu am dat drumul la muzică, un playlist la întâmplare.

Étienne a strigat din baie:

– Tot aceleași gusturi de puștani aveți!

Suntem exact ca frații și surorile care se întâlnesc după o despărțire lungă și nu și-au pierdut din reflexe. De îndată ce se eliberează de adulții care au fost odinioară copii crescuți împreună, copilăria urcă la suprafață.

În ciuda sfaturilor lui Étienne, îmi reconectez pe ascuns la internet telefonul mobil pentru a-mi consulta e-mailurile și mai ales pentru a afla vești de la Nicola.

– Nina?

– Da, îmi răspunde șoptit.

– Tocmai am primit un e-mail confidențial de la ziar. Scheletul din mașină este al unei femei... Al unei singure persoane.

– Clotilde? murmură Nina, ca și cum i-ar fi fost frică să pronunțe numele.

– Este încă prea devreme pentru a ști.

– Crezi că ea este? Vor găsi oare și oase de... bebeluș?

– Nu după atâția ani... Un embrion este format din cartilagii, nu din oase.

– Îngrozitor!

– Ei, vă aud, spune Étienne. Încă nu am murit... Dacă este ea, vor găsi craniul, bazinul și femurul fetusului. Apa dulce este mai puțin corozivă decât cea a mării. Iar corpul a fost protejat de nămol... De douăzeci și trei de ani, nu mă gândesc decât la asta.

Cântec al artistei Enzo Enzo, apărut pe albumul *Kent* (1994)

Sâmbătă, 13 august 1994

O durere surdă. Clotilde este prinsă într-un coşmar din care ar vrea să scape. Numără: *unu, doi, trei şi mă trezesc.*

Aceeaşi melodie a lui Francis Cabrel, ascultată continuu pe toate posturile de radio, îi răsună în cap chiar şi în timpul somnului.

Nu are nici un sens să fii concis
Povestea s-a terminat, precis
La fel am proceda din nou acum
Dacă ar fi să o luăm pe un alt drum
Este pur şi simplu, pur şi simplu
O altă sâmbătă seară pe pământ...

Unu, doi, trei, mă trezesc şi am zece ani. Sunt prinţesa părinţilor mei, unica fată, mama a pregătit micul dejun pe verandă, cerul este albastru, viaţa noastră seamănă cu un clip publicitar în care toată lumea este perfectă, începând cu mine. Sunt blondă, iar blăniţa papuceilor mei mov cu paiete îmi încălzeşte picioarele. Sunt în clasa a patra. Sunt îndrăgostită de un băiat din clasă, cel aşezat în banca a doua, lângă Nina Beau. Se numeşte Étienne Beaulieu. Îmi pun puţină pudră roz pe obraji şi îmi dau cu gloss, ca să mă fac remarcată. Dar el nu-i observă decât pe cei doi prieteni, unul ca o râmă şi o puştoaică. Mereu lipit de ei. Voi aştepta. Într-o zi, va deschide ochii şi pentru mine.

Unu, doi, trei, mă trezesc. Picioarele mele îmi sunt îngheţate. Mi-e frig. O pătură de zăpadă pe patul meu.

Durerea este atât de vie încât Clotilde îşi înăbuşă un strigăt.

Fata deschide ochii. A visat. *Unu, doi, trei şi mă trezesc. Cântecul s-a terminat.*

In viața reală este noapte încă. Mai are încă timp de un pui de somn înainte de a pleca la serviciu, la pizzerie. Lucrează de mai bine de cincisprezece zile. Și deja nu mai poate să facă slalomuri printre mese.

Ieri, în timp ce servea o pizza *quatro formaggi*, o Regină și o lasagna, camerista familiei Beaulieu a găsit scrisoarea în cutia poștală, a luat-o și a pus-o pe birou în camera lui Étienne. În timp ce familia se bronza în Sud, în camera fiului era o bombă cu ceas. Un obuz ce le va exploda în față peste zece zile, când se vor întoarce acasă.

Clotilde râde singură, transpiră, îi este din ce în ce mai rău. Tot nenorocitul acesta de coșmar îi dă frisoane.

A crezut că s-a trezit, dar este încă prizoniera visului.

Unu, doi, trei și mă trezesc.

Cu toate acestea, gândește cu voce tare:

– Scrisoarea este pe biroul lui Étienne.

De câte ori nu au fost împreună, Étienne și ea, în camera aceea, în acel pat? De câte ori nu și-a pus acolo hainele pe ea din nou? Adunându-și țoalele risipite, aruncate ici-colo înainte de a face dragoste? Căutându-le la fel cum făcea Tom Degețel cu pietricele albe pe drumul de întoarcere? Spre deosebire de copilul din povestea lui Perrault, Clotilde ar fi vrut să se piardă în brațele lupului cel rău, să nu se mai întoarcă niciodată acasă.

În timp ce ridica blugii lui Étienne puși pe puloverul sau pe șosetele ei, de câte ori n-ar fi vrut să-l audă cum îi spune:

– Mai stai.

Stătea cu trupul încă amorțit de plăcere, aplecată în față ca să-și caute sutienul, observându-l pe sub șuvițele ei blonde. Alungit, gol, cu pielea bronzată, aprinzându-și țigara cu un gest grațios și dezinvolt în același timp.

În privirea lui blondă nu se putea citi nimic. Un zâmbet enigmatic pe buze. La ce se gândea? La cine?

Până la urmă, a remarcat-o la liceu, după ce anii de școală generală au trecut fără să o bage

în seamă. Când o vedea, abia de-o saluta printre dinți. Pe urmă, când a început clasa a XII-a, și-a dat seama după două luni că el începe, în sfârșit, să o vadă. Își oprește privirea asupra ei. La petrecerea de aniversare a unui prieten, pe 3 noiembrie, a auzit: „Va veni Étienne."

Va veni Étienne.

El nu are timp să o seducă pe Clodilde. Nu știe cum să facă unei fete curte. Habar nu are despre cuvinte dulci și nici nu-i pasă. Se apropie de ea și o sărută direct pe buze. Cu melodia *Zombie* a celor de Cranberries urlând în boxe și cu toată lumea răcnind în jurul lor: *In your head! In your heeaadd!*

Iată! Visul ei de copilă se realizează. Fac dragoste în camera lui Étienne chiar din seara primei întâlniri. De ce să mai aștepte? Cine a spus: să nu o faci niciodată la prima întâlnire? Viața este mult prea scurtă. Prințul miroase a alcool, dar așa-i în viață.

Clotilde a aruncat de multă vreme într-o debara papucii mov cu paiete. Amintirile sunt precum dulapurile: până la urmă arunci tot ce ai înăuntru.

Clotilde are șaptesprezece ani și a înțeles. Este o domnișoară bătrână. Nu-și face nici o iluzie. Singurul lucru care o obsedează este Étienne Beaulieu. Chiar dacă în adâncul sufletului știe că până la urmă, într-o zi, va sfârși prin a nu-i mai păsa de el.

– Pentru prima dată am avut un așa orgasm.

Étienne i-o repetă mereu lui Clotilde, ca o ritornelă. Clotilde gustă pentru prima dată din savoarea iubirii.

O altă crampă, Clotilde se încovoaie de durere. „Nu, nu, nu. Nu este nici locul, nici timpul potrivit. Este imposibil. Mult prea devreme."

Clotilde încearcă să negocieze cu somnul ei. *Unul, doi, trei, mă trezesc.*

Apasă pe întrerupător. Sânge peste tot. Ar vrea să strige:

– Tati! Mami! Ajutor!

Dar nu-i iese nici un sunet din gură.

Se ridică, se duce la toaletă. S-a terminat. Va trebui să o ia cu totul de la capăt. Fitilul bombei cu explozie întârziată a făcut fâs! Clotilde scoate husa pentru saltea și cearșafurile, traversează holul, pune detergent, balsam de rufe, dă drumul la mașina de spălat, la nouăzeci de grade și se întoarce în cameră.

Face un duș. Nu-i mai este rău. O senzație de a extirpa ceva, pe care și-o reprimă. Nu aici. Plânge. Nu pentru că este pe cale să piardă fetusul și pe Étienne Beaulieu, ci pentru că ultimele ei dorințe se duc în scurgerea unei chiuvete.

Afectată. Fluidă.

Își pune o rochie veche, neagră și urâtă, cumpărată cu doi ani în urmă pentru că voia să devină dansatoare, dar pe care nu a purtat-o niciodată. Merge pe jos în zorii zilei – nu vezi nici măcar o pisică în orașul acesta nenorocit – pantofii îi sunt umeziți de roua dimineții. Face lucrurile cu un automatism ce amintește de zombii din videoclipurile lui Michael Jackson sau din filmele acelea nasoale care nu-i plăceau, în care femei delicate și palide, cu bonete din bumbac, rochii lungi și saboți își plâng de milă în timp ce soții lor beau tărie și se îmbată criță.

Și-l amintește pe Étienne, pe plaja din Saint-Raphaël, cu fata blondă întinsă peste el.

Nu mai are crampe.

Clotilde se apleacă, avortează. Nu simte nici o durere, nu se uită în urmă, fătul nu mai respiră, este mort. Așa a hotărât el să moară, să iasă singur, să o elibereze, să nu o dorească.

Nu și-a dorit niciodată să fie mamă. Cine și-ar fi dorit, la optsprezece ani? A vrut doar să-l prindă în mreje pe Étienne, să-l țină lipit de ea. Să-l transforme într-un tată model. A vrut ca *fericitul eveniment* să aducă o schimbare radicală a comportamentului iubitului. Să devină ascultător și grijuliu. O marionetă amabilă pe care ar fi ajuns să o urască până la urmă. Chiar să îl urască.

Clotilde își șterge nasul cu rochia de dansatoare. *Nu-i nimic, draga mea. Este un*

lucru bun că s-a întâmplat așa. Ce te-ai fi făcut cu un plod acum? În schimb, va trebui să te răzbuni, și încă foarte mult. Să-i distrugi viața. Altfel, ar fi prea simplu.

Se întoarce acasă la ora 7. Se întinde pe salteaua neacoperită. Se înfășoară cu o pătură.

Moțăie până la ora 9. Aude jos vocile părinților, zgomotul obiectelor de veselă lovite între ele.

„Trebuie să merg la muncă. Trebuie să merg la muncă. Trebuie să merg la muncă."

Este epuizată. Sângerează încă, i-a revenit ciclul. Întoarcerea la o viață normală.

Nu s-a dus la medic. Nu a făcut ecografie, nu a monitorizat-o nimeni. Nu a știut nimeni. A citit o carte despre sarcină, ca și cum ar fi studiat dintr-un manual de istorie. Ceva ce se întâmplă altora, fără nici o legătură cu ea. *În luna a patra, fetusul cântărește aproximativ două sute de grame și măsoară cincisprezece milimetri.* A calculat că a rămas însărcinată pe la jumătatea lunii aprilie. Într-o miercuri după-amiază. O joacă de copii. Nu a fost un accident, așa cum a pretins ea. Prevăzuse totul. A găurit vârful prezervativului cu unghia degetului arătător, la fel de ascuțită ca un briceag.

Își amintește de ziua când și-a făcut testul de sarcină: două liniuțe da, o liniuță nu. Când a văzut rezultatul, așezată pe scaunul de toaletă, a jubilat.

Étienne este al meu.

Clotilde mai face un duș, își pune o rochie cu nasturi în față și își dă seama că a uitat să-și mai strângă pântecul cu un cordon, operație pe care o face de aproximativ o lună. Încă mai are pântecul rotunjit, ca al unei femei însărcinate. De ce? Și pentru cât timp?

Gândurile îi sunt întrerupte de ciocăniturile în ușă ale mama ei.

– Iubita mea, a murit bunicul prietenei tale.

„Nu am prietenă", îi trece prin cap lui Clotilde. „Urăsc fetele. Visul meu este să devin proxenet și să le scot în stradă, ca să-mi aducă profit maxim. Adevărul este că aș vrea să joc cărți cu băieții în timp ce proastele se vor

prostitua. Adevărul este că nu-mi place să fiu fată."

– Ce bunic? Ce prietenă, mamă?

– Brunețica... Poștașul... Pierre Beau a fost lovit de-o mașină... De un camion. Bietul de el!

Clotilde se oprește la ușă. „Aceasta înseamnă că Étienne se va întoarce mai devreme decât am prevăzut. Și mâine va fi acasă. Mâine îmi va citi scrisoarea... Poate chiar... astăzi!"

– Când s-a întâmplat?

– Ieri după-amiază.

O oră mai târziu, la fel ca în fiecare dimineață începând cu data de 1 iulie, Clotilde aranjează mesele, pune fețele de masă, verifică să fie vesela curată. Primii clienții ajung fix la prânz și la 14.30 toată lumea a terminat de servit masa. În timpul prânzului, câțiva clienți vorbesc despre accident, despre cum l-a făcut praf pe poștaș, despre camionul pe care nu l-a văzut venind.

Clotilde are program întrerupt după-amiază și continuă de la ora 18, ca să pregătească sala pentru seara. În pauză se întinde adesea pe peluza piscinei municipale, dar astăzi se duce la bibliotecă și consultă discret cărți despre sarcină. Și găsește până la urmă ceea ce caută: *Uterul are nevoie de timp ca să revină la forma lui inițială după o naștere falsă ori una reală. Centură abdominală este deformată și pielea de pe pântec este întinsă. Trebuie să treacă mai multe săptămâni până la silueta de dinainte de sarcină.* Clotilde nu are deloc intenția să ajungă la forma din urmă cu o lună. Când iese din bibliotecă înfulecă două prăjituri, fără ca măcar să le simtă gustul.

Își dă seama că are două ore libere, se întoarce în parcul bibliotecii și se întinde pe o bancă așezată sub un brad enorm. Nu mai este nimeni prin preajmă, leagănele sunt goale, aerul fierbinte, îi este sete. Închide ochii.

Nu are nici un sens să fii concis
Povestea s-a terminat, precis...

Taci odată, cântecelule!

Clotilde îi revede pe Etienne și pe fată pe plaja din Saint-Raphaël. Când s-a întâmplat? Numără în minte: trei zile.

Își amintește ziua când bunicul Ninei Beau a venit ca o furtună în curtea școlii ca să o pălmuiască. Ea ar fi murit de rușine dacă părinții i-ar fi făcut așa ceva. Ar fi preferat să moară decât să se mai întoarcă la școală.

Nina, cu bunicul mort, iar Étienne devastat. Tot ce o rănește *pe cea mai bună prietenă* a lui îl îmbolnăvește și pe el. Ce față a făcut în ziua aceea când bătrânul i-a mutat capul la spate nepoatei! Étienne a rămas moale ca o prăjitură, alb ca lenjeria.

Clotilde privește spre cer, are impresia că este un sac gol, din care un hoț a luat tot conținutul. Își simte lacrimile curgând, închide ochii, își amintește de chipul lui când, în luna mai a anului trecut, chiar după ce au făcut dragoste, i-a spus că era însărcinată. Étienne a gemut:

– O, la naiba! Suntem în rahat.

Cât timp lucrează la programul de seară, fata se uită fără încetare pe stradă, să vadă dacă vine și el. Dacă trece pe acolo, dacă se uită spre ea. Speră că o va căuta, că îi va face o surpriză. Nu reușește să-și dezlipească privirea de la cele trei ferestre ce dau în exterior. Până la urmă, patronul o întreabă dacă așteptă pe cineva, Clotilde îi cere să o lase în pace.

Când iese de la muncă, face un ocol pe strada unde locuiește familia Beaulieu. Simte o lovitură puternică în piept când vede mașina familiei oprită în fața casei.

S-au întors.

Nici o lumină în camera lui Étienne. A ieșit după ce a dat de scrisoare? O așteaptă în fața casei ei? Fata o ia pe străzi ocolitoare, fără să fie deloc liniștită. „Și dacă va vrea să renunțe la mine?"

Clotilde trece prin fața casei Ninei, lăsând capul în jos și grăbind pasul. Nici un suflet viu prin preajmă. Nici în interior, nici în exterior.

Unde pot fi cei Trei? Unde se ascund? Unde o consolează pe Nina?

Este aproape de miezul nopții când ajunge acasă, frântă de oboseală. Și tot fără să vadă pe nimeni. Étienne i-o fi citit scrisoarea? Sau, imediat ce i-a recunoscut scrisul pe plic, ca orice laș, a amânat poate momentul să-l deschidă? Ori l-a aruncat, l-a rupt fără să știe ce este în interior?

Clotilde urcă în cameră cu moartea în suflet. Rămâne multă vreme pândind un semn, o mișcare, o prezență în stradă. Nimic.

Nu se mai obosește nici măcar să se ducă la baie sau să se dezbrace: se întinde pe pat și adoarme imediat.

*

Duminică, 14 și luni, 15 august. Două zile de odihnă. Spaima absolută. La Comelle este pustie, copleșită de căldură. Toate magazinele sunt închise, cu obloanele trase.

Doar piscina municipală este deschisă. Nu se va duce acolo. Cu pântecul ei mare, s-ar da de gol. Refuză să iasă undeva. Rămâne acasă, în așteptarea unui apel telefonic sau a unei vizite...

Mama își face griji, i se pare că fata este preocupată de ceva. Încearcă să stea de vorbă cu ea, dar degeaba. Îi propune să petreacă cele două zile de odihnă unde vrea tânăra.

– Vrei să rezervăm o cameră într-un mic hotel de lângă Valencia? Taică-tău a găsit o chestie drăguță cu masaj și piscină. La două ore cu mașina.

– Nu, mamă. Dar voi duceți-vă.

– Nu te vom lăsa singură, draga mea.

– Ba da. Așa îmi doresc și am nevoie. Voi începe să fac pregătirile înainte de mutare.

S-a înscris la facultate, la Dijon, la managementul sportului. Cu nota 19,5 obținută la Bacalaureat, va fi șefă de promoție.

Și cea mai bună la prostii.

Nu se va duce la Dijon și nici în altă parte. Va pleca departe. La fel cum prevăzuse să o facă în cazul când Étienne i-ar refuza, pe ea și pe copil. Acum nu mai este nici un copil. Acum, când el încă mai crede că este însărcinată, ce-i rămâne de făcut? Pântecul i

se va topi, ca zăpada la soare, iar Etienne o va părăsi pentru totdeauna.

Face du-te-vino prin casă: nu mai au proiecte comune, nu mai există un viitor, nu mai este Étienne Beaulieu.

Se îmbuibă cu orice, ca să nu piardă din greutate. Înghite felii de pâine cu sos sau cu pateu.

Telefonul sună.

– Étienne, în sfârşit!

Era doar o colegă din liceu.

– Înmormântarea bunicului Ninei Beau va fi miercuri. Mergi?

– Da, se aude ea răspunzând.

– Cu ce te îmbraci?

– Dar tu ce-ţi pui pe tine?

„Ce proastă! Nu mergem la Club 4 şi nici la alegerea Miss France. Am dreptate să cred că toate fetele ar trebui vândute la duzină..."

– Habar n-am!

– Va fi foarte cald.

– Cu siguranţă.

– Şi va fi şi foarte trist...

Cealaltă continuă să dea din gură. Clotilde nu o mai ascultă. Acum este sigură: peste trei zile se va întâlni cu el... Idioata are dreptate până la urmă: cum se va îmbrăca, se va machia, îşi va aranja părul? Ar trebui să facă orice ca să pară naturală...

Clotilde revine la conversaţie când cealaltă o întreabă:

– Ştii ceva de Étienne?

– Da, minte Clotilde. Mă sună în fiecare zi. S-a întors mai devreme decât era prevăzut, ca să o consoleze pe Nina. Este groaznic pentru ea.

– Biata de tine, trebuie să suferi şi tu pentru ei.

– Atât de mult! Te las, bate cineva la uşă, cred că este Étienne.

Clotilde închide.

Marţi, 16 august, se duce la serviciu cu inima cât un purice. Patronul îi spune că pare foarte palidă.

– Ar fi trebuit să profiţi de zilele de odihnă ca să te duci puţin la plajă.

Clotilde nu răspunde, pliază șervețelele pentru masă privind pe fereastră de multe ori, ca să-l vadă venind. S-a întors de trei zile acasă și nu i-a dat nici o veste.

„Ce dobitoc! Se zice că între iubire și ură nu există decât un singur pas. Mă surprinzi. Un pas infim."

Ziua se lungește, clienții sunt plictisitori, îi vine să-i trimită pe toți la plimbare. Înainte de a pleca, Clotilde își anunță patronul:

– S-ar putea ca mâine să nu vin, am o înmormântare.

– A, bietul poștaș..., dar nu va dura toată ziua înmormântarea asta!

– Pentru mine, da.

Patronul se strâmbă, de parcă ar fi spus: *Și eu ce fac?*

Dar nu mai insistă, nu a avut niciodată ospătărițe așa de pricepute. Se descurcă în restaurant, la casa de marcat, cu clientela. Dacă ar fi trebuit să îi dea o notă, în ciuda schimbărilor ei bruște de atitudine, Clotilde Marais ar fi avut note maxime pe toată linia. Dacă ar fi ținut doar de el, ar păstra-o pe toată perioada anului, dar nu trebuia să-și facă iluzii: puștoaica nu va rămâne la pizzerie. Chiar dacă i-ar da mai mult decât salariul minim, bonuri de masă și o primă la sfârșitul anului, fata are și altceva de făcut decât să servească pizza toată ziua.

După serviciu, Clotilde se întoarce direct acasă, cu speranța că se va întâlni cu Étienne.

Nu mai sângerează. Își desface centura și își observă profilul în oglindă: pântecul ei este tot la fel. Fiindcă este slabă, burta i se vede și mai bine.

Trei zile de când a pierdut sarcina. Fată sau băiat? Ce mai contează acum?

Își face o mască pe bază de argilă și își hidratează fața. Dă cu rimel negru pe la ochi. În felul acesta, mâine-dimineață, albastrul lor va fi pus în evidență mai bine, fără să pară că este machiată.

Se culcă analizând de zeci de ori ce va trebui să facă atunci când se va trezi. Să-și spele părul cu șampon cu ou, să-l usuce lent

aplicând balsam la vârf. Să-și curbeze genele, să se dea cu cremă anticearcăne, să-și pună puțin fard de obraz, balsam de buze ușor sidefat, să-l șteargă puțin cu un șervețel de hârtie. Să-și dea bine cu cremă pe corp, să pulverizeze puțin parfum pe la tâmple și pe la încheieturile mâinilor. Să-și pună un tricou gri din bumbac, pantalonii potriviți, larg, șic și discret, precum și sandalele negre cu barete. De ținut minte să analizeze dacă pedichiura îi este perfectă. Nimic nu ucide pasiunea decât bătăturile picioarelor.

Ucide pasiunea.

Repetă cu voce tare, pentru ea însăși: *Ucide pasiunea.*

Ce face Étienne? Unde este? La ce se gândește? O fi deschis, până la urmă, blestemata de scrisoare? Când a primit-o oare?

Să se răzbune. Și să găsească modalitatea cea mai potrivită. Repede, foarte repede. Înainte ca el să afle că nu mai este însărcinată.

*

Când Clotilde ajunge în curtea bisericii, pe 17 august, este deja multă lume adunată. Este mulțumită că poate intra în biserică, la răcoare. Își aranjează discret părul, încearcă să găsească un loc de-a lungul aleii principale, ca să-i vadă venind. Aproape că împinge o femeie grasă ca să se bage în față. Așteaptă de un sfert de oră, observând sau salutând oamenii, când, deodată, se ridică toți în picioare. Orgile, sicriul, Nina, Étienne și Adrien în spate. Ținându-se de mână.

Ca trei orfani la moartea unuia dintre părinți. În clipa aceea, Clotilde își simte inima topindu-se când își dă seama cât de mult se iubesc ei. În inima lui Étienne, ea nu a avut locul privilegiat. Până și Adrien este mai important pentru el.

Nina pare că s-a micșorat, s-a încovoiat de durere. Adrien este la fel de insipid. Cât despre Étienne, părul lui decolorat de soare, pielea perfect bronzată, suferința ce-i dă un aer grav, totul îl face și mai frumos decât poate fi. Spre deosebire de Nina, pare și mai înalt.

Etienne nu o vede, înaintează cu privirea ridicată. După cei trei, vin familiile Beaulieu și Damamme, mama lui Adrien, în casa căreia toți au sărbătorit în urmă cu puțin mai mult de o lună că tinerii au trecut cu bine de Bacalaureat. Toți erau fără nici o grijă atunci. Doar ea, Clotilde. Pentru că era însărcinată și singura care știa secretul.

Dintre toți cei prezenți, Étienne nu se clintește. Trimite din când în când priviri pline de tristețe către Nina. Clotilde îl vede pe trei sferturi. Ar vrea să se ducă la el, să-l atingă și să-i spună:

– Haide, o ștergem de aici!

În curtea bisericii, la finalul slujbei, în timp ce necunoscuți se apropie de Nina pentru a o îmbrățișa, Clotilde simte că cineva o strânge de braț. Ca într-un vis. Nu-și dă seama ce se întâmplă.

– Salut! Treci pe la mine după cimitir? Mama face o pomană pentru cei apropiați.

Clotilde face un semn din cap pentru a-i transmite că va veni. Étienne s-a întors deja lângă Nina.

Speranța renaște. Dacă îi cere să treacă pe la el înseamnă că nu s-a sfârșit nimic. Poate că are intenția de a continua povestea lor de dragoste din punctul unde au lăsat-o înainte de vacanță? Poate că, până la urmă, fata aceea blondă, întinsă peste el la Saint-Raphaël, nu reprezenta nimic? Așa este Étienne: trăiește clipa.

Plină de speranță, se abține să izbucnească în râs în fața tuturor. Abia are timp să-i vadă pe cei trei intrând în mașina familiei Beaulieu, pe bancheta din spate. Vehiculul a demarat pentru a se ține aproape de cortegiul funerar.

Ea se întoarce, nu are chef să stea de vorbă cu cei care nu merg la cimitir, dar rămân prosternați în fața caietului de condoleanțe, cu stiloul în mână. Aruncă o privire pe cuvintele aliniate unele lângă altele, citind: *Împărtășim cu voi durerea, sincerele noastre condoleanțe, nu vom uita niciodată zâmbetul colegului nostru.* Clotilde își dă seama că

trebuie să-şi recupereze scrisoarea. Poate că Étienne nu a citit-o încă. Şi are timp să o ia.

Merge pe jos până la casa familiei Beaulieu. Dacă se va servi o masă după ceremonie, cu siguranță că cineva trebuie să se ocupe de pregătiri. „Menajera, oare cum s-o fi chemând? Doamna... doamna?... Haide, fă un efort, ai dat de ea de fiecare dată când intrai şi plecai de la Étienne... Un nume ciudat. Un nume de sentiment. De resentiment. Doamna Rancoeur[86]! A, da, asta e!"

Clotilde bate la uşă, este ciudat că se întoarce acolo. Nu a mai pus piciorul în acea casă de la începerea vacanței. După presupusul avort s-au apucat ambii să învețe, iar întâlnirile de după-amiază pentru a face dragoste s-au rărit, până când au dispărut cu totul. Seara au sărbătorit la mama lui Adrien că au trecut probele Bacalaureatului, pe urmă au fost pe malul Lacului din Pădure şi a dormit la el. Étienne a trecut rapid la sex, fiind prea beat să mai aştepte şi să-şi dea seama că pântecul şi sânii ei erau încă măriți.

Aşteaptă câteva minute şi, cum nimeni nu vine să deschidă, intră în casă. Aude zgomot departe, uşa din living ce dă spre grădină este deschisă. Clotilde profită pentru a urca pe scara din față, fără să întâlnească pe nimeni, pe urmă se închide în cameră. Dacă cineva ar întreba ce caută acolo, îi va răspunde că Étienne a trimis-o înainte ca să-l aştepte *ca de obicei*.

Începe să caute scrisoarea. Nu se vede nimic. Deschide sertarele biroului, răsfoieşte câteva reviste *Rock & Folk*, un dicționar Larousse, scotoceşte pe etajere. Nici urmă de vreun plic. Se uită în coşul de gunoi: nişte chiştoace şi o revistă veche cu programele de televiziune. În dulap, haine pe umeraşe, alături de lenjerie împăturită.

Se aşază pe pat şi se concentrează. Atenția îi este atrasă atunci de rucsacul lui Étienne, agățat de fereastră, în spatele perdelei. Graffitti peste tot. Mulți elevi din liceu au scris de toate cu pixul pe pânza rucsacului. Două ecusoane, unul cu Nirvana, altul cu

Pearl Jam. Recunoaşte, între altele, o frază scrisă de ea cu o cariocă neagră sub una dintre bretele: MAI MULT CA IERI ŞI MAI PUŢIN CA MÂINE.

Deschide rucsacul şi descoperă cursuri copiate pe fugă pe foi duble, un scris oribil, un manual de lucrări practice, un *Best* cu Velvet pe copertă. Dar nici urmă de vreo scrisoare. Până la urmă, scoate agenda 1993-1994 pe care Étienne a desenat bărbaţi de tot felul când se plictisea la cursuri, în loc să scrie ce are de făcut sau datele când trebuiau aduse temele. Nu-i păsa de orar, era de ajuns să stea pe lângă Nina Beau sau pe lângă Adrien, ca să treacă clasa.

Clotilde răsfoieşte agenda pagină cu pagină, descoperă un bilet la concertul Indochine, datat 29 aprilie 1994. Îşi aminteşte că Étienne a dorit să se ducă împreună cu cei doi, fără ea.

Unde este nenorocita aia de scrisoare? Şi de ce o fi trimis-o ea? Îi venea să-şi dea palme. Şi dacă nu a primit-o? Dacă a fost haos la Poştă din cauza morţii bunicului Ninei?

„Îi dau papucii!"

Privirea lui Clotilde se opreşte asupra cuvintelor mâzgălite de Étienne pe data de 25 mai 1994. Îi ia câteva minute să-şi dea seama. Nu ar şti să spună ce o şochează mai mult: cuvintele „Îi dau papucii!" sau semnul exclamării?

Nu. Ceea ce o bulversează este data când a scris: 25 mai este ziua când Étienne a lăsat-o în holul spitalului din Autun.

Cum a îndrăznit?

Şi încă fără greşeli de scriere! El, care făcea atâtea.

„Ticălosul ăsta de rahat este clar un nenorocit."

Cu atât mai bine dacă a primit scrisoare, nu-mi mai pasă. l se urcă sângele la cap. Aruncă agenda la coş, iese din cameră în trombă şi dă nas în nas cu doamna Rancoeur.

– O, Clotilde, ce faci?

– Bine.

– Îl aştepţi pe Étienne?

– Da.

– Nu te-am auzit când ai intrat... Te-am văzut zilele trecute la pizzerie... Este totul bine acolo?

– Da.

– Ce trist, cu bietul poştaş...! Ce se va alege de micuţă? Din fericire, se ocupă doamna Beaulieu de tot. Până la urmă, este foarte bine că Étienne o ia şi pe Nina la Paris. Va trece la altceva.

– ...

– Este prea cald afară, mă poţi ajuta să duc masa din grădină în sufragerie?

– Da.

– Este numai bine că ai venit, am rămas în urmă cu pregătirile... Dă-mi o mână de ajutor înainte ca lumea să înceapă să vină.

În timp ce o ajută la ultimele pregătiri, Clotilde revede mesajul „Îi dau papucii!“, scris pe 25 mai. Cuvintele nu-i dau pace. Îi vine să urce la baie, să ia toate medicamentele din trusa familiei, să pregătească un cocktail mortal şi să îl toarne în paharul lui Étienne. Abia a terminat de aranjat cupele cu fructe şi răcoritoarele, că el a şi ajuns. Îi ghiceşte parfumul chiar înainte de a-i auzi vocea. Aceasta înseamnă să ai pe cineva în piele: să-i anticipezi prezenţa.

– Ne vedem în seara asta? îi şopteşte la ureche.

„Îi dau papucii!“, se gândeşte Clotilde.

– Unde?

– Nu ştiu, într-un loc liniştit.

– Bine.

Clotilde se duce la Nina.

– Îmi pare rău pentru tine! îi şopteşte.

– Mulţumesc, eşti drăguţă, îi răspunde Nina.

Lui Clotilde nu-i mai trece nici un cuvânt prin cap. Ninei, nici atât: nu se mai gândeşte la nimic, vorbeşte ca un robot.

Clotilde ia loc pe canapea, lângă Étienne şi *prietena lui cea mai bună*. Nu ştie unde să-şi ducă mâinile cât timp Étienne o ţine pe cea a Ninei. Îi caută privirea, dar el fixează peretele din faţa lui.

După o oră, Clotilde se ridică.

li propune lui Etienne să se întâlnească la ora 21, la locul obişnuit, sub copacul lor.

– Da, pe curând, îi răspunde.

Nimic altceva.

Strada din faţa casei familiei Beaulieu. Trotuarele ard. Se întoarce acasă, singură.

Peste două săptămâni, Étienne şi Nina vor trăi la Paris. Dar ea? Ce se va întâmpla cu ea?

Să trăiască sau să moară?

De ce i-a propus Étienne să se întâlnească în seara aceasta? Fără îndoială, ca să se despartă.

„Îi dau papucii!"

*

Iese din casă pe la ora 19.30. S-a schimbat, poartă o rochie-cămaşă uşor de dat jos, neagră cu picăţele albe, cu nasturi în formă de gărgăriţă în faţă.

Gărgăriţă-riţă,
Zboară-n poieniţă.
Unde'o-i zbura
Acolo-i casa ta.

Are o oră de mers pe jos până pe malul lacului. Are permis, dar nu a primit niciodată permisiunea de a avea o motocicletă sau scuter. Părinţii i-au spus că este prea periculos. Dar nu aşa de periculos precum să îl iubească pe Étienne.

Traversează La Comelle, trece prin faţa bisericii, merge prin ultima zonă locuită care duce spre un drum de ţară. O maşină venită din sens invers încetineşte şi se opreşte lângă ea. Nu recunoaşte imediat şoferul, care coboară geamul.

– Te pot lăsa undeva?

Este fiul familiei Damamme. A fost la înmormântare dimineaţa şi la familia Beaulieu după-amiază. Se vede că este îndrăgostit de Nina. Clotilde este surprinsă că nu-l vede la volanul maşinii sale sport şi se află aici, pe acest drum prăfuit. Nu pare genul de bărbat care frecventează periferiile din La Comelle. Nu aşteaptă răspunsul şi întoarce maşina. Clotilde ezită, pe urmă urcă pe locul din dreapta.

– Te duci la lac? o întreabă.
– Da.
– Nu este chiar un lac, mai degrabă o groapă pentru scurgerea apelor, așa-i? o ironizează bărbatul.
– Depinde.
– De ce anume depinde?
– Sunt zone curate.
– Ce vrei să faci acolo acum?
– Am o întâlnire cu Étienne.
– Ah! De multă vreme sunteți împreună?
– Nouă luni. Dar tu? Ești cu Nina?
– Mai mult sau mai puțin.
– Mai mult? Sau mai puțin?
– Odată cu moartea bunicului, mai puțin. Pe urmă, vor pleca curând. Prietenul tău o va lua la Paris.
– Pari trist.
– Și tu la fel. Suntem chit.
– Nu este loc pentru noi în povestea lor. Ei sunt trei. Și vor rămâne mereu trei... Dacă nu-ți place lacul, de unde vii? întreabă Clotilde.
– L-am urmărit pe Étienne. Era pe motocicletă.
– De ce l-ai urmărit?
– Ca să-i iau gâtul.
– Glumești acum.
– Da. Și nu. Nu ți-ar plăcea și ție să-i faci felul?
– Ba da. Câteodată, mărturisește ea.
– Vezi, face rău la toată lumea.
– Cu ce îți face ție rău?
– Cu Nina.
– Dar nu există nimic între Nina și Étienne! exclamă Clotilde.
– Cât poți fi de naivă... Te las aici?
Emmanuel Damamme o lasă pe Clotilde Marais pe marginea drumului, chiar lângă motocicleta lui Étienne, apoi pleacă imediat.
Étienne este întins pe spate, sub copac. Pe scoarța arborelui sunt scrijelite inițiale și inimioare. Nu și ale lor. O chestie prea demodată. Ierburi înalte îl ascund pe jumătate. Îl ghicește după tricou și păr. Băiatul nu se clintește. Deodată, se întreabă dacă nu cumva Damamme nu i-a făcut ceva rău. Tipul

este aşa de ciudat, îi vine chiar să-i spună că-l urmărise ca să-l omoare.

Clotilde se apropie de Étienne cu atenţie, simte o emoţie teribilă, dar nu cea pe care şi-o imaginase venind aici. Nemişcat, cu ochii închişi, Étienne are lângă el un pachet de biscuiţi aperitiv şi o sticlă de whisky începute. Când deschide ochii, fata tresare. Se întinde lângă el ca să-l sărute. Nu se poate abţine să nu o revadă pe blonda de la Saint-Raphaël, îi vine să-i smulgă limba, dar nu acum, rămâne pe mai târziu. Mai întâi, trebuie puţină joacă, distracţie.

Îi pune întrebarea ce-i arde buzele:

– Nu ai primit scrisoarea mea?

– Ce scrisoare?

Îşi dă imediat seama că nu minte.

Étienne se uită la ea, iar ceea ce citeşte în ochii lui nu-i place deloc. Nu are privirea unui îndrăgostit, ci a unuia stânjenit de ceva.

„Îi dau papucii!"

Fata îi spune că vrea să înoate, pentru că este prea cald... Revine apoi la bunicul Ninei. Şi, pe măsură ce vorbeşte, pe atât Étienne o priveşte mai rece. Simte că va pleca, că-l va scăpa din mâini. Aşa că foloseşte marile ei atuuri: îl mângâie unde trebuie, unde ştie că-i place. El reacţionează imediat. O victorie prea puţin glorioasă. Étienne este o pradă uşoară. Greu de păstrat, dar uşor de mulţumit.

Urcă împreună pe motocicletă, se afundă în pădure, se îndepărtează de privirile indiscrete.

Se dezbracă în acelaşi timp, el rapid, ea mai lent, trebuie păstrat efectul-surpriză.

Băiatul se aruncă în apă, se îndepărtează de mal, înoată departe, pivotează câteodată ca să se uite după ea. Ea îi întoarce spatele, îşi desface centura, se gândeşte: „Şi dacă ne-am îneca aici, împreună? Ca într-o tragedie greacă. Să mor alături de el ar fi cel mai frumos final posibil..." Îşi imaginează deja titlurile: *Tragic accident, doi îndrăgostiţi îşi pierd viaţa.*

Ar fi înmormântaţi împreună. Li s-ar grava numele unul lângă celălalt pentru eternitate,

ca Romeo şi Julieta. *Aici odihnesc Etienne Beaulieu şi Clotilde Marais. 1976-1994.*

Dar cum să-l atragă pe Étienne sub apă? Este mult mai puternic decât ea. Ar trebui să fie drogat sau mort de beat.

Îl pândeşte de la distanţă şi aşteaptă ca băiatul să intre cu capul în apă, ca să sară şi ea. Înoată spre el râzând puternic, este conştientă de aceasta, dar nu-şi poate reţine sughiţurile nervoase imaginându-şi faţa lui când îi va descoperi pântecul.

Se duce lângă el la mijlocul lacului, crezând că poate o va face să dispară, că o să o înece ca să scape de ea – o dată pentru totdeauna. În afară de Nina şi de Damamme junior, nimeni nu mai ştie că sunt împreună în această seară.

„Cu atât mai bine, să se termine odată!"

– Am o surpriză pentru tine, îi şopteşte ea.

Clotilde plonjează în apă, face câteva mişcări din braţe şi urcă la suprafaţă ca să facă pluta. „Rezultatul trebuie să fie spectaculos", se gândeşte în timp ce-şi umflă pântecul la maximum.

Îl vede pe Étienne cum se schimbă la faţă în timp ce îi fixează cu privirea pântecul. Îl observă cum revede în goană ziua de 25 mai şi cum realizează că a fost tras pe sfoară, că este prea prost, că ar fi trebuit să se îndoiască de vorbele ei.

Nu este în stare să pronunţe nici cel mai mic cuvânt, în timp ce fata pare că jubilează urmărindu-l cu privirea, cu un zâmbet zeflemitor pe buze. Speră că se va năpusti, că o va apuca de cap, că o va ucide. Îi trece prin cap o a doua ipoteză, teribilă: „Mă omoară şi îşi petrece restul zilelor închis. Cea mai frumoasă dintre toate răzbunările".

Însă nimic din ce-şi imaginase nu se întâmplă. El dispare sub apă. Ei îi este frică. Îl strigă. Urlă numele lui şi când reapare, este deja aproape de mal.

„Laşul! Încă o dată dă bir cu fugiţii!"

Îşi adună toate forţele ca să-l ajungă din urmă în stil crawl. Se vede că a obţinut nota 19,5 la proba sportivă de la Bacalaureat, opţiunea Nataţie.

In câteva secunde îl strânge de glezne ca să nu poată ieşi din apă. Îi revin în minte cuvintele lui Damamme: „Nu ţi-ar plăcea şi ţie să-i faci felul?"
Dar Étienne este mult mai puternic pentru ea. Se zbate şi iese din apă fugind ca din puşcă.
Clotilde se agaţă de o rădăcină, pe urmă iese. În privirea lui Étienne nu există decât dispreţ. De altfel, acum nu-i mai fixează pântecul, ci pe ea, în ochi, cu o ură care-l desfigurează.
Fata a pierdut. Izbucneşte în plâns:
– Nu-ţi face griji, nu am nevoie de nimic de la tine. Nimeni nu ştie, nici măcar părinţii mei.
Îşi ia geanta şi îi arată banii scoşi din contul ei de economii.
– Uite, am o grămadă de lovele, voi pleca.
– Unde să pleci?
– Habar n-am încă... În seara asta, ai programat întâlnirea noastră în doi ca să-mi dai papucii, aşa-i?
Fata îşi pierde controlul, îl enervează. Nu-i mai pasă de ea. O detestă. Dacă va continua să geamă, va pleca şi nu-l va mai revedea niciodată. Trebuie să se calmeze, să găsească un mijloc ca să-l păstreze. În afară de a-i da cu o piatră în cap, să-l omoare. Este la un pas să-i mărturisească adevărul: că a pierdut sarcina, că natura şi-a făcut treaba pentru el.
– La naiba, nu am nici măcar optsprezece ani... De ce ai făcut asta?
– Nu am avut curajul să avortez.
– Nu te cred, Clotilde. Spune-mi că ai vrut să mă legi de tine. Dar nu-mi servi mie prostii legate de curaj.
Ea se îmbracă foarte repede. Faza cu pântecul în apă, mai treacă-meargă, dar acum îi este frică, se simte goală.
Cu fundul pe iarbă, el îşi face o ţigară. Mâinile îi tremură.
Se aşază lângă el.
– Când părinţii noştri vor afla, se vor enerva la maximum... Şi ai tăi, şi ai mei, spune el înmuind frunzele cu vârful limbii.
– Voi pleca înainte să afle, i-a răspuns.

– Dar unde să pleci, pentru numele lui Dumnezeu?

Ea zâmbește.

– M-am descurcat întotdeauna.

– Nu vreau un plod. Nu am vrut niciodată. Şi nici nu voi vrea vreodată. M-ai păcălit. Este scârbos.

– Dar nu-i scârbos că vrei să mă părăsești?

Băiatul închide ochii. Simte, știe că-l exasperează. I-ar plăcea să facă dragoste pentru ultima oară. Să tragă de timp. În prezent, nu-i pasă dacă moare sau dacă trăiește. Singurul lucru important este să-l atingă. Să-l privească în ochi când finalizează. Are darul acesta, pe care altele nu-l au. Cu ea, el finalizează întotdeauna. Știe cum să o facă. Stă lungit, ea îi plimbă mâna agilă peste tot corpul. O respinge o dată, de două ori, dar până la urmă se lasă în mâinile ei. Îl mângâie mult timp, îi observă sexul în erecție, îl mângâie. Geme din ce în ce mai puternic, respirația îi devine sacadată și ejaculează în mâinile lui Clotilde. Pleoapele îi rămân închise, nu spune nimic, țigara îi este stinsă lângă sticla aproape goală.

„Este sfârșitul sfârșitului lumii", îi trece ei prin cap. Nici măcar nu s-a uitat la ea. Îl dezgustă. Corpul său deformat de sarcină îi dă un sentiment de repulsie. Are șaptesprezece ani, vrea puştoaice, nu un butoiaş.

Îl privește pe Étienne cum ațipește. Respirația îi pute a alcool. Firimituri de prăjitură la colțul buzelor. O dezgustă și el.

Este tot cald și totuși îi este frig. Vrea să se întoarcă la casa ei, să intre în cameră. „De fapt, nu în camera mea. Nu în dușul meu." Nu vrea să-i mai vadă nici pe părinți, nici pe altcineva.

Se îmbracă, are noroi uscat pe picioare și de-a lungul gambelor. „Sunt murdară."

Se duce în pădure ca să găsească drumul de pământ care duce în La Camelle. Se ghidează după luminile de la linia orizontului. Încă zece minute de mers pe sub copaci, cu zgomotul pașilor ei pe frunze. Foarte departe, pe celălalt mal, se aud voci și muzică techno.

Odată ce a găsit drumul, îi vor mai rămâne doi kilometri de făcut până la primele locuințe.

Un kilometru pe jos, nu-i ușor, nu-i ușor un kilometru pe jos... Nu are nici un sens să fii concis. Povestea s-a terminat, precis.

Nu se va mai întâlni cu Étienne. Poate peste câțiva ani, când se vor vedea din întâmplare în supermarket sau în fața tutungeriei din La Comelle își vor spune:

– Salut!

– Hei, salut! Ți-l prezint pe soțul meu.

– Bună ziua. Încântat. Soția mea... Ești bine? Cu ce te ocupi?... Pe curând.

„S-a terminat. Terminat", crede ea ajungând pe drumul de pământ. Merge de-a lungul șanțului dintre drum și pădure. Aude o mașină în spate. O mașină venind din zona lacului. Damamme junior? Dacă este așa înseamnă că i-a urmărit. Poate că i-a văzut și în apă, și apoi, când ea... Totul i se întunecă în minte.

A treia ipoteză. Este găsită moartă, lovită de o mașină: accident banal sau sinucidere? Îi va strica viața lui Étienne Beaulieu, va fi bănuit. „Ce tot spui acolo? Va ieși repede basma curată."

Clotilde se simte extrem de obosită.

Am face altfel
Dacă am putea relua povestea
Este foarte simplu, foarte simplu
O seară de sâmbătă pe Pământ...
El vine, ea îl vede și-l dorește
Iar ochii săi fac restul
Ea se pregătește pentru a pune jăratic
În fiecare din gesturile sale...[87]

Ce cântec blestemat! În ce zi suntem deja? Miercuri. A, da, ziua copiilor. Ca atunci când am rămas însărcinată...

Mașina care ridică un nor de praf va ajunge curând în dreptul ei. Clotilde se întoarce mergând cu pași repezi, apreciază distanța, nu își dă seama cine este șoferul care accelerează deodată.

Cinci metri, patru metri, trei metri, doi metri... încearcă să se ferească.

În limba franceză, *rancoeur* înseamnă „ranchiună, ură, pizmă“.

Fragment din versurile melodiei *Samedi soir sur la Terre* (*Sâmbătă seara pe Pământ*), a lui Francis Cabrel

81

2 ianuarie 2003

Cineva bate la uşa cămăruţei sale. Doi câini latră.

Trei lovituri seci. Lili nu face niciodată aşa. Ştie că Nina trăieşte în stare de frică: dacă are vreo urgenţă sau o informaţie de aflat, se anunţă strigând: *Sunt Lili!*

Cine a intrat în adăpost? La ora 9 este închis publicului. Iar angajaţii nu par să ştie că cineva se ascunde în căsuţa lor.

Nina nu îndrăzneşte să se mişte. Stă încă lungită în pat, ameţită sub efectul medicamentelor împotriva durerii prescrise în ajun la spital. Ridică draperia până la nivelul ferestruicii. Cineva bate din nou. Apoi iar.

Strânge pumnii şi strigă, speriată:

– Cine este?

– Eu sunt.

Nina recunoaşte vocea, se calmează, respiră mai bine.

Se ridică, îşi pune un pulover lung, se strâmbă de durere din cauza muşcăturii. Câinelui i-a fost frică când s-a apropiat de el. Nina ştie mai bine decât oricine ce poate provoca spaima.

Îşi trece cu mâna prin păr şi deschide uşa.

Silueta enormă a lui Étienne îi apare în cadru. Parfumul lui. Ninei îi vine să i se arunce în braţe, dar nu face nimic. Ultima oară când l-a văzut era nervos şi a lăsat-o în mijlocul unei braserii din Lyon.

Nu se îmbrăţişează. Bărbatul intră. Observă camera, se opreşte cu privirea asupra măsuţei unde sunt îngrămădite foarfeca, lipici, coli de hârtie, tuburi de culori, fire metalice, perle, fragmente de mozaic... În mijloc, o lampă de veghe cu piciorul abia pictat cu pensula.

– Asta-i contribuţia mea, spune Nina, ca pentru a justifica harababura aceasta stranie.

Fac lucruri pentru adăpost... Cum ai dat de mine?
– Un indiciu?
– Mai exact?
– Spitalul...
Étienne privește bandajul din jurul gleznei Ninei. Poartă un pulover lung, picioarele îi sunt goale. O găsește așa cum o știe: slabă, cu brațele și încheieturile mâinilor fine. Trupul și chipul și-au regăsit grația. Dar trăiește într-o maghernită, în mijlocul potăilor. Locul acesta este aproape o mizerie. Nu îndrăznește să-i spună. Dacă nu ar fi avut bandajul în jurul gleznei, ar fi părut că intră în vacanță. Pare cu mult mai liniștită decât ultima dată când a văzut-o. Când trăia în genul acela de fortăreață, împreună cu celălalt dement...
– De fapt, tu nu ai plecat niciodată din La Comelle, spune el într-un sfârșit, ca pentru sine însuși. De cât timp trăiești aici, de... doi ani?
– Doi ani și două luni.
– Aiurea.
– Mi-e teamă să mă găsească, mărturisește Nina.
– Damamme?
– Da.
– Mă ocup eu de asta.
Nina se schimbă la față, devine tensionată, panicată.
– Nimeni nu se poate ocupa de nebuni. Nici măcar Poliția. Nu te duce niciodată la el. Te-ar face să spui unde sunt... Juri?
– Mda, răspunde Étienne, fără voia lui.
– Mulțumesc, îi răspunde unindu-și mâinile.
Se îndreaptă spre un bufet, ia două cești și pliculețe de ceai. Étienne nu îndrăznește să spună că nu dorește.
– Ai vești de la Adrien? întreabă femeia.
Vede o bănuială de gelozie trecând în privirea lui Étienne: abia a ajuns și îl întreabă deja de celălalt.
– Se pare că a lăsat deodată totul baltă. Parisul, piesele lui de teatru, viața pe picior mare. Dacă este să mă iau după Louise, umblă

haihui prin lume. Câteodată, ia un avion ca să vină la ea... Ştii, au fost mereu nişte ciudaţi... de ce să nu se căsătorească şi să facă plozi, ca toată lumea?

– De ce ai venit la mine, Étienne?

– Ca să te văd. Ultima dată m-am ambalat prea tare din cauza scrisorii trimise de Clotilde... M-am supărat... Pentru că după aceea ai plecat..., iar eu te-am lăsat atunci baltă, pe când ţie nu-ţi mergea deloc bine... Din ce-ţi câştigi existenţa?

– Nu mi-o câştig.

Étienne o priveşte pe Nina fără să o creadă.

– Întreţinerea mea nu costă foarte mult... Am vrut să-mi vând bijuteriile de familie, dar Lili nu m-a lăsat. Lili este directoarea adăpostului. Prietena mea. M-a salvat. Îmi cumpără două-trei ţoale pe an când sunt perioadele de reduceri, pastă de dinţi şi săpun, aspirină dacă mă doare capul. Îmi spăl hainele la ea. Are o grădină de legume şi iau de acolo când vreau. Face tocăniţe de legume şi prăjituri de casă. În schimb, o ajut să gestioneze totul aici şi fac o mulţime de lucruri vândute în *zilele porţilor deschise*.

– Dar nu-ţi propui să stai multă vreme pe aici, nu?

– Nu ştiu.

– Nina, asta nu-i viaţă!

– Dar este a mea.

– Trăieşti ca un fugar! N-ai făcut nimic rău!

– Ba da, am făcut rău că m-am căsătorit cu Emmanuel Damamme.

– Aveai optsprezece ani! Tocmai îţi pierduseşi bunicul.

Nina îi întinde o ceaşcă de ceai. Étienne o priveşte pe femeie, pierdută în gânduri.

– Îi poţi cere lui Marie-Laure să se ducă la cimitir, te rog? Nu mai pot merge să-l văd pe buni, aş vrea să verifice ea dacă totul este în ordine acolo... şi să pună flori pe mormânt din când în când... În schimb, tu nu m-ai văzut. Nu ştii unde sunt.

– Nina, nu poţi rămâne în această situaţie.

– Situaţia îmi convine. Sunt bine aici... Étienne, te cunosc suficient de bine încât să

știu ce gândești despre acest loc, dezgustul din ochii tăi când te uiți la pereți, la tocul ușii, la fereastra putrezită, dar dacă ai ști cât de bine mă simt aici! Sigur, mi-ar plăcea să mă plimb liberă în oraș și să beau o cafea la o terasă, dar încă nu mă simt pregătită. Știu că Emmanuel mă caută, o simt. Este lipsit de logică, poate că mă consideri o nebună, dar atât timp cât Lili îmi va fi aproape, mă voi simți în siguranță.

– Lili a ta se numește de fapt Éliane Folon... Știi că este o fostă curvă?

– ...

– A stat chiar la zdup și...

– Aș vrea să pleci, Étienne.

– Nu mi-o lua în nume de rău, Nina, dar recunoaște că ai un dar deosebit să te înconjori de oameni ciudați.

– Ba da, ți-o iau în nume de rău. Ai venit aici ca să-ți liniștești conștiința? Așa cum constați, sunt bine, te poți întoarce la Lyon. Nu murdări singura persoană care mi-a întins mâna fără să aștepte nimic în schimb.

– Până în ziua când te va scoate pe trotuar?

– Ieși afară, Étienne!

– Cum vrei tu.

– Da, așa vreau. Mulțumesc pentru vizită.

– Ești tot la fel de enervantă!

– Fac și eu ce pot.

Ninei îi pare rău. Îi vine să-l oprească. Să îl invite din nou să se așeze. Ca dialogul să reînceapă de la zero. Étienne a venit, cu siguranță, ca să-i propună o soluție. Gestul lui pleacă, fără îndoială, de la bună credință. Trebuie să-l convingă cu duhul blândeții că nu va pleca de aici.

– Am întâlnit pe cineva, îi spune în prag.

– Sunt fericită pentru tine.

– Mă poți suna când vrei... Nu mi-am schimbat numărul...

– Nu-mi mai pornesc telefonul.

Se privesc pentru ultima oară. Nina pune o mână pe obrazul lui Étienne, el o strânge și îi sărută degetele.

*

Étienne merge pe lângă cuști. Doi tineri curăță podeaua cu ajutorul unui jet de apă, o

fată care plimbă câinii ia un maidanez semănând cu un Collie și se îndreaptă spre exterior. Étienne citește fișa câinelui, agățată de grilaj: DEBBY: RASA X CIOBĂNESC, FEMELĂ, STERILIZAT, NĂSCUTĂ ÎN 1999, LA ADĂPOST DIN ANUL 2001. Alți doi câini latră dând din coadă.

Când trece prin fața biroului situat chiar înainte de ieșire, Lili îl întreabă:

– Ați fost la Nina?

– Da.

– V-a spus că îi era frică?

– Da.

– Sunteți prietenul ei, Étienne?

– Da.

– Sunteți polițist?

– Mda.

– Veți face oare ceva ca să puneți capăt acestei hărțuiri?

– Nu.

– Dar ce așteptați? Să vină aici, să o omoare?

– Nu primesc ordine de la dumneavoastră. Știu cine sunteți și ce ați făcut.

– Ce-am făcut eu nu privește pe nimeni, tinere.

Lui Étienne îi pare imediat rău că a spus astfel de cuvinte nepotrivite. Pe el trebuie să fie supărat, nu pe biata femeie de ispravă.

– Vă rog să mă scuzați!

– Bine, vă scuz.

– ...

– Este o fata bună. Când am întâlnit-o, părea o ființă demnă de tot plânsul. Nu mai stați nemișcat acolo, intrați să beți o cafea înainte de a pleca.

Étienne o urmează. Ia loc într-un fotoliu stricat, în fața lui Lili. Femeia dă la o parte hârtiile și pune două cești aburinde pe birou. Éliane Folon poartă colanți verzi și un pulover lung cu ciucuri galbeni și roz. Și-a strâns părul cu o bentiță și l-a prins cu o agrafă mare, neagră.

– Mi-ați văzut cazierul? îl întreabă.

– Mda. Tentativă de omor.

– O poveste urâtă.

– Nu sunt judecător.

– Ba chiar sunteți, tinere. Tocmai mi-ați aruncat-o în față că știți ce am făcut, cu tonul unui procuror.

– ...

– Dar v-am iertat, v-am spus.

– Cum ați ajuns aici?

– Am ieșit acum zece ani. Consilierul din penitenciar mi-a găsit de lucru în La Comelle. Ca femeie de serviciu în Uzina Magellan. Din cauza unei povești cu un câine maltratat, m-am întâlnit cu fosta directoare a adăpostului, pe urmă am rămas în locul ei. Cu alte cuvinte, câinii mi-ai salvat viața. Așa că acum le-o salvez pe-a lor.

– De ce o ajutați pe Nina?

– Seamănă cu o micuță pe care am cunoscut-o în fosta mea viață. A fost complet doborâtă de viață... Când am vrut să intervin, prietenul ei a făcut-o să dispară. Știți, am un fler să citesc frica din privirile fetelor, iar Nina făcea parte din această categorie.

Étienne își strânge pumnii. Realizează că a fost sub nivelul așteptărilor. Un prieten de fațadă.

– Cine-i tipul pe care ați vrut să-l omorâți?

– Iubitul meu.

Étienne rămâne surprins de răspunsul lui Lili. Se gândea că va spune *proxenetul meu* sau *amicul meu*. Ea izbucnește în râs.

– Ce față ați făcut! Glumesc. Pe un ticălos, vă spun. Într-o dimineață, din cauza unei înjurături și a unei palme în plus primite, am băgat cuțitul în el. I-am lăsat o cicatrice de toată frumusețea. După aceea, în timpul unei reglări de conturi, a primit un glonț rătăcit. A fost în locul prost sau în clipa nepotrivită, îmi veți spune, dar eu cred că bunul Dumnezeu a ales locul și momentul potrivit ca să-l trimită pe lumea ailaltă.

29 decembrie 2017

Cu genunchii strânşi la bărbie, suntem toţi trei aşezaţi unul lângă celălalt la soare, pe puntea unui feribot, în drum spre Palermo. Étienne la stânga, Nina la mijloc, iar eu la dreapta. Cu spatele lipit de balustradă, ne lăsăm legănaţi de blândeţea aerului. Marea pare că ne analizează.

– Acum o sută de ani, era războiul din 1914-1918.

– Ce prostie! De unde ai scos-o, Nina? Nu te schimbi deloc şi mie mi se pare *epic*, cum ar spune fiu-meu! De ce te gândeşti la Războiul din 1914-1918?

Nina zâmbeşte.

– Nu ştiu: tranşeele, timpul care trece... Mie mi s-a părut foarte lung timpul când nu ne-am mai dorit să petrecem, toţi trei, la aniversările noastre. Prima dată a răsunat liniştea în capul meu. Toate evenimentele care marchează trecerea unui an şi pe urmă nimic. În timp ce noi comentam totul înainte.

– N-am niciodată memoria datelor, ne atrage atenţia Étienne.

Își aprinde o ţigară. Văd că Nina tropăie de nerăbdare să-i oprească gestul, să sufle în flacăra brichetei, dar nu îndrăznește.

Eu nu am nimic, ca de obicei. Liniştea îmi face bine. Şi ştiu că nici Étienne, nici Nina nu mă vor întreba de ce tac. Aşa ne ştim de-o viaţă.

– De ce veniţi cu mine? De ce o faceţi pentru mine? ne întreabă Étienne. În fond, niciodată nu am fost loial cu voi.

– Nu ai fost loial? exclamă Nina. Dar pe 2 ianuarie 2003, când ai venit în vizită la adăpost? Nu ştiu exact ce ai făcut şi nici ce s-a întâmplat, dar s-a întâmplat.

– Despre ce vorbiţi voi acolo?

– De ziua când te-am sunat, îmi răspunde Étienne. Erai la Cagliari, cu soră-mea. Chiar pe-aici, pe undeva. Îți amintești?

– Cum aș putea să uit? Este ultima oară când am mai stat de vorbă cu tine, până acum patru zile.

– Despre ce ați vorbit în ziua aceea? întreabă Nina, ducându-și mâinile la gură, ca o fetiță prinsă asupra faptului.

În loc de răspuns, mă mulțumesc să-i zâmbesc și mă întorc la liniștea mea.

Étienne închide ochii, își întinde picioarele.

Își amintește privirea lui Éliane Folon, Lili cum o numește Nina, în biroul adăpostului, două mingi verzi scrutându-l. Făcându-l să înțeleagă că a sosit marele moment să *se ocupe* de Emmanuel Damamme, pentru care Nina trăiește un simulacru de viață.

Imediat după ce a plecat de la adăpost, Étienne l-a sunat pe Adrien, fără să stea mult pe gânduri. Prietenul lui a răspuns imediat.

– Mă gândeam că ți-ai schimbat numărul de telefon, sunt primele cuvinte ale lui Étienne.

Cei doi nu s-au mai văzut de la confruntarea lor violentă din braseria La Lorraine.

– De ce aș face-o? Nimeni nu mă mai caută, în afară de Louise și de fostul meu editor.

– Mă gândeam mai ales că nu-mi vei răspunde.

– Dacă mă suni înseamnă că vrei să vorbim despre Nina. Altfel, nu m-ai fi sunat. Ai vești despre ea, așa-i?

– Mda. Tocmai am văzut-o. De-adevăratelea.

– Unde este?

– Nu mă vei crede...

Ultima oară când Étienne pusese piciorul pe domeniul Damamme fusese în seara finalei Cupei Mondiale la fotbal, în 1998. De ce nu a smuls-o pe Nina din acea viață chiar în ziua cu pricina? Ce l-a împiedicat? Părea atât de nefericită încă de atunci.

Pe 2 ianuarie 2003, la ora 10 dimineață, Étienne s-a întâlnit cu Emmanuel la el acasă. Era neîngrijit, slăbit, singur. Purta o barbă nerasă de câteva zile, un tricou și izmene. Era demn de milă.

– Ai venit să-mi urezi *La mulți ani* pentru Noul An? l-a ironizat pe Étienne când l-a văzut.
– De ce arăți în halul ăsta?
– Din dragoste, a chicotit. Știi unde este Nina?
– Uit-o!
– Niciodată.
– De ce? Dacă te-a părăsit înseamnă că vrea să o uiți.
– Poate, dar eu vreau să o văd.
– Ar trebui să o lași baltă, o dată pentru totdeauna.
– Ai venit până aici ca să-mi spui prostiile astea?
– Ți s-ar putea întâmpla niște lucruri urâte. Foarte urâte.
– Ca de exemplu?
– Să o mierlești.
– Mă ameninți?
Emmanuel a început să gesticuleze într-un mod grotesc, cântând din ce în ce mai tare:
– Étienne Beaulieu mă amenință! Étienne Beaulieu mă amenință!...
– Înțeleg acum de ce s-a ascuns. Ești dus rău de tot cu pluta.
Emmanuel a încetat să-și mai facă numărul. Un moment lung de liniște s-a instalat. Pe urmă:
– Așadar..., știi unde este Nina? Atunci, spune-o! Spune-o! Spune-o! Spune-o! a strigat Emmanuel sărind ca un copil isteric.
Étienne s-a așezat pe canapea. Totul se derula așa cum fusese prevăzut.
– De ce astăzi? De ce ai venit până aici? Ai văzut-o? Știi unde este? Sigur că da, la naiba! Mărturisește tot ce știi! a urlat Emmanuel înainte de a lovi cu pumnul în perete.
– Psihopat nenorocit! a șuierat Étienne printre dinți.
Emmanuel a revenit deodată la tonul serios.
– Să te ia naiba, Beaulieu, pe tine, cu tot cu morala ta... În orice caz, îmi vând firma și plec.
– Unde?

– Incă nu m-am hotărât. Departe. Foarte departe. Ai dreptate, trebuie să o uit pe curva asta.

Étienne s-a abţinut să nu-i spargă faţa când l-a auzit cum o insultă pe Nina.

– Ştii că eu am adus-o pe Clotilde Marais pe malul lacului în seara când a dispărut? Ai povestit peste tot că nu venise niciodată acolo, dar ştiu că ai minţit... Am lăsat-o chiar lângă motocicleta ta...

Étienne pare neîncrezător în spusele celuilalt. Dar Emmanuel îl lovise direct în inimă. Susţinea cu bună-ştiinţă minciuna, ca să afle adevărul. Cum ar fi putut ţăcănitul ăsta să se vadă cu Clotilde în seara de 17 august? Emmanuel a ghicit tulburarea lui Étienne, care se aştepta la orice, nu şi la acest lucru.

– Ce i-ai făcut bietei copile? a aruncat Emmanuel.

– Nu am venit ca să vorbim de Clotilde, ci de Nina.

– Nu mă crezi, aşa-i? Şi totuşi, aş putea să-ţi descriu rochia purtată de ea în seara aceea: neagră cu picăţele albe. Cu nasturi în faţă, unii roşii, în formă de gărgăriţă. Avea tenişi albi în picioare. Îmi amintesc pentru că mi-am spus atunci că nu era o idee prea bună să-ţi iei ceva alb ca să te tăvăleşti pe-acolo.

– Eşti mitoman, i-a întors-o Étienne. Toată lumea ştie cu ce era îmbrăcată... Era pe anunţurile de căutare... Şi, până la urmă, ce ai fi putut tu căuta în locul acela blestemat? Ai o piscină olimpică în mijlocul grădinii tale... N-ai fost niciodată pe malul lacului.

Emmanuel Damamme a zâmbit răutăcios şi nefericit deopotrivă. Étienne era împărţit între milă şi aversiune. Dandy-ul care nu mai avea nimic elegant suferea în mod vizibil martiriul şi nu mai controla nimic. Îl privea pe Étienne fără să-l vadă, pierdut în gânduri.

– Este pentru prima dată când îmi dau seama că există cuvântul *frumos*[88] în numele tău.

– ...

– In ziua înmormântării, v-am văzut intrând în casa bunicului Ninei, după-amiază, pe tine şi pe homosexual. Am aşteptat, pe urmă tu ai plecat singur. Nu ştiu de ce te-am urmărit, te-am văzut intrând şi ieşind de la tine de acasă, ai urcat pe motocicletă. Nu aveam decât un singur gând: să te arunc în şanţ. Eram în spatele tău, nu în maşina mea sport Alpine..., ci într-o rablă a firmei. Aş fi putut să te trimit în iad de mai multe ori... Adio, Beaulieu! Dar, dacă nu am făcut-o, a fost din cauza bunicului Ninei. Ar fi fost prea mulţi morţi deodată pentru ea. Mi-a fost teamă că nu ar fi rezistat. După care te-am văzut lungit în iarbă pe malul lacului, mă rog, în groapa publică de gunoi, şi bând whisky ca un beţiv ordinar. Când m-am întors spre La Comelle, m-am întâlnit cu Clotilde Marais în timp ce venea pe marginea drumului. Am făcut cale întoarsă şi am adus-o. Mi-a zis că avea întâlnire cu tine. Era limpede ca lumina zilei că era îndrăgostită nebuneşte.

– Tu i-ai făcut rău lui Clotilde? s-a auzit Étienne spunând.

– Singurul lucru rău pe care i l-am făcut este că am lăsat-o lângă motocicleta ta. Eşti un nenorocit, clar. Aşa că nu veni să-mi faci mie morală!

– Ai rămas prin preajmă? Ne-ai spionat?

– Nu. M-am întors aici.

– Mincinosule!

– Nu-mi păsa mie de voi doi, singurul lucru care mă interesa în acel moment era Nina. Trebuia să fiu acasă în cazul în care ar fi avut nevoie de mine. Pe vremea aceea, îţi aminteşti, nu erau telefoane mobile. Şi miracolul a avut loc. În timp ce mă gândeam că nu o s-o mai văd vreodată, m-a sunat şi mi-a cerut să vin la ea acasă. Era singură, cu homosexualul.

– Încetează să-i mai spui aşa lui Adrien.

– De ce? Încă te mai simţi atras de el? Nina nu-ţi ajunge?

Emmanuel râde în hohote. Un râs dureros, care-i deformează chipul.

– Şi, dacă tot vorbim de Clotilde Marais, ştii că eu am dat telefon în mod regulat la

Jandarmerie ca să le spun că era cu tine în seara aceea?

Étienne abia s-a abţinut să sară la bătaie. Omul acesta nu este doar nebun, ci şi pervers şi manipulator. Şi totuşi, declaraţia lui aproape că l-a liniştit. S-a gândit adesea că denunţătorul necunoscut era propriul lui tată. Părintele care nu l-a iubit, până aproape de a-l acuza de tot ce-i mai rău.

– Tot eu am sunat şi la televiziune când au vorbit despre caz, a continuat să peroreze Damamme. Am visat mereu să te văd la zdup... Şi când mă gândesc că ai devenit poliţist! Eşti un impostor, Beaulieu. Haide, mărturiseşte că tu ai omorât-o pe Clotilde Marais.

Uitând orice strategie, Étienne nu s-a putut abţine să nu arunce:

– Măcar nu sunt un ţicnit, nu terorizez fetele. De altfel, nu m-a părăsit nici una. Spre deosebire de tine.

Emmanuel a luat o tigaie de pe aragaz şi l-a lovit atât de tare pe Étienne încât şi-a pierdut cunoştinţa. Étienne nu a avut timp să se ferească.

Când şi-a revenit, într-o baltă de sânge, avea o rană deschisă, de doi centimetri, la arcadă. Emmanuel nu mai era acolo. Étienne a oprit hemoragia. Orbit de furie pe el însuşi: de ce l-a provocat pe ţicnit? Étienne l-a căutat prin toate camerele. A deschis chiar şi dulapurile din cameră şi a constatat că a fost ştearsă orice urmă a trecerii Ninei prin casă.

În acelaşi timp, îşi spunea, cu atât mai bine că a fugit, agresiunea era chiar un noroc: violenţe asupra unui reprezentant al autorităţii publice. Étienne îl poate aresta. Doar să pună mâna pe el.

Damamme era în bucătărie, în picioare, lângă blatul de lucru, livid, absent, cu un pahar de apă în mână.

Era momentul potrivit pentru a da toate cărţile pe faţă:

– Ştiu unde este Nina.

Emmanuel l-a privit pe Étienne de parcă l-ar fi văzut pe Necuratul. Ceea ce aştepta de mai

bine de doi ani, ce căuta ca un vânător înnebunit, părea că nu mai voia să audă. Ca și cum a ajunge la scopul propus îi zădărnicea căutarea.

S-a așezat, cu paharul de apă în mână, un condamnat ce-și așteaptă verdictul. Iar Étienne a vorbit cu blândețe și cu respect. Alegându-și cuvintele:

– Am dat de curând de urma Ninei, grație unui indiciu. Locuiește la trei sute de kilometri de aici. Și... cred că este fericită. Trăiește cu un bărbat, cu zece ani mai mare decât ea... Au un copil. Un băiețel de nouă luni, pe nume Lino. Îl așteaptă pe al doilea, în primăvară... Nina și-a găsit partenerul la lucru.

Lui Emmanuel îi vine să urle: *Dar eu sunt soțul ei!* Înainte de a-și da seama că nu, nu mai era nimic.

Étienne a continuat, cu senzația că răsucește din ce în ce mai mult cuțitul în rană.

– Lucrează într-un atelier de restaurare a tablourilor. Era visul ei. Știi, i-a plăcut întotdeauna să picteze... Îmi pare rău. Nu mi-a plăcut niciodată de tine, Damamme, dar meriți adevărul, văd că nu-ți merge deloc bine din cauza a cuiva care nu mai există. Nina a pus cruce pe tine, pe noi, pe Adrien, pe părinții mei, pe mine și pe La Comelle. Nu o vom mai vedea vreodată.

– Unde trăiește? a mai avut putere Emmanuel să întrebe.

– La Annecy, într-o casă frumoasă, pe malul lacului... M-am dus să verific. Și am avut un șoc... Am văzut-o de la distanță, însărcinată, frumoasă. Își plimba fiul într-un cărucior și ducea un câine de lesă... A întors pagina. Fă și tu la fel. S-a terminat.

Emmanuel s-a așezat în poziție fetală, cu genunchii la piept și a început să plângă. Își imagina soția pierdută, singură, pocăită și tremurând de frică. Scenariul acesta nu îl luase în calcul. Un alt bărbat, doi copii, un cățel... Ea s-a închis într-o viață nouă. Să o găsească, să o omoare, să se sinucidă i s-a părut deodată o aberație. Nina, Nina lui,

supusă și îngrozită, sterilă și alcoolică, era moartă și îngropată. Femeia de la Annecy cu doi copii nu mai era ea.

Urcând în mașină, Étienne l-a sunat pe Adrien ca să-l anunțe despre reușita planului său. Adrien nu i-a răspuns.

În timp ce ieșea din adăpost și înainte ca Étienne să meargă la Emmanuel Damamme, vorbise cu Adrien la telefon. Trebuia găsită o soluție pentru a o elibera pe Nina de teroarea soțului. Să-l omoare, era imposibil. Nici nu se pune problema să facă așa ceva. Să-l împingă spre sinucidere făcându-l să creadă că Nina murise, nu mergea. Să-i dea o adresă falsă pe undeva, prin Polinezia, sperând că nu se va mai întoarce, era o idee fantezistă.

Adrien a găsit soluția: pur și simplu să-l facă să creadă că Nina și-a reconstruit o viață fericită alături de un soț și copii. Adrien i-a dictat lui Étienne: lacul Annecy, îndrăgostiți, copii, câinele, căruciorul, primăvară, restaurarea tablourilor, tot ceea ce Damamme nu fusese capabil să-i ofere soției. Nu va fi niciodată în stare să se confrunte cu această realitate și poate că va abandona ideea de o mai căuta.

– Se vede că scrii cărți, a jubilat Étienne. Este o idee al naibii de bună!

După aceea, Adrien și Étienne nu s-au mai văzut niciodată. Și nici nu și-au mai vorbit.

În limba franceză, *beau* înseamnă „frumos“, iar Beaulieu – „loc frumos“.

83

29 decembrie 2017

Bernard Roi a fost mereu un tip obişnuit. În ciclul primar lua note de 5 din 10, iar la şcoala generală, 10 din 20. Ca să nu se facă remarcat. Dacă Bernard Roi ar fi făcut un test QI, ar fi fost printre aceia a căror inteligenţă este considerată *medie normală*.

La şcoala generală a ajuns până în clasa a VII-a, a schimbat orientarea înainte de clasa a VIII-a şi a obţinut cu greu o diplomă de Şcoală Profesională, specializarea: Mecanică auto. Dar în anul când a împlinit şaisprezece ani, patronul, care avea un atelier în La Comelle, l-a dat afară pe motiv de întârzieri repetate. Bernard fuma prea multe ţigări de marijuana şi se trezea astfel prea târziu.

La sfârşitul anului 1994, Bernard s-a angajat la Uzina Magellan, care producea piese de schimb auto, lucrând la controlul de calitate, la ieşirea produselor de pe benzile de fabricaţie. La început angajat temporar, pe urmă cu un contract pe perioadă nedeterminată. Douăzeci şi trei de ani fără să creeze nici o problemă. Bernard a trecut prin reduceri de personal şi prin plecări voluntare. A economisit, a deschis un carnet de economii, şi-a cumpărat o căsuţă şi o maşină pe credit.

La şcoala generală îi asculta pe cei de la Clash şi purta tricouri cu efigia Sex Pistols, dar nu-şi mai amintea exact de ce. Când îl întreabă copiii: „Tati, cum era când erai tânăr?", Bernard le răspundea: „Aiurea! Toată lumea îmi spunea că mă port ca un rege".[89]

În adolescenţă, o ţigancă bătrână întâlnită la bâlciul din La Comelle şi pe care Bernard nu îndrăznise să o refuze când i-a luat mâna, îi prezisese o căsătorie mai degrabă fericită, cu doi copii, dar că un eveniment îi va marca

viața când va avea șaptesprezece ani. „Va trece, dar va fi dureros", îi spusese cerându-i 10 franci, cu ochii ațintiți asupra liniilor vieții lui.

Lui Bernard i-a ieșit din minte predicția. Până când *evenimentul* a avut loc. Și-a amintit atunci ultimele cuvinte ale bătrânei: „Să spui adevărul, puștiule, altfel vei fi pierdut". Numai că Bernard nu a spus niciodată adevărul.

Tată atent, soț bun, Bernard Roi are o viață reglată perfect: dimineața își bea cafeaua, înmuindu-și în ea o madlenă cumpărată, urcă pe bicicletă ca să ajungă la fabrica situată la un kilometru de casă, își mănâncă sendvișul pe bancă, la ora 12.05, și se întoarce acasă la 17.30, apoi își ajută soția la activitățile de zi cu zi.

În acest an și-a luat concediu pe data de 22 decembrie. Dar, spre deosebire de alte concedii, s-a uitat la televizor împreună cu cei mici, fără să vadă nimic din emisiuni de fapt, a răspuns cu *da* sau *nu* la întrebările adresate lui, fără a le asculta măcar.

În noaptea precedentă s-a hotărât să-și descarce sufletul.

Este ora 9, 29 decembrie, când Bernard urcă pe bicicletă. Nu ca să meargă la fabrică, ci la Jandarmerie.

Norocul lui că dă nas în nas cu Sébastien Larand, venit la punctul de acces cu o problemă, fost coleg de școală cu el. Nu fuseseră chiar prieteni, dar faptul că îl cunoaște îl mai liniștește pe Bernard. I-ar fi fost urât să dea peste un necunoscut în uniformă sau, mai rău, să aibă de-a face cu o femeie. Militarul îi zâmbește.

– Salutare! Ce te aduce pe-aici atât de dimineață?

– Clotilde Marais, răspunde Bernard, fixându-și pantofii dați cu ceară de soția lui, Céline, în fiecare sâmbătă din lună.

Sébastien Larand își pierde instantaneu zâmbetul. El, care credea că trece cinci minute pe la serviciu și va pleca imediat... De mai multe zile, locuitorii din La Comelle nu mai

vorbesc decât de un singur lucru: trupul găsit pe fundul lacului este al fetei dispărute? Bârfele nu ajung în stradă plecând din acest loc.

Sébastien și Bernard se cunosc din copilărie. Bernard Roi poate că are un an sau doi mai mult, genul de persoană prostuță, așa că, dacă a venit în această dimineață, este treabă serioasă, și-a zis jandarmul.

– Vino după mine! Vom fi mai liniștiți în biroul meu.

– Nu mă arestezi? se miră Bernard.

– Nu, până la proba contrarie. Nu suntem aici în *New York Unitatea Specială*...

Imediat ce se așază, lui Bernard Roi îi pare deja rău că a venit. Pentru ce? S-ar mai putea schimba ceva?

– Te ascult, îl încurajează Sébastien Larand, servindu-l cu un pahar de apă.

– În ziua aceea, a așa-zisei dispariției a... lui Clotilde Marais... nu eram prea bine. Cu șase luni mai devreme am fost dat afară de la service-ul auto de către patronul meu. O duceam rău de tot. Fumam multă iarbă. Și marijuana. Dar de altceva nu m-am atins în toată viața mea. Jur pe capul copiilor mei. Era cald în acea zi. Și foarte trist. Dimineață, l-am îngropat pe poștașul nostru. Ce om de treabă! Nu mă simțeam bine. Plictisit. Toată lumea plecase în vacanță, mai puțin eu, ca de obicei, ca în fiecare an... În familia noastră vedeam marea doar la televizor. Așa că făceam tot felul de prostii... Mă învârteam în jurul cozii... Nu caut scuze, da? Vezi cât sunt de bine făcut? Pe vremea aceea, eram un sac de oase... N-aveam curaj nici măcar să mă duc la piscina municipală. Din cauză că eram luat peste picior. „Hei, rege, nu ești prea bine făcut. Îți iau eu regatul."

Chestii din astea. Îmi mai rămânea să mă duc pe malul lacului. Acolo era liniște ca să fumez și să beau. Îmi era lehamite de tot, nu aveam permis de conducere, frate-meu luase bicicleta... Așa că am decis să iau mașina Twingo a vecinului, Desnos. Nu puteam să-l suport pentru că ne otrăvise câinele cu un an

în urmă. Nu aveam dovezi, dar știam că el a făcut-o. Portierele rablei lui erau tot timpul deschise și se pornea foarte ușor cu o șurubelniță. M-am dus direct la lac, cu frica-n oase: nu aveam permis, mașină furată, marijuana, băutură... Știam că nu îi voi mai aduce niciodată rabla lui Desnos, voiam doar să profit, să dau o tură și să o abandonez undeva. Am băut toată după-amiaza fără să mă vadă nimeni, am fumat, am dormit, am pierdut vremea. Când a început să se însereze, am pornit Twingo, la radio se auzea melodia *Foule sentimentale*, cu o poveste despre viața în roz. Nu am mai putut niciodată să o mai ascult de atunci... Pentru că, ajungând la drumul de pământ, am văzut o fată pe margine. S-a întors spre mine, am recunoscut-o. O fată din La Comelle, pe care am întâlnit-o la școală, una care nu stătea cu un pierde-vară ca mine. Dar mi-a fost frică. Paranoia drogatului. Am intrat în panică, am accelerat ca să nu mă vadă în mașina furată. Am mărit viteza gândindu-mă: „Treci repede pe lângă ea și lasă capul jos". Nu am avut timp să-l mai las jos pentru că ea s-a aruncat într-o parte, ai fi zis că este o înotătoare sau o gimnastă care vrea să bată un record la Jocurile Olimpice. S-a aruncat sub roțile mele, ca și cum ar fi zburat. A făcut-o intenționat. Nu am avut vreme să frânez. Am urlat. M-a cuprins groaza. A fost atât de violent încât farurile au explodat. Am rămas mai multe minute la volan fără să îndrăznesc să ies. Mâinile îmi tremurau. Cu tot ce fumasem în cursul după-amiezii, nu mai știam dacă ce trăiam era adevărat sau aveam halucinații. Și cântecul *Foule sentimentale* la radio. L-am închis. Motorul era încă pornit. Apoi am plâns. Am dat înapoi. Am văzut-o, întinsă pe drum. Un animal mort. M-am gândit din nou la câinele meu otrăvit de vecin, la corpul lui rece când am intrat în grădină. Am coborât din mașină până la urmă și la început nu am atins-o. I-am căutat totuși pulsul. Moartă... De ce a căzut năpasta asta pe mine? De ce a făcut-o? Să se sinucidă în fața mea? De ce a vrut

prinţesa asta să-şi pună capăt zilelor cu un nimeni ca mine? Eram ca o stană de piatră, mi-am spus că trebuia să fac într-un fel să dispară maşina, împreună cu fata, şi să uit. Să uit tot. În orice caz, cine m-ar fi crezut? Cine? Nimeni. Cu tot alcoolul şi cu toată iarba din sânge... maşina furată, fără permis, tata m-ar fi ucis înainte să vină poliţiştii să mă aresteze. Am luat-o în braţe plângând, întrebând-o de ce a făcut asta. O întrebam fără încetare acelaşi lucru: „De ce ai făcut asta?" Morţii cântăresc greu. Părea uşoară, dar mi-a fost greu să o ridic. Era caldă încă, transpirată pe braţe. Am lungit-o cât mai blând cu putinţă pe bancheta din spate, ca şi cum mi-ar fi fost frică să nu-i fac vreun rău. Am luat-o pe acelaşi drum, dar în sens invers, rugându-mă să nu mă întâlnesc cu nimeni. Am reperat un loc care dădea direct în apă, un luminiş în mijlocul ierburilor înalte, am accelerat cam o sută de metri, motorul a scos sunete ciudate, şi din viteză am făcut ca James Dean în *Rebel fără cauză*[20]: am deschis portiera şi m-am aruncat afară. Mi-am zdrobit degetele. Maşina a zburat, la fel cum Clotilde s-a aruncat în faţa roţilor mele, pe urmă s-a scufundat. Douăzeci şi trei de ani fără să o mişte nimeni de la fundul lacului... Mă gândeam că nu o va găsi nimeni niciodată. Până când am citit articolul din jurnal. Nu mai pierdeţi timp să căutaţi ADN-ul sau mai ştiu eu ce. Este Clotilde Marais. Culmea este că fetişcana asta, aruncându-se în faţa maşinii mele, mi-a salvat puţin viaţa. După aceea, m-am schimbat mult. Nu m-am mai atins niciodată de droguri sau de alcool. M-a făcut să merg pe calea cea dreaptă. M-am gândit adesea la părinţii ei. Dar preferam să creadă că fetiţa lor trăia ascunsă pe undeva, pentru că aşa se spunea peste tot. Cineva susţinea că a văzut-o în Brazilia. Nu voiam ca tocmai eu să fiu persoana care să anunţe o mamă şi un tată că fiica lor s-a sinucis. Ar fi trebuit să recunosc când i-am văzut la televizor la emisiunea lui Jacques Pradel. Dar, la vremea aceea, fiul meu cel mare avea un an, iar nevastă-mea era

însărcinată cu al doilea. Sunt foarte drăguți oamenii din Paris, dar nu știu ei cât este de greu să hrănești și să ai grijă de familia ta. Câteodată este mai bine să nu spui adevărul. Doare prea mult.

În limba franceză, *roi* înseamnă „rege".
Film dramatic, lansat în 1955, în care este analizat fenomenul delincvenței urbane din Statele Unite, în perioada postbelică

30 decembrie 2017

Marie-Castille închide telefonul.
Este afectată de informație.
Marie-Laure tocmai a citit articolul. Clotilde Marais s-a aruncat sub roțile unei mașini. Tipul de la volan nu are cazier, un bun tată de familie care a preferat să tacă pentru că lucrurile nu erau prea clare în acea perioadă. Rămâne de dovedit acest lucru. Poate că a dat peste ea pentru că a băut pentru mult și a vrut să scape de cadavru.
Cazul acesta vechi este rezolvat. Povestea era scoasă de la naftalină. Totul din cauza unei primării obscure, care a decis să reabiliteze o parte din lac.
Acum trei săptămâni, Marie-Castille era lângă Étienne când a aflat că s-a găsit o mașină pe fundul lacului. A devenit alb ca varul. A rostit de mai multe ori:
– Am văzut-o, am văzut-o de-a binelea, nu sunt nebun.
– Ce anume, iubirea mea? Ce ai văzut?
– Mașina.
De câte ori nu s-a trezit Étienne strigând-o pe Clotilde? se întreabă femeia. Povestea aceasta l-a și omorât. L-a dat peste cap. Clotilde Marais este animalul care l-a ros din interior pe Étienne. Când a murit, l-a luat și pe el cu ea, l-a băgat cu un picior în groapă.
Trebuie ca Étienne să afle. Așa simte Marie-Castille. Este vital chiar. Dacă soțul ar ști că nu are nici o legătură cu povestea aceasta, poate că totul s-ar schimba. Se pot inversa malurile unui râu? Câteodată da, cu siguranță. Există și curenți în sens invers.
Trebuie să se întoarcă acasă, pentru că singurul capabil să ia legătura cu el este Valentin. Marie-Castille știe că tatăl îl va contacta. Fiul lor este singura punte de

legătură a lui Etienne cu lumea lor, a celor vii. Dacă soțul a plecat împreună cu Nina și cu celălalt, s-a întâmplat pentru că reprezintă trecutul, și nu prezentul. Sunt fantome.

Urcă în mașină și repetă cu voce tare ceea ce-i va spune fiului:

– Iubitule, când te va suna tati, da, știu că te sună, să îi spui exact aceste vorbe: un bărbat s-a autodenunțat în legătură cu mașina din lac. Exact așa să-i spui: un bărbat s-a autodenunțat în legătură cu mașina din lac. Taică-tău va înțelege.

„Valentin îmi va pune, sigur, întrebări", realizează Marie-Castille. „Mă va întreba detalii despre întâmplare. La naiba! Ce-o să-i spun? La naiba! La naiba! La naiba!"

Frânează brusc și trage pe dreapta. Izbucnește în lacrimi pe volan, accese violente de plâns o scutură, se înlănțuie. Nu poate să-i spună, pur și simplu, fiului de paisprezece ani:

– Când tati era tânăr, a lăsat însărcinată o fată, iar ea a dispărut în seara când s-au întâlnit. Lucrul acesta l-a copleșit toată viața de rușine... și a plecat să moară departe de noi.

Telefonul îi vibrează în buzunar. Marie privește ecranul, îi apare un număr necunoscut. Femeia își suflă nasul și răspunde până la urmă. Aude:

– Sunt Nina.

*

Palermo, optsprezece grade la umbră. Étienne și cu mine suntem lungiți pe plaja Spiaggia dell'Arenella, din Italia, la doi pași de pensiunea noastră. Fac desene pe nisip, căsuțe drăguțe, cu pereți înclinați, în timp ce Étienne privește marea. La distanță de noi, ghicesc silueta Ninei, mergând în apă. Este frumoasă iarna în Italia.

– Acum ai ce ți-ai dorit? îl întreb pe Étienne.

– Da, îmi răspunde fixând linia orizontului.

– Ți-e foame?

– Nu.

– Ți-e rău?

– Nu.

– Vrei să suni pe cineva? Să le transmiţi veşti părinţilor?

– Nu. Tata nu mă iubeşte.

– De ce spui aşa ceva?

– Pentru că ştiu. Pentru că am ceva ce nu-i place la mine. Poate că şi eu, dacă aş fi avut mai mulţi copii, aş fi avut unul pe care să-l iubesc mai puţin decât pe ceilalţi. Iubirea nu se discută.

– Eu nu mi-am mai văzut tatăl de când am scris *Des enfants en commun*. De multă vreme.

– Îţi lipseşte?

– Necunoscuţii nu-ţi pot lipsi.

– Ştie că, în fond, eşti o fată?

Îmbin atât de bine cele două existenţe ale mele încât întrebarea lui Étienne mă ia prin surprindere. Cum rămânem doar noi doi, nu-mi mai vorbeşte decât despre mine.

– Mama nu a ştiut niciodată. Este regretul meu cel mai mare.. Că am lăsat-o să plece fără să-i spun nimic.

– Louise... ştie că eşti aici, la Palermo?

– Louise ştie totul. Vrei să-i spun să vină şi ea aici?

– Nu. În nici un caz. Doar când voi muri... Aş vrea să îţi faci totuşi operaţia... Pentru că ştiu că, dacă nu ai făcut-o până acum, este din cauza mea. Ţi-e teamă de cum te voi privi apoi. Te-am împiedicat.

– Nu ai tu nici o vină, Étienne. Este mai mult decât asta.

– Promite-mi că o vei face.

– Nu pot promite.

– Louise va fi cu tine? Adică, dacă te vei decide să trăieşti cu cineva într-o zi, ea va fi aleasa?

– Da. Ea doar asta aşteaptă. Pe mine, mai exact. Louise o aşteaptă pe Virginie de treizeci de ani.

– Atunci, fă-o! Jură-mi!

– Îţi jur.

– Pe viaţa mea?

– Nu are nici un sens să jur pe viaţa ta, că oricum vei muri. Jurăm pe viaţa celor sănătoşi.

Izbucnim împreună în râs.

Nina se întoarce la noi, alergând de parcă l-ar fi văzut pe Necuratul. Când ajunge lângă noi, abia mai răsuflă. Așa că nu mai poate scoate nici un sunet. Îi cunoaștem pe de rost răsuflarea răgușită.

Étienne o ceartă.

– Dar ce-ai alergat așa? Ai înnebunit sau ce ai pățit?

– Pentru că..., pentru că..., Étienne... pentru că... Clotilde... s-a terminat.

*

Mama lui Clotilde Marais stă așezată pe canapea. Nu a schimbat niciodată mobilierul de când fata a plecat, se gândește.

De douăzeci și trei de ani.

A mai văruit de câteva ori, a schimbat tapetul din sufragerie, a pus o mochetă nouă în dormitor, dar a păstrat canapeaua veche.

Își aude soțul mișcându-se la etaj. Probabil că se gândește la procese, la avocați. Este, fără îndoială, modul lui de a rezista, de a căuta să rămână viu în interior. Va demonstra că fata lui nu s-a sinucis, ci a fost lovită de un șofer beat. Sau poate chiar mai rău.

Dar știu bine că fata mea nu era pe drumul cel bun. Și o voi spune. Voi recunoaște că acest Bernard Roi este o victimă colaterală.

Ca și noi.

Noi suntem cu toții victima *dispărutei*.

De douăzeci și trei de ani, pentru alții eu sunt mama lui Clotilde Marais. Mama fetei dispărute pe 17 august 1994. Mama fetei care și-a renegat familia. Mama care a fost la televizor, cu ochii cerniți. Care și-a distrus viața.

Nimeni nu știe cum mă numesc. La fel ca în cazul tuturor copiilor dispăruți. Nu mai suntem decât *părinții lui*... Suntem desființați pentru că fiii sau fiicele noastre s-au evaporat. Plecați fără să lase nici o adresă. Sunt douăzeci și trei de ani din ziua când mi-am pierdut prenumele și acum sunt bătrână. La pensie.

Voilà, c'est fini.[21] Este un cântec care spune asta, dar nu mi-a plăcut niciodată. Este prea trist.

Ideea că Clotilde trăiește în Salvador de Bahia era o veste bună pentru alții. Că ea bea lapte de cocos la micul dejun, cu părul său atât de frumos, blond, strâns în coadă. Că a crescut acolo, departe.

Ne-am dus în Brazilia în anul 2001. Am arătat peste tot un portret al fetei, pe care un program de calculator l-a mai îmbătrânit puțin. Dar știam bine că nimeni nu a văzut-o. M-am prefăcut că o caut doar pentru a-i face plăcere soțului meu.

M-am gândit mereu că s-a ascuns ca să moară. Nu ca să trăiască.

În ultimul timp nu-mi mai spunea nimic, fetița mea. Era doar un mister. Purta tot timpul o tristețe adâncă. Se prefăcea la orice. Aveam sentimentul că trăiesc sub același acoperiș cu o actriță mediocră. O străină care mi-a sufocat fata.

I-am lăsat pe ceilalți să creadă că Clotilde avea patruzeci și unu de ani, dar în adâncul sufletului meu am știut dintotdeauna că are doar optsprezece.

O mamă simte astfel de lucruri.

17 august 1994. Data nu corespunde nici unei aniversări, nici unei comemorări. Este doar data unei dispariții.

Cât despre femeia aceea din Chalon-sur-Saône: a susținut sus și tare că s-a întâlnit cu Clotilde la Salvador de Bahia și m-am prefăcut că o cred. La fel și pe bătrâna care pretindea că a văzut-o la gară în seara respectivă.

Faptul că ne prefăceam ne-a permis să ne continuăm viața fără ea.

Până la urmă, i-am profanat camera, i-am pus lucrurile în saci de plastic și i-am lăsat într-un container unde se adună haine pentru săraci. I-am scos patul și am pus un birou în locul lui, cu un calculator deasupra. Un birou cu multe clasoare goale, care nu servesc la nimic. Soțul meu s-a supărat pe mine.

Mă întreb de ce nu ne-am mutat. Dacă se va întoarce acasă? Cum va ști unde să vină? Până și vecinii noștri s-au mutat. Bătrânii au fost înlocuiți cu tineri, familii noi, copii mici.

Doar noi am rămas aici. Fata noastră ne-a condamnat să rămânem. Să o așteptăm. Și iată că acum, totul s-a sfârșit. Nu o vom mai aștepta.

Telefonul. Sună continuu. Condoleanțe, prieteni, curioși, jurnaliști. Étienne Beaulieu a scăpat. De câte ori nu a sperat fata mea să audă vocea lui când ridica receptorul? De câte ori nu a întrebat când se întorcea acasă: „M-a sunat cineva?"

Și iată că apelul ajunge cu douăzeci și trei de ani mai târziu.

– Îmi pare rău, doamna Annie, șoptește el.

– Sunt impresionată că încă îți amintești prenumele meu.

– ...

– A venit mama ta la mine în această dimineață. Mi-a spus că ai cancer și că nu vrei să mergi la spital.

– Stadiu 3... Sunt terminat.

– Niciodată nu ești terminat, Étienne. Doar atunci când jandarmii vin la tine să-ți spună că fetița ta a murit... Știai că era însărcinată Clo?

Étienne lasă o pauză lungă înainte de a răspunde:

– Da.

– Știai că a avut un avort?

– ...

– Nu am spus nimănui... Cu patru zile înaintea dispariției lui Clo, i-am găsit lenjeria de pat în mașina de spălat. Plină de sânge. Nu a știut cum să o pună în funcțiune. A golit o sticlă de balsam de rufe în cuvă înainte de a apăsa pe butonul greșit. Am înțeles imediat. Mai târziu, am găsit o carte despre sarcină în sertarul noptierei sale... În dimineața cu pricina, m-am dus în camera lui Clo să o anunț de moartea poștașului. Știam că era bunicul prietenei tale cele mai bune. Venirea mea în camera ei era doar un pretext. Voiam să o văd... Nu-i voi uita niciodată chipul: era palidă, chiar lividă. Ieșise de la duș, i-am văzut silueta. Formele. Nu am spus nimic. Ar fi trebuit să stau de vorbă cu ea. I-am respectat tăcerea, din lașitate... I-am aruncat la gunoi

lenjeria de pat și m-am prefăcut că nu văd anticoncepționalele din baie.

Un moment lung de liniște. Étienne s-a gândit chiar că a închis.

– Mai sunteți?

– Da, oftează ea.

– Trebuie să vă spun ceva, doamna Annie...

L-a întrerupt pentru că nu voia să mai audă nimic.

– Vei veni la înmormântarea ei? îl întreabă.

– Voi muri și eu.

– Ce tot spui acolo? Respiri încă.

– Nu pentru multă vreme.

– De unde știi?

– Simt.

– Luptă, pentru numele lui Dumnezeu!

Apoi închide.

Cântec celebru, interpretat de Jean-Louis Aubert și lansat în anul ۱۹۸۹

85

2 ianuarie 2003

Étienne Beaulieu tocmai a plecat.

Emmanuel este tot întins pe canapea.

De mai bine de doi ani o caută peste tot în timp ce ea este măritată și mamă. Toată energia consumată ca să se ajungă aici. La ultimul scenariu la care s-ar fi putut gândi.

Ce făcea el înainte să o întâlnească? Mereu trebuie să ne întrebăm în ce fel era viața noastră înainte de a ne întâlni persoana care ne-a bulversat existența. Și poate să ne întoarcem în punctul unde eram înainte de a ne înșela asupra direcției.

„La ce bun să te agăți de cineva care nu va vărsa nici o lacrimă în ziua când vei muri? Care nu va face niciodată un ocol ca să depună o floare pe mormântul tău? Care pleacă peste noapte, abandonându-te ca pe un rahat. Care și-a refăcut, fără nici o reținere, viața în altă parte în câteva luni, ca și cum povestea voastră de iubire nici n-ar fi existat", se gândește Emmanuel.

Îi vine să se spele, să se bărbierească, să se îmbrace. De multă vreme nu a mai simțit astfel de dorințe. Un impuls.

Se ridică și urcă pe scară ca să ajungă la baie. Își vede reflexia în oglindă: jalnică. Doar piele și os. Va pleca din casă, se va duce la Lyon, se va întâlni din nou cu prietenii, va face cunoștință cu o femeie, nu o ratată, ci o femeie adevărată. Nu a mai făcut dragoste de multă vreme. Doar asta: să simtă dragostea trupească, un corp lipit de al lui. Să o pedepsească pe cealaltă atingând acum alte trupuri de femeie, să o uite, să o șteargă cu forța din memorie, să treacă de mai multe ori peste amintirea ei, ca o fantomă.

De curând, prietenii din Lyon l-au înscris pe un site de întâlniri:

– Trebuie să cunoşti şi tu pe altcineva.

I-au creat un profil, cu un nume fictiv: *Emmanuel Mésange, un metru optzeci şi şapte, ochi verzi, păr castaniu. Pasiuni: golf, literatură clasică, cinema, cursele de automobile.*

– De ce golf?

– Pentru că asta atrage.

– Dar nu am fost niciodată în viaţa mea într-un club.

– Pe cine interesează?

– N-am chef să intru în jocul vostru.

– Măcar să te duci la întâlnire, să ieşi din casă, să bei un pahar, să-ţi mai schimbi concepţiile. Doar nu-ţi iei nici un angajament.

– N-am mai pus piciorul într-un cinema de când a apărut filmul *Viaţa unui copil răsfăţat*... Adică acum paisprezece ani.

– În orice caz, la prima întâlnire nu vorbeşti despre aşa ceva.

– A, da? Dar despre ce vorbeşti?

– Vei vedea tu.

Au ales o poză făcută în insula Mauritius, unde Emmanuel apare în profil, bronzat, zâmbitor.

Sute de femei i-au trimis mesaje. Fete gata să i se ofere.

Emmanuel a trecut în revistă portretele fiecăreia dintr-un catalog, fără nici un chef. Doar una i-a atras atenţia.

Isabelle, treizeci şi cinci de ani, din Chalon-sur-Saône, pasionată de echitaţie. Un metru şaptezeci, blondă, ochi albaştri. Din punct de vedere fizic, contrariul Ninei.

Primul ei mesaj începea aşa:

> *Ce faceţi pe un astfel de site, domnule Mésange? Ce este cu acest nume de pasăre[22]? Cine se ascunde sub acest profil? Şi să nu-mi spuneţi că nişte prieteni v-au înscris aici fără să vreţi, căci nu vă voi crede.*

Emmanuel i-a răspuns pentru că mesajul l-a amuzat, iar acest lucru nu i se mai întâmplase de o veşnicie.

> *Ba da, chiar prietenii mei m-au înscris în bazarul acesta. De ce au făcut-o?*

Pentru că s-au săturat să mă vadă cum mă chinui. Nu sunt un bărbat prea nostim.
Îmi pare rău.

Vă pare rău că nu sunt prea nostim?

Şi-au trimis alte e-mailuri, apoi s-au sunat. Au continuat schimbul de mesaje până când Isabelle i-a propus o întâlnire.

Ce-ar fi să ne vedem la barul Hexagone, la o cafea? Dacă întâlnirea va fi plăcută, aş putea să vă duc la cină în altă parte. Dacă nu, ne vom despărţi prieteni.

Lui Emmanuel i-a trebuit o săptămână ca să accepte.
Pe urmă a început să amâne, sub diferite pretexte.
Prima dată, o gripă fulgerătoare. A doua oară, un accident, nimic grav, doar tabla maşinii îndoită. A treia oară, o deplasare neprevăzută în străinătate.
În noaptea de 31 decembrie spre 1 ianuarie, Emmanuel a trimis un mesaj de felicitare lui Isabelle, dar femeia nu i-a răspuns. A renunţat la el.
Dacă ar renunţa şi el? Dacă ar abandona-o pe Nina?
N-a venit oare momentul să o facă? Să se întâlnească totuşi cu Isabelle?
Urcă în maşină, îi va telefona când va ajunge în Chalon: „Eu sunt, am venit, scuze pentru întârziere".
Se îndreaptă spre Beaune ca să ajungă pe autostradă. Este la mijlocul drumului când îi sună telefonul. Nu recunoaşte imediat vocea interlocutorului.
– Am dat de Nina Beau...
– Da, ştiu, trăieşte la Annecy. Nu mă mai interesează. Încheiem afacerea. Trimiteţi-mi factura şi să nu mai aud niciodată de ticăloasa asta.
– Asta nu-i tot...
Convorbirea s-a întrerupt. Emmanuel îşi aruncă telefonul pe scaunul din dreapta. „În locul unde stătea Nina", se gândeşte. „Uit-o,

pentru numele lui Dumnezeu. Uit-o!"
Detectivul sună din nou.

– Nu este la Annecy. Nu a plecat... Trăiește la adăpostul de animale din La Comelle.

– Ce adăpost?

– ASPA, dacă preferați așa. Acolo lucrează.

– Poate că este cineva care seamănă cu ea...

– Nu, ea este. Nina Beau, numărul cardului de sănătate: 27608713931260 7. Ieri era la spitalul din Autun.

Emmanuel închide fără nici un cuvânt, face o întoarcere bruscă și își termină cursa pe banda de urgență. Inima îi bate ca nebuna. Beaulieu și-a bătut joc de el. Evident.

Cum a putut să creadă inepțiile alea? Nina căsătorită... cine ar fi vrut să o ia de soție pe alcoolica asta buhăită? Șterge potăile la cur pentru că, desigur, o servitoare va rămâne o servitoare. Cum a putut să creadă că avea un copil? Este sterilă. Adăpostul... acolo s-a ascuns în tot acest timp, la câțiva pași de el. N-a zburat trei sute de kilometri. Și ce i-a povestit ăla, cu Annecy, căruciorul de copii și potaia. Iar el a fost atât de prost încât să-l creadă. N-ar fi trebuit niciodată să-i deschidă ușa, să-l lase să intre.

Acum are două opțiuni.

Să își continue drumul spre Chalon, să se oprească în centrul orașului, să caute Hexagonul, să se așeze la o masă, să comande o ciocolată caldă, să o sune pe Isabelle și să insiste până îi va răspunde, să-i ceară să vină la întâlnire. „Vă rog să veniți, vă aștept în fundul sălii, la o masă pentru doi, în fața oglinzii, am o jachetă bleumarin, nu mă mișc de aici, stau lipit de scaun dacă trebuie, pentru ca nimeni să nu mă poată da afară la ora închiderii. Veniți, nu aveți nimic de pierdut. Ne întâlnim, mergem împreună undeva sau unde vă place. Ce se va întâmpla la serviciu? Veți anunța că sunteți bolnavă."

Așteaptă pe cineva.

De câți ani nu i s-a mai întâmplat?

Până la urmă, ea vine, îi zâmbește, este și mai frumoasă decât în fotografii. Îi plac mult vocea, mâinile, parfumul. Miroase a L'Heure

bleue și poartă o brățară din argint la mâna dreaptă. Complicitatea lor este imediată, se simt bine unul cu celălalt. Nu au nevoie să caute subiecte de conversație, cuvintele vin de la sine. Isabelle comandă o ciocolată caldă.

– Așa deci, spune femeia. Ați întâlnit multe femei pe acest site?

– Nu, sunteți prima.

– Ce mincinos sunteți!

– Jur. Dar dumneavoastră? Ați cunoscut alți bărbați pe site?

– Nu, sunteți primul.

– Ce mincinoasă sunteți!

– Jur.

Femeia este delicată, în modul cum îl privește, iar el simte că îi place. Greutatea care-i apăsa pieptul de mai bine de doi ani dispare. Își revine, se simte dorit, ascultat. Cu cât își vorbesc mai mult, cu atât Emmanuel o dorește mai mult pe necunoscută. Să petreacă seara, apoi noaptea împreună. Și, de ce nu, și mâine, și săptămâna viitoare...

O provoacă la discuții, îi pune întrebări.

– Aveți două surori, așa-i?

Îi adoră vocea, răspunsurile ei, dinții, gura. Poartă un fular la gât, pe care îl atinge des, un mantou lung, bej, pe care nu și l-a scos, ci doar i-a desfăcut nasturii, unghiile îi sunt curățate, dar nu date cu ojă, nu are nimic sofisticat, doar puțin balsam cu sclipici pe buzele roșii, ochii mar, albaștri îl privesc, este inteligentă. „Candidata este perfectă", se gândește. „Dacă ar fi fost o selecție, sigur ar câștiga concursul."

Îi povestește puțin despre firma Damamme, că o va vinde, că va scăpa de povara familiei.

„Vreau să plec de la zero... pare o formulă ciudată. Și totuși, în ceea ce mă privește, mi se potrivește de minune. Urcați des pe cal?" „În funcție de timpul liber, seara, după serviciu și în toate weekendurile. Ne-am putea spune pe nume, nu?" „Bine... Ești frumoasă." „Nici tu nu arăți rău deloc."

Lui îi place îndrăzneala ei. În fine, poate. Nu mai știe ce-i mai place. Trebuie să vadă.

Are două opțiuni.

Nu se duce la Chalon, nu o întâlnește niciodată pe o anume Isabelle, nu are un viitor, și fixează un prezent pentru o eternitate.

Se întoarce în La Comelle, trece pe acasă, ia una din armele de vânătoare ale tatălui, se duce la adăpost, o găsește, trage spre ea cu două cartușe. În mod normal, două cartușe ar trebui să fie suficiente pentru a o șterge de pe fața pământului. Nici măcar să nu o lase să spună ceva. Nici un cuvânt. *Pac-pac!*

Și da, înainte de o omorî, o pune în genunchi ca să-l implore să o ierte. Este cel mai simplu lucru, să o audă cum pronunță cuvântul *iertare*. Pe urmă se duce la Lyon, îl caută pe Beaulieu, are adresa lui personală și cea a comisariatului. Și pac, alte două cartușe pentru tipul cel frumos care și-a bătut joc de el în dimineața aceea. „La mulți ani!" îi va spune. „Și sănătate, nenorocitule!"

Are două opțiuni. Una legată de trecut, alta, de prezent. Nina a aruncat ancora în prezent, ceea ce îl împiedică să plece în larg. Nu ține decât de el să renunțe la tot. Îi mai rămân cinci kilometri de făcut înainte de a lua o decizie: să meargă înainte sau să se întoarcă. După ce a trecut de punctul de plată al autostrăzii, urmează drumul până la Chalon. Acolo se uită să nu fie polițiști prin preajmă și intră pe contrasens cinci sute de metri ca să ajungă din nou pe A6 și să se întoarcă în La Comelle.

*

La început, Nina nu a crezut-o pe Lili:

– Soțul tău s-a sinucis pe autostradă.

Pe urmă s-a gândit la Étienne. Ce a făcut după ce a plecat de la adăpost. Ce anume a provocat. Nu putea să fie doar o simplă coincidență.

La trei săptămâni de la înmormântarea lui Emmanuel, Lili și Nina au mers la cimitir, la mormântul lui Pierre Beau. S-au dus apoi și la cel al lui Emmanuel, aflat la două sute de metri, în cavoul familiei. Gé și Henri-Georges nu puseseră o fotografie pe marmura neagră. Doar o placă: *Fiului nostru mult iubit.*

De ce mergea Emmanuel pe contrasens pe autostradă?

Sinucidere sau accident? Era tulburat de ceea ce Étienne i-a spus? S-au întâlnit oare?

Ea nu va ști niciodată, cu siguranță.

În fața mormântului său, pe Nina au trecut-o fiorii. Pe urmă, puțin câte puțin, a devenit ca o stană de piatră. Simțise prezența bărbatului al cărui nume încă îl mai purta. Ca și cum soțul se învârtea în jurul ei, urlând plin de ură fiindcă femeia este acolo, vie, în fața lui.

Nu va mai veni niciodată.

Când a ieșit din cimitir, Nina și-a activat telefonul. Vocea lui Emmanuel, ca venită de pe lumea cealaltă, a fostei vieți, îndepărtate. Zeci și zeci de mesaje, alternând între amenințare, urlete, accese de plâns, rugăminți.

– Unde ești? Întoarce-te acasă, nu-ți fac nimic!

Le ascultase pe toate, unele după altele, sperând să audă, în toată această nebunie, vocea lui Adrien:

– Nina, eu sunt.

Nimic.

A șters toate mesajele.

Pe urmă, îi ceruse lui Lili să o ducă la Agenția Națională de Ocupare a Forței de Muncă. Trebuia să se înscrie acolo, ca să-și caute o slujbă, să-și cumpere un apartament, să-și refacă viața.

În limba franceză, *mésange* înseamnă „pițigoi“.

31 decembrie 2017

Un Revelion se organizează ad-hoc pe plaja Spiaggia dell'Arenella. Vreo sută de locuitori, cea mai mare parte venind din casele întinse de-a lungul mării, au aprins un enorm foc de tabără. Au pus mese, unele lângă altele, acoperite cu fețe de masă din hârtie, fixate cu boluri cu fructe, ca să nu le ia vântul. Fiecare aduce mâncare, veselă, sticle de băutură. Ne-am alăturat și noi lor, cu brațele încărcate cu de-ale gurii, ulei de măsline, pâine cu mirodenii și cu roșii, diverse salate, migdale, patiserie siciliană, șampanie, whisky și vin.

Două cratițe imense din inox, pline cu apă clocotită, așteaptă pastele ce urmează să fie servite cu puțin suc de roșii cu usturoi și parmezan.

Toți s-au aranjat pentru petrecere, eleganța este peste tot.

Dacă moartea nu ar da târcoale pe lângă noi, iar fantomele lui Valentin și ale lui Marie-Castille i-ar da pace lui Étienne, am fi chiar fericiți că suntem aici, împreună, într-un cadru idilic, înconjurați de vocile din jur și de bine cunoscuta artă de a trăi a italienilor. Aici, oamenii par ca iluminați din interior. Cât de mult zâmbește Nina!

Étienne este îmbrăcat în alb, ochii îi sunt cerniți, trăsăturile adânci, slăbește din zi în zi, albastrul privirii lui pare tulbure, cu siguranță din vina amestecului de medicamente care-l mențin într-un soi de toropeală permanentă. În ciuda letargiei sale, păstrează un soi de zâmbet pe buze.

Nina și cu mine suntem siguri că mâine-dimineață nu va mai fi în cameră, că va fugi.

El habar n-are, dar noi știm că a plătit totul, noaptea trecută și cea viitoare când vom sta toți trei la Palermo. Sigur ne va lăsa bani

pentru feribot și de benzină pentru drumul de întors. Ca atunci când eram copii și ne lăsa intenționat câteva monede în rucsacurile noastre, ca să ne cumpărăm jeleuri la piscină.

Și, la final, va mâzgăli ceva pentru noi, un text scris de mâna lui. O bucățică de hârtie unde va scrie ceva de genul: *Mulțumesc că m-ați însoțit până aici. Plec să mor liniștit.*

– *A muri* se scrie cu un singur *i* sau cu doi? ne-a întrebat de curând, în timp ce se îmbrăca înainte de a pleca de la pensiune.

Nina l-a privit și i-a răspuns, de parcă era un fapt divers.

– Cu un singur *i*, dar, dacă îl conjugi la perfect simplu, cu doi. Ca, de altfel, și *a trăi*.

Acum, Étienne nu se gândește decât cum să facă rost de muzică pentru petrecerea din seara aceasta. Refrenele italiene behăite la un microfon de o brunetă acompaniată de un chitarist cu față acră nu crede că ar fi cea mai bună soluție pentru ultimul nostru Revelion. Trebuie să găsească o boxă portabilă și să pună playlistul său.

– Am eu una în valiză, îi spun. Aștept ca Nina să termine și mă duc să o aduc.

– Nu voi avea dreptul la o înmormântare, ne spune Étienne, dar, cum nu se știe niciodată, vreau să-mi promiteți că nu veți pune muzică de tot rahatul... Vreau rock. Doar rock alternativ... Promiteți?

– Promitem, îi răspundem.

Suntem pe o stâncă și formăm un cerc. Briza este fascinantă. Fără vânt, doar cerul plin de stele. Mirosuri de roșii gătite, de rozmarin și de foc din lemne. Nina, așezată turcește, își ține carnetul de desen în mâna stângă și ne face cu mâna dreaptă un crochiu în creion. Se uită fix la fețele noastre, își încruntă sprâncenele ca și cum ne-ar descoperi pentru prima dată, se întoarce la degetele sale, care mângâie rapid hârtia. Poartă o pereche de blugi și o cămașă albă împrumutată de la Étienne. Un pulover negru îi acoperă umerii. N-a pierdut nimic din silueta de adolescentă. Ochii negri îi strălucesc. Este îndrăgostită.

Eram lângă ea când i-a telefonat de la pensiunea lui Romain Grimaldi în urmă cu o oră. Nina i-a spus că l-a sunat ca să-i dea vești despre mașină. A râs ca o fetiță când Romain i-a răspuns că va pune la congelator cina de Revelion pană când se va întoarce ea.

– Chiar dacă sărbătorim Anul Nou pe 15 martie, nu vreau să-l încep fără tine.

Când Nina a terminat convorbirea, am vrut să o întreb dacă povestea lor nu a mers cumva prea repede, dar imediat mi-am înfrânat pornirea. De ce să mă amestec?

Am sunat-o și eu pe Louise, la rândul meu.

– Este bine la voi?

– Da.

– Fratele meu suferă?

– Nu cred.

– ...

– Louise?

– Da.

– Tu te-ai îndrăgostit de Adrien, nu de Virginie.

– Adrien și Virginie reprezintă aceeași persoană. De ea m-am îndrăgostit, mi-a răspuns pentru a mia oară. Dar refuz să trăiesc cu o femeie în închisoare... Când o vei elibera, poate că vom adopta un copil.

– Dar am o pisică! În curând, două.

Am auzit-o râzând.

– Una nu o exclude pe cealaltă.

– Vorbești serios?

– Da.

– Ai încredere în mine?

– Da. Te pot suna la miezul nopții?

– Da.

Când am închis, Nina s-a lipit de mine. Am respirat mireasma părului, apoi gâtul, delicat și fierbinte, madlena mea de Marcel Proust.

– Este bine așa: un copil și două pisici... Facem petrecere? a șoptit. Dar genul ăla de petrecere maximă, spargem toți banii și totul în jurul nostru.

– Da, sigur că da!

Mi-a luat mâna și a început să cânte ca o adolescentă tristă mergând spre plajă. Aproape că îi uitasem vocea atât de particulară,

răgușită odată cu trecerea anilor. Voce de fumătoare ce nu a fumat niciodată.

Și dacă într-o zi te vei îndoi de mine
Am un zălog de iubire, dovada pentru trei,
Te iubesc atât de mult, atât de mult,
Cu sângele meu am scris pe braț
În fața vieții și a morții, nu se șterge niciodată,
Te iubesc atât de mult, atât de mult.

Nina ne întinde schițele cu noi. M-a desenat pentru prima dată.

– Mulțumesc, îi spun.

– Am o moacă nasoală, se strâmbă Étienne.

Ne ridicăm cu toții în același timp. Nu trebuie să ne lăsăm copleșiți de nostalgie, de melancolie, altfel ne vom strica seara, ceea ce nu este de dorit. O șterg în camera noastră, ca să aduc boxa.

– Am sunat-o pe Marie-Castille, îi mărturisește Nina lui Étienne.

– Nu ai făcut asta...

– Ba da. Și ar trebui să o suni... Știi, nu este deloc pe urmele noastre.

În privirea lui Étienne trec tot felul de sentimente contradictorii: teamă, bucurie, uimire, ușurare, rușine, renunțare, speranță.

Îmi mulțumește cu un zâmbet larg când mă întorc spre el, cu boxa în mână. Înainte de a-și deschide playlistul, îi spune Ninei:

– Vezi că sunt un mare prost.

87

27 aprilie 2003

BADI. RASA X PREPELICAR. ADULT. MASCUL. NĂSCUT ÎN 1991. LA ADĂPOST DIN 1999.

– Badi este cel mai în vârstă. După mine..., se amuză Lili.

În această dimineață, Lili poartă colanți negri, adidași verzi și un tricou lung, galben. Și-a strâns în coadă părul, formând un palmier în creștet. Seamănă cu un ananas.

Nina tocmai a ajuns. Vine la adăpost în fiecare dimineață înainte de a se duce la noul ei loc de muncă într-o firmă de asigurări. Stă cu chirie într-o căsuță în cartierul unde a crescut împreună cu bunicul, la două străzi de fosta sa grădină.

Emmanuel Damamme este mort de trei luni și totuși ea încă mai tresare la cel mai mic zgomot, se trezește lac de sudoare, cuprinsă de coșmaruri teribile în care descoperă că sicriul lui este gol.

– Ai nevoie de timp ca să te înveți cu absența lui.

– De cât timp crezi?

Nina o ajută pe Lili să agațe o pancartă pe care se poate citi: *Pentru liniștea câinilor, vă rugăm nu staționați prea mult timp în fața cuștilor. Ne bazăm pe înțelegerea dumneavoastră.*

– Știi că ție îți voi preda ștacheta?

– Ce ștachetă?

– A mea. Am obosit. Am muncit toată viața.

– Despre ce vorbești?

– Vreau să ies la pensie.

– Ce să faci la pensie? glumește Nina.

– Să lenevesc diminețile până târziu, răspunde Lili fără să zâmbească.

– Vorbești serios?

– O, da. Acum, că te-ai pus pe picioare, pot să mă retrag și eu.

Nina se uită panicată la Lili. De ce Dumnezeu trebuie ca toți oamenii pe care-i iubește să dispară până la urmă?

– Nu sunt complet refăcută. Încă îmi este teamă de Emmanuel, visez că nu este mort... Dacă pleci, vin cu tine, spune Nina.

– Fetițo, nu vrei să mă scutești? Este de la sine înțeles că tu vei fi noua directoare a adăpostului. Lucrând aici, nu vei mai avea timp de coșmaruri.

– ...

– Sunt unele evidențe, iar tu ești una dintre ele.

– ...

– Ți-ai pierdut limba?

– Unde te duci? întreabă Nina fără nici o convingere.

– Cagnes-sur-Mer.

– Departe.

– Este o biserică frumoasă, galbenă acolo. Pe plaja Cros.

– Lili, tu ești atee, se enervează Nina.

– Dacă sunt atee nu înseamnă că nu-mi plac bisericile. Iar tu vei veni la mine în vizită.

– Știi că, atunci când se spune *vei veni la mine în vizită*, de fapt nu vii niciodată. Știu despre ce vorbesc.

1 ianuarie 2018

Étienne intră într-o biserică. Este singur. Aprinde o lumânare, nu știe să comunice cu Dumnezeu, n-a știut niciodată. Ca și cu tatăl său: nu știi niciodată cum să comunici cu cei în care nu crezi.

Ce dezamăgit a fost în ziua când și-a sunat părinții ca să-i anunțe vestea cea mare! Marc a răspuns, ceea ce-și dorea și Étienne în adâncul sufletului său.

– Tati, am luat concursul!

– Ce concurs?

I-a fugit pământul de sub picioare. Étienne a avut senzația că se află în cădere liberă într-un hău. Abia a reușit să articuleze:

– Ca să devin locotenent de poliție... Nu mulți îl iau.. Asta nu înseamnă că sunt printre cei mai buni.

– A, da... Bravo! Suntem mândri de tine, ți-o dau pe maică-ta.

O simplă formulă de politețe: *Suntem mândri de tine* nu înseamnă *sunt mândru de tine.*

Și pentru că tatăl nu a crezut niciodată în propriul copil, până la urmă nu a mai crezut nici el în părinte. S-a îndepărtat de bătrân ca un vapor de ponton.

Când l-a sunat ca să-l anunțe nașterea fiului său, Étienne a închis când a auzit vocea lui Marc. A format numărul până ce a răspuns Marie-Laure:

– Mama, se numește Valentin, este frumos, patru kilograme, cu ochii albaștri.

– Este poate prea devreme ca să știi culoarea ochilor, iubitule.

– A, nu, mamă, sunt sigur: fiul meu are ochii albaștri.

În această dimineață are chef doar să lase o lumină în urma lui, aici, în Italia, odată ce

poarta grea s-a închis. Ca o urmă a trecerii sale.

Are un şuierat în urechi. Când erau copii, Nina spunea că atunci când şuieră urechea stângă, adică cea de pe partea inimii, înseamnă că se vorbeşte de bine despre noi.

– Sunt prostii, Nina.

Cine să vorbească despre el la ora 6 dimineaţa? Marie-Castille şi Valentin acasă?

I-a sunat cu o seară în urmă:

– Bună seara, vă iubesc.

– Când te întorci? a întrebat Marie-Castille.

– Nu mă mai întorc.

– Ţi-a spus Nina despre Clotilde Marais? Povestea s-a terminat.

– Da, ştiu.

Stă la trei străzi de mare. Îi aude cântecul. Étienne n-a fost niciodată atât de sigur pe el însuşi.

Câţiva gură-cască se întorc acasă ţipând: *Buon anno!*

Cu siguranţă, a petrecut unul dintre cele mai frumoase revelioane din viaţa lui. Aşa cum au promis, cei trei s-au izolat într-un colţ de plajă cu boxa lor, cu şampanie, whisky, măsline şi pâine cu mirodenii. Nu au ştiut când a fost miezul nopţii, nu vor mai schimba niciodată anul. Au dansat pe playlistul lui Étienne până când cerul a început să se lumineze, pe muzica lui: Spacemen 3, Sonic Youth, Radiohead...

Un taxi opreşte în dreptul lui. A găsit un singur zbor Palermo-Paris.

La aeroport, toate ghişeele sunt închise. O singură angajată îi înregistrează bagajul şi îi întinde un bilet. Se îmbarcă aproape imediat şi adoarme sprijinit de hublou. Este pentru prima dată când nu o mai visează pe Clotilde. A plecat din visele lui.

Odată trecut de recepţie, unde i s-a cerut un act de identitate, se instalează în camera 21. Pe pat, pune portretul făcut în ajun de Nina, o fotografie a lui Valentin şi a lui Marie-Castille, una cu Louise, Paul-Émile împreună cu mama lor, una din cele trei de la concertul Indochine din 1994.

„Luptă, pentru numele lui Dumnezeu!" Din clipa când mama lui Clotilde i-a spus aceste cuvinte, ele se agită în interiorul lui ca un animal înnebunit de furie.

Își deschide trusa medicală, scoate medicamentele, le înghite se întinde și închide ochii. Nu mai simte nici o durere. Se află în curtea Școlii Pasteur, așteptând verdictul: numele învățătorului lor. Momentul este înregistrat în *Blanc d'Espagne*: *În dimineața aceea, nu-i văd decât pe ei, ca și cum ar fi înghițit toată lumina, ca și cum ceilalți elevi din jurul nostru nu erau decât niște figuranți. Dintre toți, ei m-au ales pe mine, ea m-a ales, mă ia de mână.*

Toți trei dau un concert pe trotuar: este *Fête de la Musique*, au paisprezece ani. Nina cântă cu o bucurie profundă, interioară, un amestec de trac și de fericire absolută, nirvana. Niciodată nu a fost atâta lume și nici nu s-au auzit atâtea aplauze pe străzile din La Comelle. Merg cu bicicletele, fac skate, se înregistrează pe un magnetofon, înoată, se filmează cu o cameră video furată de la tatăl lui. El face dragoste, dansează, este soare, amintirile din timpul verii sunt întotdeauna primele, își privește sora pe ascuns, mixează, duce o șuviță de păr în spatele urechii, fiind atent ca fetele să-l privească atunci când face acest gest. Știe că este frumos, că *bea lumină*, că este scris în *Blanc d'Espagne*.

Chiar înainte de a adormi, depune o floare la mormântul lui Clotilde. Este singur și mut.

Doarme.

Visează că înoată împreună cu fiul său, că se îndepărtează de mal, este motiv de bucurie, dar pe urmă, puțin câte puțin, devine îngrijorător. Étienne îi spune lui Valentin să se întoarcă. „Nu, tati. Rămân cu tine."

Étienne este trezit de o necunoscută îmbrăcată într-o bluză albă. Mâna ei este pe antebrațul lui, vocea îi este blândă, tonul liniștit, dar ferm.

– Bună ziua, domnule Beaulieu, mi s-a transmis că ați fost instalat în rezerva dumneavoastră. Cum vă simțiți? Profesorul a

primit dosarul dumneavoastră medical, luăm în calcul o operație pentru data de 3. Vom face mâine ultimele examene complementare și vă veți întâlni cu anestezistul. Vă dau câteva documente administrative de completat. Sora dumneavoastră ne-a informat de dorința pe care o aveți, de a nu fi reanimat dacă vom întâmpina vreo problemă în cursul operației. Va trebui să semnați o declarație pe propria răspundere. Aveți nevoie de ceva?

– Nu.

– Cina este servită la ora 18.30. Urmați un regim anume?

– Nu.

– Ceva alergii de semnalat?

– Nu.

– Sora dumneavoastră ne-a spus că nu doriți vizite din afară. În afară de ea, vreți să mai anunțăm pe cineva că sunteți la Gustave-Roussy?

– Nu. Voiam să fiu cât mai departe de Lyon.

– Un ultim lucru: aici aveți un formular unde să treceți numele persoanelor de informat în caz de urgență. Este preferabil să treceți mai multe.

– Nina și Virginie.

– Treceți datele lor complete. Și, dacă aveți numere de telefon fix și mobil, este și mai bine.

89

2011

La şapte ani de la preluarea conducerii adăpostului, Nina primeşte un apel telefonic: mama ei tocmai a avut un atac vascular cerebral şi se află între viaţă şi moarte într-un spital din Caen. Dacă doreşte să o revadă, trebuie să ajungă de urgenţă.

– Cum aţi dat de numărul meu?

– L-am găsit în geanta ei.

– ...

Lili se întoarce din Cagnes-sur-Mer ca să o însoţească. „Nu am curajul să mă duc singură."

Unde se află locul acesta: *între viaţă şi moarte?*

Nina descoperă o necunoscută lungită într-un pat la Reanimare. Nu mai este aceeaşi ca în seara când a văzut-o în grădină, cu maşina de cusut a lui Odile în braţe.

Marion s-a îngrăşat. Nina se întreabă dacă nu cumva este o greşeală în indicarea persoanei. Se duce să verifice la personalul medical:

– Sunteţi sigură că această femeie este Marion Beau?

– Te las singură cu ea, îi spune Lili înainte de a ieşi din salon.

Nina se panichează. Îi este frică să rămână singură cu această femeie pe jumătate moartă. Ca să-i mai treacă de urât, începe să vorbească de una singură, ca şi cum ar participa la un grup de sprijin.

– Eu sunt, Nina. Cer iertare că nu pot participa când sunt invitată undeva. Las capul în jos. Să nu mănânc carne, pentru mine este ca un alcoolic silit să refuze un pahar de vin. Nici măcar un aperitiv? Nici măcar o bucăţică de cârnaţi? Pari suspectă, anormală, marginală. Trăieşti într-o lume unde vitele

sunt filmate ca starurile de cinema la Salonul de Agricultură, sunt mângâiate, admirate. Iar după câteva zile, când porțile Salonului s-au închis, sunt omorâte. Mă șochează acest lucru. Îmi amintește de viața mea cu Emmanuel, când am fost mai mult căsătorită, decât fericită. Trăiam într-o lume unde mă prefăceam. Lumea aceea despre care spui: *Prefer să nu* știu. Aud adesea: *Să te ocupi de un adăpost de animale este o chemare.* Poți să cauți oriunde, doar acolo găsești tot ceea ce este mai bun și îți oferă satisfacție. Trebuie să reziști. Nu o faci pentru a fi admirat. Să iubești animalele, nu doar să-ți placă, altfel mori de plictiseală. Sunt multe momente într-un an când îmi vine să las totul baltă. Să-i abandonez pe abandonați. Să îmi găsesc o slujbă liniștită, indiferent în ce loc, unde totul să fie curat, uscat, cald și cu liniște. Unde să nu-i mai aud cum se ceartă între ei sau mă miros la fund când îi scot la plimbare. Unde să nu am tot timpul păr de câine pe haine pe post de bijuterii. Unde parfumul primit anul trecut, de Crăciun, să aibă un efect pe pielea mea. Unde ceilalți să nu mă privească drept o femeie simpluță, o nebună, o disperată. „A, tu te ocupi de animale. Cât câștigi?“ Sau: „Sunt atâția oameni care au nevoie să se ocupe cineva de ei.“ Este greu, chiar imposibil de explicat că, până la urmă, este cam același lucru. Fie că o faci pentru un om, fie pentru un animal, gestul este exact la fel. Odată cu trecerea anilor, găsesc aduși în cutii de carton găini, iepuri, hamsteri sau nevăstuici. Oamenii își schimbă animalele de companie, dar nu și obiceiurile. Fără a mai pune la socoteală apelurile anonime pentru a informa despre animale lăsate fără hrană sau apă. Câini de vânătoare sau alte animale care mor de oboseală la sfârșitul unei partide de vânătoare, îngrămădite într-o cușcă sau sub un balcon. „Alo, vecinii mei au uitat de trei luni calul în grădină.“ „Alo, sunt doi tigri de la un circ, într-o cușcă la soare, lângă rondoul de la supermarket“... Aici este serviciul de reclamații. Facem și noi ce putem. Facem *zilele*

porţilor deschise, organizăm seri cu publicul, momente de socializare, altfel nu am rezista. Iernile sunt aspre, verile deplorabile. Când alţii pleacă în vacanţă, tu tragi din greu: recuperezi câinii care nu au dreptul la plajă în spatele maşinii şi pisici slabe, numai piele şi os. Trebuie să creezi locuri noi. Cuştile sunt arhipline. Ne descurcăm şi mai punem pereţi. Aici oprim toate animalele. Nu trimitem pe nimeni pe culoarul morţii. Pe lângă asta, Saloanele pentru Căței[23] continuă să se înmulţească fără nici o ruşine. Oamenii de la Guvern fac legile. Iar Guvernul este la ani-lumină de rahatul lipit de cizmele noastre. Cel mai dur lucru este, probabil, să recuperezi animalul de companie al unui bătrân mort sau dus la azil, pe care nici unul dintre copii nu vrea să îl ia. Mi-a venit de mai multe ori să renunţ, am studiat anunţurile în ziar ca să găsesc o slujbă la birou, să fac o formare, să deschid un magazin de suvenire, dar nu. Pentru că într-o dimineaţă te scoli, te duci cu inima grea şi vine cineva să adopte, îţi schimbă cursul zilei, respiri mai bine, măcar ai fost de folos cuiva în această viaţă, care nu este mai puţin importantă decât o altă viaţă. Dincolo de aceasta, am avut o viaţă fericită cu tatăl tău.

Cât timp a rostit aceste cuvinte, Nina nu s-a așezat și nu a atins-o pe Marion. Pe urmă, a plecat la fel cum a venit, cu Lili. Este prea târziu. Mama i-a lipsit, dar cu multă vreme în urmă.

Salon du Chiot – locuri unde crescătorii profesioniști de animale pun la dispoziția publicului larg, spre vânzare, pui de câini şi de pisici, precum şi hrană şi accesorii.

2 ianuarie 2018

Este aproape miezul nopții. Nina tocmai m-a lăsat acasă la mine, două mii două sute șaptezeci de kilometri în mașină, cu doar câteva opriri scurte la benzinării, pentru a bea o cafea sau a mânca un sendviș.

Pe canapea o găsesc dormind pe Louise, și nu pe pisică. Picioarele îi sunt acoperite cu o pătură, poartă blugi, preferații meu, un pulover de-al meu, o chestie veche și urâtă, dar moale. Nicola este strâns ghem în brațele ei. În șapte zile și-a dublat volumul. Ai zice că nici nu mai este el. Îmi las rucsacul jos, fără să fac zgomot, ca să nu-i trezesc. Louise nu doarme niciodată când este cu mine, ca și cum ar trebui să fugă imediat ce apar zorii. Un blestem pe capul nostru și doar eu îl pot anula.

Mă gândesc la prânzul cu tatăl meu la restaurantul Hotelului Drumeților, pe data de 18 august 1994, a doua zi după înmormântarea lui Pierre Beau.

Voia să sărbătorim că am luat Bacalaureatul, cu nota abia afișată, și să-mi vorbească de viitorul meu la Paris. După mai bine de o săptămână, îmi pregătisem întrebările: *Serviciul tău, colegii, viața de la Paris, expozițiile, concertele, te duci la teatru din când în când?* Eu voi vorbi de muzică, de ultimele mele romane preferate, de Nina și Étienne. Noi trei la Paris, dorința noastră de a locui împreună, CROUS.

Dar iată că Pierre Beau a murit. Bulversare totală.

A venit molfăind o gumă pe care a pus-o într-un șervețel. Mi s-a părut scârbos, respingător. Începea prost întrevederea noastră. A comandat două cupe de șampanie. *„Trebuie sărbătorit rezultatul tău."*

Mă cunoştea atât de puţin încât habar n-avea că tocmai îmi pierdusem singurul bărbat din viaţa mea. Unica mea figură paternă.

Am băut împreună o a doua cupă. La a treia epuizasem toate subiectele mele de discuţie, momentele de linişte veneau din ce în ce mai des şi eram beat. Era pentru prima dată când mă îmbătam cu tata. Prima dată când m-am gândit la el ca la un tată.

– Ce vrei să mănânci?

– Ce-ţi alegi şi tu.

A comandat două aperitive şi meniul zilei.

– Vom lucra din greu pentru viitorul tău.

– Viitorul meu, în general, este incert.

– De ce spui asta?

– Păi, cine sunt... este ceva ca o greşeală de fabricaţie, i-am răspuns râzând.

– Nu înţeleg.

– Ai văzut filmul *O după-amiază de câine* cu Al Pacino?

– Este vechi, mi-a spus în timp ce mai sorbea din paharul de vin.

– 1975.

– A, da, exact ce-ţi spun şi eu: nu este chiar recent. Cred că l-am văzut, nu-mi mai amintesc... Nu ţi-e foame? Nu mănânci nimic.

– Este povestea unui bărbat care jefuieşte o bancă pentru a plăti operaţia pentru cel mai bun prieten al său. O operaţie foarte specială... O schimbare de...

– Este tristă povestea ta.

– Da, disperat de tristă.

M-am ridicat, sub pretextul că mă duc la toaletă. Aveam probleme de respiraţie, am urcat o scară, am ajuns pe un culoar lung, acoperit cu o mochetă roşie, sângerie. Uşa unei camere era deschisă, patul desfăcut, fereastra întredeschisă, m-am aplecat în afară, m-am gândit să mă arunc pe trotuar, cu capul în faţă. Nina era cu Damamme, Étienne întins în pat cu Nina. Cearşafurile încă mai purtau mirosul corpurilor noastre.

Am văzut telefonul, am format numărul familiei Beaulieu, cel de reţea fixă, pe care-l cunoşteam pe de rost. Louise a răspuns.

– Eu sunt. Eşti bine?
– Da. Vrei să vorbeşti cu fratele meu?
– Nu, cu tine.
– Unde eşti?
– Într-o cameră, în Hotelul Drumeţilor.
– Mă gândeam că iei prânzul cu tatăl tău.
– Sunt la masă cu el. Este jos, la restaurant.
– De ce eşti într-o cameră de hotel? Ai o voce ciudată. Ai băut ceva?
– Ne întoarcem amândoi în acest hotel?
– Păi, pleci să locuieşti la Paris.
– Mă voi întoarce în La Comelle. De Crăciun. Oamenii se întorc la cei dragi de Crăciun. Promite-mi că vom fi împreună în această cameră, pe 24 decembrie, la miezul nopţii.
– Îţi promit.
Am închis. Mă gândesc că, dacă mi-ar fi spus: „Nu, vezi-ţi de treabă, tu şi hotelul tău!“, m-aş fi aruncat pe fereastră. Louise nu m-a refuzat niciodată, este şansa vieţii mele. Cine se poate bucura că are un singur prieten care să spună mereu *da*? Am coborât, am terminat de mâncat, cu sufletul mult mai uşurat. Nu eram singură. În ziua aceea am ştiut că nu voi mai fi niciodată singură.
Louise deschide ochii. Îmi zâmbeşte.
– Ştiu unde este Étienne, dar nu am voie să spun. Am jurat. La mulţi ani, iubirea mea... A fost bine în Italia?
– Ţi-am adus ulei de măsline, *pesto*, un şirag de mătănii cu efigia papei Francisc şi roşii uscate. Étienne m-a întrebat dacă avem relaţii sexuale.
Louise izbucneşte în râs, pe urmă în plâns. O iau în braţe.
– A trecut atâta timp, Louise. Tot mai vrei să-mi fii alături până devin femeie?
– Da.
O privesc şi mi se pare frumoasă. Dacă aş fi ştiut să-i descriu exact în clipa aceea frumuseţea, privirea, profunzimea, seriozitatea, cu urme de copilărie de pe chip! O splendoare.
– Dacă mă răzgândesc, dacă renunţ încă o dată în ultimul moment, vei mai rămâne cu

mine?

– Cred. Poate. Nu mai ştiu. Nu. Te aştept de prea mult timp.

– Este prima dată când îmi spui nu.

– Acum câteva zile am citit o chestie. Imaginează-ţi că nu mai poţi face nici o mişcare ani întregi pentru că ai pumnul închis în interiorul unui vas şi, pentru a putea scoate mâna şi a te elibera, ar fi suficient să dai drumul la ce ţii în pumnul strâns.

Face un gest din mâna pentru a-şi însoţi vorbele:

– Deschizi pumnul, pierzi ce ţii în el, obiectul cade la fundul vasului, dar eşti liber.

91

2018

Suntem în luna aprilie și ar trebuie să fie frumos afară. Așezată pe pietrișul plajei Cros, Nina observă biserica galbenă despre care Lili i-a vorbit pentru prima dată în urmă cu cincisprezece ani. De atunci, Nina a intrat adesea ca să aprindă lumânări. *Indiferent cine ai fi, protejează-i pe cei dragi mie.* De câteva luni, pe lista dorințelor ei a apărut și Romain.

În această dimineață marea se revarsă. Nuanțele de albastru se luptă cu cele verzi, linia orizontului este violetă, vântul usucă buzele.

Nina a ajuns la Cagnes-sur-Mer împreună cu Romain, după ce s-au hotărât brusc să petreacă sărbătorile de Paște împreună cu Lili.

Romain și Lili au plecat la piață. Ninei îi place foarte mult singurătatea. Să asculte muzică la player, să se detașeze de lume de pe bucățica ei de pământ observând Mediterana, valsul languros și orbitor al mării, care face rău ochilor. Se gândește la bunicul ei. Nu l-a văzut niciodată.

Începe să plouă. Se întoarce, urcă trei etaje ale vechii clădiri, cu dale de argilă roșie pe podea, cu mirosuri de bucătărie pe scară. Ajunge în balconul cu două uși glisante din sticlă, întredeschise, ce vibrează în bătaia vântului, unde Lili a plantat răsaduri de roșii cherry în vase de aceeași culoare ca hainele: roșii, galbene și verzi.

Pe urmă, Nina se duce în baie să se șteargă pe față și să se privească în oglindă. Astăzi, Romain îi spune că seamănă cu un amestec de chinezoaică cu o afgană. Îi inventează un metisaj în fiecare zi. Este jocul lui de la trezire: „În dimineața aceasta ești o turco-rusoaică..., arabo-polineziană..., thailando-sârbo-croată..., italo-braziliancă..., italo-marocană..."

Își trece mâna prin părul negru, tuns bob, ochii migdalați au aceeași culoare precum coafura, câteva pete maronii și-au făcut de curând apariția în jurul buzelor pline.

Telefonul sună, un număr ce începe cu 03. Recunoaște prefixul regiunii Burgundia. Nu este nici numărul adăpostului și nici cel al lui Simone.

– Nu puteam să mai aștept până marțea viitoare ca să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Vocea medicului șuieră precum vântul afară. Mylène Vidal l-a înlocuit pe doctorul Lecoq când cel din urmă a ieșit la pensie. Prima dată când a întâlnit-o, s-a simțit în siguranță, consultația a durat mai mult de o oră. Nina i-a povestit despre copilărie și despre ziua când a văzut dosarul medical al mamei sale în mâinile lui Lecoq, cu douăzeci de ani în urmă.

Mylène Vidal a căutat în calculator și a văzut că dosarul lui Marion Beau fusese trimis dintr-un centru medical din Villers-sur-Mer în anul 1999. I-a contactat pe confrații săi din Normandia:

– Bună ziua. Efectuez o cercetare genetică pentru un donator de organe și aș vrea să ajung la doamna Marion Beau, o fostă pacientă de-a dumneavoastră, născută pe data de 3 iulie 1958...

Un minut mai târziu, Nina ținea în mână adresa mamei, precum și un număr de telefon.

Nina a păstrat ani de zile, pe fundul unui sertar, adresa și cifrele mâzgălite cu o cariocă neagră. De mai multe ori a format numărul de telefon și a închis înainte să răspundă cineva.

Pe urmă, a revăzut-o pe Marion între viață și moarte, în anul 2011. Și a descoperit că și mama avea numărul ei de telefon. Cum îl obținuse? De ce nu s-au sunat niciodată? De ce aveau o așa teamă una de alta?

La înmormântarea lui Marion au fost patru persoane: Nina, Lili, angajatul de la pompe funebre și un omuleț chel, cu ochii limpezi și un aer de bunătate. Nina nu se aștepta să vadă în acea dimineață un necunoscut în cimitirul

din Auberville. Parcă era un nepoftit venit la o sărbătoare pe care ar fi organizat-o.

– O cunoșteați pe Marion Beau?

– Da, era o prietenă din copilărie.

– Sunteți tatăl meu?

– Nu, a zâmbit. Marion era doar o simplă prietenă.

– Nu există doar simpli prieteni.

Bărbatul a fost tulburat de cuvintele Ninei. S-au salutat și fiecare a plecat pe drumul lui.

După câteva săptămâni, Nina a primit o scrisoare la adăpost.

Dragă Nina,

Sunt Laurent, prietenul mamei tale. Ne-am vorbit foarte puțin la cimitir. Prea puțin.

Privind în urmă, îmi dau seama că ai dreptate: nu există simpli prieteni. A fost sora pe care nu am avut-o niciodată.

Ți-am cunoscut bine bunicii, mai ales pe bunica ta. Acesta este unul dintre motivele pentru care îți scriu. Pentru că ai nevoie să știi de unde vii. Și te-am simțit dornică de a afla cât mai multe.

Bunica ta a fost o femeie blândă și delicată. Țin să știi că Odile Beau este una dintre cele mai frumoase amintiri pentru mine. Când făcea o prăjitură, făcea întotdeauna mai mult, ca să dea și altora. Împărțea castroane cu supă celibatarilor și bătrânilor din cartier. Nu plecam niciodată de la ea cu mâinile goale. „Să le dai asta părinților tăi!", îmi zicea. Mereu o bucată de tartă, un borcan de dulceață, mere din livadă. Câteodată, ieșeam pe furiș din casă ca să nu mă vadă, mă săturasem să duc toate aceste lucruri pe care mi le punea inevitabil în brațe. Dacă ai ști cât de tare îmi pare rău acum!

Viața este nedreaptă, dar nu te învăț eu acest lucru, Nina. Este știut că diavolul îi lovește mai tare pe îngeri decât pe ticăloși, pentru că sufletul lor este mai ușor de devorat. În 1973, Odile s-a îmbolnăvit. Vorbea de cancerul ei ca de o gripă mai puternică: „O să treacă." Nu voia să deranjeze prea mult, ți-am spus că era o

delicată. Cu siguranță, prea delicată. Sănătatea i s-a deteriorat. De atunci, plecam de la ea cu mâinile goale, fără să mă mai ascund.

Marion s-a schimbat. Ea, cea atât de drăguță și veselă, vioaie și dezinvoltă, a devenit serioasă și arțăgoasă. Mă jignea, înjura cerul, pe Dumnezeu și pe oricine îi venea la gură. Și, mai ales, își acuza tatăl. Era supărată pe el că nu a tratat cu seriozitate boala soției.

„Nu vrea să o ducă la spital, vrea să o păstreze ca pe o servitoare la îndemână. La naiba, Lorent, mama va muri!" Am încercat să-i explic că bunicul nu era singurul responsabil. Îi repetam: „Poți lasă gândurile negre să-ți umble în jurul capului, dar nu le lăsa niciodată să-și facă în mintea ta cuib." Dar Marion nu mă mai asculta.

Când Odile s-a stins la spital, bunicul tău i-a sunat pe ai mei ca să le spună că totul s-a sfârșit. Marion era la mine, a spart tot din casă, a fost de necontrolat.

N-a fost la înmormântare. Acest lucru a șocat tot orașul, dar nu-i păsa dacă șochează, suferea prea mult ca să se mai gândească la ce cred alții.

Din ziua aceea nu a mai pus piciorul la școală, a început să bea, să iasă în oraș, să dispară de acasă, să facă tot felul de prostii. Cu cât se distrugea mai mult, cu atât avea mai mult sentimentul că își distruge tatăl. Nu vreau să intru în detalii sordide care ar păta memoria lui Marion, mult prea tânără pentru o dramă așa de mare. Să-ți pierzi mama înseamnă să pierzi o lume.

Continuam să mă întâlnesc cu ea, ne vedeam regulat într-o cafenea micuță din La Comelle care nu mai există.

Mă întorc la tine.

M-ai întrebat dacă sunt tatăl tău.

Nu te numești întâmplător Nina. Dacă ai fi fost băiat, te-ai fi numit Nawal.

Într-o seară, Marion m-a anunțat că era îndrăgostită, că viața i se va schimba. Avea șaptesprezece ani, iar băiatul la fel. Îl

cunoşteam din vedere, lua acelaşi autobuz ca şi mine ca să meargă la liceu. Se numea Idras Zenati, era kabil, un băiat timid, frumos. Marion s-a cuminţit din clipa când l-a cunoscut pe Idras. Nu se mai despărţeau decât seara, când se întorceau la părinţii lor. Marion lua autobuzul cu noi, dar nu mergea la ore, îl aştepta într-o cafenea toată ziua.

A rămas însărcinată. Cei doi îndrăgostiţi îşi planificaseră sarcina. Doreau să plece din propriile familii ca să-şi întemeieze un cămin. Cum nu erau majori, făcuseră deja demersurile ca să afle cum se pot descurca legal.

Dar totul s-a năruit.

Imediat ce Idras a început să vorbească despre tânăra de care era îndrăgostit, franţuzoaică, însărcinată cu el şi viitoarea lui soţie, tatăl lui i-a interzis să mai vorbească. A doua zi şi-a luat toată familia în Algeria. Au plecat ca hoţii, lăsând totul în urma lor ca să scape de ruşine.

Idras abia a reuşit să o anunţe pe Marion prin telefon: „Mă iau cu forţa, mă voi întoarce când voi fi major. Aşteaptă-mă, mă voi întoarce."

Marion era însărcinată în şase luni. La golul şi absenţa din jurul ei s-a adăugat singurătatea. Nu mă avea decât pe mine. Ceilalţi o alungaseră.

Am sărbătorit majoratul ei înainte cu o lună de naşterea ta, noi doi, iar Marion făcuse un plan diabolic pentru a-l distruge pe bunicul tău, cum spunea ea.

A născut şi te-a adus aproape imediat la el, înainte de a se muta în regiunea pariziană, cu mine. Pentru că, după ce te-ai născut, mama ta s-a refugiat la mine. Locuiam împreună într-o cameră de la mansardă. Eu îmi continuam studiile, iar ea lucra într-o brutărie din cartier. Nu voia să mai audă de şcoală, de învăţare, de viitor, de Idras.

„Până la urmă, este mai bine că a plecat", îmi repeta. „Ce-aş fi făcut cu un soţ la vârsta mea?" Minţea. Spera mereu că, atunci când va împlini optsprezece ani, Idras se va

întoarce în Franța și că vor merge împreună să te ia de la bunicul tău.

Dar el nu s-a mai întors vreodată.

Și, mai rău, Marion era atât de tare supărată pe Pierre că a lăsat-o pe Odile să moară încât a inventat o poveste îngrozitoare. L-a făcut să creadă că tu erai rodul unui viol. „Dacă i-ai fi văzut fața când i-am povestit asta“, mi-a mărturisit zâmbind trist. „Mama este răzbunată.“

Am implorat-o să-i spună adevărul bunicului tău, că ești un copil născut din dragoste, că, dacă nu o va face ea, îl anunț eu. Mi-a răspuns: „Toată lumea m-a trădat. Nu o face și tu, Laurent, nu tu.“

Într-o seară m-am întors de la facultate. Marion plecase. Mi-a lăsat un bilețel: „Mulțumesc pentru tot! Te sărut.“

Încetase să vă mai aștepte, pe Idras și pe tine.

Îmi închipui că tatăl lui Idras l-a convins că Marion era o curvă, că nu putea fi el tatăl copilului. Dacă ar fi avut ocazia să te vadă măcar pentru o clipă, ar fi înțeles adevărul.

Marion m-a mai sunat câțiva ani după ce a plecat. Trăia în Bretagne, făcea comerț ambulant cu un tip întâlnit acolo: „Pe bune, Lolo, sunt bine, am viața mea acum.“

Ce însemna „am viața mea acum“?

În vara anului 1980 am fost în vizită la bunicul tău. Tu te jucai în grădină. Am fost tulburat să te văd. Erai atât de drăguță, o căprioară. Da, am această amintire despre tine, un animăluț grațios și blând. Mi-ai spus: „Bună ziua, domnule!“ Mi-au dat lacrimile.

În ziua aceea, i-am povestit adevărul lui Pierre că erai copilul lui Idras Zenati și că nu era nici un dubiu în această privință. Părea că mă crede. Mi-a răspuns: „Nina este micuța mea, nu contează a cui este, este micuța mea“.

Iată, Nina, știi acum mai multe lucruri despre tine.

Îți las numărul meu de telefon și o fotografie pe care am găsit-o, cu clasa. Tatăl

tău este al doilea din primul rând, de la stânga la dreapta, cel cu un pulover cu dungi albastre. În fotografie are șaisprezece ani.
Te îmbrățișez,
Laurent

Nina l-a privit multă vreme pe adolescentul frumos, cu privirea limpede și blândă. Îi venea să strige în gura mare: „Este tatăl meu! Am un tată! Uitați-vă la el cât este de frumos!"

Fotografia a ajuns în același sertar unde pusese adresa lui Marion din Normandia, cea mâzgălită pe o hârtiuță, în urmă cu doar câțiva ani, de doctorița Vidal.

Tatăl său va avea mereu șaisprezece ani.

Idras și Marion se iubiseră, este tot ce mai conta.

Bunicul o crescuse, este tot ce mai conta.

Iar ea se născuse dintr-o iubire de tinerețe.

Așteptase această scrisoare toată viața. Și a venit până la urmă.

Nina este tot în baie, cu telefonul lipit de ureche. Aude pe scară râsetele lui Romain și ale lui Lili, doi adolescenți pe un hol de școală. Romain este zburdalnic ca un fluture și are aceeași bucurie ca a copiilor de care se ocupă.

– Nina, tocmai am primit rezultatul analizelor.

Întoarcerea la realitate este brutală. Vocea lui Mylène Vidal este aproape solemnă. Nina se gândește imediat la boala lui Étienne și a lui Odile. La oboseala acumulată de săptămâni, la durerea de spate, manifestată prin junghiuri și zvâcnituri... Nina tremură, se așază pe marginea piscinei. Se gândește la toți trei și la Romain. „Ne era totuși atât de bine."

– Unde sunteți?

– Pe malul mării, șoptește Nina.

– Nu sunteți în La Comelle?

Mylène Vidal părea contrariată.

– Nu, răspunde Nina. Am plecat la o plimbare de weekend.

– Singură?

– Cu prietenul meu.

„Cuvântul prieten este tare prostesc", îi trece Ninei, deodată, prin cap, „dar nu

precum companion, pe care-l las pentru câinii mei. Și nu vreau să-i spun medicului meu ceva de genul tip sau iubit."

Suntem în luna aprilie și ar trebui să fie frumos afară.

Închide cu cheia ușa băii. Ascultă vocile vesele ale lui Lili și Romain venind din bucătărie. „Ei încă nu știu nimic", își spune.

Ninei îi vine să încheie convorbirea. „Ce-ar fi dacă am aștepta săptămâna viitoare pentru veștile proaste..."

– Am ceva grav? șoptește într-un final.

– Deloc, Nina, totul este perfect.

– Atunci, ce s-a întâmplat?

– Sunteți însărcinată.

4 decembrie 2018

În această dimineață, Nina m-a văzut pentru prima dată. M-a privit multă vreme în timp ce lăsam treizeci de kilograme de bobițe pentru câini sub inscripțiile ABANDONUL UCIDE și VĂ RUGĂM SĂ ÎNCHIDEȚI BINE POARTA LA IEȘIRE.

Privirea nu i-a alunecat precum picăturile de ploaie pe impermeabilul meu.

S-a apropiat de mine zâmbind. Ploua torențial. Purta niște cizme de cauciuc prea mari și ducea în mână un furtun lung pentru stropit, pe care, până la urmă, l-a lăsat jos, în spatele ei.

MULȚUMIRI

Mulțumesc cititoarelor și cititorilor mei. Pasiunea voastră îmi luminează fiecare zi din viață și mă îndeamnă să continui. Sunteți promisiunea mea pentru zile minunate ce vor veni.

Mulțumesc celor trei ființe esențiale: Valentin, Tess, Claude.

Mulțumesc celor trei îngeri păzitori ai mei: Mickaël, David și Gilles.

Mulțumesc întregii echipe a ADPA, Adăpostul Annie-Claude Miniau: www.refuge-adpa-gueugnon.org

Mulțumesc lui Maud, directoarea adăpostului, care m-a ajutat să o învăț pe Nina.

Mulțumesc lui Annie, președinta adăpostului, care m-a sunat într-o zi ca să le devin nașă.

Când scriu aceste rânduri, Badi, cel mai în vârstă câine, pleacă în familia adoptivă, iar Boulet s-a întâlnit cu Pascale în cer vara trecută.

Mulțumesc www.fondationbrigittebardot.fr, pentru ajutorul lor continuu.

Mulțumesc tuturor adăposturilor, de orice tip și oriunde ar fi. Fiecare ființă ar trebui să aibă un adăpost. Mulțumesc VOLUNTARILOR din lumea întreagă.

Mulțumesc inegalabilei familii Albin Michel: fără voi, eu nu aș exista.

Mulțumesc remarcabilei echipe de la *Livre de Poche*.

Mulțumesc inegalabililor din grupul Indochine, eroii mei dintotdeauna. Talentul vostru, victoriile voastre, celebrările voastre, ce poveste frumoasă! Nicola, Olivier: mulțumesc pentru atenția voastră. Este o bucurie și o mândrie imense.

Mulțumesc lui Philippe Besson, pentru cartea *Arrête avec tes mensonges* („Oprește-te

cu minciunile"). Necesitatea apariției volumului *Trois* este grație sau din cauza dumneavoastră.

Mulțumesc lui Vincent, Noa și Boaz, pentru că mi-au încredințat puțin din adolescența lor.

Mulțumesc lui Steph pentru că mi-a oferit multe.

Mulțumesc lui Cécile și lui Dominique, care au avut o mie de vieți, din care una de poștaș.

Mulțumesc comitetului meu personal de lectură, prietenilor, familiei: Maëlle, mama, tata, Tess, Claude, Angèle, Julien C. (care mi-a șoptit ultimele rânduri), Juju, Salomé, Sarah, Shaya, Simon, Caroline, Grégory, Amélie, Charlotte, Émilie, Audrey D., Audrey P., Béatrice, Florence, Elsa, Cath, Laurence, Arlette, Emma, Manon, Paquita, Carol, Paty, William, Michel și Françoise.

Mulțumesc lui Christian Bobin, Baptiste Beaulieu, Virginie Grimaldi, François-Henri Désérable: v-am împrumutat numele și nu a fost deloc întâmplător.

Mulțumesc celor care m-au inspirat și sunt citați sau amintiți în acest roman: Indochine, Calogero, Zazie, Joe Dassin, Étienne Daho, Francis Cabrel, Michel Berger, Alain Souchon, William Sheller, Alain Bashung, Kurt Cobain, Nirvana, Bono, U2, Depeche Mode, Pierre Perret, Philippe Chatel, A-ha, Maica Teresa, Sora Emmanuelle, Lady Diana, Jean-Jacques Goldman, Peter Falk, Richard Kalinoski, Irina Brook, Simon Abkarian, Corinne Jaber, Dario Fo, Victor Hugo, Faïza Guène, Nancy Huston, Patrick Süskind, Isabelle Adjani, Camille Claudel, Danièle Thompson, Claude Lelouch, Henri-Georges Clouzot, Jean-Pierre Jeunet, Jean- Loup Hubert, Luc Besson, Patrick Poivre d'Arvor, Jacques Pradel, Patrick Sabatier, Christophe Dechavanne, Jean-Luc Delarue, Bernard Rapp, Marcel Pagnol, KOD, les Inconnus, Lio, Jacno, Larusso, Françoise Hardy, The Cure, Madonna, Mylène Farmer, Enzo Enzo, The Cranberries, INXS, The Clash, Oasis, The Pixies, Sonic Youth, Spacemen 3, Bérurier Noir, Matthieu Chedid, Billy Ze Kick

şi Gamins en Folie, madame Bléton, Roger Federer, Marie Trintignant, Nelson Mandela, Cabu, Wolinski, Stromae, Prince, Michael Jackson, David Bowie, Jim Courier, Youri Djorkaeff, Cock Robin, The Christians, 2 Unlimited, Bruce Springsteen, Négresses Vertes, Mano Negra, Jim Morrison, Johnny Hallyday.

Mulțumesc lui Vincent Delerm, care mi-a adus atâta fericire încât îi voi mulțumi *ad vitam*.

Mulțumesc lui Éric Lopez, Sylvaine Colin, Alain Serra, Isabelle Brulier, Patrick Zirmi, Marie-France Chatrier, Stéphane Baudin, Émilie şi Benjamin Patou, Vincent Vidal, Yves-Marie Le Camus, Didier Lopes, Michel Bussi şi Agnès Ledig.

Mulțumesc Laurei Manel: când mi-ai dedicat *La Délicatesse du homard*[24], am dat peste Virginie.

Mulțumesc tuturor animalelor trecute, prezente şi viitoare din viața mea. Mă îmbogățiți sufleteşte.

Laure Manel, *La Délicatesse du homard* („Delicatețea homarului“) – roman apărut în 2018, în colecția *Livre de Poche*